

Giới thiệu Chinh Phục Vợ Yêu

Lấy vợ là điều người đàn ông nào ít nhất cũng phải trải qua, nhưng trước khi đến với nhau ít nhất anh cũng phải Chinh Phục Vợ Yêu! Câu chuyện đó đã được tác giả Thương Tiểu Ly dựng lại đầy sức hấp dẫn và tình tiết kịch tính đến mức không tưởng như những truyện bạn đã từng đọc.

Người đàn ông vút cô lên giường lớn, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thủng linh hồn cô. Anh ta lấn người đè xuống, trong thoáng chốc xò xuyên qua cơ thể cô, gian ác cười lạnh. Anh là tổng giám đốc vừa lạnh lùng lại tàn bạo của một tập đoàn xuyên quốc gia, còn là ông vua thống trị giao dịch trong thế giới ngầm.

Trong ngành cảnh sát được biết cô rất đặc biệt, lòng nhiệt huyết sôi muốn theo đuổi con đường chính nghĩa. Một lần tình cờ gặp nhau ngoài ý muốn, cuộc đời hai người như đã định dây dưa không thể dứt. Anh có thể áo mũ chinh tề nói yêu cô, nhưng cũng có thể không bằng cảm thù chiếm đoạt cô, có kháng cự đến đâu thì anh ta làm cô mềm nhũn thân thể đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Không duyên sẽ không gặp nhau

Đêm tối như mực, khắp nơi trên bầu trời đều giăng đầy mây đen, bao phủ cả vùng trời không còn chút ánh sáng, trong không khí vương đầy hơi hám ẩm ướt nhớp nhúa khiến cho người ta có chút khó chịu.

Tại một kho hàng bỏ hoang, hai nhóm người đứng nghiêm chỉnh, sau khi người cầm đầu hai phe khẽ ra hiệu, mỗi người xách cặp đứng phía sau tiến lên trước hai bước, sau đó mở cặp tấp ra, một trong hai người mở ra chiếc cặp đều là những tờ tiền mặc được xếp ngay ngắn chỉnh tề, bên còn lại cũng mở cặp mình ra, bên trong chất đầy vật phẩm màu trắng.

Người hai bên lập tức kiểm hàng và tiền, sau đó gật đầu ra hiệu cho người bên mình.

"Hợp tác vui vẻ!" Người hai bên không nói lời thừa, mỗi bên tự đi về hướng của mình...

"Tất cả không được nhúc nhích!"

Đột nhiên, trong góc truyền đến một tiếng quát to, hiện trường ngay lập tức rơi vào hỗn loạn, cảnh sát đột nhiên xuất hiện và người hai bên chạy trốn tứ phía, trong nháy mắt trong kho hàng diễn ra cuộc quyết đấu, tiếng súng liên tục nổ vang ầm ầm, ánh sáng của tia lửa lóe lên trong đêm tối cực kỳ chói mắt.

"Cảnh sát ở đâu ra...." Tên đàn em cầm va li tiền trong tay nhìn người đàn ông đứng bên cạnh này giờ vẫn không hề sốt ruột tí nào, "Anh Thiên, làm sao bây giờ?"

Người đàn ông liếc nhìn đàn em, mượn ánh sáng của đạn bắn ra để đoán xem có bao nhiêu người, một lát sau nói: "Cậu và bọn Tiểu Lục vẫn theo kế hoạch đi từ phía sau, tôi dụ bọn họ sang hướng khác!"

"Nhưng...."

"Nhưng nhị cái gì? Chẳng lẽ cậu đi dụ bọn họ?" Người đàn ông trợn mắt nhìn tên đàn em, sau đó ra dấu bảo bọn họ cứ đi đi, còn mình nương theo bóng tối lặng lẽ di chuyển về phía cửa chính nhà kho.

Động tác của người đàn ông rất có kinh nghiệm, thân thủ nhanh gọn dứt khoát, thân hình thoăn thoắt len lỏi trong bóng đêm, mắt thấy sắp đến được gần cửa chính rồi, không ngờ vẫn bị cảnh sát phát hiện.

"Đứng lại!" Sau lưng vọng đến giọng của một nữ cảnh sát.

Người đàn ông nhếch môi cười lạnh, dựa vào địa hình quen thuộc mà cố tình chọn những nơi tối để luôn lách thoát thân...

Trong đêm đen, hai bóng người một trước một sau lượn qua lách lại trong ngõ hẻm, động tác của người đàn ông phía trước cực kỳ linh hoạt, vừa chạy trốn còn vừa để ý bên cạnh xem có thứ gì có thể dùng để ném về phía sau cản đường đối phương.

Con hẻm nhỏ vốn rất yên tĩnh, nhưng vì hành động này của anh ta mà thỉnh thoảng vang lên nhiều tiếng, "Ầm, ầm, loảng xoảng...." Âm thanh đồ đạc bị ném vỡ khiến cho lũ mèo hoang hoảng sợ chạy tán loạn bốn phía, chúng hoảng sợ kêu "Meo meo, meo meo" tiếng kêu sồn sồn da gà khiến ai nghe cũng thấy phiền não.

"Shit!" Người đàn ông văng tục, vừa chạy vừa lăm bắm, "Mẹ nó, đã rượt đuổi lâu vậy rồi, còn muốn rượt tới khi nào đây?"

"Đứng lại, chạy nữa tôi sẽ nổ súng...." Nữ cảnh sát phía sau mặc thường phục vừa rượt đuổi vừa tránh né vật thể không rõ ở phía trước bay tới, vừa hô lớn, đôi chân hoàn toàn không vì đuổi theo một thời gian dài mà có vẻ mệt mỏi.

"Mẹ kiếp!" Người đàn ông lại vắng tục, đoán chắc cô không dám nổ súng, thân hình vẫn linh hoạt luồn lách trong ngõ hẻm, bộ dáng kia quả thực đối với địa hình chung quanh đây cực kỳ quen thuộc, cho dù dưới tình huống không có bất kỳ ánh sáng nào, vậy mà anh ta vẫn chạy băng băng trong đêm.

Nữ cảnh sát mặc thường phục vẫn kiên trì đuổi theo, càng đuổi càng thấy có gì đó không đúng, cô chắc chắn người đàn ông kia đang chạy về hướng nội thành, mà đầu hẻm đối diện phía trước chính là một con phố giải trí về đêm phồn hoa nhất của thành phố A.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, sợ dẫn đến náo loạn nên cô cất súng vào trước, nhưng bước chân vẫn không ngừng đuổi theo bóng dáng trước mặt....

"Két ...."

Tiếng thắng xe chói tai truyền đến, Mộ Thiên Thanh phản ứng cực nhanh, thân thể gần như lướt qua chiếc xe kia xoay một vòng tròn sau đó đứng vững ổn định thân thể....

Tài xế xe vội vàng xuống xe, không nói hai lời tiến lên xem xét coi Mộ Thiên Thanh có bị thương chỗ nào không, "Thưa cô, cô không sao chứ, có bị thương ở đâu không?"

"Tôi không sao!" Mộ Thiên Thanh quăng lại một câu, đang định nhắc chân đuổi theo người nọ thì lại bị tài xế kéo lại.

Tài xế giống như rất lo lắng cho tình trạng của Mộ Thiên Thanh, tỏ ra áy náy, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi...Có cần tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?"

Lòng Mộ Thiên Thanh nóng như lửa đốt, ánh mắt đảo một vòng chung quanh, khắp nơi đều là người sinh hoạt về đêm, đầu người nhón nháo nhưng nào còn bóng dáng của người kia?

Mặc dù trong lòng tức giận nhưng cũng không thể nổi giận với người ta, nói thế nào tất cả đều do mình đột nhiên từ ngõ hẻm xông ra, không trách được người ta, "À, tôi thật sự không sao, chắc do tôi không để ý."

Tài xế lại nói xin lỗi mấy câu rồi quay lại xe, nhưng lúc mở cửa, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

"Đến đầu đường phía trước đón A Thiên!" Tài xế mới ngồi vững vào ghế lái, phía sau xe truyền đến một giọng nói trầm lắng mà đầy từ tính, tao nhã như tiếng đàn vi-ô-lông.

"Dạ!" Tài xế lên tiếng trả lời, liếc nhìn người đàn ông lạnh lùng hờ hững ngồi ở phía sau qua tấm kính chiếu hậu, ngay sau đó di chuyển tầm mắt khỏi động xe rồi đi.

Người đàn ông ngồi sau xe khẽ quay đầu nhìn tới chỗ Mộ Thiên Thanh đang đứng ở ven đường cố gắng tìm kiếm mục tiêu qua kính cửa sổ, đôi tròng mắt sắc bén như chim Ưng khẽ híp lại, che giấu đáy mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông, đôi môi khẽ nhếch lên nụ cười lạnh lùng khinh thường. Sau đó anh di chuyển tầm mắt, trên gương mặt điển trai như điêu khắc lộ rõ sự lạnh lùng khiến người khác tránh xa ngàn dặm không dám đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lướt qua nhau

Mộ Thiên Thanh thờ hồn hên, ánh mắt quét nhìn xung quanh như dò xét nhưng không thể xác định được phương hướng, hướng chi, chỗ mới vừa đuổi thẳng tới cũng rất tối, ngoại trừ biết đó là một người đàn ông, còn lại không có manh mối gì cả, dù cho bây giờ anh ta bình tĩnh đứng sờ sờ ở trước mặt sợ rằng cũng khó mà nhận ra.

Mộ Thiên Thanh âm thầm chửi rủa, hậm hực bấm điện thoại gọi người cùng tổ, "Hà Tuấn, tình huống bên kia thế nào?"

"Mẹ kiếp, chỉ bắt được vài tên thuộc hạ, những người còn lại và hàng đầu không tóm được!" Trong điện thoại truyền đến âm thanh nóng nảy của Hà Tuấn.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, "Lại không bắt được?"

"Đúng vậy!" Hà Tuấn rầu rĩ bắt đầu than thở, "Lần này đã được cung cấp tin nội bộ, cũng bố trí hết sức kín đáo, vậy mà cuối cùng cũng để cho bọn chúng chạy thoát, chỉ cần là giao dịch có liên quan đến Dạ Ưng thì không có lần nào tóm được cả, việc này cũng khá kỳ lạ...."

Mộ Thiên Thanh cũng cảm thấy rất lạ, nhưng không bắt được người thì giờ có nói gì cũng vô dụng, "Phía bên anh hiện giờ đang ở đâu?"

"Mới vừa dọn dẹp xong hiện trường, đang chuẩn bị trở về cục cảnh sát!" Hà Tuấn hỏi ngược lại: "Này, Thiên Thanh, còn bên cô thế nào?"

"Tôi đuổi theo đến đường Phong Hoa thì bị mất dấu!" Mộ Thiên Thanh tức giận nói, không đợi đối phương trả lời đã nói tiếp: "Tôi về cục cảnh sát trước đây!" Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiên Thanh vẫn không cam lòng tiếp tục nhìn quanh bốn phía tìm kiếm, sau đó phòng mang trọn mắt chúi thẳm trong miệng, rồi cũng rời khỏi con phố giải trí phồn hoa.

Một chiếc Mercedes Benz sang trọng đang đỗ ngay tại ngã tư, ở một nơi đắt tiền như con phố Phong Hoa này thì nó cũng không có gì nổi bật. Mộ Thiên Thanh đi ngang qua cạnh xe, chân bước có chút uể oải, chạy đuổi theo người nọ tận mười mấy cây số, lúc bắt đầu thì không thấy mệt, lúc này dây thần kinh được thả lỏng mới cảm thấy bước chân nặng nề như đúc bằng chì.

"Ôi trời ơi, nữ cảnh sát này đã đuổi theo em từ kho hàng đến tận đây đây, không thể không khen ngợi thể lực cô ta cực tốt!" Hình Thiên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn Mộ Thiên Thanh đi ngang qua, chắc chắn nói, nhưng cũng không biết là bắt đắc dĩ hay thật sự bội phục, anh ta xoay người nhìn xuống người đàn ông ngồi ở phía sau, cười cợt nói, "Lão đại, anh đến rất đúng lúc!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhướn mắt, đồng tử thâm sâu liếc nhìn bóng lưng Mộ Thiên Thanh rồi đi qua cửa sổ xe, ngay sau đó hồ hững chuyển mắt nhìn lại Hình Thiên, môi khẽ mấp máy, "Vẫn còn sức ở đây khuya môi mứa mép, xem ra không cần tôi đến đón cậu!"

Hình Thiên vừa nghe xong liền bĩu môi, sau đó ra vẻ rất mệt mỏi ngồi phịch ra dựa vào lưng ghế, "Lão đại, nếu lúc này mà anh đạp em xuống xe, chắc chắn em sẽ bị nữ cảnh sát kia không ngần cho te tua là khỏi có ngưng luôn."

Dáng dấp của Hình Thiên nhìn rất nhã nhặn phong độ, không hề có chút gì giống với người ban nãy linh hoạt nhanh nhẹn chạy mười mấy cây số, bộ dạng yếu đuối lúc này của anh ta làm người ta không nhận ra có chút sơ hở nào.

Lãnh Tinh Hàn không để ý tới Hình Thiên, sau khi trực tiếp cản chặn "Đến MG." thì im lặng không nói thêm gì nữa.

Hình Thiên ngồi thẳng người dậy, biết Lãnh Tinh Hàn không thích nói nhiều nên cũng ngoan ngoãn không bép xép nữa.

Khi xe chạy lướt ngang người Mộ Thiên Thanh, tầm mắt của Lãnh Tinh Hàn hơi liếc ra phía ngoài xe, ánh mắt hồ hững nhìn theo tốc độ xe di chuyển, từ từ ném Mộ Thiên Thanh ra khỏi tầm mắt...

Hôm nay trước khi giao dịch đã sắp xếp ổn thỏa vậy mà vẫn bị cảnh sát phá đám?

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt lại, giấu đi hai vệt sáng lạnh lẽo nơi trong đáy mắt, "Tra xem hôm nay cảnh sát đi nằm vùng thuộc khu vực nào."

"Dạ!" Hình Thiên lên tiếng trả lời, nhân tiện nhỏ giọng tự nói với chính mình, "Anh không nói em cũng phải tra cho bằng được, nào giờ chưa ai có thể đuổi theo Hình Thiên em chạy xa như vậy, mẹ kiếp!"

Nghe Hình Thiên chửi mửi, Lãnh Tinh Hàn khẽ nhướn mày, tầm mắt hơi ngược lên nhìn qua tấm kính chiếu hậu, bóng dáng Mộ Thiên Thanh trong kính chiếu hậu bị ném càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất trong đám người....

Thu hồi ánh mắt, ngón tay thon dài của Lãnh Tinh Hàn gõ nhịp nhàn lên hai chân đang bắt chéo, ánh mắt dần trở nên thâm thúy như chỉ trong nháy mắt có thể thu hết bóng tối chung quanh mình, cũng khiến cho mọi người bị hút vào trong đó....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bị đá

Đêm đã về khuya, khi Mộ Thiên Thanh chỉnh sửa xong hồ sơ báo cáo nhiệm vụ tối hôm nay thì đã hơn mười một giờ đêm, cô mệt mỏi đuổi lưng một cái, sau khi lên tiếng chào hỏi người trực ban liền rời khỏi cục cảnh sát Khu Nam, chờ đến lúc trở lại phòng thuê thì kim đồng hồ vừa đúng điểm đến vạch mười hai giờ khuya.

Mộ Thiên Thanh lấy chìa khóa mở cửa phòng, vừa mở cửa ra thì bị khăn giấy vương vãi bay đầy đất cùng tiếng khóc thảm thiết dọa cho hết cả hồn. Cô đóng cửa lại, nhủ thầm nhìn cô gái ngồi dưới đất vừa khóc bù lu bù loa vừa không ngừng vứt giấy lau, "Tiểu Nhiên, cậu đang... hát tuồng sao?"

Thẩm Duyệt Nhiên chợt co ro người lại, nhìn thấy Mộ Thiên Thanh lập tức khóc rống lên, sau đó nghẹn ngào lên án, "Thiên Thanh, cái tên Vương Chí Huy khốn kiếp kia, hấn đá mình rồi!"

Mộ Thiên Thanh thoáng sững sốt, sau đó, bao nhiêu lửa giận tích tụ chồng chất bởi hành động thất bại của tối hôm nay bắt đầu phùng phùng bộc phát, "Cậu chắc chứ?"

Thẩm Duyệt Nhiên yên lặng rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Minh tận mắt nhìn thấy anh ta ôm một cô gái cười cười nói nói đi vào MG...."

Mộ Thiên Thanh vừa nghe, ánh mắt ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, đời này của cô không quan tâm ai, chỉ quan tâm một người duy nhất, đó chính là Thẩm Duyệt Nhiên. Cuộc đời của cô có thể nói vì nhờ có Thẩm Duyệt Nhiên mới có thể bắt đầu sống lại lần nữa, bất kỳ ai cũng không được ăn hiếp cô ấy, nhất là tên Vương Chí Huy từng ở trước mặt cô thể non hẹn biển nói sẽ yêu và bảo vệ Tiểu Nhiên hết cả đời.

"Có khi nào anh ta đang làm việc không?" Mộ Thiên Thanh giữ một tia lý trí cuối cùng, dù sao xã hội bây giờ, nhất là trong việc làm ăn kinh doanh, thỉnh thoảng gặp dịp mua vui là không thể tránh khỏi.

Thẩm Duyệt Nhiên buồn bã, khóc một hồi lâu mới nói: "Mình gọi điện thoại cho anh ta, anh ta.... bảo mình phiền, sau đó.... nói muốn chia tay...."

Bàn tay Mộ Thiên Thanh đột nhiên siết lại cổ nhần nhẹn, cuối cùng không nhẹn được nữa xoay người đi ra cửa....

"Thiên Thanh, cậu định làm gì?"

Mộ Thiên Thanh không trả lời mà đi thẳng ra cửa, sau đó đón xe tới MG.

Câu lạc bộ MG là nơi đắt tiền nổi tiếng nhất thành phố A, ra vào nơi này không phải thương nhân nổi tiếng thì cũng là nhân vật của giới chính trị, mà phụ nữ tới nơi này muốn phát sinh tình một đêm hay câu cá vàng cũng đã thành chuyện thường tình mỗi ngày.

Có một cô gái đứng ở cửa ra vào MG, ăn mặc cực kỳ nóng bỏng, áo chiffon hở ngực, váy ngắn ôm bó sát mông, đôi chân trần mang giày cao gót bảy phân, dáng người hình chữ S không dư miếng thịt thừa nào trông vô cùng hoàn mỹ.

Mộ Thiên Thanh kéo kéo chiếc váy ngắn trên người, quần áo trên người là mới vừa mua trên đường tới đây. Muốn vào chỗ này mà không chịu tốn kém một chút thì không vào được, người đẹp nhờ lụa lúa tốt nhờ phân là chân lý hoàn toàn chính xác.

Đây là lần đầu tiên Mộ Thiên Thanh vào MG, đại sảnh xanh vàng rực rỡ, mỗi một nơi đều được lắp đặt những thiết bị cầu kỳ sang trọng, biến nơi ăn chơi đang điểm thành một nơi lịch sự trang nhã, như thể đến nơi này bạn sẽ có cảm giác mẫu thuẫn bởi sự kết hợp giữa thiên đường và địa ngục.

Theo lời đồn, ông chủ của nơi này là người rất thần bí, chưa bao giờ lộ diện nhưng thế lực đằng sau anh ta thì vô cùng khủng bố. Về phần có thật hay không, chỉ dựa vào điểm cục cảnh sát chưa từng nhận được thông báo kiểm tra nơi này là có thể nhìn ra được.

"Xi!" Khẽ xì một tiếng, Mộ Thiên Thanh có vẻ như rất khinh thường đối với nơi ăn chơi sa đọa này, cô đi chuyển tầm mắt, giờ mới phát hiện muốn tìm một người trong câu lạc bộ rộng lớn như MG này quả thật không dễ dàng. Nếu như gõ cửa từng căn phòng một, e là còn chưa tìm được người thì đã bị người ta tổng cô ra ngoài....

Nhưng... Trên đời vốn thật có cái gọi là trùng hợp ngẫu nhiên, vì Mộ Thiên Thanh vừa đi lên đến tầng hai liền nhìn thấy Vương Chí Huy từ toilet đi ra rồi quẹo vào một căn phòng được bao.

Mộ Thiên Thanh đi tới nhìn vào căn phòng đó với sắc mặt tối tăm đáng sợ, ánh mắt rét lạnh bất ngờ mở tung cửa phòng ra, ngay lập tức bao nhiêu ánh mắt có mặt trong phòng đều bắn về phía cô....

Ánh mắt ẩn dưới đôi kính không gọng của Hình Thiên nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mộ Thiên Thanh một lượt, thấy cách ăn mặc bốc lửa của cô âm thầm nhếch miệng oán thầm: Sẽ không xui xẻo tới mức bị cô ta nhận ra chứ? Có điều.... Cách ăn mặc này.... Rất bốc!

Nghĩ vậy, ánh mắt không kiềm được nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn đang ngồi kế bên cạnh, chỉ thấy ngón tay thon dài của anh đang hờ hững cầm ly để cao lắc nhẹ, chất lỏng màu đỏ theo động tác tay anh lượn tròn trong ly, anh chỉ như nhìn nhẹ mắt lên nhìn, khóe môi như có như không gợi lên ý cười gian tà, đôi con ngươi như đá vô chai chột lóe sáng rồi dần biến sang im lìm tĩnh lặng.

"Thiên Thanh?" Vương Chí Huy là người phản ứng trước tiên, gọi tên cô theo quán tính, bàn tay vốn đang ôm một cô gái liền buông ra như bị chạm điện vội rút trở về.

Mộ Thiên Thanh không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người, đi thẳng tới trước mặt Vương Chí Huy, cổ dần lỏng muốn vung cho hắn ta một cái tát, mặt không cảm xúc nhìn cô gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Vương Chí Huy, cho anh hai lựa chọn: Một, đi theo tôi; hai...." Dừng một chút, tay đột nhiên siết lại, "Bị tôi đá ra!"

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều tỏ ra kinh ngạc, duy chỉ có Lãnh Tĩnh Hàn là vẫn lạnh nhạt hờ hững, nhưng sâu tận nơi đáy mắt dường như ẩn hiện ý cười mà không ai phát hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cô gái này rất thú vị

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn nhàn nhạt rơi vào trên người Mộ Thiên Thanh, áo chiffon màu hồng nhạt hơi mỏng, bộ ngực đầy đặn tròn trịa như ẩn như hiện

dưới ánh đèn mờ tối, phơi bày ra sức hấp dẫn đặc biệt của phụ nữ.... Chiếc váy ngắn bó sát chỉ vền vền ngang đùi, đôi chân trắng nõn nhìn hết sức săn chắc, có lẽ do ngành nghề nên thường thường rèn luyện hình thành, dù vậy nhưng không làm cho người ta có cảm giác vai u thịt bắp thô thiển khó coi.

Cái liếc mắt quét qua rất nhanh, trong đôi mắt thăm sâu của Lãnh Tinh Hàn ẩn chứa ý cười, cô gái này rất thú vị, ít nhất vẫn còn biết, tới nơi này cần phải ăn mặc như thế!

Có điều, ăn mặc kiểu đó, quả thật rất không thích hợp để đá người! Theo Lãnh Tinh Hàn nghĩ như thế.

"Cô là ai hả?" Có lẽ cô gái xinh đẹp có gương mặt lạnh lùng ở bên cạnh Vương Chí Huy cũng ái ngại đến thân phận mình, dù có bực mình không vui nhưng vẫn giữ được phép lịch sự tối thiểu nên có, "MG là nơi mà ai cũng có thể vào sao?"

Giọng điệu rõ ràng mang theo sự giễu cợt, cô gái nhìn Mộ Thiên Thanh từ trên xuống dưới, vẻ khinh bỉ nơi đáy mắt càng nhiều hơn, cô ta quay đầu lại nhìn Vương Chí Huy, trong đôi mắt như sắp phun ra lửa.

"Tôi có thể vào được hay không, không cần cô phải bận lòng, về phần tôi là ai..." Mộ Thiên Thanh hừ lạnh một tiếng, không nói gì chỉ chuyển ánh mắt sắc bén sang phía Vương Chí Huy, chỉ bấy nhiêu tất nhiên mọi người ai cũng đều hiểu.

Người đến nơi này, ai cũng là nhân vật có lai lịch, hôm nay đến để bàn chuyện hợp tác làm ăn, nhưng không ngờ có kịch hay để xem, trong giới thượng lưu, chuyện xấu xa bí mật thì nhiều vô số kể chứ không hề vinh quang sáng sủa như vẻ bên ngoài, thế nhưng ai nấy đều thích xem người khác bị bề mặt và lấy đó làm trò vui.

Cô gái bên cạnh Vương Chí Huy là Tổng Mạn Ni, tổng giám đốc của tập đoàn điện tử Đức Tín, cũng là cấp trên của anh ta. Hiện anh ta chẳng qua chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ của bộ phận ở Đức Tín, hôm nay đi bàn chuyện làm ăn, nhưng người sáng mắt đều nhìn ra được mối quan hệ mờ ám của hai người.

Về mặt Vương Chí Huy lúng túng, vội vàng đứng dậy, hạ thấp giọng nói với Mộ Thiên Thanh: "Thiên Thanh, tôi còn đang bàn chuyện làm ăn, cô về trước đi!"

"Anh không đi?" Trong giọng nói của Mộ Thiên Thanh càng tăng thêm sự lạnh lẽo, thấy Vương Chí Huy do dự, lửa giận trong lòng cô như bùng phát, không nói hai lời tiến túm lấy cánh tay Vương Chí Huy bẻ ngược ra sau lưng, sau đó dùng sức hất vung lên...

Động tác làm liền một mạch, nhanh đến độ chưa ai kịp phản ứng thì đã nghe được tiếng "Bịch" vang lên.

"Ồi..."

Cơ thể bị ném qua vai rơi thẳng xuống mặt đất, truyền đến tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Vương Chí Huy.

"Chí Huy!" Tổng Mạn Ni kinh hãi vội vàng đứng dậy đi tới xem Vương Chí Huy.

Nhưng ngoại trừ Tổng Mạn Ni, ánh mắt của những người ở đó đều dừng lại trên đùi Mộ Thiên Thanh!

Bởi vì động tác ném ngược qua vai quá mạnh, Mộ Thiên Thanh không hề phát hiện chiếc váy vốn đã ngắn của mình còn bị giựt lên cao, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu trắng ở bên trong.

Hình Thiên tròn to hai mắt, liên tục chắc lưỡi hít hà, vừa định nói gì đó với Lãnh Tinh Hàn thì phát hiện người ngồi ở bên cạnh đang chau nhẹ hai đầu lông mày.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt thăm nghĩ: Chẳng lẽ cô gái này không hề có chút ý thức rằng mình đang gặp nguy hiểm sao? Hay cô cho rằng đó chỉ là chuyện bình thường?

"Mộ Thiên Thanh, cô đúng là đồ điên!" Vương Chí Huy bò dậy, anh ta thật không ngờ Thiên Thanh lại dám ra tay đánh mình ở ngay trước mặt nhiều người như thế, thế cho nên anh ta cũng bất chấp mặt mũi, đằng nào cũng bị mất mặt rồi, chỉ vào mũi cô rống lên, "Hiện tại tôi sẽ nói luôn cho cô biết, tôi sẽ không đi về với cô, về phần Tiểu Nhiên, cô ta như bây giờ tất cả đều do cô tạo ra!"

"Anh có giỏi thì nói lại một lần nữa!" Mộ Thiên Thanh nghiêng rằng, ánh mắt trở nên tối tăm.

"Tôi sẽ nói cho cô biết, cô gái mà tôi thích là Mạn Ni!" Vương Chí Huy nói xong liền ôm chầm Tổng Mạn Ni vào lòng.

"Đồ cặn bã!"

Mộ Thiên Thanh rất tức giận, giờ tay định tát vào mặt Vương Chí Huy, nhưng mới đến nửa đường thì cổ tay cô bất ngờ bị người khác giữ lại, ngay sau đó, truyền đến giọng nói trầm thấp thông thả, "Muốn được đàn ông yêu thích, phụ nữ cần phải nên dịu dàng một chút."

Mộ Thiên Thanh muốn rút tay về nhưng sức lực của người đàn ông đó rất lớn, sắc mặt cô bỗng lạnh đi, cơ thể bị sự cảnh giác theo thói quen nghề nghiệp thúc đẩy, không thèm liếc mắt nhìn người đó là ai đã nhắc chân nhăm ngay vị trí hiểm dưới thân của người đàn ông đá tới...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cảnh nóng xinh đẹp

Theo động tác của Mộ Thiên Thanh, mọi người trong phòng đều tròn tròn mắt đờ đẫn nhìn như quên mất cả thời gian.... Không ngờ cô ta to gan đến mức dám ra tay với Lãnh Tinh Hàn, có ai mà không biết nếu đắc tội với Lãnh Tinh Hàn thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng người né sang một bên, dễ dàng tránh được một cú đấm của Mộ Thiên Thanh, thuận thế buông cổ tay cô ra, chân mày khẽ cau nhẹ đến mức không thể nhìn thấy, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó tầm mắt dời xuống phía dưới. Mộ Thiên Thanh cũng nhìn xuống theo ánh mắt đó, mặt liền biến sắc vội vàng cho tà váy ngay ngắn lại.

Bởi vì bận rộn kéo váy nên Mộ Thiên Thanh không biết rằng, khe rãnh đẹp đẽ trước ngực như ẩn như hiện bại lộ ngay trước mắt Lãnh Tinh Hàn, anh âm thầm lắc đầu bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn sang Tống Mạn Ni ở bên cạnh, "Dự án này tôi không có hứng thú!"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng quăng lại một câu, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã bước đi ra khỏi phòng.

Đôi mắt ẩn sau lớp kính của Hình Thiên thoáng qua ý cười hời hợt, sau đó cũng đứng dậy rời đi.

Tống Mạn Ni thấy Mộ Thiên Thanh làm cho cô mất sạch mặt mũi còn phá đám dự án làm ăn của mình, vô cùng tức giận nói: "Cô tên Mộ Thiên Thanh đúng không? Cô trở về nói cho cô bạn của cô biết, đừng mặt dày quần lầy Chí Huy, cô ta có thể giúp được cho Chí Huy cái gì? Chẳng qua chỉ làm công cho tiệm bán hoa...."

"Cô thì sao?" Mộ Thiên Thanh đâu phải loại người mà ai cũng có thể lên mặt muốn nói gì thì nói, "Chẳng phải cô cũng chỉ là hạng gái già chờ đàn ông trèo lên thôi sao.... À, đúng rồi, ở cái xã hội hiện đại này áy hã, cứ có tiền là không bị khinh rẻ khi dễ, không cần biết kẻ đó làm gì dù cho có làm ‘gái điếm’ đi chẳng nữa.

Mộ Thiên Thanh có ý nhấn mạnh chữ "gái điếm" khiến Tống Mạn Ni giận quá biến đổi sắc mặt, cô cũng bất chấp tất cả quét mắt nhìn về phía Vương Chí Huy, lạnh lùng nói: "Vương Chí Huy, đừng để tôi thấy anh xuất hiện trước mặt Tiểu Nhiên nữa, nếu không, chó có trách tôi không khách sáo đấy!" Nói xong, không màng quan tâm đến ánh mắt của mọi người, sải bước bỏ đi một mạch, để lại cả đám người hai mặt nhìn nhau.

Mộ Thiên Thanh mang đôi giày bẫy phân không mấy thoải mái đi con trên đường lớn, dù đã sắp chuyển sang rạng sáng nhưng nơi này vẫn cực kỳ nóng nực, đầu đầu cũng thấy trai gái diu nhau có đôi có cặp âu yếm trước mắt bao người, dĩ nhiên cũng không thiếu một số người bị ối mửa rượu già điên.

Cái này còn chưa tính, tâm trạng của Mộ Thiên Thanh vốn đang tồi tệ u ám đã vậy còn bị mấy người trước mắt làm cho cô nổi điên.

"Em gái, sao nửa đêm rồi còn đi lang thang một mình vậy?" Một tên ngà ngón cát tiếng trêu ghẹo, "Có muốn anh đây đến bên em để xoa tan cô đơn trống vắng đêm hay không hả cưng?"

Mặt Mộ Thiên Thanh u ám như giăng đầy mây đen.

Lúc này, một người đàn ông khác trắng trợn quan sát Mộ Thiên Thanh, trong ánh mắt đều lộ rõ dục vọng đang sắp bốc cháy, "Đêm nay còn khá dài, hay là bọn anh mời em uống vài ly nhé...."

"Được thôi...." Ngoài mặt Mộ Thiên Thanh cười rất tươi kéo dài giọng nói nhưng lòng thầm cười lạnh, sau đó từ trong túi xách lấy ra chứng nhận đưa qua trước mặt mấy người đàn ông, "Có muốn tôi mời các người về cục cảnh sát để uống hay không?"

Giọng điệu lạnh nhạt như băng lạnh giờ phút này đã không thể áp chế được tâm tình nóng nảy của Mộ Thiên Thanh, mấy người đàn ông thấy vậy chỉ nhìn nhìn rồi hậm hực bỏ đi, vừa đi còn mắng hôm nay thật xúi quẩy....

"Mẹ nó, bây giờ nữ cảnh sát đều ăn mặc lăng lơ như vậy cả sao?"

"Tôi thấy hung dữ như cạp cái kiểu này có lẽ cũng chẳng ai thèm yêu, cho nên mới ăn mặc lăng lơ như vậy tới đây tìm đàn ông để phát tiết một chút thôi...."

"Ha ha, cô ta đó hả, có cho tôi.... tôi cũng không thèm, mới vừa mời cô ta uống vài ly chẳng qua vì tâm trạng đang tốt mà thôi!"

"...."

Bao lời lẽ khó nghe truyền hết vào tai Mộ Thiên Thanh, sau đó mỗi lúc càng xa dần, Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng cố dần xức động muốn dạy dỗ đám người đó một trận. Lê tấm thân mệt mỏi đi về phía trước, dường như ông trời đang cho cô biết cái gì gọi là họa vô đơn chí hay sao ấy, giày cao gót sang trọng của Mộ Thiên Thanh bị lọt trong khe hở cống thoát nước, sau đó trọng tâm mất thăng bằng, chân bị lệch sang một bên....

Mộ Thiên Thanh vẫn không nhúc nhích, cũng mặc kệ mặc cả chân đang âm ỉ đau nhói, tay cô cuống chặt lại, bởi vì tức giận mà lồng ngực phập phồng lên xuống.

Người đi qua lại đều dồn mắt nhìn cô, loại ánh mắt nào cũng có, Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, nhón chân khom lưng muốn rút gót giày bị cắm trong khe hở cổng thoát nước ra....

Mới vừa khom người, chợt thấy một bàn tay thon dài với từng khớp xương rõ ràng vươn tới, rút đế giày bị cắm trong khe hở ra, Mộ Thiên Thanh tò mò theo bản năng quay lại nhìn chủ nhân của bàn tay....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bất ngờ gặp lại

"Thượng Quan!" Mộ Thiên Thanh kinh ngạc tròn to mắt nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, "Anh về hồi nào thế? Mà sao anh lại ở đây?"

Thượng Quan Mộc ngồi xôm bằng một gối, ngược đầu nhướn lên đôi mắt hẹp dài, khóe môi thoáng nở nụ cười ấm áp, khuôn mặt đẹp trai với nét dịu dàng nói, "Vừa về nước hôm nay, bị bạn bè kéo tới tẩy trần!"

Thượng Quan Mộc đưa tay nhắc bàn chân mềm mại của Mộ Thiên Thanh xỏ vào chiếc giày, tiện thể nhìn luôn mắt cá chân cô xem thế nào, nói với vẻ như rất bất đắc dĩ, "Chỉ bị trọ thôi, may mắn không nghiêm trọng..."

Nói xong liền đứng dậy, bộ quần áo đơn giản thoải mái khoác lên dáng người cao lớn bánh bao của Thượng Quan Mộc càng khiến cho anh có sức hấp dẫn vô bờ, anh nhìn cách ăn mặc của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu thoáng qua ý cười hài hước, "Anh mới ra nước ngoài có một năm mà phong cách ăn mặc của em cũng thay đổi rồi sao?"

Mặt Mộ Thiên Thanh hơi ửng đỏ, sau đó cười "hắc hắc" hai tiếng để che giấu lúng túng.

"Thế nào? Đang phá án à?" Đây là khả năng duy nhất mà Thượng Quan Mộc giải thích cho lý do về cách ăn mặc này của cô. Mỗi khi Mộ Thiên Thanh xử lý vụ án nào thì hầu như cô đều liều sống bán chết, khí thế liều lĩnh bạt mạng ấy quả thật khiến cho cánh người đàn ông trong cục cảnh sát cũng phải bái phục xấu hổ.

Mộ Thiên Thanh bĩu môi, không nói gì tức là đã thừa nhận rồi, đầu thế nào nói với cấp trên đồng thời cũng là đàn anh khóa trên của mình là cô đến đây để bắt gã đàn ông bắt cả hai tay kia chứ?

"Xe anh ở bên kia, anh đưa em về!" Thượng Quan Mộc chỉ chỉ chiếc Land Rover đỗ phía trước, không phải hỏi ý kiến mà trực tiếp quyết định.

Mộ Thiên Thanh cũng không khách sáo, tùy ý để Thượng Quan Mộc dìu đi về phía chiếc xe kia....

Bóng lưng của bọn họ dần dần đi xa đều lọt vào tầm nhìn của chiếc Mercedes Benz màu đen ở sau lưng. Hình Thiên ngồi cạnh Lãnh Tĩnh Hàn, anh ta giật giật khóe môi đầy gong kính trên sống mũi, len lén liếc nhìn người đàn ông vui buồn không để lộ trên mặt bên cạnh.

Nếu như.... Ban nãy không có nhìn lầm thì bàn tay lão đại đặt lên tay vịn cửa đang chuẩn bị bước xuống xe làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Hình Thiên còn cả gan nhướn môi, đáng vẻ tựa như mình vừa khám phá ra được bí mật gì ghê gớm lắm.

Nhưng vui vẻ xong suy nghĩ lại, Hình Thiên cảm thấy có gì đó là lạ, dường như lão đại có hơi hơi để ý đến cô nữ cảnh sát này!

"Thượng Quan Mộc trở về lúc nào?" Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn truyền đến, nghe không ra suy nghĩ của anh.

"Có lẽ hai ngày đó lại." Hình Thiên không chắc chắn, Thượng Quan Mộc cũng được xem như một nhân vật huyền thoại trong ngành cảnh sát, thành tích tốt nghiệp đứng đầu trường cảnh sát. Sau khi vào cục cảnh sát liền phá được vụ án buôn lậu thuốc phiện quốc tế vô cùng khó giải quyết, sau khi được thăng chức thì đường công danh trong suốt mấy năm qua càng thêm thuận lợi xuôi chèo mát mái, lần này ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, e là sẽ được thăng cấp thêm một bậc nữa rồi, "Lão đại, chúng ta đoán thử, lần này Thượng Quan Mộc thăng chức gì?"

"Phó thanh tra cảnh sát!" Lãnh Tĩnh Hàn nói tự nhiên không hề có chút lo lắng về điều này, gốc gác của Thượng Quan Mộc anh biết rõ, bản thân có năng lực mà chỗ dựa phía sau cũng không thể khinh thường.

Hình Thiên bĩu môi, đối với sự thờ ơ lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn cảm thấy thật chẳng có gì thú vị cả, nhìn chiếc xe đã rời đi ở phía trước, còn không sợ chết hỏi: "Lão đại, anh nói xem... Anh và Thượng Quan Mộc ai thâm sâu hơn ai?"

Lãnh Tĩnh Hàn thu lại tầm mắt, khẽ liếc nhìn sang Hình Thiên, lạnh nhạt mở miệng: "So rồi mới biết được."

Đáy mắt Hình Thiên thoáng qua nét cười, đi theo lão đại luôn cảm thấy cuộc sống này vô cùng kích thích mới mẻ, một người là lão đại của Dạ Ứng chưa từng biết thua là gì, một người là cảnh sát tuổi trẻ tài cao, chưa có vụ án nào qua tay mà không phá được, nếu đối đầu nhau thì ai sẽ là người thắng cuộc?

"Về biệt thự!" Lãnh Tinh Hàn mở miệng ra lệnh.

Tài xế đáp vâng rồi khởi động xe chạy khỏi con phố ăn chơi đắt tiền hoa lệ thối nát.

Ánh mắt sâu kín của Lãnh Tinh Hàn nhìn xa xăm tới áng mây hồng bên ngoài cửa xe, bờ môi mỏng hơi nhếch lên đường cong như có như không, tuy lạnh lùng nhưng không kém phần quyến rũ, sâu trong đáy mắt như biển cả mênh mông kia cũng ẩn chứa muôn vàn thâm ý.

Trò chơi, anh không thích chơi đùa theo quy tắc thông thường!

"Buổi triển lãm châu báu vào tối mai, hãy liên lạc với phía cục trưởng Trương phái thêm mấy cảnh sát tới bảo vệ hiện trường!" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng.

Hình Thiên ngăn người, sau đó lên tiếng trả lời, tuy trong lòng không hiểu suy nghĩ của lão đại nhưng cũng không hỏi nhiều, nó cho cùng, lão đại làm vậy đương nhiên là có dụng ý của anh....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Người đàn ông này rất nguy hiểm

Hôm sau.

Đối với xã hội thượng lưu như thành phố A mà nói, là một ngày đáng hưng phấn và mong đợi Công ty vàng bạc đá quý Y-Crystail trực thuộc tập đoàn Thiên Lâm tổ chức triển lãm châu báu, ở triển lãm lần này công ty Y-Crystail đưa ra bán đấu giá ba bộ trang sức có một không hai làm bằng thủ công khéo léo, cuộc triển lãm khiến cho các quý bà giàu có đều háo hức đến tham dự.

Là phụ nữ thì chẳng ai có thể kháng cự được sức hấp dẫn của châu báu, hơn nữa còn đồ trang sức của công ty Y-Crystail số lượng hạn chế này, càng tạo điều kiện để họ thể hiện sự giàu có của mình.

Mộ Thiên Thanh mặc một bộ đồng phục chức nghiệp màu đen, buộc tóc đuôi ngựa, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn toàn cảnh trong hội trường, thảnh thơi đứng tại nghe trao đổi tin tức với đồng nghiệp.

Thật ra, cô không hiểu lần này tại sao tập đoàn Thiên Lâm lại mời cảnh sát tới bảo vệ hiện trường, trước kia mỗi khi triển lãm châu báu, họ dùng đều thuê bảo vệ, điều đáng nói là ở thành phố A này không có ai dám động đến Thiên Lâm, về phần tại sao.... thì Mộ Thiên Thanh không biết.

"Hãy, đời này biết đến khi nào tôi mới mua nổi đồ trang sức ở nơi này đây?"

Lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng ca cảm của Hà Tuấn, ngay sau đó, có mấy đồng nghiệp cười nắc nẻ, Mộ Thiên Thanh nghe xong chỉ khẽ nhướn mắt.

"Thiên Thanh, sao cô im lặng thế?" Có lẽ Hà Tuấn thấy quá nhàm chán nên kiếm chuyện để nói, trong sảnh nhiều bảo vệ như vậy, bọn họ ở đây giống như chỉ dư thừa, "Cô nói xem cô cũng là phụ nữ, tại sao lại đối với mấy loại châu báu sáng chói này không có chút hứng thú nào vậy?"

"Chỉ một món trong số này, tiền lương cả đời này của tôi cũng không đủ mua, đối với những thứ không thiết thực đó tôi không có hứng!" Giọng nói của Mộ Thiên Thanh thờ ơ không quan tâm, không phải kiêu cách mà đó là sự thật.

Nhưng nói xong trong lòng lại có chút thê lương, những thứ này đã từng....bị chôn sâu ở trong kí ức, cô chưa từng nghĩ tới có một ngày cô vì một bộ trang sức không hơn trăm vạn mà tự nhạo báng mình!

Trong đáy mắt thoáng qua sự chế giễu, Mộ Thiên Thanh ổn định lại tinh thần tiếp tục quan sát hiện trường, khi nhìn thấy một nam một nữ cực kỳ ân ái khoát tay nhau đi vào buổi triển lãm châu báu, Mộ Thiên Thanh không khỏi thờ dãi!

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Mộ Thiên Thanh nhìn dáng vẻ mặt người dạ chó của Vương Chí Huy đang ôm Tống Mạn Ni mặc bộ lễ phục đỏ chói, sắc mặt lập tức đanh lại, quả thật hận đến nỗi chỉ muốn xông qua đập cho tên khốn đó vài cú.

Tối hôm qua trở về thấy Tiểu Nhiên ôm bao khoai tây chiên điên cuồng ăn lia ăn lịa để quên đi nỗi buồn thất tình của mình, cô mới biết được đầu đuôi cụ thể, thì ra vấn đề của bọn họ bắt đầu từ lúc Vương Chí Huy lên chức quản lý bộ phận kinh doanh, cái tên cặn bã kia đúng là loại bám váy đàn bà mà không biết nhục.

"Ừ...." Tống Mạn Ni nhìn thấy Mộ Thiên Thanh liền kéo dài giọng nói, đáy mắt lạnh lùng mĩa mai nhìn cô, "Chắc, chắc, cảnh sát còn kiểm tra luôn bảo vệ

à?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Thiên Thanh liếc nhìn sang Vương Chí Huy, lạnh nhạt nói: "Bất kể làm gì thì tôi cũng tay làm hàm nhai, chứ không phải thứ chỉ biết há miệng ăn cơm chùa."

Cô vừa dứt lời, sắc mặt của Vương Chí Huy liền thay đổi mấy lượt, Tống Mạn Ni nghe vậy cũng bốc hỏa, định nói gì đó nhưng đột nhiên chuyển sang vẻ mặt tươi cười, nịnh nọt.

Mộ Thiên Thanh nhìn thấy Tống Mạn Ni đột nhiên thay đổi 360 độ, đang hết sức nghi hoặc thì nghe Tống Mạn Ni nói: "Không ngờ hôm nay Lãnh Thiếu đích thân tham dự?"

Mộ Thiên Thanh hơi nghiêng người, một người đàn ông dáng người cao lớn đã đi tới trước mặt, vừa thấy người nọ cô liền giật mình, từng đường nét góc cạnh trên mặt rõ ràng như được điêu khắc, đôi mắt sắc bén sâu thẳm nhìn mãi không thấy đáy, chỉ cần nhìn vào đó là ngay lập bị vào vực sâu muốn đòi muôn kiếp không trở lại được, trên người anh ta còn có kiểu khí thế luôn áp bách, khiến cho người ta cảm thấy rằng, chỉ cần người này xuất hiện thì y như rằng chính là tâm điểm thu hút mọi người.

Mộ Thiên Thanh không biết thân phận của Lãnh Tĩnh Hàn, tuy ngày hôm qua ở MG mới lo đánh nhau nhưng vẫn có chút ấn tượng, khi ấy cô chưa kịp nhìn kỹ người đàn ông nguy hiểm giống như Satan này.

Lãnh Tĩnh Hàn chỉ khẽ liếc mắt nhìn Tống Mạn Ni và Vương Chí Huy, ngay sau đó hơi nhú mày khi ánh mắt rơi vào trên người Mộ Thiên Thanh, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc thì anh lại nắm lấy bàn Mộ Thiên Thanh, xoay người dẫn cô rời khỏi hiện trường...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Có hứng thú với cô

Lãnh Tĩnh Hàn bất chấp ánh mắt hiếu kỳ của mọi người dẫn theo Mộ Thiên Thanh đi đến ngã rẽ hành lang mới buông cô ra. Dọc đường đi mấy lần Mộ Thiên Thanh muốn giãy ra nhưng không tài nào thoát được sự kiểm chế của Lãnh Tĩnh Hàn.

"Ngại quá, cảm phiền...."

"Thích người đàn ông đó lắm sao?"

Lãnh Tĩnh Hàn vừa buông Mộ Thiên Thanh ra cũng đồng thời hờ hững ngắt lời cô.

Mộ Thiên Thanh cố gắng kiềm chế cơn giận, thứ nhất, hiện cô vẫn còn đang làm việc; thứ hai, cô và anh bộ quen thân lắm sao?

Mộ Thiên Thanh trả lời theo chức trách công việc: "Tôi đang trong ca trực, đối với vấn đề riêng không đáng trả lời, hơn nữa.... Thưa anh, dường như chúng ta không hề quen nhau!"

Lãnh Tĩnh Hàn ngả ngón cười cười, thấy Mộ Thiên Thanh lạnh mặt đang tính rời đi bèn nói, "Giúp cô giải vây hai lần cùng một người đàn ông vậy còn không tính là quen sao?"

Mộ Thiên Thanh nghe xong âm thầm đảo mắt, sau đó nhếch môi, ngoài mặt thì cười nhưng lòng không cười cắn răng nói: "Ngại quá, tôi không quen anh! Mặt khác... Cũng mong anh đừng tự cho mình đúng, tôi vốn dĩ không cần anh giúp đỡ!"

Không phải anh giúp tôi mà anh đang giúp tên đàn ông cạnh bà đó!

Mộ Thiên Thanh thoáng nhìn qua vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tĩnh Hàn, xoay người bỏ đi một nước, cô không biết người đàn ông khí thế mạnh mẽ này là ai, mà cô cũng không muốn biết. Nhưng không biết vì sao, khi cô nhìn vào mắt của anh ta thì có cảm giác rất là nguy hiểm, cảm giác đó khiến cho cô theo bản muốn trốn tránh.

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh thẳng lưng đi về phía trước, ánh mắt thâm thúy trở nên u ám.

Mộ Thiên Thanh, hai mươi lăm tuổi. Sau khi tốt nghiệp với thành tích xuất sắc hạng ba ở trường sảnh sát, được trực tiếp bổ nhiệm vào đội cảnh sát điều tra tội phạm hình sự đứng đầu khu Nam tại thành phố A. Tính đến nay đã bốn năm, cũng phá được không ít nhiều vụ án lớn, nhưng không hề được đề bạt thăng chức, không phải chỉ vì cô không có thân thế mà chính là cô quá mức "liêm minh chính trực"!

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhếch môi nở nụ cười tà ác lạnh lùng.

Mà gần hai năm qua, Mộ Thiên Thanh hứng thú nhất chính là tổ chức Dạ Ứng này, có thể nói, vì để bắt được thóp của Dạ Ứng cô có thể làm việc quên ăn quên ngủ, nội việc hôm cô đuổi theo A Thiên đến mười mấy cây số là đã hiểu.

Nghĩ vậy, Lãnh Tinh Hàn cất bước đi vào hội trường triển lãm, đôi con ngươi sáng ngời thoáng qua nét cười nghiêm ngắc, nhìn về mặt lạnh lùng của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt dần chuyển sang âm u tĩnh lặng...

Sở dĩ anh có hứng thú với cô không phải vì thành tích hay bối cảnh của cô, mà là vì...

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn đảo qua dừng lại ở cửa ra vào hội trường triển lãm, thấy Thượng Quan Mộc vận bộ tây trang vừa vận với dáng người, đi một người phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi đi vào.

Thượng Quan Mộc vừa tiến vào đã nhìn thấy Mộ Thiên Thanh nhưng anh không đi qua mà chỉ hơi gật đầu báo cho biết, vì hôm nay anh đi cùng mẹ mình với thân phận cá nhân đến tham dự, còn Mộ Thiên Thanh thì đang làm việc.

Buổi đầu giá bắt đầu vào lúc tám giờ tối, ba bộ trang sức từng bộ đã được mang lên người của người mẫu.

Những món đồ trang sức dưới ánh đèn sáng chói lấp lánh lập tức thu hút sự chú ý của quý bà quý cô, kiểu cách đơn giản nhưng không mất phần sang trọng quý giá, thiết kế tinh tế hoàn mỹ thể hiện sự đẳng cấp thượng lưu.

Mộ Thiên Thanh chỉ thoáng nhìn qua, sau đó tập trung vào công việc, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói của đầu giá viên, sau mấy vòng, hai bộ trang sức đầu tiên rất nhanh đã có chủ, nhưng bộ cuối cùng lại cạnh tranh kịch liệt khác thường.

Với cái tên là "Mặt Trời", món trang sức chủ yếu dùng hoa Hường Dương làm điểm nhấn nên được rất nhiều người yêu thích kiểu thiết kế này, giá tiền tăng mỗi lúc càng cao.

"Một trăm vạn!"

Sau khi Tống Mạn Ni giơ bảng hiệu ra giá tiền cho đầu giá viên, ngay sau đó không ngừng có người giơ bảng, giá tiền thoáng chốc tăng vọt lên hai trăm vạn mà vẫn chưa có khuynh hướng ngừng lại.

Kêu giá như vậy, khiến cho đám nhân viên cảnh sát một tháng lãnh mấy ngàn đồng âm thầm méo miệng, khiến cho Mộ Thiên Thanh vốn không quan tâm đến buổi bán đầu giá bộ trang sức "Mặt Trời" này cũng lấy làm hiếu kỳ, cô dõi mắt nhìn lên khán đài...

Da thịt trắng nõn mịn màng của người mẫu dưới ánh đèn chân không càng thêm hấp dẫn, không giống với hai bộ vừa rồi, lần này chỉ là một sợi dây chuyền, sợi dây được thiết kế theo kiểu như ánh mặt trời chiếu xuống, tỏa sáng rực từng cánh hoa Hường Dương như những vì sao bé nhỏ nhảy múa bay lượn dưới ánh đèn, động tác của người mẫu hết sức chậm rãi, như muốn lột tả hết nét đẹp được phát ra từ tia sáng khiến người ta không thể nào dời mắt được, sợi dây còn được thiết kế luôn cả từng góc độ khúc xạ ánh sáng.

Nhìn thấy bộ trang sức đó sắc mặt của Mộ Thiên Thanh đột nhiên biến đổi, giống như trong nháy mắt, có vật gì đó ầm ầm nổ tung trong đầu, chấn động đến khiến cô chỉ muốn tìm nơi nào đó không có ai để trốn đi.

Giá tiền vẫn đang liên tục tăng vọt, nhưng Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không nghe được gì, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm bộ trang sức trên người của người mẫu.

"Thiên Thanh, sao vậy? Thấy không khỏe à?" Hà Tuấn phát hiện Mộ Thiên Thanh có điểm bất thường liền nhỏ giọng hỏi.

Mộ Thiên Thanh cố lấy lại tinh thần, trong bóng tối thể nhưng vẫn nhận thấy sắc mặt cô trắng bệch, cô âm thầm hít một hơi, chỉ lắc đầu một cái rồi thôi.

Đúng vào lúc này, bộ trang sức "Mặt Trời" đã được báo giá lên năm trăm vạn, ngay khi mọi người đang nhốn nháo muốn xem ai là người ra cái giá này, thì một bóng dáng cao lớn đang biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Buổi đầu giá kết thúc, đám người Mộ Thiên Thanh thu đội, vốn mọi người muốn hẹn nhau đi chợ đêm, nhưng Mộ Thiên Thanh không có tâm trạng, sau khi từ chối cũng lẻ tẻ thân mật mời quay trở về...

Dưới màn đêm, Lãnh Tinh Hàn đứng trước cửa sổ sát đất nhìn xuống phía dưới, đôi mắt nhìn theo bóng dáng cô đơn lặng lẽ kia, đáy mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp.

"Quả nhiên là cô!" Lời nói nhàn nhạt bay trong không khí trống vắng tỏa ra đầy hơi thở mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Che giấu tâm sự

Màn đêm buông xuống, khắp nơi được bao phủ bởi những ánh đèn muôn màu, dòng xe tấp nập trên đường phố phản chiếu ra từng vệt sáng thất dải,

càng tô điểm thêm cho bóng đêm chút màu sắc rực rỡ.

Mộ Thiên Thanh lững thững đi trên lối dành cho người đi bộ, lòng bỗng thấy mênh mông trống trải, cô cứ đi không mục đích như vậy, đi như người mất hồn không biết đâu là phương hướng, mà trong đầu vẫn quanh quẩn mãi sợi dây chuyền "Mặt Trời" kia.

"Tin tin, tin tin..."

"Thiên Thanh?"

Tiếng còi ô tô phát ra vang vọng, sau đó một giọng nam tính dịu dàng vang lên, Mộ Thiên Thanh dừng bước, nhìn tới chiếc Land Rover đang đỗ sát làn đường, cửa sổ xe được quay xuống...

"Thượng Quan?" Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên, "Không phải anh và bác gái đang ở tiệc đấu giá sao?"

"Có chút chuyện phát sinh." Thượng Quan Mộc thấy sắc mặt Mộ Thiên Thanh không tốt liền, hỏi: "Sao em lại ở đây có một mình vậy?"

"À, mọi người đi tặng hai rồi, em thấy hơi mệt, cho nên..." Mộ Thiên Thanh che giấu cảm xúc nhún vai cười nói.

"Anh đưa em về!" Thượng Quan Mộc nói xong, liền bảo Mộ Thiên Thanh lên xe.

"Không cần, em tự đón taxi về cũng được!"

Thượng Quan Mộc im lặng nhìn Mộ Thiên Thanh, qua ánh mắt không cho phép cô từ chối.

"Anh... Không phải đang vội sao?" Mộ Thiên Thanh nhắc nhở.

Khóe miệng Thượng Quan Mộc khẽ nở nụ cười, gương mặt đẹp trai rạng ngời mang nét cương nghị chính trực, "Chậm một lát cũng không sao!"

"Em không cần thật mà, anh bận thì mau đi đi!" Mộ Thiên Thanh nhìn thấy Thượng Quan Mộc còn tính nói gì đó vội vàng nói tiếp: "Em bảo đảm sẽ an toàn về đến nhà!"

Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh kiên trì như thế, hơn nữa mình thật sự có việc gấp nên không miễn cưỡng nữa, "Ừ, được rồi....Anh đi trước nhé!"

Mộ Thiên Thanh nhìn chiếc Land Rover biến mất ở đầu ngã rẽ, mới chuyển tầm mắt, khóe miệng nở nụ cười tự giễu, hít một hơi thật sâu bước xuống lề đường đón xe taxi về nhà.

***

Khuôn viên nhà họ Lãnh nằm trên đỉnh núi Dược Long thành phố A, diện tích chiếm hơn mười ngàn mét vuông, chu vi giữa vườn hoa là một ngôi biệt thự được xây dựng theo phong cách Châu Âu, bóng đèn ban đêm phát ra ánh sáng mờ nhạt trên sân cỏ, như phủ lên cho bóng đêm một tầng ánh sáng mỏng manh.

Ngón tay sưng dài nổi rõ khớp xương của Lãnh Tĩnh Hàn đang kẹp một miếng thuốc đứng lặng người trước cửa sổ sát đất, khói mờ bay bay lượn lờ, ánh mắt sâu thẳm nhìn xa xăm ra phía bên ngoài, trên người chỉ để lộ sự lạnh lùng và đơn độc.

"Lão đại!" Hình Thiên bước vào đi thẳng về phía Lãnh Tĩnh Hàn, đưa hộp gắm hình vuông in kiểu chữ mạ vàng Y-Crystail ở trong tay đưa cho Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn dụi miếng thuốc trong tay vào chiếc gạt tàn trên bàn nhỏ bên cạnh, thuận tay nhận lấy hộp gắm rồi mở ra... Chính là sợi dây chuyền có tên "Mặt Trời" đã trình diễn trong buổi đấu giá tối hôm nay.

Ánh mắt Hình Thiên rơi vào sợi dây chuyền, không sao hiểu được sao nữa chừng Lãnh Tĩnh Hàn lại đổi bộ vật phẩm thứ ba thành "Mặt Trời", sợi dây chuyền này không phải là hàng Y-Crystail không bán sao?

Lòng ngón tay Lãnh Tĩnh Hàn lướt nhẹ qua sợi dây chuyền, đôi con ngươi đen như mực bỗng trở nên u ám, trên đôi gòy lên ý cười tinh quái, đóng lại cái hộp đựng sợi dây chuyền, Lãnh Tĩnh Hàn nhìn Hình Thiên hờ hững nói: "Hành động về sau cậu không cần đi nữa!"

"Nhưng mà..." Hình Thiên định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, lão đại căn dặn như vậy đương nhiên là có tính toán của anh ấy.

"Ngoài ra, điều tra xem giữa Mộ Thiên Thanh và cái tên Vương Chí Huy của tập đoàn điện tử Tín Đức kia có quan hệ gì!" Lãnh Tĩnh Hàn vừa căn dặn vừa đi đến trước quầy bar nhỏ, bỏ hộp trang sức trong tay xuống, lấy ra một chai rượu đỏ rót vào hay ly cao.

Hình Thiên dạ một tiếng, tuy trong lòng có rất nhiều diễn nghị vấn nhưng anh ta chỉ có thể khổ sở tự mình suy đoán.

Từ hôm qua yêu cầu cục trưởng Trương phái cảnh sát viên tới bảo vệ hiện trường, cho đến buổi bán đấu giá vật phẩm "Mặt Trời" tối hôm nay, cộng thêm bây giờ còn muốn điều tra về mối quan hệ của Mộ Thiên Thanh và Vương Chí Huy, mỗi một chuyện đều cho thấy có một ý nghĩa sâu xa này đó...

Chương 10: Bóng lưng trên tạp chí

Từ lúc Mộ Thiên Thanh trở về thì Thẩm Duyệt Nhiên đã phát hiện cô bạn mình có điều bất thường, nếu như mọi hôm, khi thấy cô lười nấu cơm mà chỉ ăn mỳ tôm thì sẽ cần nhăn cừ như không thôi, hôm nay bị làm sao vậy kìa, chỉ hơi hột liếc cô một cái rồi thôi.

Hình như, người thất tình là mình kìa mà, có phải vậy ấy đâu chứ?

Thẩm Duyệt Nhiên để ly mỳ xuống, đi tới bên cạnh Mộ Thiên Thanh hỏi, “Thiên Thanh à, cậu không khỏe sao?”

Mộ Thiên Thanh lắc lắc đầu.

“VẬY... Nhiệm vụ trong ca trực tối nay không được thuận lợi à?”

Mộ Thiên Thanh lại lắc lắc đầu.

Thẩm Duyệt Nhiên nhủ mày, cảm thấy Mộ Thiên Thanh hôm nay rất là kỳ lạ, “Nè, cậu nửa chết nửa sống thế này, rốt cuộc là bị làm sao vậy hả?”

Mộ Thiên Thanh nghiêng mặt qua nhìn Thẩm Duyệt Nhiên mới hôm qua còn vì khóc om sòm mà hai mắt vẫn đang sưng đỏ, tiếp tục lắc lắc đầu, ngay lúc Thẩm Duyệt Nhiên tức giận muốn rống lên thì cô chậm rãi nói: “Ăn xong nhớ dọn dẹp rửa rầy sạch sẽ, nếu để mình nhìn thấy trong nhà bếp có gián thì mình sẽ đánh bẹp cậu thành con gián đấy!”

Nói xong, trong khi Thẩm Duyệt Nhiên còn đang phồng mang trợn má há miệng tính mắng cô là người không có lương tâm, thì cô đã đứng dậy đi về phòng của mình.

Mộ Thiên Thanh nằm trên giường, ánh mắt đờ đẫn ngược nhìn lên trần nhà, đôi mắt thỉnh thoảng chớp chớp, ánh mắt cũng dần mất tiêu cự....

Cô đã thoát khỏi cuộc sống trong quá khứ, vốn tưởng rằng quỹ đạo cuộc đời sẽ không lặp lại, nhưng hôm nay đã bị sợi dây chướng "Mặt Trời" kia vui đập tan nát, biết rất rõ ràng là trùng hợp nhưng trong lòng vẫn không nhận được mà nghĩ về nó, nghĩ đến một số người, một số chuyện khác!

Nếu như ban đầu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, thì hôm nay cô sẽ không chỉ là người đứng thi hành nhiệm vụ trong buổi triển lãm đấu giá, mà cô chính là người hô giá để đoạt nó về, mặc kệ có phải trùng hợp hay không, ít nhất... nếu đứng gần hơn một chút, cô đã có thể nhìn rõ hơn rốt cuộc sợi dây chướng đó có đúng là sợi mà trước đây anh đã từng vẽ hay không.

Đáng tiếc, đây chỉ là nếu như.

Hôm nay, chẳng những cô không có khả năng để mua sợi dây chướng đó, dù cho có giống nhau đi chăng nữa, cô cũng không tài nào biến mình trở lại là cô như lúc ban đầu.

"Thiên Thanh, nếu quyết định buông tha thì nên dứt khoát thôi..." Mộ Thiên Thanh tự lẩm bẩm, "Bao gồm cả anh!"

Cuộc sống ăn năn hối hận không thích hợp với Mộ Thiên Thanh, ra sức bắt trộm và phá được băng đảng tội phạm mới là chuyện Mộ Thiên Thanh bây giờ nên làm. Buổi triển lãm châu báu lần đó chớp mắt một cái đã trôi qua nửa tháng, dường như cuộc sống của mọi người lại trở về quỹ đạo bình thường.

Một buổi sáng, cục cảnh sát Khu Nam vô cùng náo nhiệt, mấy người cầm tờ báo và tạp chí của ngày hôm đó bắt đầu buôn chuyện ....

"Mọi người nói xem.... Có phải tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lâm xấu đến nỗi chỉ có thể dùng bóng lưng để gặp người hay không?" Hà Tuấn nhìn tờ báo tạp chí trong tay, cả trang bìa chỉ có mỗi bóng lưng anh ta, cũng may, mình tình nào đó bên cạnh anh trông cũng nóng bóng phết.

Vừa nghe giọng nói khó chịu của Hà Tuấn, KiLi bộ phận dân sự phản bác, "Anh mới xấu đấy, cả gia phả anh cũng đều vô cùng xấu xí!"

Người của khu Nam gần như ai cũng biết, KiLi mê tổng giám đốc của Thiên Lâm như điên, mê mẩn tới nỗi như sung bái thần tượng vậy, về phần mê cái gì hả... Có lẽ là mê cái bóng lưng kia rồi, bởi vì, từ trước đến nay, chưa có tờ tạp chí nào chụp được ngay mặt anh, hoặc là bóng lưng, hoặc là từ xa không thấy rõ, tuy vậy nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được hàng triệu trái tim thiếu nữ.

Nằm trong top một tập đoàn xuyên quốc gia toàn cầu, ngồi trên mấy chục tỷ tài sản, mà tổng giám đốc Lãnh Tinh Hàn chỉ mới ba mươi tuổi, vừa có tiền vừa có mã thủ hời sao không khiến bao nhiêu cô gái điên cuồng vì anh ta, huống chi, nhìn từ bóng lưng, với hình thể tam giác ngược (*) trời sinh đó, đáng người cao ráo như thế thì mặt mũi chắc sẽ không đến nỗi tệ. (mô tả dáng người vai nở eo thon)

"Nếu không phải quá xấu, thì sao phải sợ xuất hiện giữa công chúng?" Hà Tuấn cố ý tranh cãi.

"Đó là về huyền bí đó, hiểu chưa... Anh thì biết cái gì?" KiLi đoạt lấy quyển tạp chí trong tay Hà Tuấn, chun mũi hừ một tiếng, "Lười phải nói với anh!"

"Còn huyền với chả bí nữa chứ... Biểu đầu chừng còn không đẹp trai bằng tôi cơ đấy!" Hà Tuấn nhìn đáng về đó KiLi, ghen tỵ bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm

Mọi người tùm lại một bên thấy cả hai như thế cũng không nhịn cười đều bắt đầu bật cười.

"Nghe nói sắp mới sắp tới rồi, mọi người còn tâm trạng ở đây thảo luận mấy thứ này!" Mộ Thiên Thanh vừa đi qua lấy nước, thấy mọi người vẫn còn đang thảo luận say sưa, chống tay lên bàn làm việc thuận tiện cầm quyển tạp chí KiLi để trên bàn lên xem.

Cô biết gần đây KiLi rất mê bóng lưng của một người đàn ông, thì ra chính là người này sao?

Mộ Thiên Thanh nhìn bóng lưng kiều ngạo kia, bất giác đọc lại mấy chữ bên cạnh, "Lãnh Tinh Hàn?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sếp mới cục cảnh sát khu Nam

KiLi thấy Mộ Thiên Thanh xưa nay không phải người buôn chuyện mà lúc này dường như có vẻ có hứng thú, vội bước qua nói như thuộc lòng bàn tay: "Người này được gọi là Lãnh thiếu, anh ta là cô nhi, được tổng giám đốc tiền nhiệm Thiên Lâm là Lãnh Kinh Thiên nhận nuôi dưỡng, lâu nay ở nước ngoài học lớp đào tạo nghiệp vụ để làm người thừa kế. Sáu năm trước mới về nước tiếp nhận Thiên Lâm, trên chốn thương trường nổi tiếng với thủ đoạn máu lạnh vô tình, giết người lúc nào không ai hay...."

Cuối cùng, KiLi còn có ý giả bộ làm ra đáng vẻ tàn bạo, "Kể từ khi anh ta tiếp nhận Thiên Lâm, việc làm ăn kinh doanh mở rộng mỗi ngày cứ như thuận nước đẩy thuyền, một người đàn ông trẻ đẹp, lại có tài hoa còn lạnh lạnh như vậy.... Ôi trời ơi, nếu để cho tôi được nhìn thấy người ấy một lần thôi, dẫu có chết tôi cũng không hối tiếc!"

Mộ Thiên Thanh nhìn KiLi, môi giật giật, cuối cùng chỉ "Ừm" bằng giọng cổ, sau đó cẩn thận đặt lại quyển lên bàn cô ấy rồi bụng ily nước rời đi.

"Người luôn lạnh nhạt bình tĩnh như Thiên Thanh mà còn không chịu nổi cô!" Hà Tuấn thấy bộ dạng mê trai của KiLi cười lạnh nói.

"Hà Tuấn, mắc mớ gì tới anh...."

"...."

Trong phòng làm việc lại bắt đầu diễn trận đấu võ mồm không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, mọi người thấy mãi cũng quên nên coi như mất điếc tai ngơ, quay về với công việc của mình.

Mộ Thiên Thanh uống nước mà trong đầu cứ lộn vồn bóng lưng trên tạp chí kia.

Lãnh Tinh Hàn?

Lãnh thiếu....

Lẽ nào là người đàn ông đã 'giúp đỡ' cô hai lần kia?

Hình như.... Tổng Mạn Ni cũng gọi anh ta là Lãnh thiếu.

"Thiên Thanh, cô biết người nào được điều tới đây không?"

Mộ Thiên Thanh nhướn mắt nhìn đồng nghiệp Lâm Hải, người có tuổi nghề lâu nhất cũng lớn tuổi nhất khu Nam, lắc đầu nói, "Cháu cũng không biết ạ, nhưng hôm qua lúc đến tổng cục làm việc có nghe nói là hôm nay sẽ đến nhậm chức."

Đối với những cảnh sát đã quen làm việc cùng nhau mà nói, nhiều lúc rất bài xích với việc có thêm lãnh đạo mới gia nhập, bởi vì mỗi lãnh đạo đều có cách làm việc riêng của mình, thời gian đầu chung đụng sẽ thấy không thoải mái.

"Chú Lâm, chú mà cũng lo lắng nữa à?" Mộ Thiên Thanh trêu ghẹo, "Chú đã trải qua không ít lãnh đạo mới rồi mà."

"Không tới mức lo lắng, nhưng mà...."

"Thông báo, mười phút sau tổ hành động đến phòng lớn họp!" KiLi đột nhiên cất tiếng cắt ngang lời của Lâm Hải, trong lòng mọi người đều hiểu, có lẽ sếp lớn đến rồi.

"Không nói nữa, chuẩn bị họp đi!"

Mọi người rối rít đứng dậy đi tới phòng họp, lúc đám người Mộ Thiên Thanh đến thì bên trong phòng họp lớn đã có người của tổ khác đến, bầu không khí không giống như những lần họp trước, hôm nay có vẻ rất áp lực và ngột ngạt.

Trong lúc mọi người còn đang suy đoán xem ai tới nhận chức, thì có mấy người đang bước vào phòng họp.

Mộ Thiên Thanh nhìn người dẫn đầu đi tới chốt sừng người, khi cô còn đang sừng sờ thì người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai với dáng người cao lớn đã đứng trước bàn.

Ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc đầu tiên quét một vòng hết phòng họp, đôi môi hơi mím lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra tâm trạng giờ phút này của anh, nhưng không khí trong phòng họp bởi vì sự im lặng của anh mà càng trở nên bức bí ngột ngạt.

Thượng Quan Mộc không ngồi xuống, chỉ từ tốn mở miệng nói: "Tôi là Thượng Quan Mộc, mọi người có thể gọi tôi là Thượng Quan hay sếp Mộc đều được, tôi rất vui được hợp tác với mọi người!"

Thượng Quan Mộc dừng một chút, ánh mắt lướt nhẹ khắp phòng một lần nữa, sau đó nói tiếp: "Tôi mặc kệ mọi người đã quen với sách lược kế hoạch hành động trước đây như thế nào, nhưng chỉ cần tôi còn ở đây một ngày, thì mọi người phải làm việc theo quy tắc của tôi..."

Anh nói chuyện bằng giọng bình tĩnh hờ hững giống như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng lại khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng áp lực, cảm giác đó xuất phát từ đáy lòng rồi len lỏi thấm đến tận xương.

Cho đến khi tan họp, Thượng Quan Mộc rời khỏi phòng họp, áp lực nặng nề như đá đè lên mọi người lúc này mới từ từ giảm đi, sau đó cả phòng họp cũng lần lượt đi ra như ong vỡ tổ.

Mọi người đều không ngờ rằng, lần này Thượng Quan Mộc được điều tới khu Nam.

Dù sao, Thượng Quan Mộc là huyền thoại trong ngành cảnh sát có ai mà không biết, cha là bí thư tỉnh ủy, mẹ là CEO ngân hàng Trung Hoa, bối cảnh như thế lẽ ra sẽ kèm theo những tranh luận đàm tiếu, thế nhưng bản thân anh đúng là người có năng lực thực sự, từ trường cảnh sát đến cục cảnh sát, khiến cho những người từng cho rằng anh có được ngày hôm nay đều nhờ vào mối quan hệ đều phải ngậm miệng lại.

"Aiz... Quan mới nhậm chức luôn muốn thể hiện để lấy uy, xem ra, ba tháng sắp tới sẽ không được nghỉ ngơi rồi!" Hà Tuấn tựa vào thang máy ai oán nói.

Mộ Thiên Thanh âm ỉ không nói gì, cô chưa từng thấy Thượng Quan Mộc như vậy bao giờ, trong ấn tượng của cô, anh lúc nào cũng giống như một anh chàng lịch sự tao nhã, ít nhất.... Bấy lâu nay cô đều thấy anh như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Càn quét toàn khu vực

Quả nhiên đúng như Hà Tuấn nói, từ lúc Thượng Quan Mộc bắt đầu nhậm chức, cả cục cảnh sát khu Nam bận rộn tới mặt tối mũi, mở các đợt kiểm tra buổi tối, sau đó làm đủ loại báo cáo hành động, ai nấy đều trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Mật độ kiểm tra liên tục làm cho những tụ điểm ăn chơi ở khu Nam yên tĩnh không ít, thời điểm cả cục cảnh sát cùng những người trong cuộc không chịu nổi nữa mà oán than lẫn chửi bới, trận càn quét kéo dài đến một tháng cuối cùng cũng kết thúc.

Qua một tháng đó, càng làm cho người của cục cảnh sát và người trong xã hội đen thấy được thủ đoạn của Thượng Quan Mộc.

"Cả tháng nay mọi người vất vả rồi, tối nay đến Đế Hào tôi mời nhé!" Ánh mắt Thượng Quan Mộc mỉm cười quét mắt nhìn mọi người, lắc ngón tay, "Tất cả đều không được vắng mặt, ai không đi tôi sẽ tính sổ với người đó!"

Trong lòng mọi người vốn còn đang áp lực ừ ừ, nghe anh nói xong câu này nhất thời thấy thoải mái hơn không ít.

Thượng Quan Mộc tuyệt đối là một lãnh đạo đầy thủ đoạn, năng lực làm việc rất cao và nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ trong việc vạch ra chiến lược, trong một tháng càn quét thu lưới được hơn ngàn viên thuốc, người có năng lực hiển nhiên sẽ dễ dàng được mọi người tôn trọng, riêng cá nhân anh, anh biết làm thế nào để hòa đồng cùng cấp dưới, cách dùng người của anh rất khéo.

Thấy phong cách Thượng Quan Mộc lúc nào cũng đầy bản lĩnh tự tin, đáy mắt Mộ Thiên Thanh như có nét cười.

Lúc tan ca, trên mặt mọi người đều hân hoan vui vẻ cười nói mà đã lâu rồi không có, trận càn quét chấm dứt cũng đồng nghĩa với việc có thể được nghỉ

ngôi, việc này đối với mỗi cá nhân nào cũng là chuyện đáng để vui mừng.

Nhà hàng khách sạn Đế Hào.

Thượng Quan Mộc bao một phòng tiệc sang trọng năm bàn kèm theo một câu nói "Hôm nay mọi người cứ mặc sức ăn uống thoải mái nhé". Sau khi hào phóng nói xong, thấy mọi người ai nấy đều để lộ ra bản chất 'sói sắp được vồ mồi'.

"Thiên Thanh, cần em giúp một chuyện.... Em giúp được chứ?" Trong bữa tiệc, Thượng Quan Mộc như thuận miệng hỏi.

"Hử?" Mộ Thiên Thanh đang ăn mấy thứ linh tinh trong miệng, nghe Thượng Quan Mộc đột nhiên hỏi, âm ờ đáp một tiếng quay mặt sang nhìn anh ý hỏi giúp chuyện gì.

"Em đồng ý trước đi!"

Thấy trong đôi mắt hẹp dài của Thượng Quan Mộc thấp thoáng ý cười, Mộ Thiên Thanh hơi nhú mày hỏi, "Không phải anh muốn đem em đi bán đó chứ?"

"Nếu thế thì sao?" Thượng Quan Mộc vẫn ung dung cười hỏi.

Mộ Thiên Thanh cười, Thượng Quan Mộc lúc này nào có chút đáng vẻ với khi ở cục cảnh sát?

"Nói xem, chuyện gì?"

"Tôi mai có một tiệc rượu không từ chối được, em có thể làm bạn gái đi cùng anh được không?"

Mộ Thiên Thanh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Quan Mộc, không cảm lòng được mỉm cười, "Này, anh đừng nói giỡn nữa, anh mà không có bạn gái để đi dự tiệc cùng sao?"

"Không muốn rước thêm phiền!" Thượng Quan Mộc giống như không còn cách nào khác, bất kể là thân phận hay điều kiện của bản thân anh, các cô gái tiếp cận anh đều có chung mục đích không đơn thuần.

Mộ Thiên Thanh biết là vậy nhưng vẫn hơi do dự, giúp anh cũng không sao nhưng tiếp xúc với giới xã hội thượng lưu cô thấy không thoải mái.

"Em không nói anh xem như em đã đồng ý rồi đó!" Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh do dự nên nói thẳng luôn: "Chiều anh tới đón em nhé!"

Dứt lời không cho Mộ Thiên Thanh có cơ hội phản đối, Thượng Quan Mộc cầm ly rượu đứng lên nói, "Thời gian qua các anh em vất vả rồi..."

Thoáng chốc tiếng đô đô reo hò ầm ĩ, Thượng Quan Mộc cũng trạc tuổi với mọi người nên kết thân rất nhanh, không bao lâu đã quàng vai bá cổ uống tới xiền niêng, thậm chí chỉ uống thôi thì thấy chưa đã, mọi người lại la hét yêu cầu Thượng Quan Mộc sang hát karaoke, đảo mắt một cái, mọi người từ nhà hàng khách sạn sang trọng đổi địa điểm thành phòng karaoke đèn mờ.

Mộ Thiên Thanh uống đã ngà say, làn da vốn trắng mịn giờ đã chuyển sang hồng hồng, cô loạng choạng bước ra khỏi nhà vệ sinh, vì có hơi men nên tầm mắt cứ thấy mờng lung chập chờn, cô lắc lắc đầu thuận tay đẩy cửa một căn phòng bao...

Trong nháy mắt cửa được mở ra, Mộ Thiên Thanh cũng giật mình đứng chết trân tại chỗ....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lại tới bắt đàn ông?

Cũng theo động tác đó của Mộ Thiên Thanh, bao ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều ngược nhìn về phía cô....

Tay Mộ Thiên Thanh vẫn còn để trên nắm cửa, cũng không biết là do say hay vì phát hiện ra mình đã đi nhầm phòng nên nhất thời quên luôn phải phản ứng, cứ đứng cứng đờ ra đó.

Ánh mắt lạnh lẽo sâu hun hút không thấy đáy của Lãnh Tinh Hàn dừng trên người Mộ Thiên Thanh, trên môi còn thấp thoáng ý cười như có như không.

Hình Thiên cố nén cười, đẩy đẩy mắt kính nhìn Mộ Thiên Thanh nhưng nói với Lãnh Tinh Hàn: "Lão đại, anh nói xem.... Tại sao mỗi lần cảnh sát Mộ xuất hiện là đều trở thành tiêu điểm như vậy?"

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Hình Thiên, không nói gì, anh để xuống hai chân đang bắt chéo, tiện tay dụi luôn đầu thuốc vào trong gạt tàn, sau đó đi về phía cửa nơi Mộ Thiên Thanh đứng.

Thấy Lãnh Tinh Hàn đang từng bước đi tới, Mộ Thiên Thanh ngay tức thì hoàn hồn, người cũng tỉnh táo không ít, lách người đang định nói xin lỗi bỗng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nhưng vang vẻ chế nhạo...

"Thế nào? Lại tới bắt đàn ông?"

Lãnh Tinh Hàn không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến chuyện đó Mộ Thiên Thanh lập tức tỉnh táo lại ngay, cô lạnh lùng trừng mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, môi run run cắn răng nói: "Chuyện không liên quan đến anh!"

Mộ Thiên Thanh vốn định xin lỗi vì vào nhầm phòng, nhưng lúc này Lãnh Tinh Hàn xuất hiện nên lời muốn nói cũng theo gió mà bay, cô lạnh lùng trừng mắt thêm lần nữa mới xoay người bỏ đi.

Lãnh Tinh Hàn cũng đi theo ra ngoài, thấy Mộ Thiên Thanh đi như bị ma đuổi, ánh mắt dần chuyển sang sâu lắng xa xôi, khóe môi nở nụ cười xấu xa khó dò, đáng vẻ ấy... cứ như thú dữ trông thấy được con mồi, sau đó chờ đợi thời cơ và bằng tốc độ nhanh nhất, chính xác nhất vồ lấy con mồi.

Cho đến khi Mộ Thiên Thanh khuất bóng đi vào một căn phòng, Lãnh Tinh Hàn mới thu lại tầm mắt quay trở về phòng, Hình Thiên là người đầu tiên trong phòng nhìn thấy anh đi vào, vì vậy rất biểu điều mà ngậm miệng không hó hé nữa.

Hình Thiên có hơi bất ngờ khi thấy Lãnh Tinh Hàn mới đó đã quay lại nhanh như vậy.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, vẻ hờ hững lạnh nhạt trên mặt khiến người khác không nhìn ra được tâm trạng anh lúc này, ở anh luôn có vẻ lạnh lạnh xa cách, những khi không nói chuyện thì phần khí chất kiêu ngạo lạnh lùng ấy càng thêm bộc lộ rõ ràng, khiến người chung quanh phải dè dặt tránh xa ba thước không dám đến.

Nhưng thói đời xưa nay vốn có những kẻ không biết sợ chết là gì, ví dụ như Hình Thiên chẳng hạn.

"Lão đại, anh không ra tay à?" Vẻ mặt Hình Thiên tò mò, "Mộ...."

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên quay đầu, ánh mắt bắn ra hai luồng sáng bén nhọn, Hình Thiên theo phản ứng tự nhiên lập tức ngậm miệng, nghẹn ngào nuốt luôn lời định nói vào lòng.

Hình Thiên có vẻ mất hứng bủn rủn môi, thấy đáng vẻ ghen cười của mấy người ngồi bên cạnh, bèn quay sang trừng mắt nhìn để xả giận.

Anh ta cảm thấy lão đại càng ngày càng kỳ quái. Lúc đầu, anh ta vốn tưởng rằng lão đại có hứng thú với Mộ Thiên Thanh, nhưng sau buổi triển lãm châu báu lần trước xong, đồng thời điều tra rõ về mối quan hệ giữa cô ta và Vương Chí Huy, lão đại cũng không có đề cập tới cô lần nào nữa, nếu như không phải hôm nay gặp lại anh ta cũng quên mất luôn người này....

Đang suy nghĩ thì cửa phòng lại bị đẩy ra, một người tầm khoảng hai bốn hai lăm tuổi bước vào, vừa đi vừa nói: "Thượng Quan Mộc dẫn theo cả đám người ở khu Nam tới đây, ăn uống hát hò ngất ngưỡng ở bên kia kia." [đọc truyện nhanh nhất tại le.quy.đôn.com]

"Xời..." Một người khác ngồi ở bên cạnh nhếch môi xì nói: "Quan mới nhậm chức nên muốn chinh đồn địa phương mình quản lý, người trong nội bộ e là cũng phải giữ...."

"Thượng Quan Mộc đến thì khu Nam không còn thái bình nữa...."

Hình Thiên nhìn hai người đối đáp, nháy nháy mắt, "Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, có tin tôi ném các cậu sang cho Thượng Quan Mộc không?"

Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ vừa nghe lập tức cười gian hai tiếng 'hắc hắc' rồi chuyển đổi đề tài.

"Các cậu cứ tiếp tục, tôi đi trước!" Lãnh Tinh Hàn đứng dậy lạnh lùng thốt ra câu đó, thấy mọi người cũng muốn đứng dậy, ra hiệu một cái, "Làm gì cũng nên có chừng mực, đừng để A Thiên đi theo phía sau dọn dẹp cục diện rồi rắc rối cho các cậu!"

Nói xong Lãnh Tinh Hàn dứt một tay vào túi quần rồi khỏi phòng bao đi thẳng tới thang máy.

Vào thang máy, Lãnh Tinh Hàn ấn nút xuống tầng bãi đậu xe B2 rồi dừng đứng một mình trong thang máy, khi cửa thang máy vừa khép lại thì chợt nghe phía bên ngoài có tiếng ấn nút, ngay sau đó, cửa thang máy bị mở ra lần nữa....

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thoáng chốc đối diện với người ở cửa ra vào....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Tôi và anh thân lắm sao?

Mộ Thiên Thanh thầm nghĩ, nếu như cho thêm cô một cơ hội, cô nhất định sẽ đồng ý với Hà Tuấn ở lại chơi thêm một lát rồi mới về, nếu không được nữa thì cô cũng mong khi này mình ấn chậm nút thang máy một chút...

"Không vào sao?" Lãnh Tinh Hàn nhìn thấy Mộ Thiên Thanh đứng không nhúc nhích ở cửa ra vào, lạnh nhạt hỏi.

Mộ Thiên Thanh không tình nguyện đi vào thang máy, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng không gian ở trong thang máy chật hẹp như vậy, vốn đã khiến cho người ta có cảm giác bức bí, đã vậy còn có một nhân vật rất đẹp trai nhưng cũng đầy nguy hiểm đứng bên cạnh, đúng là hành hạ người ta quá mà.... Minh và anh ta đã gặp nhau ba lần, mà lần nào cũng đều trong hoàn cảnh không ai cảm "vui vẻ".

"Không bắt được ai hết à?" Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn vẫn hết sức bình tĩnh, dù biết rõ là cô đi cùng Thượng Quan Mộc mà vẫn hỏi như thế.

Mỗi Mộ Thiên Thanh giật giật, quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn, cười như không cười ung dung nói: "Đã có ai từng nói với anh là... Anh rất nhiều chuyện hay chưa?"

Lãnh Tinh Hàn như rất nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi đó, rồi lạnh nhạt mở miệng: "Cô là người đầu tiên!"

Mộ Thiên Thanh nghe xong muốn học máu ngay tại chỗ, có lẽ tình huống mỗi lần gặp nhau quá mức kỳ quái nên cô có chút bài xích với Lãnh Tinh Hàn, ở người đàn ông này luôn mang theo vẻ lạnh lùng xa cách, ánh mắt nhìn thứ gì cũng sâu xa vợi vợi rồi lại như hồ hững chẳng quan tâm đến điều gì, nhưng mà lần nào gặp cô ánh mắt ấy giống như có gì đó rất là lạ.

Tâm trạng của Mộ Thiên Thanh bỗng thấy nặng nề, vào lúc này cô không muốn nói thêm lời nào, quay đầu đi không nhìn Lãnh Tinh Hàn nữa, lẳng lặng chờ thang máy.

Thang máy "Đỉnh" một tiếng rồi mở ra.

Mộ Thiên Thanh bước ra trước, nhưng vừa ra tới bên ngoài thì cô ừ dột phát hiện, ban này lúc vào thang máy cô không nhấn xuống tầng một, thế là cùng Lãnh Tinh Hàn đi thẳng luôn tới tầng hầm đỗ xe.

Tại sao suốt thời gian ấy cũng chẳng có ai đi lên thang máy?

Mộ Thiên Thanh thầm oán xong nghiêng răng xoay người tính quay lại vào thang máy, nhưng thang máy đã khép lại, mà không biết Lãnh Tinh Hàn vô tình hay cố ý lại đứng ngay nơi nút nhấn, Mộ Thiên Thanh chỉ có thể trở mắt nhìn thang máy đi ngược lên...

Lãnh Tinh Hàn như nhìn thấu tâm sự của cô, khẽ nhếch môi nói, "Vào giờ này ở khu này rất khó đón xe, để tôi đưa cô về!"

Không phải hỏi thăm, không phải cưỡng chế quyết định mà chỉ đang trình bày sự thật!

"Tôi không quen anh!" Tâm trạng Mộ Thiên Thanh đang rất tệ.

"Ồ.... Đây, anh buông tay.... Buông tay ra...."

Lãnh Tinh Hàn tóm lấy cổ tay Mộ Thiên Thanh phăng phăng đi về trước, Mộ Thiên Thanh muốn hất ra nhưng bàn tay của Lãnh Tinh Hàn giống như gọng kềm thật rất chặt, mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng không vung ra được.

Mộ Thiên Thanh tức điên người, cô cố nén kích động muốn đánh người, cắn răng nghiêng lợi kêu lên: "Anh buông tôi ra, nếu không buông tôi sẽ...."

"Kiện tôi tập kích cảnh sát?" Lãnh Tinh Hàn nhướn mắt, nhìn đáng vẻ tức giận mà không làm gì được của Mộ Thiên Thanh, khóe môi lại nở nụ cười mờ ám, sau đó mở cửa xe, nhét cô gái đang giương nanh múa vuốt vào trong xe.

Lãnh Tinh Hàn đi vòng qua đầu xe rồi ngồi vào ghế lái, sau đó thấy Mộ Thiên Thanh vừa mới nhét vào đã muốn xuống xe, anh thuận tay bấm chốt khóa, "Là con gái nên dịu dàng một chút đàn ông mới thích!"

"Đàn ông có thích tôi hay không mắc mớ gì tới anh? Bộ tôi - và - anh - quen - thân - lắm - sao?" Mộ Thiên Thanh gằn giọng rống lên với Lãnh Tinh Hàn, tâm trạng cô tối nay vốn rất tốt, nhưng đã bị phá hoại hoàn toàn bởi một câu "Lại tới bắt đàn ông nữa à" của người đàn ông này.

Lãnh Tinh Hàn chẳng để ý tới Mộ Thiên Thanh đang la làng ồm tỏi, cho xe khởi động chạy ra khỏi bãi đậu xe, rất nhanh len lỏi vào dòng xe ban đêm..

Mộ Thiên Thanh vẫn đang cố giãy giụa lần cuối cùng, ý đồ muốn mở cửa xe.

"Cô là cảnh sát.... mà sợ tôi 'làm thịt' cô sao?" Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh nhạt hờ hững của riêng Lãnh Tinh Hàn, thật sự khiến người ta không thể nào nhận ra ẩn ý chân chính trong lời anh nói.

Mộ Thiên Thanh dè dặt buồn bực, ngồi thẳng người không trả lời.

"Nhà ở đâu?"

Về mặt Mộ Thiên Thanh như đưa đám, lạnh lùng nói: "Anh thả tôi xuống ở trạm xe điện ngầm phía trước là được!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhủ mảy lểc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó lạnh nhạt nói: "Bỏ phụ nữ một mình ở trạm xe điện ngầm... Loại chuyện như thế tôi không bao giờ làm."

Mộ Thiên Thanh nghe xong trề môi dè bĩu lểc nhìn Lãnh Tinh Hàn đang lái xe hỏi: "Vậy.... Xin hỏi bình thường anh đem phụ nữ ném nơi nào?"

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt không thay đổi nói: "Bình thường tôi lái xe thì sẽ không cho phụ nữ lên xe!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thuê phòng

Mộ Thiên Thanh lại bị ghen hợng, cô không biết Lãnh Tinh Hàn nói lời này là có ngụ ý gì, nhưng cô có thể bảo đảm rằng mình và anh thật sự không quen, hơn nữa, mình chắc chắn cũng không phải mẫu người mà loại đàn ông có tiền như anh ta sẽ thích.

Vậy tại sao người đàn ông này lại vốn vã sẵn đón như thế chứ?

"Địa chỉ!" Hai chữ lạnh lùng thoát ra từ đôi môi của Lãnh Tinh Hàn, anh chỉ lạnh nhạt thoáng liếc qua Mộ Thiên Thanh rồi tập trung vào lái xe.

Cuối cùng Mộ Thiên Thanh vẫn nói tên chung cư mình đang ở, tuy rằng cô rất không muốn nhưng cô có cảm giác, đối mặt với người đàn ông lạnh lùng nhưng vô lý lớn lối này, dù cô có phản đối cũng vô dụng. Đừng nói trước đó cửa xe bị khóa, nếu không có khóa thì cô cũng sẽ không trình diễn tiết mục nhảy xe giữa đường giữa xá như thế.

Suốt quãng đường đi, bên trong xe hết sức yên lặng.

Mộ Thiên Thanh nghiêng đầu ra phía ngoài theo từng bóng đèn sáng choang của dãy xe vù vù vọt qua, vì có hơi men nên mặt môi nháy nháy mắt, ánh mắt cũng dần dần tan rã, dòng suy nghĩ cũng càng trôi xa....

Thành phố A là một thành phố lớn đẳng cấp quốc tế, trời về đêm đâu đâu cũng được bao phủ bởi những ánh đèn muôn màu. Theo dòng xe vùn vụt lao đi để lại những ánh đèn kéo dài ra từng vệt chiếu sáng. Sống ở cái thành phố này, chỉ cần một bước sa chân, nó sẽ khiến cho lực ý chí của bạn hoàn toàn tan rã.

Sắc mặt Mộ Thiên Thanh dần dần khôi phục lại bình tĩnh, bởi vì uống rượu nên đôi gò má như được phủ lên lớp phấn hồng, nét xinh đẹp ấy dưới ánh đèn đường càng thêm phần hoàn mỹ tinh khiết.

Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng đầu liếc nhìn Mộ Thiên Thanh ngồi lặng im không nói gì, ngay sau đó chuyển mắt nhìn về con đường phía trước, không khí trong buồng xe không còn cảnh đối chọi gát gát như lúc vừa mới đi ra nữa, giữa sự yên tĩnh có chút gì đó nhẹ nhàng thư thái.

Lãnh Tinh Hàn cho xe chạy chậm lại, tùy ý nhường cho từng chiếc xe chạy vượt qua, giống như anh cũng muốn tận hưởng bầu không khí yên lành êm dịu hiếm khi có được như lúc này.

Nhưng đường xa đi mấy rồi cũng phải có lúc đến nơi, Lãnh Tinh Hàn từ từ cho xe đỗ lại trước khu chung cư của Mộ Thiên Thanh nhưng Mộ Thiên Thanh vẫn không có động tĩnh gì, Lãnh Tinh Hàn nghiêng mắt nhìn sang thì thấy Mộ Thiên Thanh đã ngủ thiếp đi....

"Một chút ý thức nguy hiểm cũng không có!" Lãnh Tinh Hàn khe khẽ nói xong với vẻ như có chút bất đắc dĩ, anh lẳng lặng nhìn dung nhan ngủ say của Mộ Thiên Thanh, đôi mắt lạnh lùng như đá vỡ chai bỗng chuyển sang sâu lắng xa xôi.

Mộ Thiên Thanh ngủ thấy có chút không thoải mái, khẽ cựa người nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại, còn chép chép miệng rồi ngủ tiếp.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhủ mảy, nhìn Mộ Thiên Thanh rồi lại nhìn khu chung cư, sau đó khởi động xe chuyển phương hướng rồi đi..

Đù loại người, đù cách sống dần dần bị trôi qua bởi bóng đêm. Khi ông nặt trời mang theo tia sáng đầu tiên của buổi sớm mai, chiếu rọi vào căn phòng qua khung cửa sổ thủy tinh, thì nhân loại đang chuẩn bị đón chào ngày mới.

Mộ Thiên Thanh lười biếng trở người, chiếc giường mềm mại còn vương mang tia nắng ấm của bình minh khiến cô không kiềm được cong cong khoe môi, cảm giác thoải mái êm ái này cứ như đang ngao du trên chín tầng mây vậy.

Đội đã nào...!

Mộ Thiên Thanh đột nhiên mở to hai mắt, đập vào mắt là cảnh tượng hoàn toàn xa lạ, cô đột nhiên xoay người ngồi bật dậy, theo thói quen nhạy cảm của cảnh sát nhanh chóng quét mắt nhìn một vòng, sau đó phát hiện.... Cô đang ở khách sạn!

Cô đang ở khách sạn!

Tại sao cô lại đang ở khách sạn?

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng, bộ não không thể nào vận chuyển được trong giây lát...

Qua một lúc lâu, Mộ Thiên Thanh mới bình tĩnh lại, cô chợt nhớ ra lần cuối cùng là ngày hôm qua mình đi cùng với người đàn ông nguy hiểm kia, anh ta nói muốn đưa cô về nhà, nhưng... sao giờ cô lại ở đây?

Mộ Thiên Thanh cố gắng áp chế mạch suy nghĩ đang như sóng cuộn, xóc chấn lên bước xuống giường, khi đứng trên tấm thảm mềm mại Mộ Thiên Thanh mới phát hiện ra cô đang mặc áo ngủ!

Mộ Thiên Thanh nghiêng răng cuộn tròn nắm tay, trong đôi mắt từ từ nổi lên tia lửa, cô nhìn quần áo trên ghế sa lon, từng bước từng bước đi tới, sau đó cầm chúng lên siết chặt trong tay, bởi vì quá dùng sức nên các đốt ngón tay phát ra tiếng vang răng rắc...

Mộ Thiên Thanh cố gắng giữ một chút lý trí cuối cùng, sau đó cởi bộ đồ ngủ ra, bực tức hằm hằm mặc đồ lót vào, sắc mặt vốn đã không tốt lúc này càng như mây đen giăng phủ tối tăm.

Mà đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra....

"Á...."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Anh đã làm gì tôi?

Tiếng thét chói tai như muốn oanh tạc nổ tung nóc nhà, Mộ Thiên Thanh vòng hai tay trước ngực theo phản ứng tự nhiên, hét toáng lên như mắc chứng cuồng loạn khi thấy Lãnh Tinh Hàn đang ung dung điềm tĩnh đứng ở ngưỡng cửa.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhũm mày, sau đó nhìn thoáng qua Mộ Thiên Thanh rồi nhún vai lui ra ngoài, còn không quên đóng luôn cửa lại.

Khi cánh cửa khép lại, Mộ Thiên Thanh dùng tốc độ lóe xoáy vội vàng mặc quần áo vào, sau đó dùng dùng nỗi giận lao ra khỏi phòng, trông thấy Lãnh Tinh Hàn đang thành thoi ngồi ăn sáng ở bên ngoài, mới biết thì ra đây là dạng ‘phòng tổng thống’.

Nhưng giờ phút này Mộ Thiên Thanh không còn tâm trí nào để quan tâm hay dò xét hoàn cảnh xa hoa tráng lệ đó nữa, cô nhìn Lãnh Tinh Hàn bằng đôi mắt tóe lửa, rống lên: "Tại sao tôi lại ở đây, anh đã làm gì tôi hả?"

"Cô ngủ quên, mà tôi thì không có thói quen mang phụ nữ về nhà mình." Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn vùng ngực bởi vì tức giận mà phập phồng lên xuống của Mộ Thiên Thanh, lạnh nhạt nói: "Ngoại trừ mới vừa rồi vô tình nhìn thấy ra, tôi hoàn toàn chưa làm gì cô cả!"

"Anh tính lừa quỷ à?" Mộ Thiên Thanh quát lên.

Lãnh Tinh Hàn để ly cà phê trong tay xuống, vẫn nhìn Mộ Thiên Thanh bằng dáng vẻ ung dung hỏi: "Cô là quỷ?"

"..."

"Hay cô hy vọng tôi làm gì đó với cô?"

"..."

Lãnh Tinh Hàn không để ý tới vẻ mặt lo lắng của Mộ Thiên Thanh, tiếp tục dùng bữa sáng, động tác của anh hết sức tao nhã, từng ngón tay thon dài linh hoạt cầm dao nĩa cắt bánh mì, chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng bình thường nhưng qua tay anh cứ như có cảm giác rằng anh đang ăn cao lương mỹ vị gì cao cấp ấy.

Mộ Thiên Thanh đứng đó nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn bộ dạng bàng quan với mọi thứ chung quanh của Lãnh Tinh Hàn. Cơ thể cô không có gì khác thường, cũng không có để lại dấu vết nào, có lẽ đêm qua thật sự không có phát sinh chuyện gì, nhưng... quần áo cô đã được thay ra.

"Quần áo cô là phục vụ của khách sạn thay dùm!" Lãnh Tinh Hàn không cần nhìn Mộ Thiên Thanh, nhưng vẫn có thể đoán được mọi suy nghĩ trong lòng cô, "Phòng của cô, trừ khi lúc tôi đưa cô về thì chỉ có ban nãy..."

"Sao anh vào mà không gõ cửa, sao lại không có phép lịch sự tối thiểu như thế chứ?" Mộ Thiên Thanh nghe Lãnh Tinh Hàn nói quần áo là do phục vụ khách sạn thay dùm vốn định thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe anh nhắc đến chuyện khi nãy cô lập tức xù lông.

Lãnh Tinh Hàn bỏ dụng cụ ăn trong tay xuống, cầm lên khăn giấy tao nhã lau sơ miệng rồi nói: "Tôi không biết cô sẽ thay quần áo ở đó!"

Nói xong Lãnh Tinh Hàn liền đứng dậy đi tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, rũ mắt nhìn về mặt âm u của người nào đó, từ tốn nói: "Tôi không có hứng thú với kiểu phụ nữ thô lỗ!"

Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp phản ứng với câu nói đó thì Lãnh Tinh Hàn đã sai bước rồi đi, bỏ lại một mình Mộ Thiên Thanh đứng chết trân tại chỗ, mặt thì lúc đỏ lúc xanh.

Mộ Thiên Thanh không biết cuối cùng cô rời khỏi khách sạn xa hoa lộng lẫy Vạn Tôn như thế nào. Đón xe quay về căn phòng thuê, sau đó cô ôm gối ngồi vui trên sofa, cõng lòng phiền muộn nặng nề như có tảng đá lớn đè lên vậy.

Cô cảm thấy, cứ hễ mỗi lần gặp phải tên đàn ông đó là hết như rằng đón nhận không ít chuyện xui xẻo, ví dụ như chuyện xảy ra không tốt đẹp gì khi này.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại trong túi xách ra thì phát hiện nó đã tắt máy từ đời nào!

Điện thoại di động vừa mở lên, âm thanh ‘tít tít’ của tin nhắn kêu liên hồi những mười mấy cái, cô mở ra xem tất cả đều là của Thẩm Duyệt Nhiên và Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc nhắc nhở cô chuyện hôm nay phải đi dự tiệc với anh, còn tin nhắn của Thẩm Duyệt Nhiên thì đại khái là: "Mộ Thiên Thanh, cậu hãy thành thật khai báo mau, người đàn ông nhận điện thoại của cậu là ai?", "Không ngờ cậu dám đi lêu lổng với đàn ông suốt đêm không về?" Khoan đã...

Mộ Thiên Thanh mở nhật ký cuộc gọi ra xem, quả nhiên, có một cuộc gọi vào rạng sáng, mà khi đó, có lẽ do ngấm rượt nên cô đã ngủ quên, dám nhận điện thoại của mình nữa chứ?

Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiêng lợi lằm bằm, điệu bộ như sắp ăn thịt người ta vậy, dùng sức siết chặt điện thoại tay. Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên khiến Mộ Thiên Thanh sực tỉnh, cô cúi đầu nhử mày nhìn dãy số hiển thị trên màn hình...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bạn gái tôi

Mộ Thiên Thanh cúi đầu nhử mày nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, cô vẫn không nhúc nhích mặc cho điện thoại reo vang inh ỏi, cho đến khi tiếng chuông tự động ngắt.

Mộ Thiên Thanh vứt điện thoại sang một bên, tâm trạng vô cùng tồi tệ, nhiều lúc cứ kỳ lạ như thế, khi một chuyện hay sự việc nào đó gọi lên ký ức của bạn, thì rất nhiều chuyện phát sinh sau đó sẽ càng khiến bạn chìm sâu vào dòng ký ức ấy, ví dụ như... Cú điện thoại này.

Mộ Thiên Thanh hít sâu một hơi, hiếm khi có được ngày nghỉ, cô không muốn bị những chuyện vặt vãnh không đâu làm ảnh hưởng tâm trạng. Cô đứng dậy tự làm cho mình chút đồ ăn, sau đó pha một tách cà phê, rồi cầm lấy cuốn ‘Tội phạm tâm lý học’ mở ra xem...

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ xem sách, dần dần bị cuốn hút bởi tình tiết của những vụ án trong đó, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại di động êm dịu vang lên cô mới giật mình.

Lấy điện thoại qua xem thì thấy là Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh bắt giác nhoen miệng cười rồi nhận điện thoại...

"Anh đến dưới nhà em rồi!" Giọng nói của Thượng Quan Mộc truyền qua điện thoại có cảm giác dịu dàng rất khó nói nên lời.

Mộ Thiên Thanh nhìn đồng hồ, hơi nhử mày hỏi, "Sớm vậy à?"

"Cô em Thiên Thanh à, phải chăng làm cảnh sát lâu quá rồi nên em đã quên mất phụ nữ là phải cần ăn diện chứ?"

Mộ Thiên Thanh ngẩn ra, nhất thời lúng túng, cô thật sự quên khuấy luôn chuyện đó, "Hi hi, anh chờ em chút nhé!"

Cúp điện thoại xong Mộ Thiên Thanh thay giày rồi đi xuống lầu...

Khi thấy xe của Thượng Quan Mộc dừng lại ở cửa hàng thời trang Vivian nổi tiếng nhất thành phố, Mộ Thiên Thanh thoáng cau mày.

Thượng Quan Mộc thấy biểu tình đó của Mộ Thiên Thanh, đáy mắt ẩn chứa ý cười nhẹ, "Tuy hôm nay em đóng giả làm bạn gái anh, nhưng phụ nữ đi bên cạnh Thượng Quan Mộc anh đây sao có thể để cho người ta đánh giá thấp được chứ!"

Mộ Thiên Thanh bữu môi than thở: "Hoang phí quá, có tham những không đây..."

"Ôi trời!" Thượng Quan Mộc vừa nghe xong lập tức ngưng cười, hết sức nghiêm túc nói: "Anh cam đoan... Không lấy một phân tiền nào của người đóng thuế cả!"

Mộ Thiên Thanh phì cười, "Ừm ừm, em biết rồi, sếp Mộc tuyệt đối là người tuân thủ theo pháp luật."

Thượng Quan Mộc bắt đầu đi lắc đầu, "Đi thôi, cảnh sát Mộc!"

"Yes sir!"

Hai người vừa bước vào Vivian, thì có một cô gái ăn mặc vô cùng sành điệu đi tới, cô ta đánh mắt nhìn Mộ Thiên Thanh trước, rồi mới quay sang chào hỏi Thượng Quan Mộc, "Đích thân dẫn bạn gái đến làm đẹp?"

"Angel, bạn gái Mộ Thiên Thanh của tôi giao cho cô đây..." Thượng Quan Mộc nói hết sức tự nhiên, chỉ có Mộ Thiên Thanh đứng cạnh có phần kinh ngạc, cô không hiểu nhìn Thượng Quan Mộc, đang tính lên tiếng hỏi thì Thượng Quan Mộc đột nhiên ôm vai cô ngầm ra ý đừng hỏi gì cả.

"Không thành vấn đề!" Angel duyên rũ cười, khẽ liếc nhìn sang Mộ Thiên Thanh đang như người mất hồn, sau đó quay đầu lại căn dặn trợ lý, "An An, đưa cô Mộ sang phòng thiết kế đi."

An An gật đầu, cười nói với Mộ Thiên Thanh: "Cô Mộ, mời đi theo tôi!"

"Đi đi, anh ở ngoài đợi em!" Giọng của Thượng Quan Mộc càng thêm dịu dàng ân cần.

Mộ Thiên Thanh theo An An rời đi, đi lướt qua Angel mới quay đầu lại, ánh mắt long lên như thú con nổi giận nhìn về phía Thượng Quan Mộc, gầm gừ nhẹ rằng. [cập nhật nhanh tại lê-quý-đôn.com]

Thượng Quan Mộc thấy cô như thế không kiềm được nhoe miệng cười, ý cười lan đến tận đuôi mắt.

Mộ Thiên Thanh chun môi khẽ hừ một tiếng, bữu môi thu lại ánh mắt không nhìn anh nữa...

Đột nhiên, khước mắt Mộ Thiên Thanh thoáng thấy một bóng người, cô phản ứng theo bản năng vội quay sang nhìn tới phương hướng đó...

Trông thấy Lãnh Tĩnh Hàn ngồi bất chéo hai chân trên sofa ở khu chò, cuốn tạp chí mở rộng đặt trên đùi, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía cô...

Lãnh Tĩnh Hàn hơi híp mắt, sóng mắt lạnh nhạt hờ hững như biển lặng, nhưng dưới vẻ ngoài gió êm biển lặng ấy đang ẩn giấu mạch nước ngầm mãnh liệt, anh mỉm nhẹ môi sau đó nhếch lên, nụ cười nhạt nhẽo đó còn mang theo chút giễu cợt.

Mộ Thiên Thanh vừa thấy Lãnh Tĩnh Hàn liền đen mặt, lập tức quay đi bước theo trợ lý vào phòng thiết kế...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cường hôn

Angel quay đầu nhìn theo bóng lưng Mộ Thiên Thanh, trêu chọc nói: "Xem ra... Người ta không nhận ra tình ý của anh rồi!"

"Cánh cửa ấy khép lại quá chặt, muốn mở ra... thật đúng là không dễ dàng." Trên gương mặt điển trai của Thượng Quan Mộc có chút bất đắc dĩ.

"Nếu để cho những cô nàng từng đeo bám anh thấy được dáng vẻ si tình lúc này, không biết có bao nhiêu trái tim thủy tinh sẽ tan nát nữa đây!" Angel cười duyên rũ sau đó hỏi: "Cô ấy chính là đàn em trong trường cảnh sát ấy đó à?"

Thượng Quan Mộc gật đầu, âm thầm thờ dài. Trái tim Thiên Thanh khép quá kín, muốn tiến thêm một bước e là sẽ rất gian nan.

Mộ Thiên Thanh được đưa vào một căn phòng VIP, kế tiếp có tới mấy nhà thiết kế với kinh nghiệm dày dặn tiến lên vây quanh cô, vừa thương lượng tạo hình, vừa bình phẩm cô đủ điều. Cái gì mà bàn tay quá thô cứng, rồi da dẻ không biết bảo dưỡng chăm sóc gì cả... Tóm lại, đúc kết lại một câu cuối ấy là cơ thể cô chỉ toàn là khuyết điểm, có được hai ưu điểm đó là: Sở hữu được làn da trắng trẻo và dáng người rất đầy đặn cân đối!

Mộ Thiên Thanh cười không nổi khóc không xong, cô là cảnh sát lại còn làm bên tổ hành động, ngày nào cũng giang nắng dầm mưa, hỏi sao da dẻ có thể tốt cho được?

Nếu không phải nhờ da thịt cô trời sinh phơi nắng không đen, e là chỉ còn duy nhất một ưu điểm chính là dáng người có trước có sau này mà thôi.

Sau một trận chê bai xoi mói xong, Mộ Thiên Thanh lại được mấy nhà làm đẹp kéo đi, cô cũng mặc cho họ quay cô như chong chóng, muốn làm gì làm...

Trọn bộ làm đẹp, trang điểm này kia xong đã là hơn hai giờ sau.

Do lúc ở nhà uống cafe hơi nhiều, Mộ Thiên Thanh nóng lòng muốn đi giải quyết, thấy cả đám người đang bê mấy bộ lễ phục chuẩn bị để cô mặc thử, cô ngượng ngùng nói: "Cái đó... Tôi muốn đi toilet."

Một nhà thiết kế trong số đó cười nói: "Đi đi, chúng tôi đợi cô!"

Mộ Thiên Thanh hỏi toilet ở đâu xong vội vàng vàng xông về phía ấy, sau khi được giải quyết, Mộ Thiên Thanh thở dài đầy sáng khoái, loại chuyện như đi nhà xí này quả thật là ai cũng như ai.

Mộ Thiên Thanh đi ra khỏi nhà vệ sinh định trở về phòng thiết kế, nhưng vừa mới đi qua cửa quẹo thì sững sờ khi thấy một người đàn ông đang đi tới ở hướng đối diện, lòng thầm oán than: Đặc biệt thật, rất đúng với câu 'cuộc đời đâu ai biết được có thể gặp nhau ở nơi nào và lúc nào!' [le'quy'don.com]

Mộ Thiên Thanh quyết định coi như không nhìn thấy người đang đi tới, tiếp tục đi về phía trước, nhưng khi vừa lướt ngang qua Lãnh Tinh Hàn thì cánh tay cô bị giữ lại...

Bao nhiêu bức dọc tích tụ từ sáng tới giờ đều xông hết lên não, Mộ Thiên Thanh không cần nghĩ ngợi dùng tay còn lại tung một quyền về phía Lãnh Tinh Hàn...

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn hơi tối đi, khẽ nghiêng người tránh khiến cho động tác của Mộ Thiên Thanh rơi vào hư không, cánh tay kia của Mộ Thiên Thanh được thả ra lập tức công kích đòn kế tiếp, nhưng vẫn bị Lãnh Tinh Hàn dễ dàng né được...

Lãnh Tinh Hàn thấy Mộ Thiên Thanh xù lông như sư tử con nổi giận, nhanh nhẹn bắt lấy bàn tay đang vung tới của cô, thuận thế xoay một vòng bắt luôn hai tay cô đan chéo ra phía sau, hàng loạt động tác nhẹ nhàng trôi chảy vô cùng nhanh gọn dứt khoát.

Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn giam chặt trong vòng tay, vì hai cơ thể dán khít vào nhau nên giờ phút này hai người đều có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

"Buông tôi ra, anh đúng là đồ háo sắc!" Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiêng lợi, giấy giữa muốn rút tay về.

"Háo sắc?" Lãnh Tinh Hàn cau mày, ánh mắt thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh đang không ngừng giãy giụa, đôi con ngươi sâu lắng nhìn không thấy đáy, "Thượng Quan Mộc là bạn trai cô?"

Mộ Thiên Thanh cố giãy dụa, nhưng có giãy cỡ nào cũng không tránh thoát được, cô điên tiết gầm lên: "Mắc mớ gì tới anh, anh là gì của tôi mà hỏi?"

Nghe cô nói vậy, Lãnh Tinh Hàn híp mắt, từ đáy mắt như phóng ra hai phong đao sáng loáng bén nhọn.

"Thả tôi ra..." Mộ Thiên Thanh nói xong cũng bất chấp mình đang mặc áo ngủ nhấc chân đá vào hạ bộ của Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn như sớm đoán được ý đồ của cô, túm tay đẩy Mộ Thiên Thanh ra, hành động của Mộ Thiên Thanh lại bị hất thêm lần nữa, còn bản thân tiếp theo bị lấn đến mép tường. Cô vừa định đứng dậy thì Lãnh Tinh Hàn đã xấn tới, bộ mặt điển trai như tượng tạc cùng lúc đổ ập xuống, Mộ Thiên Thanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đôi môi kia đã phủ lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh ta không thích hợp với cô

Cô vừa định đứng dậy thì Lãnh Tinh Hàn đã xấn tới, bộ mặt điển trai như tượng tạc cùng lúc đổ ập xuống, Mộ Thiên Thanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đôi môi kia đã phủ lên môi cô...

"Ừm, ừm..."

Mộ Thiên Thanh trọn tròng hai mắt, nhìn khuôn mặt kề sát mình gần như không còn khe hở, cô không ngừng giãy giụa nhưng bản lĩnh ngày thường vẫn lấy làm kiêu ngạo nay ở trước mặt người đàn ông này đã trở nên vô dụng, anh ta luôn có thể nhìn ra mỗi ý định của cô, ngăn chặn trước mọi hành động của cô.

"Ừm..."

Lòng Mộ Thiên Thanh đột nhiên thấy rất uất ức, cắn chặt răng nhìn trừng trừng người đàn ông đang tàn sát đôi môi mình, bởi vì giãy giụa nên chớp mắt hai người thỉnh thoảng vô tình chạm vào nhau, đôi bên đều nghe rõ ràng hơi thở của đối phương.

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên bất động nhưng vẫn không rời khỏi đôi môi Mộ Thiên Thanh, hai người cứ giằng co như vậy....

Mộ Thiên Thanh vì thẹn quá thành giận, đẩy Lãnh Tinh Hàn ra, không kịp suy nghĩ vung tay định tát vào mặt Lãnh Tinh Hàn một cái.... Đáng tiếc, cổ tay lần nữa bị Lãnh Tinh Hàn tóm được.

Mộ Thiên Thanh nổi xung thiên ngực phập phồng lên xuống, cô nghiêng răng ken két nhìn đối phương không chớp mắt.

Lãnh Tinh Hàn thấy cô giận dữ như thế, nhếch môi mỉm cười mờ ám, bàn tay đang giữ tay Mộ Thiên Thanh cũng từ từ buông xuống theo cô, hờ hững nói: "Nhớ kỹ, tôi không thích cô gái quá thô lỗ, hơn nữa...."

Lãnh Tinh Hàn dừng một chút, rũ mắt xuống quét nhẹ qua đôi chân của Mộ Thiên Thanh, mới nói tiếp: "Tôi không thích bị con gái đá, có biết không?"

Nói xong Lãnh Tinh Hàn lại nhướn mắt lên, đôi mắt như hai luồng sáng lạnh sắc bén bắn về phía Mộ Thiên Thanh, trong nháy mắt Mộ Thiên Thanh cảm thấy lạnh từ dưới chân lạnh ngược lên, sự lạnh lẽo trong đôi mắt ấy như thể đến từ địa ngục.

"Vậy cũng xin anh nhớ cho rõ, không nên trêu chọc tôi, nếu không...." Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ: "Tôi tuyệt đối sẽ không khách sáo đâu!"

Lãnh Tinh Hàn buông tay Mộ Thiên Thanh ra, nhìn Mộ Thiên Thanh bằng nửa con mắt, nhướn mày hờ hững cười cười, thể nhưng trên gương mặt luôn có vẻ lạnh nhạt xa cách ấy lại bởi vì nụ cười này, trong nháy mắt đã khiến cho người ta có cảm giác nụ cười đó như ánh mặt trời buổi sáng....

"Anh cười cái gì?" Mộ Thiên Thanh cảm thấy cứ hề ở chung với người đàn ông này là y như rằng cô luôn dễ dàng mất đi sự tỉnh táo.

"Tôi cũng muốn nhìn xem.... Cô làm sao không khách sáo với tôi!" Lãnh Tinh Hàn ngưng cười, một tay đè Mộ Thiên Thanh lên tường, tiếp tục tấn công bằng đôi môi ướt át...

Không ngờ lần này Mộ Thiên Thanh không phản kháng nữa, cô chỉ cắn răng nhìn khuôn mặt đang mỗi lúc càng gần, hô hấp vì quá giận mà trở nên nặng nề.

Lúc môi mỏng Lãnh Tinh Hàn sắp dán lên môi Mộ Thiên Thanh thì anh đột nhiên dừng lại, nếu không phải trông thấy hai hàng mày cô đang cau lại, anh đã cho rằng cô gái này đang chơi chiến thuật tâm lý với mình rồi...

Lãnh Tinh Hàn từ từ đứng thẳng người lên, đôi mắt sắc bén đã bỏ qua cho sự thoải mái như được trút đi gánh nặng thoáng qua trong mắt Mộ Thiên Thanh, "Đã từng giúp đỡ cô, từng năm nay, từng thuê phòng.... giờ lại còn hôn nữa, vậy chúng ta cũng xem như đã quen rồi..."

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh lúc trắng lúc xanh theo mỗi lời anh nói, "Ai nắm tay với anh, ai thuê phòng cùng anh, ai hôn...."

Lãnh Tinh Hàn ra dấu mời nói tiếp, Mộ Thiên Thanh cắn cắn môi, sau đó siết chặt hai bàn tay, không nói hai lời liền công kích Lãnh Tinh Hàn.... Động tác điêu luyện, thể đánh sắc bén, mỗi một động tác đều như vũ bão quét về phía Lãnh Tinh Hàn.

Đáng tiếc, từng chiêu cô xuất ra đều rơi vào khoảng hư không, thậm chí ngay cả góc áo của Lãnh Tinh Hàn cũng không chạm được.

Giờ phút này, ánh mắt của Mộ Thiên Thanh càng lúc càng lạnh lẽo, dùng cả tay lẫn chân hăng sai chiến đấu, hoàn toàn phát huy bản lĩnh của một cảnh sát tổ hành động nên có, giờ phút này cô đâu còn nhớ bộ áo ngủ đang mặc trên người đã bôi bầy cả dáng người bên trong không sót một món nào.

Lúc Mộ Thiên Thanh tung cước đá về phía Lãnh Tinh Hàn, Lãnh Tinh Hàn lập tức né người sang một bên, đôi chân thon thả kia lướt sát qua người anh, Lãnh Tinh Hàn xoay người, nhanh chóng đỡ một quyền Mộ Thiên Thanh vung tới, sau đó gọn gàng đón lấy động tác kế tiếp của cô, ánh mắt sâu thẳm nói, "Mộ Thiên Thanh, nếu lần sau còn để tôi thấy cô ăn mặc kiểu này mà đánh nhau với người khác, đừng trách tôi 'xoai tái' cô ngay tại chỗ đây!""

Mộ Thiên Thanh nhìn xuống theo ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn, toàn bộ phần chân của mình lồ lộ hết ra bên ngoài, vì động tác quá mạnh nên áo ngủ cũng trượt khỏi bờ vai, cảnh xuân trước ngực đã lộ hơn phân nửa...

Mộ Thiên Thanh nào còn tâm trí nghĩ thêm gì nữa, cuống quýt kéo lại quần áo của mình, hung hăng nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Hàn, mà gương mặt cương nghị của Lãnh Tinh Hàn cũng bao phủ vẻ căng thẳng.

"Hàn..."

Đang lúc hai người đang giằng co, bỗng giọng nữ mềm mại đáng yêu từ ngã rẽ hành lang khác vang lên. Một cô gái với dáng người uyển chuyển cao gầy, mặc dạ phục màu rượu vang đỏ, cô gái cực kỳ xinh đẹp đứng từ xa nhìn tới, còn thấy rõ trên môi cô ta đang mỉm cười chum chím nhìn Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn liếc mắt nhìn cô gái ấy, sau đó nhìn sang sắc mặt đang ửng hồng của Mộ Thiên Thanh, giọng nói lạnh nhạt không mang cảm xúc, hờ hững nói: "Thượng Quan Mộc không thích hợp làm bạn trai cô!"

Quảng lại một câu xong Lãnh Tinh Hàn lập tức xoay người đi, sau lưng còn văng vẳng tiếng nghiêng răng gầm gừ của Mộ Thiên Thanh, nhưng anh vẫn chẳng may may có phản ứng gì, bình thần dứt tay vào túi quần đi về phía cô gái kia, sau đó cùng cô gái kia cùng rời đi.

Cô gái nọ khoác cánh tay Lãnh Tinh Hàn, lúc đi qua khúc quanh còn nghiêng mặt liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, trong đôi mắt hạnh quyền rũ thoáng sáng lên, khoe môi khẽ nhếch chế giễu.

Mộ Thiên Thanh khẽ cắn môi nhìn theo bóng lưng Lãnh Tinh Hàn dần biến mất, cô không biết rốt cuộc mình đã chọc ghẹo gì tới anh, sao mỗi lần gặp anh đều nhất định sẽ có kết thúc không vui...

"Ai là bạn trai tôi thì có liên quan gì tới anh? Anh là gì của tôi mà trông nom chứ, bộ rảnh lắm sao...." Thượng Quan Mộc không thích hợp, chẳng lẽ anh thích hợp à...." Mộ Thiên Thanh tức giận cắn răng nghiêng lợi lầu bầu ở hành lang, cho đến khi trợ lý An An đến tìm cô.

"Cô Mộ, cô... Ở đây có chuyện gì sao?" An An nhìn xung quanh, chuyên gia trang điểm đợi mãi không thấy Mộ Thiên Thanh quay lại nên bảo cô đi xem thế nào, nào ngờ thấy Mộ Thiên Thanh đứng nói chuyện một mình ở đây.

Mộ Thiên Thanh lúng túng mấp máy môi, vội vàng nói: "Không có, không có gì!"

"À phải rồi, Thượng Quan thiếu gia vẫn đang chờ chúng ta.... Thời gian không còn sớm nữa!" An An chỉ là một trợ lý nhỏ, tuân theo nguyên tắc tuyệt đối không thể đắc tội khách hàng, nói hết sức nhẹ nhàng.

"Ngại quá, tôi xin lỗi...." Mộ Thiên Thanh á náy vội vàng nói xin lỗi, sau đó theo An An quay lại phòng VIP, vừa đi vừa thầm mắng Lãnh Tinh Hàn.

***

Thượng Quan Mộc ở phòng làm việc của Angel chờ Mộ Thiên Thanh, anh tùy ý lật qua tờ báo trên bàn, cả trang bìa đều bị buổi tiệc chúc mừng tập đoàn Thiên Lâm đã thành lập tròn 30 năm tới hôm nay chiếm hết, anh nhìn lướt qua, so với những chuyện bàn tán trong giới giải trí kia thì anh thật sự có chút tò mò về Lãnh Tinh Hàn.

Một chàng trai trẻ mới hai mươi bốn tuổi đã dùng thân phận con nuôi tiếp nhận tập đoàn, dùng tốc độ cực nhanh và thủ đoạn không ai sánh bằng thu phục mấy lão già cổ đông trong tập đoàn đã từng phản đối anh ta, cũng cùng năm đó đã khiến cho lợi nhuận của tập đoàn tăng lên 10%, sáu năm qua, mọi việc tiến triển thuận lợi như bươm bướm gặp gió, đối với giới kinh doanh mà nói, anh chính là một huyền thoại.

Thượng Quan Mộc nhếch môi cười lạnh, nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn qua tờ báo ánh mắt trở nên thâm thúy, trên gương mặt đẹp trai cũng dần dần hiện lên vẻ sâu xa khó nắm bắt.

Đang lúc này, cửa phòng làm việc bị mở ra, Thượng Quan Mộc dời mắt khỏi tờ báo.... Thoáng nhìn sang anh đã sững sờ như người mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Làm bạn gái anh nhé!

Mộ Thiên Thanh vận bộ lễ phục dạ hội màu hồng phấn cúp ngang ngực, chân mang giày cao gót mười phân đứng ở cửa ra vào.

"Có hài lòng không?" Angel cười hỏi.

Thượng Quan Mộc đứng dậy đi tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, ngó qua ngó lại quan sát....

Mái tóc cột kiểu đuôi ngựa vận năm không thay đổi của Mộ Thiên Thanh nay được uốn lộn xoắn vắn lên cao và thả rơi vài sợi, chéch một bên tóc gắn thêm chiếc cài tóc màu hồng nhạt với những hạt kim cương li ti, cùng bộ trang sức khuyên tai và vòng cổ pha lê màu tím sẫm, màu màu hồng nhạt và màu tím sẫm đối lập nhau tôn lên làn da trắng trẻo mịn màng, cách trang điểm đơn giản thanh lịch càng khiến cô trông hoạt bát, trẻ trung nhưng không mất đi phần sang trọng.

"Sao hả?" Mộ Thiên Thanh thấy Thượng Quan Mộc này giờ vẫn không nói gì, nên thấy hơi lo lo hỏi.

Thượng Quan Mộc nhoen miệng cười, đáy mắt lấp lánh tia sáng nóng bỏng, anh thật lòng nói: "Em như vậy.... Rất đẹp!"

Mộ Thiên Thanh bị ánh mắt đó của anh làm cho đỏ mặt, trừng mắt để che giấu đi nhịp tim đang điên cuồng rối loạn, "Dĩ nhiên rồi, người đẹp nhờ lụa mà!"

"Nhưng cũng phải có nền tảng tốt mới được!"

Mộ Thiên Thanh khẽ cười, không có cô gái nào không thích đàn ông khen mình đẹp cả, Mộ Thiên Thanh tự nhận mình là một cô gái thô tục, nên khi nghe Thượng Quan Mộc khen mình như thế, đương nhiên cô thấy rất vui sướng.

"Đi thôi!"

Thượng Quan Mộc quay sang chào Angel rồi dẫn theo Mộ Thiên Thanh rời đi.

***

Lễ chúc mừng tập đoàn Thiên Lâm tròn 30 năm được tổ chức tại vườn hoa ngoài trời khách sạn nhà hàng Vạn Tôn. Bên ngoài khách sạn Vạn Tôn đã sớm tụ tập rất nhiều ký giả, bất kể là kinh tế tài chính hay giới giải trí, ai ai cũng đang háo hức mong đợi hôm nay có thể được mời đến tham dự. Nếu không phải là tai to mắt lớn trong giới kinh doanh thì cũng là quan chức cao cấp giới chính trị, những cô nàng giàu có nổi tiếng, những ngôi sao minh tinh hét tiếng càng không thể thiếu. Bỏ qua những người đó, nội cái tên Thiên Lâm sáng chói kia thôi cũng đã đủ hấp dẫn đông đảo giới truyền thông rồi.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, cô thật không ngờ Thượng Quan Mộc lại đưa cô đến tham dự tiệc chúc mừng tập đoàn Thiên Lâm tròn 30 năm, ở đây sẽ xuất hiện những người mà cô biết, cô chỉ là một nữ cảnh sát bé nhỏ, chắc chắn họ sẽ rất ngạc nhiên.

"Sao vậy? Đang lo lắng?" Thượng Quan Mộc khẽ liếc mắt nhìn đám ký giả phía ngoài, ánh đèn flash đã biến đêm đen trở nên sáng rực như ban ngày.

Ở trước mặt Thượng Quan Mộc Mộ Thiên Thanh cũng không cần giấu giếm, gật đầu năn lòng nói, "Sớm biết long trọng mức vậy, còn lâu em mới đi cùng anh!"

"Anh chỉ đến cho có mặt để mẹ anh không cần nhần thôi, sau khi trình diện xong chúng ta sẽ đi ngay!" Thượng Quan Mộc nói xong liền bước xuống xe, sau đó lịch sự đi vòng qua mở cửa xe cho Mộ Thiên Thanh, thấy cô vẫn còn bất an nên cầm luôn tay cô khoác vào cánh tay mình, "Yên tâm, có anh ở đây, không ai dám ăn thịt em đâu! Hơn nữa, khi ở Khu Nam lúc cảnh sát Mộ phá án thì.... có trường hợp nào mà chưa thấy qua, sao lại sợ một bữa tiệc còn con này chứ?"

Lời trêu chọc đó khiến tâm trạng lo lắng của Mộ Thiên Thanh vui đi không ít, Mộ Thiên Thanh cười cười cũng bắt chước giọng nói của Thượng Quan Mộc: "Đứng, đứng, đứng, nghĩ đến những khi em nằm vùng, có gì mà chưa từng trải qua?"

Thượng Quan Mộc gật đầu, sau đó cùng Mộ Thiên Thanh đi vào hội trường, ký giả nhìn thấy Thượng Quan Mộc lập tức xông lên như ong vỡ tổ....

"Sếp Mộc, hôm nay ngài dùng thân phận người của chính phủ hay thân phận cá nhân mà đến đây?"

"Sếp Mộc, xin hỏi ngài bố trí cán quét Khu Nam lần này...."

"...."

Bảo an ra sức ngăn cản đám ký giả dồn đẩy chen lấn lên phía trước, nhưng bọn họ rất có "tác phong chuyên nghiệp" liều chết xông lên moi móc thông tin, Thượng Quan Mộc hiển nhiên đã miễn dịch với những tình huống như thế này, không trả lời vấn đề gì, chỉ mang theo Mộ Thiên Thanh đi thẳng vào hội trường.

Những chuyện vừa xảy ra bên ngoài cửa đều lọt vào tầm mắt của Lãnh Tinh Hàn đang đứng trong một căn phòng nghỉ ngơi, một tay anh cầm ly rượu đỏ, một tay đút trong túi quần, đôi mắt sắc bén rũ xuống nhìn không rời cảnh Thượng Quan Mộc che chở cho Mộ Thiên Thanh đi vào, sâu trong đáy mắt hẳn lên sự lạnh lẽo.

"Ừa? Đường như cô gái bên cạnh Thượng Quan Mộc là Mộ Thiên Thanh..." Hình Thiên hoàn toàn không chú ý tới người bên cạnh lúc này nguy hiểm ra sao, còn không sợ chết reo lên.

Lãnh Tinh Hàn nghiêng mắt liếc anh ta một cái rồi thu hồi ánh mắt, đưa ly rượu đỏ trong tay sang một bên, sau khi Hình Thiên nhận lấy định há miệng muốn nói nhưng đột nhiên nuốt nghẹn xuống lại.

Lãnh Tinh Hàn xoay người, vẫn theo thói quen đút tay trong túi quần rời khỏi phòng, Hình Thiên bấu môi nhún vai tự lẩm bầm, "Suy nghĩ của lão đại càng ngày càng khiến người ta không tài nào hiểu nổi, nếu nói có ý với Mộ Thiên Thanh kia.... vậy mà chẳng có hành động gì, còn nếu nói không có ý... nhưng lại biểu hiện cứ như người ta là vật sở hữu của mình vậy!"

"Aiz...." Hình Thiên còn giả vờ thờ dài thườn thượt, để xuống ly rượu cũng rời khỏi phòng.

Giờ phút này, trong vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất của khách sạn Vạn Tôn, các cô gái con nhà quyền quý ai cũng xinh tươi như hoa, trên mặt mỗi người luôn mang ý cười tươi tắn hoàn mỹ, những người đàn ông ở trong sân lại càng lịch sự lễ độ, thể hiện rõ phong thái riêng biệt của giới xã hội thượng lưu.

Mộ Thiên Thanh đi theo Thượng Quan Mộc chào hỏi xã giao với vài người, dần dần cô cảm thấy lưng bị găm đầy mũi nhọn, ánh mắt của những cô gái kia như sắp sửa xuyên thủng cô.

"Ba mẹ anh đến rồi, sang đó chào hỏi!" Thượng Quan Mộc đột nhiên nói.

Mộ Thiên Thanh thoáng cau mày, cho dù trong lòng không muốn nhưng ngại vì lễ phép, chỉ đành cười gật đầu.

Tri Uyển Như cùng Thượng Quan Dịch vừa đi vào, Thượng Quan Dịch đã bị mấy người nọ kéo đi trò chuyện, Tri Uyển Như tùy ý chào hỏi những người xung quanh, ánh mắt đảo qua thấy Mộ Thiên Thanh đứng cạnh Thượng Quan Mộc, sắc mặt lập tức sa sầm, vừa định phát hỏa thì giọng nói êm ái khẽ gọi tiếng "Di" đã cắt ngang cơn giận của bà, bà quay đầu thì nhìn thấy cô con gái cưng của tập đoàn Lam thị, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười hòa nhã, "Tiểu Nhu, đến một mình sao?"

Lam Nhu khẽ gật đầu, đúng lúc thấy Thượng Quan Mộc đi tới, đáy mắt thoáng qua nét cô đơn, cười đáp, "Ba đi Âu châu rồi à!"

"Nếu sớm biết cháu đến một mình như thế, đi đã bảo A Mộc đi tìm cháu rồi!" Trì Uyển Như thân thiện nắm lấy bàn tay Lam Nhu nói, như thể hoàn toàn không nhìn thấy Mộ Thiên Thanh vừa đi tới.

Thượng Quan Mộc và Lam Nhu nhẹ nhàng gật đầu chào nhau, sau đó nhoen môi cười nhìn về mặt âm u của Trì Uyển Như nói, "Mẹ, đây là Thiên Thanh!"

Mộ Thiên Thanh ngượng ngùng cười gật đầu chào hỏi, hình như Thượng Quan Mộc không có ý định muốn giới thiệu người đẹp dịu dàng còn lại là ai, thân phận của cô vốn chỉ là đi theo làm khách, tất nhiên không tiện hỏi han nhiều, chỉ nhìn Trì Uyển Như cất tiếng chào, "Chào đi" !

Trì Uyển Như quét mắt nhìn Mộ Thiên Thanh từ trên xuống, sự khinh bỉ hiện rõ trên mặt, "A Mộc, tại sao không giới thiệu vị tiểu thư này là thiên kim của nhà ai?"

"Mẹ, mẹ đừng dọa đồng nghiệp con sợ!" Thượng Quan Mộc cười nói, nhưng rõ ràng trong lời nói đã thể hiện sự cảnh cáo.

Trì Uyển Như vờ như không hề nghe thấy, vẫn vênh mặt hỏi: "Đồng nghiệp của A Mộc sao.... Ồ, vậy bây giờ đang giữ chức vụ gì rồi?"

"Thưa dì, hiện cháu chỉ là cảnh viên tổ hành động Khu Nam ạ!" Mộ Thiên Thanh không phải không nhìn ra sự khinh bỉ trong mắt Trì Uyển Như, nhưng cô nghĩ công việc của mình chẳng có điểm nào phải mất mặt cả.

Trì Uyển Như vừa nghe xong, đáy mắt càng thêm giễu cợt khinh thường, bà biết trong lòng con trai có người để ý nhưng không ngờ là một cô gái suốt ngày bồn bả bất trộm ở phố lớn ngõ nhỏ, đây chính là bạn gái mà nó bảo hôm nay muốn dẫn tới cho bà xem?

Trì Uyển Như càng nghĩ càng giận trừng mắt nhìn Thượng Quan Mộc, Thượng Quan Mộc thì tỏ ra chẳng có gì to tát cả, "Trương Cục trưởng đến rồi, con và Thiên Thanh đi qua chào hỏi."

Dứt lời ung dung dẫn theo Mộ Thiên Thanh đi khỏi.

"Hình như mẹ anh rất giận thì phải, sao anh không giải thích với dì ấy?" Mộ Thiên Thanh không phải kẻ ngốc, nhìn sơ qua cũng biết là khi này Trì Uyển Như đã cho rằng cô là bạn gái Thượng Quan Mộc.

"Giải thích chuyện gì?" Thượng Quan Mộc hỏi.

"Chuyện bạn gái của anh đấy!" Mộ Thiên Thanh dừng bước, thấy trên môi Thượng Quan Mộc nở nụ cười mờ ám, khẽ cau mày nói, "Anh đừng nói với em... Mẹ anh sẽ không nghĩ em là bạn gái của anh!"

Thượng Quan Mộc tiếp tục cười, ánh mắt càng thêm thâm thúy.

Mộ Thiên Thanh bị anh nhìn như vậy, trong lòng cũng thấy nao nao.

"Hôm nay anh nói với bà, buổi tối sẽ đưa bạn gái tới đây...." Thượng Quan Mộc dừng lại, thấy Mộ Thiên Thanh đang từ từ tròn to hai mắt, nói tiếp: "Thiên Thanh, làm bạn gái anh nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Châm chọc khiêu khích

Nhịp tim Mộ Thiên Thanh đột nhiên chững lại, cô nhìn Thượng Quan Mộc, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc không hề có chút ý đùa cợt nào, khiến cô ngỡ ngàng đứng sững sờ ngay tại chỗ.

"A Mộc, ba con bảo sang bên ấy chút!"

Giọng nói của Trì Uyển Như chen ngang phá tan sự căng thẳng giữa hai người, Thượng Quan Mộc thăm thò dài não nề, nhìn nhìn lâu như vậy mới tìm được cơ hội thích hợp để tỏ lộ, không ngờ cuối cùng lại chọn thời điểm rất không thích hợp đến vậy.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn về phía Thượng Quan Dịch, tất cả đều là quan chức cấp cao, dời ánh mắt sang nhìn Mộ Thiên Thanh nói: "Anh sang đó một chuyến, em đến khu nghỉ ngơi chờ anh... Ok?"

Mộ Thiên Thanh mỉm cười gật đầu, nhìn bóng lưng Thượng Quan Mộc đi mà âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô thích Thượng Quan Mộc, nhưng mà....

Aiz!

Mộ Thiên Thanh âm thầm tự giấu chuyển tầm mắt thì nhìn thấy Trì Uyển Như vẫn còn đứng đó, ngượng ngùng tính bỏ đi.

"Cô qua lại với A Mộc từ bao giờ?" Trì Uyển Như lạnh giọng hỏi, trên mặt không hề che giấu sự khinh bỉ.

"Đi hiểu lắm rồi, hôm nay cháu chỉ là bạn gái tạm thời của Thượng Quan!" Mộ Thiên Thanh nhỏ nhẹ trả lời, cô không muốn gây chuyện hiểu lầm.

Trì Uyển Như nghe vậy, cười nhạo nói, "Thân phận của A Mộc không phải một cảnh sát quèn như cô có thể mơ tới được, nếu cô nói 'tạm thời' vậy thì tốt rồi, tốt nhất là đừng nên ảo tưởng quá phận!"

Mộ Thiên Thanh cau mày, đối với lời nói của Trì Uyển Như cô có chút tức giận, nhưng dù sao đối phương cũng là mẹ của Thượng Quan Mộc, cô chỉ có thể nhẫn nhịn, khinh miệt nhếch khóe miệng, Mộ Thiên Thanh ngoài mặt cười nhưng lòng không cười nói: "Cảm ơn dì nhắc nhở! Xin lỗi không tiếp chuyện được!"

Mộ Thiên Thanh không đợi Trì Uyển Như nói gì, xoay người đi tới khu nghỉ ngơi, cô sợ mình dừng lại thêm một khắc nữa sẽ không nhịn được mà làm ra chuyện mình không cách nào khống chế.

"Thật không có lễ phép gì cả!" Trì Uyển Như giận đến xanh mặt.

"Dì!" Không biết Lam Nhu đến bên cạnh Trì Uyển Như từ lúc nào, giọng nói mềm mại nũng nịu, "Bị những thứ không có giáo dục đó chọc tức không đáng chút nào...."

"Cô nói ai không có giáo dục?" Mộ Thiên Thanh đột nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lam Nhu.

"Người nào lên tiếng trả lời... thì tôi nói người đó!" Khóe mắt Lam Nhu xếch lên nhìn Mộ Thiên Thanh, đáy mắt đầy khiêu khích.

Mộ Thiên Thanh cười lạnh xì một tiếng, "Thế à, nhưng tôi lại nghe có tiếng chó sủa ở đây đấy!"

"Cô...." Sắc mặt của Lam Nhu lập tức thay đổi nhưng trong nháy mắt cô ta đã khôi phục lại dáng vẻ nhu nhược hiền lành.

Sắc mặt của Trì Uyển Như cũng không tốt, "Quả nhiên là chẳng có chút gia giáo nào, dù cho có khoác lên mình bộ đồ hàng hiệu đắt tiền bao nhiêu đi nữa cũng không che giấu được sự thô tục tàn tấu ở bên trong!"

"Thiên Thanh...." Lãnh Tĩnh Hàn tay cầm ly rượu đỏ bất ngờ đi tới, ngay lúc Mộ Thiên Thanh đang muốn phát tác thì anh hết sức tự nhiên choàng tay qua vai cô, trước ánh mắt ngạc nhiên của cô nhìn mình, anh lại nhếch môi cười cười, "Tối đây lúc nào? Đến mà cũng không nói với anh...."

Trong lời nói êm ái không hề che giấu sự yêu thương cưng chiều, anh nhìn Mộ Thiên Thanh, trên môi vẫn nở nụ cười nhưng cánh tay ôm Mộ Thiên Thanh đang dùng sức rất mạnh, hai người âm thầm so tài.

Mộ Thiên Thanh muốn tránh né vòng tay của Lãnh Tĩnh Hàn, nhưng rõ ràng cánh tay nhìn như chỉ tùy ý khoác lên vai nhưng lại không thể nào tránh được, còn cô thì không tiện thể hiện quá mức, cuối cùng chỉ đành thỏa hiệp với Lãnh Tĩnh Hàn giả vờ cười nói: "Em vừa tới! Đúng gặp dì nên nói chuyện vài câu...."

Diễn trò sao! Ai mà không biết....

Lãnh Tĩnh Hàn âm thầm cười, hoàn toàn coi như không thấy lửa giận nơi đáy mắt của Mộ Thiên Thanh, lúc nhìn sang Trì Uyển Như thì nụ cười trên mặt biến mất thay vào đó là vẻ lạnh nhạt và xa cách, "Thiên Thanh không có quấy rầy đến Trì đồng chứ?"

"Dĩ nhiên không có!" Khác với vẻ lạnh lùng châm biếm ban nãy, Trì Uyển Như cười hết sức tự nhiên, giống như chuyện mới vừa rồi không có xảy ra, "Thiên Thanh và A Mộc làm chung cục cảnh sát, A Mộc bị ba nó gọi đi, tôi sợ Thiên Thanh buồn nên tôi đến nói chuyện với cô ấy một chút!"

Trì Uyển Như nhìn người đàn ông làm mưa làm gió trong giới kinh doanh đang đứng ở trước mặt, lúc nào cũng nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta rất lạnh lùng, có ai nhìn thấy cậu ta cười như vậy?

Mộ Thiên Thanh chỉ là một cảnh sát bé nhỏ, làm sao có quan hệ với sát thủ máu lạnh trên thương trường Lãnh Tĩnh Hàn....

Trì Uyển Như vội vã cười giả lả, giả bộ tò mò hỏi: "Không biết Thiên Thanh và cậu Lãnh đây là..."

"Thiên Thanh là..." Lãnh Tĩnh Hàn quay đầu sang nhìn Mộ Thiên Thanh vẫn còn đang âm thầm giãy giụa, môi mòng không nhịn được hơi cong lên, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm như muốn hút lấy tất cả mọi thứ quanh mình, chỉ nghe anh trầm giọng từ tốn nói: "Là bạn gái của tôi!"

Mộ Thiên Thanh vốn còn đang giãy giụa lập tức dừng luôn động tác, vẻ mặt kinh ngạc nhìn gương mặt của Lãnh Tĩnh Hàn, toàn thân hoàn toàn hóa đá....

Rõ ràng Trì Uyển Như và Lam Nhu cũng bị lời nói này của Lãnh Tĩnh Hàn làm cho giật mình sửng sốt, nhưng Trì Uyển Như là ai, là một người phụ nữ có thể đứng đầu trong hàng vạn người đàn ông cũng không phải là kẻ hồ đồ, mặc dù biết rất rõ Lãnh Tĩnh Hàn nói dối nhưng vẫn cười nói: "Thì ra bạn gái mà cậu Lãnh luôn che giấu bấy lâu nay chính là Thiên Thanh!"

Lãnh Tinh Hàn chỉ lạnh nhạt đối đáp, không giải thích cũng không che giấu.

Lam Nhu thì bày tỏ khinh bỉ ra mặt, cố che đi sự giận dữ từ sâu trong đáy mắt, cô ta hơi kinh ngạc nói: "Khi nãy thấy cô Mộ và A Mộ khoác tay cùng đi vào, tôi còn tưởng rằng họ là...."

Câu nói này vô cùng có tính nghệ thuật, muốn nói lại thôi nhưng lại đâm trúng chỗ yếu.

"Cô Lam cho rằng thế nào?" Mộ Thiên Thanh sau một lúc kinh ngạc cũng nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt rét lạnh nhìn Lam Nhu, "Mặc kệ cô cho rằng hay nghĩ gì cũng được.... Có điều, chuyện của tôi không cần cô bận tâm! Em thấy hơi đối rồi..."

Câu cuối cùng là nói với Lãnh Tinh Hàn.

"Ừ, anh đi lấy đồ ăn cho em!" Lãnh Tinh Hàn dịu dàng đáp lời, không nhìn người bên cạnh cứ thế ôm lấy Mộ Thiên Thanh xoay người, vừa dậm bước anh đột nhiên dừng lại, khẽ nghiêng đầu lạnh lùng nói: "Điều cô Lam vừa mới cho rằng... Tôi hy vọng nó sẽ không xảy ra!"

Nói xong, anh liền ôm Mộ Thiên Thanh ung dung rời đi, trong lời nói cảnh cáo rõ ràng ẩn chứa tức giận, bá đạo tham muốn chiếm hữu.

Mộ Thiên Thanh vẫn bị Lãnh Tinh Hàn ôm đi đến khu nghỉ ngơi, suốt chặn đường đi xung quanh đều có đủ loại ánh mắt bắn tới cô, ghen tỵ có, tức giận có, giễu cợt hay khinh bỉ đều có đủ cả....

Mộ Thiên Thanh vừa đến khu nghỉ ngơi, liền vội vàng tránh khỏi vòng tay Lãnh Tinh Hàn, mặc dù trong lòng khó chịu nhưng vẫn nói tiếng cảm ơn.

"Trong xã hội này chính là như thế, cô cũng không cần phải tức giận!" Trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng xa cách, không dịu dàng lấy lòng giống như mới vừa diễn trò.

Mộ Thiên Thanh không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn, chỉ lạnh lùng lặng im không nói gì.

Đúng vậy, trong xã hội của giới thượng lưu chính là như vậy, từ nhỏ cô đã biết, cô vốn không nên tới dự bữa tiệc rượu này, chẳng qua chỉ vì không có cách nào từ chối lời mời của Thượng Quan.

"Cách xa Thượng Quan Mộ một chút!" Đôi mắt sắc bén của Lãnh Tinh Hàn rũ xuống ngạo nghễ nhìn nhìn Mộ Thiên Thanh.

Bao nhiêu tức giận đè nén của Mộ Thiên Thanh hoàn toàn bộc phát hết vào ngay lúc này, cô đột nhiên ngược mắt nhìn chòng chọc vào gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn, lạnh giọng nói: "Cuộc sống của tôi... Không cần anh quan tâm! Chúng ta không thân đến mức đó đâu.... Đến ngay cả anh là ai mà tôi còn chẳng biết!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhàu mày, biết Mộ Thiên Thanh đã bắt đầu xù lông, trong lòng khẽ thở dài, hơi hột nói: "Cố ý lãng quên đi quá khứ.... Thật có thể quên mất đi tất cả mọi người luôn sao?"

Mộ Thiên Thanh cau mày, vốn rất tức giận nhưng bởi vì câu nói của Lãnh Tinh Hàn mà đột nhiên cứng đờ, "Anh có ý gì?"

"Nếu như em được bình yên, thì đó chính là Mặt trời!" Sau khi Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng thốt lên câu đó và thở hắt ra một hơi, mới xoay người đi cho lấy đồ ăn cho Mộ Thiên Thanh.

Toàn thân Mộ Thiên Thanh như bị ai nện cho một cú, chết trân tại chỗ, thậm chí bộ não của cô không thể nào vận hành được, giống như bột nhào vón lại thành cục, mới vừa rồi... anh ta nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh là ai?

Mộ Thiên Thanh bất động đứng im tại chỗ, trong mắt cô như có làn hơi nước mỏng manh lấp lánh, cô cũng sờ nhìn theo bóng lưng di chuyển của Lãnh Tinh Hàn mà trong đầu hỗn loạn không suy nghĩ được gì.

Cho đến khi Lãnh Tinh Hàn bung đĩa thức ăn trong tay quay trở lại, cô vẫn còn kinh ngạc đứng ở đó.

"Không phải đói bụng sao?" Giọng nói khẽ khàng mang chút lạnh lẽo thâm trầm, nhưng cũng dễ nghe tựa tiếng đàn violon, trầm lắng khiến người ta say mê đắm chìm. Lãnh Tinh Hàn thấy hốc mắt Mộ Thiên Thanh ửng đỏ cũng không tỏ ra đồng cảm, ngược lại nói, "Không muốn trở thành tiêu điểm thì hãy thu bộ dạng khổ sở khiến người khác thương hại này của cô lại..."

Lời nói lạnh lẽo ấy khiến Mộ Thiên Thanh hoàn hồn, cô theo động tác của Lãnh Tinh Hàn ngược nhìn đĩa thức ăn trên bàn, tất cả đều là những món cô

thích, sự kích động trong lòng càng làm cô không kiềm được run lên, "Anh là..."

"Tôi còn có việc, nếu không muốn đối mặt với những người đó thì ngoan ngoãn ngồi ở đây!" Lời còn chưa kịp thốt hết câu đã bị Lãnh Tĩnh Hàn cắt ngang, anh hờ hững liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, một tay dứt quần xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh đứng nhìn theo bóng lưng cao ngạo, bộ tây trang cắt may theo số đo càng tôn lên thân hình hoàn mỹ của anh, giờ phút này cô nhìn theo bóng lưng mà trong lòng vô cùng rối loạn...

Người trong tiệc rượu vẫn giao lưu chạm ly chạm cốc, mọi người cười cười nói nói vui vẻ trò chuyện với nhau. Lãnh Tĩnh Hàn và Mộ Thiên Thanh cùng xuất hiện như thế khó tránh khỏi ánh mắt dòm ngó của mọi người, nhưng cũng có một số người lơ đãng coi như không nhìn thấy. Dù gì những người có mặt tại đây còn phải dựa vào tập đoàn Thiên Lâm, vì có nhiều người đã nghe nói và từng chứng kiến thủ đoạn của Lãnh Tĩnh Hàn, chẳng có ai dại gì vì một chuyện con con đó mà đi đắc tội với Lãnh Tĩnh Hàn.

Mộ Thiên Thanh ngồi trên ghế sofa mềm mại, cô nhìn nhìn mọi thứ trước mặt mà trong lòng chua xót không chịu nổi.

Anh ta là anh ấy sao?

Anh ta thật sự là anh ấy sao...

Nỗi nghi ngờ mỗi lúc càng tăng cao, rất nhanh đã lấn át hết tất cả dây thần kinh trong đầu, ngay cả Thượng Quan Mộc đi tới trước mặt cô lúc nào cũng không hay.

"Không thoải mái sao?" Thượng Quan Mộc ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiên Thanh, ban nãy anh bận tiếp chuyện cùng một số nhân vật quan trọng trong giới chính trị và người bên quân khu, nhưng không có nghĩa là anh không nhìn thấy những chuyện đã xảy ra.

Mộ Thiên Thanh quay đầu đi, chớp mắt cố nén những chua xót chảy ngược lại vào lòng, sau khi âm thầm hít sâu một hơi mới miễn cưỡng cười lắc lắc đầu, "Em không sao!"

"Thiên Thanh, em và Lãnh Tĩnh Hàn quen nhau à?" Thượng Quan Mộc nghi ngờ hỏi.

Mộ Thiên Thanh ngẩn người, mặc dù nghi ngờ anh ta chính là Lãnh Tĩnh Hàn, nhưng không nghĩ tới... Đúng thật là anh ta!

"Cũng không tính là quen..." Mộ Thiên Thanh trả lời lấy lệ, thấy Thượng Quan Mộc nhìn cô chột dạ nói: "Lần trước ở buổi triển lãm châu báu để tiện phối hợp hành động nên có trao đổi qua một lần."

Thượng Quan Mộc cười cười, nụ cười ấm áp lại nở rộ trên gương mặt điển trai, luôn khiến người ta thấy dễ chịu, "Chào hỏi đã xong... Chúng ta rút chứ?"

Mộ Thiên Thanh thoáng sửng sốt, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Quan Mộc định gạt đầu, nhưng vừa hé môi thì lại do dự...

Tầm mắt cô như lơ đãng quét qua Lãnh Tĩnh Hàn đang cầm ly rượu xã giao với khách, cô rất muốn hỏi xem anh có phải là anh ấy hay không!

Lòng thầm tự giễu, cuối cùng Mộ Thiên Thanh gạt đầu đồng ý cùng Thượng Quan Mộc rời đi..

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh vốn cũng chẳng phải nhân vật quan trọng của bữa tiệc, vì vậy khi họ rời đi cũng chẳng ai để ý đến. Bởi vì những trường hợp như thế này, họ phải nhân cơ hội để bắt chuyện hợp tác hay tạo mối quan hệ tốt cho về sau, còn rất nhiều cơ hội trò chuyện hợp tác, sẽ không ai lại đi quan tâm những chuyện vô văn chẳng có lợi ích cho bản thân mình cả.

Nhưng cho dù như thế, từ đầu tới cuối, mọi hành động của họ đều không thoát khỏi tầm mắt của Lãnh Tĩnh Hàn. Thấy Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cùng nhau rời khỏi bữa tiệc, ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn dần dần trở nên sâu thẳm, sâu tựa cái đầm không đáy và có thể cuốn trôi toàn bộ thế giới bất cứ lúc nào...

Mãi đến khi bóng dáng của Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh biến mất tại cửa ra vào, Lãnh Tĩnh Hàn mới dời đi ánh mắt, trao đổi câu được câu không với người bên cạnh...

Lúc này, Hình Thiên đi tới, sau khi ôn hòa chào hỏi với người xung quanh rồi quay sang nhìn Lãnh Tĩnh Hàn nói: "Lãnh thiếu, ông cụ tìm!"

"Xin lỗi không tiếp chuyện được!" Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói lời khách sáo, ngay sau đó xoay người cùng Hình Thiên rời đi.

Khi anh đi rồi, bầu không khí ngột ngạt như được giải phóng, ngay sau đó mọi người bắt đầu rôm rả xôn xao chuyện trò...

"Ôi trời ơi! Lãnh thiếu vậy mà có bạn gái?"

"Không phải chứ... Tôi thấy cô gái vừa đi cùng sếp Mộc khi nãy cũng đi cùng..."

"Vừa nãy làm vậy chắc là có gì đó muốn che giấu rồi. Chẳng phải Lãnh thiếu và cái người tên Hình Thiên kia có gì gì đó sao?"

"Không chừng người ta nam nữ đều xoi đây..."

“Chuyện của Lãnh thiếu để các người mang ra bàn tán sao?” Giọng điệu chế nhạo còn để lộ sự tức giận nhẹ.

“...”

Trận xỉ xầm bàn tán lập tức im bật, mọi người lúng túng nhìn sang cô gái xinh đẹp ở bên cạnh, bộ lễ phục dạ hội màu rượu đỏ càng làm nổi bật làn da trắng ngần, nhưng cũng không kém phần mềm mại duyên dáng.

Đôi mắt hạnh của cô gái lạnh lùng nhìn đăm đăm mọi người, rồi ngao nghể như nữ vương xoay người rời đi, những người còn lại bắt đầu đoán già đoán non...

Mọi người nhìn theo bóng lưng cô gái, âm thầm thở dài một hơi.

Lãnh Tĩnh Hàn và Hình Thiên rời khỏi sảnh tiệc trực tiếp đi vào thang máy lên thẳng phòng tổng thống của khách sạn Vạn Tôn. Trong thang máy, Hình Thiên nhếch môi mỉm cười ôn hòa còn mang theo vài phần khiêu khích hỏi: “Lão đại, có phải anh đã ‘chăm trụng’ Mộ Thiên Thanh đó rồi không?”

Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng mắt, cái liếc bén ngọt như hai lưỡi dao phóng về phía Hình Thiên, Hình Thiên ngẩn ra, cụt hứng đẩy đẩy gọng kính, ừ ừ bĩu môi...

Đúng lúc cửa thang máy ‘Đinh’ một tiếng mở ra, Lãnh Tĩnh Hàn dứt hai tay trong túi quần bước ra ngoài, Hình Thiên theo ở phía sau, trong lòng thầm nghĩ: Lão đại làm sao vậy ta?

Hình Thiên không cách nào hiểu thấu Lãnh Tĩnh Hàn, anh tựa như một con số bí ẩn mà không một ai có thể hiểu được anh, nếu buộc phải nói trên đời này người có thể hiểu anh, e là chỉ có bản thân anh ấy mà thôi!

Không hiểu sao tự nhiên Hình Thiên nghĩ đến người đó, tâm trạng bỗng trở nên rất nặng nề, có lẽ đời này lão đại cũng không tìm được một người nào có thể hiểu anh, biết rõ anh như vậy được nữa!

Đang còn miên man suy nghĩ thì Lãnh Tĩnh Hàn đã đi vào phòng tổng thống.

“Cha tìm con!”

“Ngồi đi!” Trong phòng, trên chiếc sofa mềm mại được làm bằng da thật, ông cụ tuổi đã hơn sáu mươi cầm trong tay cái tẩu ngọc, sự khôn khéo lão luyện trên gương mặt già nua của ông là được tích lũy từ năm tháng, Lãnh Tiểu Thiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng ngồi xuống, trầm giọng hỏi: “Nghe nói... Con đã bán tháo số cổ phiếu MT ở Mỹ?”

“Dạ!” Lãnh Tĩnh Hàn lơ đãng trả lời.

Lãnh Tiểu Thiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn bằng ánh mắt thâm sâu, hai người cứ thế không ai nói gì với ai, bầu không khí xung quanh dần dần như bị rút cạn...

“Đó là công ty của bác Hàn con...” Lãnh Tiểu Thiên rất tức giận, “Con làm như vậy, chẳng phải muốn ép ông ấy vô đường cùng?”

Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng nhìn thẳng vào vẻ mặt bùng bùng tức giận của Lãnh Tiểu Thiên với thần thái bình tĩnh không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ lạnh nhạt trả lời, “Con không phải nhà từ thiện, việc không có lợi ích... Con không có hứng thú!”

“...”

Lãnh Tĩnh Hàn đứng dậy, vẫn bình thản nói: “Nếu ba đến tìm con là để nói về chuyện này, vậy thì... Con cảm thấy không cần thiết phải nói tiếp nữa!”

Nói xong, Lãnh Tĩnh Hàn lập tức rời đi, Hình Thiên cũng vội vàng khom người chào Lãnh Tiểu Thiên rồi đi theo ra ngoài.

Lãnh Tiểu Thiên nhú mày, nhìn cánh cửa đóng lại, ông nghĩ mãi mà không thể hiểu, tại sao một đứa trẻ khi còn bé ngoan ngoãn thế kia mà nay lại trở nên lạnh lùng không có tình người đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bỏ của chạy lấy người

Lãnh Tĩnh Hàn ra khỏi phòng tổng thống, không thèm liếc mắt nhìn tới Hình Thiên cũng đi theo ra ngoài, lạnh giọng nói: "Tôi không qua bên buổi tiệc nữa..."

"Lão đại, hôm nay là tiệc mừng kỷ niệm, anh vắng mặt có phải sẽ không hay lắm không?" Hình Thiên nhú mày, biết lão chủ tịch đã nhắc tới nhà họ Hàn khiến lão đại tức giận, "Vậy phía ông cụ nên giải thích làm sao ạ!"

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hình Thiên, "Tôi làm việc cần phải giải thích với người khác sao?"

Hình Thiên không nói nữa, len lén bĩu môi, miễn cưỡng ậm ừ nói: "Anh đầu gì cũng là tổng giám đốc của Thiên Lâm, bữa tiệc quan trọng như vậy nếu anh vắng mặt thì... "

"Đường Lam sẽ xử lý!" Lãnh Tinh Hàn nói xong xoay người đi, bỏ lại mình Hình Thiên ở đó với bộ dạng uất nghẹn như nuốt phải ruồi.

"Anh làm lớn, anh nói sao thì là vậy..." Trong lòng Hình Thiên thầm kêu rên: Em ở lại sẽ trở thành tấm bia đỡ đạn mất thôi lão đại ơi!

Về phần cậu ta có trở thành vật hy sinh hay không thì Lãnh Tinh Hàn nào còn lòng dạ để quan tâm. Anh đi thẳng xuống bãi đậu xe, lên xe, thắt dây an toàn rồi đạp chân ga, nhả thẳng... Tất cả động tác làm liền một mạch, chiếc xe đánh một vòng vô cùng đẹp mắt, bánh xe ma sát mặt đất phát ra âm thanh chói tai kèm theo trận gầm rú vọt ra khỏi bãi đậu xe.

Trên gương mặt với những đường nét tinh tế thấp thoáng lộ ra vẻ lo lắng, môi hơi mím, đôi mắt sắc bén khẽ nheo lại, anh đạp lút cần ga, kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn vọt lên tốc độ gần hai trăm km/h ...

"Tin... tin... tin..."

Chiếc xe lao trên đường phố với hàng loạt tiếng còi ồn ào inh ỏi, các dòng xe đều rới rít né tránh xe của Lãnh Tinh Hàn. Về mặt anh vẫn lạnh nhạt điềm nhiên, tuy tốc độ xe lao nhanh như thế, vậy mà anh vẫn thành thạo điều khiển xuyên qua giữa dòng xe xuôi ngược.

Chiếc xe cứ vậy lao vùn vụt giữa màn đêm, cuối cùng dừng lại ở ven bờ biển. Lãnh Tinh Hàn xuống xe, hai ta đút trong túi quần đứng trên một tảng đá ngầm, ánh mắt thăm thẳm dõi về phương xa.

Nước biển vỗ đập lên tảng đá ngầm tạo ra âm thanh ầm ầm rào rào, gió đêm mang theo vị mặn chát thổi tấp vào mặt. Dáng đứng của Lãnh Tinh Hàn giữa bóng đêm trông vô cùng cô độc và thê lương mà không có cách nào gạt đi được.

Lãnh Tinh Hàn cứ lẳng lặng đứng đó, mặc cho gió biển thổi phất lên từng sợi tóc của anh, dòng suy nghĩ của anh cũng dần bay xa trôi dạt về nơi nào...

... ...

"Dạ, tôi muốn đi tìm cô ấy!" Trên tảng đá ngầm ở bờ biển, Ứng chống hai tay lên mỏm đá ngầm ở phía sau, đặt câu hỏi nhưng trong mắt không mang sự hy vọng nào, "Không biết cô bé đó có còn nhớ tôi không?"

Lãnh Tinh Hàn nhìn Ứng, bộ mặt lạnh nhạt không biết đang nghĩ gì trên mặt lạnh nhạt không nhìn ra suy nghĩ, khẽ hỏi: "'Mặt Trời' gì đó của cậu ấy à?"

Môi Ứng nở nụ cười kiêu ngạo phóng túng, nét cười lan tận đến đuôi mắt, nhíu mày thờ thán nói: "Haiz.. Nhiều năm không gặp, chắc cô ấy đã quên tôi rồi!"

Lãnh Tinh Hàn nhướn môi cười cười, pha trò nói: "Nhớ hay không điều đó không quan trọng, thích thì cứ tóm về là được..."

"Dạ, cậu không hiểu..." Ánh mắt Ứng đột nhiên trở nên âm trầm, sắc mặt cũng chuyển sang nặng nề, "Khoảng cách giữa tôi và cô ấy... Càng ngày càng xa..."

Lãnh Tinh Hàn hiểu Ứng nói khoảng cách ở đây là gì, đó là khoảng cách giữa ánh sáng và bóng đêm, rõ ràng là có thể gần nhau nhưng không thể hòa cùng một nhịp.

...

Năm ấy, Lãnh Tinh Hàn hai mươi muốn tuổi còn Ứng hai mươi lăm!

Lãnh Tinh Hàn bồi hồi nhớ lại, rừ mi che giấu nỗi cô đơn cùng niềm đau nơi đáy mắt, "Ứng, cô ấy vẫn còn nhớ cậu..."

Lời thì thầm bị gió đêm thổi tan, Lãnh Tinh Hàn cô đơn đứng trên mỏm đá, người anh em đã từng kề vai sát cánh, nhưng nay chỉ còn lại mình anh...

Mãi đến tận bây giờ, anh vẫn không có cách nào quên được cái ngày hôm đó, ngày mà Ứng nằm xuống và mãi mãi không bao giờ đứng dậy nữa!

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn dần trở nên lạnh lẽo, toàn thân rét lạnh như đến từ âm tào địa phủ, anh như ác quỷ Satan cai trị bóng đêm, giữa màn đêm u ám giăng rộng đôi cánh màu đen như thể chuẩn bị đoạt lấy mọi thứ bất cứ lúc nào...

Những kẻ đã nợ Ứng, anh sẽ đòi lại từng người một!

Đêm mỗi lúc càng sâu, trên bầu trời mênh mông đầy rẫy những vì sao sáng, cho biết thời tiết ngày mai sẽ là một ngày trong xanh nắng ấm...

***

Thượng Quan Mộc cùng Mộ Thiên Thanh rời khỏi Khách sạn Vạn Tồn nhưng anh không đưa cô về nhà, mà đến thẳng một nhà hàng ăn uống sang trọng

và lịch sự khác. Tiếng đàn dương cầm bay bổng du dương mang theo sự thân thiện và ấm áp khiến lòng người như được xóa tan bao áp lực mệt mỏi. Trong hoàn cảnh lãng mạn êm dịu thế này, con người ta đương nhiên cũng buông bỏ những phiền hà toan tính.

Môi Thượng Quan Mộc nở nụ cười dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, anh nghiêng mắt nhìn sang chiếc đàn Piano màu trắng trong phòng ăn, sau đó nhún chuông..

Người bồi bàn rất nhanh đi tới, khom người lễ phép hỏi thăm: "Xin hỏi quý khách cần gì?"

Thượng Quan Mộc ra dấu cho người bồi bàn cúi xuống, khi người bồi bàn cúi người, Thượng Quan Mộc kề tai anh ta nói nhỏ mấy câu, người bồi bàn đáp: "Vâng, xin ngài đợi một lát, tôi sẽ đi sắp xếp ngay ạ!"

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Mộc, nhạy cảm phát hiện ra trong mắt anh có ý cười gì đó là lạ, cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Thượng Quan Mộc chỉ cười không nói, anh như vậy càng khiến cho Mộ Thiên Thanh thấy bối rối trong lòng, bởi vì cô vẫn còn nhớ rõ lời thổ lộ của anh trước đó trong bữa tiệc.

Tiếng đàn dương cầm ngân nga bay bổng mãi một lát sau mới dừng lại, người bồi bàn cũng đi tới, còn nở nụ cười tươi rói, "Thượng Quan tiên sinh, có thể rời à!"

Thượng Quan Mộc đứng dậy, vươn tay về hướng Mộ Thiên Thanh dịu dàng hỏi: "Xin hỏi cô Mộ, có thể mời em cùng đàn một khúc không?"

Tầm mắt Mộ Thiên Thanh theo bản năng nhìn bàn tay thon dài kia, do đặc thù công việc nên lòng bàn tay và trên ngón trỏ anh có nhiều vết chai dày cộm, nhưng cũng không mất đi vẻ thâm mỹ cho đôi tay của anh. . .

Hướng mắt lên phía trên, thấy Thượng Quan Mộc vẫn chỉ mỉm cười tủm tỉm, đáng vẻ lịch thiệp nho nhã hoàn toàn khác hẳn với anh ngày thường lúc ở cục cảnh sát. Khi còn học ở trường cảnh sát thì là nhân vật đình đám không ai mà không biết, sau khi đến cục cảnh sát thì trở thành gai thoại trong giới cảnh sát. Bất kể là gia đình hay cá nhân, bản thân anh như được bao phủ bởi muôn vàn ánh hào quang, tất cả những điều đó dường như đang minh chứng rằng, Thượng Đế thật sự rất ưu ái anh!

Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh lặng thinh không nhúc nhích, đành bước lên nắm lấy bàn tay dẫn cô đến bên chiếc Piano, sau đó hai người ngồi xuống, Thượng Quan Mộc cười dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, tiếng đàn từ từ cất lên..

Mộ Thiên Thanh vẫn kinh ngạc bất động, sau vài nốt nhạc dạo, hai tay Thượng Quan Mộc mới đặt lên phím đàn đen trắng xen kẽ. Khúc dương cầm 'Lời tình ảo mộng' được du dương cất lên bởi những đầu ngón tay của hai người ...

Thời gian như đang quay ngược lại những năm tháng xa xưa, năm đó trong buổi liên hoan khiêu vũ của nhà trường tổ chức chào đón người mới. Hai người họ trên sân khấu cùng hợp tấu, bởi do lâu rồi không dùng đến đàn Piano nên tay cô hơi cứng, lỡ đánh sót một nhịp, và Thượng Quan Mộc đã âm thầm khéo léo xoay chuyển tình hình lúc ấy, sau đó anh khẽ mỉm cười nói, "Không cần khăn trương, đã có anh ở đây!"

Một câu nói bình thường thôi nhưng khiến cô cảm thấy vô cùng xúc động, và cũng từ sau lần đó, dường như bọn họ gặp nhau càng ngày càng nhiều hơn, nhưng chưa bao giờ có ai tiến lên một bước phá vỡ cánh cửa kia.

Theo dòng suy nghĩ trôi xa, đầu ngón tay đã dừng lại ở nốt nhạc cuối cùng, sau đó tiếng vỗ tay lên ầm ầm như sóng vỗ vang lên mới kéo dòng suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh quay trở lại..

"Bàn tay cảm súng mấy năm qua nhưng xem ra vẫn không hề cứng chút nào!" Thượng Quan Mộc cười cười buông lời trêu chọc.

Mộ Thiên Thanh nhún mày, vừa định lên tiếng đáp lại thì thấy người bồi bàn nâng một cái khay bên trong có một bó hồng tươi ngát đi tới bên cạnh Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc cảm lấy đưa đến trước mặt Mộ Thiên Thanh, dịu dàng nói: "Thiên Thanh, lời anh nói trong bữa tiệc là thật, anh không nói đùa... Từ lần đầu tiên hợp tấu với em thì anh đã thích em rồi... Anh biết trong lòng em còn vướng mắc một số chuyện chưa bỏ xuống được, nên bấy lâu nay anh vẫn không dám mở miệng. Năm ngoái lúc ra nước ngoài học huấn luyện, anh đã tự nhủ rằng, nếu như năm nay trở về, nếu cấp trên phân công công việc có điều kiện ở cạnh em, thì anh sẽ ngỏ lời với em!"

Mộ Thiên Thanh ngẩn người tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

"Thiên Thanh... Anh rất thích em! Đã thích từ lâu lắm rồi... Anh.. "

"Em chợt nhớ ra em còn có chuyện, em đi trước ạ!" Mộ Thiên Thanh đột nhiên đứng dậy, quay lại chỗ ngồi cầm túi xách lên rồi vội vã rời khỏi phòng ăn, bỏ lại một mình Thượng Quan Mộc thần thờ ngơ ngẩn.

Nhìn bó hoa trên tay, Thượng Quan Mộc nhếch môi nở nụ cười khổ, tự lẩm bẩm: "Chuyện đã qua rồi... Thế mà em vẫn không thể buông xuống được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bị bỏ thuốc

Mộ Thiên Thanh rời khỏi nhà hàng với tâm trạng vô cùng hoảng loạn, trong một lúc cô không thể nào bình tĩnh lại được. Cô quay đầu nhìn về hướng nhà hàng thì thấy bóng dáng Thượng Quan Mộc thấp thoáng chạy đuổi theo, bên vội vàng nấp phía sau một cây cột, mà vừa hay lúc này điện thoại ở trong túi xách liên tục rung lên...

Mộ Thiên Thanh vội lấy điện thoại ra, thấy số của Thượng Quan Mộc, len lén liếc nhìn xem tình hình trước rồi mới nghe máy...

"Thiên Thanh, em đang ở đâu?" Giọng nói dịu dàng ấm áp của Thượng Quan Mộc vang lên.

Mộ Thiên Thanh mím môi đáp: "Dạ... Em đang trên taxi..."

"Thật không?"

"Thật!" Mộ Thiên Thanh chột dạ đáp lại.

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng điệu nhẹ nhàng của Thượng Quan Mộc lần nữa cất lên, "Thời gian không còn sớm, em về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm!"

"Vâng, anh cũng thế nhé, bye bye!" Mộ Thiên Thanh cúp điện thoại xong quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn vẫn đứng lặng tại chỗ một lát rồi mới đi về phía đầu xe.

Mộ Thiên Thanh chưa vội đi, cứ thế đứng tựa người vào thân cột, vẻ mặt có chút nặng nề...

Cô đã từng nghĩ tới có lẽ Thượng Quan Mộc có ý với mình, nhưng những năm qua quan hệ giữa hai người luôn rất tốt, cô cho rằng mình đã suy nghĩ nhiều.

Đối với Thượng Quan Mộc, không phải cô không có cảm động và yêu thích, dù là ở trường học hay đồn cảnh sát, những lúc cô cần giúp đỡ anh đều luôn có mặt ở bên cạnh cô...

Nếu như... hôm nay Lãnh Tinh Hàn không nói câu kia gọi lên ký ức xa xưa trong cô... thì không biết cô có hành động không cần nghỉ ngơi gì mà bỏ chạy như ban này không?

Mộ Thiên Thanh đứng thẳng dậy, lặng lẽ bước đi trên con phố dưới ánh đèn neon muôn màu nhấp nháy, trong lòng phảng phất như có thứ gì đó rất hỗn loạn khiến cô không thờ nổi... Không biết bởi lời tỏ tình của Thượng Quan Mộc hay do câu nói kia của Lãnh Tinh Hàn!

Mùi Mộ Thiên Thanh bỗng thấy ê ẩm cay cay, cô nhìn quán PUB trước mặt, chân khôn tự chủ bắt gặp trở bước đi vào...

"Uống gì nào?" Người pha chế vừa lau lau ly rượu vừa ngước mắt lên hỏi.

"Bia!"

Người pha chế nhún nhún vai nhìn Mộ Thiên Thanh, khui một chai bia đặt trước mặt Mộ Thiên Thanh, sau đó tiếp tục công việc trong tay mình.

Tiếng nhạc ồn ã cùng với âm thanh cười đùa của mọi người, những người trong quán bar hầu hết là đều hoạt động về đêm, nơi này xưa nay luôn là điểm để mọi người có thể tự do trút xả những cảm xúc.

Mộ Thiên Thanh uống một hơi hết đến cạn chai, nhưng vẫn không tài nào giải tỏa được nỗi bức bối trong lòng, ngực cô phập phồng lên xuống, đặt chai không lên quầy bar đánh 'Cộp' một tiếng, "Một chai nữa!"

Người pha chế không nói gì, khui thêm một chai cho cô...

Trên người vận bộ dạ hội cùng cách trang điểm khéo léo xinh đẹp, rất nhanh Mộ Thiên Thanh đã thu hút sự chú ý của người trong quán bar, cũng có một số thẳng thắn mang theo rượu đến bắt chuyện, nhưng từ đầu đến cuối đều bị Mộ Thiên Thanh dùng ánh mắt tức giận lạnh lùng đuổi đi.

"O? Anh xem... Người đó có phải con sư tử họ Mộ kia không?" Trong góc tối, một người đàn ông dáng vẻ lưu manh nói với người bên cạnh.

"Con nhỏ tomboy đó à?" Người bên cạnh hừ lạnh một tiếng, chỉ hờ hững nghiêng mắt nhìn, "Cô ta sao có thể ăn mặc kiểu gọi như vậy?"

"Em nói thật, anh nhìn xem!"

Người nọ bị người bên cạnh làm phiền phát bực nên ngồi dậy xem thử, khi nhìn kỹ thì hai mắt tròn to nói: "Mẹ nó, đúng thật là con tomboy đó rồi!"

Nói xong không kiềm được xoa mũi, "Con nhỏ tomboy đó hôm nay sao ấy nhỉ? Ăn mặc sexy thật!"

Gã đàn ông xoa cằm quan sát, mắt dần dần trở nên đắm đuối hèn mọn bí ối.

"Chú mày nói xem... Hương vị của cảnh sát sẽ như thế nào?" Gã đàn ông hỏi.

"Hả, loại như cô ta mà anh cũng có thể nuốt được sao? Cần thận kéo cô ta dùng súng bắn nổ tung ‘thằng nhóc’ nhà anh... " Tên nọ nói xong còn cố ý nhìn xuống đũng quần của gã đàn ông.

"Ai nói tao muốn xoi nó?" Gã đàn ông càng cười đậm ô đều cẳng, nhìn Mộ Thiên Thanh cười hắc hắc hai tiếng, "Xương xẩu khó gặm đương nhiên phải để dành cho người khó đối phó gặm rồi..."

Mộ Thiên Thanh uống hết chai này đến chai khác, loáng một cái đã hết nửa kết bia, mặt cô đỏ bừng, dưới ánh đèn lờ mờ không mấy sáng của quầy rượu càng tôn lên dáng người xinh đẹp quyến rũ, hoàn toàn không còn dáng vẻ thô lỗ nam tính khi bắt cướp của ngày thường kia nữa.

Gã đàn ông ngồi trong góc càng cười khoái trá, anh ta tìm người phục vụ ghé tai nói nhỏ gì đó, sau đó bồi thêm một câu: "Làm xong chuyện này, khoản nợ của anh Hạo, tôi sẽ gánh vác thay cậu!"

Người phục vụ vừa nghe vậy, vội vàng cúi đầu khom lưng, "Cảm ơn anh Thủy, cảm ơn anh Thủy!"

"Đi đi!" A Thủy vỗ vỗ vào ngực người phục vụ, nhếch môi cười cợt nhìn người phục vụ rời đi.

"A Thủy, cậu đừng đùa quá lớn!"

A Thủy khẽ liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhếch môi lười biếng ngả người ra ghế sofa, trong mắt thấp thoáng ánh sáng âm u lạnh lẽo, "Từ lúc Thượng Quan Mộc bắt đầu đến Khu Nam thì chúng ta không có một ngày nào được yên, nghe nói... Quan hệ giữa con nhỏ tomboy này và Thượng Quan Mộc không hề bình thường đâu!"

Nói xong A Thủy nốc một hớp rượu, "A Hồ, cứ ngồi chờ xem kịch vui thôi..."

Người đàn ông được gọi là A Hồ quay đầu nhìn về phía quầy rượu, đúng lúc nhìn thấy người phục vụ khui thêm một chai bia nữa cho Mộ Thiên Thanh, chỉ hơi nhíu mày chứ không nói gì.

Ở khu này Mộ Thiên Thanh đắc tội cũng không ít người, người muốn chinh đốn cô đương nhiên cũng không đếm xuê, huống chi... Nghe nói đợt giao dịch trước đó của Dạ Ưng suýt nữa đã bị cô triệt phá, chuyện đó không cần nói thì ai cũng biết là do ai làm rồi.

Nghĩ tới đây, A Hồ cũng không chú ý nữa, cùng với A Thủy nhàn nhã uống rượu.

Mộ Thiên Thanh lại ực một cái cạn sạch chai bia, nhưng nỗi buồn bực trong lòng cứ mãi không sao xóa tan được, thậm chí, trong đầu lúc nào cũng quanh quẩn mỗi câu nói kia của Lãnh Tinh Hàn.

Anh ta có phải là anh ấy không?

Lãnh Tinh Hàn rút cuộc có phải là anh ấy không?

Nếu đúng là anh, một khi đã nhận ra cô, vậy thì tại sao gặp nhau mấy lần anh đều đối xử lạnh lùng với cô như vậy?

Còn nếu không phải là anh ấy, thì tại sao công ty châu báu dưới danh nghĩa của anh lại có sợi giây chuyền "Mặt Trời" kia? Và tại sao anh lại biết câu nói đó?

Mộ Thiên Thanh đột nhiên gục đầu xuống, đầu óc xây xẩm choáng váng, thậm chí còn cảm giác được mùi rượu đang ào ào xộc lên, nhịp tim dường như cũng đang tăng nhanh theo tiếng nhạc ồn ào ầm ĩ kia!

Tầm mắt trở nên mờ lung, cô nhìn chai rượu trước mặt muốn cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút... Nhưng cảm giác chéch choáng mỗi lúc càng nặng nề, cuối cùng bắt đầu cảm thấy cơ thể như bị rút đi hết hơi sức.

"Anh... Đã bỏ gì vào rượu của tôi?" Mộ Thiên Thanh cố sức nhìn chăm chăm người phục vụ hỏi.

Mặt người phục vụ ngệt ra, sau đó vô tội phì cười ra tiếng, "Thưa cô, có phải cô uống say quá rồi không? Bia khui ra ngay trước mặt cô... Tôi bỏ vào cái gì? Bỏ vào Vong Tinh Thủy để cho cô mau say và quên đi nỗi đau bị thất tình à?"

Người phục vụ lại cười cợt ra tiếng, không để ý tới Mộ Thiên Thanh nữa, bọn họ làm nghề này đã lâu, có hạng người nào mà chưa gặp qua.

Mộ Thiên Thanh đứng bật dậy, nhưng chân vừa chạm đất liền có cảm giác cảm giác chông chênh không điểm tựa, nếu như không phải nhờ cố gắng chống đỡ lên quầy rượu, e là cô đã ngã chổng vó xuống nền đất...

Mộ Thiên Thanh cố gắng giữ tỉnh táo nhưng có cố gắng cỡ nào cũng không thể dựa vào lý trí để kiểm soát được, cô cắn chặt hai hàm răng rồi lại phát hiện tất cả đều vô ích, cô cảm thấy cơ thể mình mỗi lúc một yếu đi, còn có một luồng hơi nóng đang dần dần cuộn trào sôi sục...

Người phục vụ cũng nhìn ra được Mộ Thiên Thanh có điểm bất thường, nhưng đoán là có lẽ do cô uống say mà thôi, tốt bụng hỏi: "Cô à, có muốn gọi một chiếc taxi dùm cô không?"

Hơi thờ Mộ Thiên Thanh đã trở nên nặng nề, cô dựa vào chút lý trí cuối cùng để lấy điện thoại ra, đang tính bấm gọi đi nhưng vừa mới nhấn được dãy số cần gọi thì đã cảm thấy hoa mắt ù tai, chung quanh dần dần mờ hồ không rõ...

"Cô ơi, để tôi dìu cô ra xe!" Lúc này, bên tai lảng vảng vang lên một giọng nói, sau đó Mộ Thiên Thanh cảm giác được mình bị ai đó ôm vào lòng, muốn giãy ra nhưng nhưng không còn chút hơi sức nào.

Cả người Mộ Thiên Thanh mềm oặt dựa vào lòng người đàn ông, cô muốn xô đối phương ra nhưng toàn thân lại chẳng có chút sức lực nào, đầu thì đau nhức như búa bổ, không thể tập trung suy nghĩ, thậm chí đến tầm mắt cũng mờ hồ không nhìn rõ được gì.

Người phục vụ nửa ôm nửa dìu Mộ Thiên Thanh đi qua đám người rời khỏi quán bar, mọi diễn biến xảy ra giữa họ không hề gây sự chú ý đến những người đang chè chén say sưa bên trong quán. Người phục vụ dìu Mộ Thiên Thanh đến ven đường, sẵn tay ngoắc một chiếc taxi rồi nhét cô vào trong, sau khi dùng ánh mắt ra hiệu với tài xế xong thì quay trở lại quán bar.

Sau khi người phục vụ quay lại quán bar, điềm nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì mang theo bia đi đến bàn của A Thủy, "Anh Thủy, đã làm xong rồi!"

A Thủy khẽ gật đầu, lúc trả tiền bia thuận tiện bỏ thêm mấy tờ tiền mệnh giá lớn, người phục vụ vội vàng cúi đầu khom lưng cười nói cảm ơn, sau đó xoay người rời đi.

A Hồ khui một chai bia nhìn A Thủy hỏi: "Anh định tặng con sư tử đó cho ai?"

"Nghe nói..." Đây mắt A Thủy thoáng qua chút độc ác, sâu xa nói: "Cố Thắng Đường của Dạ Ứng gần đây bao phòng ở dài hạn bên khách sạn Thế Kỷ..."

A Hồ nghe vậy cười nói, "Anh cũng quá ác rồi đấy!"

"Chơi gái chơi đến độ liều mạng như Cố Thắng Đường quả thật là rất hiếm... Có điều, không biết lần này hắn có sức để chơi hay không!" A Thủy cười nhạo rồi nốc một hớp bia.

"Nếu Cố Thắng Đường thực sự ăn con nhỏ họ Mộ đó, ngày tháng sau này của Dạ Ứng e là không thể yên lành được rồi!" A Hồ tựa vào thành ghế sofa, "Có điều, nói ngược trở lại, anh không sợ Dạ Ứng tìm anh tính sổ sao?"

"Dĩ nhiên sợ rồi!" A Thủy nói rất nghiêm túc, "Nhưng chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi chứ? Cùng lắm thì tôi chỉ ngồi xem kịch vui mà thôi..."

A Hồ nghe xong hơi sững sốt, ngay sau đó cười lên ha hả.

***

Trong căn phòng mờ tối không ánh sáng, tấm màn cửa sổ dày đặc che mất toàn bộ ánh đèn đêm ở phía bên ngoài...

"Ưm..."

Tiếng khẽ rên mang theo cảm giác không thoải mái vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, âm thanh mềm mại duyên dáng len lỏi trong bóng đêm khiến người nghe không tránh khỏi suy nghĩ viển vông.

Mặt mũi Mộ Thiên Thanh đỏ bừng, miệng cứ chẹp chẹp không yên, cảm thấy cổ họng bỏng rát như đang bốc khói, cô nhũn mảy khó khăn nuốt xuống, tay bắt đầu bứt rứt xé rách quần áo của mình.

Cửa phòng được mở ra, bước chân của người đi vào hơi lảo đảo bật đèn lên, hai mắt mờ mờ màng màng dừng lại trên giường, nhếch môi cười ranh mãnh, Cố Thắng Đường đã ngà ngà say thả mình ngã lăn quay xuống giường...

Cố Thắng Đường nheo mắt nhìn cô gái nằm trên giường đang cào bới xé rách quần áo của mình, bàn tay nhẹ lướt qua mặt Mộ Thiên Thanh, "Đám nhóc chết tiệt kia, hôm nay còn bày đặt chơi ba cái trò trẻ con này nữa... Nhưng nhìn cũng không tệ lắm!"

Cố Thắng Đường nói xong, đáy mắt lập tức nhóm lên ngọn lửa của dục vọng...

"Nóng..." Mộ Thiên Thanh cảm thấy toàn thân đau đớn như bị lửa thiêu, chỉ một chữ đơn giản nhưng cũng đủ khiến cổ họng và mặt cô đều muốn phun ra lửa, cô giãy dụa cơ thể nóng ran, trong người khó chịu như sắp nổ tung.

"Nóng?" Cố Thắng Đường nhìn Mộ Thiên Thanh lim dim mắt muốn xé rách quần áo, nhếch miệng cười đều, "Nào, để anh giúp em hạ hỏa nhé..."

Dứt lời liền nhào người tới, bàn tay không chút do dự nắm lấy phần đầy đặn nhô cao trước ngực Mộ Thiên Thanh, xúc cảm rắn cứng trong tay khiến Cố Thắng Đường vốn đang ngà ngà say lập tức trở nên khô nóng bức rức, anh ta không thể chờ đợi được nữa nóng lòng áp người lên tính s...

Sức nặng từ đầu đột nhiên đổ xuống khiến Mộ Thiên Thanh chợt tỉnh táo lại đôi chút, ý thức cảnh giác được huấn luyện bao năm qua buộc cô phải cố gắng tìm cách để tránh thoát đôi mắt mê ly kia...

Lúc này mặt của Cố Thắng Đường đã hạ xuống, mắt thấy đôi môi dày kia sắp sửa áp lên, Mộ Thiên Thanh dùng sức lực cuối cùng để né tránh, nhưng bởi vì đã đuối sức cộng thêm sức lực khỏe mạnh của Cố Thắng Đường, cô chỉ có thể khó khăn xoay đầu sang một bên, khiến môi Cố Thắng Đường trượt lên chiếc gối nằm mềm mại...

"Ồi, còn xấu hổ nữa hả?" Cố Thắng Đường chẳng còn lòng dạ để quan tâm, nhìn gương mặt đỏ rực của Mộ Thiên Thanh, dục vọng trong mắt càng thêm sôi sục, "Có nóng không? Có muốn anh hạ hỏa giúp em không..."

Nói xong, bàn tay tà ác của Cố Thắng Đường bóp lên bầu ngực Mộ Thiên Thanh một cái.

Toàn thân Mộ Thiên Thanh giật mình run lên, cảm giác thoải mái đó này là vì tác dụng của thuốc đã lan rộng khắp cơ thể, nhưng chút ý thức còn sót lại cũng đủ khiến cô mắc ói, "Buông... Buông ra... Buông tôi ra..."

Cố Thắng Đường nào còn quan tâm đến, cho rằng cô đang rất muốn mà còn làm bộ làm tịch, anh ta nhếch môi cười hiểm, bắt đầu chuẩn bị công kích lần nữa...

"Tôi là... Tôi là cảnh... sát..." Mộ Thiên Thanh miệng đắng lưỡi khô nói, chữ cuối cùng đã bị nhấn chìm bởi hơi thở của mình.

Cô cảm nhận được bàn tay đang sờ loạn tự do trên người mình, trong lòng xấu hổ không thôi nhưng song song lại có cảm giác vô cùng thoải mái kỳ lạ. Do từng cần quét nhiều tụ điểm hộp đêm nên cô cũng hiểu được tình hình lúc này của mình, "Buông... buông tôi ra..."

Mộ Thiên Thanh kiệt sức muốn đẩy Cố Thắng Đường ra, tiếng thở dốc gấp gấp của cô càng lúc càng nặng nề, hốc mắt cũng mờ mịt hơi nước...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tôi sẽ kiện anh tội cưỡng hiếp

"Reng... Reng..."

Ngay lúc Mộ Thiên Thanh không biết phải làm thế nào, thiếng chuông điện thoại di động vang lên dồn dập như muốn lấy mạng người, đẩy mất Mộ Thiên Thanh lóe lên tia sáng hy vọng.

Lúc đầu, Cố Thắng Đường vốn không định để ý nhưng điện thoại cứ reo vang inh ỏi không ngừng, hắn ta lầu bầu chửi tục một câu, có vẻ không cam lòng luyên tiết liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó ngồi dậy với lấy điện thoại ra, không thèm nhìn xem là ai gọi đã mở miệng mắng: "Mẹ nó, ai đấy?"

Cố Thắng Đường bị rượu và sắc che mờ lý trí, chuyện tốt lúc này của hắn ta bị cắt ngang nên trong lòng vô cùng khó chịu.

"Tiểu Ngũ!" Giọng nói trong điện thoại có vẻ hơi du côn.

Cố Thắng Đường còn chưa nói hết đã bị nghẹn lại ở cổ họng, sau đó liếc nhìn số hiển thị trên màn hình, bảy phần say rượu đã tỉnh tức thì hai phần, vội vàng giả là nói: "Vừa này không để ý là anh Tiểu Ngũ..."

"Hừ!" Tiểu Ngũ hừ lạnh qua điện thoại, "Có phải cậu đang ở khách sạn Thế Kỷ không?"

Cái mặt mo của Cố Thắng Đường đỏ lựng ập úng đáp lại một tiếng.

"Không muốn chết thì lăn trở về cho tôi!"

"Hả?" Cố Thắng Đường không hiểu mô tê gì hỏi: "Tại sao?"

"Fuck, cậu bây giờ đúng thật là già không bỏ nhỏ không tha nhì!" Tiểu Ngũ phát cáu, "Cậu có biết người trên giường cậu lúc này là ai không? Cô ta là cảnh sát khu Nam..."

Lần này Cố Thắng Đường đã hoàn toàn tỉnh hẳn, hắn cầm điện thoại nhìn sang Mộ Thiên Thanh nằm trên giường vẫn chưa bị mình coi đồ, lưng lập tức rịn mồ hôi lạnh, thậm chí còn xoay người quàng quàng bỏ chạy ra ngoài mà không cần suy nghĩ, chân này xọ chân kia thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất.

Nhìn Cố Thắng Đường chạy khỏi khách sạn như thấy quỷ, Lãnh Tĩnh Hàn dứt hai tay trong túi quần, mắt ưng hơi nhú lại che giấu sát khí trong mắt.

Tiểu Ngũ đứng sau lưng cảm nhận được sự tàn bạo trên người Lãnh Tĩnh Hàn càng lúc càng đậm, không kiềm được âm thầm nuốt nước miếng, miễn cưỡng hỏi: "Vậy... Lão đại, bây giờ làm sao?"

Về mặt Lãnh Tinh Hàn kín bung, anh hờ hững xoay người, đi tới căn phòng Cổ Thắng Đường vừa mới chạy ra.

Tiểu Ngũ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cao ngạo lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn, rồi thâm cau mày, anh ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc sau cùng bĩu môi xoay người rời đi. Lão đại đi vào trong đó, à cảnh sát họ Mộ kia dường nào cũng vẫn bị ‘chén’... Hắc hắc, chuyện ấy mình cũng không quản nổi.

Ngồi lại chuyện khi nãy Tiểu Ngũ thâm mắng một tiếng, sau đó xoay người sai bước đi. Minh nhất định phải xử lý xong xuôi chuyện ngày hôm nay trước khi lão đại nổi giận, bằng không mình cũng chỉ có nước nằm chờ chết!

Lãnh Tinh Hàn đi vào căn phòng được Cổ Thắng Đường bao dài hạn, bộ mặt điển trai nhưng lạnh lùng khi thấy cô gái đang uốn éo nói mê trên giường thì càng lạnh thêm bội phần.

"Um..." Mộ Thiên Thanh không kiềm được bật ra tiếng rên khẽ, toàn thân rần rần khó chịu như đang có rất nhiều con kiến đang bò, cô khổ sở nhú mày, chút ý thức cảnh giác còn sót lại kia đã không ngăn nổi công dụng phát huy của thuốc.

Lãnh Tinh Hàn bước lên phía trước, rũ mắt nhìn toàn thân Mộ Thiên Thanh đã ứng đồ đang giãy giụa cọ xát trên giường, miệng thì không ngừng phát ra tiếng ‘ưm ưm’ khe khẽ, giữa đêm khuya thanh vắng âm thanh đó nghe vào càng thêm quyến rũ vô cùng.

Thâm thở dài, Lãnh Tinh Hàn cúi người xuống luồn cánh tay qua dưới người bế cô lên rồi đi vào phòng tắm...

Mộ Thiên Thanh cảm nhận được hơi thở đàn ông, lập tức theo bản năng cọ cọ vào ngực của người đàn ông, khuôn mặt nóng rực ra sức dụi vào trước ngực Lãnh Tinh Hàn chờ mong có thể nhận được chút xoa dịu nào đó.

Cơ thể Lãnh Tinh Hàn chợt cứng ngắc, anh rũ mắt nhìn người trong ngực, bộ lễ phục cô mặc trên người lúc này đã mở toạc lộ cả vòng một ra ngoài, khe rãnh hấp dẫn phập phồng theo tiếng thở dốc của cô càng mê hoặc người vô cùng.

"Um..." Mộ Thiên Thanh cứ thế cọ mặt chà chà vào áo Lãnh Tinh Hàn, miệng lưỡi khô nóng khiến cô không thể phát ra được câu đầy đủ, chỉ muốn được gần gũi đàn ông theo phản ứng tự nhiên.

Về mặt Lãnh Tinh Hàn như có mây mù bao phủ, nghĩ đến vừa rồi bàn tay của Cổ Thắng Đường có thể đã sờ soạng khắp người cô anh thật muốn chặt đứt đôi bàn tay kia!

Mặt Lãnh Tinh Hàn lạnh tanh thả Mộ Thiên Thanh vào bồn tắm, sau đó mở vòi nước, dòng nước mát lạnh ngay tức thì "ào ào" xối xuống...

Mộ Thiên Thanh rung mình một cái, làn nước lạnh buốt bao phủ toàn thân cô, trăn khô nóng khi nãy đã tiêu bớt đi một chút, cô cố gắng mở mắt, lờ mờ nhìn thấy một người đàn ông đứng đó nhìn cô bằng đôi mắt thâm sâu...

Mộ Thiên Thanh muốn bò ra khỏi bồn tắm, nhưng vừa mới nhóm người dậy đã bị ấn ngược trở lại, "Anh... Anh muốn làm gì..."

"Đã tỉnh chưa?" Lãnh Tinh Hàn ngó bộ dạng nhếch nhác của Mộ Thiên Thanh chỉ lạnh nhạt hỏi.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện người trước mặt không ngờ là Lãnh Tinh Hàn, giờ phút này cô không thể suy nghĩ được gì, bèn thẹn quá hóa giận, "Anh... Anh bỏ thuốc tôi!"

Lãnh Tinh Hàn không phủ nhận, cầm vòi sen bên cạnh mở nước xối lên người Mộ Thiên Thanh...

Lần này Mộ Thiên Thanh bị tưới ướt từ đầu tới chân không sót một chỗ nào, cả người ướt sũng, chặt vật không chịu nổi!

"Lãnh Tinh Hàn... Anh làm gì đấy?" Mộ Thiên Thanh vung tay loạn xạ, dòng nước lạnh buốt cứ thế xối trút ào ào lên da thịt cô, cảm giác nóng rang trong người cũng giảm đi được không ít, ý thức vốn hỗn loạn đã dần trở nên rõ ràng hơn.

Lãnh Tinh Hàn tắt nước, nghiêng mắt nhìn lớp trang điểm lem luốc trên mặt Mộ Thiên Thanh, lạnh lùng hỏi: "Giờ tỉnh chưa?"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, cơ thể lạnh run cảm cập ngồi trong bồn tắm tức giận nhìn chằm chằm vào Lãnh Tinh Hàn, hai người cứ thế đấu mắt với nhau, một lát sau, mắt ưng của Lãnh Tinh Hàn từ từ híp lại, anh phát hiện ánh mắt của Mộ Thiên Thanh lúc đầu còn giận dữ nhưng giờ đã dần chuyển sang nóng bỏng nhu mì...

Con nóng trong người Mộ Thiên Thanh vừa được làn nước mát xoa dịu giờ lại rần rần dâng lên lần nữa, cô khổ sở liềm liềm bờ môi khô nứt, trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ vừa khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lãnh... Lãnh Tinh Hàn..."

Lãnh Tinh Hàn nhú nhú mày, anh biết lúc Mộ Thiên Thanh ở quán bar đã bị người ta bỏ thuốc kích thích, hơn nữa liều lượng cũng không nhẹ.

Lãnh Tinh Hàn cúi người tính xả nước cũ trong bồn tắm đi và thay nước mới. Nhưng tay anh lần cái nút xả nước thì vô tình đụng vào chân Mộ Thiên Thanh, khiến cô thấy toàn thân như tê dại đi.

"Um..." Sự va chạm nhẹ đó khiến cho Mộ Thiên Thanh cảm thấy rất dễ chịu, cô biết rõ là vì mình bị trúng thuốc, cô muốn rút chân lại nhưng bàn chân chỉ nghe theo phản ứng tự nhiên của cơ thể cứ thế cọ cọ vào tay Lãnh Tinh Hàn.

Một phần nóng cộng thêm xấu hổ nên mặt Mộ Thiên Thanh mỗi lúc càng đỏ ửng, nhưng dù có như thế thì cũng vô phương ngăn nổi phản ứng của cơ thể cô.

Không giống lần đầu tiên, cơ thể cô lúc này đã thích ứng được với nhiệt độ lạnh của nước, hơi lạnh lan tỏa từ đầu xuống chân chỉ càng khiến cho tốc độ dòng nhiệt nóng rục trong cơ thể điên cuồng tuôn trào, cô bứt rứt uốn éo người trong bồn tắm, cắn chặt môi để bản thân không phải bật ra tiếng rên rỉ dâm dăng kia...

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, đàn bà con gái đối với anh mà nói, tất cả đều dùng để giải quyết nhu cầu sinh lý, tiền trao cháo múc rồi thì đường ai nấy đi, anh chưa bao giờ để tâm đến suy nghĩ của bọn họ.

Nhưng đối với Mộ Thiên Thanh...

"Ừm... Ừm..." Mộ Thiên Thanh vô cùng khó chịu, cô không ngừng giãy giụa uốn éo trong bồn tắm, nhưng như thế vẫn không làm cho nhiệt độ nóng rục trong cơ thể cô giảm bớt đi, trái lại càng lúc càng nghiêm trọng hơn, "Lãnh... Lãnh Tinh Hàn... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh bức rức thở dồn dập, nước mắt hòa cùng dòng nước mát lạnh, cô thấy mình không thể sống nổi nữa, nên chỉ biết gọi tên Lãnh Tinh Hàn theo bản năng, cô mong chờ điều gì?

Nhìn cơ thể càng lúc càng đỏ của Mộ Thiên Thanh, Lãnh Tinh Hàn biết lần này cô trúng thuốc không nhẹ, cách giải quyết này vốn chẳng có tác dụng.

Đang nghĩ thế thì thấy mũi Mộ Thiên Thanh bị chảy máu, sau đó trượt theo khước mũi nhỏ vào trong bồn tắm, dần dần loãng ra...

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng, anh cúi người vớt cô lên khỏi bồn tắm, một tay coi bộ đồ trên người cô xuống, rồi túm lấy chiếc khăn lông ở kệ bên bực cô lại, bế cô đi ra khỏi phòng tắm...

"Ừm..." Hơi thở của đàn ông thoảng hương bạc hà thanh mát len lỏi vào mũi khiến Mộ Thiên Thanh, tiềm thức cô cảm thấy khao khát mong đợi thứ gì đó nhưng ý thức còn sót lại khiến cô muốn kháng cự.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, thẳng tay ném cô lên giường.

Máu mũi Mộ Thiên Thanh vẫn còn đang chảy, tác dụng của thuốc chẳng những không giảm mà còn mạnh hơn lúc đầu, cơ thể cô run lên, ánh mắt cũng ngân ngấn lệ, khổ sở rên rỉ, "Ừm... Ừm..."

Mất Lãnh Tinh Hàn khẽ nhíu lại, Mộ Thiên Thanh vận vẹo một lúc thì khăn tắm bung ra, anh nhìn cơ thể chỉ còn lại bộ đồ lót của cô phần bụng dưới chột cẳng lên, anh không phải người không biết kiềm chế, nhưng lúc này nhìn làn da trắng nõn mịn màng vì tác dụng của thuốc mà ửng hồng duyên dáng nên mới bị mất kiểm soát.

Lãnh Tinh Hàn cúi người hé môi phủ lên đôi môi cứ mãi khe khẽ rên rỉ kia, khác với nụ hôn từng phạt lúc ban ngày, nụ hôn lúc này của anh mang theo chút dịu dàng...

Cơ thể vốn đang nóng ran của Mộ Thiên Thanh khi được tiếp xúc với Lãnh Tinh Hàn dường như đã giảm bớt đôi chút, cô xấu hổ và giận mình nên muốn kháng cự nhưng cứ như bị nghiện thuốc phiện vậy, không thể rời xa được.

Lãnh Tinh Hàn từ từ ngồi dậy, anh nhìn vào đôi mắt ngấn lệ mông lung của Mộ Thiên Thanh, thật sự không đành lòng làm thế nhưng lúc này thật sự không còn cách nào khác, "Đều là người trưởng thành cả, tôi chỉ muốn giúp cô!"

"Tôi..." Mộ Thiên Thanh nhắm mắt, cố sức để nói: "Tôi muốn kiện... kiện anh tội cưỡng hiếp..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vậy thì tôi đi ngồi tù

"Tôi..." Mộ Thiên Thanh nhắm mắt, cố sức để nói: "Tôi muốn kiện... kiện anh tội cưỡng hiếp..."

Lãnh Tinh Hàn nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng đôi hờn, không kiềm được khẽ nhếch môi, đôi tròng mắt đen bóng như tinh thể núi lửa càng trở nên thâm sâu...

"Thế tôi đành chỉ trông mắt nhìn cô bị dục vọng thiêu đốt vậy..." Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh nói.

Hơi thở của Mộ Thiên Thanh càng lúc càng nặng nề, cô khó khăn nuốt nước bọt, tác dụng của thuốc trong cơ thể càng lúc càng phát tác mạnh, thân thể cô dần dần bắt đầu run rẩy, khó chịu càng muốn phát tiết. Lắm vào tình huống thế này làm cho cô vừa giận vừa xấu hổ.

"Tôi... Ừm..." Mộ Thiên Thanh vừa muốn nói gì đó, nhưng cơ thể bủn rủn khiến cô không tự chủ khẽ rên ra tiếng. Cô ngượng ngịu, khoé mắt lại phấp phồng, mê ly mơ màng nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Đáy mắt Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên chứa đựng nụ cười, trêu tức hỏi: "Nếu không thì... tôi tìm Thượng Quan Mộc tới đây?"

"Không..." Mộ Thiên Thanh nghe xong, sắc mặt đỏ thành nóng nẩy, giọt lệ lỏng lẻo nơi đáy mắt trở nên trong suốt dưới ánh đèn dịu nhẹ. Cô cắn môi chịu đựng cơn nóng ran cuộn cuộn trong cơ thể, vừa mâu thuẫn nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, hoàn toàn quên mất bản thân mình lúc này gần như không mảnh vải phơi bày ở trước mặt anh.

Nhìn biểu hiện như thế của cô, nơi nào đó trong Lãnh Tĩnh Hàn bất chợt xao động. Anh vẫn nhớ lúc nhìn thấy tấm hình kia ở chỗ của Ứng, trên cánh tay và đùi của cô gái nhỏ chẳng chút vết trầy xước, cô cắn chặt môi, cổ nén nước mắt nơi hốc mắt, đáng vẻ điếm đàng đáng yêu...

Cuối cùng, Lãnh Tĩnh Hàn không đành lòng để cô chật vật, từ từ cúi người, nhẹ nhàng bao phủ đôi môi Mộ Thiên Thanh. Nụ hôn này của anh thật dịu dàng, so với vừa nãy thì có thêm vài phần thương tiếc.

Mộ Thiên Thanh cảm nhận được hơi thở đàn ông, cơn nóng trong người giảm xuống một chút. Cơ thể cô theo bản năng muốn dán sát vào người Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn ngậm lấy đôi môi nóng bỏng kia liếm cắn mút dây dưa, bàn tay bắt đầu chạy loạn tự do trên da thịt trắng nõn. Tay anh như có một loại ma lực kì lạ, mỗi nơi đi qua đều khiến cơ thể nóng bỏng của Mộ Thiên Thanh thư thái lạ thường...

Dần dần, nụ hôn của Lãnh Tĩnh Hàn chuyển sang bá đạo. Miệng Mộ Thiên Thanh thoang thoảng mùi bia bọt nhàn nhạt, mà anh vốn rất ghét thứ mùi thơm tho này, thế nhưng giờ phút này đây anh như đang mê say chìm đắm trong hơi thở kia. Anh dùng đầu lưỡi hùng hồn thăm dò, cạy mở hàm răng của cô, tiến quân thần tốc...

"Ừm..." Âm thanh mập mờ nhảy ra khỏi miệng Mộ Thiên Thanh, cô vừa ngượng ngùng, vừa muốn đòi thêm ngọt ngào từ Lãnh Tĩnh Hàn.

Lưỡi của Lãnh Tĩnh Hàn linh hoạt liếm mút trong miệng Mộ Thiên Thanh. Theo từng đợt hôn sâu, cơn nóng ở dưới bụng anh cũng dần dần lan ra. Cô gái này... chỉ một nụ hôn thôi mà đã gọi lên lửa dục của anh!

Bàn tay sờ soạng sau lưng Mộ Thiên Thanh, anh nhẹ nhàng đẩy móc cài áo lót của cô ra, lúc kéo xuống, môi của anh cũng đồng thời rời khỏi nụ hôn mềm mại không có cách nào hô hấp...

"Ừm..."

Thân thể Mộ Thiên Thanh bủn rủn, rung động thoải mái làm cho cô không có cách nào khống chế bật thốt ra âm thanh khoái cảm. Cô vừa chom chồm nước mắt, vừa khó khăn nói: "Lãnh Tĩnh Hàn... Tôi... Tôi muốn kiện anh... kiện anh tội cưỡng hiếp..."

Môi của Lãnh Tĩnh Hàn dọc theo gò má của Mộ Thiên Thanh trượt đến bên tai cô, anh hôn nhẹ lên vành tai của cô, ở bên tai cô dự hoặc trả lời: "Ừ, vậy tôi đi ngồi tù!"

Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang theo vài phần ần ỉn. Lúc anh nói chuyện, hơi nóng tê tê đại đại phả lên da thịt Mộ Thiên Thanh, chọc cho thân thể cô lại một lần nữa run rẩy...

Mộ Thiên Thanh vừa khó chịu vừa khao khát chờ mong, tâm lý mâu thuẫn khiến cô không thể suy nghĩ được điều gì.

Môi hôn ướt át của Lãnh Tĩnh Hàn dừng trên cằm cổ trắng mịn của Mộ Thiên Thanh, ngón tay thon dài trêu chọc đỉnh núi tuyết mềm mại của cô, trong đôi mắt sâu thăm thẳm thoáng qua chút thâm ý.

"Ừm..." Mộ Thiên Thanh khó kìm lòng nổi thốt ra tiếng rên rỉ mờ ám, cô nhắm hai mắt, cắn chặt răng, sợ âm thanh này sẽ nhảy ra lần nữa.

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ chau mày, ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô gái đang chịu đựng, giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc mang theo dụ ngọt: "Cô cứ nhìn như vậy sẽ đau đấy..."

Dưới cái vuốt ve âu yếm của anh, cơ thể Mộ Thiên Thanh càng kích động run dữ dội hơn. Cơn khô nóng thoáng hạ nhiệt liền đưa tới sự khao khát tiềm tàng. Tuy rằng cô biết rõ mình bị trúng thuốc, nhưng vẫn xấu hổ kinh khủng.

Lãnh Tĩnh Hàn càng hôn càng sâu, anh bá đạo cạy mở hàm răng ngoan cố kia, lưỡi linh hoạt liền xâm chiếm lãnh địa trong miệng Mộ Thiên Thanh, anh tham lam hút lấy ngọt ngào cho đến khi cô không thể thở và suy ngất đến nơi...

Thân thể truyền đến cơn tê dại và rung động khiến Mộ Thiên Thanh dần dần không giữ được kiên trì, dục vọng nguyên thủy bất giác càng lúc càng trở nên rõ ràng ở dưới thân Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn cảm nhận cô đã mất ý thức, nụ hôn bắt đầu trượt một đường đi xuống, chạy qua xương quai mảnh mảnh, sau đó ngậm lấy một bên mềm mại....

Đỉnh núi tuyết còn lại bắt đầu săn cứng trong lòng bàn tay anh. Bàn tay kia nhẹ nhàng lướt vùng bụng bằng phẳng, lòng bàn tay có vết chai như cây quạt lông vũ, lướt đến chỗ nào là tê dại chỗ đó...

Lãnh Tinh Hàn quả là cao thủ, ý thức của Mộ Thiên Thanh rốt cuộc cũng sụp đổ. Khi tay anh lướt xuống mê thất, cô ngất đi vì... mất máu mũi quá nhiều.

Lãnh Tinh Hàn vùi đầu trong cổ Mộ Thiên Thanh, bên tai truyền đến tiếng cô hô hấp dần dần bình ổn, anh mới chậm rãi nhô dậy, cúi xuống nửa người, ánh mắt thâm thúy nhìn sắc mặt ửng đỏ của cô gái, mày kiếm gắt gao nhíu lại.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên u ám, thái dương giật giật, môi mỏng khẽ mím, đáy mắt có cổ nén lửa dục. Hóa ra anh vẫn lựa chọn không ăn cô...

Lãnh Tinh Hàn đứng dậy, thuận thế lấy chân trẫm lên người Mộ Thiên Thanh, che đi cơ thể ửng đỏ của cô.

Anh ngồi trên giường, vừa quan sát tác dụng thuốc dần dần tan đi, cô gái mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần chìm vào mê man. Mắt ung từ từ nheo lại, thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Cầm đi động, Lãnh Tinh Hàn đậm mặc làm một cuộc gọi, suy nghĩ một lúc, đôi phương mới tiếp máy, "Lão đại!"

"Ai làm?" Giọng Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nghe không ra chút tình cảm nào.

"Tên bartender hạ thuốc, thuốc cũng là loại quán bar thường dùng 'Một đêm mê tình'. Người thì đã bị bắt, nhưng nhất quyết không chịu hé răng!" Trong điện thoại, truyền đến giọng lưu manh của Tiểu Ngũ.

Đáy mắt Lãnh Tinh Hàn càng thêm lạnh lẽo.

Tiểu Ngũ ở đầu dây bên kia cũng có thể cảm nhận được luồng khí lạnh trên người Lãnh Tinh Hàn, âm thầm nhếch mép, đá tên pha chế đã bị vả hai bên mặt đến độ bầm tím sưng chù vù qua một bên, rồi nói tiếp: "Là địa bàn Hồng môn, cũng không ngoại trừ trường hợp bọn họ nhìn cảnh sát Mộ không vừa mắt, dù sao..."

Tiểu Ngũ không đoán được tâm tư của Lãnh Tinh Hàn, ấp úng nói: "Dù sao, trong toàn khu vực, người cô ấy đắc tội cũng không ít, chỉ cần cô ấy có hành động, tất nhiên sẽ không bỏ qua, nhiều người bị cô ấy cho ăn thiệt mà..."

Nói xong lời cuối, giọng Tiểu Ngũ nhỏ dần đều. Không biết vì sao, tuy Lãnh Tinh Hàn cũng không nói tiếng nào, thế nhưng lại làm cho trong lòng cậu ta giật thót một cái.

Lãnh Tinh Hàn hơi liếc mắt, ánh mắt dừng trên người Mộ Thiên Thanh rơi vào trầm mặc, mới chậm rãi nói: "Chuyện này dừng ở đây, biết làm thế nào chứ...."

"Hi hi, lão đại đừng lo, tôi biết rồi!" Tiểu Ngũ âm thầm thở dài một hơi.

"Ừ!" Lãnh Tinh Hàn hồ hững đáp, rồi cúp máy.

Xã hội đen có nguyên tắc của xã hội đen, mà cô... là cảnh sát!

Lãnh Tinh Hàn đứng dậy, đến trước cửa sổ, thuận tay rút điều thuốc ra châm. Anh chậm rãi hít một hơi rồi nhả khói, làn khói trắng lượn lờ trước gương mặt điển trai dần dần tan ra....

"Dạ... Giúp tôi chăm sóc cô ấy!"

Đây là câu nói cuối cùng Ứng để lại cho anh. Thậm chí, Ứng không kịp nói cho anh biết cô là ai, anh chỉ biết cô... là mặt trời của Ứng!

Nếu như em bình yên, đó chính là mặt trời!

Nhưng Ứng lại vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời được nữa...

Lãnh Tinh Hàn nắm chặt đám trong túi quần, tay còn lại kẹp điều thuốc lấp lóe ánh đỏ nhàn nhạt. Anh lẳng lặng đứng ở nơi đó, thật lâu cũng không động dậy.

Đã từng một thời trẻ điên cuồng, để rồi người anh em kết nghĩa vĩnh viễn rời xa anh. Kể từ đó, anh dường như một lần nữa trở về với quá khứ.... Quá khứ cô độc của anh!

Đêm càng chìm trong bóng tối, toàn bộ không gian dường như đều rơi vào yên tĩnh, thẳng cho đến khi trăng đông hiện ra màu trắng bạc, tia nắng ban mai lười biếng nhô ra khỏi đường chân trời...

Mộ Thiên Thanh đầu đau như búa bổ từ từ mở mắt, đồng hồ sinh học của cô luôn reo vào thời gian cố định này mỗi ngày. Cô cau mày, mắt mông lung nhìn khung cảnh yên tĩnh xung quanh, rồi ý thức trong đầu dần dần rõ ràng hơn...

Mộ Thiên Thanh bật dậy, lướt mắt xuống dưới, những vết đỏ nhàn nhạt trên người nói cho cô biết, tất cả mọi chuyện tối hôm qua đều là thật!

Cô bị người ta bỏ thuốc, cô bị người ta đưa đến nơi này để bị lên đĩa....

"Lãnh, Tinh, Hàn!" Nặng từng chữ qua kẽ răng, cô tức giận đến mức toàn thân phát run. Mặc dù biết rất rõ người bỏ thuốc không phải là anh... nhưng người xuất hiện cuối cùng lại là anh!

Mộ Thiên Thanh nhắm mắt, muốn đè nén cơn tức giận cuồng nộ, nhưng làm thế nào cũng không ép xuống được, thậm chí trong đầu hiện lên nụ hôn tồi qua của anh, bàn tay anh chạy tự do trên người cô...

Lãnh Tinh Hàn dựa trước cửa sổ, lặng lẽ quan sát Mộ Thiên Thanh đang buồn bực ở trên giường, một hồi lâu mới thờ ơ nói: "Tự cô đi lập án... hay tôi đi với cô?"

Tiếng nói từ đâu đột nhiên vang lên bên tai khiến Mộ Thiên Thanh tròn to hai mắt kinh hãi, theo phản xạ ôm chân quay đầu nhìn, chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn vẫn nhón nhờ tình tang chậm rãi đứng lên. Cô há hốc miệng, nhất thời quên mất phải phản ứng.

Hai người hai mắt nhìn nhau, một người tĩnh lặng không gợn sóng, một người con người dần dần mờ to ra...

Mộ Thiên Thanh phản ứng trở lại, hét lớn: "Lãnh Tinh Hàn, tên khốn kiếp này!"

Nói xong, không thèm để ý đến cái gì, động tác lưu loát cầm khăn lông ở một bên quần lên mình, thuận thế lộn người qua, phang một cú đá chân nhanh như gió quét về phía Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn hờ hững né. Mộ Thiên Thanh đã ra tới chiều thứ hai, nhưng bản lĩnh trước nay cô vẫn lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt của Lãnh Tinh Hàn hoàn toàn giống tên côn đồ sơ cấp, căn bản không đến gần được thân thể của anh.

Mộ Thiên Thanh lúc này càng nổi điên hơn, có thể thấy được hai ngọn lửa giận hùng hực trong đáy mắt. Thế công của cô mỗi chiêu đều sắc bén, nhưng hoàn toàn quên mất động tác hiện giờ của bản thân đã phơi bày ra hết cảnh xuân.

Đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên hung ác, anh tóm lấy bàn tay đang bay tới tấn công của Mộ Thiên Thanh, lạnh lùng nói: "Lúc đánh nhau, cô thường quên mình đang mặc đồ thế nào à?"

Mộ Thiên Thanh lúc này hoàn toàn không có tâm tình để ý tới lời nói của anh, cô muốn rút tay về, nhưng bàn tay to của Lãnh Tinh Hàn như gọng kềm giam cầm cô thật chặt. Mắt cô đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Lãnh Tinh Hàn, anh là đồ mặt người dạ thú..."

"Chát" một tiếng, không hề báo trước. Trong khi Mộ Thiên Thanh đang giãy giụa, bàn tay còn lại hung hăng vung về phía Lãnh Tinh Hàn. Sau tiếng vang thanh thúy, toàn bộ không gian trong giây lát trở nên lạnh lẽo, giống như bị đóng băng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cắm phần

Mộ Thiên Thanh dần bình phục tâm tình bị phần, cô nhìn cái túi Lãnh Tinh Hàn để lại, bên trong là một bộ quần áo cô hay mặc, và cả một bộ đồ lót.

Mộ Thiên Thanh chợt nóng bừng mặt như con tôm bị luộc chín.

Cô là cảnh sát, sau khi tức giận đã dờn rồi, cô biết lúc ở quán bar cô bị bỏ thuốc, thậm chí gã đàn ông đến làm bậy với cô cũng không phải Lãnh Tinh Hàn. Về phần vì sao tới đó Lãnh Tinh Hàn xuất hiện thì cô không biết, chỉ có điều, cô còn nhớ rõ, anh ném cô vào trong nước lạnh. Nhưng... cuối cùng không có hiệu quả, cho nên mới...

Mộ Thiên Thanh cắn môi, ngoại trừ mấy vết hôn trên người, cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào. Cô biết, sau cùng Lãnh Tinh Hàn cũng không có thực sự làm gì với cô, chỉ là muốn giải trừ kích thích khó chịu trong cơ thể cô do tác dụng của thuốc....

Nhưng ngay cả như vậy vẫn làm cho cô xấu hổ và giận dữ!

Mặc kệ anh có phải là anh ấy hay không.. Thế nhưng, để có thể tin tưởng một người mới gặp qua vài lần như anh, cô thừa nhận là cô không hào phóng đến độ không một chút tức giận.

Âm thầm lấy quần áo vào phòng tắm, Mộ Thiên Thanh mang theo tâm tình phức tạp rửa mặt. Sau khi ra khỏi khách sạn Thế Kỷ, liền đón taxi đi cục cảnh sát.

Cô ngồi im lặng ở ghế sau, nhìn ra đám đông đang vội vã đi làm bên ngoài, yên tĩnh đến mức tài xế quên mất sự có mặt của cô.

Cô ngẫm lại câu nói trước khi đi của Lãnh Tinh Hàn, không phải cô không nghe ra hàm ý, cô là một cảnh sát, bình thường cô bắt bớ đắc tội nhiều người, đương nhiên kẻ muốn xử cô cũng nhiều, đây là điều cảnh sát không thể tránh khỏi. Nhưng nếu muốn cô yên lặng nuốt cục tức này thì không thể nào!

Lần này là cô, lần sau.... sẽ có bao nhiêu cô gái bị thủ đoạn bẩn thỉu như vậy cướp đi trong sạch?

Như Lãnh Tinh Hàn nói, lần này là cô may mắn mà thôi....

*

Tập đoàn Thiên Lâm nằm trong khu thương mại sầm uất nhất thành phố A, tòa cao ốc 70 tầng hình bán nguyệt vừa xây nghiệm nhiên trở thành địa danh thương mại của cả thành phố A, phúc lợi tốt, tiền lương cao... Tất cả những người có thể vào đây làm việc đều lấy làm kiêu ngạo, mà điểm hấp dẫn nhất là quyền tự chủ tuyệt đối trong công việc, chỉ cần anh có tài năng, ở chỗ này chắc chắn sẽ không bị mai một.

Tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lâm, toàn bộ tầng lầu này đều là khu vực riêng của Lãnh Tinh Hàn. Có thể lên tới đây, ngoại trừ các quản lý cấp cao của các bộ phận, cũng chỉ có Hình Thiên!

Lúc Hình Thiên báo cáo lịch trình hôm nay, anh ta phát hiện Lãnh Tinh Hàn ngồi đối diện đang phân tâm suy nghĩ gì đó. Anh ta nhẹ nhàng gỡ mắt kính không gọng xuống, hắng giọng một tiếng: "E hèm... Tổng Giám đốc?"

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ lướt mắt qua Hình Thiên, môi mím khe khẽ, đáy mắt dần chứa tia sắc bén: "Hoãn lại lịch trình hôm nay, mặt khác, gọi Đường Lam tới cho tôi!"

Hình Thiên đáp một tiếng, xoay người rời khỏi văn phòng. Trước khi đóng cửa, anh ta len lén liếc nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi ở trên ghế....

Tiệc mừng tròn năm ngày hôm qua, từ đầu tới cuối lão đại thật sự không xuất hiện, khiến người ngoài nghị luận âm ỉ. Tuy không ai dám đi đưa tin đồn gì, chỉ là... sau đó lại nghe Tiểu Ngũ nói, Mộ Thiên Thanh bị người bỏ thuốc!

Khép cửa lại, Hình Thiên đi thẳng vào phòng thư ký, nhấn số gọi cho Đường Lam: "Tổng thanh tra Đường, tổng giám đốc cho mời!"

Anh ta cúp máy sau khi có được lời đáp ứng trong điện thoại, đang lúc định hủy hành trình ngày hôm nay, trong đầu lại tò mò rốt cục Lãnh Tinh Hàn có ý gì với Mộ Thiên Thanh?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên điện thoại trong túi rung lên. Hình Thiên móc ra, mở mục tin nhắn, nhìn thấy dãy số phía trên, lòng mày xoắn chặt lại với nhau. Anh ta vừa đứng dậy tính đi tìm Lãnh Tinh Hàn, lại thấy thang máy mở, Đường Lam cao ngạo bước ra...

Đường Lam mặc bộ đồng phục chuyên ngành trông lão luyện, tóc được buộc gọn, vốn là bộ đồng phục khiến người mặc trông già đi, lại được cô biến thành một đẳng cấp khác. Có lúc Hình Thiên nghĩ, dù có cho Đường Lam một miếng vải rách, chắc cô cũng có thể tạo ra một trào lưu thời trang quá....

"Giám đốc Đường, tổng giám đốc dặn cô trực tiếp vào tìm anh ấy!"

Hình Thiên làm thư ký của Lãnh Tinh Hàn, từ lúc anh ta bắt đầu nhậm chức vẫn luôn túc trực bên cạnh. Trong tập đoàn, chức vị của anh ta có thể không cao, nhưng địa vị thì không hề nhỏ. Ai mà không biết, vị thư ký Hình này và tổng giám đốc "như hình với bóng" ....

Đường Lam lạnh nhạt gật đầu, rồi cao ngạo như con chim công bước về phía văn phòng tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ cửa. Sau khi bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp "Vào đi", cô mới xoay tay nắm đi vào.

"Tổng Giám đốc!" Giọng nói Đường Lam rất êm tai, quyến rũ nhưng không mất đi vẻ lạnh lùng. Thật khó tưởng tượng, một cô gái có thể hài hòa hai thái cực băng - lửa chung làm một.

Lãnh Tinh Hàn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chuyển động cây bút ký tên lên xấp hồ sơ, rồi tùy ý thấy tới đằng trước, hơi hột nói: "Đem cổ phiếu MT đã tung ra bắt đầu thu về!"

Đường Lam khẽ nhăn đôi mày đẹp, hỏi: "Tổng Giám đốc định...."

Lãnh Tinh Hàn nhướng mắt ung, trầm lặng nhìn Đường Lam. Đường Lam cũng thôi không đoán nữa.

"Vâng, tôi biết rồi!" Đường Lam rất đúng mực, quan trọng nhất là cô biết, người đàn ông lúc này trông bình tĩnh như gió yên biển lặng, nhưng thực ra là mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt dưới đáy biển!

Lãnh Tinh Hàn hờ hững thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Tôi không hy vọng MT chết, nhưng .... Tôi muốn có quyền làm chủ tuyệt đối của MT!"

"Vâng!" Đường Lam lên tiếng trả lời, "Nếu tổng giám đốc không có căn dặn khác, vậy tôi đi ra ngoài trước."

Lãnh Tinh Hàn không nói gì. Sau khi Đường Lam khom người, cô vẫn cao ngạo như trước rời khỏi văn phòng. Chỉ là lúc đóng cửa đôi mắt hạnh của cô lơ đãng liếc nhìn người đàn ông chăm điều thuốc lá....

Lãnh Tinh Hàn kẹp điều thuốc trong tay, đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, siết chặt nắm đấm trong túi quần lặng lẽ nhìn bên ngoài, con người đen như mực lạnh lùng, toàn thân căng tãn mát ra bên nhọn làm cho không một ai có thể khinh thường.

"Cốc cốc"... Có tiếng gõ cửa, ngay sau đó, chốt cửa chuyển động, Hình Thiên đi vào. Từ đầu đến cuối Lãnh Tinh Hàn cũng không nhúc nhích, anh không cho gọi, nhưng có thể tự do ra vào văn phòng này chỉ có Hình Thiên!

"Lão đại, hàng bên Tam Giác Vàng xảy ra vấn đề!" đối với vai trò của mình, Hình Thiên tương đối thuận buồm xuôi gió, đôi khi anh ta nói đùa, đi theo một lão đại nhiều mặt, bản thân anh cũng không nhiều mặt mới không bình thường!

Lãnh Tinh Hàn chỉ khẽ liếc mắt nhìn Hình Thiên một cái, lạnh nhạt nói: "Năm nay bên Thái Lan có mưa nhiều, anh tức mất mùa, người nào mà không dòm ngó lô hàng trong tay lão quý?!"

Hình Thiên im lặng, anh ta còn chưa nói chuyện gì, lão đại cũng đã biết, "Chúng ta chờ cho lô hàng giao cho Phong Hồ, nếu như bên kia xảy ra tình huống gì, ở bên này Phong Hồ không được bàn giao!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn bên ngoài, môi mông vẫn khẽ nhếch, ẩn chứa lạnh lẽo khiến người ta rợn cả tóc gáy: "Lên giá tại chỗ.... Cũng muốn xem thử ông ta có thể ăn được tiền của chúng ta hay không!"

Trên khuôn mặt nho nhả của Hình Thiên cũng không thần nhiên được như Lãnh Tinh Hàn, anh ta nâng gọng kính, sau đó nói: "Nếu không.... Tôi đi xem một chuyến!"

"Liên lạc với Long Cửu...." Lãnh Tinh Hàn xoay người, nhìn Hình Thiên rồi lạnh nhạt nói: "Không phải bọn họ thiếu vũ khí đạn dược sao?"

Hình Thiên khẽ há miệng, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, ngay lập tức hiểu ý của anh. Anh ta héch khõe miệng, cười châm chọc: "Không biết lần này Lão quý có thể tự mình áp hàng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tội qua em đi đâu?

KiLi nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt linh động khẽ híp lại, sau đó nói với Lý Dục ở một bên: "Ê! Anh có cảm thấy hôm nay Thiên Thanh rất lạ hay không?"

Đang lật xem tư liệu vụ án, Lý Dục tùy ý liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó kéo tầm mắt trở về, trả lời: "Không có, cô ấy không phải vẫn như vậy sao..."

KiLi tròn mắt với người đàn ông hơi hốt, sau đó, cô sáp đến bên người anh, buồn đưa lê: "Anh biết đêm qua tôi đụng phải ai không?"

"Ai?" Lý Dục thờ ơ hỏi.

KiLi không bận tâm, nói: "Trên đường Hà Quang lúc chuyển đồ cho cha tôi, tôi thấy sếp Mộc..."

"Ừ, sau đó thì sao?" Để thỏa mãn tính buôn chuyện nhất quận Nam của bà tám KiLi, Lý Dục vẫn hỏi qua loa lấy lệ.

"Hí hí... Anh biết sếp Mộc đi cùng với ai không?"

Lý Dục nâng tài liệu lên che tầm mắt, khẽ cười trề môi dưới, nói: "Đừng nói với tôi là Thiên Thanh nha?"

"Bingo!" KiLi hơi nâng cằm.

Lý Dục thoáng há miệng ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, cảm thấy rất bình thường: "Cũng không có gì lạ, Thiên Thanh và sếp Mộc quen biết nhau từ hồi đi học, mối quan hệ giữa họ có vẻ rất tốt..."

"Vớ vẩn, tất nhiên tôi biết!" Kili tròn mắt, "Vấn đề ở chỗ, hôm qua sếp Mộc ăn mặc rất đẹp trai, mà Thiên Thanh... diện một bộ lễ phục dạ hội, đẹp cực kỳ. Sau đó, hai người đi vào một nhà hàng Pháp rất sang trọng!"

Rốt cuộc, lời nói của Kili gợi lên sự tò mò của Lý Dục, "Cô nói ..... Thiên Thanh mặc lễ phục dạ hội?"

"Ừ!" Kili gật đầu, "Thật kỳ lạ, đúng không? Trừ khi cần thiết cho nhiệm vụ, Thiên Thanh có mặc mấy bộ đó đâu? Ngay cả các buổi họp thường niên của tổng cục, cô ấy cũng mặc đồ thường tham dự. Thậm chí mấy ông lớn đã nói bóng gió cách ăn mặc của cô ấy, nhưng năm kế tiếp cũng vẫn thế..."

"Sếp Mộc và Thiên Thanh..." Lý Dục vân vân cầm, sau đó gật đầu, nói: "Cũng rất tốt, đều là dạng người tham công tiếc việc, xứng!"

Kili rốt cục không chịu nổi logic của Lý Dục, lười nói chuyện với anh, xoay người trở về chỗ ngồi của mình. Thực ra, cô còn chưa nói với Lý Dục lúc cô đưa tư liệu cho Thiên Thanh, vô tình nhìn thấy nơi xương quai xanh của cô ấy có vết đỏ huyền thoại ... Rất đáng để người ta suy nghĩ sâu xa nha.

Hơn nữa... Thiên Thanh hôm nay có chút ngơ ngẩn.

"Năm phút sau họp!"

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng uy nghiêm bên tổ hành động đột nhiên vang lên. Chỉ thấy Thượng Quan Mộc đang quét mắt qua mọi người, sau đó xoay người rời đi.

Hiệu suất làm việc của quận Nam luôn rất cao, từ sau khi Thượng Quan Mộc đến, đã đưa năng suất của mọi người lên tới đỉnh điểm. Năm phút sau, toàn bộ người tổ hành động đều đã ngồi trước máy chiếu trong phòng họp.

Mộ Thiên Thanh ngồi ở hàng ghế đầu, ánh mắt cô nhìn Thượng Quan Mộc thoáng qua phức tạp. Trải qua vụ việc tử tình và bị bỏ thuốc tối hôm qua... Giờ phút này cô hoàn toàn không biết phải đối mặt anh như thế nào!

Thượng Quan Mộc đút hai tay trong túi quần, đứng ở đằng trước. Sau khi mí mắt hẹp dài hơi đảo qua mọi người, anh mới cầm lấy remote mở máy chiếu, trên màn hình hiện lên vài hình ảnh, "Quận Bắc gần đây xuất hiện một lượng lớn chlorine / amin / xeton, cấp trên yêu cầu chúng ta hỗ trợ. Tổ hành động từ hôm nay trở đi, hủy bỏ tất cả nghỉ phép, chia thành ba nhóm, mỗi nhóm liên tục thay phiên nhau đi càn quét, tôi không yêu cầu trong ổ điểm không có hàng, nhưng..."

Thượng Quan Mộc quét mắt một vòng, lạnh lùng nói tiếp: "... Tôi không muốn nhìn thấy hàng trong phạm vi tầm mắt! Understand?"

"Yes, sir!" Toàn bộ tổ hành động đồng thanh vang dội khắp phòng họp.

"Việc phân nhóm, lát nữa tôi sẽ báo cho mọi người, tan họp!" Thượng Quan Mộc nói xong, dẫn đầu ra khỏi phòng họp.

Mọi người lúc này mới hậm hực đứng dậy, có người oán trách, có người kêu than: ôi, thế là đi tong kỳ nghỉ rồi... Chỉ riêng Mộ Thiên Thanh là hừng hực lửa trong đáy mắt.

Nhóm rất nhanh được phân xong, bốn người một nhóm, ngay cả Thượng Quan Mộc cũng tự mình tham gia đợt càn quét lần này, có thể thấy cấp trên rất coi trọng chuyện này.

Sau khi dùng xong bữa tối, mọi người nháo nhít lên xe theo nhóm mình được phân, Mộ Thiên Thanh cũng chạy sang nhóm của mình, thì đột nhiên bị Thượng Quan Mộc gọi lại.

"Sếp Mộc..." Ở cục cảnh sát, đối thân phận của Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh cũng không vượt quá quy định. Cô cho rằng, dù quan hệ riêng tư thật tốt, nhưng về công nên làm như thế nào thì làm như thế ấy.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, đáy mắt ẩn chứa một chút bất đắc dĩ, anh hỏi: "Tối hôm qua... Em đã đi đâu?"

Mộ Thiên Thanh hơi ngạc nhiên, ngay sau đó ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt trở nên ửng đỏ, ấp úng nói: "Em...em.... Về nhà...."

"Thật sao?" Thượng Quan Mộc khẽ nói, đôi mắt hẹp dài sắc bén nhìn thấu lòng người.

"Phải . . . . Đúng vậy!"

Mộ Thiên Thanh thật muốn cắn đứt lưỡi mình. Suy nghĩ của Thượng Quan Mộc tương đối tinh tế, cộng thêm chuyến đi nước ngoài nâng cao Tâm Lý Học hình sự trình thám, lúc này cô lại mạnh miệng, hoàn toàn có thể tưởng tượng, lời nói dối của cô không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể nhìn ra!

Thượng Quan Mộc không nói gì, đút hai tay vào túi quần, ánh mắt khẽ rơi lên người Mộ Thiên Thanh, sâu trong mắt là những tâm tình phức tạp.

"Sếp Mộc, các đồng nghiệp đều đang đợi..." Mộ Thiên Thanh rừ mi, cuối cùng cũng không giải thích điều gì, xoay người đi tới nhóm xe của mình.

Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh như đang chạy trốn, nhếch miệng lên bất đắc dĩ, nói lẩm bầm: "Anh chỉ là lo lắng cho em...."

Khẽ thở dài, Thượng Quan Mộc nâng đôi chân thon dài, bước lên chiếc xe Mộ Thiên Thanh. Sau khi lên xe, gương mặt anh nghiêm nghị quyết đoán, hoàn toàn không còn vẻ lo lắng như mới vừa rồi nói chuyện cùng với Mộ Thiên Thanh...

"Hôm nay tất cả sà n nhảy, quầy rượu cùng với KTV ở phạm vi khu Bắc....tổ một đường Triều Dương, tổ hai đường Hòa Phong, tổ ba đường Bàn Long, tổ bốn đường Ngự Cảnh..." Thượng Quan Mộc bình tĩnh phân nhiệm vụ, trong tai nghe truyền đến tiếng đáp lại.

Hà Tuấn khởi động xe, chạy tới đường Hòa Phong, bởi vì đoạn đường Hòa Phong gần Triều Dương, chỗ ăn chơi cũng đặc biệt nhiều, tự nhiên, người trừ hàng cũng nhiều, cho nên Thượng Quan Mộc về đến tổ một của mình....

Bởi vì hành động lần này rất kiên quyết, cộng thêm có lực lượng lớn cảnh sát hỗ trợ, hơn nữa Thượng Quan Mộc tự mình đến nơi chỉ huy, từ tám giờ buổi chiều phim tối bắt đầu, vẫn càn quét đến rạng sáng, thu được một số lượng lớn thuốc viên và thuốc kích dục ....

Tiếng còi cảnh sát vang lên trên ngã tư đường, ánh đèn màu đỏ xen lẫn màu xanh xuất hiện ở trong màn đêm, Thượng Quan Mộc khẽ liếc mắt đã tịch thu được đồ, sắc mặt tối tăm đáng sợ.

"Cảnh quan, tôi bị người hãm hại ...." Một người đàn ông hô to, anh ta không ngừng giãy dụa thoát khỏi kiềm chế của cảnh sát, "Túi thuốc kia thật sự

mới vừa bị người nhét vào trong túi tôi..."

Mộ Thiên Thanh hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt người đàn ông, sau khi nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng, d'đ l'q'đ bình tĩnh nói: "Người cần thuốc ít nhất ba năm rồi....Lại dám nói bị người hãm hại?"

Người đàn ông kinh ngạc há to miệng, mặt không thể tin nhìn Mộ Thiên Thanh, thầm nghĩ: anh ta và người cảnh sát này chưa từng gặp mặt chứ? Cô làm sao biết?

"Hừ!" Mang anh ta đi, cảnh sát chê cười một tiếng, không cho anh ta giải thích, Mộ Thiên Thanh có bản lĩnh rất lợi hại, chính là....Cô có thể nhìn ra số năm cần thuốc của người ta hết bảy phần, cũng bởi vì thế, cả Khu Nam đều nói, cô trời sinh có khiếu làm cảnh sát.

"Cảnh quan, tôi thật sự bị oan...." Người đàn ông không cam lòng kêu rên, nhưng cảnh sát đã mang anh ta đi tới xe, anh ta cố quay đầu lại, làm đánh cuộc cuối cùng, "Cảnh quan, tôi có thể lấy công chuộc tội không....Tôi có một tin tức...."

"Đợi đã...!" Mộ Thiên Thanh gọi lại, tiến lên, nhìn sắc mặt hơi vàng của người đàn ông nói: "Vậy tin tức của anh phải có giá trị!"

Người đàn ông như có thâm ý nhìn Mộ Thiên Thanh, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười thô bỉ, anh ta nhìn viên cảnh sát bắt mình, sau đó nói với Mộ Thiên Thanh: "Tôi có một tin tức chỉ có thể nói cho một mình cô biết!"

Viên cảnh sát vừa nghe, liền muốn đập anh ta một đập, lại bị ánh mắt Mộ Thiên Thanh ngăn lại, sau đó ra hiệu một cái, viên cảnh sát hất người đàn ông, cũng không sợ anh ta chạy trốn, ở trong khu, bản lĩnh của Mộ Thiên Thanh cũng không thể đùa giỡn.

"Nói!" Mộ Thiên Thanh vẫn ung dung nhìn người đàn ông, ngược lại muốn nhìn một chút xem anh ta giờ trò gì.

Người đàn ông nhìn hai bên một chút, nhếch miệng lên, sau đó, lấy điện thoại di động, mở album đưa tới trước mặt của Mộ Thiên Thanh, sâu kín mở miệng, "Không biết....tin tức này, có đủ giá trị hay không?"

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh trong nháy mắt thay đổi, khẽ há miệng....

Người đàn ông nhìn sắc mặt Mộ Thiên Thanh trong nháy mắt thay đổi, có chút đắc ý nói: "Nếu không đủ giá trị....vậy tôi cũng chỉ có thể...."

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh đột nhiên trở nên trắng bệch, ở dưới ánh đèn xanh đỏ quét qua, có thể nhìn thấy đáy mắt cô khẽ cứng đờ....

Ảnh chụp ở quầy bar ngày hôm qua, cho dù không đủ ánh sáng, vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt cô khêu gợi dựa sát vào người bartender....

"Sau đó còn đặc sắc hơn nữa!" Gã đàn ông cười thô bỉ, chuyển sang bức ảnh kế, đúng là từ quán bar đến khách sạn.

Trước đây bị bỏ thuốc trong quán bar không phải chuyện hiếm, mọi người chơi đến cao trào, cũng có khi thành vật trao đổi. Dĩ nhiên, trường hợp giống như Mộ Thiên Thanh cũng rất nhiều.

Gã này tối hôm qua trốn ở một góc cần thuốc, trong lúc vô tình bắt gặp cảnh Mộ Thiên Thanh bị bỏ thuốc. Vốn anh ta chụp hình chỉ muốn tống tiền cô, để có tiền đi mua hàng trắng thôi, lại không ngờ....Hôm nay lại gặp phải, hóa ra là một cảnh sát!

Gã cũng không biết cuối cùng cô có bị xoi hết hay không, nhưng thấy cô chột thay đổi sắc mặt thì có thể nghĩ rằng chuyện hôm qua không đơn giản....

"Cô cảnh sát, tin tức này của tôi đủ lấy công chuộc tội chưa?!" Gã đàn ông giương mặt đắc chí, đáy mắt mang ý cười thô bỉ. Nắm thóp một cảnh sát, tuyệt đối là chuyện đáng mừng đối với những kẻ sống trong tối như bọn họ.

Mộ Thiên Thanh siết chặt tay, cô khẽ mím môi, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía viên cảnh sát đang đứng chờ trước xe, đại não nhanh chóng xoay chuyển suy tính về chuyện này!

Một, thỏa hiệp! Cô sẽ vi phạm lời hứa lúc ban đầu làm cảnh sát...

Hai, không bị uy hiếp! Thì những tấm ảnh này sẽ trở thành tiêu điểm, cô sẽ không còn lẩn lộn trong ngành cảnh sát được nữa...

Mộ Thiên Thanh siết tay càng lúc càng chặt, hàm răng cắn chặt, âm thầm đè nén sự kích động của mình.

Đúng lúc này, đột nhiên người đàn ông giống như bị điện giật nhảy ra, Mộ Thiên Thanh chưa kịp suy nghĩ, liền nghe người đàn ông quát: "Này, trả tôi...."

Lời còn chưa dứt, người đàn ông giống như kinh ngạc, lời nói cấm ở cổ họng, không lên không xuống, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

Thượng Quan Mộc một tay cầm ở trong túi quần, một tay khác cầm điện thoại di động, ánh mắt khẽ rù xuống, nhìn hình phía trên, từ đầu đến cuối, sắc mặt cũng không thay đổi.

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh từ âm trầm biến thành trắng bệch, đáng vẻ không chịu nổi, cho dù không có hình ảnh cuối cùng, nhưng rơi vào đáy mắt Thượng Quan Mộc vẫn làm cho cô cảm thấy không chịu nổi!

Thượng Quan Mộc xem xong hình, đang lúc người đàn ông chần chừ có nên tiến lên đoạt lại điện thoại di động hay không, còn có dưới ánh mắt của Mộ

Thiên Thanh đã không cách nào suy nghĩ, ung dung xóa những tấm hình này, sau đó mở nắp điện thoại di động, lấy thẻ nhớ bên trong, bẻ gãy . . . . ném vào trong cống thoát nước đen thui thật lớn.

"Tại sao anh bẻ gãy thẻ nhớ của tôi?" Người đàn ông tròn to hai mắt, nhìn Thượng Quan Mộc khấn trương nuốt nước bọt, nói quanh co: "Tôi....Tôi muốn kiện anh....Kiện anh hủy hoại tài sản riêng tư...."

"Người nào nhìn thấy?" Âm thanh Thượng Quan Mộc rất nhẹ, nhưng lại lộ ra uy nghiêm không thể xem thường, ánh mắt của anh khẽ liếc về phía viên cảnh sát đang chờ đợi, hỏi: "Các người có nhìn thấy không?"

"No, sir! Chúng tôi không thấy gì cả...." Viên cảnh sát trả lời rất nhất trí, mặc dù bọn họ tò mò thứ gì trong điện thoại di động nhưng nếu Thượng Quan Mộc phá hủy, tất nhiên bọn họ không có bất kỳ ý kiến.

"Anh...." Người đàn ông vô cùng tức giận, vốn là tên côn đồ các kẻ không có bối cảnh, lúc này hoàn toàn không có chủ ý, "Tôi muốn tố cáo anh!"

"Tùy tiện!" Âm thanh Thượng Quan Mộc hơi lạnh lùng, "Mang về!"

Viên cảnh sát lên tiếng trả lời, tiến lên muốn kéo người đàn ông, người đàn ông không cam lòng muốn chạy trốn, nhưng mới vừa có động tác, chỉ thấy một cái chân thon dài duỗi đến, thậm chí, người đàn ông còn chưa phản ứng kịp, một chân đạp mạnh về phía bụng của anh ta ....

"Úm!" Truyền đến kêu đau một tiếng, viên cảnh sát thuận thế tiến lên xách anh ta, liền nghe Thượng Quan Mộc nói: "Người không nghe lời, tôi rất không thích!"

Ngụ ý, đám cảnh sát hiểu được.

Mọi người bị áp lên xe cảnh sát, Thượng Quan Mộc thu lại ánh mắt, khẽ liếc Mộ Thiên Thanh một cái, sau khi quẳng xuống một câu "Lên xe", xoay người đi về phía xe Hà Tuấn.

"Thượng Quan...." Mộ Thiên Thanh nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Mộc, lúc này tâm tình của cô cực kỳ phức tạp, thậm chí, ở trong công việc, không có gọi như thế!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Càn quét MG

"Thượng Quan...."

Sau lưng truyền đến tiếng của Mộ Thiên Thanh, Thượng Quan Mộc dừng bước chân, khẽ nghiêng đầu, trong giọng không nghe ra một chút cảm xúc nào: "Anh sẽ cho em cơ hội giải thích!"

Nói xong, Thượng Quan Mộc lại bước tiếp đi lên xe, đôi môi xinh đẹp hình kim cương nhấp nhẹ, ánh mắt lạnh lùng, anh tức giận vì cô là một cảnh sát lại bị người bỏ thuốc, càng thêm giận vì anh thô lộ mà cô đi mua say!

Mộ Thiên Thanh yên lặng lên xe. Hà Tuấn và Lý Dục đều cảm nhận được bầu không khí bên trong xe rất kì lạ. Một màn vừa rồi, bọn họ ở trong xe đều thấy, tuy không biết hai người nói cái gì.

"Sếp Mộc....bây giờ chúng ta đi đâu?" Hà Tuấn nuốt xuống, vốn muốn hỏi có thể kết thúc công việc được chưa, nhưng tâm trạng sếp lúc này không tốt.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc tĩnh mịch nhìn thẳng đằng trước, đèn neon nhấp nháy, trước mắt là đường Phong Hoa - phố đêm phồn hoa nhất thành phố A, "Sẵn tiện càn quét luôn phía trước."

Hà Tuấn lên tiếng trả lời, khởi động xe chạy tới trước. Thật ra tối nay hành động lớn như vậy, cho dù đường Phong Hoa có gì mờ ám cũng sẽ thu liễm, chẳng qua cấp trên ra lệnh, bọn họ cũng đành phải đi quét một lần.

***

MG Club tầng trên cùng, trong căn phòng tối, chỉ có một ánh lửa đỏ lấp lóe lên nơi ô cửa sổ, ánh đèn neon bên ngoài phản chiếu qua khung cửa kính rọi lên người Lãnh Tinh Hàn, bóng lưng cao ngạo lộ ra có vài nét trong trẻo mà lạnh lùng....

Lãnh Tinh Hàn từ tốn nâng tay, đặt điều thuốc lên môi rít vào một ngụm, rồi nhẹ nhàng phả ra vòng khói mù. Làn khói xám nhạt dưới ánh đèn neon dần dần tan ra trước mặt anh, lộ ra một cảm giác mập mờ tà mị.

Qua ô cửa sổ, ánh mắt anh thâm thúy quan sát chiếc xe dừng trước cửa MG, dù khoảng cách rất xa, nhưng anh biết đó là xe của Thượng Quan Mộc.

Trước đó đã có người báo cho anh hành động của ngày hôm nay, chỉ là.... Thượng Quan Mộc anh ta vuron tay quá dài rồi.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên tỉnh mạch không thấy đáy, dường như muốn cắn nuốt bóng tối.

Lúc này, điện thoại di động vang lên phá vỡ không gian yên lặng, Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt móc điện thoại ra, cũng không thèm nhìn, ấn nút nghe đặt vào bên tai....

"Lão đại, Thượng Quan Mộc đến rồi!" Trong điện thoại, truyền đến âm thanh không ngờ của Tiểu Thất.

Từ khi MG khai trương tới nay, khu vực này chưa từng bị điều tra, hôm nay....có vẻ không tầm thường.

Khóe miệng Lãnh Tinh Hàn khẽ cong lên nụ cười lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Nói A Thiên đi xử lý!"

"Ừm!" Tiểu Thất cúp điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi để xuống điện thoại, lạnh nhạt xoay người đi tới trước bàn làm việc, đem tàn thuốc cầm trong tay nhấn vào trong gạt tàn thuốc, thuận tay cầm hộp điều khiển ti vi mở ra màn hình trên tường.

Trên màn hình, mấy bảo vệ đang ngăn đám người Thượng Quan Mộc, muốn anh đưa ra lệnh kiểm soát, hành động tới nay, phía trên chỉ phát xuống lệnh càn quét cả khu Bắc, không bao gồm phố Phong Hoa.

Hiển nhiên, Thượng Quan Mộc không phải dễ đuổi, hậu trường của anh rất cứng, trong cục cảnh sát cũng nổi tiếng là người không chịu bị sắp xếp, nịnh nọt, bởi vì bằng vào thủ đoạn của mình, anh phá được rất nhiều vụ án lớn, cuối cùng, đối với cách làm của anh phía trên cũng mất nhắm mắt mở.

Thượng Quan Mộc lạnh nhạt lấy điện thoại ra, định gọi về cục cảnh sát phát lệnh kiểm soát, cho tới nay, MG là một tồn tại khác thường, mấy lần anh tới đây đều rất bình thường, nhưng...Chỗ bình thường tuyệt đối sẽ buồn chán ngày càng hưng thịnh.

"Sếp Mộc...." Âm thanh nhẹ nhàng đột nhiên phá vỡ cục diện khản trương, Hình Thiên không nhanh không chậm bước ra, nhìn điện thoại, còn chưa đi tới Thượng Quan Mộc, nói: "Hôm nay tổng giám đốc bao hết MG, mở tiệc chiêu đãi khách quý hôm qua chúc mừng tròn năm không chu đáo, sếp Mộc có thể cho chút mặt mũi hay không?"

Lời nói giống như lơ đãng, nhưng lại nói ra quan hệ lợi hại, ngày hôm qua Thiên Lân chúc mừng tròn năm, chính khách của thành phố A tham gia cũng không ít.

"Chúng tôi đi làm cũng không dễ dàng, sếp Mộc cho chút mặt mũi...." Hình Thiên khẽ nhủ mảy, đôi mắt trong kính không gọng chứa đựng cầu xin.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc trở nên âm trầm, sắc mặt Mộ Thiên Thanh càng lúc càng không tốt, cô len lén liếc xung quanh, lo lắng Lãnh Tinh Hàn đột nhiên đi ra ngoài.

Mà cô không biết từ đầu tới cuối, tất cả về mặt cô cũng rơi vào đáy mắt Lãnh Tinh Hàn, nhất là lúc giằng co, ánh mắt của cô thỉnh thoảng liếc về phía Thượng Quan Mộc....

Mộ Thiên Thanh âm thầm nghiêng răng, tiến lên một bước, liếc nhìn Hình Thiên nói: "Sếp Mộc, hôm nay tới đây thôi, các đồng nghiệp đều rất mệt rồi...."

Hà Tuấn và Lý Dục có chút kinh ngạc về hành động của Mộ Thiên Thanh, mặc kệ người chống lưng phía sau là ai, một khi cô điều tra vụ án cũng có thể bắt chấp người nào, thế mà hôm nay lại lên tiếng bênh vực?

Nhìn thấy sự cầu xin trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh, Thượng Quan Mộc hòa hoãn lại. Từ lúc bắt đầu càn quét phố Phong Hoa, cô cũng đã không tập trung, anh biết trong lòng cô vẫn còn để ý đến chuyện mấy tâm hình....

Thượng Quan Mộc khe khẽ thở dài trong lòng, cuối cùng không đành lòng, quay lại ánh mắt nhìn về phía Hình Thiên, lạnh nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là hiểu lầm, nếu là tiệc đãi khách của Lãnh Thiếu, vậy cũng không có gì điều tra!"

Hình Thiên vội vàng lên tiếng cảm ơn, sau đó tiễn mọi người ra ngoài. Nụ cười ôn thuận vẫn luôn giữ trên mặt anh ta, mãi cho đến khi xe Thượng Quan Mộc lái qua góc đường mới dần dần thu lại, đáy mắt có chút thất vọng....

Vốn dĩ cho rằng hôm nay sẽ có cơ hội thưởng thức cuộc đối đầu trực diện giữa lão đại và Thượng Quan Mộc, nhưng rõ ràng anh ta đã đánh giá quá cao sự kiêu ngạo của Thượng Quan Mộc...

Hình Thiên quay người, vào đại sảnh, đi thẳng lên tầng trên cùng.

Lãnh Tinh Hàn khoanh tay trước ngực, nửa dựa vào bàn làm việc, nhìn đoạn hình ảnh được tạm dừng trên màn hình, mắt ung tĩnh lạnh như mặt biển, nhưng sóng ngầm bên dưới lại cuộn trào mãnh liệt.

Trên màn hình, Mộ Thiên Thanh khẽ mỉm môi nhìn Thượng Quan Mộc, ánh mắt Thượng Quan Mộc cũng mang theo thương xót....

Tiếng gõ cửa truyền đến, lúc Hình Thiên tiến vào, Lãnh Tinh Hàn thông thả tắt màn hình video, cầm lấy áo khoác, lạnh nhạt căn dặn: "Tôi đi trước, những chính khách bên kia cậu và Đường Lam xử lý!"

"Rồi!" Hình Thiên vừa lên tiếng trả lời, Lãnh Tinh Hàn đã ra khỏi văn phòng, anh ta chu miệng làm bầm: "Vốn dĩ cả đêm đều do chúng tôi xử lý mà...."

Anh ta thật muốn nhìn bộ dạng của Thượng Quan Mộc khi thấy những chính khách này nha, làm sao lão đại biết hôm nay Thượng Quan Mộc sẽ đến MG?

Hình Thiên có chút không hiểu nổi.

Lãnh Tinh Hàn xuống thẳng tầng hầm bãi đỗ xe của MG, vừa leo lên chiếc Mercedes đen, liền phóng nhanh biến mất hút trên dòng xe cộ vào ban đêm, chỉ lưu lại hai đường ánh sáng như con sông đổ ra biển...

Lãnh Tinh Hàn mím chặt môi mỏng, con ngươi sắc bén khẽ híp, gương mặt lạnh lùng như điêu khắc, lộ ra lo lắng.

Xe phóng như bay trên đường, đột nhiên, Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày kiểm tra, con ngươi đen khẽ liếc một cái, hẳn là lo lắng lái xe đến chung cư Mộ Thiên Thanh ở....

Lãnh Tinh Hàn dừng xe ở bóng cây, ánh mắt của anh nhìn về phía trước cửa chung cư, ánh mắt trở nên thâm thúy.

Vô tình, trong đầu vẫn ẩn hiện hình ảnh cuối cùng, lời cảnh cáo của anh, Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không để trong lòng, nên có chút tức giận.

Thượng Quan Mộc cũng không phải không tốt, mặc kệ là gia tộc, bối cảnh hay là năng lực bản thân, Mộ Thiên Thanh đều với cao, nhưng...nhưng anh lại biết, Thượng Quan Mộc không thích hợp với cô!

Cũng không thể nói rõ vì sao lại cảm thấy như vậy, có lẽ chính là cấp bậc quá chênh lệch, một bậc thang vĩnh viễn không thể vượt qua, sau khi cố gắng, kết quả chỉ để lại cho mình vết thương chồng chất, chạy trời chết....

Ứng trần trời với anh lời cuối cùng, anh nhất định phải hoàn thành cho Ứng!

Thời gian chậm chậm đi qua, điều thuốc trong tay Lãnh Tinh Hàn đã đốt xong, anh âm thầm cau mày, lo lắng đi đến cửa chung cư nhìn vào, đêm khuya yên tĩnh, khắp nơi đều lọt vào tĩnh mịch.

Lãnh Tinh Hàn bóp tắt tàn thuốc trong tay, đang định lái xe đi, một chiếc Land Rover vượt qua xe của anh, dừng lại ở cửa chung cư, xe dừng lại mấy phút, cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế bị mở ra, Mộ Thiên Thanh xuống xe, Thượng Quan Mộc cũng xuống xe....

Dưới đèn đường, bóng dáng của hai người kéo ra thật dài, có loại hơi thở mập mờ không nói ra được, ở trong đêm tối lan tràn trong đáy mắt Lãnh Tinh Hàn!

Mộ Thiên Thanh nhẹ cúi đầu, từ lúc bắt đầu kết thúc công việc, hai người vẫn giữ im lặng. Cô rất muốn giải thích nhưng cuối cùng cũng không nói được lời nào. Dù sau cùng Lãnh Tinh Hàn cũng chưa làm gì cô, nhưng mà....

Thượng Quan Mộc nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, âm thầm khẽ thở dài, anh không muốn ép buộc cô. Theo tính tình của Thiên Thanh, tối ngày hôm qua chắc hẳn không phát sinh chuyện gì không thể cứu vãn, nếu không thì cô sẽ không bỏ qua.

Anh chỉ muốn nghe cô giải thích chuyện cô đi mua say sau khi anh thổ lộ thôi!

"Thời gian không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi!" Giọng Thượng Quan Mộc dịu dàng mang theo tiếng thở dài.

Mộ Thiên Thanh từ từ ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt nhẹ nhàng của Thượng Quan Mộc, không giống cái lạnh lẽo trong đợt càn quét vừa rồi. Anh giờ phút này hòa nhã như một thiên sứ, "Thượng Quan..."

Thượng Quan Mộc mỉm cười, nói: "Anh muốn nghe em giải thích nguyên nhân rõ ràng. Nếu em chưa chuẩn bị tinh thần... anh sẽ không ép em, nhưng em nợ anh một lời giải thích!"

Mộ Thiên Thanh khẽ mấp máy môi. Từ hồi đi học, Thượng Quan Mộc đã như thế, luôn xuất hiện bên cạnh lúc cô cần. Anh là tia ấm áp trong cuộc sống của cô!

"Về nhà đi!" Thượng Quan Mộc gõ nhẹ lên trán Mộ Thiên Thanh, nhìn cô che trán có chút tức giận, khóe miệng nở nụ cười xấu xa: "Nhanh đi, ngày mai báo cáo cũng đủ mệt chết em đó!"

Mộ Thiên Thanh ôm trán, vốn trong lòng lo lắng liền chuyển sang hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Mộc đang trêu tức, bĩu môi nói: "Ừm! Anh...anh đi đường cẩn thận!"

"Ừ!" Ý cười nơi khóe miệng Thượng Quan Mộc càng sâu hơn, xoay người lên xe.

Thượng Quan Mộc ra hiệu bảo Mộ Thiên Thanh mau trở về, đồng thời khởi động xe, trong tiếng rú ga của chân ga, xe dần dần biến mất vào trong đêm tối...

Mộ Thiên Thanh xoay người, rũ mi mắt, nhìn những ngón chân của mình di chuyển vào trong chung cư. Còn chưa đi được mấy bước, vừa khéo có người

cũng tiến về phía khu chung cư. Cô khẽ nhủ mảy, tính cảnh giác bén nhạy nói cho cô biết, có người ở sau lưng, hơn nữa....còn mang theo luồng khí lạnh lẽo.

Nhanh chóng xoay người, trong lúc Mộ Thiên Thanh chưa kịp có bất kỳ suy nghĩ nào thì nhìn thấy Lãnh Tĩnh Hàn dứt tay trong túi quần, đập những bước trầm ổn chậm rãi tiến lên.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Mộ Thiên Thanh thay đổi theo bước chân Lãnh Tĩnh Hàn tiến tới gần, không tự chủ bước chân lui về phía sau ....

Bước chân Lãnh Tĩnh Hàn vẫn không nhanh không chậm đến gần, Mộ Thiên Thanh theo quán tính lui về phía sau.

Không phải anh đang ở MG chiều đãi chính khách sao? Tại sao lại ở chỗ này?

"A" Kêu khẽ một tiếng, chân Mộ Thiên Thanh giẫm lên một viên đá nhỏ, trọng tâm không vững, đột nhiên lao đảo.

Lãnh Tĩnh Hàn dừng bước, lạnh nhạt nhìn về mặt của Mộ Thiên Thanh, hơi nhíu lông mày, bình tĩnh hỏi: "Thế nào....Rất sợ gặp tôi?"

"Có quý mới sợ gặp anh!" Mộ Thiên Thanh vội vàng trả lời, để lộ tâm tư.

Lãnh Tĩnh Hàn xuy một tiếng, câu môi dưới, lạnh nhạt nói: "Dù sao trên thế giới này, quý cũng hơn nhiều người!"

Trong lời của anh chứa đựng giễu cợt, nghe không rõ ý gì.

"Không biết đã trở thế này đại tổng giám đốc Lãnh.... xuất hiện tại nơi này làm gì?" Mộ Thiên Thanh nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, lạnh lùng nói: "Đừng nói với tôi, anh đặc biệt tới tìm tôi!"

"Nếu như....Tôi nói đúng là vậy?" Lãnh Tĩnh Hàn hỏi.

Mộ Thiên Thanh cười lạnh, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Nếu là chuyện riêng, thật xin lỗi, tôi và anh không quen! Nếu là chuyện công, như vậy....Ngày mai mời đi cục cảnh quận Nam tìm tôi!"

Nói xong, Mộ Thiên Thanh cũng không chút do dự xoay người, cô muốn cách xa người đàn ông này một chút, mỗi lần gặp anh đều không có chuyện tốt, nhất định anh là khắc tinh của cô!

"Mộ Thiên Thanh, cách xa Thượng Quan Mộc một chút ...." Giọng nói của Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm nhàn nhạt lại lộ ra nồng nặc cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Là anh ấy, chính là anh ấy!

Mộ Thiên Thanh dừng bước, cô chậm rãi xoay người nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cười nhạt: "Tôi ở cùng người nào có quan hệ gì tới anh sao? Tổng giám đốc Lãnh, có phải anh quá rảnh rồi không?"

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhủ mảy.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên bình tĩnh lại, từ từ tiến lên, dừng ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn. Cô khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc, tiếp tục hỏi: "Có phải anh thích tôi không?"

Lãnh Tĩnh Hàn nghe vậy, khẽ cong môi nói: "Thích cô?"

Tiếng hừ nhẹ vang lên cực kỳ rõ ràng trong đêm yên tĩnh, Mộ Thiên Thanh cũng không giận anh giễu cợt, chỉ cười lạnh nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Một người đường đường là tổng giám đốc, tại sao lại quá rảnh rồi đến mức thường xuyên lêu đẹo theo tôi? Tôi và anh quen thân lắm sao? À! Đúng rồi! Đừng nói với tôi là hôn trên giường sẽ thành quen thân nhé. Vậy thì tôi quen thân với nhiều người lắm!"

Sắc mặt Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên trở nên u ám, con ngươi sắc bén híp lại, phóng hai vệt sáng lạnh lẽo, người quen biết anh đều nhận ra là anh đang tức giận....

Dường như Mộ Thiên Thanh không hề phát hiện, vẫn lạnh lùng nói: "Nếu như anh thích tôi thì anh có thể đằng hoàng theo đuổi. Không phải anh có tiền sao? Đăng một biển quảng cáo theo đuổi chừng mấy triệu gì đó, không chừng lòng hư vinh nổi lên tôi sẽ xem xét qua lại với anh...."

Lúc này dáng vẻ Mộ Thiên Thanh hoàn toàn giống một cô gái háms tiền, cô ghét bị người đàn ông này dắt mũi, giống như anh là đấng Cừu Thế của cô.

Cô căm ghét cảm giác như thế, cô không muốn cuộc sống của cô bị người khác kiểm chế như vậy, cô cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh.

Khóe miệng Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên cong lên, ngoài dự đoán nói: "Hả? Nếu như... cô hy vọng như vậy, tôi cũng không ngại!"

Mộ Thiên Thanh hơi ngạc nhiên, sau đó cắn răng nói: "Lãnh Tĩnh Hàn, cuộc sống của chúng ta không giống nhau. Nếu anh muốn xem tôi như một món đồ chơi tiêu khiển trong cuộc sống của anh, thật xin lỗi... tôi rất bận, không rảnh! Cũng mời anh giờ cao đánh khề bỏ qua cho tôi..."

"Tôi có đối với cô như vậy sao?" Lãnh Tĩnh Hàn hờ hững hỏi, trong giọng nói có ý trêu chọc.

"..." Mộ Thiên Thanh mấp máy môi dưới, âm thầm hít một hơi, sau đó khó khăn mở miệng, vừa gật đầu vừa cười cứng ngắt nói: "Đúng là không có như thế... Anh chỉ đang giúp tôi... Vậy có thể xin tổng giám đốc Lãnh giúp tôi một lần... Cách tôi xa xa một chút... được không?"

"Thế nào? Sợ Thượng Quan Mộc hiểu lầm?"

"Đúng vậy!" Mộ Thiên Thanh cảm giác mình sắp nổ tung. Cô nắm tay thật chặt, cố hết sức đè nén tâm tình kích động muốn tung quyền. Cô đánh không lại anh, cô không muốn lãng phí thời gian trên người đàn ông này.

Đối với câu trả lời của cô, con ngươi Lãnh Tĩnh Hàn tối sầm, dần dần trở nên đen không thấy đáy, dường như muốn cắn nuốt toàn bộ bóng tối. Về mặt anh lạnh lùng, ngay cả giọng nói cũng lạnh lùng, "Cô thích anh ta?"

"Mắc mớ gì tới anh!" Mộ Thiên Thanh lạnh lùng ném ra một câu, cô không muốn hơn nửa đêm còn phải tranh luận với anh về vấn đề này. Cô và anh thật không quen, không quen!

Mộ Thiên Thanh hung hăng trợn mắt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, lạnh lùng xoay người muốn rời đi...

Đột nhiên cánh tay bị nắm chặt, theo phản xạ Mộ Thiên Thanh vùng tay quét trở về, Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng né tránh. Cùng lúc đó vang lên tiếng "leng keng" nhỏ, có vật gì đó rơi xuống đất....

Đang lúc Mộ Thiên Thanh chưa kịp phản ứng, Lãnh Tĩnh Hàn buông lỏng tay, khom người nhặt vật gì đó rơi trên mặt đất. Mà bởi vì anh đột nhiên buông tay lui hai bước, Mộ Thiên Thanh đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn theo vật anh nhặt lên....

Đèn đường chiếu rọi trên mặt đất, là một sợi dây chuyền hình mặt trời, rất nhỏ, nhưng hết sức tinh xảo!

Cả người Mộ Thiên Thanh giống như bị điện giật, đột nhiên quên mất phản ứng. Ánh mắt cô hướng theo động tác chậm rãi nhặt đồ lên của Lãnh Tĩnh Hàn, cuối cùng, dừng ở trên mặt Lãnh Tĩnh Hàn....

Lãnh Tĩnh Hàn cảm nhận được Mộ Thiên Thanh khác thường, anh khẽ nhướn hai mắt sắc bén về phía cô, ánh mắt trở nên thâm thúy.

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh vô cùng mong đợi, thậm chí, trong nháy mắt, hốc mắt cô trở nên ửng đỏ, trong đôi mắt xuất hiện làn hơi nước thật mỏng.

Cô lẳng lặng nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, run rẩy hỏi: "Là anh! Là anh... Có phải là anh không?!"

Lãnh Tĩnh Hàn rũ mắt khẽ nhìn vật trong tay, sau đó nhìn Mộ Thiên Thanh đã trở nên vô cùng kích động, tùy ý bỏ đồ vào trong túi, lạnh lùng hỏi: "Phải thì sao? Không phải... thì sao?"

Câu trả lời nước đôi khiến cho cả người Mộ Thiên Thanh càng thêm run rẩy. Cô mím chặt môi, hốc mắt dần đỏ lên. Cô cắn răng thật chặt, nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, trong mắt hiện rõ sự tức giận và cảm xúc phức tạp. Một lúc lâu, cô run rẩy nói: "Tại sao? Tại sao anh trở lại mà không tìm em? Tại sao anh tìm được em mà không nói với em? Còn muốn trêu chọc em hết lần này đến lần khác..."

Lãnh Tĩnh Hàn cau mày nhìn Mộ Thiên Thanh như sắp sụp đổ, dường như mỗi lần đối mặt cho dù bị trúng thuốc cô cũng giống như con mèo hoang nhỏ. Lúc này cô làm cho anh có chút không thích nghi được.

Mộ Thiên Thanh khẽ quay mặt đi, lúc quay mặt nước mắt trào ra theo khóe mắt, chảy xuống tận môi, dường như đau đớn khổ sở chất chứa đầy lòng.

Mười mấy năm rồi, thì ra... chỉ có mình cô là ngây ngốc xem trò đùa khi còn bé là thật, cho dù thời gian đã trôi qua rất lâu cô vẫn chờ mặt trời nhỏ của mình.

Lòng bàn tay thô ráp của Lãnh Tĩnh Hàn đặt lên mặt Mộ Thiên Thanh, âm thầm nghĩ ngợi có nên nói cho cô biết rằng, Ưng đã ra đi rồi, cũng không về được nữa....

"Bốp", Mộ Thiên Thanh hung hăng đánh tay Lãnh Tĩnh Hàn, mắt rung rung tức giận nhìn anh, hét lớn: "Nếu như không muốn tìm em, cũng đừng tới trêu chọc em, em không phải là mặt trời của anh, anh cũng không phải là mặt trời nhỏ của em..."

Gào xong, Mộ Thiên Thanh cắn chặt môi, sau đó cứng ngắt xoay người, sai bước đi vào chung cư.

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn bóng lưng bi thương của cô, lòng hơi hỗn loạn. Anh âm thầm cau mày, cũng không để ý quá nhiều.

"Tôi vốn cũng không phải là mặt trời nhỏ của cô, cô cũng không phải là mặt trời của tôi..." Lời lầm bầm vừa thoát ra, ngay cả chính anh cũng không biết

còn ẩn chứa mất mát trong đó. Anh nhìn bóng dáng dần dần biến mất trong bóng tối, khẽ thở dài, sau đó xoay người rời đi.

Ngồi trên xe, khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ đắm chiều suy nghĩ, hai mắt sắc bén nhìn cánh cửa ra vào chung cư, mắt dần híp lại.

Có phải....anh quan tâm cô quá mức hay không?

Ý nghĩ như vậy khiến Lãnh Tinh Hàn nhú mày, huyết thái dương khẽ động, hơi thở lạnh lẽo ngập khắp khoang xe.

"Reng....", điện thoại trên xe vang lên, Lãnh Tinh Hàn tiện tay nhấn nút trả lời....

"Lão Đại, Long Cửu và Lão Quỷ đánh nhau!" Trong điện thoại vang lên giọng nói hơi lười biếng của Hình Thiên, nghe ra được anh ta đang rất hả hê, "Em nghĩ... Lão Quỷ sẽ sớm liên lạc với chúng ta!"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nói: "Tăng giá tiền gấp ba!"

"Hả?" Nhất thời Hình Thiên chưa kịp phản ứng.

Mắt Lãnh Tinh Hàn vẫn dõi theo cửa ra vào chung cư yên tĩnh tối đen không một bóng người, lạnh lùng nói: "Tôi không thích người có lòng tham quá lớn!"

Chỉ một câu nói Hình Thiên lập tức hiểu được, cười khà khà, sau đó hơi cười hỏi: "Lão Đại, anh... đang ở đâu?"

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Bảo bọn Tiểu Ngũ trông nom cấp dưới chặt một chút, tạm thời tôi không muốn đối đầu với Thượng Quan Mộc."

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn liền cúp điện thoại. Đúng lúc này điện thoại di động lại reo, anh nhìn số điện thoại gọi tới khẽ cau mày, nhận điện thoại. Một lúc lâu không có người nói chuyện, anh cũng không nói gì lạnh lùng cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt lại vang lên, anh không nhìn tên người gọi mà bắt máy luôn.

"Hàn...." Trong điện thoại vang lên giọng nói quyến rũ mang theo hờn dỗi, còn có chút bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trắng hay đen

Lãnh Tinh Hàn khẽ cau mày, lạnh lùng hỏi: "Cô ở đâu?"

"Hàn...." Một tiếng gọi khẽ dịu dàng, lần này có chút ghen ngào.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng khẽ nheo hai mắt, giọng nói cũng rét lạnh theo, "Ở đâu?"

"Em đang ở NUNCOUNT...."

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, khởi động xe, buông lỏng thắng xe, tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang "két", âm thanh trong đêm tối yên tĩnh trở nên cực kỳ chói tai. Xe nhanh chóng xoay tròn, "vèo" một cái đã biến mất ở cuối ngã tư đường.

NUNCOUNT là nơi được khen là Thiên đường cực lạc, ở nơi này mọi người luôn có thể cảm thấy như được phóng thích.

Lúc Lãnh Tinh Hàn tới nơi đã hơn hai giờ sáng nhưng nơi này vẫn huyền ảo tiếng người, cảnh tượng hoàn toàn đối lập so với đêm tối yên tĩnh bên ngoài.

"Trai đẹp, có muốn mời người ta uống một ly không?" Giọng nói nũng nịu vang lên bên tai Lãnh Tinh Hàn, thuận thế, tay mềm yếu như không xương nhẹ nhàng hoạt động ở trên ngực anh.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn không lộ cảm xúc, ánh mắt anh nhẹ rơi trên người cô gái đầy son phấn, chỉ một cái liếc mắt, cô gái chợt cảm thấy không khí quanh mình như loãng đi.

Cô gái không có hứng thú thu tay lại, nhỏ giọng lầm bầm xoay người đi khỏi.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn giống như chim ưng lạnh lùng quét qua toàn cảnh, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở một góc nhỏ tại quầy bar. Anh nhìn Đường Lam mặc váy chiffon cúp ngực màu đỏ, mái tóc xoắn xinh đẹp tùy ý xõa như tảo biển, nhắc chân đi về phía trước....

Hiện tại Đường Lam đã gần say, cô nhìn Lãnh Tinh Hàn đứng ở trước mặt mình, hai mắt mờ mịt chớp mắt một cái, sau đó cười quỵn rũ, "Anh... tới rồi...!"

Lãnh Tinh Hàn lấy ví tiền từ trong ngực, đặt mấy tờ tiền lớn rồi đỡ Đường Lam đi ra ngoài. Anh không hề dịu dàng nhét cô vào trong xe, lạnh lùng lái xe đi...

Từ đầu tới cuối anh không nói một câu, Đường Lam cũng trở lại dáng vẻ cao ngạo thường ngày, mặc cho Lãnh Tinh Hàn quyết định.

Xe nhanh chóng xuyên qua đường phố yên tĩnh chạy về hướng nhà của Đường Lam. Đường Lam khẽ nghiêng đầu, đôi mắt đẹp chứa đựng tình cảm sâu đậm nhìn Lãnh Tinh Hàn vẫn đang lạnh lùng lái xe.

Người đàn ông này, cô yêu đã tròn mười năm, từ lần đầu tiên gặp anh cô đã yêu anh không thuốc nào có thể cứu được. Nhưng anh chẳng hề liếc nhìn cô một cái. Cô thể, cô nhất định phải đứng bên cạnh anh, không ngừng cố gắng sống vai cùng anh, nhưng tại sao anh vẫn rất xa xôi không thể tới gần?

Hốc mắt Đường Lam hơi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp phảng phất vẻ ưu thương. Ánh đèn đường bên ngoài xoẹt qua cửa kính để lại vết thương không cách nào xóa nhòa.

Lãnh Tinh Hàn trực tiếp đưa Đường Lam về nhà, vẫn không một câu dư thừa định xoay người đi. Nhưng lúc xoay người, cánh tay bị kéo lại...

"Đừng đi!" Lời cầu xin thốt ra từ đôi môi khô gợt của Đường Lam, giọng điệu như vậy không một người đàn ông nào có thể chối từ.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người, nhìn dáng vẻ làm nũng vô cùng quỵn rũ của Đường Lam, gương mặt góc cạnh không biểu lộ cảm xúc, "Sau đó thì sao?"

Đường Lam giật mình, có chút không rõ ý tứ của anh.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn càng lạnh lẽo nghiêng người tới trước, Đường Lam cảm giác trái tim mình như sắp ngừng đập khi cơ thể anh dần tiến lại gần.

Lúc anh sắp đến gần mặt thì đột nhiên môi mỏng nhẹ lướt qua mặt, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, "Sau đó.... lên giường sao?"

Lúc nói chuyện, hơi thở nóng hổi khiến tai Đường Lam trở nên tê dại, nhưng cô lại cảm thấy lạnh run người, cơ thể trở nên bất động.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng khẽ liếc về mặt có chút cứng ngắc của Đường Lam, chậm rãi đứng thẳng. Anh rút tay về, đôi tay tùy ý để trong túi quần, ánh mắt rũ xuống nhìn cô, chậm rãi nói: "Muốn ở lại bên cạnh tôi thì cô nên biết... ranh giới cuối cùng của tôi là gì?"

Đường Lam chậm rãi ngược mắt, tổn thương nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lãnh Tinh Hàn, cười tự giễu, nói: "Em yêu anh đã nhiều năm... Chẳng lẽ, anh nhất định không nhìn thấy sao?"

"Nhìn thấy thì thế nào?" Lãnh Tinh Hàn khẽ hỏi.

Nhất thời Đường Lam không phản bác được, đúng vậy, nhìn thấy thì thế nào?

Anh không có tim, trái tim anh lạnh lẽo. Ngoại trừ sự nghiệp, phụ nữ.... đối với anh mà nói chỉ để phát tiết nhu cầu sinh lý. Đối với phụ nữ, anh không hề thương tiếc!

Nhưng cho dù biết rất rõ ràng, tại sao mình càng ngày càng lún sâu?

Âm thầm cười tự giễu, hốc mắt Đường Lam ửng đỏ, "Hàn, anh thật sự không có tim sao?"

"Đúng vậy!" Lãnh Tinh Hàn trả lời không đắn đo, dưới đáy mắt thâm thúy có thể mơ hồ nhìn thấy hận ý. Chỉ là, hận ý chợt lóe lên ngay cả chính anh cũng không thể nắm bắt, "Đường Lam, nếu cô không cách nào diễn tốt vai diễn của mình ở bên cạnh tôi thì tôi...!"

Dừng lại, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn rét lạnh nói: "Không cần cô!"

Lúc này Đường Lam cảm giác như rơi vào hầm băng, cô say rượu nhưng dường như chỉ thoáng cái đã tỉnh táo rất nhiều, nhìn Lãnh Tinh Hàn xoay người đi khỏi, cô cười "ha ha", sau đó ngã ngồi ở trên ghế sofa, thất thanh khóc rống lên.

"A .....!"

Khóc thật lâu, Đường Lam giống như phát điên, nắm nệm ghế salon trong tay ném loạn khắp nơi, đựng bình hoa lớn trên tủ TV, chỉ nghe "xoảng", tiếng mảnh sứ vỡ tan chói tai.

"Lãnh Tinh Hàn, tốt nhất là anh không có tim!" Đường Lam vừa khóc vừa hung hăng rống to, "Nếu không, em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Đường Lam nhắm mắt, vui mặt trên salon khẽ thút thít. Cô hận mình yêu hèn mọn, cho dù anh nói lời xúc phạm cô... cô vẫn không cách nào rời khỏi anh!

Cho dù... chỉ có thể ở bên cạnh anh nhìn anh, cô cũng thỏa mãn!

Đêm, cảm xúc bị thương càng ngày càng sâu, mọi sự vật cũng rơi vào tĩnh mịch.

Mộ Thiên Thanh đang cầm một cái hộp trong tay, ngơ ngác ngồi ở đầu giường, nhìn tấm thẻ nhỏ ở bên trong, mím chặt môi.

Ước hẹn ban đầu....Hôm nay xem ra, chỉ là một trò cười!

Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng, hung hăng lấy tấm thẻ bên trong ra muốn xé nát, nhưng tay vừa mới cử động, cuối cùng không đành lòng....

"Cái gì mà 'nếu em mạnh khỏe, chính là mặt trời'?" Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nghiêng lợi ném lại vào trong hộp, sau đó nhét vào dưới gầm giường, nhưng không buồn ngủ chút nào.

Hai ngày nay chuyện đã xảy ra quá nhiều, thậm chí nhiều đến nỗi làm cho cô không kịp suy nghĩ.

Thượng Quan Mộc tỏ tình, còn cả Lãnh Tinh Hàn.

"Nếu đã nhận ra em, tại sao làm như không quen biết nhau?" Mộ Thiên Thanh tự mình lẩm bẩm, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi trên mặt cô, phảng phất chút mất mát.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn giữ cái gì?

Mặc kệ trong nhà xảy ra chuyện lớn, cô vẫn bắt đầu lại từ đầu, chỉ là vì tin rằng anh sẽ trở lại tìm cô, nhưng hiện tại thế nào?

Anh trở thành người ngồi tít trên cao, mà cô lại trở thành người ở tầng chót của xã hội.... Cũng bởi vì như vậy, anh mới không muốn nhận cô sao?

Cảm xúc bị thương không phải là điều quan trọng, khi mặt trời mọc lên từ phía đông, Mộ Thiên Thanh mang cặp mắt thâm quầng đến đồn cảnh sát. Điều này lập tức khiến cho một số người phải vắt óc suy đoán.

"Sao... trông Thiên Thanh có vẻ mệt mỏi thế nhỉ?" KiLi bưng trà ngon mới vừa pha hỏi Hà Tuấn.

Hà Tuấn đang xem báo cáo hành động tối qua, khẽ liếc mắt nhìn Mộ Thiên Thanh, bực bội nói: "Có lẽ tối hôm qua rất mệt mỏi!"

Tối qua sau khi cả tổ càn quét xong phố Phong Hoa sếp Mộc liền đưa Thiên Thanh đi, chuyện bát quái của sếp, anh ta cũng không dám nói cho KiLi, không chừng trở về còn bị gây khó dễ.

Mộ Thiên Thanh cảm lý đi ra phòng nước pha coffee, đi qua bàn của KiLi, trên bàn trưng hợp đang bày một quyển tạp chí mới nhất, tựa đề bắt mắt, bóng lưng cao ngạo chiếm cứ cả trang bìa tạp chí.

Không nhìn được, Mộ Thiên Thanh dừng bước, cảm lý kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn trong lòng thoáng chút chua xót.

Thì ra, cũng cố tâm tình trong một đêm, vào lúc này nhìn thấy lại không chịu nổi.

Âm thầm cười cười tự giễu, ngay cả KiLi gọi Mộ Thiên Thanh cũng không nghe thấy, chỉ im lặng xoay người đi tới phòng nước, để lại bóng dáng bị thương cho mọi người. Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Mộ Thiên Thanh mới vừa đến phòng nước đã thấy Thượng Quan Mộc đang pha trà, cô nặn ra nụ cười không tính là khó coi, chào hỏi, "Chào buổi sáng sếp Mộc!"

Khuôn mặt nghiêm nghị của Thượng Quan Mộc chứa đựng lo lắng, hỏi: "Tối qua ngủ không ngon?"

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái.

Thượng Quan Mộc cau mày, cho là cô còn đang nghĩ đến chuyện mấy tấm hình, "Thân là một cảnh sát, phải có dũng khí đối mặt với mấy chuyện như thế, không ít người ngày nào cũng chờ bêu xấu chúng ta."

"Em biết rồi!" Mộ Thiên Thanh mím môi, khẽ hạ mắt, "Thượng Quan, thật xin lỗi!"

Thượng Quan Mộc gương mặt cười yếu ớt, nhìn Mộ Thiên Thanh giống như một đứa bé làm sai chuyện, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, "Mấy ngày nữa kỷ niệm ngày thành lập trường, có muốn cùng nhau trở về xem một chút hay không?"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, hơi trầm ngâm, cười gật đầu nói: "Được!"

Thượng Quan Mộc vốn tưởng rằng cô sẽ từ chối, không ngờ cô lại trả lời sáng khoái như vậy, nụ cười trên khóe miệng dần lan đến tận đáy mắt, "Anh đi làm việc trước!"

"Ừm!" Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc đi khỏi mới đi pha coffee. Cô nhìn chất lỏng màu đục, trong lòng nặng nề không nói nên lời.

Có lẽ.... thật sự nên hoàn toàn buông tha tất cả, bắt đầu lại.

Hành động càn quét chinh đồn Khu Bắc làm cho cả Khu Nam cũng rơi vào tình trạng bận rộn, nhất là tổ hành động, liên tục mấy ngày không ngừng mở đợt càn quét khiến người dựa vào bóng tối để sinh tồn đều kêu rên khắp nơi, càng làm cho kẻ nghiện không chỗ mua hàng, ai ai cũng mang về mặt uể oải.

Trong hộp đêm MG, đám người Tiểu Ngũ uống rượu, mắng tổ tông mười tám đời Thượng Quan Mộc, đang mắng tung bùng, cửa phòng bị đẩy ra, mấy người lập tức cảm như hén, nhìn người tới cung kính chào hỏi, "Lão Đại! Anh Thiên!"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngồi xuống, thuận tay rút điều thuốc, bật lửa bằng thép phát ra tiếng "keng", ngọn lửa yếu ớt đốt cháy điều thuốc. Tất cả động tác như nước chảy mây trôi, vừa tao nhã mà cũng vừa cuồng dã. Rất khó tưởng tượng một người có thể dung hòa hai loại tính cách đối nghịch nhau nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy kì lạ.

Tiểu Ngũ vội vàng rót rượu cho Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên, sau đó liền bắt đầu oán trách, "Lão Đại, tiếp tục như vậy cũng không được..., thủ đoạn Thượng Quan Mộc quá mức mạnh mẽ, Mộ Thiên Thanh đó lại để mắt tới địa bàn của Dạ Ưng...."

Nói xong, Tiểu Ngũ len lén liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, chuyện của Lão Đại và Mộ Thiên Thanh anh ta không phải không biết, nhưng phía dưới còn rất nhiều người chờ miếng cơm ăn.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng hít một hơi, phun ra vòng khói, khi làn khói mù màu xám trắng lan ra trước gương mặt góc cạnh rõ ràng, lộ ra vẻ thần bí, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: "Không ai có thể ngăn cản bước chân tôi!"

Hình Thiên đẩy gọng kính trên mũi, lười nhác dựa vào salon, nghiêng đầu nhìn lãnh tinh hàn, ung dung nói: "Mấy ngày này Lão Quý sẽ hành động, nếu Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ tên kia cũng không dám ra mặt, đến lúc đó.... hàng bên Hà Lan sẽ rất khó giao!"

Lãnh Tinh Hàn cầm ly rượu lắc nhẹ, chất lỏng màu vàng nhạt đọng đưa theo viên đá, dưới ánh đèn phát ra màu sắc hấp dẫn, "Lão Quý lăn lộn đến ngày hôm nay cũng không phải là vô ích...."

"Có muốn em đi gặp không?" Hình Thiên hỏi.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo hai mắt sắc bén, lạnh lùng nói: "Tiểu Lục đi là được, cậu không cần ra mặt!"

Hiện tại anh không muốn đụng độ Thượng Quan Mộc, cộng thêm... Mộ Thiên Thanh, tạm thời anh không muốn xung đột trực diện với bọn họ. Vật mà Ưng để lại anh phải bảo vệ, người Ưng muốn bảo vệ, anh cũng sẽ không để cho Ưng thất vọng.

Hình Thiên khẽ cau mày, dù sao lần này mua bán rất lớn, không phải anh ta không tin năng lực của Tiểu Lục, chỉ là....

Hình Thiên liếc nhìn ba người ngồi yên lặng bên kia, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tiểu Lục. Tiểu Lục là người trầm ổn, nhưng lại thiếu đi cơ trí của Tiểu Ngũ, cũng không hung ác Tiểu Thất, đối phó với Lão Quý.... thật có thể không?

"Anh Thiên, em có thể!" Tiểu Lục biết Hình Thiên lo lắng, gương mặt kiên định.

Hình Thiên gật đầu, ánh mắt khích lệ, cũng không nói thêm điều gì, Lão Đại quyết định như vậy tất nhiên có đạo lý của anh. Đối với Lão Đại, anh ta tin tưởng vô điều kiện.

"Lão Đại, bên kia...." Tiểu Ngũ có chút chần chừ hỏi.

Lãnh Tinh Hàn gờ ly lên, Whisky lạnh tràn ngập vị giác, chỉ nghe anh lạnh nhạt nói: "Để cho bọn họ đi thăm dò, bình thường đứng ở bờ sông khi nào mà không ướt giày?"

Tiểu Ngũ đáp lời hiểu ý Lãnh Tinh Hàn, không cho Mộ Thiên Thanh chút lợi ích, sợ rằng cô vẫn cứ cấn không nhả.

Lãnh Tinh Hàn ngửa đầu đổ toàn bộ rượu trong ly vào trong miệng, để ly xuống đồng thời đứng dậy, lạnh lùng nói: "Có thể quyết định, thì tự các cậu quyết định, không cần cái gì cũng hỏi tôi... Tôi không thể chăm sóc các cậu cả đời!"

Tất cả mọi người đứng lên, sắc mặt nặng nề nhìn Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên đi khỏi.

Thật ra bọn người Tiểu Ngũ đều biết, thân phận Lão Đại không cần tham dự vào chuyện như thế này, nhưng cũng bởi một câu cam kết ban đầu, hôm nay anh vẫn đứng giữa ranh giới hai màu trắng đen.

Hình Thiên đi theo Lãnh Tinh Hàn kể từ khi mới bắt đầu, ánh nắng ở khắp nơi nhưng không cách nào xua tan nỗi cô đơn trên người Lãnh Tinh Hàn. Anh ta âm thầm than: "Bọn người Tiểu Ngũ cũng không phải là không thể một mình đảm đương, chỉ là...."

"Tôi hiểu!" Lãnh Tinh Hàn cắt đứt lời Hình Thiên. Bọn người Tiểu Ngũ đều là những người Ưng đã từng cứu, đối với Dạ Ưng tồn tại một phần tình cảm đặc biệt. Hôm nay Ưng không có ở đây, nếu như anh cũng không ở lại... có lẽ bọn họ sẽ mất đi phương hướng.

Nhưng anh thật có thể tự do đứng giữa trắng và đen sao?

Khuôn mặt lạnh lùng hiện ra cảm xúc phức tạp, hai mắt sắc bén càng làm cho người ta không thể đoán ra suy nghĩ. Lãnh Tinh Hàn cũng không ngồi xe mà đi bộ trên phố Phong Hoa phồn hoa. Hình Thiên lặng lẽ đi theo.

Hình Thiên nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Tinh Hàn, âm thầm thở: kiếp này, tính mạng của anh ta là của Lão Đại, sự hiện hữu của anh ta, chỉ tồn tại vì Lão Đại!

Không ai có thể hiểu tình cảm của Lão Đại, không trải qua lần sống chết đó, ai có thể thể nghiệm tình cảm của bọn họ? Ai có thể hiểu, Lão Đại đối với Dạ Ưng là không bỏ?

Đang suy nghĩ, Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, Hình Thiên cũng theo bản năng đứng lại, ánh mắt nhìn về phía trước....

Thượng Quan Mộc đút tay trong túi quần đứng bên cạnh xe, đèn xanh đỏ xe cảnh sát đang nhấp nháy liên tục, không biết nói gì đó với Mộ Thiên Thanh, Mộ Thiên Thanh hé miệng cười....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tâm trạng phức tạp

Lãnh Tinh Hàn bỏ hai tay trong túi quần, nhìn Mộ Thiên Thanh đang đứng cười phía trước, không khỏi cảm thấy bức bối trong lòng. Hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, con ngươi trở nên sâu không thấy đáy.

Mộ Thiên Thanh cũng không phát hiện Lãnh Tinh Hàn trên phố, lúc đó Thượng Quan Mộc cảm nhận được ánh mắt sắc bén, anh không biến sắc liếc mắt qua, sau đó không hề chú ý nghiêng mình hoàn toàn chặn hết tầm mắt Mộ Thiên Thanh.

"Mỗi việc quá rồi Dạ Ưng, em đã vui vẻ như vậy sao?" Thượng Quan Mộc khẽ nhếch môi, khuôn mặt đẹp lộ vẻ không còn cách nào.

"Tất nhiên là vui rồi, nhưng cũng chỉ là bề nổi, không bắt được bản chất bên trong!" Mộ Thiên Thanh bĩu môi, khẽ cau mày nói: "Em không tin ngày nào em cũng giương mắt trông chừng lại không bắt được nhược điểm nào của bọn họ!"

Ánh mắt Thượng Quan Mộc trở nên sắc sảo, nhìn cảnh viên đang xử lý hiện trường phía trước, nói: "Không có người nào có thể một tay che trời!"

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc tự tin, khoe miệng nâng lên nụ cười, anh vĩnh viễn đều tự tin như thế!

"Sếp Mộc, xử lý xong toàn bộ!" Một cảnh viên tiến lên báo cáo.

"Thu đội đi!" Thượng Quan Mộc khẽ vuốt cằm đáp.

Nụ cười thoáng qua đáy mắt cảnh viên, hành lễ sau đó xoay người rời đi. Không lâu sau đèn báo hiệu phát ra, đường phố khôi phục yên tĩnh hàng ngày.

"Tôi với Hà Tuấn đi ăn khuya, sếp Mộc với Thiên Thanh có muốn đi cùng không?" Lý Dục hỏi.

"Cùng nhau đi!" Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh đang muốn lên tiếng, nói: "Thiên Thanh đi xe anh, thuận tiện có việc giao phó cho em..."

Nói xong, Thượng Quan Mộc liền đi về phía chiếc Land Rover ven đường. Mộ Thiên Thanh khẽ nhún vai, bỏ qua vẻ mặt cười gian của Lý Dục và Hà Tuấn, đi theo Thượng Quan Mộc. Từ đầu tới cuối, cô đều không phát hiện ánh mắt sắc bén đang dõi theo cô cho đến khi Land Rover biến mất cuối phố.

"Nhìn mà xem, quan hệ giữa Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc rất mập mờ!" Hình Thiên đẩy mắt kính, cả gan nói.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Hình Thiên, nhắc chân tiếp tục đi. Vốn dĩ là khu phố phồn hoa, bởi vì những đợt càn quét gần đây mà trở nên khá vắng vẻ, "Đường Lam tiếp nhận một tài trợ?"

Câu hỏi không đầu không đuôi khiến Hình Thiên khẽ sững người, ngay sau đó phản ứng kịp, "Vâng, trường cảnh sát muốn xây khuôn viên rộng hơn, cục trưởng Trương tự mình gọi điện đến, Đường Lam phê chuẩn 20 triệu học phí tài trợ!"

Lãnh Tinh Hàn dừng bước, trong tập đoàn Thiên Lâm, từ 50 triệu trở xuống Đường Lam có thể quyết toán không thông qua anh, nhưng điều đó cũng không đại biểu là anh không biết những khoản này đi về đâu.

"Nếu tôi không nhớ lầm..." Lãnh Tinh Hàn dừng một chút, ánh mắt xa xăm nhìn nơi xe Thượng Quan Mộc vừa biến mất, từ từ nói: "Cuối tuần là kỷ niệm ngày thành lập trường!"

Hình Thiên nhú mày, không rõ lắm: "Hình như là vậy...."

Nói xong, Hình Thiên nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, thầm nghĩ: lão đại sẽ không làm mấy chuyện nhảm chán vì Mộ Thiên Thanh chứ?

Lãnh Tinh Hàn nhẹ cong môi bạc, khóe miệng ẩn hiện nụ cười lạnh lùng, nói: "Nói với Tiểu Lục, dời ngày chạm mặt Lão Quỷ đến ngày kia!"

Hình Thiên bất ngờ, ngay sau đó nở nụ cười kín đáo, lão đại vẫn là lão đại, sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà quên chính sự, "Vâng, em biết rồi!"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nghiêng đầu liếc nhìn Hình Thiên, thu hết mọi suy nghĩ của Hình Thiên vào mắt. Anh cũng không nói gì, thờ ơ nói: "Đi lái xe, tôi chờ cậu phía trước!"

"Vâng!" Hình Thiên đáp lời, xoay người đi về phía MG.

Lãnh Tinh Hàn vững vàng bước đi, ánh mắt anh sụp xuống, trong đầu lơ đãng thoáng qua dáng vẻ cười vui vẻ của Mộ Thiên Thanh với Thượng Quan Mộc không khỏi nhủ thầm...

Đột nhiên, "A", Lãnh Tinh Hàn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một phụ nữ nhào về phía anh. Theo bản năng anh nhanh nhẹn vươn tay tiếp nhận người đang ngã xuống...

Thẩm Duyệt Nhiên không để ý người nào tiếp được cô, cô ổn định người liền chỉ về người đàn ông đang trước: "Vương Chí Huy, cái đồ cặn bã, trước là lão nương tôi mất mù mới có thể yêu anh!"

Thẩm Duyệt Nhiên nổi trận lôi đình cũng không phát hiện sắc mặt Vương Chí Huy khác thường, khóe miệng co quắp, có thể cho rằng gương mặt tuấn tú đang dần trở nên méo mó.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, chỉ một cái liếc mắt anh liền nhận ra cô gái này có trong tài liệu, là bạn cùng phòng của Mộ Thiên Thanh.

Lúc này, Tống Mạn Ni đi ra từ sau lưng Vương Chí Huy, về mặt kiêu ngạo.

"Thật là quá mất mặt, bị vứt chết còn đồ thừa, tôi còn nghĩ cô không có mặt mũi nào mà đi ra ngoài!" Lời trào phúng lộ vẻ khinh bỉ, Tống Mạn Ni chỉ khi ngẩng cao, từ từ lướt qua Vương Chí Huy. Đúng lúc này cô ta nhìn thấy Thẩm Duyệt Nhiên đứng bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, về mặt cứng đờ, "Lãnh... Lãnh thiếu..."

Thẩm Duyệt Nhiên tức giận đến mức sắp nội thương giờ mới phát hiện Vương Chí Huy cùng Tống Mạn Ni không thích hợp. Cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông mình vịn vào rất "đúng dịp". Còn chưa kịp thưởng thức trai đẹp, đang lúc mọi người cũng không phản ứng kịp tình huống hiện tại, cô khoắc lên cánh tay Lãnh Tinh Hàn, ngẩng cao đầu nói: "Vương Chí Huy, chỉ mình anh... cũng muốn tôi bám lấy? Đúng rồi, quên giới thiệu cho anh, người này chính là người tôi vừa nhắc tới với anh... bạn, trai, mới!"

Thẩm Duyệt Nhiên hơi căng thẳng lôi áo Lãnh Tinh Hàn, xoay mặt nhìn anh, đáy mắt chứa đựng cầu xin.

"A!" Tống Mạn Ni cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cô ta tiến lên hai bước, đạo đức giả cười lạnh: "Thật không nghĩ tới... cô lại là bạn gái Lãnh Thiếu?"

Ai mà không biết, Lãnh Tinh Hàn là người lạnh lùng tàn nhẫn?

Thẩm Duyệt Nhiên muốn diễn tuồng vui này.... Cô ta thật sự muốn xem, Thẩm Duyệt Nhiên diễn như thế nào!

Lãnh Tinh Hàn cảm thấy đôi tay níu áo tay mình vì căng thẳng mà siết chặt thêm, anh liếc mắt nhìn Vương Chí Huy, mắt lạnh nhìn Tống Mạn Ni, "Thế nào... bạn gái tôi là ai, tôi cần phải khai báo với cô sao?"

Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng như không chút hơi ấm, Tống Mạn Ni chợt thấy lạnh cả người, nụ cười giả dối cứng đờ. Cô thật không ngờ Lãnh Tinh Hàn lại giúp đỡ Thẩm Duyệt Nhiên.

"Đi... dĩ nhiên không cần..." Tống Mạn Ni lập tức mất hết khí thế, hiện tại mặc kệ Thẩm Duyệt Nhiên và Lãnh Tinh Hàn rốt cuộc có quan hệ gì, cô chỉ biết, người đàn ông trước mắt này không thể đắc tội.

Sắc mặt Vương Chí Huy biến đổi mấy lần, anh vội vàng tiến lên muốn giải thích gì đó, đúng lúc này Hình Thiên lái xe dừng lại ven đường. Anh ta xuống xe mở cửa chờ Lãnh Tinh Hàn.

"Ta đưa cô về nhà!" Lãnh Tinh Hàn kéo Thẩm Duyệt Nhiên đang lo lắng xoay người đi, lên xe cũng không thèm để ý hai người đang đứng bất động đằng sau.

Khi xe chậm rãi đi vào bóng đêm thì Thẩm Duyệt Nhiên mới phản ứng lại. Cô từ từ quay đầu nhìn Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngồi bên cạnh, mấp máy môi: "Cái đó... vừa rồi cảm ơn anh!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ mấp môi bạc, lạnh nhạt nói: "Chỉ là tiện tay!"

Trán Thẩm Duyệt Nhiên xuất hiện mấy vạch đen. Cô lén đánh giá Lãnh Tinh Hàn, vừa rồi được chiếu cố nên cũng không chú ý, giờ này mới phát hiện, người đàn ông này thật sự quá đẹp trai. Chỉ là... khí lạnh trên người anh ta ti lệ thuận với độ đẹp trai!

Vừa nãy nhìn sắc mặt của Tống Mạn Ni, người đàn ông này chắc là một nhân vật lớn. Nếu như người có mặt mũi như vậy, tại sao lúc này lại giúp cô?

Trong lúc Thẩm Duyệt Nhiên đang tập trung suy nghĩ thì xe từ từ dừng lại. Cô theo phản xạ nhìn ra ngoài, phát hiện xe đã đến trước chung cư nhà mình.

Cố gắng suy nghĩ thêm, xác định vừa rồi vẫn chưa nói địa chỉ nhà mình, Thẩm Duyệt Nhiên kinh ngạc hỏi: "Làm sao anh biết tôi ở đây?"

Sẽ không nói với tôi là trùng hợp chứ?

Đĩ nhiên, những lời này Thẩm Duyệt Nhiên cũng không hỏi thành lời.

Hình Thiên nhìn về mặt phong phú của Thẩm Duyệt Nhiên, khóe miệng ẩn chứa nụ cười. Anh ta đẩy mắt kính, tốt bụng quay đầu lại giải thích, "Hôm cảnh sát Mộ giúp cô dạy dỗ tên Vương Chí Huy bắt cả hai tay, trùng hợp chúng tôi cũng có mặt!"

Miệng Thẩm Duyệt Nhiên "O", cô nháy nháy mắt nhìn khóe miệng khê nhếch của Hình Thiên, lúng túng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Cái đó... cảm ơn các anh, tôi đi trước!"

Thẩm Duyệt Nhiên không chờ Lãnh Tĩnh Hàn cùng Hình Thiên đáp lại, vội vàng mở cửa xe xuống xe. Đúng lúc này, một ánh mắt hung hãn bắn tới, cô theo bản năng lấy tay che, một chiếc Land Rover lướt qua, ngay sau đó là tiếng thắng xe "kết" chói tai.

Mộ Thiên Thanh ngồi trong xe Thượng Quan Mộc, vừa hay nhìn thấy Thẩm Duyệt Nhiên bước ra từ xe Lãnh Tĩnh Hàn, vội vàng kêu "dừng xe". Thượng Quan Mộc kịp thời phanh xe.

Mộ Thiên Thanh mở cửa xe xuống xe ngay khi xe vừa dừng lại, vội vàng chạy đến bên cạnh Thẩm Duyệt Nhiên, đúng lúc Thượng Quan Mộc cũng xuống xe.

"Tiểu Nhiên, sao cậu lại ở cùng anh ta?" Mộ Thiên Thanh cảnh giác nhìn vào trong xe, chỉ nhìn thấy đôi chân mặc tây trang thon dài.

"Anh ta?" Thẩm Duyệt Nhiên cau mày, tay còn đặt ở cửa xe đang mở, liếc vào bên trong xe, sau đó nhìn Mộ Thiên Thanh hỏi: "Cậu... biết anh ta?!"

Mộ Thiên Thanh không nói gì, chỉ là ánh mắt vụt sáng, cô kéo Thẩm Duyệt Nhiên đi đồng thời thuận thế đóng cửa xe lại.

Hình Thiên cong miệng, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn đang ngồi ở ghế sau, chỉ thấy mắt anh nheo lại, ánh mắt sắc bén.

Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng đầu, nhìn Mộ Thiên Thanh đang lúi cúi kéo Thẩm Duyệt Nhiên phía trước, vẻ lạnh lùng thờ ơ cổ hữu trên khuôn mặt.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn chiếc xe Benz màu đen, trên mặt cũng không thể hiện điều gì, chỉ thờ ơ hỏi: "Tiểu Nhiên gặp phải phiền toái gì sao?"

"Không có việc gì!" Mộ Thiên Thanh vượt lên trước trả lời, quay đầu nhìn xe Benz rồi mới nói: "Bọn em vào trước, anh đi đường cẩn thận!"

Thượng Quan Mộc gật đầu, đưa mắt nhìn Mộ Thiên Thanh cùng Thẩm Duyệt Nhiên đi vào chung cư rồi mới chuẩn bị lên xe.

Lúc này, Hình Thiên lái xe lướt qua. Lúc đi ngang qua Thượng Quan Mộc, Lãnh Tĩnh Hàn ghé mắt, đúng lúc nhìn thấy Thượng Quan Mộc xoay người nhìn về phía sườn xe. Anh dương môi mỉm cười, vẻ mặt lạnh lùng.

Thượng Quan Mộc khẽ nâng khóe miệng, mở cửa xe, nhìn xe Benz đi xa, đáy mắt biểu lộ vẻ chế giễu, nhường hai lông mày rậm, khởi động xe rồi đi...

Thẩm Duyệt Nhiên vẫn bị Mộ Thiên Thanh lôi kéo vào phòng, vừa hát ra Mộ Thiên Thanh, cô nghi ngờ hỏi: "Thiên Thanh, có phải cậu cần phải giải thích với mình hay không?"

Mộ Thiên Thanh nhìn cô ấy, rót cho mình chén nước, "Giải thích cái gì?"

"Giải thích cái gì?" Thẩm Duyệt Nhiên lên giọng ở cuối câu, ngồi xuống đối diện Mộ Thiên Thanh, "Ví dụ như.... Thượng Quan Mộc! Còn người đàn ông đưa mình về nữa... Nghe nói lúc cậu đi tìm Vương Chí Huy anh ta cũng ở đó?"

"Anh ta nói gì với cậu?" Mộ Thiên Thanh lo lắng nhìn Thẩm Duyệt Nhiên.

Thẩm Duyệt Nhiên càng cảm thấy Mộ Thiên Thanh trong lòng có quỷ, đáy mắt thoáng qua giao hoạt, cố ý nói: "Điều nên nói hay không nên nói cũng đã nói cả rồi. Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị?"

"Lãnh, Tĩnh, Hàn!" Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay gắt gao siết chặt cái ly, dường như cái ly chính là Lãnh Tĩnh Hàn vậy.

Lãnh Tĩnh Hàn?

Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên tròn to hai mắt, nhìn chằm chằm Mộ Thiên Thanh, hỏi: "Anh ta là Lãnh Tĩnh Hàn - chủ tịch tập đoàn Thiên Lâm sao?"

Mộ Thiên Thanh không trả lời cô, vẫn đắm chiêu suy nghĩ Lãnh Tĩnh Hàn rốt cuộc đã nói gì cho Thẩm Duyệt Nhiên, ánh mắt phẫn nộ, dần dần cả người đều run rẩy.

"Thiên Thanh.... Cậu bị sao vậy?" Thẩm Duyệt Nhiên cảm thấy Mộ Thiên Thanh không thoải mái, quan tâm hỏi.

"Mình không sao!" Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, nghiêng răng hỏi: "Anh ta... Lãnh Tinh Hàn nói với cậu chuyện gì?"

"Cũng không nói gì ..." trái tim Thẩm Duyệt Nhiên vốn bị Mộ Thiên Thanh dọa sợ, "Đã nói... Lúc cậu đi tìm Vương Chí Huy bọn họ cũng có mặt!"

Dừng một chút, Thẩm Duyệt Nhiên hỏi: "Sao cậu quen Lãnh Tinh Hàn?"

Mộ Thiên Thanh không trả lời cô, chỉ là mặt lạnh hỏi: "Sao anh ta lại đưa cậu về?"

Thẩm Duyệt Nhiên kể lại chuyện tối nay, cô cảm thấy nhàm chán nên đi quẩy bar chơi, lại gặp phải Vương Chí Huy cùng Tống Mạn Ni ở đó. Trùng hợp lúc đó lại bị đôi câu nam nữ kia nói rằng cô quá chặt chẽ. Cuối cùng Vương Chí Huy thậm chí còn ra tay đẩy cô mới xảy ra tình huống Lãnh Tinh Hàn “đỡ” cô.

"Mình còn đang thấy lạ tại sao Lãnh Tinh Hàn lại giúp đỡ mình chứ..." Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Mộ Thiên Thanh đang có vẻ tức giận, cẩn thận hỏi: "Không phải có quan hệ gì với cậu chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tại sao không nghe lời?

"Mình với anh ta không có quan hệ gì cả!"

Mộ Thiên Thanh nóng nảy phui sạch quan hệ, Thẩm Duyệt Nhiên nhăn mũi, bĩu môi lắm bảmx: "Có quỷ mới tin!"

"Tin hay không tùy cậu! Mình đi tắm..." Mộ Thiên Thanh quăng lại một câu liền đứng dậy đi tới phòng tắm, để lại một mình Thẩm Duyệt Nhiên đang còn hùng hùhồ hồ hớ.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Thẩm Duyệt Nhiên chống cằm, nhìn cửa phòng tắm, nhẹ nhàng thờ dài, tự lắm bảmx: "Vẫn luôn cự tuyệt đàn ông như vậy.... Mặt trời kia có lẽ cũng trở thành trắng sáng rồi, chuyện lúc còn trẻ con mà cũng cho là thật!"

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi, đang muốn đứng dậy đi kiếm một bữa ăn khuya, chuông điện thoại di động vang lên. Cô nhìn điện thoại của Mộ Thiên Thanh trên bàn, thuận tay bắt máy: "Alo?"

Trong điện thoại đầu tiên là im lặng, sau đó mới truyền đến giọng nói trầm thấp giống như đàn vi-ô-lông nhẹ nhàng, "Tôi tìm Mộ Thiên Thanh!"

Thẩm Duyệt Nhiên không cho phép lòng run rẩy, rõ ràng là giọng nói vô cùng dễ nghe lại khiến cô cảm thấy thấy lạnh cả người, "Cái đó.... Thiên Thanh đang tắm. Xin hỏi anh là..."

Mặc dù Thẩm Duyệt Nhiên đã lờ mờ đoán ra, nhưng vẫn hỏi.

"Tôi đợi cô ấy gọi lại!"

Nói xong lập tức nghe thấy tiếng ‘tút tut’, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn điện thoại di động, bĩu môi oán trách: "Có cần phải lạnh lùng như vậy không?"

Chuông điện thoại vang lên lần nữa, Thẩm Duyệt Nhiên tròn mắt, cho là Lãnh Tinh Hàn gọi lại, bắt máy định nói chuyện thì nghe thấy giọng nói ấm áp, "Thiên Thanh!"

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn lại tên hiển thị trên màn hình, sau đó mới để điện thoại lên tai: " Cảnh sát Thượng Quan, Thiên Thanh đang tắm!"

Người gọi đến không nói gì, không biết là bị lời nói của Thẩm Duyệt Nhiên kinh động hay là đang suy tư, mấy giây sau mới lên tiếng, "Tôi đợi cô ấy gọi lại!"

Trán Thẩm Duyệt Nhiên xuất hiện vạch đen, đáp lời rồi cúp điện thoại, nhìn về phía phòng tắm lắm bảmx: "Hai người đàn ông này thật ần ý! Nhưng đáng tiếc... đáng tiếc.... Hai người đều rất ưu tú nhưng đều không phải là mặt trời của Thiên Thanh!"

Đặt điện thoại lên bàn, Thẩm Duyệt Nhiên vào phòng bếp làm bữa khuya cho Mộ Thiên Thanh.

Trên bàn ăn hai người phụ nữ tán gẫu, cũng không kiểm tra lại điện thoại di động trên bàn, Thẩm Duyệt Nhiên nghĩ thầm, không phải hai người đàn ông này từ bỏ rồi chứ?

"Thiên Thanh, cậu không cần gọi lại cho họ sao?" Thẩm Duyệt Nhiên thử dò xét.

Mộ Thiên Thanh cũng không ngần đầu lên nói: "Muộn rồi, ngủ sớm một chút!"

Nói xong, cô ăn nốt miếng cuối cùng rồi buông bát về phòng.

Thắm Duyệt Nhiên cảm thấy Mộ Thiên Thanh rất khác thường, là bạn thân cô khẳng định hôm nay như vậy là không đúng... Chắc chắn là có quan hệ với Lãnh Tĩnh Hàn!

*

Bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng mờ mờ trải dài trên mặt biển, sóng gợn lăn tăn đập bờ cát.

Lãnh Tĩnh Hàn dựa vào xe, hai chân thon dài nhẹ duỗi, giữa ngón tay lấp lóe đốm sáng đỏ.

Anh chậm rãi giơ tay lên, thuốc lá đặt trên môi mỏng, khẽ hít một hơi, sau đó phun ra làn khói mù. Cả đêm như vậy, nghe tiếng sóng vỗ vào bờ cát, một người một xe, cảm giác cô đơn hiu quạnh.

Lãnh Tĩnh Hàn ngừng nhìn vào mặt biển, trong tay xuất hiện thêm một sợi dây hình mặt trời treo lủng lẳng, đón ánh trăng, tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

"Tại sao lại không nghe lời?" Lời nói nhẹ nhàng như bị bóng đêm cắn nuốt, ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn nhìn sợi dây dần thay đổi.

*

Dưới màn đêm biển rộng tối om, sóng biển khiến người ta phải kìm nén cảm giác cô đơn bên bờ cát.

Lãnh Tĩnh Hàn lẳng lặng nhìn mặt biển, đến khi tàn thuốc cháy nóng bỏng tay mới kéo được thanh trí anh về. Anh lạnh lùng vứt tàn thuốc xuống rơi ra bên ngoài xe, khởi động xe rời khỏi bờ biển.

Bugatti Veyron màu đen lướt đi cực nhanh trên đường trong bóng tối giống như con báo đang đi săn mồi. "Két"! Xe đột nhiên dừng lại, Lãnh Tĩnh Hàn nhìn qua gương chiếu hậu thấy có vào một công viên nhỏ, một lát sau, tắt động cơ xuống xe.

Hai tay Lãnh Tĩnh Hàn bỏ trong túi quần, từ tốn bước về phía công viên. Giờ này trong công viên cực kỳ yên ắng, thậm chí không có cả tiếng côn trùng kêu, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ đang chiếu sáng.

Lãnh Tĩnh Hàn cứ đi như vậy, bóng đêm bao phủ đáng người cao ngạo, có vẻ cô đơn khác thường. Lúc này anh không cần ngại trang, từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ cô đơn khiến đêm nay trở nên cực kỳ bi thương.

Lãnh Tĩnh Hàn bỗng dừng bước, mắt nhìn hồ nước nhỏ phía trước, ánh trăng nhà nhật trải dài trên hồ, trên ghế dài bên cạnh Mộ Thiên Thanh an tĩnh ngồi ở đó.

Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhíu mày, không nghĩ tới lại gặp cô ở đây!

Nhờ ban đêm yên tĩnh, ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lại quá mức sắc bén, Mộ Thiên Thanh cảnh giác quay đầu lại, thấy là anh, rõ ràng cũng giật mình, tức giận hỏi: "Sao anh ở đây?"

Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời, chỉ nhắc chân đi về phía trước, sau đó ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiên Thanh, băng quơ hỏi: "Ngày mai không đi làm sao? Trê như vậy rồi còn chưa ngủ?"

"Ngày mai được nghỉ..."

Vừa nói xong, Mộ Thiên Thanh lén nhếch miệng, cô thề, trả lời vấn đề của anh chỉ là phản ứng theo bản năng.

Lãnh Tĩnh Hàn quay đầu nhìn Mộ Thiên Thanh đang ngấm ngấm cổ chấp, môi mỏng giương lên đường cong nhẹ.

Mộ Thiên Thanh nhìn gương mặt đẹp như khắc họa kia, không nói ra được tư vị trong lòng. Cô vốn nên tức giận, giây phút nhìn thấy anh lập tức đi ngay, nhưng cô lại không có cách nào rời đi.

Lãnh Tĩnh Hàn phóng tầm mắt nhìn về mặt hồ lăn tăn phía trước, cũng không nói chuyện. Hai người cứ ngồi lẳng lặng như vậy, cũng không có ai mở miệng.

Không khí đêm hè an tĩnh khiến con người ta cảm giác như bị đè nén, Mộ Thiên Thanh cảm giác chỉ cần có Lãnh Tĩnh Hàn ở nơi nào dường như không khí cũng trở nên rất mỏng manh.

"Cái đó...."

"Anh...."

Mộ Thiên Thanh cùng Lãnh Tĩnh Hàn đồng thời mở miệng, sau đó quay đầu nhìn về phía đối phương, đều thôi không nói nữa. Lãnh Tĩnh Hàn nhìn Mộ

Thiên Thanh bộ, trong mắt thoáng suy nghĩ, chỉ nghe anh chậm rãi nói: "Thế nào?"

Mộ Thiên Thanh nhẩn nhện, sau đó cúi đầu hỏi: "Tại sao trở lại không tìm em!"

Anh trở về thành phố A đã sáu năm rồi, nhưng sáu năm qua anh chưa bao giờ đi tìm cô. Nếu như anh không nhớ rõ cô, vậy tại sao mấy lần vừa rồi anh lại giúp cô như vậy?

Lãnh Tĩnh Hàn im lặng, cuối cùng cũng không có nói cho Mộ Thiên Thanh biết chuyện Ứng đã chết, "Nếu như có thể gặp nhau, cần gì phải đi tìm?"

"Vậy nếu như chúng ta không gặp được nhau thì sao?" Mộ Thiên Thanh có chút tức giận nhìn chăm chăm Lãnh Tĩnh Hàn, "Có phải anh định cả đời sẽ không đi tìm em không?"

Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ cau mày kiểm, nhìn Mộ Thiên Thanh đang cắn môi, ánh mắt cô nói rõ cô đang rất căng thẳng, "Anh đã nói... anh tin tưởng ngã rẽ hạnh phúc!"

Lãnh Tĩnh Hàn biết câu này, câu này có trong câu chuyện xưa của Ứng.

Hốc mắt Mộ Thiên Thanh đỏ hồng, mắt kính mờ hơi nước. Cô ngẫm cẩn rằng đè nén cảm xúc của mình, đến bản thân cô cũng không biết cảm xúc bây giờ của mình là gì. Cô tức giận anh không tìm đến cô, rồi lại vui vẻ khi anh nhớ câu nói lúc còn bé.

Không để ý nước mắt đã tràn ra khỏi hốc mắt, giọt nước mắt nóng hổi lướt nhanh qua gò má, miệng còn cảm giác được vị mặn mòi của nó.

Lãnh Tĩnh Hàn vốn ghét nước mắt phụ nữ nhưng thấy Mộ Thiên Thanh trừng mắt nhìn anh, cố nén không cho nước mắt chảy xuống thì trái tim như bị cái gì đó bóp lấy, anh giờ tay muốn lau đi giọt nước mắt trên mặt cô ....

Lúc tay anh sắp đến gần mặt Mộ Thiên Thanh thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt rét lạnh, bỗng nghiêng đầu nhìn về phía rừng cây tối đen. Anh nhẹ nhúu mày, ánh mắt sắc bén...

Mà cùng lúc đó, một bóng dáng màu đen thoáng qua rừng cây, biến mất trong bóng tối!

Lãnh Tĩnh Hàn không biến sắc quay mặt lại, ngón tay hơi thô thản nhiên lau nước mắt trên mặt Mộ Thiên Thanh, chút nhạc đệm vừa rồi cô cũng không phát hiện.

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình kiên cường nhiều năm như vậy đột nhiên trở nên yếu ớt, nước mắt không ngừng rơi. Ngón tay Lãnh Tĩnh Hàn âm áp lướt qua da thịt núu lấy trái tim cô.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, hất mặt lấy tay lau nước mắt, nuốt con nấc vào, bình ổn cảm xúc, hơi nghẹn ngào tự giễu nói: "Là em quá mức quái đản, nhiều năm như vậy... Chúng ta sớm đã không còn là mặt trời lúc bé nữa rồi!"

17 năm không gặp nhau, bọn họ cũng thay đổi!

Cô không phải là cô công chúa không buồn không lo thuở nhỏ, anh cũng không phải là tên nhóc con đồ lại giống như kỳ sĩ lúc xưa. Anh hôm nay toát lên vẻ lạnh lùng làm cho người ta không dám đến gần.

Rõ ràng là cam kết của anh với cô khi còn bé, nhưng tại sao lại cảm thấy bây giờ anh ở trước mặt cô lại không thành thật như vậy?

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn sắc mặt đầy bi thương của Mộ Thiên Thanh, trong lòng thoáng qua cảm xúc khác thường, chỉ là anh cũng không phát hiện ra cảm xúc bản thân, "Ngày mai đi theo tôi đến một nơi!"

"Đi đâu?" Mộ Thiên Thanh cau mày hỏi, hàng mi còn ướt át, dưới ánh trăng phản xạ trên mặt hồ phản xạ, vô cùng trong suốt.

"Ngày mai tôi tới đón cô!" Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời vấn đề của cô, đứng lên, rũ mắt nhìn cô nói: "Muộn quá rồi, để tôi đưa cô về."

Mộ Thiên Thanh nhúu mày chặt hơn, anh trong trí nhớ không bá đạo như vậy. Những năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại được Kinh Thiên nhận nuôi?

Mang theo mối nghi ngờ, Mộ Thiên Thanh đi theo Lãnh Tĩnh Hàn ra khỏi công viên nhỏ, lên xe.

Tiếng động cơ Bugatti Veyron gầm gừ phá vỡ đêm yên tĩnh, đèn xe bật lên, xoay một vòng thật đẹp, xe đi về phía chung cư Mộ Thiên Thanh ở....

Khi xe qua khúc cua thì một người cao lớn đi ra từ góc tối, nhìn hướng xe biến mất thật lâu vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng thẳng tại chỗ, trên người toát ra khí thế không bình thường.

Người đàn ông chậm rãi xoay người, liếc nhìn qua cánh cổng nhỏ của công viên nhỏ, khóe miệng lấp ló nụ cười nhạt, trong mắt không có ý cười như vậy làm lòng người run sợ.

Người đàn ông thu hồi tầm mắt, nhắc chân đi hướng ngược lại so với chiếc xe...

Sau khi Lãnh Tinh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh đến chung cư liền lái xe về biệt thự trên đỉnh núi. Thật ra anh cũng không thích những nơi nhiều người, cả biệt thự trừ quần gia là di Lý cùng chồng đang xử lý vườn hoa, không còn người khác.

Lãnh Tinh Hàn vào biệt thự, thuận tay bật đèn lên, vừa đi vừa cởi áo khoác, tháo cà vạt, cởi hai cúc trên của áo sơ mi phía trên, lộ ra lồng ngực màu lúa mì rộng rãi.

Anh vén tay áo đến cùi chỏ, đi tới quầy bar nhỏ trong phòng khách, rót cho mình một ly rượu, ánh mắt đắm chiêu, cả người toát lên khí thế cuồng dã.

Lãnh Tinh Hàn đổ cả ly rượu vào miệng, vị cay nồng kích thích vị giác anh. Anh chậm rãi nuốt xuống, con người trở nên tỉnh mạch.

Nhớ lại bóng dáng trong công viên tối nay, anh không thể xác định là cố ý hay là vô ý, nhưng có thể xác định... người này nhất định không đơn giản.

Lãnh Tinh Hàn nở nụ cười lạnh ngạo mạn, anh đặt ly rượu xuống, đi về phòng ngủ trên lầu...

Vừa vào phòng, còn chưa bật đèn Lãnh Tinh Hàn cũng cảm thấy hơi thở khác thường. Anh thân nhiên đèn, sau đó nhìn về phía cô gái đang ngủ trên giường, môi mỏng khẽ giương lên, mắt dần dần nheo lại....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đổi giường!

Cô gái trên giường khẽ chớp chớp mi, vì bỗng xuất hiện ánh sáng chói mắt mới khiến cô ngủ không yên, lật qua lật lại, miệng phát ra tiếng ừm ừm.

Lãnh Tinh Hàn nhìn cái chăn mỏng rơi vì lật người lộ ra đôi chân trắng nõn, mắt trở nên u ám, khuôn mặt cũng trở nên lạnh lẽo. Anh bước đến, nhìn từ cao xuống. Cô gái trên giường hoàn toàn không phát hiện hơi thở nguy hiểm. Không khí trong phòng dần loãng đi, làm cho người ta hít thở không thông.

Cô gái nằm trên giường dù đang ngủ cũng cảm thấy không khí đè nén, cô cau mày mở mắt, vốn dĩ mắt đang lơ mơ vì niền cường tỉnh lại, khi tiếp xúc với ánh mắt nguy hiểm của Lãnh Tinh Hàn thì lập tức tỉnh táo.

"Sao cô lại ở đây?" Giọng Lãnh Tinh Hàn còn lạnh hơn cả mấy điều hòa.

Nhưng người trên giường giống như không cảm giác được điều đó, chỉ hơi chu mỏ, hờn dỗi: "Anh trai, chúng ta đã không gặp nhau tròn một năm, em quay về mà anh còn làm mặt lạnh với em!"

Nói xong, còn vô tội chớp mắt, vẻ mặt uất ức.

Mắt Lãnh Tinh Hàn trở lại bình thường, hờ hững lướt qua đôi chân trần, lạnh lùng nói: "Là cô tự mình về, hay tôi gọi người tới đưa đi!"

Lãnh Dao vừa nghe, nắm lấy chăn không buông, bờ vai trắng nõn lộ ra nhưng cô không để ý, "Anh, em..."

Lãnh Tinh Hàn xoay người, căn bản không định nghe điều Lãnh Dao muốn nói, chỉ lấy điện thoại di động ra bấm mã số. Sau khi điện thoại thông anh lạnh lùng phán phó: "Cho một giường lớn với đồ dùng trên giường đến biệt thự!"

Hình Thiên đang ngủ mơ màng: "Lão đại, ai dùng à?"

"Tôi!" Một chữ lạnh lùng thoát ra khỏi môi mỏng, Lãnh Tinh Hàn trực tiếp cúp điện thoại, quyết tuyệt bước rời khỏi phòng.

Lãnh Dao tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt xinh đẹp dần trở nên vặn vẹo vì tức giận, thuận tay cầm lấy gối ném về phía cửa, rống to: "Lãnh Tinh Hàn, anh là đồ khốn kiếp!"

Lãnh Tinh Hàn đi xuống lầu, ngồi trên ghế ở quầy bar đốt một điếu thuốc, cánh tay nhẹ nhàng chống đỡ trên quầy bar, ánh mắt xa xăm nhìn xuyên thấu qua cửa sổ sát đất hướng ra phía ngoài.

Trong đêm tối, mặt trăng bị mây che giấu, chỉ có vài chiếc đèn trên sân cỏ phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nửa tiếng sau, Lãnh Dao mới vừa mặc quần áo tử tế đi xuống lầu, T-shirt họa tiết trái tim bó sát người, quần short jean, 1 đôi dép, cả người toát lên vẻ trẻ trung năng động mà cũng không kém phần trong sáng.

Lãnh Dao đứng ở cầu thang nhìn Lãnh Tinh Hàn đang không thèm quay đầu nhìn một chút, thờ phỉ phò trừng mắt liếc anh rồi cầm túi xách đi ra ngoài...

"Nếu có lần sau tôi sẽ trực tiếp quăng cô ra khỏi cửa!"

Lãnh Dao vừa bước chân tới cửa, liền nghe thấy giọng nói lạnh như băng không chút tình cảm của Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Dao xoay người nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em là em gái anh, anh có cần phải đối xử lạnh lùng với em như vậy không? Anh đối xử với tên Hình Thiên còn tốt hơn với em!"

"Em gái... Cô sao?" Lãnh Tĩnh Hàn quay mặt sang, ánh mắt cợt nhả, thản nhiên hỏi: "Cô thật sự coi tôi là anh trai sao?"

"Là anh không xem em là em gái!" Lãnh Dao bị nói trúng chuyện, vội vàng giải thích, tỏ cáo: "Em ngủ trên giường anh, anh lại cho người đổi giường..."

Mặt Lãnh Tĩnh Hàn như không biến sắc, vẫn vô cùng bình tĩnh, phong ba bão táp đang ngăm trời dậy, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: "Phụ nữ... đều không được phép vào phòng của tôi!"

"Phụ nữ... đều không được phép vào phòng của tôi!"

Giọng điệu lạnh đến mức Lãnh Dao không khỏi rùng mình, cô ta rất muốn đáp lại mấy câu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn thì lời nói đến cổ họng bị kinh phải cố gắng nuốt xuống trở về.

Lúc này, đèn xe chiếu vào, ánh sáng chói mắt xuyên qua thủy tinh, ngay sau đó Hình Thiên đi vào, anh ta hòa nhã chào hỏi Lãnh Dao, "Đại tiểu thư!"

"Hừ!" Lãnh Dao tức không nói nên lời, hừ hừ, đi lướt qua Hình Thiên, lúc đi ngang qua còn cố tình va chạm mạnh.

Hình Thiên ngậm ngậm bĩu môi, lão đại chọc người, sao anh ta lại bị liên lụy?

Lãnh Dao ra cửa, quay đầu lại nhìn Hình Thiên, vẻ mặt nghi ngờ. Cô ta đảo mắt đến cái giường mới, vừa đi vừa thầm nghĩ: bên ngoài có người truyền Lãnh Tĩnh Hàn là GAY, lúc nào cũng như hình với bóng với Hình Thiên... Chẳng lẽ là thật? Nếu không, sao anh lại ghét phụ nữ vào phòng anh như vậy? Hơn nữa, thế mà anh không hề có chút hứng thú nào với cô...

Trong biệt thự, Hình Thiên chỉ huy người đổi giường cho Lãnh Tĩnh Hàn, sau đó rót cho mình một ly rượu, uống một hớp rồi mới nói: "Cái đó... Hàng năm đại tiểu thư trở lại đều muốn thử một lần... Thật là cố chấp!"

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, chỉ là nhàn nhạt nói: "Tra một chút gần đây Mộ Thiên Thanh chọc tới người nào!"

"Hả?" Hình Thiên nuốt ngụm rượu trong miệng, đẩy mắt kính hỏi: "Những ngày qua động tác bọn họ quá lớn, lại chọc tới phiền toái?"

"Chưa chắc chắn!" Lãnh Tĩnh Hàn nhớ tới bóng người lúc tối, anh cũng không chắc chắn rốt cuộc là hướng về anh hay là Mộ Thiên Thanh. Nhưng trực giác nói cho anh biết, người kia nhắm tới cô.

"Lão đại..." Hình Thiên thu hồi bông đùa ngày thường, chăm chú nhìn Lãnh Tĩnh Hàn hỏi: "Anh là đang nghiêm túc với Mộ Thiên Thanh sao?"

Phụ nữ của lão đại không nhiều lắm, căn bản cũng chỉ vì nhu cầu phát tiết. Nếu như lão đại thực sự động lòng với một người phụ nữ nào đó bọn họ cũng vui vẻ. Nhưng nếu như là Mộ Thiên Thanh... Dù sao cô ấy cũng là một cảnh sát.

Lãnh Tĩnh Hàn trầm mặc không nói, bộ mặt lạnh lùng ngàn năm, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Cô ấy là người phụ nữ của Ứng!"

"Hả? !" Hình Thiên đột nhiên tròn to hai mắt, có chút không tin nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, "Cô ấy là cô bé trong bức ảnh của anh Thần sao?"

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn đáp.

Hình Thiên há miệng, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng uống rượu.

Người khác không biết tình cảm của Lão đại và Ứng nhưng anh ta biết, nếu như có loại quan hệ này....

Hình Thiên cụp mắt, âm thầm cau mày, tâm trạng trở nên nặng nề. Không biết vì sao anh ta luôn có loại cảm giác xấu, có lẽ bọn họ là "Tặc", trời sinh đã có bài xích đối với cảnh sát!

"Nếu như là vậy..." giọng Hình Thiên khá trầm trọng: "Sau này thật sự sẽ gặp phiền toái!"

Mộ Thiên Thanh rất cố chấp muốn bắt được chuỗi của Dạ Ứng, mà người kiacăn bản cũng không có cách nào giải quyết được chuyện tình cảm, bây giờ còn cộng thêm một Thượng Quan Mộc... Mặc kệ lão đại chăm sóc cô ấy vì tình cảm gì, tóm lại cũng không hề tốt.

Lãnh Tĩnh Hàn nghe Hình Thiên nói, neho mắt, khóe môi bạc cong lên, vô cùng ngạo nghễ nói: "Chỉ cần tôi không muốn... Ai có thể gây khó dễ được tôi?"

Hình Thiên nhếch môi nở nụ cười, khẽ nhún vai, cảm giác mình thật sự suy nghĩ nhiều, "Mặc kệ như thế nào, quyết định của lão đại là quyết định của em!"

Lãnh Tĩnh Hàn liếc mắt nhìn Hình Thiên, cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nhét tàn thuốc vào trong gạt tàn thuốc. Chỉ là đột nhiên, trong đầu thoáng qua hình ảnh Mộ Thiên Thanh nước mắt đầy mặt tối nay, anh nhẹ cau mày, hơi bực mình vì loại cảm xúc này....

*

Sáng sớm Mộ Thiên Thanh đã thức dậy, cô lục tung tủ tìm quần áo, bỗng cô phát hiện, trong nhà không có bộ quần áo nào có thể mặc ra ngoài. Bởi vì bình thường ra ngoài quần áo của cô chủ yếu là đồ dễ dàng vận động, mà cái duy nhất được xem là một... ..

Mộ Thiên Thanh cảm áo ngực chiffon với cái quần short, nhớ tới lần đầu gặp Lãnh Tinh Hàn mặt bỗng đỏ lên.

"Thiên Thanh, mình muốn đi..." Thẩm Duyệt Nhiên mở cửa phòng Mộ Thiên Thanh, còn chưa dứt lời, kinh ngạc nhìn đồng hồ "bữa bãi" trên giường đến mức quên mất lời tiếp theo. Cô quét một vòng, cuối cùng tầm mắt hướng về trên người Mộ Thiên Thanh, nghi ngờ hỏi: "Cậu... đi hẹn hò?!"

"Ai nói mình đi hẹn hò?" Mộ Thiên Thanh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra dọn dẹp đồng quần áo bữa bãi trên giường.

"Là cùng Lãnh Tinh Hàn hay Thượng Quan Mộc vậy?" Thẩm Duyệt Nhiên còn nhớ rõ hai cú điện thoại tối qua. Hơn nữa, hơn nửa đêm cô ấy đột nhiên đi ra ngoài, không phải là cô không biết.

Mộ Thiên Thanh nhếch khóe miệng giả cười, sau đó nghiêm túc nói: "Nếu cậu có hứng thú thì cứ từ từ mà đoán!"

Hai tay Thẩm Duyệt Nhiên ôm ngực tựa vào tủ treo quần áo bên cạnh, nhìn qua mắt kính đang phát ra tia sáng khác thường của Mộ Thiên Thanh, âm thầm nghĩ, tò mò hỏi: "Là Lãnh Tinh Hàn hả?"

"Không phải!" Mộ Thiên Thanh gấp gấp quay đầu.

"Vậy là Thượng Quan Mộc à?" Hai mắt Thẩm Duyệt Nhiên bỗng sáng rực, "Chẳng lẽ cậu đã tiếp nhận lời tỏ tình của anh ấy?"

Mộ Thiên Thanh âm thầm đảo mắt, đổi đề tài, "Hôm nay cậu không cần đến tiệm hoa sao?"

"A!" Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên đứng lên, cau mày: "Là mình muốn tới nói cho cậu biết hôm nay phải đi trang trí cho một hội trường lớn, tối nay sẽ về khá muộn..."

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên liền đi ra ngoài, đi tới cửa lại quay đầu lại nói: "Đúng rồi, nếu buổi tối cậu không về cũng không cần báo với mình, cậu phải lấy sắc đẹp vốn có của người cảnh sát áp đảo người đàn ông mà cậu hẹn hò..."

"Àm!" Tiếng cửa đập vào tường, vốn Thẩm Duyệt Nhiên đang ở cửa ra vào đã mang theo tiếng cười sang sảng rời đi. Chẳng qua trong phòng khách truyền đến tiếng cô ấy, "Nhớ phải ăn sạch sành sanh rồi mới về nhé!"

Mộ Thiên Thanh đen mặt, nghe tiếng cửa đóng lại, bất đắc dĩ thờ dãi nhìn mấy bộ quần áo trên giường, vẫn còn đang do dự không biết mặc gì thì điện thoại đi động reo.

Mộ Thiên Thanh hơi căng thẳng cầm điện thoại lên, nhấn nút trả lời đồng thời bỏ bên tai luôn, "Alo?"

"Anh hẹn mấy người đi đánh dã chiến, em có muốn đi cùng không?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói êm ái mà ấm áp của Thượng Quan Mộc.

Mộ Thiên Thanh thoáng cảm thấy mất mát, "Em... Hôm nay em có chút việc, mọi người cứ đi đi!"

Trong điện thoại, đầu tiên là im lặng, lúc sau Thượng Quan Mộc mới nói: "Ừm! Vậy ngày mai gặp!"

"Ừ, bái bai!"

Mộ Thiên Thanh đặt điện thoại xuống, ngay sau đó điện thoại lại vang lên. Cô nhìn màn hình chỉ hiển thị số điện thoại, vội vàng bắt máy, "Alo?"

"Tôi đang ở trước cửa chung cư!" Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh nhạt không chút cảm xúc của Lãnh Tinh Hàn.

"Ừm!" Sau khi Mộ Thiên Thanh trả lời điện thoại lập tức bị ngắt. Cô nhìn điện thoại đang phát ra tiếng "Tút tut", nhú mảy, cảm giác mất mát lại tràn ngập trong lòng.

Cô cũng không muốn phải như thế nào đó, chỉ là.... gặp nhau sau hơn mười năm, thật sự nhạt nhẽo như vậy sao?

Mộ Thiên Thanh khẽ nhấp môi, tùy tiện mặc một áo sơ mi ngắn tay cùng quần jean rồi đi xuống tầng đi về phía cửa chung cư. Trong suy nghĩ của cô, cô không muốn anh phải chờ!

Trong khu rừng nhỏ của khu chung cư, một người cao lớn đặt tay trong túi quần nhìn bóng dáng vội vã của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt dần trở nên yên tĩnh mà heo hút...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cô ta và Lãnh Tinh Hàn đi rồi!

Mộ Thiên thanh đi tới cửa chung cư thì bỗng dừng bước, đầu tiên cô bình ổn cảm xúc rồi mới đi ra ngoài. Sau đó cô đi thẳng tới bên chiếc xe Benz đang đậu ven đường.

Sau khi cô lên xe, xe liền khởi động rồi đi. Từ đầu đến cuối bọn họ đều không phát hiện bóng dáng cao lớn đang ẩn nấp ở chỗ bí mật.

Người đàn ông nhìn cho đến khi chiếc xe đi mất hút mới lấy điện thoại ra gọi một dãy số quen thuộc. Sau khi đợi điện thoại nổi máy, giọng điệu hơi trầm mà từ tốn: "Cô ta và lth đi rồi!"

Không biết người ở đầu dây nói gì, ngay sau đó người đàn ông lên tiếng: "Được!"

Người đàn ông cúp điện thoại rồi xoay người rồi đi, giống như từ trước tới giờ không hề xuất hiện ở đây.

Chiến trường đã chiến ngoại ô phía Nam thành phố A.

Thượng Quan Mộc một mặc trang phục rắn rí bó sát, trên mặt có mấy nét vẽ xanh đỏ làm cho khuôn mặt trở nên vô cùng quỷ quái. Anh đang cúi nhìn điện thoại di động cầm trong tay.

Buổi đã chiến hôm nay Cục trưởng Trương cũng có mặt, vốn dĩ anh muốn gọi Thiên Thanh cùng đi, nhân cơ hội để cấp trên nhận ra năng lực của cô. Nhưng cô...

"Thượng Quan, chuẩn bị..." Tiếng gọi từ nơi xa truyền đến cắt đứt dòng suy nghĩ của Thượng Quan Mộc, mặt cũng vẽ mấy nét xanh đỏ, "Cậu đã gọi điện thoại xong chưa?"

Thượng Quan Mộc ngược nhìn, cất điện thoại di động vào trong túi, cầm một túi màu bắn súng dùng cho dã chiến, nhướn đầu mày, khoe miệng cong lên. Lúc một đội đứng lại trước mình, ra vẻ kiêu ngạo đối với đội đối phương: "Sếp Lý, đội các anh phí sức rồi!"

Sếp Lý cười "ha ha", giả bộ tức giận nói: "Tên tiểu tử thời này, ra ngoài một chuyến lại càng ngông cuồng hơn rồi. Đội các cậu thiếu một người, để xem bọn tôi ngược các cậu như thế nào!"

Thượng Quan Mộc cười khề, mặt vô cùng tự tin, chế giễu: "Miệng lưỡi trơn tru cũng không phải là tác phong của sếp Lý!"

Thượng quan mộc vừa dứt lời mấy cảnh quan cấp bậc cao đã chú ý. Kỹ thuật bắn súng với bản lĩnh của thượng quan mộc không chỉ đứng đầu thành phố A, mà còn vô địch cuộc thi đội cảnh sát châu Á. Muốn vượt trội hơn anh quả thật không dễ dàng.

"Bớt nói nhảm đi..." Cục trưởng Trương cười mắng, "Nhanh bắt đầu!"

Thượng Quan Mộc cùng Sếp Lý nhìn nhau cười, sau đó mang theo đội mình đi vào trận doanh.

Bên này trần ngập không khí vui vẻ mà căng thẳng, mà trên xe Lãnh Tinh Hàn, trong không gian nhỏ hẹp, bầu không khí làm người ta cảm thấy ngột ngạt.

Mộ Thiên thanh yên lặng ngồi trên xe, sau khi chào hỏi lên xe cũng đã nửa tiếng trôi qua, nhưng Lãnh Tinh Hàn không nói một câu, cô cũng không biết nói gì.

Kể từ khi cô biết anh chính là mặt trời đó, cộng thêm một số chuyện xảy ra trước đó cô luôn không thể dùng tâm trạng bình tĩnh đối mặt với anh.

"Ừc ừc ừc..."

Lúc này, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, tiếng réo trở nên hoàn toàn rõ ràng.

Mộ Thiên thanh vội ôm lấy bụng, trong nháy mắt gương mặt đỏ bừng. Cô trộm ghé mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, thấy anh vẫn yên lặng lái xe như cũ, mặt vẫn lạnh lùng như cũ cô mới ổn định tâm tình.

Lãnh Tinh Hàn chăm chú lái xe, mấy phút sau đỗ xe ven đường, nhìn quán ăn phía sau rồi mới nói: "Nếu không ngại có thể đi theo tôi?"

Nói xong, Mộ Thiên thanh còn chưa kịp phản ứng thì người đã xuống xe.

Mộ Thiên thanh miệng khề mỉm cười, sau đó cô ra khỏi xe đi theo sau Lãnh Tinh Hàn, nhìn bóng lưng anh lạnh lùng cao ngạo cô cảm thấy chút tình cảm ấm áp...

Quán ăn khá đẹp mắt, bởi vì vừa qua giờ ăn sáng nên người đến ăn cơm cũng không quá nhiều.

Nhân viên phục vụ dẫn Lãnh Tinh Hàn với Mộ Thiên thanh đến vị trí cao cấp rồi mới đưa thực đơn đưa cho hai người, sau đó hỏi: "Xin hỏi hai vị muốn gọi gì?"

"Một ly sữa tươi, một bánh sừng bò (Croissant – bánh mì nổi tiếng ở Pháp)!" Lãnh Tinh Hàn hồ hởi nói: "Thêm một ly Blue Moutain!"

"Vâng, xin chờ một chút!" Nhân viên phục vụ cười mỉm, cất thực đơn rồi xoay người đi.

"Anh còn nhớ rõ thói quen của em à?" Mộ Thiên thanh cười hỏi, lòng càng ấm áp. Cho dù bây giờ anh trở nên lạnh lùng như một khối băng nhưng anh vẫn luôn là mặt trời như khi còn bé."

"Sao không ăn sáng?" Lãnh Tinh Hàn không trả lời vấn đề của cô mà chỉ hồ hởi hỏi.

"Ngày nào cũng ăn, chẳng qua..." Mộ Thiên thanh bỗng nghĩ đến sáng sớm hôm nay lúc mình thức dậy, vì quá căng thẳng nên không ăn gì, mặt đỏ lên, chột dạ nói lảng sang chuyện khác: "Uống cà phê đen vào buổi sáng không tốt cho dạ dày."

Lãnh Tinh Hàn nhìn sắc mặt Mộ Thiên thanh biến hóa liên tục, khóe miệng như có như không mỉm cười, vòng vo đổi đề tài: "Làm cảnh sát mệt không?"

"Em ở tổ hành động, nói không mệt là nói dối!"

"Không nghĩ đến chuyện đổi nghề khác, hoặc là chuyển tới văn phòng sao?" Lãnh Tinh Hàn tiếp tục hỏi.

Nhắc tới công việc, mắt Mộ Thiên thanh sáng lên, chỉ nghe cô hưng phấn nói: "Em không cần. Mặc dù mệt nhưng cảm giác lúc tận tay bắt được những tên bại hoại kia, loại công việc khác hay làm ở văn phòng không thể nào có được..."

"Trước đây ước mơ của cô là trở thành nhà thiết kế trang sức, tại sao lại làm cảnh sát?" Lãnh Tinh Hàn hỏi với vẻ không hề để ý, tài liệu Hình Thiên điều tra được chỉ có một chiều. Ứng đã từng nói qua, cô rất có thiên phú trong phương diện này.

Nói đến đây, Mộ Thiên thanh rồi rầm, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, giống như có người mạnh mẽ xé rách vết thương trong trí nhớ. Cô âm thầm nuốt xuống, che giấu nỗi đau đớn trong lòng, kéo kéo khóe miệng, nhún nhún vai ra vẻ không sao cả nói: "Chỉ là đột nhiên muốn làm cảnh sát... Hơn nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy trời sinh em là cảnh sát."

"Thật sao?" Giọng nhẹ bằng, rõ ràng rất nhẹ lại làm cho Mộ Thiên thanh chột dạ. Lãnh Tinh Hàn hỏi ngược lại: "Chính cô cũng cảm thấy như vậy sao?"

"Mặc kệ ban đầu là vì nguyên nhân gì..." Ánh mắt Mộ Thiên thanh sáng quắc nhìn Lãnh Tinh Hàn, nghiêm túc nói: "Nhưng hiện tại em thật thích công việc này, bắt những người phạm tội là động lực trong công việc và cuộc sống của em bây giờ."

"Nếu như người phạm tội là tôi?" Lãnh Tinh Hàn không biết vì sao lại hỏi như vậy, chẳng qua khi Mộ Thiên thanh nói xong anh chưa suy nghĩ đã bật thốt lên.

"..." Mộ Thiên thanh đột nhiên mơ hồ không biết muốn nói gì, một lúc lâu mới nhìn Lãnh Tinh Hàn với ánh mắt kiên định: "Chỉ cần là tội phạm, em đều sẽ bắt!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên thanh chăm chú, khóe miệng nhẹ nâng lên, hai mắt sâu hoắm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Thiên thanh hơi nhếch môi, nhàn nhã hỏi: "Nhưng anh như vậy sao?"

"Cô cảm thấy sao?" Lãnh Tinh Hàn lơ đãng hỏi, sắc mặt anh vẫn thản nhiên như cũ.

Mộ Thiên thanh nở nụ cười, không hề suy nghĩ nói: "Anh nhất định sẽ không! Trước tiên không nói đến địa vị anh bây giờ không có cần thiết, hơn nữa, mặt trời là sáng ngời, sao có thể ở trong bóng tối?"

Bàn năng lời nói thốt ra trong tiềm thức.

Bởi vì là "Mặt trời", cho nên mới không phạm tội sao?

Mắt Lãnh Tinh Hàn dần trở nên sâu hút, nhưng giờ phút này tâm trạng trở nên tốt hơn, Mộ Thiên thanh cũng không phát hiện.

Sau khi ăn sáng xong, Lãnh Tinh Hàn với Mộ Thiên thanh lên xe. So sánh không khí trong xe trước và sau khi ăn sáng, giờ phút này có vẻ nhẹ nhõm hơn.

"Hôm nay... rốt cuộc chúng ta đi đâu?" Mộ Thiên thanh quay đầu hỏi.

Lãnh Tinh Hàn nghiêng đầu nhìn cô, khe hở miệng nói: "Đến rồi cô sẽ biết!"

"Có cần thiết phải thần bí như vậy không?" Mộ Thiên thanh bĩu môi, có chút hờn dỗi ngồi thẳng người, nhìn ra Lãnh Tinh Hàn cũng không muốn nói nên cũng không hỏi.

Lãnh Tinh Hàn liếc thấy dáng vẻ Mộ Thiên thanh, khóe miệng cong lên. Đột nhiên sắc mặt khẽ biến thành vẻ lạnh lùng không thể nhận, mắt nhìn gương chiếu hậu...

Mộ Thiên thanh làm cảnh sát có độ bén nhạy nên cũng cảm thấy điều bất thường. Cô nhìn gương chiếu hậu, thấy chiếc xe đi sau nghi ngờ hỏi: "Chiếc xe

này... hình như là đang hướng về phía chúng ta?"

Nói xong, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn sắc mặt bình tĩnh, anh vẫn thản nhiên lái xe, chỉ là ánh mắt dần u ám. Anh chậm rãi nói: "Không phải đi theo chúng ta!"

Mộ Thiên thanh cau mày, quay người nhìn về phía sau. Lúc xe bọn họ đến đường giao nhau thì chiếc xe kia rẽ phải...

"Sao anh lại chắc chắn như vậy?" Mộ Thiên thanh nhìn lướt qua chiếc xe kia, vừa nhìn về phía bên trái xe, chần chờ nói: "Thủ pháp đổi xe ở giao lộ như vậy rất giống thủ pháp của cảnh sát!"

"Thật sao?" Lãnh Tĩnh Hàn khẽ lên tiếng, đáy mắt ẩn hiện nét cười.

Mộ Thiên thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, gật đầu "Ừ" nhỏ.

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn gương chiếu hậu, chiếc xe sau lưng là theo chân anh nhưng chỉ là một chiêu thức che mắt nhỏ. Nếu như mục đích của đối phương thật sự là Mộ Thiên thanh... như vậy cũng nên biết năng lực của cô, không thể nào nhanh bị lộ dấu vết vậy được.

Nếu như mục đích của đối phương là anh...

Mắt Lãnh Tĩnh Hàn dần trở nên lạnh, ngay cả khóe miệng cũng trở nên tàn bạo.

Coi như trong lòng đã âm thầm tính toán, Lãnh Tĩnh Hàn vẫn bình tĩnh vô cùng, dường như không hề suy nghĩ gì. Anh thản nhiên lái xe, rẽ trái ở ngã tư...

"Bọn họ không đi theo!" Mộ Thiên thanh nhìn xe phía sau.

"Phía trước con đường này chỉ có một nơi!" Lãnh Tĩnh Hàn nói xong nhìn gương chiếu hậu,

"Hà?" Mộ Thiên nhẹ thốt lên, xe đã dừng lại. Cô nhìn bảng hiệu trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Đồng hoa?"

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn đáp rồi xuống xe.

Mộ Thiên thanh xuống xe, gió nhẹ phất, đưa hương hoa tới, làm cho người ta nhanh thấy thoải mái rất nhiều. Cô nhìn lãnh tĩnh hàn hỏi: "Tại sao dẫn em tới nơi này?"

Lúc hỏi những điều này cô ấp ủ niềm mong đợi nho nhỏ, giống như thời gian đang lùi lại, cảnh tượng đã từng thoáng qua trước mắt...

Lãnh tĩnh hàn nhìn Mộ Thiên thanh, nhìn ánh mắt trong suốt đang chờ mong của cô, không hiểu sao bản thân mình cũng có chút chờ mong. Nhưng nghĩ lại, chút chờ mong chỉ là vì đây là những việc xảy ra giữa cô và Ứng, trong lòng hơi chút mất mát. Thế nhưng suy nghĩ thoáng qua ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

"Đã từng đồng ý với cô!" Lãnh Tĩnh Hàn chỉ nói ngắn gọn rồi đi trước dẫn đầu về phía vườn hoa.

Mộ Thiên thanh cười vui, khi đi theo bước chân Lãnh Tĩnh Hàn thấy hàng rào hoa tường vi bao quanh hoa hướng dương thì cô đã không cách nào hình dung cảm xúc của mình.

Nếu như lúc này là phỏng đoán, như vậy, cảm xúc của giờ khắc này chính là phức tạp, có vui vẻ, có buồn thương, có kỷ niệm, có đắng cay... Hơn nữa, khiến cô không thể nào mở miệng.

Có lẽ, bây giờ khoảng cách giữa anh và cô khá xa, giống như khoảng cách trước đây của cô và anh...

Mộ Thiên thanh cay cay mũi, hốc mắt đỏ dần. Cô nhìn Lãnh Tĩnh Hàn đang thờ ơ đứng bên, có chút ghen ngào nói: "Nếu như không có ý muốn thu hẹp khoảng cách giữa anh và em, cũng đừng dẫn em tới đây để nhớ lại quá khứ..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trở nên yếu ớt

"Nếu như không muốn thu hẹp khoảng cách giữa em và anh, không cần phải làm em nhớ lại những ký ức này."

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn nước mắt đang đảo quanh mắt Mộ Thiên Thanh, lòng khẽ co thắt. Anh âm thầm cau mày, sau đó dời mắt nhìn về vườn hoa hướng dương phía trước, giọng điệu khó khăn: "Tôi từng nghĩ tới muốn cô nhớ lại quá khứ, những điều này... chỉ là thực hiện ước định ban đầu!"

Thay Ứng thực hiện ước định giữa cô và anh ấy, nhưng tôi lại không thể nói cho cô biết, Ứng đã rời khỏi cô, hoàn toàn rời khỏi cô...

Lãnh Tinh Hàn không nói những lời này, chỉ là trong lòng càng thêm nặng nề.

Mặc dù đã sáu năm, nhưng cho đến hôm nay, dù anh nhớ lại cũng không dám tin Ứng đã chết rồi. Một người cuồng ngao không kềm chế được sẽ dùng phương thức như vậy hoàn toàn rời xa tất cả những người quan tâm anh. Thậm chí... bởi vì không thể nhìn Mộ Thiên Thanh dù chỉ một lần, không thể tự mình đặt tay cô đi hoàn thành ước định mà để lại tiếc nuối mãi mãi.

Mộ Thiên Thanh không thể kìm nén nước mắt, từng giọt nước nặng trĩu lướt trên mặt rồi lan đến miệng, trong lòng chất chứa cảm xúc đau đớn, khổ sở.

Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, mắt nhẹ nhàng chớp, nhìn Lãnh Tinh Hàn nghẹn ngào: "Chỉ là vì thực hiện cam kết?"

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, mắt nhìn Mộ Thiên Thanh, nhìn nước mắt cô không ngừng rơi, đáy mắt hiện lên nỗi đau lòng.

Cô là một người kiên cường, như trong tài liệu điều tra cho dù bị thương trong nhiệm vụ cô cũng không rơi một giọt nước mắt. Nhưng ở trước mặt anh, cũng có thể là ở trước mặt "Ứng" cô... trở nên rất yếu đuối.

Mộ Thiên Thanh tự cười giễu, nháy mắt, cố ép nước mắt không rơi thêm nữa, hít một hơi thật sâu, âm thầm cắn răng, nở nụ cười khó coi: "Nếu như chỉ là như vậy, như vậy... em không cần!"

Nói xong, Mộ Thiên Thanh xoay người định rời đi. Cô vẫn luôn ảo tưởng cảnh gặp lại sau nhiều năm. Nhưng cô cũng không nghĩ tới sẽ thành ra thế này. Rõ ràng ở ngay bên cạnh nhưng không thể nào biết khoảng cách xa chừng nào...

Đã từng là mặt trời rực rỡ, đã biến thành đêm lạnh lẽo. Cô ở trước mặt anh không phải là ngày nắng!

"A", Mộ Thiên Thanh sợ hãi kêu, vẫn đang trong mạch cảm xúc đau thương, cả người đã nghiêng về trước...

Mộ Thiên Thanh nhìn rãnh công trước mặt, trợn to hai mắt, ngay lúc sắp úp mặt trên đất thì cô vung loạn tay, bỗng cánh tay bị một bàn tay mạnh mẽ cầm lấy, thuận thế lùi về phía sau, cả người rơi vào trong lồng ngực to lớn của Lãnh Tinh Hàn...

Mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn hơi thở phái nam trong nháy mắt chui vào trong mũi Mộ Thiên Thanh. Mộ Thiên Thanh chưa hoàn hồn thở hổn hển, cả người đông cứng trong ngực Lãnh Tinh Hàn...

Lãnh Tinh Hàn không buông Mộ Thiên Thanh ra, cứ lẳng lặng ôm như vậy. Người trong ngực nhỏ yếu như không hề có chút thịt nào. Anh rất khó tưởng tượng người gầy yếu như vậy làm thế nào chống đỡ... gia đình sau nhiều năm vụn vỡ?

Nghĩ tới đây ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lơ đãng hướng về khúc quanh phía trước, đôi mắt sâu bắn ra hai đường sáng sắc bén về phía góc áo không rõ.

Anh khẽ mở miệng, mặt không biến sắc nói: "Quá khứ tươi đẹp đến đâu cũng đã là quá khứ, trí nhớ cũng chỉ là trí nhớ!"

Mộ Thiên Thanh bừng tỉnh khi nghe giọng nói trầm trầm, đột nhiên đẩy tay rời khỏi lồng ngực Lãnh Tinh Hàn mấp môi hỏi: "Có ý gì?"

"Bắt đầu lại lần nữa!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh nói xong, ánh mắt không hề để ý nhìn về phía trước, hành động nhỏ đến mức không thể nhận ra, ánh mắt dần thay đổi.

Trong góc, người đàn ông cao lớn cảm nhận được một luồng khí lạnh đang xua tan dòng khí nóng xung quanh, một loại cảm giác lạnh từ lòng bàn chân khiến anh ta không khỏi rung mình. Anh ta khẽ liếc Lãnh Tinh Hàn cùng Mộ Thiên Thanh đang ở rãnh công, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn rồi nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Mà bên cạnh rãnh công, Mộ Thiên Thanh nhẹ nhấp mi, không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn hỏi: "Bắt đầu lại lần nữa?"

Lãnh Tinh Hàn thần nhiên trả lời: "Em xác định tình cảm của em bây giờ không có tư tưởng của thời thơ ấu sao? Bây giờ em hiểu người đang đứng trước mặt em được bao nhiêu?"

Hai câu hỏi ngắn gọn giản khiến Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên. Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, giống như nhiều năm qua cô chưa từng nghĩ tới lần gặp mặt tiếp theo sẽ xuất hiện tình huống như ngày hôm nay.

"Giấc mơ luôn luôn đẹp, đáng tiếc... thực tế không không đẹp như mơ!"

Lời nói thần nhiên nhưng ẩn chứa nhiều ý tứ, Lãnh Tinh Hàn âm thầm thở dài, có lẽ... để cô tự mình khám phá mặt trời của cô đã rời đi là phương pháp tốt nhất.

Có lẽ, khi cô nhớ lại cũng sẽ phát hiện, điều cô kiên trì cũng chỉ là ảm áp trong trí nhớ!

Mộ Thiên Thanh cảm giác đầu óc mình ở trước mặt Lãnh Tinh Hàn sẽ trở nên loạn ngầu, lời anh nói luôn làm cho cô như rơi vào trong sương mù, mỗi

một câu nói cũng cất giấu những dụng ý khác...

Thầm cười tự giễu, Mộ Thiên Thanh đột nhiên cảm thấy là mình quá coi trọng chính mình rồi, khóe miệng cô giật giật, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh nói: "Đúng vậy, thực tế luôn tàn khốc... Có lẽ, chỉ là do em quá cố chấp!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn dáng vẻ cô, nhẹ than thầm, trong lòng biết cô cũng không để ý gì tới ý tứ của anh nhưng cũng không muốn nói thêm điều gì, hôm nay mang cô tới nơi này cũng chỉ muốn xác thực nghi ngờ đêm qua mà thôi...

Lúc này, một người làm vườn vội vã đi về phía bọn họ, thấy Lãnh Tinh Hàn, trước tiên cung kính nói: "Tổng giám đốc, có mấy cảnh sát ở bên ngoài, nói có nghi phạm ở nông trường!"

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, trong đầu thoáng qua người vừa ở góc tường, thầm nghĩ: chẳng lẽ là anh đoán sai?

"Là cảnh sát khu nào?" Mắt Mộ Thiên Thanh còn hơi đỏ nhưng nghe nói trong vườn hoa có nghi phạm, mắt ánh lên tia sáng.

Người làm vườn ngạc nhiên, sau đó lắc đầu.

Lãnh Tinh Hàn đi trước về cổng vườn, Mộ Thiên Thanh cũng đi theo...

Ở trước cổng vườn hoa, Thượng Quan Mộc còn đang mặc đồng phục dã chiến, mấy người bên cạnh cũng như vậy. Trong lúc bọn họ đang đánh đã chiến thì vô tình phát hiện một nghi phạm mất tích năm năm. Trên đường đuổi theo lúc đến gần vườn hoa thì biến mất không thấy đâu nữa.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc hơi lạnh đứng đó chờ đợi, vì vườn hoa là của tư nhân, trong tay bọn họ không có lệnh kiểm soát nên không có cách nào cưỡng chế lục soát, chỉ có thể trong lúc chờ lệnh kiểm soát cũng chờ chủ vườn hoa.

"Ba phút sau sẽ có lệnh kiểm soát!" Một vị cảnh quan cúp điện thoại báo cáo với Thượng Quan Mộc.

Nhưng Thượng Quan Mộc không đáp, chỉ nheo nheo mắt, nhìn hai người đang đi tới... Sau khi anh nhìn qua Lãnh Tinh Hàn, rồi lại nhìn Mộ Thiên Thanh, cho đến khi hai người đứng lại ở trước mặt anh, anh vẫn chưa thu hồi ánh mắt.

Mộ Thiên Thanh cũng không nghĩ đến lại gặp Thượng Quan Mộc ở đây, cô nhấp môi dưới, che giấu cảm xúc hốt hoảng, nhưng cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt bí thương của anh.

Mấy cảnh sát ở đây, ngoài Thượng Quan Mộc cũng chưa từng gặp Lãnh Tinh Hàn, mấy người khi thấy người này thản nhiên đứng trước mặt bọn họ thì bị ánh mắt sắc bén cùng khí thế cao ngạo của anh kinh động.

Thượng Quan Mộc thôi nhìn Mộ Thiên, nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Không nghĩ tới, nơi này lại là của Lãnh thiếu..."

Lãnh Tinh Hàn cũng không xem nhẹ ánh mắt vừa rồi của Thượng Quan Mộc, ánh mắt sâu hun hút nói: "Nghe người làm vườn nói có nghi phạm lẩn vào vườn hoa?"

"Đúng!" Thượng Quan Mộc tỏ vẻ chuyện công, "Chúng tôi vốn đang ở chiến trường đã chiến đằng trước, trong lúc vô tình phát hiện một nghi phạm đang lẩn trốn, trên đường đuổi theo đến đây thì mất dấu..."

Thượng Quan Mộc không nói tiếp, những người xung quanh vừa nghe đã hiểu, ngoài vườn hoa này căn bản không còn chỗ nào ẩn nấp.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch miệng, vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi nói: "Phối hợp với cảnh sát vốn cũng là việc chúng tôi nên làm..."

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn nhẹ liếc người làm vườn, lạnh lùng phân phó: "Phối hợp với cảnh sát Mộc!"

"Vâng!" Người làm vườn đáp.

"Vậy thì cảm ơn Lãnh thiếu đã tạo điều kiện!" Thượng Quan Mộc bình tĩnh nói.

"Cảnh sát Mộc xin cứ tự nhiên!" Lãnh Tinh Hàn nói xong, như không có chuyện gì xảy ra kéo tay Mộ Thiên Thanh đang bối rối nhìn Thượng Quan Mộc, khẽ ra hiệu với mọi người, đưa Mộ Thiên Thanh còn đang bần thần lên xe.

Mặt Thượng Quan Mộc tối sầm, cảm giác vô cùng khác thường.

"Thượng Quan?" Người bên cạnh nhắc nhở.

Bởi vì cũng chưa từng gặp mặt Lãnh Tinh Hàn, còn thêm khác khu, cho nên mặc dù đã từng nghe nói đến chuyện Mộ Thiên Thanh nhưng mấy người cũng không biết, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Thượng Quan Mộc thu hồi ánh mắt, sau đó nhanh chóng đi vào vườn hoa, bắt đầu tìm kiếm theo phương án ban đầu, chỉ để lại ba người đứng trông ở cổng xem có người trốn ra hay không.

Lên xe Mộ Thiên Thanh vẫn không nói gì, lòng hơi nhấp nhón nhìn đoàn người nhanh chóng đi vào vườn hoa, khẽ nhếch môi.

"Thế nào? Không giải thích với anh ta sao?" Lãnh Tinh Hàn hỏi.

Mộ Thiên Thanh thu hồi ánh mắt, lúng túng giật giật khóe miệng lầm bầm: "Em với anh ấy không có quan hệ gì... sao phải giải thích?"

"Hả?" Lãnh Tinh Hàn hỏi lại.

"Không có gì!" Mộ Thiên Thanh nhanh đáp.

Lãnh Tinh Hàn nhìn cô cúi đầu, gương mặt lạnh trở nên cứng ngắt. Anh thôi nhìn cô, khởi động xe lui lên trên đường. Chỉ là lúc rời khỏi vườn hoa, anh nhìn công viên ở gương chiếu hậu, suy nghĩ trở nên mờ mịt.

Chẳng lẽ... mục tiêu của anh sai rồi?

"Reng", điện thoại trên xe đúng lúc vang lên, Lãnh Tinh Hàn ấn nút trả lời.

"Tổng giám đốc, buổi chiều có cuộc họp đại hội cổ đông, thời gian là hai giờ!" Trong điện thoại vang lên giọng nói ôn hòa của Hình Thiên, cung kính nhưng không có cảm giác xa cách.

"Ừm!" Lãnh Tinh Hàn chỉ là lạnh lùng đáp, sau đó liền cúp điện thoại.

"Nếu anh có việc thì đi trước đi..." Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Anh thả em ở trạm xe lửa là được rồi, em đến cửa hàng hoa của Tiểu Nhiên!"

"Đi ăn trưa trước!" Trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn không cho phép cự tuyệt.

Trải qua mấy lần ở cùng, Mộ Thiên Thanh đã quen với thói bá đạo của Lãnh Tinh Hàn, yên lặng ngồi ở trên xe.

Trên đường không ai mở miệng, khi Lãnh Tinh Hàn đậu xe trước một nhà hàng cao cấp đạt tiêu chuẩn thì Mộ Thiên Thanh có chút mất tự nhiên liếc nhìn quần áo của mình, yên lặng theo sau anh.

"Lãnh thiếu!" Nhân viên phục vụ cung kính hành lễ, không hề liếc mắt tới Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh thầm tự giễu, đúng vậy, cái gì mà quý tộc ăn cơm, trước mặt kẻ có tiền và có quyền... chỉ sợ đều không đáng kể.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người Lãnh Tinh Hàn tới vị trí gần cửa sổ rồi đưa thực đơn cho cả hai, sau đó đứng chờ ở bên cạnh...

Mà từ lúc bọn họ đi vào, có mấy ánh mắt vẫn theo sát bọn họ. Lãnh Tinh Hàn cũng không để ý tới, Mộ Thiên Thanh lại như ngồi trên đồng kim, hơn nữa, tính miễn cảm nói cho cô biết, ánh mắt kia hết sức không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Nguồn bị nhảy chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nếu như, em thích!

Thượng Quan Mộc nhìn về si ngốc sững sờ của Mộ Thiên Thanh, nụ cười trở nên nhu hòa, ánh mắt sâu xa nhìn sợi tóc cô bị gió thổi loạn, anh giơ tay lên, tùy ý cầm lấy nhưng vừa đụng phải làn da ấm áp, anh rõ ràng cảm thấy người cô cứng ngắt.

Thiên Thanh, nếu như... em thích, anh cũng sẽ vì em trồng một vườn hoa hướng dương, chỉ là... em cho anh cơ hội như vậy sao?

Mộ Thiên Thanh hơi sợ quay mặt, ánh mắt nóng bỏng của Thượng Quan Mộc khiến cô không biết làm sao. Trong chuyện tình cảm cô là người cố chấp,

cũng rất hèn nhát, cô chấp nhất lời hứa sẽ không đổi trong quá khứ, cũng sợ thực tế phải đổi mặt ở hiện tại!

Lúc Mộ Thiên Thanh nghĩ tới việc chạy trốn, điện thoại Thượng Quan Mộc reo lên, anh nhìn ánh mắt né tránh của Mộ Thiên Thanh, thầm thờ dài nhận điện thoại, nghe người đầu dây bên kia hỏi, chỉ nói: "Tôi đang ở trên sân thượng, cậu lên đi!"

Nghe lời Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh như tìm được cứu tinh, vội vàng nói: "Anh có chuyện thì em đi về trước đây..."

Thượng Quan Mộc bỗng chau mày, giây phút Mộ Thiên Thanh xoay người, giữ cánh tay cô lại, "Đợi chút, anh có đồ cho em!"

"..." Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, Thượng Quan Mộc nói như vậy, cô thực sự muốn trốn cũng không được rồi, chỉ có thể nhắm mắt hỏi: "Cái ... Cái gì?"

Mắt Thượng Quan Mộc thoáng nụ cười, biết cô sẽ không đi liền buông lỏng cánh tay ra, "Lập tức liền đưa tới!"

Trán Mộ Thiên Thanh xuất hiện vạch đen, cảm giác... điện thoại lúc này là đưa đồ cho cô!

Đang suy nghĩ, tiếng bước chân vội vã truyền tới, Mộ Thiên Thanh nhìn, chỉ thấy một người mặc đồng phục của cửa hàng hoa Đại Nam Hải, trong tay đang cầm một bó hoa hướng dương bọc lá xanh ngắt...

"Sếp Mộc, hoa của anh!" Lúc anh chàng cười để ra hai lúm đồng tiền, có chút xấu hổ, anh ta lấy sổ sách ra cho Quan Mộc ký, đợi ký xong, cười chào hỏi rồi rời đi.

"Cho em..." Thượng Quan Mộc đưa bó hoa tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, sáo kín nói: "... Hy vọng hoa này có thể giúp em nở nụ cười rực rỡ trong thế giới của anh!"

"Em... em còn có chuyện, em đi trước!"

Sau khi Mộ Thiên Thanh nói xong, xoay người rời bước về phía cửa, chỉ còn lại một mình Thượng Quan Mộc với bó hoa trên tay, ánh mắt bi thương buộc phải chuyển về phía bó hoa hướng dương tươi sáng!

Thượng Quan Mộc nở nụ cười tự giễu khóe miệng, anh hơi nghiêng mặt, mắt hơi hé nhìn bóng người đang vội vã chạy trốn khỏi đôn cảnh sát, trái tim trống trải.

"Thiên Thanh... Anh trong mắt em, không bằng Lãnh Tinh Hàn chỉ mới gặp vài lần sao?" Trong lời nói Thượng Quan Mộc mang chút không tự tin, nhìn bóng dáng biến mất, anh bỏ bó hoa hướng dương vào tách cà phê bên cạnh, xoay người thả mà bi thương rời khỏi sân thượng.

Ánh mặt trời chiếu lên sân thượng trống trải, chỉ để lại bóng một tách cà phê cùng bó hoa hướng dương...

*

Tập đoàn Thiên Lâm.

Trong phòng họp, Hình Thiên đại biểu lên tiếng, báo cáo tình hình tài chính năm ngoái và sáu tháng tiếp theo, liên quan đến lợi ích của các cổ đông, mọi người đều chuyên tâm lắng nghe, nghe đến đoạn lợi tăng trưởng thêm 2% ánh mắt mỗi người đều lộ vẻ vui sướng.

Sau khi Hình Thiên báo cáo xong, đẩy kính mắt, sau đó nhìn lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Lãnh Tiểu Thiên, cung kính hỏi: "Chủ tịch Lãnh, ngài... còn cần bổ sung gì nữa không?"

Giờ phút này, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Lãnh Tiểu Thiên, duy chỉ có Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt hơi rũ, cả người toát lên vẻ thờ ơ...

Ánh mắt Lãnh Tiểu Thiên tinh nhuệ dừng ở trên người Lãnh Tinh Hàn, ông thầm tức giận, tiểu tử này biết rất rõ mục đích ông đến đây hôm nay, nhưng đáng vẻ như không liên quan đến mình, là không quan tâm đến địa vị bây giờ của mình, hay hiện tại đã không coi ông ra gì đây?

Không khí trong phòng họp vô cùng căng thẳng, mọi người đều cảm nhận được luồng áp lực vô hình, mà những người chờ xem kịch vui giờ này cũng đang âm thầm suy đoán thế cục hai cha con này hôm nay.

Dù sao Lãnh Tiểu Thiên cũng là người trải qua nhiều sóng gió cuộc đời, mặc dù ông rất tức giận, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ chút nào. Ông đang muốn đứng dậy thì điện thoại di động khẽ rung, ngăn trở động tác của ông.

Ông khẽ cau mày lấy điện thoại di động ra, sau khi nhìn thấy tên người gọi liền nói câu "Xin lỗi", đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi...

Bây giờ ở đây chủ yếu là cự thần của Thiên Lâm, căn bản cũng coi như người cùng làm việc với Lãnh Tiểu Thiên, cho nên trong thời khắc quyết liệt như vậy nếu như cú điện thoại kia không phải cực kỳ quan trọng ông tuyệt đối không để ý tới!

"Tan họp!"

Trong lúc mọi người vẫn đang còn mờ mịt, một giọng nói trầm thấp đầy từ tính mà cũng không kém phần lạnh nhạt vang lên. Trong lúc mọi người đang còn mơ hồ Lãnh Tinh Hàn đã đứng dậy ra khỏi phòng họp, Hình Thiên cũng vội vàng dọn dẹp tài liệu rồi đi theo.

Nhất thời, cổ đông trong phòng họp bắt đầu nghị luận ầm ĩ, mọi người phỏng đoán tình hình trước mặt.

Lãnh Tinh Hàn ra khỏi phòng họp liền đi về phía thang máy, Hình Thiên đi nhanh mấy bước nhấn thang máy, sau đó lẳng lặng đứng một bên.

“Đỉnh!”, thang máy nhanh chóng mở cửa, Lãnh Tiểu Thiên đi ra từ một bên khúc quanh, trong nháy mắt đến gần Lãnh Tinh Hàn, bốn mắt nhìn nhau!

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt trước rồi bước vào thang máy, Hình Thiên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, về mặt chuyên nghiệp nhìn Lãnh Tiểu Thiên hỏi: "Chủ tịch, ngài cùng đi lên chứ?"

Lãnh Tiểu Thiên cả người ư ảm đi vào thang máy.

Trong không gian chật hẹp, Hình Thiên thắm nuốt nước bọt, có loại cảm giác đặt mình trong ở trong nước sôi lửa bỏng...

Đến tầng trên cùng, Lãnh Tinh Hàn cùng Lãnh Tiểu Thiên đi vào phòng làm việc, Hình Thiên bằng tốc độ nhanh nhất rút hai tách cà phê sau đó rút lui khỏi phòng làm việc lạnh lẽo.

"Con thôn tính MT dưới danh nghĩa Thiên Lâm?" Lãnh Tiểu Thiên mất đi tỉnh táo, như không thể át chế cơn giận của mình.

"Ngược lại tin tức của ba rất linh hoạt!" Lãnh Tinh Hàn thờ ơ đáp.

Lãnh Tiểu Thiên giận không kềm chế được, nhìn dáng vẻ bất cần của Lãnh Tinh Hàn, đột nhiên có cảm giác muốn kích động xé rách biểu tình bình tĩnh kia. Để cho ông xem thử một chút, bây giờ trong đó rốt cuộc chứa những thứ gì?

"Tinh Hàn..." Lãnh Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Hàn, khắc chế hạ lửa giận của mình rồi mới nói: "Con nhất định phải bức chết ông Hàn sao?"

"Thế giới này... Cá lớn nuốt cá bé!" Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn vừa âm u vừa tàn bạo, "Nếu như ba nhìn con không thuận mắt, tùy thời điểm có thể cùng Hội đồng quản trị bãi nhiệm con!"

Lãnh Tiểu Thiên nổi giận, tiểu tử này rõ ràng nắm được nhược điểm của ông, ông nhẫn nhịn, cuối cùng thỏa hiệp hỏi: "Có thể để lại cho ông Hàn một con đường sống?"

Lãnh Tinh Hàn nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Thiên, một lát sau mới vừa thu hồi ánh mắt sắc bén, chậm rãi nói: "Lần sau không thể làm như thế này nữa! Con còn có chuyện, bản thân mình..."

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn không để ý Lãnh Tiểu Thiên, đi thẳng khỏi phòng làm việc. Anh không bảo Hình Thiên đi theo mà trực tiếp xuống bãi đậu xe dưới lòng đất...

Ngồi trên xe, Lãnh Tinh Hàn lấy điện thoại di động ra bấm danh bạ, đợi điện thoại kết nối rồi lạnh lùng phân phó: "Dùng thu mua MT, thông báo họp hội đồng cổ đông tạm thời, cậu đi chủ trì!"

Dứt lời, không đợi đối phương trả lời, Lãnh Tinh Hàn đã cúp điện thoại, mặt lộ vẻ mệt mỏi, anh nhìn di động, do dự chốc lát rồi bấm số điện thoại của Mộ Thiên Thanh.

Lãnh Tinh Hàn một hồi chờ tiếng ‘tút tut’ hồi lâu mà vẫn không có người nghe!

Lãnh Tinh Hàn khề nheo mắt, ánh mắt chưa từng nóng, cặp mắt nhìn điện thoại di động, bấm gọi lần hai nhưng vẫn không có người nghe máy...

Mây nhú lại, môi khẽ nhấp, dần ngưng đọng không khí trong không gian chật hẹp trong xe.

Mà lúc này Mộ Thiên Thanh đang đứng trong một công viên nhỏ cách đồn cảnh sát không xa, cô cúi thấp đầu, đá mấy chiếc lá cây rơi trên đất, vẻ mặt im lặng có chút trống rỗng.

"Hu hu hu... Sao anh lại tìm đến đây... em nghĩ là anh không muốn chơi cùng em... Hu hu hu..."

Tiếng khóc thút thít đi kèm giọng non nớt hồn dỗi truyền tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh. Cô dừng bước, bản năng nhìn về phía âm thanh truyền tới, một cậu bé khoảng mười tuổi đang cõng cô bé đang khóc nức nở, vừa an ủi, vừa cười đùa, cô bé lên án không tha...

Hình ảnh như vậy khiến Mộ Thiên Thanh đứng đờ ra, cho đến khi bóng dáng hai người cùng tiếng khóc của cô bé đi xa cô mới tỉnh lại.

"Thực tế không giống trong mơ!" Mộ Thiên Thanh tự lẩm bầm, Lãnh Tinh Hàn cũng từng nói với cô những lời này!

Có lẽ, anh đúng...

Tất cả suy nghĩ của cô đều chìm đắm trong kí ức lúc nhỏ, người duy nhất nguyện ý chơi cùng cô, người duy nhất có thể chịu đựng tính khí tùy hứng của

cô, cô bị coi thường sẽ đánh nhau với người ta đầu tiên...

Cô đã từng hỏi anh, tại sao anh không giống với người khác, không ghét cô, hoàn toàn nguyện ý theo cô, anh chỉ nói một câu —— bởi vì em cô đơn!

Cô đơn?

Hai mắt Mộ Thiên Thanh ửng đỏ nhưng khóe miệng cô lại nâng lên...

Tất cả mọi người đều cho rằng cô là công chúa hạnh phúc, nhưng chỉ có anh nhìn thấy cô cô đơn!

"Bây giờ anh cảm thấy em không còn cô độc nên không cần làm bạn nữa sao?"

Lời nói nhẹ nhàng như gió, văng vào công viên vắng lặng. Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, giấu đáy mắt bi thương, sau đó tặng cho mình một nụ cười kiên cường, nặng nề nói: "Em không cô đơn, mỗi ngày đều có mặt trời đi cùng em!"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn mặt trời đang lặn về phía tây, khóe miệng vẫn nâng lên như cũ, cô yên lặng nói: nếu như... trí nhớ bị chôn sâu từ giây phút này, tất cả đều là khởi đầu mới, như vậy, mặt trời nhỏ, em sẽ dũng cảm đối mặt mỗi ngày!

"Cũng không phải mỗi ngày đều có mặt trời!"

Thình lình có tiếng nói phát ra làm Mộ Thiên Thanh giật mình, cô đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông đội mũ hai cánh tay ôm ngực dựa vào trên cây khô, hai chân thon dài lười biếng bắt chéo nhau. Anh ta cúi đầu, nhìn không rõ mặt mũi anh ta, nhưng lại có thể thấy rất rõ là một khuôn mặt đẹp.

Mộ Thiên Thanh nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đàn ông một cách nhanh nhất, có chút tức giận với anh ta vừa nói, thầm oán anh ta nhưng cũng không có ý định đáp lời, xoay người tức giận bước về phía trước...

Người đàn ông khẽ ngẩng đầu nhìn bóng lưng Mộ Thiên Thanh bóng lưng, nhếch miệng cười, ánh mắt sâu thẳm dần lộ nét ưu thương, chỉ nghe anh ta lầm bầm: "Hoa hướng dương không có mặt trời cuối cùng cũng sẽ héo tàn! Thiên Thanh... Cho dù hấn thay đổi em vẫn bị hấn hấp dẫn sao? Còn nữa, em cố chấp chỉ vì trí nhớ khi còn bé sao?"

"Hấn sẽ yêu em sao?" Người đàn ông thôi nhìn theo, giống như tự hỏi, đáy mắt bi thương bị thay thế bởi sự tàn bạo, ngay cả nụ cười nơi khóe miệng cũng vô cùng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Không khỏi tức giận

Lãnh Tinh Hàn lái xe chạy nhanh trên đường, gọi điện thoại cho Mộ Thiên Thanh mấy lần không được, gương mặt lạnh lùng tỏ rõ sự tức giận mà anh không hề hay biết.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Lãnh Tinh Hàn nhấn phím kết nối...

"Lão Đại, Lão Quý đột nhiên mất tích!" Trong điện thoại vang lên giọng nói nặng nề của Tiểu Lục.

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, lạnh nhạt hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Buổi trưa lúc đàn em báo cáo, nói là mất dấu!"

"Cậu đang ở đâu?" Lãnh Tinh Hàn hờ hững hỏi.

"Em đang ở MG!"

"Ừ!" Lãnh Tinh Hàn đáp, cúp điện thoại, khề đăm chiêu, đột ngột bẻ tay lái sau đó phóng xe về phía MG...

Đến MG, bảo vệ vừa thấy anh vội vàng kính cẩn mà nịnh nọt nghênh đón, "Lãnh thiếu!"

Lãnh Tinh Hàn cũng không thèm nhìn mặt bọn họ, một tay bỏ trong túi quần, bước chậm rãi vào MG, đi thẳng đến phòng bao của bọn Tiểu Lục.

Vào phòng, đám người Tiểu Lục vội vàng đứng dậy, "Lão Đại!"

Lãnh Tinh Hàn ngồi xuống trên ghế sofa, giương mắt lên nhìn, ánh mắt thâm thúy nhìn Tiểu Lục, "Cậu có ý kiến gì đối với chuyện này không?"

Tiểu Lục ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu ý Lãnh Tinh Hàn. Anh ta ngồi xuống một bên sofa, nghĩ một chút rồi mới nói: "Có hai khả năng, một là, Lão Quỷ không tin tưởng chúng ta, hiện tại tình hình bên Tam Giác Vàng rất căng thẳng, súng ống đạn dược bên kia chủ yếu là do chúng ta cung cấp; hai là..."

Tiểu Lục liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn đang ưu nhã châm thuốc, nuốt xuống, nói tiếp: "Muốn bắt được điểm yếu của Dạ Ưng!"

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cao ngạo, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "Dạ Ưng có điểm yếu gì?"

Lời nói thản nhiên nhưng tràn ngập khí thế cao cao tại thượng, vô cùng lạnh lẽo, cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Tiểu Lục không nói gì, Dạ Ưng chuẩn bị cực kỳ kỹ càng, trong thế giới này, không phải chỉ cần anh có quyền, có tiền... là sẽ có nhiều chuyện để cho anh chơi mãi!

Nhưng Dạ Ưng là nơi khiến người ta không thể tìm được nhược điểm, đó là do...

Tiểu Lục nhìn Lãnh Tinh Hàn, anh vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng thờ ơ, lúc nào cũng có thể cảm nhận được loại ánh sáng nóng bỏng từ anh, giống như chỉ cần có anh bên cạnh không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn trở bước chân bọn họ.

"Truyền lời, nếu như hấn ta không xuất hiện trước thời gian đã hẹn..." Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn u ám mà gian xảo, "... Vậy thì vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện!"

Tiểu Lục nhú chặt mày đáp lời, lén quan sát Lãnh Tinh Hàn đang im lặng hút thuốc, cảm thấy hôm nay tâm trạng anh hình như không tốt, lòng thầm nghĩ, không biết là ai bảo Lão Đại không bao giờ để lộ cảm xúc.

*

Lúc Mộ Thiên Thanh về nhà mặt trời đã lặn hẳn, cô vừa mở cửa tiếng chuông điện thoại vang lên như búa đòi mạng, cô vội vàng đóng cửa đi nhận điện thoại...

"Mộ Thiên Thanh, cậu chết đuối ở đâu vậy hả, làm gì mà không nhận điện thoại!"

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy lỗ tai "Ong ong", cô xoa nhẹ chân mày nghe Thẩm Duyệt Nhiên thao thao bất tuyệt trong điện thoại hồi lâu, vừa nghe cô nằng nặc bấm có gọi điện thoại bên móc di động mới phát hiện điện thoại di động không có trên người.

Cô nhìn bàn ăn, điện thoại di động đang nằm ngay trên bàn mới hậm hực nói: "Mình quên điện thoại ở nhà... Cái người này sao vội tìm mình như vậy làm gì?"

"Tiêu rồi, hôm nay lúc mình bố trí hội trường đụng phải cha mình!" Trong điện thoại vang lên tiếng kêu rên của Thẩm Duyệt Nhiên.

Mộ Thiên Thanh tròn to hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Sao cha cậu lại đến thành phố A?"

"Trọng điểm không phải cái này..." Thẩm Duyệt Nhiên cắn răng, sau đó dừng lại, nhỏ giọng nói: "Trọng điểm là cậu mau tìm người tới cứu mình!"

Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhú mày, trong đầu hiện lên khuôn mặt Thẩm Trạch Hải khiến người ta có thể liên tưởng ngay đến bốn chữ tiểu lý tàng đao (miệng nam mô bụng bò dao găm – bề ngoài biểu hiện rất tử tế nhưng trong thâm tâm rất độc ác).

"Thiên Thanh?" Thẩm Duyệt Nhiên thật lâu không nghe thấy tiếng Mộ Thiên Thanh, vội vàng gọi.

"Cha cậu thông minh nhanh trí như vậy, tạm thời tìm một người cũng không qua được?" Mộ Thiên Thanh nhú mày càng chặt.

"Bây giờ đã không lo được nhiều như vậy..." Thẩm Duyệt Nhiên nói rất nhỏ, giọng điệu nóng nảy: "Là chị em thì phải giúp mình nghĩ cách, tốc độ phải nhanh, mình chờ điện thoại của cậu!"

"Tút TUT TUT..."

Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp nói xong trong điện thoại đã vang lên tiếng ngắt điện thoại.

Cô nhú mày cúp điện thoại, trong đầu suy nghĩ tìm ai giúp một tay mới có thể lừa gạt vượt qua kiểm tra?

Lúc này, tiếng chuông điện thoại dễ nghe đột nhiên vang lên, Mộ Thiên Thanh liếc nhìn bàn ăn, sau đó đứng dậy đến nhận điện thoại, thấy là Lãnh Tinh Hàn gọi, không khỏi vui vẻ vội vàng nhận điện thoại...

Đầu dây điện thoại kia của Lãnh Tinh Hàn đã được kết nối, nhưng không lên tiếng.

"Alo?" Mộ Thiên Thanh nghi ngờ dò thử.

"Ồ đâu?" Giọng nói lạnh lẽo mang theo hơi thở bá đạo

"Ở nhà!"

"Vẫn ở nhà?"

Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày, Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng như vậy giống lúc cô đang thẩm vấn phạm nhân.

Điện thoại trở nên im lặng, cuối cùng Mộ Thiên Thanh vẫn quyết định nói dối, "Ừ, sau khi về cũng chưa có đi ra ngoài."

Cô không biết Lãnh Tinh Hàn gọi điện thoại tới, mà cô cũng không nghĩ đến anh sẽ vô duyên vô cớ gọi cho cô.

Lãnh Tinh Hàn cầm điện thoại nhẹ nhàng tựa vào ghế salon, đôi mắt sâu hướng về hình ảnh trên màn hình phía trước, gương mặt cứng ngắt.

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm?" Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, cảm thấy hơi chán nản đối với lời nói không có suy nghĩ này.

"Em... buổi tối có việc!"

"Ừm!"

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ đáp, cúp điện thoại. Anh tùy ý ném điện thoại lên trên bàn, rút một điếu thuốc ngâm trong miệng. Bật lửa phát ra tiếng 'keng', khói bay lên, đứng dậy đi tới cửa sổ quan sát con phố vàng son khiến người ta choáng ngợp...

Ánh nắng chiều nhu hòa tinh khiết hắt lên cửa sổ, quanh người Lãnh Tinh Hàn như phát ra vàng sáng, nhưng lại không nhận thấy chút ám áp nào, ngược lại giống như Satan muốn lao ra bóng tối, bất cứ khi nào cũng có thể cắn nuốt ánh sáng...

"Cốc cốc cốc!"

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Lãnh Tinh Hàn cũng không quay đầu lại nói một câu "Đi vào", cửa được mở ra, Hình Thiên đi vào.

Lãnh Tinh Hàn cúi đầu, vờ điếu thuốc trong cái gạt tàn thuốc, lạnh nhạt hỏi: "Ông cụ như thế nào?"

"Tức giận không nhẹ!" Hình Thiên bĩu môi, nói: "Thật ra thì em vẫn không hiểu, tại sao lão Tổng lại cho anh làm Tổng giám đốc? Cho dù anh buộc ông ấy đến mức đây ông ấy cũng không bãi nhiệm anh!"

Lãnh Tinh Hàn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chiều hoàn toàn biến mất. Vấn đề Hình Thiên nói anh cũng từng nghĩ tới nhưng lại không có đáp án. Nếu như nói Lãnh Tiểu Thiên là bởi vì không có con trai... Lý do này không đúng, dù sao chuyện ông có một người con riêng cũng không phải là bí mật lớn gì.

"Tra nghi phạm đó sao rồi?" Lãnh Tinh Hàn chuyển đề tài.

"Tra rồi. Ngoại trừ thân phận nghi phạm cũng không có gì khả nghi. Mấy năm nay lúc đang lẩn trốn rất nghèo túng, lần này trở về vốn là nghĩ bí quá hoá liều một lần, nhưng không nghĩ tới lại gặp phải Thượng Quan Mộc..."

"À!!!" Lãnh Tinh Hàn kinh ngạc tiết lộ ý tứ sâu xa.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhếch miệng, hơi thở lạnh lẽo, trong đầu anh xâu chuỗi chuyện của hai ngày nay, ánh mắt tối lại.

Có vài người... giống như đang chơi trò chơi cùng anh?

Chỉ là, mục đích của người này là gì?

"Nghe Tiểu Lục nói không thấy Lão Quý?" Hình Thiên lấy chai rượu, rót cho mình và Lãnh Tinh Hàn một ly, "Ngày mai chính là ngày kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát, hẳn không xuất hiện có cần phải sửa lại kế hoạch của chúng ta không?"

"Hắn sẽ xuất hiện!"

Chỉ bốn chữ, rất nhẹ, lại làm cho người ta tin phục. Hình Thiên cười cười, giơ ly rượu lên, đổ toàn bộ rượu vào trong miệng.

*

Sắc trời dần dần tối, lúc vừa lên đèn vốn là lúc cả nhà ngồi chung một chỗ ăn cơm nói chuyện, trên đá ngầm bên bờ biển lại xuất hiện một bóng người cô độc...

Ban đêm gió nhẹ nhàng thổi mang theo mùi mặn chát của nước biển, người đàn ông ngồi trên đá phóng tầm mắt vào mặt biển nơi xa, ánh mắt bình tĩnh lộ vẻ ưu thương nhàn nhạt, vẻ ưu thương này nhìn lâu sẽ khiến cho lòng người cũng trở nên nặng nề.

Người đàn ông ngồi lẳng lặng, giống như hòa cùng với trời đất thành một chỉnh thể, cho đến khi điện thoại di động vang lên phá vỡ không khí im lặng...

Người đàn ông không mở miệng nói chuyện, chỉ nghe người ở đầu dây bên kia báo cáo, một lúc lâu sau mới cười tà nói: "Tôi đến ngay!"

Người đàn ông cúp điện thoại, đứng dậy, sau đó nhảy khỏi đá ngầm... Tất cả động tác làm liền một mạch, toát lên vẻ khỏe mạnh làm cho người ta có cảm giác hướng thụ.

Người đàn ông lái xe đến khu biệt thự trên núi rồi dừng lại trước một căn nhà, xe anh ta vừa đậu ở bãi đã có người vội vàng tiến lên mở cửa.

"Anh Tiêu!" Người mở cửa cung kính gọi.

Người đàn ông không để ý đến, trực tiếp đi vào biệt thự. Khi anh ta bước vào, mấy người vốn đang ngồi bên trong đều đứng lên, cung kính gọi: "Anh Tiêu!"

Nhưng chỉ có một người còn ngồi ở chỗ đó, nhìn chằm chằm không chớp mắt. Hắn tức giận nhìn người đàn ông, "Anh là ai? Tại sao dẫn tôi tới nơi này?"

"Anh không phải cần phải biết tôi là ai, về phần tại sao bắt anh..." Người đàn ông giương khóe miệng, đôi mắt xé nhỏ dài lộ ra hơi thở lạnh lùng, khuôn mặt không phải làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy đẹp nhưng không ai có thể làm ngơ, "Lão Quý, chúng ta bàn chuyện giao dịch một chút?"

Đối với người đàn ông biết thân phận của hắn, Lão Quý khá kinh ngạc. Hắn ta căn bản không rời khỏi Tam Giác Vàng, cho dù có giao dịch cũng rất ít khi tự mình đi. Người ngoài biết đến hắn rất nhiều, nhưng người có thể nhận ra hắn thì không nhiều.

Nhưng nghỉ ngơi cũng là nghỉ ngơi, dù sao Lão Quý đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, hắn giấu kín sự nghỉ ngơi, lạnh lùng hỏi: "Giao dịch gì?"

Người đàn ông ngồi xuống trước Lão Quý, cười nhạt nhìn Lão Quý, chậm rãi nói: "Tôi muốn biết thời gian và địa điểm Dạ Ưng giao dịch với anh!"

"Không thể nào!" Lão Quý bác bỏ không hề suy nghĩ.

Nụ cười trên khóe miệng người đàn ông sâu hơn, giống như quyết định nhanh như vậy đối với anh ta là có chút tiếc hận.

Lão Quý run lên, thềm cau mày. Ánh mắt lạnh lùng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lăng trì hắn đòi hắn chỉ từng gặp qua một người như vậy... Người đàn ông này là ai?

"Không cần vội vàng cự tuyệt..." Người đàn ông bình tĩnh nói, "Tôi sẽ không can thiệp đến giao dịch của anh và Dạ Ưng. Thậm chí tôi có thể bảo đảm ngày đó các anh sẽ không chịu bất cứ quấy nhiễu nào..."

"Hừ!" Lão Quý hừ lạnh, "Sao tôi có thể tin anh?"

"Chỉ bằng tôi..." Người đàn ông khẽ cười lạnh, "... có thể khiến anh vĩnh viễn không thể trở về Tam Giác Vàng!"

Mặt Lão Quý lúc trắng lúc xanh, hắn đã lẫn lộn nửa đời tất nhiên hiểu điều người đàn ông này nói không phải là phô trương thanh thế, "Mục đích của anh là gì?"

"Điều này anh không cần biết!" Người đàn ông nói xong, đứng lên, nhìn Lão Quý từ trên cao, lạnh lùng nói: "Cho anh thời gian suy nghĩ... Chỉ là, anh cũng không nên bỏ lỡ thời cơ, nếu như không cẩn thận bỏ qua thời gian hẹn với Dạ Ưng sợ rằng không cần tôi ra tay, anh cũng vĩnh viễn không thể quay về Tam Giác Vàng!"

Người đàn ông sau khi lạnh lùng liếc nhìn Lão Quý, xoay người đi lên lầu, theo sau chân anh ta là một người đàn ông dáng dấp khôi ngô.

"Phái người bắt Mộ Thiên Thanh..." Người đàn ông vừa vào thư phòng đã nói.

"Anh Tiêu, nữ cảnh sát kia có quan trọng đối với Lãnh Tinh Hân không?"

Ánh mắt người đàn ông trở nên tỉnh mạch, chậm rãi nói: "Có quan trọng hay không... lần này sẽ biết!"

Mặc kệ là bởi vì phần tình cảm trong tiềm thức về Ưng hay Mộ Thiên Thanh... nhất định đều là nhược điểm của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Mượn đàn ông dùng!

Tại nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn Sofia (tên một thành phố ở Bulgari), đèn treo cách điệu chiếu xuống làm cho người ta cảm thấy thư thái, tiếng dương cầm êm ái vang lên trong phòng làm cho mọi người đều cảm thấy thanh thoi.

Nhưng Thẩm Duyệt Nhiên lại như ngồi trên bàn kim, hình tượng thay đổi so với thường ngày. Cô mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, chân đi đôi giày cao búp phên, mặt trang điểm nhẹ, cả người nhìn qua có vẻ rất đẹp.

"Cha... con vào nhà vệ sinh một lát!" Thẩm Duyệt Nhiên nói xong, vội vàng cầm túi xách rời đi.

Thẩm Trạch Hải mặt không biến sắc, ngoài mặt luôn là nụ cười thường trực nhưng lòng không cười. Ông chậm rãi tựa vào trên ghế ngồi, trầm giọng nói: "Cậu nói tiểu tử đá Nhiên Nhiên là ai?"

"Thưa Tổng giám đốc, là Vương Chí Huy, là giám đốc phòng kinh doanh Công ty điện tử Đức Tín!" Trợ lý Vương Hiên đứng sau cung kính trả lời.

Thẩm Trạch Hải sắc mặt không thay đổi, vẫn cười như cũ, gật đầu nói: "Ừ, ngày mai hẹn Tổng giám đốc điện tử Đức Tín ăn một bữa cơm!"

"Vâng, Tổng giám đốc!" Vương Hiên đáp lời, lại vụng trộm nhìn Thẩm Trạch Hải, có chút không rõ, rõ ràng Tổng giám đốc rõ ràng rất yêu mến cô con gái này, nhưng tại sao lại không nhận cô vào gia tộc?

Ở nơi này đang yên lặng chờ, mà Thẩm Duyệt Nhiên đang trốn trong nhà vệ sinh vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mộ Thiên Thanh...

Lúc này Thẩm Duyệt Nhiên vô cùng lo lắng, điện thoại vừa kết nối liền vội vàng hỏi: "Thiên Thanh, tìm được người chưa?"

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc một bên đang lái xe đến Sofia, nói: "Tìm rồi..."

"Nhanh nhanh, các cậu đang ở đâu?" Thẩm Duyệt Nhiên nghe, hai mắt sáng lên, vội vàng nói, "Mình còn đang ở trong nhà vệ sinh, cậu cũng biết tính khí cha mình rồi đấy, nhớ phải nói rõ sự tình cho anh ta, không được để cho cha mình lập tức nhận ra..."

"Mình nghĩ..." Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc đang quay đầu nhìn cô, có chút xấu hổ nói: "... chỉ anh ấy mới có thể phối hợp với cậu!"

"Thật sao?" Thẩm Duyệt Nhiên hỏi, "Đúng rồi, anh ta tên là gì?"

"Thượng Quan Mộc..."

Thẩm Duyệt Nhiên ngây ngẩn cả người, lau lớp son bóng trên miệng, nháy nháy mắt linh động mới vừa phản ứng kịp, nhất thời hưng phấn nói: "Ai nha, buổi chiều lo lắng đến mức quên cả anh ấy. Ha ha... Thiên Thanh, thật sự là mình yêu cậu chết mất, không hổ là chị em. Trước hết cứ cho mình mượn dùng người đàn ông của cậu!"

"Này, cái gì..."

"Tốt lắm tốt lắm, mình muốn ra ngoài trước, ở lâu trong nhà vệ sinh cha mình nhất định hoài nghi!" Thẩm Duyệt Nhiên ngắt lời Mộ Thiên Thanh, nói xong liền cúp điện thoại.

Mộ Thiên Thanh cup mắt, từ từ bỏ tay đang cầm điện thoại xuống nhìn Thượng Quan Mộc, không biết lúc này anh có nghe được lời của Thẩm Duyệt Nhiên trong điện thoại hay không.

Thượng Quan Mộc nhìn cô, khóe miệng giương lên, gương mặt đẹp lộ nụ cười nói: "Dựa vào câu 'người đàn ông của cậu' của cô ấy, hôm nay anh nhất định sẽ giúp việc này thật tốt!"

Thượng Quan Mộc cố ý nhấn mạnh "Người đàn ông của cậu" khiến Mộ Thiên Thanh lúng túng. Trong lòng có chút buồn nhưng cô không biết rằng... anh không có biện pháp cự tuyệt thỉnh cầu của cô cho dù bây giờ cô hy vọng anh đi đóng giả bạn trai của người phụ nữ khác!

Thượng Quan Mộc thầm tự giễu. Anh thích Thiên Thanh đã nhiều năm như vậy, từ lúc quyết định sẽ thăng tiến với cô, anh cũng đã lập ra kế hoạch chiến đấu lâu dài. Dĩ nhiên anh cũng không lùi bước vì cô trốn tránh một lần được, càng không vì sợ cự tuyệt mà ngừng chân đi vào trong lòng cô.

"..." Mộ Thiên Thanh mấp máy môi, vì che giấu hốt hoảng trong lòng vội vàng vòng vo đề tài, "Tình huống của Tiểu Nhiên đại khái anh cũng biết rồi. Anh... cố gắng đừng để lộ."

"Thế nào... không tin anh?" Thượng Quan Mộc cười khê, đúng lúc ngoặt tay lái rẽ vào bãi đậu xe khách sạn Sofia.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc lúc nào cũng vô cùng tự tin, cười nói: "Không tin anh thì đã không tìm anh rồi!"

Thượng Quan Mộc đỗ xe xong, ánh mắt tình cảm nhìn mắt Mộ Thiên Thanh, sự tin tưởng của cô giúp anh cảm thấy vui hơn nhiều, "Đi thôi!"

Hai người xuống xe, đi về phía khách sạn...

"Đội đã nào...!"

Đột nhiên, Thượng Quan Mộc khẽ gọi. Mộ Thiên Thanh dừng bước, nghi hoặc nhìn Thượng Quan Mộc, chỉ thấy anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngón tay thon dài thắt dây giày...

Đèn xe chiếu tới, một chiếc Benz đi sát qua bên cạnh hai người, Lãnh Tĩnh Hàn hơi nghiêng đầu, khẽ nheo mắt. ...

Xe sát qua bên người Mộ Thiên Thanh cô cũng không có chú ý. Lãnh Tĩnh Hàn nhìn bóng Thượng Quan Mộc cùng Mộ Thiên Thanh dần lui về phía sau

qua gương chiếu hậu cho đến khi Hình Thiên đưa xe vào bãi đậu, không nhìn thấy nữa mới thôi.

Hình Thiên cảm nhận được không khí bên trong xe đột ngột sục giảm, cẩn thận hỏi: "Lão Đại..."

Lãnh Tinh Hàn mở cửa xe bước xuống, hai tay để trong túi quần, mắt rơi trên người Mộ Thiên Thanh đang cười phía trước. Giờ phút này nụ cười của cô đập vào mắt anh, anh hơi chói mắt.

Nếu nói có việc... chính là cùng Thượng Quan Mộc?

Hình Thiên đẩy đẩy kính, thăm than, sớm biết có thể gặp được bọn họ ở chỗ này anh ta tuyệt đối sẽ không để nghị Lão Đại tới nơi này ăn cơm..

Sau này nếu có ai thuốc hối hận, hãy cho anh ta một liều!

Hình Thiên kêu thăm trong lòng, vẫn phải nhắm mắt tiến lên hỏi thăm: "Nếu không... Chúng ta sang nơi khác?"

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nhìn anh ta, Hình Thiên chỉ cảm thấy cả người tê dại. Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn giống như bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng Hình Thiên biết, ẩn chứa trong đôi mắt ấy là sóng ngầm vô cùng mãnh liệt.

Lãnh Tinh Hàn thôi không nhìn nữa, đi thang máy lên tầng cao nhất...

"Đình!" thang máy cửa mở ra, khúc dương cầm êm ái lọt vào bên tai.

Nhân viên phục vụ dẫn Lãnh Tinh Hàn cùng Hình Thiên đi về phía chỗ ngồi. Vẫn chưa đi được mấy bước Lãnh Tinh Hàn liền thấy một bàn mấy người phía trước đang cười nói với nhau.

Hình Thiên nhũn mảy, mặt tựa như quả mướp đắng héo, hoàn toàn không giống tới hưởng thụ thức ăn ngon.

Lãnh Tinh Hàn cau mày, đi về phía bàn có Mộ Thiên Thanh. Bởi vì Mộ Thiên Thanh cùng Thượng Quan Mộc và Thẩm Duyệt Nhiên đưa lưng về phía anh cho nên không phát hiện, mà Vương Hiến đang bận quan sát Thượng Quan Mộc vội vàng nhắc nhở Thẩm Trạch Hải.

"Lãnh thiếu..."

Đúng lúc, Lãnh Tinh Hàn bước đến trước mặt, Thẩm Trạch Hải đứng dậy chào hỏi.

"Tổng giám đốc Thẩm, đã lâu không gặp!" Lãnh Tinh Hàn nói, giọng điệu đều đều: "Tổng giám đốc Thẩm tới thành phố A bao giờ vậy?"

"Hôm nay mới vừa đến..." Thẩm Trạch Hải hơi cười, hỏi: "Nếu như Lãnh thiếu không để ý, cùng ngồi xuống đây có được không?"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn lướt qua Mộ Thiên Thanh đang còn sững sờ, nói: "Không cần, Tổng giám đốc Thẩm nếu như không rời đi gấp, ngày mai tôi làm chủ, Tổng giám đốc Thẩm phải nể mặt!"

"Điều đây là tất nhiên..."

"Vậy không quấy rầy..." Lãnh Tinh Hàn khẽ mở miệng, nhìn lướt qua tất cả mọi người, "... Các vị dùng cơm!"

Dứt lời, ánh mắt anh chuyển từ mặt Thượng Quan Mộc sang người Mộ Thiên Thanh, ánh mắt chứa đầy lửa giận đến anh cũng không hề hay biết. Anh và Thẩm Trạch Hải gật đầu với nhau, xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh mím môi nhìn bóng lưng rời đi của Lãnh Tinh Hàn, trái tim như có vật gì ngăn cản, không biết vì sao cô có cảm giác giống như bị "bắt gian".

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, cảm xúc phức tạp trong mắt cô không tránh được mắt anh, anh theo bản năng gạt bỏ sự xuất hiện mang đến cảm xúc không yên của Lãnh Tinh Hàn.

Một bữa cơm, tất cả mọi người ăn không yên lòng. Trên mặt Thẩm Trạch Hải vẫn là nụ cười như cũ, cũng không vạch trần thủ đoạn nhỏ của Thẩm Duyệt Nhiên. Nếu như Thượng Quan Mộc với Tiểu Nhiên thật sự có phát triển, ông sẽ không để ý đến cùng bọn họ.

Sau khi ăn xong, Mộ Thiên Thanh lễ phép nói mình có chuyện, đứng dậy rời đi. Sau khi cô và Thượng Quan Mộc thăm ra hiệu với nhau, cười cười nhìn Thẩm Duyệt Nhiên đang lên nháy mắt, xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh đứng ở cửa khách sạn chờ xe, nhưng đợi thật lâu cũng không thấy có chiếc taxi nào. Cô ngẩng đầu nhìn những đốm nhỏ đầy trời trong chốc lát, cuối cùng quyết định thông thả bước về phía trước....

"Lão Đại, Mộ Thiên Thanh ở phía trước!" Hình Thiên nhìn Mộ Thiên Thanh dứt hai tay trong túi, khẽ cúi thấp đầu đi bộ phía trước mặt, sau đó nhìn Lãnh Tinh Hàn trong gương chiếu hậu.

Lãnh Tinh Hàn nhìn ra khoảng không xa xăm, ánh mắt thâm thúy, đồng thời không nhìn theo cô đang đi song song với xe nữa.

Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn cũng không tỏ thái độ gì, cong khówek miệng, lái xe hòa vào dòng xe chạy cực nhanh trên đường.

Mộ Thiên Thanh mím môi thật chặt đi về phía chung cư, trong đầu vẫn suy nghĩ về ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn lúc trong phòng ăn, dọc theo đường đi cô cũng không có phát hiện có người đang đi theo.

Người đàn ông dọc theo đường đi mặt không biến sắc đi theo Mộ Thiên Thanh. Ánh mắt hắn ta lạnh lẽo nhìn bóng lưng cô, vừa đi vừa lấy điện thoại đi động ra nhấn một dãy số. Sau khi điện thoại kết nối, giọng điệu lạnh lùng: "Ồ chung cư trước mặt có con hẻm, hành động ở đó."

Nói xong người đàn ông cúp điện thoại, tiếp tục đi theo Mộ Thiên Thanh. Từ đầu đến cuối, Mộ Thiên Thanh cũng không phát hiện, cho đến khi cô đến gần con hẻm nhỏ...

Cửa ra đối diện con hẻm là chung cư chỗ cô ở, bởi vì là khu chung cư cũ nên không có đèn đêm chiếu sáng. Dưới ánh trăng nơi này vô cùng lạnh lẽo mà im lặng.

Mộ Thiên Thanh không dừng bước, chỉ là thân là cảnh sát cô đã có cảnh giác...

Đột nhiên, Mộ Thiên Thanh dừng bước, nhìn đầu hẻm phía trước có bốn người đàn ông cao lớn đang đứng, đồng thời lấy ra trong túi tay, ánh mắt ngoan độc.

Tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng, Mộ Thiên Thanh khẽ nghiêng người, quan sát tình thế trước mắt.

"Cảnh sát Mộ, tự cô đi theo chúng tôi hay là...?" Người đàn ông phía sau đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng hỏi.

Mộ Thiên Thanh tỉnh táo nói: "Vậy phải xem bản lĩnh của các người..."

Chưa nói xong Mộ Thiên Thanh đã đá một cước về phía người đàn ông, người đàn ông rất thoải mái tránh thoát. Đúng lúc này bốn tên chặn ở đầu hẻm tiến lên, cả bốn người đồng loạt tấn công Mộ Thiên Thanh, mỗi một chiêu đều dùng sức lực cực lớn.

Mộ Thiên Thanh cố gắng bình tĩnh, nhưng cô là phụ nữ, cho dù có giỏi đến mấy căn bản cũng không cách nào đối phó được với năm người. Cô nhanh chóng suy nghĩ, vừa ứng phó với bốn tên cao to vừa nghĩ cách đến đầu hẻm...

Người đàn ông đi theo lúc trước mặt không biểu cảm nhanh chóng nhận ra ý định của Mộ Thiên Thanh, chỉ thấy khówek miệng hắn nhếch lên, nhắc chân, trong lúc Mộ Thiên Thanh ném qua vai một tên đàn ông, hắn đá mạnh lên vai cô.

"A!" Mộ Thiên Thanh bị đau nghiêng người, một quả đấm khác rơi xuống trên người cô...

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy trong miệng có vị ngai ngái, cả người liền ngã sấp dưới đất.

Đang bước mạnh chân tiến về phía trước, dẫm lên trên người Mộ Thiên Thanh vừa chống người, ánh mắt lạnh lẽo khinh thường, "Mang đi!"

Một tên vạm vỡ bắt chéo hai tay Mộ Thiên Thanh ra sau lưng rồi trói lại, nhét vải vào trong miệng cô rồi kéo về phía chiếc xe đang đậu đầu hẻm...

Mộ Thiên Thanh giùng giàng, nhưng tay bị trói căn bản không còn chút sức lực nào. Cô bị tên đó ném vào trong xe, nhếch nhác ngã ở trên ghế ngồi.

"Quay về!" Đẳng lạnh lùng ra lệnh, tài xế gật đầu, khởi động xe quẹo ở ngã rẽ.

Lúc quẹo xe, Lãnh Tinh Hàn lái xe sát qua chiếc Business.

Đúng lúc vang lên tiếng masat với đường, trong giây lát đi lướt qua xe, Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, lấy điện thoại ra gọi nhưng không có ai nghe. Ngay trong lúc gọi, bên trong vang lên tiếng nhắc nhở "Số điện thoại vừa gọi hiện giờ đã tắt máy".

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, mấp môi, không hề suy nghĩ khởi động xe, quay một vòng mượt mà, đi theo chiếc xe Business kia. Lúc này anh gọi một dãy số khác, đợi điện thoại kết nối rồi lạnh lùng nói: "Tra biển số xe XXX và vị trí của Mộ Thiên Thanh!"

"Vâng!" Hình Thiên không biết Lão Đại bỏ rơi anh ta giữa đường một mình lái xe rồi đi sao đột nhiên lại tra vị trí của Mộ Thiên Thanh. Nhưng anh ta hiểu Lãnh Tinh Hàn, nghe giọng điệu anh ta biết Mộ Thiên Thanh có lẽ đã xảy ra chuyện.

Lãnh Tinh Hàn lái xe như bay trong màn đêm, gương mặt đẹp như khắc lộ ra vẻ lạnh lẽo. Anh như vậy giống như Satan tới từ địa ngục, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nguy hiểm

Edit: Socfsk

Mộ Thiên Thanh bị tên cao lớn vây quanh ngồi trên xe, xe lao vùn vụt lướt qua đèn đường. Bởi vì trong miệng cô có nhét vải nên chỉ có thể phát ra âm thanh "Ồ ô", thân là cảnh sát dĩ nhiên cô rất rõ ràng tình hình giờ phút này.

Đằng nhìn Mộ Thiên Thanh đầu tóc rối bời trong gương chiếu hậu, sau đó lạnh lùng thu hồi tầm mắt.

Xe vẫn lao nhanh như cũ, Mộ Thiên Thanh thôi giãy giụa chỉ để cho mình tỉnh táo lại. Cô yên lặng nhớ kỹ tuyến đường nhưng lại phát hiện chiếc xe này rõ ràng đang đi vòng quanh các tuyến phố...

Trong lúc Mộ Thiên Thanh hoài nghi bọn họ đang dùng thủ đoạn thoát khỏi theo dõi thì xe rời phố xá sầm uất, cho đến khi đến một vùng có nhiều lau sậy mới dừng lại.

Cửa xe bị mở ra, sau khi một tên cao to xuống xe cũng lôi Mộ Thiên Thanh ra ngoài, sau đó kéo cô đến một nhà kho bỏ trống ở phía trước.

"Đi vào!" Tên đó hét lên, vung tay đẩy Mộ Thiên Thanh vào trong một phòng nhỏ, sau đó khóa cửa lại.

Mộ Thiên Thanh quan sát tình hình chung quanh, cô không biết những người này có ý đồ gì, chỉ là cố cắn miếng vải trong miệng như đang nhẫn nại chờ điều gì đó.

*

Tổng bộ Dạ Ứng.

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, sâu không thấy đáy.

"Lão Đại, đã nghe ngóng khắp nơi, hẳn không phải do người trên địa bàn làm..." Hình Thiên cau mày hỏi: "Có phải là Lão Quỷ ra tay?"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhướn mắt lên, ánh mắt lạnh như băng, "Không phải hẳn!"

Chân mày Hình Thiên càng nhíu sâu hơn, không hiểu tại sao Lãnh Tinh Hàn khẳng định như thế.

"Hắn không biết cho đi xe vòng bỏ theo dõi..." Giọng điệu Lãnh Tinh Hàn hết sức bình tĩnh, nhưng cả người toát lên hơi thở lạnh lẽo.

Mấy người Tiểu Tứ liếc mắt nhìn nhau, thật lâu rồi Lãnh Tinh Hàn không đến tổng bộ Dạ Ứng, thế mà hôm nay lại đến vì Mộ Thiên Thanh, trong lòng mấy người có chút lo lắng. Không phải bọn họ quan tâm đến sự sống còn của Mộ Thiên Thanh mà là Lão Đại có thể làm một số chuyện không có lí trí hay gây hại cho mình vì cô hay không.

Mặt Lãnh Tinh Hàn y hệt như khắc lộ ra hơi thở sát phạt, đôi mắt chim ưng dần dần nheo lại, im lặng suy nghĩ...

*

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai theo màn đôi hình, đôi mắt xé rách sụp xuống, khẽ nhấp môi.

Mục Sâm nhận được tin của Đảng bước lên báo cáo, liếc nhìn Mộ Thiên Thanh trên màn hình camera, nói: "Anh Tiêu, đã chuẩn bị xong!"

"Ừm!" Người đàn ông đáp, ánh mắt vẫn không rời màn hình camera, ánh mắt phức tạp nhìn Mộ Thiên Thanh, máy môi tự lẩm bẩm: "Lãnh Tinh Hàn, anh sẽ làm tôi thất vọng..."

Giọng người đàn ông có chút gì đấy chua xót, giễu cợt. Anh ta cảm điều khiển tắt màn hình, không muốn nhìn chuyện xảy ra tiếp theo.

Đêm, yên lặng đến mức đáng sợ.

Mộ Thiên Thanh nghĩ hết biện pháp cũng không cách nào cởi được dây trói, hai tay bị trói đến mức không còn cảm giác, nhưng cô không từ bỏ, cô không thể ngồi chờ chết.

"Loảng xoảng", cửa đột nhiên bị mở ra, đèn nhanh chóng được bật lên, Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy choáng váng, quay mặt đi.

Còn chưa đợi đến lúc cô thích ứng, cô bị hai người xách lên, sau đó lấy sợi dây cột chặt vào một bên trên cây cột...

"Ồ ô... Ô ô..." Mộ Thiên Thanh giùng giàng, nhưng cô giống như con dê con đang đợi làm thịt.

Đằng nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó xoay người mở cái hộp trên tay người đàn ông, lấy ra một ống kim tiêm...

"Cái này độ tinh khiết đạt mức 0.95, hiện không còn trên thị trường, vẫn nên để cảnh sát Mộ thử nghiệm trước..." Đảng khẽ nhếch miệng, lạnh lùng nói:

"Cảnh sát Mộ giúp nhiều người như vậy... Không biết có thể giúp đỡ chính mình hay không?"

Mộ Thiên Thanh nhìn ông kim tiêm đó, con người đột nhiên mở rộng. Cô nhìn Đẳng chậm rãi đến gần mình, đáy mắt lộ ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt...

Đẳng giờ ông kim, mặt không biểu cảm tiến lại gần Mộ Thiên Thanh, ánh mắt lạnh lẽo khiến con người ta cảm thấy rét run. Hắn ta bước rất chậm, giống như đang hưởng thụ biểu cảm sợ hãi trong mắt Mộ Thiên Thanh.

Theo bước tiến tới gần của hắn ta, Mộ Thiên Thanh càng trùng mắt lớn hơn. Cô không quy luật lắc đầu theo bản năng, trong miệng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Cô dùng hết sức lực uốn éo người, nhưng căn bản trốn không thoát khỏi dây trói...

Đẳng dừng lại trước Mộ Thiên Thanh hai bước, khoe miệng chậm rãi nâng lên, nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh, nói: "Rất sợ sao?"

Mộ Thiên Thanh thầm cắn răng, con người hung hăng nhìn chằm chằm Đẳng.

Khoe miệng Đẳng càng cong hơn, tiến lại nâng cằm Mộ Thiên Thanh lên, lấy vải trong miệng Mộ Thiên Thanh ra.

"Hự", miếng vải trong miệng đã được lấy ra, Mộ Thiên Thanh xốt miệng nhất thời không thích ứng nổi. Mấy giây sau cô hung hăng nhìn chằm chằm Đẳng, nghiến răng hỏi: "Các anh là ai?"

Đẳng cau đôi mày rậm, cười lạnh nói: "Mặc kệ là ai... Tuyệt đối không phải là bạn bè của cô?"

Mộ Thiên Thanh không nói lời nào, nhanh suy nghĩ. Cô đã từng nằm vùng, đã bắt nhóm ma túy, gần đây còn cả hành động lớn ở khu Nam, người muốn chinh cô cũng rất nhiều, nhưng dám biến thành hành động thật sự lại không nhiều.

Mộ Thiên Thanh nhìn người đàn ông trước mặt, nói năng thận trọng, trên người lộ ra hơi thở khắc nghiệt... Ánh mắt cô lơ đãng liếc về ống tiêm trong tay hắn ta, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, cô cúi đầu nhìn mặt Đẳng, hỏi: "Các anh là người của Dạ Ưng?"

Hàng của Dạ Ưng không nhiều lắm, nhưng lại hết sức bán chạy. Bởi vì hàng trên tay bọn họ có độ tinh khiết cực cao, mà cô vẫn nín lấy Dạ Ưng không buông...

Dáng vẻ Đẳng vẫn lạnh lùng, nhìn mặt Mộ Thiên Thanh hơi lăm lăm, tại một nơi không sáng lắm như nơi này dù rơi vào hoàn cảnh căng thẳng, hai mắt vẫn mở to trong sáng, vẫn kiên cường. Người phụ nữ này... đáng giá cho anh Tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy?

"Phải... hay là không phải..." Đẳng nhếch miệng khinh thường, chậm rãi nói: "... Thì thế nào?"

Dứt lời, Đẳng cất bước chậm rãi tiến tới gần Mộ Thiên Thanh đồng thời giơ tay lên dạm ống tiêm, nhìn ánh mắt sợ hãi vẫn giả bộ bình tĩnh của Mộ Thiên Thanh, lòng thầm cười lạnh, "Muốn giúp người khác cai nghiện như vậy... có lẽ tự giúp bản thân cũng không phải là vấn đề..."

"Anh tiến lên một bước... Ừm... Ừm Ừm... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh bản năng muốn đàm phán, nhưng còn chưa dứt lời, một người khác đã nhét vải vào miệng cô.

Mộ Thiên Thanh không ngừng phát ra tiếng "Ừm Ừm", cô dùng hết sức giãy dụa thân thể, con người sâu hoắm, nhìn khuôn mặt cười lạnh của Đẳng.

Đẳng hết sức hưởng thụ vẻ mặt giờ phút này của Mộ Thiên Thanh, cô càng sợ nụ cười trên mặt hắn ta càng rõ ràng. Nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Trong lúc hai mắt Mộ Thiên Thanh đang trùng lớn, Đẳng giờ ông tiêm lên về phía người cô. Đúng lúc này vang lên tiếng 'Phanh', cửa vốn đang đóng chặt bị người ta một cước đá văng.

Mọi người đều kinh ngạc từ hành động bất ngờ này, tất cả mọi người cùng nhìn về phía cửa...

Chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn hai mắt rét lạnh đứng ở cửa, áo sơ mi màu đen, quần đen, tây trang đen, cả người giống như Satan chốn địa ngục đang nhìn người thường bằng nửa con mắt, chỉ có khuy áo trên ống tay áo sơ mi phát ra ánh sáng nhàn nhạt...

Mắt Mộ Thiên Thanh toát lên vẻ vui sướng, sau giây phút kinh ngạc đột nhiên cảm thấy lỗ mũi chua xót, hốc mắt phút chốc đỏ lên, trong mắt cũng là một tầng hơi nước mờ nhạt, dưới ánh đèn pha trở nên yêu kiều.

Mấy người canh gác ngờ ngác không hiểu sao người đàn ông này có thể tiến vào không tiếng động, bên ngoài không chút động tĩnh người của bọn họ cũng không bị đánh ngã.

Đẳng chậm rãi xoay người, nhìn Lãnh Tinh Hàn, hắn đã nghe qua không ít về người đàn ông ở trước mặt, nhưng gặp mặt vẫn là lần đầu tiên.

Đẳng nhếch miệng cười lạnh, lạnh nhạt quan sát Lãnh Tinh Hàn. Dùng góc độ của một người đàn ông, một đối thủ... Lãnh Tinh Hàn tuyệt đối là một người làm cho người ta sôi máu.

"Thả cô ấy..." Lãnh Tinh Hàn khẽ mở môi mỏng, giọng nhẹ vô cùng nhưng người nơi này cũng có thể cảm nhận được sự kiên quyết trong ba chữ đơn giản, tựa như một tảng đá lớn bình thường chuẩn bị đè chết người.

"Ha ha ha ha" tiếng cười nhạo vang lên, Đằng ung dung ném ống tiêm trong tay cho đàn em bên cạnh, "Có bản lĩnh... anh hãy tự mình đến mang đi?"

Vừa dứt lời Đằng đã vọt tiến lên, giơ chân đá về phía Lãnh Tinh Hàn...

"Uhm... Uhm..." Mộ Thiên Thanh nức nở, mắt long lanh lo lắng nhìn Lãnh Tinh Hàn. Cô biết bản lĩnh Lãnh Tinh Hàn không tệ nhưng ở đây có năm người, riêng người đàn ông kia chính là một nhân vật hung ác.

Trong lúc Mộ Thiên Thanh đang lo lắng căng thẳng, Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng người tránh cú đá chân của Đằng, môi mỏng khẽ nhấp, lộ ra hơi thở rét lạnh.

Đằng thấy một chiêu thất bại, không suy nghĩ nhiều tiếp tục tiến lên công kích lần nữa. Mỗi một chiêu thức của hắn ta đều vô cùng bén nhọn mà ngoan tuyệt, mỗi lần công kích đều dùng sức lực cực mạnh.

Lãnh Tinh Hàn mặt không biến sắc, chỉ né tránh chứ không phản kích.

Đằng đột nhiên dừng động tác lại, hừ lạnh nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Thế nào? Muốn cứu người... mà chỉ có như vậy?"

Lãnh Tinh Hàn cười lạnh, chỉ là nụ cười làm cho người ta lập tức có loại khí tức khát máu tràn quanh thân, không khỏi làm cho người ta shầm rùng mình.

"Thả cô ấy... chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không truy cứu?" Lời Lãnh Tinh Hàn vô cùng bá đạo giống như chỉ cần anh muốn truy cứu, như vậy... những người này nhất định không trốn được.

Đằng vốn không lộ vẻ gì, dờ mắt nhìn sự việc xảy ra, khóe miệng hắn khẽ co quắp, lạnh lùng nói: "Vẫn là câu nói kia, có bản lĩnh... anh tự mình đưa cô ta đi..."

Vừa dứt lời Đằng đã công kích tiếp. Lần này, Lãnh Tinh Hàn không tránh né, mà tiến lên đón đòn đá chân của hắn, chỉ nghe thấy tiếng hai chân va chạm vào nhau trên không trung, đồng thời hai người cùng rơi xuống đất...

Cùng rơi xuống đất cùng lúc, Đằng tiến lên không muốn mất đi cơ hội tấn công trước, nhưng Lãnh Tinh Hàn sớm có phòng bị, hắn tiếp tục thất bại, hai người ngơ ngác tới tột đi. Mấy người trong phòng nhìn theo mỗi chiêu cước của bọn họ, tròng mắt kinh ngạc...

Bản lĩnh của Đằng, ngoài anh Tiêu căn bản không hề có địch thủ. Nhưng người đàn ông này là ai? Thế nhưng có thể so tài cùng Đằng không chút suy sụp...

Mộ Thiên Thanh chăm chú nhìn chằm chằm hai người đang tranh đấu, giờ phút này cô đã hốt hoảng không thể nào phân tích tình hình, cô chỉ lo lắng cho Lãnh Tinh Hàn.

Mấy người đàn ông trong phòng nhìn trận đấu kéo dài, tay nắm chặt nắm đấm, lòng cũng rất háo hức muốn thử. Nhưng không có sự phân phó của Đằng, bọn họ không một người nào dám tự mình tiến lên.

Bản lĩnh của Lãnh Tinh Hàn hoàn toàn khơi dậy niềm say mê trong cơ thể Đằng, ánh mắt hắn ta dần nhuộm đầy hơi thở tàn bạo, chiêu thức ra cũng càng nhanh, càng hung ác hơn. Nhưng cho dù như vậy hắn ta cũng không chiếm được thế thượng phong.

Từ đầu đến cuối Lãnh Tinh Hàn không biểu lộ chút cảm xúc nào, ngoại trừ lạnh, cũng chỉ có lạnh, chỉ là sâu nơi đáy mắt, nhiệt huyết càng dâng trào.

"Hú hú... Hú hú..."

Tiếng còi cảnh sát vang lên không đúng lúc khiến không khí lập tức trở nên căng thẳng...

"Anh Đằng, có cảnh sát?" Một người rống lên.

Đằng đá một cước về phía Lãnh Tinh Hàn đồng thời giữ khoảng cách với anh. Hắn nhìn anh nghiêng rống hỏi: "Báo cảnh sát?"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nháy mắt, ưu nhã chỉnh sửa quần áo của mình một chút, nhướn mắt lên, lạnh nhạt nói: "Tôi là công dân tốt, gặp phải chuyện như vậy chẳng lẽ không phải là báo cảnh sát sao?"

"..." Đằng nhú mày thật chặt, miệng co quắp bởi vì lời nói của Lãnh Tinh Hàn.

"Anh Đằng..." Giọng người nọ càng gấp gáp, "Anh đi trước đi?"

Cùng với giọng nói của người kia là tiếng còi cảnh sát đã gần trong gang tấc, Đằng lạnh lùng nhìn Lãnh Tinh Hàn, dừng chốc lát rồi mới nói: "Trận hôm nay... tôi sẽ ghi nhớ?"

Nói xong hắn ta ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt có chút khiêu khích.

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nhìn, hai tay bỏ trong túi quần, lạnh lùng nói: "Không đi... cậu sẽ không đi được nữa."

Mộ Thiên Thanh trợn to hai mắt, không hiểu tại sao Lãnh Tinh Hàn lại thả bọn họ đi?

Đằng hừ lạnh, khẽ ra hiệu cho mấy đàn em, thân người cường tráng nhảy lên một đồng phế thái bên cạnh, ý đồ trốn thoát...

"Tất cả đều không được nhúc nhích?" Giọng nói già giận vang lên cùng lúc mấy người đứng vào hàng, đồng thời, tiếng súng vang lên chạm vào sắt thép phát ra tia lửa chói mắt.

Cảnh sát đuổi theo nơi đám người trốn chạy, Lãnh Tinh Hàn đi tới bên người Mộ Thiên Thanh...

"Ưm ưm..." Mộ Thiên Thanh nức nở.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng lấy mảnh vải nhét trong miệng cô, nhìn vết máu nơi khóe miệng, trong mắt thoáng qua tia đau lòng không hề biết.

"Sao anh lại thả bọn họ đi?" Mộ Thiên Thanh vừa thoát khỏi nguy hiểm giống như quên mất những khăn trương và lo lắng vừa rồi, chỉ không hiểu hỏi.

"Không thả bọn họ đi, em sẽ trở thành con tin?" Lãnh Tinh Hàn cúi trối cho Mộ Thiên Thanh, lạnh nhạt trả lời: "Bất phạm nhân là chuyện của cảnh sát, tôi chỉ tới cứu em?"

Tôi chỉ tới cứu em...

Mộ Thiên Thanh bị mấy chữ này làm cho đầu óc không thể nào suy tư, giống như ngay cả nhịp tim trong nháy mắt dừng lại. Cô khẽ quay đầu nhìn đôi tay đang cúi trối cho cô, bàn tay thon dài mà trắng nõn như một mặt hàng mỹ nghệ, ngay cả động tác đơn giản cũng lộ ra sự tao nhã.

Mộ Thiên Thanh dời tầm mắt lên trên một góc 45 độ, thấy gò má Lãnh Tinh Hàn, khuôn mặt rõ ràng, lông mày rậm mê người, sống mũi thẳng, môi mỏng... Mỗi một chỗ đều như tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế tạo ra.

Cô chưa từng quan sát anh ở khoảng cách gần như vậy, mỗi lần ở cùng anh dường như chuyện gì cũng xảy ra bất kể lớn hay nhỏ, khiến cô căn bản không có thời gian rảnh cảm nhận.

Trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, mùi vị rất nhẹ rất nhạt, xen lẫn với hơi thở của biển cả trên người, hẳn là làm cho người ta chú ý...

=====

P/s: vài hôm nữa mình bận có việc nên khi nào thấy hơi lâu lâu mà chưa có truyện, các bạn sang web <http://tiethuyetedit.com> đọc đỡ dùm mình nha. vì bên đó có hẹn lịch up tự động, mình cài đặt tr cho những ngày nghỉ luôn rồi.

41.2

Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, ánh mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn dần thay đổi, thậm chí sợi dây bị nói lòng cũng không biết, vẫn kinh ngạc nhìn...

Ánh mắt lạnh của Lãnh Tinh Hàn thoáng qua một tia đùa giỡn, anh thần nhiên hỏi: "Nhìn đủ chưa?"

Cúi đầu, mặt Mộ Thiên Thanh lập tức đỏ lên, vòng vo nói: "Ai... ai nhìn anh?"

"Tôi nói em nhìn tôi sao?" Lãnh Tinh Hàn ngồi thẳng lên, mặt bình tĩnh không nhận ra là đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Thiên Thanh lập tức cứng họng, khẽ nhếch miệng, mắt mở to đảo đi đảo lại...

"Em đi xem tình huống bên ngoài một chút..." Mộ Thiên Thanh vội vàng nói, định đi ra ngoài, nhưng vừa sai bước, bắp chân đột nhiên rút gân, cả người cô mềm nhũn ngã ra sau...

Lãnh Tinh Hàn vội đưa tay ra, vòng chắc quanh hông Mộ Thiên Thanh, cũng thuận thế kéo người cô lại, giọng điệu anh chứa đựng lo lắng hỏi: "Bị thương ở đâu?"

"Em... em không sao?" Mùi nước biển xen lẫn mùi thuốc lá trên người Lãnh Tinh Hàn lần nữa chui vào trong mũi Mộ Thiên Thanh. Mặt cô càng thêm đỏ, nếu như không phải là do hoàn cảnh không hợp, cô đã tìm một cái lỗ chui xuống rồi.

"Thiên Thanh?"

Giọng nói lo lắng vang lên, bóng Thượng Quan Mộc đã xuất hiện trước mặt hai người.

Bước chân Thượng Quan Mộc đột nhiên dừng lại, mặt hơi kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục bình tĩnh tiến lên, "Có bị thương ở đâu không?"

Mộ Thiên Thanh không nghĩ tới Thượng Quan Mộc cũng tới, cô đẩy Lãnh Tinh Hàn ra theo bản năng. Bởi vì động tác quá mạnh suýt chút nữa cô đã đứng không vững.

Thượng Quan Mộc đưa tay đỡ cô, lo lắng hỏi: "Bị thương?"

Mộ Thiên Thanh hé miệng lắc đầu, cô cảm nhận được khí lạnh từ người Lãnh Tinh Hàn, không khỏi nuốt nuốt xuống.

Thượng Quan Mộc mượn ánh sáng yếu ớt đánh giá Mộ Thiên Thanh, xác định cô thật sự không có đáng ngại mới thôi lo lắng.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ híp đôi mắt sắc, đối với cử động vừa rồi của Mộ Thiên Thanh, trong lòng thầm sinh tức giận. Mà giờ khắc này không khí giữa Thượng Quan Mộc và cô mập mờ càng làm cho lòng anh không khỏi phiền não.

Thượng Quan Mộc cảm nhận được bất mãn trên người Lãnh Tinh Hàn, lòng thầm cười lạnh, ung dung nói: "Lần này phiền tới Lãnh thiếu rồi... Cảnh dân hợp tác, tất cả mọi người đều phải học theo Lãnh thiếu."

"Phải?" Lãnh Tinh Hàn thờ ơ lên tiếng, đang lúc Thượng Quan Mộc cho là anh chỉ qua loa lại nghe Lãnh Tinh Hàn nói tiếp: "Dù sao... Thiên Thanh cũng là người phụ nữ của tôi?"

Lời của anh rất nhỏ nhưng lại như quả đạn oanh tạc trong không gian yên tĩnh, chấn động đầu óc Mộ Thiên Thanh.

Hai mắt Thượng Quan Mộc ngây dại, sắc mặt cũng trở nên khó coi, "Người phụ nữ của anh?"

"Đã làm phiền sếp Mộc tới trợ cứu 'người phụ nữ của tôi', có lẽ... tôi nên tặng một cò thưởng cho khu Nam mới phải?" Trong lúc nói chuyện Lãnh Tinh Hàn đã tự nhiên ôm bả vai Mộ Thiên Thanh, anh cảm nhận được người trong ngực trở nên cứng ngắc, lòng dần dần trầm xuống.

Thượng Quan Mộc mấp môi, ánh mắt sắc bén nhìn Lãnh Tinh Hàn.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên hồi hồn, cô nhìn Lãnh Tinh Hàn, rồi nhìn Thượng Quan Mộc, hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng mà không khí quỷ dị trong phòng giờ phút này khiến cô nghẹt thở.

"Báo cáo sếp Mộc, bắt được hai tên bỏ trốn, đánh gục hai người, có một người chạy trốn vẫn đang đuổi theo?" Giọng nói vang lên phá vỡ cục diện bế tắc giờ phút này, cảnh viên mặc cảnh phục ở cửa ra vào cung kính hồi báo.

Thượng Quan Mộc vẫn đang còn耿耿 co mắt với Lãnh Tinh Hàn, lạnh nhạt nói: "Chuyện tối nay còn phải nhờ Thiên Thanh hỗ trợ điều tra, xem ra... làm phiền người phụ nữ của Lãnh thiếu..."

Thượng Quan Mộc chuyển mắt về Mộ Thiên Thanh đang trong ngực Lãnh Tinh Hàn, nói tiếp: "... phải cùng tôi về đồn cảnh sát một chuyến."

Lời nói bình tĩnh như vậy, ánh mắt bi thương như vậy khiến cơ thể Mộ Thiên Thanh càng thêm cứng ngắc. Cô nín môi thật chặt, dầm điếu cúi mắt.

Về mặt Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh như mặt biển nhưng bên trong cũng đã sóng lớn mãnh liệt, anh lạnh nhạt nói: "Thế nào? Không cần tôi đi cùng hỗ trợ điều tra sao?"

Thượng Quan Mộc hơi giễu cợt, giọng nói lại hòa nhã: "Hỗ trợ điều tra là loại chuyện như thế nào sao đồn cảnh sát có thể mời Lãnh thiếu ra mặt chứ? Có đoàn luật sư của anh là được, không cần phiền tới Lãnh thiếu?"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch miệng, ý tứ trong lời nói của Thượng Quan Mộc là cho Mộ Thiên Thanh nghe, sao anh lại nghe không hiểu?

Lãnh Tinh Hàn ôm lấy tay Mộ Thiên Thanh chặt thêm mấy phần, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn góc nhỏ trên mái nhà, đáy mắt thoáng suy nghĩ sâu xa. Anh thôi nhìn, thần nhiên nói: "Chuyện của Thiên Thanh... sao tôi có thể cảm thấy phiền tới?"

Dứt lời, tay Lãnh Tinh Hàn khẽ tăng thêm lực, ôm lấy thân thể cứng ngắc của Mộ Thiên Thanh lướt qua Thượng Quan Mộc đi ra ngoài...

Thượng Quan Mộc còn đứng tại chỗ, khuôn mặt đẹp đẽ lộ tức giận. Anh hít một hơi thật sâu rồi mới xoay người đi theo ra ngoài.

Bên ngoài kho hàng bỏ hoang là mấy xe cảnh sát, ánh đèn đỏ gần đám lau sậy ở ngoại ô cùng không khí căng thẳng, nhân viên cảnh sát bắt hai tên đẩy vào bên trong xe, sau khi đóng cửa đi về đồn cảnh sát.

Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn ra ngoài mới thả lỏng tinh thần, vội vàng tiến lên đón, nhìn thoáng qua Mộ Thiên Thanh đang được ôm trong ngực Lãnh Tinh Hàn, lại nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, "Tổng giám đốc?"

Lãnh Tinh Hàn chỉ gật đầu một cái, mắt khẽ nheo nhìn dáng vẻ chật vật của Mộ Thiên Thanh.

Đúng lúc này người của Thượng Quan Mộc cũng đi ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh nhìn Lãnh Tinh Hàn cùng Mộ Thiên Thanh, sau đó nhìn tổ trưởng tổ hành động lần này ra lệnh, "Thu đội?"

"Yes sir?" Tổ trưởng đáp, gọi mọi người nhanh chóng thu đội.

"Thiên Thanh, đi xe anh?" Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, giọng nói có vẻ không cho phép cự tuyệt, ánh mắt anh dò về phía Lãnh Tinh Hàn, hỏi thăm cho có lệ: "Tôi nghĩ... Lãnh thiếu không có ý kiến về việc này chứ?"

Mặt Lãnh Tinh Hàn thờ ơ, Mộ Thiên Thanh nhìn anh một cái, theo Thượng Quan Mộc lên Land Rover đang đỗ phía kia.

"Hú hú hú hú..." Âm thanh dần dần đi xa, vốn là một nơi huyền ảo đầy đèn đỏ của xe cảnh sát giờ trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Lão Đại?" Hình Thiên nhíu mày nhìn Lãnh Tinh Hàn, anh ta có chút không đồng tình với lần hành động này của anh nhưng lại không dám nói gì.

"Đến đồn cảnh sát."

"Hả?" Hình Thiên lập tức chưa kịp phản ứng, nhìn Lãnh Tinh Hàn lên xe cũng vội vàng đi theo. Sau khi ngồi vào ghế lái, khởi động xe, mới hỏi: "Lão Đại, sao anh biết Mộ Thiên Thanh sẽ bị đưa đến nơi này?"

Lúc ấy, Lãnh Tinh Hàn đang ngồi chờ tin ở tổng bộ Dạ Ưng nhưng thời gian trôi qua cũng không chút đầu mối nào. Lãnh Tinh Hàn yên lặng suy nghĩ, nhớ lại chuyện xảy ra hai ngày qua, có lẽ... từ lúc bắt đầu, phương hướng của anh đã sai.

Mục đích của đối phương không phải Mộ Thiên Thanh, mà là anh?

Lãnh Tinh Hàn phóng tầm mắt về phía trước, lạnh lùng nói: "Đoán!"

Ặc...

Câu trả lời khiến Hình Thiên khá bất ngờ, Lão Đại luôn luôn làm chuyện to lớn lần này lại dựa vào đoán?

Hình Thiên hết sức hoài nghi lời nói của Lãnh Tinh Hàn nhưng không có lá gan đi hỏi.

Không khí trong xe trở nên yên tĩnh, Hình Thiên lái xe đuổi theo xe cảnh sát về phía khu Nam, cảm nhận ra tâm trạng Lãnh Tinh Hàn không được tốt, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Lãnh Tinh Hàn nghiêng mặt, nhìn cảnh đêm đang lướt bên ngoài cửa kính, đèn đường chiếu sáng trải dài suốt con đường, cách anh càng ngày càng xa....

Chuyện tối hôm nay, nếu như thật là người đó... anh nên vui vẻ, cần phải...

Lãnh Tinh Hàn dần thay đổi ánh mắt, sâu như một đầm lầy tối tăm, tự cảm thấy suy đoán của mình khá buồn cười, tại sao có thể là người đó?

Lãnh Tinh Hàn lơ đãng nhìn tay của mình, dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nơi nắm tay Mộ Thiên Thanh, người gầy yếu như vậy, rõ ràng trong lòng sợ hãi, lo lắng nhưng vẫn giả bộ kiên cường không quan tâm, đối đầu với hoàn cảnh.

Nghĩ đến Mộ Thiên Thanh, nghĩ đến ánh mắt muốn chiếm giữ của Thượng Quan Mộc, Lãnh Tinh Hàn từ từ nheo mắt, cười nhạt nhưng cũng không biết suy nghĩ của mình bắt nguồn từ đâu.

*

Mộ Thiên Thanh yên lặng ngồi trong xe Thượng Quan Mộc. Thượng Quan Mộc lái xe, dọc đường đi hai người chẳng hề nói một câu, trong không gian thu hẹp dần xuất hiện không khí quỷ dị đè nén tâm trạng hai người.

Hai người cứ như vậy, mãi cho đến khi đến đồn cảnh sát.

Lúc Hà Tuấn đang trực ban nhìn thấy Mộ Thiên Thanh, kinh ngạc nhìn cô, quần áo cô rời rạc mấy vết máu đã khô trên mặt, đầu tóc bù xù, "Thiên Thanh, cô... người phải đi bắt là..."

Hà Tuấn nhìn mấy người đang đi vào, mới chần chờ nói tiếp: "... Bị bắt?"

Anh cũng biết chuyện báo án tối hôm nay, chỉ là nghe nói một cảnh sát bị người ta bắt đi, nhưng không nghĩ đến là Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, gương mặt ửng đỏ, tâm tình hết sức không ổn, mặc kệ là bởi vì chuyện chính mình bị bắt, hay bởi vì Lãnh Tinh Hàn và Thượng Quan Mộc.

Cô cảm thấy, gần đây cô thật sự là...

"Sur tý, chị thay bộ quần áo sạch này trước đi." Đúng lúc một nữ cảnh sát viên thực tập cầm một bộ cảnh phục sạch sẽ đưa cho Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhận lấy, sau khi liếc nhìn Thượng Quan Mộc không biết có phải đang tức giận hay không, xoay người đi vào phòng thay đồ.

Đèn điện ban đêm trong đồn cảnh sát sáng rực, bởi vì là đánh lén cảnh sát cộng thêm việc tìm thấy ma túy có độ tinh khiết cực cao tại hiện trường, cấp trên cực kỳ coi trọng chuyện hôm nay.

Hai đào phạm bị chia ra nhốt trong phòng tạm giam để thẩm tra, nhưng miệng hai người giống như bị dính keo, mặc cho cảnh sát dùng hết mọi biện pháp cũng không thể lấy được một chữ từ trong miệng bọn họ.

Mộ Thiên Thanh rửa sạch đất bẩn trên người, rửa mặt thay quần áo, cô nhìn mình trong kính, cắn cắn môi, tự lẩm bẩm: "Mộ Thiên Thanh, đời này lúc này mắt mặt đều là ở trước mặt anh?"

Mộ Thiên Thanh ai oán xoay người ra khỏi phòng thay đồ, ở khúc quanh, Thượng Quan Mộc đang đứng khoanh tay trước ngực, lười biếng mà quyền rũ dựa vào trên tường chờ cô, thấy cô ra ngoài trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.

"Đến phòng làm việc của anh!" Sau khi Thượng Quan Mộc quẳng mấy lời này, đứng lên, dẫn đầu đi trước.

Phòng làm việc cũng giống con người Thượng Quan Mộc, tao nhã mà tinh khiết, không thể tìm ra một chút cảm giác xốc xếch nào. Thường ngày ở đồn cảnh sát Mộ Thiên Thanh vào phòng làm việc của anh căn bản đều là bởi vì công việc.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh ngồi trên ghế, rót cho cô một ly trà hoa hồng. Mùi thơm nhàn nhạt của hoa hồng tràn ngập trong phòng làm việc khiến tâm trạng căng thẳng từ từ được giải tỏa.

"Anh cũng thích trà ướp hoa à?" Mộ Thiên Thanh tìm một đề tài nói.

"Chuẩn bị cho em?" Thượng Quan Mộc trả lời, không nói ra thì cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên cho cô vào cũng là tình cảnh như thế này.

Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, cố ý hiểu sai ý Thượng Quan Mộc: "Anh để trong phòng làm việc, em nào có cơ hội uống!?! Nếu bình thường không có việc gì em đến phòng anh uống trà còn không không trong đồn sẽ truyền ra những gì."

"Em sợ có quan hệ gì với anh sao?" Thượng Quan Mộc tức giận, khuôn mặt đẹp trở nên tối tăm vài phần.

Mộ Thiên Thanh sửng sốt, vốn đang cố cười chột trở nên lúng túng, "Thượng Quan, anh biết... em không có ý đó."

"Vậy là ý gì?" Thượng Quan Mộc chăm chú nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt nóng bỏng hàm chứa lửa giận, "Anh đã dặn em, bảo em chờ ở tiệm cà phê dưới khách sạn, nhưng em đã làm gì hả?"

41.3

Mộ Thiên Thanh im lặng. Trước khi đến phòng ăn, Thượng Quan Mộc có nói nếu như lúc nào anh không phân thân ra được sẽ để cô chờ anh. Nhưng bởi vì Lãnh Tinh Hàn đột nhiên xuất hiện nên cô quên mất chuyện này.

Thượng Quan Mộc thấy cô không trả lời, cho là cô và Lãnh Tinh Hàn ở chung một chỗ nên quên mất lời anh, lửa giận trong lòng dần dần át đi, "Thiên Thanh, em có biết không, lúc anh đi tìm em em không có ở đó, điện thoại tắt máy. Lúc anh đang lo lắng cho em lại nghe nói có người báo cảnh sát, có một cảnh sát bị người của hắc đạo bắt đi, em có biết tâm trạng của anh lúc ấy là gì không?"

"Em..."

"Em có từng nghĩ đến cảm nhận của anh không?" Trong lời Thượng Quan Mộc lộ rõ ưu thương, anh tự giễu hỏi: "Tâm ý nhiều năm của anh em lại làm như không thấy, anh tỏ tình cảm của mình với anh chính là không muốn em tiếp tục trốn tránh, nhưng... em lại trốn nhanh hơn..."

Mộ Thiên Thanh cúi thấp đầu, cô không biết sao Thượng Quan Mộc lại nói thẳng tình cảm của mình. Nhiều năm qua những việc anh làm cho cô cô đều biết, nhưng trong lòng cô có một nút thắt, nếu nút thắt này không được tháo gỡ, cô không có cách nào qua được cánh cửa của chính mình.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt ưu thương của Thượng Quan Mộc, nhấp môi dưới nói: "Thượng Quan, anh biết trong lòng em còn có một số việc, hiện tại tự em cũng không rõ, em không biết lúc nào em mới có thể làm rõ, em không muốn làm trễ nãi anh..."

"Anh có thể chờ em làm rõ." Thượng Quan Mộc cắt đứt lời Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhìn ánh mắt kiên định của Thượng Quan Mộc đột nhiên tim thất lại, "Ngộ nhỡ em vẫn không thể sắp xếp được?"

"Anh vẫn chờ!" Thượng Quan Mộc dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, anh khó tưởng tượng mình sẽ thích một phụ nữ đến mức này, "Anh đã chờ em bốn năm rồi... Không phải sao?"

"..." Mộ Thiên Thanh bị lời này kích thích, cô im lặng, rõ ràng nên lo lắng chuyện bị bắt cóc tối nay, tại sao lúc này suy nghĩ của cô lại rối rắm về chuyện tình cảm của Quan Mộc cùng với lời nói của Lãnh Tinh Hàn?

"Thượng Quan, em không đáng." Mộ Thiên Thanh nói nhỏ, hai ngày nay cô vẫn nói với mình sẽ buông tha quá khứ, nhưng cô căn bản không thể quên, đoạn trí nhớ lúc nhỏ kia là kỷ niệm duy nhất giúp cô sống qua những năm này.

Cô không có cách nào đáp lại tình yêu của Thượng Quan Mộc, cũng không có biện pháp phân rõ cô mê luyến Lãnh Tinh Hàn là bởi vì lúc nhỏ, hay là vì hiện tại...

"Có đáng hay không... là do anh quyết định." Lời Thượng Quan Mộc có chút tự giễu, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh nhu hòa, lại lộ ra vẻ không tự tin hiếm thấy: "Thiên Thanh, thứ anh ta có thể cho em, anh cũng có thể."

Nhưng... anh ấy có thể cho em trí nhớ lúc nhỏ, anh lại không thể?

Mộ Thiên Thanh suy nghĩ, trong đầu thoáng qua những lời này, bởi vì những lời trong đầu cô ngẩn ngơ tại chỗ...

Chẳng lẽ cô thật sự chỉ vì nút thắt không gỡ được lúc nhỏ, vì những lời cậu bé nói lúc cô đang còn cô đơn "Nếu như em mạnh khỏe, trời sẽ nắng" sao?

"Cốc cốc!"

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, đáy mắt Thượng Quan Mộc thoáng qua mắt mát, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi. Anh yêu người trước mắt luôn tích cực hướng lên trong cuộc sống, cũng đang vướng trong tình yêu nhu nhược, yêu không có mục đích, nguyện ý yêu từ từ thâm nhập vào cuộc sống của cô, nguyện ý chờ cô tiếp nhận...

Thượng Quan Mộc đứng dậy đi tới sau bàn sau đó nói "Mời vào".

Một cánh viên đi vào, kính lễ rồi nói: "Sếp Mộc, tôi là tới mời chị Mộ đi làm biên bản."

"Ừm." Thượng Quan Mộc đáp, nhìn Mộ Thiên Thanh khẽ thờ dài, anh khẽ bảo, Mộ Thiên Thanh im lặng đứng dậy đi ra ngoài cùng cánh viên.

Cho đến khi cửa khép lại Thượng Quan Mộc mới thu hồi mắt, anh nhắm mắt lại dựa vào ghế, trong đầu hiện ra hình ảnh trong nhà kho bỏ trống... sau đó mày kiếm nhú lại thành hàng.

Một lát sau, Thượng Quan Mộc mở mắt, anh ngồi dậy gọi đường dây nội bộ, đợi sau khi điện thoại được kết nối, đơn giản khai báo mấy câu rồi cúp điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn ngồi thoải mái trong một gian phòng ở đồn cảnh sát khu Nam, hai chân thon dài bắt chéo, trước mặt là cánh viên thực tập mới vừa pha một cốc cà phê hòa tan.

Hà Tuấn đang lập biên bản cũng không biết thân phận của Lãnh Tinh Hàn, nhưng vừa vào phòng là anh ta có thể cảm nhận được khí thế người đàn ông này không giống bình thường, cho dù chỉ lẳng lặng ngồi đầu đó cả người cũng sẽ tản ra một cỗ khí thế oai phong凛冽.

Sau khi Hà Tuấn nói một vài lời theo thông lệ, bắt đầu ghi chép. Từ đầu đến cuối Lãnh Tinh Hàn cũng không trả lời mấy vấn đề của anh ta, may có Hình Thiên ngồi bên phụ diễn mấy câu.

Bởi vì Thượng Quan Mộc có giao phó, Hà Tuấn cũng không ôm quá nhiều hi vọng về việc hợp tác của Lãnh Tinh Hàn, chẳng qua cũng chỉ là một số vấn đề nhỏ, "Cái đó... Cảm ơn anh phối hợp, anh có thể đi được rồi."

Hà Tuấn thầm giễu mình dối trá, từ đầu tới giờ người ta cũng chưa phối hợp lần nào, đâu có làm biên bản, ai mà không biết!

"Thiên Thanh làm xong biên bản chưa?" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng, giọng điệu trầm thấp đè nén cảm xúc người khác.

Hà Tuấn hơi ngạc nhiên, tò mò người đàn ông khí phách trước mặt có quan hệ gì với Mộ Thiên Thanh, "Biên bản của Thiên Thanh còn đang làm, sau đó cũng sẽ hỗ trợ điều tra, nên... tạm thời chưa đi được."

Cô là người trong cuộc, cộng thêm mình vừa cảnh sát, chuyện lần này để cho cô mất mặt, dựa vào tính cách liều mạng bình thường của cô, lần này sao có thể chịu đựng, không xù lông đã coi như không tệ, sao có thể làm xong biên bản đã rồi đi?

"Bây giờ là giờ làm việc của cô ấy sao?" Lãnh Tinh Hàn nhướn mày, sắc bén nhìn Hà Tuấn hỏi ngược lại.

Hà Tuấn bị ánh mắt chăm chăm của anh hơi dọa, lắc đầu theo bản năng nói: "Hôm nay cô ấy đổi ngày làm việc thành ngày nghỉ."

Lãnh Tinh Hàn để chân xuống đứng lên, hai tay đút trong túi quần đi ra ngoài. Đám cửa anh hướng Hình Thiên ra hiệu, Hình Thiên sáng tỏ gật đầu rồi đi.

Hình Thiên hỏi thăm nhân viên trực ban của đồn cảnh sát đi tìm Mộ Thiên Thanh. Người vừa mới đến chỗ quẹo hành lang đã thấy Mộ Thiên Thanh vừa làm xong biên bản đi ra, "Cảnh sát Mộ?"

Mộ Thiên Thanh bước đến, thấy chỉ có mỗi Hình Thiên khẽ mỉm môi hỏi: "Cái đó... anh ấy làm xong biên bản chưa?"

Hình Thiên cười nhẹ nói: "Tổng giám đốc đã làm xong rồi, đang đợi cô cùng về."

"Tôi còn có chuyện phải làm..."

"Tổng giám đốc đã hỏi qua, cô vẫn đang trong thời gian nghỉ ngơi." Hình Thiên vẫn cười nói.

"..." Mộ Thiên Thanh khước miệng co quắp, "Tôi muốn ở lại hỗ trợ điều tra."

Hình Thiên hơi nhíu mày, trong lòng lại thầm cười trộm, "Nhưng Tổng giám đốc vẫn đang chờ cô ở bên ngoài."

"Tôi đi nói với anh ấy." Mộ Thiên Thanh cũng biết làm cấp dưới rất khó, đi theo Hình Thiên tới đại sảnh.

Lãnh Tinh Hàn đứng ở cửa phòng khách, hai tay bỏ trong túi quần, giống như bất cứ ao nhìn anh cũng có thể nhận ra khí thế cao ngạo mà lạnh tuyết làm cho người ta không khỏi đau lòng, nhưng lại không dám đến gần.

Nghe được tiếng bước chân truyền đến, Lãnh Tinh Hàn xoay người, nhìn Mộ Thiên Thanh mặc cảnh phục mùa hè đi tới cùng Hình Thiên, ánh mắt dần thay đổi...

Anh từng nhìn thấy dáng vẻ Mộ Thiên Thanh mặc cảnh phục nhưng cũng chỉ trong ảnh, hơn nữa cũng là lúc cô đang trong trường học. Vừa ra trường dựa vào thành tích cô bị phân đến tổ hành động, cũng không mặc cảnh phục nữa.

Lãnh Tinh Hàn không nghĩ tới dáng vẻ Mộ Thiên Thanh mặc cảnh phục lại xinh đẹp như vậy, giống như, trời sinh... cô sống vì bộ cảnh phục này vậy.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, Mộ Thiên Thanh đã đến trước mặt. Cô cắn cắn miệng, tay có chút lo lắng nắm vào nhau, nói: "Tối nay... Cảm ơn anh."

"Thói quen." Lãnh Tinh Hàn trả lời lạnh nhạt.

Mộ Thiên Thanh hơi ngượng ngùng, Lãnh Tinh Hàn nói là thói quen... Có lẽ mỗi lần đều là vì cứu cô.

"Cái đó... em còn muốn đi hỗ trợ điều tra..." Mộ Thiên Thanh nhìn khuôn mặt lạnh của Lãnh Tinh Hàn, giống như lúc này đều không thể nhìn ra chút cảm xúc chân thật nào.

"Cho nên..."

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy từ lời của Lãnh Tinh Hàn, không khí quanh mình dần trở nên loãng hơn, "Anh... không cần chờ em..."

Nói xong, Mộ Thiên Thanh không dám nhìn Lãnh Tinh Hàn, cúi thấp đầu.

Lòng cô rối loạn, cô đột nhiên thật sợ hãi mình không chỉ là vì lời hứa lúc nhỏ mà thật sự bị vùi lấp trong quá khứ không tìm thấy lối ra.

Lãnh Tinh Hàn nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh, khẽ nhấp môi, ánh mắt thay đổi, ngay sau đó cũng không nói lời nào xoay người rời đi...

Hình Thiên thăm thẳm môi, than nhẹ hướng Mộ Thiên Thanh nói: "Tổng giám đốc chưa từng quan tâm tới người khác như vậy, thậm chí... quên đi sự an nguy của mình một mình đi cứu cô!"

Nói xong, Hình Thiên không hề làm gì nữa xoay người rời đi, chỉ còn mỗi Mộ Thiên Thanh đứng im tại chỗ...

Hình Thiên mới vừa ra khỏi cửa chính, liền bị một bóng dáng thật nhanh va vào, người còn chưa kịp đứng vững đã vang lên tiếng 'xin lỗi'.

Hình Thiên nhìn theo hướng giọng nói, thấy là Thẩm Duyệt Nhiên, không khỏi cười cười.

"Là anh!"

Hình Thiên nhún nhún vai, coi như là trả lời.

"Sao anh lại ở đây?" Thẩm Duyệt Nhiên kỳ quái hỏi.

"Đưa Tổng giám đốc đi làm biên bản."

"Làm biên bản?" Thẩm Duyệt Nhiên kinh ngạc hỏi: "Lãnh Tinh Hàn thế nào?"

Trán Hình Thiên xuất hiện vạch đen, "Cái này cô có thể hỏi bạn cùng phòng cô..."

"Thiên Thanh? A!" Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên nhớ tới mục đích mình vội vã chạy tới, vội vàng xoay người chạy về phía đồn cảnh sát, thậm chí quên mất cô vẫn còn đang nói chuyện cùng Hình Thiên.

Hình Thiên có chút dở khóc dở cười, đột nhiên cảm thấy cái gì gọi là vật hợp theo loài. Hai người Mộ Thiên Thanh cùng Thẩm Duyệt Nhiên tuyệt đối đều là người thiếu thần kinh.

Hình Thiên lái xe đưa Lãnh Tinh Hàn trở về biệt thự, dọc theo đường đi, không khí bên trong xe đè nén gấp bội. Anh ta liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn qua kính chiếu hậu, vẻ mặt ôn hòa lộ ra tia bất đắc dĩ.

Anh ta hiểu Lão Đại, rồi lại không hiểu. Nhưng giờ phút này, anh ta thật hy vọng mình không hiểu Lão Đại, như vậy trước khi đi anh ta đã không nói thêm một câu.

*

Đêm dần trở nên tối tăm, ánh trăng mờ đang bị mây đen che kín, vạn vật cũng bị bao phủ trong bóng tối...

"Anh Tiêu, Đẳng trở lại?" Mục Mộc cung kính hướng về phía cửa sổ, bóng người đàn ông ẩn trong bóng tối.

Người đàn ông không trả lời, Mục Mộc đến cửa mở cửa cho Đẳng đi vào.

"Anh Tiêu?" Trên người Đăng vẫn toát ra con lạnh như cũ, chỉ là giọng nói khá cung kính.

"Đã giao thủ?" Người đàn ông vừa nói vừa chậm rãi xoay người, ánh sáng mờ chiếu lên người anh ta, lộ ra hơi thở ngoan tuyệt.

"Vâng!" Đăng đáp lời.

Người đàn ông có đôi mắt hình thoi đẹp mắt nhếch miệng khẽ hỏi: "Không phục?"

Đăng không trả lời, chỉ là cúi đầu.

Người đàn ông đi tới một bên, cầm lấy chai rượu khui nắp, chậm rãi rót rượu. Trong không gian rộng mà yên tĩnh vang lên tiếng 'lọc tọc' giống như chọt đánh gỗ vào thần kinh mọi người.

"Hôm nay anh ta chỉ muốn kéo dài thời gian thôi. . ." Người đàn ông cười xảo quyệt, uống một hớp rượu mới chậm rãi nói: "Cho dù đã qua nhiều năm anh ta vẫn luôn mưu tính cực kỳ tinh chuẩn..."

"Sẽ không có lần sau?" Đăng cao ngạo nghiêng răng nói.

Người đàn ông cười cười, cười không thật lòng, "Cho dù hôm nay tất cả các cậu cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của anh ta!"

Đăng vừa nghe, sắc mặt đột biến. Nếu như lời này hẳn ta nghe được từ trong miệng người khác nói, hẳn ta nhất định không tin, nhưng lời này là từ miệng anh Tiêu, hẳn ta không thể không tin.

Ánh mắt thâm thúy rơi vào khoảng không phía trước, giờ ly lên, đổ hết rượu vào trong miệng, ánh mắt thích ứng với không gian tĩnh mịch.

Nhất định anh cho rằng mục tiêu hôm nay của tôi là anh...

Người đàn ông nghĩ tới, nụ cười càng sâu hơn.

Lãnh Tinh Hàn, anh và Ứng của Dạ Ứng, hay Ứng của "Mặt Trời", ngược lại tôi muốn nhìn anh có thể bảo vệ được cái nào?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tâm trạng của ba người đàn ông

"Anh Tiêu, Lão Quỷ bên kia ngậm miệng quá chặt, có cần phải dùng chút thủ đoạn không?" Mục Mộc đột nhiên hỏi.

Người đàn ông di chuyển cái ly, chất lỏng trong ly sóng sánh bờ mép theo chuyển động của anh ta, chỉ nghe anh ta lười biếng nói: "Hắn là một người sợ chết, người sợ chết... nhất định không muốn chết?"

"Đã hiểu." Mục Mộc khẽ cúi đầu đáp.

"Tất cả các cậu đi xuống cả đi."

Người đàn ông đặt ly xuống bàn, lẳng lặng nằm tựa vào ghế salon mềm mại, mặc cho cắn nuốt bản thân. Có lẽ từ khoảnh khắc biết được chân tướng sự việc anh ta nhất định sống trong bóng tối, mặc kệ anh ta tự nguyện... hay là không muốn.

Ngoài kia bầu trời ngày càng đen kịt, không khí vô cùng ẩm ướt, phảng phất chút mưa bụi nhẹ bay dưới bầu trời đêm.

Cũng là ban đêm đen kịt hòa lẫn cảm giác đau lòng, Lãnh Tinh Hàn đứng trên đá ngầm ngoài bờ biển, mặc cho gió biển quất vào mặt, mưa bụi rơi trên người.

Sóng biển vỗ đá ngầm kêu "tách tách", bầu trời đêm tối đen như mực, mặt biển mênh mông cũng tối om om.

Cả người Lãnh Tinh Hàn là một màu đen đứng ở dưới màn đêm, dung hợp lại cùng đêm tối, khát máu mà lạnh tuyệt.

Một lúc sau Lãnh Tinh Hàn thò tay vào trong túi quần lấy ra một sợi dây có hình mặt trời nhỏ màu vàng, ánh mắt trở nên phức tạp.

Bóng đêm hoàn toàn ngự trang toàn thân anh, giờ phút này anh chỉ có cô độc.

Kể từ khi Ứng rời đi, anh chỉ còn lại sự cô đơn tịch mịch làm bạn, lời của người anh em trước lúc lâm chung anh có thể dùng sinh mạng đổi lấy, nhưng nó

cũng trở thành gông xiềng đời này anh không cách nào né tránh.

Lãnh Tinh Hàn thăm than nhẹ, cắt sợi dây vào trong túi, xoay người nhảy xuống đá ngầm, giờ này quần áo anh đã bị mưa phùn thấm ướt, áo sơ mi dính chặt trên người có chút khó chịu.

Lãnh Tinh Hàn không để ý, bước chân nặng trĩu, để lại dấu chân lặng lẽ trên đường...

Trở lại biệt thự, Lãnh Tinh Hàn cởi áo sơ mi trên người, vào phòng tắm trút hết tất cả trói buộc trên người. Làn da màu lúa mạch cùng vóc người cân đối lập tức hiện rõ dưới ánh đèn. Anh mở vòi hoa sen, làn nước ấm áp xuôi từ đầu đến chân, nóng lạnh hài hòa khiến trái tim lạnh lùng trở nên ấm nóng.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, từ lúc rời khỏi đồn cảnh sát anh vẫn không cách nào yên tâm, thậm chí còn cảm thấy hơi tức giận...

"Tĩnh tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh tĩnh..."

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng điện thoại, Lãnh Tinh Hàn tắt vòi hoa sen, lấy một chiếc khăn tắm bọc lấy người rồi ra khỏi phòng tắm mới bắt máy...

"Lão Đại, đồn cảnh sát bên kia gọi điện đến nói thuốc trong ống tiêm kia có độ tinh khiết trên mức 0.95..." Hình Thiên nặng nề nói, bây giờ đã đêm khuya, vốn dĩ anh ta đưa Lãnh Tinh Hàn trở về biệt thự rồi sẽ về nhà ngủ, nhưng vừa nhận được tin tức anh ta không dám trễ nãi, liền vội vàng gọi điện thoại cho Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn cau mày không dễ nhận ra, trên 0.95... hàng có độ tinh khiết cao như vậy chỉ có ở Dạ Ứng nhưng hàng của Dạ Ứng cũng không tiêu thụ trong nước.

Đây không phải là vấn đề, vấn đề là... hàng này đi ra bằng cách nào.

"Có cần phải tiến hành giao hàng sớm hay không?" Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn không nói lời nào, giọng điệu càng nặng nề hơn.

Hai mắt Lãnh Tinh Hàn dần tối lại, mím môi, hơi thở lạnh lùng, "Bảo Tiểu Tứ đi xử lý, chuyện này cậu không cần nhúng tay, xảy ra bất kỳ chuyện gì cậu cũng không cần ra mặt."

"Nhưng..." Hình Thiên không tiếp tục nói, bởi vì trong lòng thực sự lo lắng.

Cho đến lúc này sau tất cả mọi việc rõ ràng đối phương nhắm tới Dạ Ứng, hơn nữa, rất có thể 80% là đối phương đã biết quan hệ giữa Lão Đại và Dạ Ứng.

Mấy ngày qua thật ra vẫn là cái bẫy dẫn bọn họ chui vào trong, Hình Thiên càng nghĩ càng thấy có gì đó là lạ, lo lắng sự việc sẽ lớn nên nói: "Chuyện buổi tối, Mộ Thiên Thanh chắc chắn sẽ không dừng tay, Thượng Quan Mộc cũng không cần nói. Hai người... một người không sợ chết, một người là Quý Kiến Sầu. Hơn thế nữa, hôm nay Lão Quý vẫn chưa liên lạc, bên Italy đang chờ giao hàng..."

Hình Thiên nói qua mấy vấn đề tương đối khó giải quyết trước mắt, anh ta biết những gì anh ta nói Lãnh Tinh Hàn cũng biết, nhưng hiện tại anh ta rất muốn biết ý của Lão Đại thế nào.

Lãnh Tinh Hàn đôi mắt sắc bén khẽ cúi, sâu không thấy đáy, chỉ nghe anh hồ hững nói: "Trò chơi nhanh kết thúc như vậy... chẳng phải đã uống phí tâm tư của đối phương sao?"

"À!!" Hình Thiên mờ mịt, không hiểu ý tứ trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn.

"Mấy ngày này hãy theo dõi Thượng Quan Mộc cùng Mộ Thiên Thanh, giao dịch với Lão Quý cùng Mafia Italy tiến hành như thường." Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng phân phó, Hình Thiên đáp vâng rồi mới cúp điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn đi tới trước cửa sổ, từ bàn bên cạnh lấy một điều thuốc, đóm lửa nhỏ bập bùng trước cửa sổ. Anh nhìn mưa dần lớn bên ngoài, nghe tiếng mưa đập vào cửa sổ, một lúc lâu, khóe miệng nở nụ cười giễu, từ tốn nói: "Người tôi muốn bảo vệ, ngoại trừ tôi ra... không ai có quyền phá hoại!"

Giọng nói khát máu mà bá đạo vang vọng trong không gian yên tĩnh, Lãnh Tinh Hàn vê điều thuốc trong gạt tàn thuốc, ánh mắt lạnh lùng nhìn làn khói mỏng không cam tất.

Sáng sớm, sương mù giăng đầy trời, mưa cả đêm đến khi trời gần sáng đã dần ngừng lại, vạn vật đều ẩm ướt, sau thử thách của nước mưa hoa cỏ càng trở nên tươi mát.

Lão Quý ngủ không yên khi rơi vào tình cảnh hiện giờ. Mà người như hắn cũng không thể có giấc ngủ ngon, bởi vì hắn đã gây thù chuốc oán nhiều đến mức lúc cũng phải cảnh giác, huống chi đang trên địa bàn của người khác.

Hắn nóng nảy lật người xuống giường, nhìn đồng hồ lắc lư trên tường vốn không an tĩnh tâm tình càng thêm nóng nảy.

Đúng lúc này cửa được mở ra, Mục Mộc đi vào, dáng người khôi ngô anh tuấn, anh ta đang đứng ở trước cửa, cao lớn giống như tinh tinh đầu đàn.

"Anh Tiêu bảo tôi đến hỏi anh, anh đã suy nghĩ thế nào?" Giọng điệu cũng giống con người Mục Mộc, khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

"Tôi muốn thêm một điều kiện." Lão Quỷ suy nghĩ cả đêm, ý đồ phải tranh thủ phần tốt nhất cho mình.

Mục Mộc khẽ cong khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Sau khi kết thúc giao dịch với Dạ Ứng, chúng tôi có thể bảo đảm an toàn trở lại Tam Giác Vàng."

Lão Quỷ hơi kinh ngạc vì đối phương biết tâm ý của hắn, trong lòng càng thêm phòng bị đối với người được gọi là anh Tiêu, "Tôi muốn nói chuyện với Lão Đại các anh."

Mục Mộc cười lạnh, cũng không nói lời nào xoay người ra khỏi phòng. Lão Quỷ đơ mấy giây cũng vội vàng đi theo ra ngoài...

*

Mộ Thiên Thanh tinh thần khá kém xoa xoa trán, nhìn bản khẩu cung lấy cả đêm trên bàn một lúc rồi lại nhìn thời tiết sương mù bên ngoài, lười biếng đuổi lưng một cái.

Một tách cà phê nóng hổi đặt trước mặt, Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp thu hồi tư thế đuổi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tách cà phê chống đỡ công tác trong tay Thượng Quan Mộc, nhàn nhã uống.

Mộ Thiên Thanh lại không hiểu, đều là một đêm không ngủ, làm sao anh giống như len lén ngủ một đêm.

"Chào buổi sáng." Mộ Thiên Thanh cong khóe miệng, chào hỏi.

"Nghiên cứu thế nào?" Thượng Quan Mộc hé mắt nhìn tài liệu trên bàn hỏi.

Mộ Thiên Thanh dùng cả hai tay cầm tách cà phê, lúc nói tới công việc cô lập nghiêm túc, nói: "Đầu mối rất mơ hồ, nhưng có mấy điểm phương hướng đều chỉ hướng Dạ Ứng..."

"À!" Thượng Quan Mộc nhẹ than, "Thế nào?"

"Hàng của Dạ Ứng rất tinh khiết, cái này cũng không phải là bí mật đối với hai bên hắc bạch, cộng thêm một chuyện bất thành văn..." Mộ Thiên Thanh hiển nhiên có chút nghiêng răng nghiêng lợi đối với chuyện lần này nhưng không thể không thừa nhận, "... Giao dịch với Dạ Ứng, không thể có chuyện nhầm lẫn? Vì vậy, bên mua nước ngoài tất nhiên hết sức ưa thích, mà cũng là chuyện đau đầu nhất của cảnh sát. Hơn nữa hành động càn quét của chúng ta gần đây lớn như vậy, truyền thông cũng hết sức chú ý đối với lần này..."

"Lần trước em cũng càn quét địa bàn bọn họ." Thượng Quan Mộc nhắc nhở, ngụ ý, có khích lệ cùng tán thưởng.

"Điều này chẳng qua chỉ là hành động nhét kê răng cảnh sát của Dạ Ứng." Mộ Thiên Thanh không phải người ngu, chỗ đẩy thu vào đâu có bao nhiêu. Trong địa bàn có người bán thuốc viên, không những không bắt được hành động ban đêm mà cùng lắm cũng chỉ là chinh đồn bên ngoài. Còn về tiền phạt, có lẽ trong mắt Dạ Ứng cũng không là gì.

Thượng Quan Mộc tán thưởng, không liên quan tình yêu, chỉ là đứng trên lập trường cấp trên tán thưởng đối với cấp dưới, "Vậy em cảm thấy... tại sao lần hành động này của bọn họ lại lớn như vậy?"

Một câu nói nhắc nhở Mộ Thiên Thanh, rồi rầm một đêm giống như lập tức được soi sáng.

"Mặc dù Dạ Ứng làm cảnh sát rất nhưc đầu..." Mộ Thiên Thanh hơi nhú mày, như có điều suy nghĩ chậm rãi nói: "... nhưng vẫn hành động rất lạng lã, ở thành phố A mà nói thế lực cũng không lớn. Lần này... không có đạo lý bởi vì em càn quét địa bàn bọn họ mà làm ra hành động lớn như vậy mới phải? Một tổ chức hành động kín đáo sao có thể để lại chứng cứ cho chúng ta?"

Thượng Quan Mộc nở nụ cười rạng rỡ, anh không cắt đứt suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh, chỉ là lẳng lặng uống cà phê, chờ đợi cô nói tiếp.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhìn Thượng Quan Mộc, vừa đứng khoảnh khắc nụ cười trên gương mặt anh chưa biến mất, hơi sững sờ sau đó mới nói: "Là có người cố ý hãm hại Dạ Ứng, lợi dụng cảnh sát chúng ta thanh trừ đối thủ mạnh mẽ này."

Dạ Ứng làm việc khiêm tốn, nhưng có tin đồn Dạ Ứng cơ hồ lũng đoạn đường dây tiêu dụng cấp cao này, lợi nhuận vô cùng to lớn, ai ai cũng cảm thấy đỏ mắt.

Chỉ là, mấy người khiêu khích Dạ Ứng thường không có mấy người có kết quả tốt, không chỉ bởi vì thực lực của Dạ Ứng mà cũng vì sự đoàn kết của Dạ Ứng.

Thượng Quan Mộc hừ lạnh, tay cầm đáy tách cà phê, vô tình chuyển động cái ly, ánh mắt thật giống như lười biếng lại lộ vẻ lãnh tuyệt nói: "Mặc kệ mục đích của đối phương là gì... Dạ Ứng, đúng là cái gai trong lòng cảnh sát."

Nói xong, Thượng Quan Mộc khẽ cong môi, khí tức biến hóa kì lạ.

Mộ Thiên Thanh im lặng, cũng không phản đối lời của Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc nhìn xuống nói: "Nhân lúc còn sớm, đi ăn sáng trước đã."

Mộ Thiên Thanh vốn muốn từ chối, trong đồn cảnh sát cô không muốn làm cho mọi người hiểu lầm cái gì, cũng không muốn để vài người có cơ hội nói cô có quan hệ với cấp trên. Nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt Thượng Quan Mộc lại nghĩ tới lời tối hôm qua anh nói với cô, cứng rắn nuốt lời cự tuyệt xuống, gật đầu một cái.

"Gọi Hà Tuấn cùng đi." Thượng Quan Mộc nói, đặt ly cà phê xuống, "Anh đi lấy xe trước."

Khoảnh khắc xoay người, Thượng Quan Mộc có chút tự giễu, trong lòng thầm thở dài. Thấy ánh mắt do dự của cô, rút cuộc... anh không muốn miễn cưỡng cô, không muốn gây tranh luận cho cô trong đồn cảnh sát.

Mộ Thiên Thanh thầm thở phào một hơi, đến phòng giám sát và điều khiển gọi Hà Tuấn cùng đi ăn sáng. Hà Tuấn khá vui vẻ, la hét lúc có sếp Mộc ở đây bọn họ làm hạ thuộc thường thường có phúc lợi.

Thượng Quan Mộc cảm thấy đứng lúc dư dả, vừa lái xe vừa đề nghị: "Sáng sớm bên kia đường có tiệm cháo, mùi vị không tệ, nếu như không để ý thì qua đó xem thế nào."

"Ha ha, sếp Mộc đề nghị nhất định không sai." Hà Tuấn nhếch miệng cười nói, hoàn toàn không phát hiện không khí trong xe khá khác thường.

Mộ Thiên Thanh không muốn không khí lúng túng, nhún vai cười nói: "Đối với ăn uống em không sao cả."

Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt cô nhẹ nhõm, khoe miệng không khỏi lộ nụ cười thân nhiên, quẹo tay lái hướng sang đường khác.

Phở cháo Minh Ký rất nổi tiếng so với trên thị trường, cái người ta có anh cũng có, cái người ta không nghĩ đến anh cũng có.

Mặc dù Thượng Quan Mộc sinh ra trong xã hội thượng lưu, nhưng cả người cũng không có tư thế công tử nhà giàu ngạo mạn, anh có thể ở trong xã hội thượng lưu cũng có thể cùng hòa mình cùng người dân bình thường. Ở đồn cảnh sát, anh có năng lực, cũng có quyền lực.

"Sếp Mộc... Anh không ngại chỗ này chứ?" Hà Tuấn mặt cười đùa chỉ vào một tiệm cháo hải sản, về mặt lấy lòng.

"Không ngại." Thượng Quan Mộc nói rất tự nhiên, lúc hai mắt Hà Tuấn tỏa sáng lại rất nhân nhã nhìn thực đơn chậm rãi nói: "Dù sao cũng là AA." (AA ở đây theo mình hiểu là mạnh ai nấy trả thì phải)

"Phụt..." Hà Tuấn vừa nghe, lập tức bị sặc, mặt như ăn mướp đắng nhìn Thượng Quan Mộc.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc mặt mày bình tĩnh, giống như không phải đang nói đùa, nhìn đáng vẻ kim nén của Hà Tuấn, cười nói: "Sếp Mộc sẽ không hẹp hòi như vậy chứ... Sếp Mộc không ngại phản cháo sữa này của tôi đâu."

Thượng Quan Mộc cũng cười, lúc này Hà Tuấn mới biết mình bị vị BOSS phúc hắc trước mặt đùa giỡn...

Ba người vừa nói vừa cười chọn thức ăn, phục vụ cũng rất nhanh đưa đồ ăn của họ lên. Lúc ba người đang ăn rất vui vẻ, Hình Thiên đi vào.

Ba người Mộ Thiên Thanh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cộng thêm cô lại đối mặt với cửa ra vào cho nên Hình Thiên vừa đến liền thấy bọn họ...

Sau khi Hình Thiên nhìn Thượng Quan Mộc, khẽ gật đầu coi như chào hỏi, sau đó lấy cháo rồi quay về công ty. Đứng trong thang máy lên tầng cao nhất, Hình Thiên có vẻ không vui.

"Đình!", thang máy mở, Hình Thiên đi ra, trực tiếp để cháo vào nồi hấp trong phòng nước để giữ ấm, sau đó sửa sang lại tập tài liệu chờ Lãnh Tinh Hàn đến...

Nhưng Lãnh Tinh Hàn còn chưa đến lại đợi đón một vị "khách không mời mà đến".

"Đại tiểu thư, chào buổi sáng." Hình Thiên cảm giác mình cười vô cùng thành kính.

Lãnh Dao nhìn cửa văn phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, hỏi: "Anh trai tôi còn chưa tới sao?"

"Tổng giám đốc còn chưa tới."

Lãnh Dao khẽ bĩu môi, bất mãn nói: "Tôi vừa gọi điện thoại cho anh ấy tìm anh ấy đi ăn sáng, anh ấy nói anh ấy đang đến công ty..."

Hai mắt Hình Thiên ẩn phía sau kính mắt đột nhiên sáng, sau đó nhã nhặn nói: "Bữa ăn sáng... Tổng giám đốc đã chuẩn bị xong đại tiểu thư."

"Thật sao?" Lãnh Dao vừa nghe, mắt cũng sáng lên.

Hình Thiên vẫn cười thành kính, gật đầu một cái, sau đó nói: "Mời đại tiểu thư đi theo tôi."

Lãnh Dao đi theo Hình Thiên đến phòng nước, vô cùng vui vẻ, quên mất chuyện anh ta vừa nói Lãnh Tinh Hàn còn chưa tới công ty. Khi thấy Hình Thiên lấy phần cháo từ trong nồi hấp, lập tức sững sờ...

"Cái này chính là bữa sáng anh ấy chuẩn bị cho tôi?" Lãnh Dao quát Hình Thiên.

Hình Thiên tốt bụng gật đầu, "Đúng rồi đại tiểu thư, cái này là tổng giám đốc vừa mới phân phó tôi đi mua giúp đại tiểu thư."

"Anh ta đang ở đâu?" Lãnh Dao nghiêng răng hỏi.

"Tổng giám đốc còn chưa tới..." Hình Thiên tốt bụng nhắc nhở lần nữa, nhưng trong lòng đã vui không tả. Anh ta còn đang cảm thấy kỳ quái, sao hôm nay Lão Đại đột nhiên nhớ tới bảo anh ta đi mua đồ ăn sáng, thì ra là chuẩn bị cho vị đại tiểu thư cùng họ này.

"..." Lãnh Dao phập phồng tức giận, gương mặt thanh xuân không hề che giấu lửa giận. Cô ta đứng vọt từ trên ghế lên, hừ một cái thật to với Hình Thiên, cầm túi xách liền quay đầu sai bước rồi đi...

"Đại tiểu thư đi thông thả..." Từ đầu đến cuối Hình Thiên vẫn duy trì hình tượng thư ký kiềm chế lý riêng của tổng giám đốc, cho đến khi Lãnh Dao biến mất ở thang máy mới lộ vẻ mặt đồng tình lắc đầu, "Nếu Lão Đại sẽ thích một người như đại tiểu thư... Như thế Lão Đại không phải là Lão Đại."

Hình Thiên trở lại bàn làm việc tiếp tục sắp xếp những chuyện Lãnh Tinh Hàn cần xử lý trong hôm nay, lúc sương mù dần tan chuông điện thoại dễ nghe vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh của cả tầng.

Hình Thiên liếc nhìn rồi nhận điện thoại, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Anh Thiên, Lão Quý truyền tin, lúc nên xuất hiện hẳn ta sẽ xuất hiện." Trong điện thoại là giọng Tiểu Lục.

"Ừm." Hình Thiên khẽ ừ rồi giao phó, "Cẩn thận một chút, không nên làm hỏng chuyện."

"Em hiểu rõ." Tiểu Lục đáp, ngừng một lúc rồi nói tiếp: "Anh Thiên, đây là lần đầu Lão Đại giao chuyện lớn như vậy cho một mình em xử lý, nhất định em sẽ không để cho Lão Đại thất vọng."

Hình Thiên nở nụ cười, nói: "Không cần tạo áp lực quá lớn, ý của Lão Đại... cậu hiểu được không?"

"Hả?"

"Được rồi, có chuyện gì phải liên lạc ngay với tôi." Sau khi Hình Thiên dặn dò, cúp điện thoại.

Anh ta nhìn số liệu hiển thị trên máy tính, đột nhiên cảm thấy không có tâm trạng làm việc, lo lắng tối qua lại hiện lên trong đầu, nếu như theo suy đoán của anh ta lần này người phía sau chắc chắn đã biết thân phận Lão Đại. Nhưng đối phương không lộ mặt, cũng không kiêu ngạo ra ngoài ánh sáng... Là vì cái gì.

Lão Đại nói trò chơi... là chỉ cái gì.

Anh ta... không muốn Lão Đại đặt mình vào nguy hiểm vì bọn họ.

Tâm trạng Hình Thiên dồn nén, lúc này vang lên tiếng thang máy, Hình Thiên ngược mắt nhìn chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn đi ra, sau lưng còn có Đường Lam.

"Tổng giám đốc, giám đốc Đường." Hình Thiên chào hỏi.

"Lấy cà phê." Lãnh Tinh Hàn vừa phân phó người đã vào phòng làm việc. Anh tùy ý cời nút tây trang một cách tao nhã, ngồi xuống ghế sau bàn làm việc.

Đường Lam đưa tài liệu trong tay cho Lãnh Tinh Hàn, Lãnh Tinh Hàn mở ra nhìn lướt qua, lấy bút ký tên...

"Hội Đồng Quản Trị MT tổ chức vào thứ hai, ngày mai tôi tham gia xong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát rồi sẽ qua." Đường Lam nói lúc Lãnh Tinh Hàn ký giấy tờ.

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn hờ hững đáp, gương mặt lạnh như khắc, không thể nhìn ra cảm xúc của anh, "Có thể cho một người đi cùng chủ trì, cô không cần ở lại đó lâu."

Đường Lam giương mắt lên, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ hưng phấn không che giấu được. Vốn dĩ cô cho rằng anh để cô đi chủ trì MT là bởi vì chuyện đêm đó, thì ra... là cô suy nghĩ nhiều.

"Mặt khác, đặt lịch hẹn với Tổng giám đốc Thẩm tối nay ăn một bữa cơm?" Lãnh Tinh Hàn cũng không ngần ngại đầu lên ký tập tài liệu tiếp, tập trung xem nói: "Nhớ mà thanh nhã."

"Vâng." Đường Lam đáp lời, sau đó hỏi thăm, "Cần tôi đi cùng anh không?"

Tay Lãnh Tinh Hàn ngừng lật giấy, nói: "Không cần."

Đường Lam thoáng mất mát. Lúc Lãnh Tinh Hàn ký nốt mấy tài liệu rồi đưa cho cô, sau khi nhận lấy cô nói: "Không có chuyện gì, tôi ra ngoài trước."

"Ừ."

Đường Lam lại nhìn Lãnh Tinh Hàn lấy một điều thuốc lá trong hộp thuốc bằng bạc, không muốn rời đi, tâm trạng mất mát. Cô còn cho rằng anh không để Hình Thiên đặt lịch là vì anh muốn cô đi cùng anh... Thì ra là cô tự mình đa tình.

Đúng lúc cửa mở, Hình Thiên đang bê cà phê đang muốn mở cửa. Anh ta hơi ngạc nhiên, nhận ra tia mắt mất mát không tự hiềm thấy ở Đường Lam. Anh ta lùi sang một bên nhường đường cho Đường Lam, nhìn bóng lưng cao ngạo của người phụ nữ, lại không hề có chút sứt sùi...

Lại thêm một người phụ nữ vừa bị Lão Đại vô tình tổn thương.

Hình Thiên đặt cà phê trước mặt Lãnh Tinh Hàn, sau đó báo cáo lịch trình rồi mới nói: "Tiểu Lục gọi điện thoại tới, Lão Quý xuất hiện."

"Ừm." Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh đáp, anh bung cà phê lên nhấp một ngụm rồi nói: "Thông báo tất cả những người phụ trách khu vực Đông Nam Á, nửa giờ sau họp."

"Vâng." Hình Thiên đáp rồi ra khỏi phòng làm việc, anh biết, thời gian nửa giờ là thời gian Lãnh Tinh Hàn phải xử lý công việc của tập đoàn.

28 phút sau Hình Thiên nhắc nhở Lãnh Tinh Hàn đi họp. Lãnh Tinh Hàn vuốt vuốt cái trán mệt mỏi, mở màn hình nội bộ. Lúc màn hình được kết nối, một môi trên mặt anh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hội nghị video kéo dài đến thời gian cơm trưa vẫn chưa kết thúc, Hình Thiên nhìn đồng hồ treo tường đã sắp chuyển thời khắc, anh ta lại nhìn thức ăn bên cạnh đã nguội lạnh, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng làm việc đang đóng chặt, trong mắt hoàn toàn là đau lòng.

Lão Đại mạnh, dù sao anh cũng là con người, tập đoàn lớn như vậy đã khiến anh không thể phân thân, vẫn còn phải xử lý chuyện của Dạ Ứng, qua lại với người của người đó...

Đang suy nghĩ, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Hình Thiên vội vàng đứng dậy, cầm hộp cơm nói: "Em đi hâm nóng thức ăn cho anh..."

"Không cần, tôi đi ra ngoài một chuyến." Lãnh Tinh Hàn không dừng chân đi về phía thang máy. Hình Thiên ôm hộp cơm đứng tại chỗ, nhìn cửa thang máy đóng lại, lẩm bẩm nói: "Muốn đi ra ngoài... Cũng phải ăn cơm trước chứ."

Hình Thiên nhìn hộp cơm trong tay, thăm thò dài, ném hộp cơm vào thùng rác.

Lãnh Tinh Hàn đi thang máy trực tiếp xuống bãi đậu xe dưới lòng đất, lái chiếc xe Benz rời tập đoàn Thiên Lâm đi thẳng đến đồn cảnh sát khu Nam.

Lãnh Tinh Hàn vừa bước vào đồn cảnh sát liền thu hút vô số ánh mắt, nhất là nữ cảnh sát, trong mắt lóe ra hình trái tim sáng ngời. Mấy nữ cảnh sát thực tập phía trước cửa kính ngạc, bàn luận xôn xao.

"Rất đẹp trai..."

"Đúng vậy, tại sao có thể có người đàn ông đẹp trai như vậy."

"Đâu chỉ có vậy. Cô nhìn mà xem, khí phách trên người anh ấy... Oa, đúng là người đàn ông thú vị."

"Này này, các cô không đi ăn cơm còn đứng đây làm gì đấy." Kili vừa ra ngoài, thấy thực tập sinh vây ở nơi đó, vừa đặt câu hỏi đồng thời vừa nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn theo hướng của các cô, lập tức, luôn luôn ngưỡng mộ trai đẹp Kili cũng bước vào hàng ngũ thực tập sinh yêu cái đẹp.

"Ha ha, tôi đi hỏi anh ấy có cần giúp gì không?" Một thực tập sinh can đảm nói xong liền tiến lên, sau đó đỏ mặt lễ phép hỏi: "Xin hỏi tiền sinh có cần giúp gì không?"

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt nhìn dáng vẻ thẹn thùng của thực tập sinh, hờ hững nói: "Tôi tìm Mộ Thiên Thanh."

Thực tập sinh còn chưa phản ứng kịp, Kili lỗ mũi nhạy bén như đánh hơi được hơi thở mập mờ, cô vội vàng tiến lên nói: "Thiên Thanh vừa đến căn-tin với sếp Mộc rồi..."

Lãnh Tinh Hàn nghe, nhẹ chau mày, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra đi ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc cùng với người của cả tổ hành động vừa mới ngồi xuống ghế ở căn-tin đồn cảnh sát thì điện thoại di động vang lên. Cô đang cùng mọi người nghiên cứu bữa trưa ăn gì nên cũng không thèm nhìn nhận điện thoại luôn, "Alo."

"Tôi đang ở đồn cảnh sát." Mấy chữ đơn giản nhưng lộ ra khí thế không tầm thường.

Mộ Thiên Thanh nghe giọng trong điện thoại, lập tức trở nên căng thẳng, nhất thời không cách nào phản ứng.

Đám người Hà Tuấn vẫn đang hưng phấn trò chuyện, Thượng Quan Mộc ngồi ở đối diện lại nhìn dáng vẻ Mộ Thiên Thanh, thăm nhủ mày.

"Thiên Thanh, cô ăn gì?" Lúc này, Hà Tuấn cầm thực đơn nói, "Sếp Mộc nói rồi, chúng tôi ngàn vạn lần không được tiết kiệm tiền cho anh ấy."

"Tôi... thế nào cũng được, các anh xem..." Đầu óc Mộ Thiên Thanh rồi bời.

"Com cà ri thịt bò đi, không phải em thích ăn món này sao?!" Giọng Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng vang lên, lập tức kéo tới vô số tiếng cười đùa giòn.

Lãnh Tinh Hàn vẫn không nói gì, chỉ là, vẻ lạnh nhạt trên mặt dần bao phủ vẻ lo lắng, sâu trong đáy mắt có lửa giận lan tràn không tự biết...

Cho dù không biết khoảng cách sóng điện là bao nhiêu, Mộ Thiên Thanh cũng có thể cảm nhận được khí lạnh từ trong điện thoại. Cô đang muốn nói gì, trong điện thoại đã truyền đến tiếng "Tút tut tut.." cắt đứt...

Lãnh Tinh Hàn dứt khoát cắt điện thoại, nhìn Kili đang đứng bên cạnh, lạnh lùng hỏi: "Căn-tin đồn cảnh sát nằm ở đâu?"

"Đúng lúc chúng tôi cũng đi ăn com, dẫn anh cùng đi?" Kili vẫn không nói gì, thực tập sinh đã hưng phấn nhận lời.

Kili nhìn thực tập sinh đang hưng phấn cùng Lãnh Tinh Hàn định đi tới căn-tin, cúi mắt âm thầm suy đoán quan hệ của người đàn ông này với Thiên Thanh. Cô giương mắt nhìn, vừa đứng bắt gặp bóng lưng cao ngạo của Lãnh Tinh Hàn, không khỏi tự lẩm bẩm: "Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Sao cứ có cảm giác quen mắt..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Giăng co ăn com

"Thiên Thanh, cô táo bòn à?" Lý Dục nhìn Mộ Thiên Thanh, mặt kinh ngạc đùa giỡn hỏi.

Dù sao Lâm Hải cũng là người lớn tuổi, dĩ nhiên cũng sáng suốt hơn, thấy Mộ Thiên Thanh tiếp điện thoại xong trên mặt cũng có gì đó không thích hợp, quan tâm hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Không có... Không có việc gì?" Mộ Thiên Thanh cười cười miễn cưỡng. Lúc cô ngẩng đầu vừa đứng bắt gặp ánh mắt dò xét của Thượng Quan Mộc lập tức xoắn xuýt suy nghĩ không muốn đi trong lòng vậy.

"Sếp Mộc gọi com cà ri thịt bò cho cô, cô uống nước gì?" Hà Tuấn là người trẻ tuổi, cũng không suy nghĩ nhiều, cười đùa.

"Nước chanh là được..." Mộ Thiên Thanh có chút không yên lòng, cô nhìn điện thoại trong tay, sau đó yên lặng cất vào.

Mặc dù Thượng Quan Mộc đang cùng cười nói với mọi người, nhưng ánh mắt của anh vẫn không hề rời Mộ Thiên Thanh. Từ lúc cô nhận điện thoại, sắc mặt cứng đờ, anh cũng đã đoán được, điện thoại... là của Lãnh Tinh Hàn.

"Này, người đàn ông các sư muội dẫn vào là ai vậy?" Đột nhiên, Lý Dục nghi hoặc nhìn một nhóm người đang ở cửa ra vào căn-tin hỏi.

Tất cả mọi người nhìn về phía cửa, chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn mặc áo sơ mi trắng, tây trang thủ công tinh tế màu đen, một tay bỏ trong túi quần theo thực tập sinh đi vào căn-tin...

Lập tức, cả người Mộ Thiên Thanh như hóa đá ngồi ở chỗ đó.

Thượng Quan Mộc khẽ cau mày, lo lắng hiện rõ trên mặt, nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Mộ Thiên Thanh, ngọt ngào trong lòng không thể nói rõ tư vị.

"Ah, là anh ta?!" Hà Tuấn ngây người nói.

"Anh biết à? Anh ta là ai vậy?" Lý Dục hỏi "Nhìn khí thế... có vẻ không đơn giản."

Vừa dứt lời, Lãnh Tinh Hàn không đếm xỉa đến những người trong căn-tin đang nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, cuối cùng rơi vào vị trí Mộ Thiên Thanh, sải bước chân thon dài, khác với suy nghĩ đi về bàn Mộ Thiên Thanh.

Hà Tuấn nhìn Mộ Thiên Thanh, mà Kili vội vàng đi theo tới, nhìn Lãnh Tinh Hàn khí phách vương giả dừng lại trước mặt Mộ Thiên Thanh, lại lên nhìn về phía Thượng Quan Mộc sắc mặt tối tăm, thâm mấp máy môi. Theo ánh mắt có thể phát hiện mọi tình hình của cô ấy có thể suy đoán, nét mặt của ba người này có gì đó quái lạ!

"Đi ăn com cùng tôi!" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng, không phải hỏi thăm mà là quyết định.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trạng thái như không tồn tại.

"Nửa giờ sau chúng tôi còn có cuộc họp." Lời nói lạnh lùng là từ trong miệng Thượng Quan Mộc phát ra.

Người trên bàn tiếp tục tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, càng ngày càng có cảm giác không tồn tại.... Thật giống như đang nghi ngờ, nửa giờ sau có cuộc họp

sao?

Lãnh Tinh Hàn cũng không nhìn Thượng Quan Mộc, căn bản không thấy sự có mặt của anh, chỉ là nhìn xuống, có chút ngạo nghễ nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình đã quên mất nhịp tim, thậm chí, không có cách nào hô hấp, sắc mặt cô ngày càng lúng túng, lén nhìn trái phải, có thể nhận ra tất cả mọi người đang ngồi trong căn-tin đều đang nhìn chằm chằm cô.

"Cái đó... Bọn em sắp có cuộc họp..." Mộ Thiên Thanh nói theo lời Thượng Quan Mộc nhưng áp lực càng ngày càng lớn khiến cô hít thở không thông. Cô hỏi thăm, "Nếu anh còn chưa ăn, không thì... cũng ăn ở đây? Đầu bếp chỗ bọn em làm cơm khá ngon..."

Thượng Quan Mộc nghe Mộ Thiên Thanh nói, khiêu khích nhìn Lãnh Tinh Hàn, cười nhẹ nói: "Nếu như Lãnh thiếu không ngại, tôi mời."

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhướng mắt nhìn Quan Mộc, môi hiện nụ cười gần như không có, lạnh nhạt nói: "Sếp Mộc có ý tốt... sao có thể không nhận."

Nói xong, trước mặt mọi người anh kéo tay Mộ Thiên Thanh, tư thế cực kỳ mập mờ chậm rãi cúi người. Cử động bất ngờ sát qua gò má của Lãnh Tinh Hàn khiến Mộ Thiên Thanh không cách nào phản ứng, ở bên tai cô dùng giọng nói trầm thấp chỉ cô mới có thể nghe được: "Nếu như em muốn tiếp tục trở thành tiêu điểm, tôi không ngại ở chỗ này với em..."

Giọng nói giàu từ tính cùng khí nóng thoảng bên tai Mộ Thiên Thanh, truyền đến cảm giác tê tê dại dại, hơi thở của nước biển cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt càng làm cho đầu cô không thể nào suy nghĩ, "trở thành tiêu điểm" coi như đã giúp cô quay về hiện thực.

Lãnh Tinh Hàn cong miệng cười, lúc đứng dậy, trên mặt đã khôi phục vẻ lạnh nhạt, sau đó dưới con mắt đồ xô của mọi người kéo tay Mộ Thiên Thanh ra khỏi căn-tin.

Bọn họ vừa rời đi không khí như nổ tung, tất cả mọi người đang bàn luận, dĩ nhiên Hà Tuấn nổi tiếng bát quái trong tổ hành động cũng bắt đầu thảo luận cùng các sư muội.

"Sếp Mộc, người đàn ông kia là ai vậy?" Hà Tuấn hỏi, vừa thấy sếp Mộc chào hỏi người đàn ông kia, hôm qua cũng là sếp Mộc tự mình giao phó anh ta đi làm biên bản. Sếp Mộc phải biết người đàn ông kia chứ?

Thượng Quan Mộc về mặt tối sầm, chỉ nhàn nhạt lướt nhìn Hà Tuấn, lập tức, một cổ áp suất thấp tràn vào cả bàn.

"Chưa từng gặp người đàn ông nào nhiều chuyện như anh..." Kili vô cùng giận Hà Tuấn, nháy mắt với anh ta.

"Tôi nhiều chuyện cũng không bằng cô..." Hà Tuấn kêu la, hoàn toàn không ý thức được áp suất thấp xung quanh lúc này.

Kili nghiêng răng, ngấm ngầm muốn một cước đạp bay Hà Tuấn kích động, nghiêng răng nghiêng lợi nặn mấy chữ từ giữa kẽ răng, "Nói chuyện với heo... thật là một mối."

"Cô nói ai là heo..."

"Anh!" Kili ra sức nháy mắt, ánh mắt vẫn liếc qua Thượng Quan Mộc, hận hận cắn răng nhỏ giọng nói: "Làm phiền anh nhìn xung quanh đi..."

Hà Tuấn ngẩn người, lúc này mới phát giác vị cấp trên chỉ lúc làm việc mới không cười đùa kia, giờ này sắc mặt hết sức...xấu.

Thượng Quan Mộc khẽ thở dài trong lòng, loại cảm xúc "tự giễu" lần nữa dấy lên trong lòng, cô sợ gây phiền toái trong đồn cảnh sát là không cần thiết, anh nguyện ý giúp cô tránh nghi ngờ ở đồn cảnh sát, như vậy... hành động của Lãnh Tinh Hàn hôm nay là ý gì?

Là tôi không đủ bá đạo, hay là tôi quá mức nhượng bộ với anh...

Mọi người yên lặng ăn cơm, bởi vì chuyện vừa xảy ra cộng thêm giờ phút này trên bàn không khí kỳ lạ, có vài người ăn cũng không thấy ngon.

Lâm Hải lướt ánh mắt lão luyện qua đám người trẻ tuổi, bắt đầu đi lác đầu, tiếp tục ăn cơm của mình.

*

Sau khi Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn kéo ra khỏi căn-tin, cô bỏ tay anh ra tức giận hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Lãnh Tinh Hàn ánh mắt sâu xa nhìn cô, thần nhiên nói: "Tìm em ăn cơm."

Mộ Thiên Thanh nhú mày, đối với Lãnh Tinh Hàn, bây giờ cô cảm thấy rất mờ mịt. Tối hôm qua lúc nói chuyện với Thượng Quan Mộc trong đầu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ cô chấp lúc nhỏ. Cô không thể xác định cô có suy nghĩ với người trước mặt có phải bởi vì lúc nhỏ hay không. Nếu như là... như vậy là không công bằng với anh, không công bằng với Thượng Quan, cũng không công bằng với Mặt trời nhỏ trước kia của cô.

"Bọn em sắp có cuộc họp..." Mộ Thiên Thanh trở nên bình tĩnh, cô nhất định phải làm rõ suy nghĩ của mình.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn tĩnh mịch, sâu không thấy đáy, anh vẫn thờ ơ nói: "Có này cũng không khá lắm."

Ặc...

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Lãnh Tinh Hàn. Cô cảm thấy trước mặt anh cô luôn không thể suy nghĩ và ứng đối vấn đề.

Trong lúc hai người đang giằng co, mấy người vừa ăn cơm xong ra khỏi căn-tin, mặc dù mọi người không dừng bước chân nhưng ánh mắt cũng rất tự nhiên rơi trên người bọn họ....

Lãnh Tinh Hàn vô cùng tự nhiên, anh căn bản không đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người. Nhưng Mộ Thiên Thanh lại cảm thấy cả người khó chịu.

"Chúng tôi đi ăn cơm." Mộ Thiên Thanh sắc mặt tối tăm, dẫn đầu bước ra khỏi đồn cảnh sát.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, sau đó xoay người cũng đi theo ra ngoài, nhìn Mộ Thiên Thanh phía trước đang tức giận bước đi, không khỏi thấy nóng nảy trong lòng.

"Muốn ăn gì?" Ngồi trên xe, Lãnh Tinh Hàn hồ hững hỏi.

"Cơm cà ri thịt bò?" Mộ Thiên Thanh không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Lãnh Tinh Hàn trầm cau mày, gương mặt đẹp như khắc hơi cứng nhắc. Anh khẽ mím môi, lạnh lùng nói: "Tôi không thích!"

"Vậy anh hỏi em làm gì?" Mộ Thiên Thanh cũng tức giận, trong lòng ngọt ngào không cách nào thư giãn.

Đúng, cố chấp của cô chính là mặt trời nhỏ lúc nhỏ, người sẽ lắng lắng ở cùng cô lúc cô cô đơn, khi cô bị bắt nạt sẽ bảo vệ cô, mặc tính tình cô khó chịu anh sẽ bắt buộc dĩ nhân nhượng cô, không phải người trước mặt chỉ biết bá đạo, người đàn ông lạnh lùng không để ý tới suy nghĩ của cô.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Mộ Thiên Thanh sau đó khởi động xe rời đồn cảnh sát...

Khi xe dừng trước cửa một nhà hàng của một cặp vợ chồng Ấn Độ không thu hút, cũng không quá lớn, Mộ Thiên Thanh nhìn cửa hàng, không khỏi nghi ngờ hơi nhíu đôi mày thanh tú, trong đôi mắt to cũng chứa đựng nghi ngờ, không tự chủ nói: "Smile?"

Lãnh Tinh Hàn nhìn cô một cái, xuống xe.

Mộ Thiên Thanh tức giận bĩu môi, cũng xuống xe. Sau khi hai người đi vào, khi Mộ Thiên Thanh thấy người phụ nữ Ấn Độ vội vàng ra đón khách, hai mắt lập tức sáng rực lên, "Nimo La?"

"Chào mừng quý khách!" Người phụ nữ Nimo La thấy có người đi vào, mỉm cười đón tiếp, "Hai vị sao?"

Mộ Thiên Thanh hưng phấn kéo tay Nimo La vội vàng nói: "Nimo La, không ngờ mấy người lại mở tiệm ở đây! Tôi còn tưởng rằng mấy người đã trở về Ấn Độ rồi..."

Nimo La bị Mộ Thiên Thanh kéo làm cho không hiểu ra sao, nhưng cô vẫn cười, không phải nụ cười chuyên nghiệp hóa mà là từ tận đáy lòng, giống tên nhà hàng khiến lòng người thoải mái.

"Cô nhất định là người đã từng ăn cơm ở quầy hàng tôi bày ở khu Đông?" Nimo La hỏi.

Lúc này Mộ Thiên Thanh mới hiểu, lúc đó mình mới mấy tuổi, đã gần hai mươi năm trôi qua, nhất định là Nimo La không biết mình rồi, "Nimo La, cháu là Bầu trời nhỏ?" (nguyên văn là Tinh Thiên – ngày nắng, hoặc bầu trời nhỏ có nắng nhưng biệt danh của Ung là Mặt trời nhỏ nên dịch biệt danh của Thiên Thanh ra tiếng Việt luôn.)

Nimo La vừa nghe, mắt sáng lên, "Bầu trời nhỏ?"

"Vâng!"

"Thật sự là cháu, đều lớn như vậy..." Nimo La cười, sau đó nhìn Lãnh Tinh Hàn bên cạnh nói: "Cậu này... Chính là Mặt trời nhỏ hả?"

Sắc mặt Mộ Thiên Thanh cứng đờ, không gạt đầu cũng không có lắc đầu, chỉ là bĩu môi.

Nimo La thật sự vui, không phát hiện biểu tình Mộ Thiên Thanh có gì không thích hợp, nói luôn: "Đúng là giống lúc nhỏ, không thích nói chuyện... Nhanh ngồi xuống, để tôi báo Singh làm mấy món Ấn Độ ngon nhất cho hai người, còn cháu vẫn cơm cà ri thịt bò chứ?"

Câu cuối là nói với Mộ Thiên Thanh, cô nhiệt tình dẫn hai người đến chỗ ngồi, sau đó vội vàng đến phòng bếp...

"Sao anh tìm được nơi này?" Mộ Thiên Thanh quên mất tâm trạng không vui lúc nãy, trong mắt đều là hưng phấn hỏi Lãnh Tinh Hàn, nụ cười trên khóe miệng cũng có thể hòa tan người khác.

‘Lúc hoa hướng dương hướng về phía mặt trời mới có thể hòa tan về mặt nóng nảy nhất...’

Lãnh Tinh Hàn không khỏi rung động, nhưng suy nghĩ phút chốc rồi lại khôi phục yên tĩnh.

Anh không phải là Mặt trời của cô, cô cũng không phải là Hoa hướng dương.

"Vô tình thấy..." Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói.

Mộ Thiên Thanh không phát hiện cảm xúc bất chợt hiện trong mắt Lãnh Tĩnh Hàn, bây giờ tâm trạng cô rất tốt. Nimo La và Singh là một đôi vợ chồng Ấn Độ rất hiền lành, trước kia cuộc sống hai người rất gian khổ nhưng mỗi ngày đều nở nụ cười đối diện với nó. Cô thích gian hàng của bọn họ. Mặc dù lúc nhỏ cô không thích món cơm cà ri thịt bò nhưng càng ngày cô càng thích bởi vì lúc ở bên họ cô cảm thấy rất nhẹ nhõm...

Đĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là cô và anh, Mặt trời nhỏ quen biết nhau ở đó...

Mộ Thiên Thanh nghĩ tới, mím môi cười nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, đột nhiên nhớ tới lời của Nimo La nói, nghi ngờ hỏi: "Lúc còn nhỏ anh không thích nói chuyện sao?"

Cô nhớ không phải không thích nói chuyện... Ít nhất, lúc bên cạnh cô không phải.

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, nhìn Mộ Thiên Thanh nhú lông mày, cũng không có trả lời. Lúc hai người mới chơi với nhau Ứng rất trầm lặng, nhưng lúc cậu ấy đi chung với cô... có lẽ là vì tình yêu.

"Trước hết hãy ném thử bánh pút-đing Singh làm..." Nimo La nhiệt tình nói rồi đặt bánh pút-đing xuống, sau đó vội vã rời đi.

"Ừ, thật mềm..." Mộ Thiên Thanh ném bánh, lập tức tán thưởng, gương mặt hưởng thụ, "Anh không ăn sao?"

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn đáng vẻ Mộ Thiên Thanh, khóe miệng không hề để ý nở nụ cười, lạnh nhạt nói: "Tôi không ăn đồ ngọt."

"Thật đáng tiếc!" Mộ Thiên Thanh như có vẻ rất tiếc, tự mình một người ngồi ăn.

"Buổi tối đi ăn cơm với tôi." Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên nói.

Mộ Thiên Thanh dừng tay lấy bánh pút-đing, lập tức nhú mày, "Em không biết bận đến mấy giờ."

"Tôi có thể chờ em." Lời Lãnh Tĩnh Hàn không cho cự tuyệt, dĩ nhiên, cũng bởi vì anh nhận ra Mộ Thiên Thanh ăn uống rất qua loa.

Mộ Thiên Thanh có hơi tức giận hỏi: "Anh... không bận gì sao?"

Tổng giám đốc của tập đoàn lớn, sao có cảm giác rảnh rỗi như vậy?

"Có."

"..."

Chân mày Mộ Thiên Thanh nhú chặt hơn, không khí quanh mình dần trở nên kì lạ.

Đúng lúc này chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí kì lạ giữa hai người. Mộ Thiên Thanh lấy điện thoại ra, thấy là Thẩm Duyệt Nhiên đánh tới, sau khi nói 'xin lỗi' với Lãnh Tĩnh Hàn, nhận điện thoại...

"Thiên Thanh, cứu mạng..."

Điện thoại vừa kết nối, bên trong liền truyền đến tiếng kêu rên của Thẩm Duyệt Nhiên.

Mộ Thiên Thanh run môi hỏi: "Làm sao?"

"Buổi tối cha mình bảo mình đi ăn cơm với ông ấy, còn muốn mình dẫn 'bạn trai', cũng chính là người đàn ông của cậu theo."

Mộ Thiên Thanh không tự chủ liếc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn ngồi đối diện, sau đó có chút chột dạ nói: "Cậu tự gọi điện đi."

"Aigu, không phải cậu đang ở đồn cảnh sát sao? Nói với anh ấy cậu sẽ chết sao..." Thẩm Duyệt Nhiên tùy tiện la hét, "Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi, mình cúp đây."

Mộ Thiên Thanh phát hiện, hôm nay tất cả mọi người đều thích cúp điện thoại của cô.

Cô bấu môi, ai oán cất điện thoại vào trong túi, đón nhận ánh mắt sâu xa của Lãnh Tĩnh Hàn...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trò chơi chính thức bắt đầu

Mộ Thiên Thanh bấu môi, ai oán cất điện thoại vào trong túi, đón nhận ánh mắt sâu xa của Lãnh Tinh Hàn...

"Người đàn ông của cậu!" Chỉ năm chữ đơn giản cũng làm cho không khí trở nên lạnh lẽo. Lãnh Tinh Hàn nhìn chăm chăm Mộ Thiên Thanh, không ai có thể nhận ra là anh không vui.

Mộ Thiên Thanh thăm căn môi, trong lòng oán thầm Thẩm Duyệt Nhiên mấy trăm lần. Giọng nói lớn như vậy, như thể hận không cho toàn thể giới nghe được tiếng cô ấy...

"Cái gì đàn ông của cậu!" Mộ Thiên Thanh phủ nhận theo bản năng. Trong tiềm thức cô không muốn Lãnh Tinh Hàn hiểu lầm cái gì, sau đó nhỏ giọng lầm bầm, "Là đàn ông... Tiểu Nhiên đều nói là đàn ông của em."

Giọng rất nhỏ nhưng Lãnh Tinh Hàn vẫn nghe được. Cho dù anh cũng tức giận với quan hệ mập mờ giữa cô và Thượng Quan Mộc nhưng tức giận đến mức như vậy anh chỉ cho là bởi vì cô không nghe lời?

"Thượng Quan Mộc không thích hợp với em."

Lại nhắc nhở một lần nữa, lần trước lộ rõ sự xa cách, lần này... anh cũng không biết tâm trạng phức tạp pha lẫn bên trong.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, cô nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn, không khỏi hỏi: "Vậy ai thích hợp với em?"

Hỏi những lời này, Mộ Thiên Thanh có chút mong đợi, về phần... cô đang chờ mong cái gì cô không dám suy nghĩ nhiều. Cô sợ... cô thật sự chỉ vì suy nghĩ hơi nhỏ.

"Từ tôi ra!" Lãnh Tinh Hàn hờ hững nói xong, che giấu cảm xúc phức tạp trong lòng, anh từ chối bản thân có tình cảm khác thường với người phụ nữ của Ứng.

"À" thật nhẹ, Mộ Thiên Thanh như rồng môi tự giễu, cô lại đang hy vọng xa vời cái gì.

Nhất thời hai người đều cùng im lặng, Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng đầu, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời gian cơm trưa ở các công ty sắp hết, những người ra ngoài ăn cơm đều vội vàng quay về, bước chân vội vã.

Anh không muốn thừa nhận mất mát trong mắt Mộ Thiên Thanh giống như một cây châm đâm vào trong lòng anh. Anh sẽ không có... suy nghĩ như vậy.

Anh không thể nói cho cô biết tại sao Thượng Quan Mộc không thích hợp cô, hoặc là nói... chính anh cũng không biết tại sao. Chỉ là, lúc nhìn cô và Thượng Quan Mộc ở chung một chỗ trong lòng tự động cự tuyệt xảy ra chuyện như vậy.

Mộ Thiên Thanh yên lặng ăn bánh pút-đing, hương vị ngọt ngào của bánh pút-đing trôi vào trong miệng, không có hương vị ngọt ngào mềm dẻo như lúc nãy mà chỉ còn mùi vị khô sở.

Cô lén ngược mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, gò má của anh cực kỳ đẹp mắt, như một tác phẩm hoàn mỹ chứng minh tài năng của Thượng đế... Nhưng khuôn mặt hoàn mỹ như vậy lại lộ vẻ lạnh lùng xa cách làm cho người ta không thể nhìn thấu, cũng không thể đoán biết.

Mộ Thiên Thanh thu hồi tầm mắt, nhìn bánh pút-đing cũng không muốn ăn nữa. Rốt cuộc cô rối rắm chuyện gì, có phải muốn dồn bản thân đến chân tường mới cam tâm?

Mặt trời nhỏ lúc nhỏ... Lãnh Tinh Hàn sau khi lớn, thật ra thì... bọn họ đã sớm không cùng trên một đường thẳng. Giống như lời anh nói với cô lúc nhỏ, Hoa hướng dương xoay quanh Mặt trời, Mặt trời tắm cho nó, nhưng... thật sự không thể nào kéo gần khoảng cách chạm vào nó!

Bây giờ bọn họ là như vậy.

"Ném thử com cà ri thịt bò Singh tự mình làm đi."

Đúng lúc này Nimo La bung khay com ra, vui vẻ đặt phần com cà ri thịt bò trước mặt Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh, sau đó cười nói: "Nhanh ăn đi, tôi còn có việc đi trước."

"Vâng." Mộ Thiên Thanh cười gật đầu, "Cám ơn cô, Nimo La."

Nimo La cười cười, lúc xoay người còn nhướn mày với Lãnh Tinh Hàn, cười thật tươi.

Lãnh Tinh Hàn nhú mày thật khế, vẻ mặt như thể không khỏi có loại cảm giác quen thuộc...

Nimo La rời đi, hai người tiếp tục yên lặng. Mộ Thiên Thanh cúi đầu ăn com, cái muỗng va chạm với cái đĩa phát ra tiếng 'leng keng', tương ăn so với Lãnh Tinh Hàn đối diện quả thật một trời một vực.

Lãnh Tinh Hàn khác Thượng Quan Mộc. Mặc dù Thượng Quan Mộc sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng trong cơ thể chấp chứa bản tính du côn, có thể giả trang ở nhà hàng cao cấp, cũng có thể háng giọng ở quán bán hàng, cầm chai uống rượu...

Mà Lãnh Tinh Hàn, dường như anh là bầu trời sinh ra đã cho người ta khí thế vương giả, cho dù là trong hoàn cảnh nào, một động tác lơ đãng cũng lộ ra khí thế cao ngạo mà ưu nhã. Đó là khí thế toát từ trong ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh ăn từng thìa, mãi cho đến khi ăn xong hai người cũng không nói thêm một câu.

Nimo La nhiệt tình tiễn hai người đi ra ngoài, dặn dò hai người thường xuyên ghé ăn. Sau đó hai người lên xe đi về phía đồn cảnh sát khu Nam..

Không khí càng ngày càng đè nén, hai người tựa như hai đứa bé tức giận, không ai mở miệng nói chuyện. Đến khi Lãnh Tinh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh đến đồn cảnh sát mới không nhịn không nhịn nói: "Sau khi tan việc tôi tới đón em."

Tay Mộ Thiên Thanh vừa đặt lên cửa xe hơi khựng lại sau đó mở cửa xuống xe, lẳng lặng rời đi...

Lãnh Tinh Hàn nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, cúi mắt, lái xe rời đồn cảnh sát khu Nam..

Thượng Quan Mộc đứng trên sân thượng, một tay cầm ly cà phê, một tay để trong túi quần, nhìn chiếc xe rời đi, khuôn mặt đẹp không hề có chút biểu cảm. Chỉ là sâu trong đáy mắt toát lên sự thù địch không thể nhận ra.

Anh chậm rãi xoay người, thông thả bước xuống sân thượng, nhìn đồng hồ một lúc, thông báo tổ hành động cả khu Nam đi họp.

Không khí trong phòng họp rộng lớn khác thường, Thượng Quan Mộc đứng ở trên bục, hai tay đặt trong túi quần, khẽ quét mắt qua cảnh viên đang ngồi bên dưới mới chậm rãi mở miệng nói: "Tối nay họp tác với ba khu khác, tiến hành cân quét toàn diện. Không yêu cầu mọi người có thể bắt bao nhiêu người cho tôi nhưng... tôi muốn khiến những kẻ đang cố gắng khiêu khích cảnh sát biết, nhờ rằng trong miệng lão hồ... sẽ phải có lá gan gánh chịu hậu quả!"

Thượng Quan Mộc dứt lời, lần nữa quét mắt qua tất cả mọi người, khí thế nghiêm nghị khiến mọi người không dám thờ ơ, "Hôm nay phạm vi khu Nam chủ yếu là nhằm vào địa bàn của Dạ Ưng. Hiểu chưa?"

"Yes sir!"

Trong phòng họp vang lên tiếng đáp lại đồng đều. Đêm qua khi Mộ Thiên Thanh bị bắt, cấp trên ý bảo Quan Mộc phong tỏa tin tức, mọi người chỉ biết là đêm qua có cảnh sát bị tập kích, tình huống cụ thể có rất ít người biết. Nhưng chỉ mỗi điều này cũng đủ để cho mọi người tức giận.

"Bố trí hành động tối nay do Mộ Thiên Thanh dẫn đầu. Tôi hy vọng trước mặt tất cả các khu có thể giao ra một báo cáo hành động đẹp mắt..." Thượng Quan Mộc dùng mắt trước Mộ Thiên Thanh, chỉ một cái liếc mắt, trái tim anh không lý do đập mạnh, "... Có vấn đề gì sao?"

Mộ Thiên Thanh đứng lên, hành lễ nói: "Không có vấn đề gì!"

Thượng Quan Mộc gật đầu, sau khi nói 'tan họp', nhìn Mộ Thiên Thanh nói: "Em đến phòng làm việc của anh."

"Vâng." Mộ Thiên Thanh đáp, sau đó cùng Thượng Quan Mộc dẫn đầu ra khỏi phòng họp.

"Haiz... Hoặc là không có hoa đào, hoặc... là hai đóa, đều là hạt giống tốt đẹp, thật là khó khăn..." Hà Tuấn giả vờ giả vịt.

Lâm Hải lắc đầu một cái, khuyến cáo: "Cậu nhóc, cẩn thận bị Thiên Thanh nghe được, sẽ vứt cậu không tha."

Hà Tuấn nhìn Lâm Hải cười 'ha ha', trêu ghẹo nói: "Chú Hải, không phải tôi cũng là vì Thiên Thanh sao?"

"Tôi thấy cậu là để ý nhiều chuyện..."

Lý Dược nói xong, dùng tài liệu trong tay đánh Hà Tuấn. Hà Tuấn bản lĩnh nhanh nhẹn tránh thoát, tức giận trừng mắt Lý Dược, nói: "Chẳng lẽ cậu không quan tâm?"

Lý Dược thăm thò dài, sau khi Thiên Thanh tốt nghiệp trường cảnh sát liền được phân đến khu Nam luôn cùng một tổ với anh, bình thường anh em cũng có tình cảm với nhau, cũng có thể cười đùa với nhau. Chuyện tình xảy ra trưa hôm nay ở căn-tin kì quái như vậy, trong lòng mỗi người không khỏi lo lắng.

Mấy người Hà Tuấn đi về phòng làm việc của mình, vừa vào cửa, chỉ thấy Kili phòng mồm phồng má nhìn thứ gì đó, chân mày nhíu thật chặt, gương mặt trầm tư.

Hà Tuấn dùng ngón tay ra hiệu cho Lâm Hải và Lý Dược, sau đó len lén đi tới trước mặt Kili, đột nhiên rút cuốn tạp chí trước mặt cô, dọa Kili giật mình.

"Hà Tuấn, anh phải hù chết người à?" Kili phùng má, trừng mắt mắng to .

Hà Tuấn cũng không để ý, mấy người Lâm Hải đã quen với tiết mục đang diễn từ lâu, đây là oan gia oan hi, bọn họ cũng không nói thẳng, xem bọn họ

lúc nào mới đến với nhau.

"Ah... Sao nhìn bóng lưng người này quen quen thế nhỉ?" Hà Tuấn tựa vào trên bàn làm việc, nhìn hình ảnh bóng lưng Lãnh Tĩnh Hàn trên tạp chí trong tay, giống như tự lẩm bầm.

"Anh cũng cảm thấy quen à?" Kili vừa nghe, vội vàng bước tới, sau đó thần thần bí bí hỏi, "Anh có cảm thấy... bóng lưng này với người đàn ông trưa hôm nay dẫn Thiên Thanh đi hơi giống nhau không?"

Hà Tuấn cau mày, tay về cầm nhớ lại, "Hình như là có chút..."

"Cái gì có chút?" Kili đoạt lấy tạp chí trong tay Hà Tuấn, nhìn bìa tạp chí bữu môi nói: "Khí thế vương giả, con mắt lạnh lùng, cùng với bóng lưng cao ngạo..."

Nói xong, Kili ngẩng đầu nhìn Hà Tuấn, nói tiếp: "Còn có... Sếp Mộc gọi anh ấy là Lãnh thiếu!"

"Không thể nào!" Hà Tuấn kinh ngạc, "Người đàn ông kia là Lãnh Tĩnh Hàn? Sao Thiên Thanh có thể quen?"

"Chuyện này... không quan trọng!" Kili lắc lắc ngón tay, nói: "Quan trọng là... tôi dùng giác quan thứ sáu mãnh liệt của phụ nữ chứng thực, trong mắt anh ấy hoàn toàn là ham muốn chiếm giữ Thiên Thanh!"

Hà Tuấn nghe, khinh thường nhìn Kili, xuy một tiếng rồi dội nước lạnh nói: "Người đàn ông như Lãnh Tĩnh Hàn sẽ có cảm giác ham muốn chiếm giữ Thiên Thanh?"

Cũng không phải anh ta có thái độ gì với Thiên Thanh, mặc dù có lúc anh ta đánh đá nhưng chuyện của Thiên Thanh anh ta tuyệt đối đứng về phía cô. Nhưng cũng tùy việc mà xét, người đàn ông như Lãnh Tĩnh Hàn muốn loại phụ nữ nào mà không có. Sao có thể có "ham muốn chiếm giữ Thiên Thanh."

Nếu như anh ta cảm thấy Thiên Thanh là người phụ nữ mới mẻ, như vậy... dù thế nào anh ta cũng không thể để Thiên Thanh sa chân vào vũng bùn!

Kili quệt miệng, nhìn bóng lưng trên tạp chí, tâm trạng nặng nề. Thật ra điều Hà Tuấn lo lắng.. cũng là điều cô lo lắng. Trong đời sống Thiên Thanh giống như một học sinh chưa từng đi vào xã hội, nếu như Lãnh Tĩnh Hàn thật sự chỉ vui đùa, người bị thương sẽ là Thiên Thanh. Dù sao, không có một người nào phụ nữ có thể chống cự được khí phách đàn ông mà lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn!

*

Mộ Thiên Thanh theo Thượng Quan Mộc đi vào phòng làm việc, là người phụ trách hành động lần này, Thượng Quan Mộc cần phải đặt ra một số yêu cầu và bố trí.

Trong công việc Thượng Quan Mộc không hề để lẫn việc tư, đều nói người đàn ông chăm chỉ là người quyền rũ nhất, huống chi Thượng Quan Mộc là một người đàn ông ưu tú mà khôi ngô như vậy.

Sau khi bàn giao toàn bộ hạng mục công việc, Thượng Quan Mộc đứng dậy trà ướp hoa giải tỏa căng thẳng. Anh đặt một ly trước mặt Mộ Thiên Thanh, hỏi: "Trong lòng có áp lực không?"

"Chưa!" Mộ Thiên Thanh lắc đầu, trong mắt đều là kiên quyết, "Nếu như quả thật là Dạ Ưng nhắm vào em, như vậy... cần để em dẫn đầu. Nếu như không phải em cũng không ngại khiến bọn họ 'chó cùng rút gậy'."

Thượng Quan Mộc vô cùng tán thưởng, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, "Không nên quá liều mạng..."

Mộ Thiên Thanh nhất thời không kịp phản ứng, ngó người mấy giây rồi mới nói: "Làm cấp trên, nói như anh có vẻ... không đúng!"

"Là anh quan tâm bạn bè mới nói." Thượng Quan Mộc nói rất thân thiện, anh nhấp một hớp Hoa Trà, mùi hoa nhàn nhạt lập tức ngập cả khoang miệng, "Ừ, khó trách em thích uống, cũng không tệ lắm!"

Mộ Thiên Thanh cười cười, đang uống trà đột nhiên nhớ ra chuyện của Thẩm Duyệt Nhiên. Cô nhìn Thượng Quan Mộc đang phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhẩn nhai, chần chờ nói: "Cái đó..."

"Ừ?" Thượng Quan Mộc nhìn cô chờ cô nói tiếp.

Mộ Thiên Thanh trầm ngâm rồi mới nói: "Cha Tiểu Nhiên hẹn cô ấy ăn tối... Sau đó... Cô... Cô ấy làm phiền anh ở đây..."

Hai mắt Thượng Quan Mộc tối lại, anh nhìn Mộ Thiên Thanh, chậm rãi hỏi: "Đẩy anh về phía cô ấy... Tâm trạng của em là gì?"

"Ha ha... Tâm trạng gì chứ?" Mộ Thiên Thanh cười ha ha, "Nhưng cũng chỉ để lừa bác trai thôi, coi như giúp em."

"Haiz!" Thượng Quan Mộc than nhẹ, anh buông tách trà trong tay, khẽ dựa trên ghế ngồi, ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, hỏi: "Em cho rằng Tổng giám đốc Thẩm tin anh là bạn trai của Tiểu Nhiên sao?"

"..."

"Truyền thông Hoa Quang có thể vững vàng ở nội địa thì địa vị không thể xem thường, em cho là... người giống như Thẩm Trạch Hải có thể dễ dàng bị chúng ta lừa gạt như vậy sao?" Câu hỏi nhưng lại như một câu khẳng định, Thượng Quan Mộc chậm rãi nói: "Hành động của ông ta chủ yếu dựa trên thương trường, dù sao nhiều bạn bè vẫn hơn thêm một kẻ thù!"

"Vâng..." Mộ Thiên Thanh mở miệng, không biết phải hỏi thế nào.

"Chỉ cần em yêu cầu... anh sẽ đi." Thượng Quan Mộc nói cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt thêm sáng nhìn Mộ Thiên Thanh, "Em cũng biết... mỗi lần em yêu cầu anh, anh đều không có cách nào cự tuyệt. Cho dù... em rõ ràng biết tâm ý của anh còn bảo anh đi đóng giả bạn trai người khác!"

Giọng Thượng Quan Mộc buồn buồn, trong đồn cảnh sát anh rất ít khi nói chuyện riêng với Mộ Thiên Thanh. Nhưng từ hôm qua tới hôm nay, Lãnh Tĩnh Hân khiến anh giật mình, anh không thể nào bắt mình đứng tại chỗ chờ Thiên Thanh xoay người. Anh sợ, anh sợ mình thân thiết với cô lại khiến cô ngày càng xa!

Mộ Thiên Thanh khẽ cắn môi dưới, nói: "Thượng Quan, cho em thời gian một tháng..."

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, không nói gì tiếp.

"Em muốn làm rõ trái tim mình rồi mới có thể cho anh một đáp án rõ ràng!" Mộ Thiên Thanh không muốn trốn tránh, mặc kệ là với Thượng Quan Mộc hay với Lãnh Tĩnh Hân, hay là Mặt trời nhỏ lúc nhỏ của cô.

Hai ngày qua cô cảm giác rất đè nén, luôn cho rằng mình rất kiên cường nhưng cô cảm thấy ... nếu như không cho mình một con đường ra cô nhất định sẽ chết trong ngõ hẻm ngoằn ngoèo.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, hiếm khi cô không trốn tránh ánh mắt anh, "...Được!"

Chỉ một chữ, Thượng Quan Mộc lại nói rất khó khăn. Không ai có thể hiểu lúc anh đang nói chữ "được", trong lòng cảm thấy thật khó chịu.

Một tháng, có rất nhiều chuyện có thể xảy ra, nhiều đến mức... có lẽ quan hệ giữa anh và Thiên Thanh sẽ phải trải qua rất nhiều thử thách.

Mộ Thiên Thanh rời khỏi phòng làm việc của Thượng Quan Mộc, nhìn bóng lưng cô, đáy mắt Thượng Quan Mộc chỉ còn sự bất đắc dĩ.

Sau khi Mộ Thiên Thanh ra khỏi phòng làm việc, đầu tiên cô gọi cho Thẩm Duyệt Nhiên, nói cho cô ấy biết Thượng Quan Mộc sẽ giúp rồi chuẩn bị gọi cho Lãnh Tĩnh Hân nhưng ngón tay dừng thật lâu vẫn không nhấn nút được...

Cuối cùng, cô soạn một tin nhắn gửi đi, sau đó tắt máy, chuẩn bị đợt hành động tối nay.

Lúc Lãnh Tĩnh Hân nhận được tin nhắn của Mộ Thiên Thanh anh đang họp qua video, anh nhìn mẫu tin ngắn gọn, sắc mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt dần tối lại...

'Buổi tối có đợt hành động, thật xin lỗi, thất hẹn rồi!'

Chỉ qua một tin nhắn Lãnh Tĩnh Hân có thể hiểu được ý muốn kéo dài khoảng cách, cũng nhận ra sự nhẹ nhõm của Mộ Thiên Thanh khi nói lời từ chối.

Mấy người trên màn hình đang đợi anh đưa ra chỉ thị cũng cảm thấy không khí bất thường, không ai dám quấy rầy Lãnh Tĩnh Hân. Thời gian trôi qua trong lòng mấy người đều như có một khối đá lớn đè nặng, cảm giác đè nén không thở hít thở đều đặn truyền từ Lãnh Tĩnh Hân qua màn hình rồi đến bọn họ.

Lãnh Tĩnh Hân gạt tin nhắn, vứt điện thoại lên bàn, sau đó lạnh lùng nói: "Tiếp tục!"

"Vâng!" Một người đàn ông mặc tây trang đáp, cũng thăm thò phào một hơi, nói ỉp: "Bên châu Âu, bắt động sản và điện tử đều tăng trưởng đều..."

Nghe giọng người báo cáo, sắc mặt Lãnh Tĩnh Hân bình tĩnh mà có vẻ lạnh lùng, anh chống tay lên ghế, hai chân bắt chéo, vừa nhìn màn hình vừa nghe báo cáo. Cho đến khi bọn họ báo cáo xong tất cả anh vẫn giữ nguyên tư thế. Đến lúc hội nghị kết thúc, anh tắt màn hình, từ từ đứng dậy...

Anh bước tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, mây đen như muốn kéo xuống cùng một lúc, cho dù đang ở trong phòng cũng có thể ngửi được hơi ẩm ướt.

Vốn là bữa tối đây mong đợi... giờ phút này, ngược lại cảm thấy không còn hào hứng.

Lãnh Tĩnh Hân xoay người đi tới trước bàn làm việc cầm áo khoác, vừa đi vừa mặc đi ra ngoài. Đi qua phòng làm việc của Hình Thiên, chỉ lạnh lùng vứt lại một câu "Thông báo cho Đường Lam, tối cùng tôi đi ăn với Tổng giám đốc Thẩm."

"Vâng." Hình Thiên vừa trả lời Lãnh Tĩnh Hân đã đến cửa thang máy. Sau khi nhìn bóng anh bước vào thang máy, bất đắc dĩ lắc đầu, gọi cho Đường Lam...

Lãnh Tĩnh Hân lái xe dưới bầu trời âm u, tốc độ xe không tính là rất nhanh, như chẳng có mục đích... Cho đến khi trong tầm mắt anh xuất hiện một tiệm bán hoa không lớn lắm. Anh đột nhiên phanh xe lại, nhìn vòng hoa khô làm bằng hoa hướng dương treo trước cửa, không khỏi nheo mắt.

Anh mở cửa xe, sau đó đi về phía tiệm hoa, trước cửa treo một cái chuông gió, mỗi lần gió thổi lại phát tiếng ‘leng keng’ giòn tan.

"Hoan nghênh quý khách..."

Thắm Duyệt Nhiên đang bận gói hoa cho vị khách mới, nghe tiếng bước chân theo bản năng nói, buột nốt dây thắt, không ngờ người tới lại là Lãnh Tinh Hàn, "Là anh!"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ gật đầu coi như chào hỏi.

Thắm Duyệt nhiên không ngại, cô không phải Mộ Thiên Thanh, vẫn hơi hiểu một người nổi tiếng trong giới kinh doanh, “Anh tới... mua hoa, hay là...?”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn hoa hướng dương, Thắm Duyệt Nhiên nhìn như vô ý lại cười hết sức cố ý nói: "Thiên Thanh rất thích hoa hướng dương!"

"Ừm." Lãnh Tinh Hàn khẽ ừ.

Thắm Duyệt Nhiên thấy Lãnh Tinh Hàn như có hứng thú, tinh thần lập tức tỉnh táo, "Bởi vì có người từng nói qua, Thiên Thanh bền bỉ giống như hoa hướng dương, trong cuộc sống luôn như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời. Cho nên từ đó... Thiên Thanh vô cùng thích vị hoa hướng dương."

Thắm Duyệt Nhiên quan sát nét mặt Lãnh Tinh Hàn, ý cô là, Thiên Thanh nhà chúng tôi bán rất chạy, nếu như anh có suy nghĩ gì cần phải nhanh lên, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở anh...

Nhưng Thắm Duyệt Nhiên cũng không thể đọc được suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn từ gương mặt lạnh tanh đó.

Thầm bĩu môi, trong lúc Thắm Duyệt Nhiên đang còn ảo não, giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn bình thản như cũ: "Vậy thì một bó đưa đến đồn cảnh sát hết bao nhiêu?"

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn lấy một tờ mệnh giá lớn đặt lên bàn rồi xoay người rời đi.

Cho đến khi anh rời đi, Thắm Duyệt Nhiên vẫn còn đứng tại chỗ, trước khi Lãnh Tinh Hàn bước qua cánh cửa đã để lại cho cô ảo giác cô độc.

Ngồi vào xe, Lãnh Tinh Hàn nghiêng đầu, nhìn hoa hướng dương trên cửa tiệm hoa qua cửa kính...

Lời Thắm Duyệt Nhiên nhắc nhở anh, những gì anh làm chỉ vì giúp Ứng bảo vệ người muốn bảo vệ... Mà anh, không có quyền can thiệp cuộc sống Mộ Thiên Thanh!

Thu hồi tầm mắt, Lãnh Tinh Hàn khởi động xe rồi đi...

Sau khi xe anh vừa rời đi, một chiếc BMW màu đen dừng lại trước cửa tiệm hoa.

"Một bó hoa hướng dương giá bao nhiêu?" Người đàn ông ngồi phía sau liếc nhìn cửa tiệm hoa hỏi.

Mục Mộc xuống xe mua hoa, chỉ một lúc trong tay anh ta là một bó hoa hướng dương tuyệt đẹp.

Sau khi Mục Mộc lên xe, giao bó hoa cho người ngồi đằng sau, sau đó hỏi thăm: "Anh Tiêu, đi đâu?"

"Công viên nhỏ trước chung cư trước mặt." Người đàn ông nhìn bó hoa trong tay nói.

Mục Mộc khởi động xe, chạy về phía công viên nhỏ.

Đến công viên, người đàn ông cầm hoa một mình xuống xe. Anh ta bước chậm trên con đường mòn trong công viên, cho đến khi bước đến bên hồ nước thì dừng lại.

Anh ta ngồi trên ghế dài bên hồ, đặt hoa hướng dương sang một bên, lẳng lặng ngồi như bên cạnh bó hoa là một linh hồn đang tồn tại, yên lặng và cô độc cùng với anh ta!

Ngồi thật lâu, người đàn ông nhìn từng gợn sóng nổi trên hồ, nói: "Trò chơi chính thức bắt đầu... Lãnh Tinh Hàn, đừng làm tôi thất vọng!"

Lãnh Tinh Hàn PK "anh Tiêu" + Thượng Quan Mộc. Chà hãy cần nha một đấu hai.

"Anh Tiêu" này không phải cũng quen biết Ứng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cường hôn, lửa giận lan tràn

Đến gần tối, bầu trời âm u đen kịt giống như muốn sụp xuống, chỉ nghe thấy một tiếng sấm rền vang, ngay sau đó mưa đổ xuống xối xả như trút nước làm cho người đi đường trở tay không kịp.

Trong cục cảnh sát khu Nam, người của tổ hành động đều đang bận rộn, bọn họ chỉ giải quyết bữa tối qua loa rồi ngay sau đó tiến vào trạng thái chuẩn bị hành động.

Mộ Thiên Thanh kiểm tra súng lục và đạn, sắc mặt nặng nề, lúc thi hành nhiệm vụ trong đầu cô không hề tạp niệm, thậm chí... Ngay cả tình cảm rối rắm đây đưa trong lòng cũng bị cô ném ra sau đầu.

"Sếp Mộc?"

Một cảnh sát cung kính gọi khiến Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, cô nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang đi thẳng về phía mình: "Sếp Mộc?"

"Tất cả mọi người đã chuẩn bị xong chưa?" Thượng Quan Mộc hỏi thăm.

"Chuẩn bị xong rồi sếp."

Thượng Quan Mộc khẽ vuốt cằm, sau khi nói với mọi người mấy câu khích lệ mới quay sang nói với Mộ Thiên Thanh: "Buổi tối hành động cẩn thận một chút ..."

Giọng điệu giống như cấp trên dặn dò cấp dưới nhưng mà lúc nhìn thấy Mộ Thiên Thanh, ánh mắt của anh có hơi lo lắng, vốn nhiệm vụ tối nay có thể không cần cô đi, nhưng... vì anh có lòng riêng...

"Cảm ơn sếp." Mộ Thiên Thanh cung kính trả lời.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, khẽ gạt đầu một cái, xoay người rời đi, chỉ là lúc đi tới cửa anh quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh đang tiếp tục kiểm tra vật phẩm một cái, ánh mắt dừng lại ở bó hoa hướng dương chói mắt trên bàn cô, trong ngày mưa dầm dề như vậy mà màu vàng của nó vẫn chói mắt giống như ánh mặt trời, làm cho anh không cách nào bỏ qua được...

. Thiên Thanh, thật xin lỗi. Hình như anh ... Đã không còn cách nào công tư phân minh được nữa rồi.

Trong màn mưa to, chiếc Land Rover khí phách chạy ra khỏi đồn cảnh sát khu Nam, giọt mưa đánh "lộp bộp" vào trên thân xe, giống như là đang ám toán khiến tâm tình của anh càng tăng thêm vài phần nặng nề.

Trên khuôn mặt tuần dật của Thượng Quan Mộc tản ra hơi thở ôn hòa, ánh mắt của anh bình tĩnh lái xe đi đón Thẩm Duyệt Nhiên, cái loại tâm tình khó có thể dùng lời diễn tả đó trong tiết trời này lại càng thêm lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

*

Thanh Nhã tiểu trúc, tên cũng là nghĩa, là một chỗ cực kỳ tao nhã thanh tĩnh, cầu nhỏ bắc qua con suối nhân tạo, lầu gác đình đài, núi giả hoa cỏ càng làm cho chỗ này có vẻ thanh nhàn và yên lặng.

Bức rèm che trên lầu là tranh thủy mặc, mặc dù không phải là tác phẩm nổi tiếng nhưng cũng có phong cách đặc biệt, trong một ngày mưa, nghe tiếng đàn thanh u, thưởng thức sơn hào hải vị. Sau một thời gian dài áp lực bởi nhiều thứ, đây cũng được xem như là có một phong vị khác.

Thẩm Trạch Hải là người rất thích những thứ thuộc về Trung Quốc cổ xưa, từ danh họa lỗi lạc cho đến ẩm thực nỷ vị.

Lãnh Tĩnh Hàn chỉ nói chọn một nơi yên tĩnh nhưng mà Đường Lam lại chọn địa điểm tổ chức bữa tiệc tối nay cực kỳ thanh nhã, có thể nói Thanh Nhã tiểu trúc là một chỗ có phong cách đặc trưng riêng của mình nhất.

"Không ngờ trong thành phố A tất đất tất vàng vẫn còn chỗ tao nhã như vậy." Lúc nào trên mặt Thẩm Trạch Hải cũng treo một nụ cười không hề thay đổi, mới nhìn thì cảm thấy hiền lành, nhưng mà nhìn lâu lại khiến cả người không thoải mái.

"Thẩm tổng thích là tốt rồi." Hôm nay Đường Lam mặc một cái váy tơ tằm màu đỏ, da cô ta vốn đã rất trắng cộng thêm đáng dấp diễm lệ lại được màu đỏ tôn lên càng lộ vẻ quyền rũ mẽ người, ánh mắt chuyển động làm cho không một người đàn ông nào có thể từ chối được vẻ đẹp của cô.

Lãnh Tĩnh Hàn và Thẩm Trạch Hải khiêm nhường mời nhau ngồi, Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt hỏi: "Sao lại không thấy con gái của Thẩm tổng?"

"Nó sẽ đến ngay thôi." Nụ cười của Thẩm Trạch Hải sâu thêm mấy phần, nhưng mà lần này lại là thật lòng.

Lúc này phục vụ khẽ gõ cửa sau đó đẩy cửa vào, theo sau là Thẩm Duyệt Nhiên mặc áo đầm hoa nhí đang lôi kéo Thượng Quan Mộc, ánh mắt vừa mới nhìn thấy Lãnh Tĩnh Hàn thì lập tức nụ cười trên mặt bởi vì sững sờ mà cứng lại, kinh ngạc kêu một tiếng: "Lãnh Tĩnh Hàn?"

Mà lúc Thượng Quan Mộc thấy Lãnh Tĩnh Hàn thì nụ cười nhạt ảm áp trên khuôn mặt vẫn không hề biến mất, chỉ là đáy mắt dần dần thay thế bởi nụ cười trào phúng.

"Không biết lớn nhỏ..." Thẩm Trạch Hải cười mắng, sau đó nói với Lãnh Tinh Hàn: "Đây là con gái của tôi, chắc ngày hôm qua cậu đã gặp rồi?"

"Hôm nay bọn con cũng có gặp nhau đấy..." Thẩm Duyệt Nhiên không có tâm cơ nói, sau đó rất "tùy ý" lôi kéo Thượng Quan Mộc đang đứng ở bên cạnh ngồi xuống, chỉ là đồng thời mắt cô cũng nhìn Đường Lam Lãnh bên cạnh Tinh Hàn, trong lòng dấy lên nghi ngờ.

Môi mông của Lãnh Tinh Hàn nâng lên thành một đường cong nhàn nhạt, về thân phận của Thẩm Duyệt Nhiên, anh cũng không kinh ngạc do lần trước lúc điều tra Mộ Thiên Thanh, Hình Thiên tiện thể điều tra luôn những người thường xuất hiện bên cạnh cô nên tất nhiên việc Thẩm Duyệt Nhiên là con gái riêng Thẩm Trạch Hải anh cũng biết.

"Con gái của Thẩm tổng vẫn còn đang học đại học chứ?" Mắt hạnh của Đường Lam hơi hơi nheo lại nói.

"Tôi chưa từng học đại học." Thẩm Duyệt Nhiên bình tĩnh mở miệng, trên khuôn mặt trang điểm hơi nhạt nở nụ cười thản nhiên, cô là một người rất chú trọng đến cảm giác đầu tiên khi gặp người khác, lúc nhìn thấy Đường Lam cô cảm giác mình không thích người phụ nữ này, không phải là bởi vì ghen tỵ với vẻ đẹp của cô ta, mà là Đường Lam không khỏi làm cho cô nghĩ đến Tống Mạn Ni, cảm giác bọn họ là cùng một loại người.

Đường Lam có chút xấu hổ, nhưng mà cũng chỉ là trong thoáng chốc: "Thẩm tiểu thư thật sự thích nói đùa."

"Tôi không có nói đùa." Thẩm Duyệt Nhiên bày ra vẻ mặt vô tội: "Tôi thật sự không có học đại học... sau khi tốt nghiệp trung học xong thì tôi liền ra ngoài làm việc."

"Ha ha, xem ra là ham muốn gây dựng sự nghiệp của Thẩm tiểu thư được di truyền từ Thẩm tổng..." Đường Lam âm thầm cau mày, rõ ràng cô cảm thấy Thẩm Duyệt Nhiên không thích cô nhưng Lãnh Tinh Hàn và Thẩm Trạch Hải đều đang ở đây cho nên cô vẫn tươi cười đối trả như cũ.

Thẩm Trạch Hải từng mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, cười cười nói: "Đó là do bản thân nó học không giỏi."

Mặc dù nói là nói như vậy nhưng ý trong lời nói... thể hiện rất rõ sự cưng chiều của người cha đối với con gái của mình.

Trên bàn, ngoại trừ Thẩm Duyệt Nhiên thì những người còn lại đều là những người ở trên tầng cao xã hội, đối trả và vòng vèo đều được biểu hiện một cách hết sức tự nhiên, cũng không có ai bởi vì một khúc nhạc đệm này mà có quá nhiều phản ứng, chỉ là lần gặp mặt này, việc Đường Lam và Thẩm Duyệt Nhiên không hợp nhau cũng chính thức được thể hiện ra ngoài, sau đó tai họa cũng càng ngày càng nhiều...

Trên bàn ăn, Thượng Quan Mộc luôn lấy thân phận tiểu bối trò chuyện với Thẩm Trạch Hải, trong lời nói không có quá nhiều cung kính khiêm nhường nhưng cũng không quá mức xa cách, mọi người đều là người sáng suốt, đều ở đây vì người mình quan tâm diễn một vở kịch không mục đích, cũng không hề có lợi ích cho nên tất nhiên là nói chuyện với nhau cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Thượng Quan Mộc và Lãnh Tinh Hàn luôn dùng ánh mắt của mình để trao đổi, lộ ra hơi thở giương cung bạt kiếm, chỉ là hai người che giấu cực tốt nên mọi người không có phát hiện ra

Trong tay Thượng Quan Mộc cầm một ly rượu, ánh mắt lạnh nhạt vừa tìm tòi điều tra vừa lơ đãng chống lại ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn, trong thoáng chốc giữa hai người đều là sấm chớp đùng đùng, dấy mắt đều hiện ra ánh sáng ngạo nghễ sắc bén.

Giữa bữa ăn, điện thoại của Lãnh Tinh Hàn vang lên, anh nói một câu "xin lỗi" sau đó ra khỏi gian phòng mới nhận điện thoại...

"Lão đại, tối hôm nay khi càn quét thành phố A, không biết tại sao mấy người trong cục cảnh sát khu Nam đều nhìn chăm chăm địa bàn của Dạ Ứng, cũng không hỏi nguyên do, không ít người phía dưới đã bị bắt đi..." Trong điện thoại truyền đến giọng nói nặng nề của Tiểu Thất, anh ta tạm ngừng thật lâu sau đó nói tiếp: "Hôm nay chỉ huy của khu Nam bên kia... Là Mộ Thiên Thanh."

Lãnh Tinh Hàn không nhận ra là mình đang cau mày, buổi chiều cô luôn đùn đẩy từ chối, thì ra là phải đi thi hành nhiệm vụ: "Tùy cô ấy đi."

"..." Miệng Tiểu Thất há rộng, nhất thời cứng họng, không biết phải nói gì.

"Chuyện tình tối mai không thể chậm trễ, hai ngày này cứ tùy bọn họ." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói một câu sau đó cúp điện thoại.

Anh nhìn mưa bên ngoài đang dần dần nhỏ đi qua bức rèm che, môi mông lộ ra khinh thường trào phúng.

Các chứng cứ đều rất rõ ràng, nếu như là một là cảnh sát khác thì việc bị lừa dối, bị rối loạn phương hướng rất có khả năng xảy ra, đáng tiếc... Đối phương lại là Thượng Quan Mộc.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng nheo lại, con ngươi đen nháy bắn ra ánh sáng sắc bén, sau một lúc lâu anh mới khôi phục lại trạng thái lạnh nhạt bình thường, khuôn mặt như điêu khắc không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

Bữa cơm kết thúc thì mưa bên ngoài cũng dần ngừng lại, chỉ còn mưa phùn lác rác, dưới ánh đèn có chút sương mù.

Nụ cười trên mặt Thẩm Trạch Hải rất sâu, nhìn anh và Thượng Quan Mộc cố giả bộ thân cận Thẩm Duyệt Nhiên, âm thầm lắc đầu một cái, hỏi thăm: "Bạn không muốn theo ba trở về?"

"Ba, ba biết rồi sao?" Thẩm Duyệt Nhiên nũng nịu nói xong, nếu như muốn cùng ba trở về thì cô cần gì phải tìm người tới giả bộ làm bạn trai cô? Không

phải chỉ là vì nguyên nhân này sao??

Ánh mắt Thẩm Trạch Hải nhìn về phía Thượng Quan Mộc, khóe miệng nâng lên, cũng không có nói thêm gì, nói với Thẩm Duyệt Nhiên: "Tùy con... Các con là người trẻ tuổi, cũng thích vui đùa, ba theo không kịp"

"Ba, bye bye." Thẩm Duyệt Nhiên âm thầm thở dài một hơi.

"Cảm ơn Lãnh thiếu hôm nay đã chiêu đãi, lần sau nếu Lãnh thiếu đến thành phố S thì nhất định phải đến chỗ của tôi ngồi một chút, tôi sẽ pha cho anh một bình trà." Thẩm Trạch Hải cười nói.

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ gật đầu: "Nhất định rồi."

Thẩm Trạch Hải và Vương Hiến lên xe rời đi trước.

"Ai... Rốt cuộc cũng xong rồi." Thẩm Duyệt Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ chau mày, giống như không hề để ý hỏi Thẩm Duyệt Nhiên: "Thiên Thanh thích bó hoa kia không?"

Thẩm Duyệt Nhiên vừa nghe xong, khóe miệng liền gợn lên, muốn nói cái gì đó nhưng lại ý thức được Thượng Quan Mộc đang ở bên cạnh, xét thấy anh ta cực kì hào phóng giúp đỡ cô hai lần nên cũng không tiện rắc muối lên tim người ta: "Ha ha, chỉ cần là hoa hương dương thì... Thiên Thanh đều thích."

Đáp án lập lòe nước đôi, vốn là muốn cười ha ha cho qua nhưng lại làm cho con người của hai người đàn ông này lập tức trầm xuống.

Thẩm Duyệt Nhiên âm thầm nhếch miệng, vội vàng nói: "Cái đó... Không có việc gì thì... Chúng tôi đi trước đây."

Cô vội vàng liếc Thượng Quan Mộc một cái sau đó lúi anh lên xe.

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn thâm thúy nhìn chiếc Land Rover rời đi, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra ý lạnh nhàn nhạt.

"Muốn đi uống một ly hay không?" Đường Lam thu hết biểu hiện của anh vào trong mắt, trong lòng lửa ghen lan tràn, nhưng mà trên mặt lại không biểu hiện ra chút nào.

Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt liếc cô một cái, không có từ chối.

Quán bar Lam Điều cũng ở trên đường Phong Hoa, ngược lại với vẻ chói ngợp vàng son của khu này chính là Lam Điều làm cho người ta cảm thấy cô độc, âm nhạc nhẹ nhàng mang theo ưu thương, mặc kệ là đang yêu hay là thất tình hoặc đang tìm kiếm người tình một đêm đều thích tới nơi này tiêu khiển, chỉ là giá cả khá đắt khiến cho một số người phải dừng bước.

Lãnh Tĩnh Hàn và Đường Lam xuất hiện đưa tới không ít sự chú ý, tuần nam mỹ nữ luôn luôn là tiêu điểm hot, lúc này đáng về Lãnh Tĩnh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ còn Đường Lam lại mừng thầm trong lòng, dù chỉ là ánh mắt giả dối như vậy cũng đủ để làm cho cô tham luyện trong chốc lát, giống như... Cô và anh đang thật sự yêu nhau.

Lãnh Tĩnh Hàn rất ít khi tới những nơi này, anh đã từng có một khoảng thời gian ngày ngày trầm mê ở bên trong, anh phóng túng, anh chán chường, anh cũng buông thả mình...

Mùi vị Whisky cay nồng kích thích vị giác của Lãnh Tĩnh Hàn, đôi mắt chìm đắm trong ánh sáng mờ ảo dần dần thay đổi, ánh mắt của anh rơi vào ban nhạc trong quán bar, hát chính đang ôm đàn hát một bài hát thâm tình da diết, trong phút chốc suy nghĩ của Lãnh Tĩnh Hàn quay trở lại năm tháng thanh xuân niên thiếu điên cuồng kia.

"Hàn?" Đường Lam gọi Lãnh Tĩnh Hàn mấy lần, thấy anh không có phản ứng thì không khỏi nhìn về phía ban nhạc...

Lãnh Tĩnh Hàn kéo suy nghĩ về, lạnh nhạt rót toàn bộ rượu bên trong ly vào miệng, động tác lộ ra cuồng dã cùng ngạo mạn không kèm chế được, chỉ một cái giờ tay nhắc chân cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đường Lam lại càng mê luyện người đàn ông bên cạnh, anh giống như một giấc mộng, khi thì lạnh lùng, khi thì liêu lỉnh, khi thì không kèm chế được giống như là ngựa hoang mất cương...

Đột nhiên đôi mắt Lãnh Tĩnh Hàn phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đáy mắt thoáng qua một bóng dáng, môi mím thành đường thẳng, cả người lộ ra hơi thở nguy hiểm.

"Sao vậy?" Đường Lam phát giác được bất thường của Lãnh Tĩnh Hàn, mắt hạnh chăm chú nhìn anh, đáy mắt chứa đầy quan tâm lo lắng.

Một tiếng "cạch" nhỏ vang lên, Lãnh Tĩnh Hàn để cái ly lên trên mặt kính quầy bar sau đó bỏ lại mấy tờ tiền rồi nhắc chân đi theo bóng dáng kia ra ngoài.

Đường Lam không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng đứng dậy đi theo, ánh mắt của cô mang theo một chút u oán nhìn bóng dáng phía trước, bước chân của anh có chút nhanh nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy vội vã.

"Mở đèn lên, lục soát." Đột nhiên, cửa bị cảnh sát chặn lại, chỉ nghe thấy một người quát lên.

Tiếng hát, tiếng nhạc ngừng lại, mọi người trong quán bar bắt đầu bàn luận xôn xao, ngọn đèn nhỏ mờ tối ngay lập tức bị thay thế bằng ánh đèn mãnh liệt.

Lãnh Tinh Hàn âm thầm cau mày, trên khuôn mặt lạnh lẽo hiện lên một tầng sương mù, anh dừng bước lại, nhìn đám người Mộ Thiên Thanh vừa mới tiến vào, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Mộ Thiên Thanh không nghĩ tới lại gặp Lãnh Tinh Hàn ở chỗ này, sau khi kinh ngạc thì lập tức kéo suy nghĩ của mình trở về, cô không nhìn anh mà quét mắt qua toàn quán bar, bình tĩnh nói: "Lục soát, hy vọng mọi người phối hợp."

Bởi vì giá cả của quán bar Lam Điều khá cao nên hầu hết người ở đây đều thuộc giới thượng lưu của xã hội, cũng không có thiếu Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại ở chỗ này, một đám đều không coi ai ra gì, mắt cao hơn đầu, nghe nói có cảnh sát tới kiểm tra, phá hỏng hứng thú của bản thân, lập tức bắt đầu kêu la.

"Chỉ cần cô bảo ông đây phối hợp thì ông đây phải phối hợp hả, cô nghĩ cô là ai chứ..." Một người đã uống tới ánh mắt tan rã, nhìn qua chừng hơn hai mươi tuổi, đầu tóc dựng thẳng thành hình con nhím, đáng vẻ lưu manh chỉ vào mũi Mộ Thiên Thanh mắng.

Trong nháy mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh mặt, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc lộ ra khí lạnh, ánh mắt của anh âm u nhìn người đàn ông kia, đôi mắt chìm ửng đỏ ra biểu hiện kì lạ.

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh lạnh lẽo, giọng lên bắt được tay của người đàn ông kia sau đó thuận thể ném anh ta qua một bên, cả chuỗi động tác làm liền một mạch, không dài dòng dây dưa.

"Ừm, con mẹ nó, cô ...A..." Người đàn ông đột nhiên bị ném đập mạnh vào tường, rên lên một tiếng sau đó bắt đầu mắng to, nhưng mà lời còn chưa có năng ra đã bị Mộ Thiên Thanh đập một cái lên lưng, anh ta nằm úp sấp xuống sàn một lần nữa, đồng thời trong túi cũng rơi ra một bọc đồ.

Mộ Thiên Thanh bước tới nhặt lên, nhìn trong túi nhựa chứa đầy thuốc viên màu trắng, cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho một cảnh sát đang đợi lệnh bên cạnh, cảnh sát đó lập tức tiến lên bắt lấy người đàn ông đang cố gắng gậy dựa kia.

Mộ Thiên Thanh giọng túi trong tay lên, lạnh lùng nói: "Anh có quyền giữ im lặng nhưng mà những lời anh nói hôm nay có thể là bằng chứng chống lại anh trước tòa."

Lúc này quản lý quán bar đi ra, nhìn Thiên Thanh trước mặt một chút, lại nhìn người đàn ông kia, trong lòng lập tức rên lên một tiếng, sau đó bày ra mặt mày vui vẻ nói với Mộ Thiên Thanh: "Cảnh sát, đây là..."

"Chúng tôi hoài nghi trong quán bar của anh có người chào hàng cấm nên tiến hành lục soát theo thường lệ." Giọng nói của Mộ Thiên Thanh vang vang có lực.

"Chuyện này... Chuyện này... Đang lúc chúng tôi làm ăn buôn bán..." Quản lý hết sức khó xử, có thể nói là trên đường Phong Hoa, Lam Điều là chỗ tự xưng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn: "Chúng tôi không bao giờ làm chuyện phạm pháp."

Mộ Thiên Thanh đưa gói thuốc trong tay lên trước mặt anh ta, lạnh lùng hỏi: "Vậy cái này là cái gì?"

Quản lý nhìn thấy lập tức cứng họng, quán bar của bọn họ không cho mua bán hàng thì không có nghĩa là những Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại này sẽ không tự mang đến để tìm cảm giác high...

Mộ Thiên Thanh lạnh lùng thu hồi ánh mắt, mày nhíu lại, lạnh lùng ra lệnh: "Lục soát."

Theo lệnh của cô, các cảnh sát bắt đầu tìm kiếm, nhất thời tiếng la ó bắt đầu vang lên liên tiếp, thậm chí còn có người cạy vào bối cảnh gia đình của mình chống đối với cảnh sát.

Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào trong túi quần, đôi mắt chìm ửng giống như lơ đãng nhìn Mộ Thiên Thanh, cô bình tĩnh sắc bén hạ mệnh lệnh, tuy chỉ là chỉ huy tạm thời nhưng cô hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng nào.

Đường Lam đứng đối diện Lãnh Tinh Hàn, nhìn thấy cảnh sát lục soát, khuôn mặt xinh đẹp của cô có chút vặn vẹo, mặc kệ là thân phận của cô trước đây hay là địa vị của cô bây giờ, bị điều tra công khai trước mặt mọi người như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Hành động hôm nay của Mộ Thiên Thanh là dẫn đội từ người của tổng cục cho tới thực tập sinh hành động, không người nào không biết tính tình của cô, không cần biết người ta có thân phận gì, trước mặt luật pháp, cô hoàn toàn không cần quan tâm, nếu không dựa vào năng lực của cô cũng sẽ không vào đồn cảnh sát nhiều năm như vậy, phá nhiều vụ án như vậy mà vẫn chỉ là một cảnh sát bình thường.

"Nơi này thuộc sở hữu cá nhân, tôi từ chối kiểm tra." Rốt cuộc Đường Lam cũng không kiên nhẫn được nữa, cắn răng nói.

Cảnh sát có chút khó xử, hôm nay phải cần quét hết địa bàn của Dạ Ưng, bắt đầu dọn dẹp từ con đường thối nát nhất của thành phố A - đường Phong Hoa, con đường này có tiếng là đốn tiền, dĩ nhiên cũng có tiếng là không biết tiết chế, là địa phương không có điểm dừng, ở đây hầu hết là người giàu có và người trong chốn quan trường, không thể đắc tội, dù đây chỉ là công việc nhưng nhất định sau này sẽ bị gây khó dễ.

Nhưng hôm nay lại là Mộ Thiên Thanh dẫn đội, dựa vào tính tình của cô thì chỉ có thể bắt đắc dĩ hoặc là cắn răng nuốt vào...

Cục diện hỗn loạn đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, những người bị lục soát đều là những người trẻ tuổi vì muốn tìm kiếm chất kích thích trên người bọn họ, những người ban đầu tỏ ra ngạo mạn đều dần dần im lặng.

Mộ Thiên Thanh đi tới trước mặt Đường Lam, lúc vừa mới vào cửa cô đã thấy cô ta ở bên cạnh Lãnh Tĩnh Hàn, một phụ nữ chói mắt như vậy đứng ở bên cạnh anh cực kỳ xứng đôi.

Đối với sự thất thần của mình, Mộ Thiên Thanh âm thầm tự giễu, chính đốn lại suy nghĩ, bình tĩnh yên lặng dò xét: "Thật xin lỗi, xin phối hợp kiểm tra."

Đường Lam tức giận, mắt hạnh kiều mỹ nhìn chăm chăm Mộ Thiên Thanh, cô thầm cắn răng, ánh mắt nhìn Mộ Thiên Thanh tăng thêm vài phần lạnh lẽo, trong lòng vô cùng giận dữ.

Cùng lúc đó, Hà Tuấn hết sức khó xử nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nếu người đàn ông này quả thật như Kili suy đoán, vậy tuyệt đối không phải là người bọn họ có thể đắc tội nổi, những Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại ở nơi này, nhiều lắm là quay đầu lại tố cáo bọn họ thôi, nhưng người đàn ông trước mắt này chỉ cần nhẹ nhàng nâng ngón tay, nhẹ thì không có công việc, nặng thì... Thật sự sẽ bị chính tới chết.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn nghiêm nghị đứng nơi đó như cũ, chỉ là ánh mắt lảng lảng chuyển động theo động tác của Mộ Thiên Thanh, cô cố ý bỏ qua ánh mắt của anh lần nữa không khỏi khiến anh nổi lên lửa giận.

Hà Tuấn nhắm mắt đi tới chỗ Lãnh Tĩnh Hàn, nhìn người đàn ông kiêu ngạo giống như vương giả này, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, nói năng quanh co: "Việc này..."

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lẽo, kéo ánh mắt từ trên người Mộ Thiên Thanh về, bèn nhón nhìn về phía Hà Tuấn, lập tức lời kế tiếp bị Hà Tuấn cứng rần nuốt xuống, nhất thời tình cảnh thay đổi có chút xấu hổ.

"Tại sao chỉ lục soát chúng tôi mà không lục soát anh ta?"

Một thanh niên trẻ tuổi có chút côn đồ, đầu tóc màu xanh dương chỉ vào Lãnh Tĩnh Hàn không phục kêu la, lập tức mấy người khác cũng bắt đầu ồn ào.

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn mấy người đang kêu la, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Lãnh Tĩnh Hàn, khẽ mấp máy môi, chính nghĩa nói: "Xin phối hợp kiểm tra."

"Nếu như tôi không phối hợp thì sao đây?" Lãnh Tĩnh Hàn nhàn nhạt nói, đôi mắt chim Ưng nhẹ nhàng rơi vào trên người Mộ Thiên Thanh, ánh mắt đen láy ẩn chứa vài phần thâm trầm.

Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng như vậy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm, cũng không biết là bởi vì anh không phối hợp hay là anh vì cố ý khiêu khích mà trong lòng cô nổi lên một ngọn lửa: "Vậy thì cũng chỉ có thể mời anh đến đồn cảnh sát... Từ từ nói cho anh biết cái gì gọi là phối hợp?"

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn nâng lên thành một đường cong lạnh, anh chậm rãi đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh, mỗi một bước đều đi thật chậm, ánh mắt của mọi người lơ đãng nhìn thoáng qua người anh đều bị vẻ bèn nhón cùng với hơi thở lạnh lẽo này làm cho ngơ ngẩn, quên mất động tác của mình, ánh mắt chuyển động đi theo anh... Cho đến khi anh dừng lại trước mặt của Mộ Thiên Thanh.

Rất nhiều người của tổ hành động cũng đang nhìn, sự việc ở căn tin của đồn cảnh sát ngày hôm nay đều có rất nhiều người thấy, nếu không nhìn thấy thì cũng đã nghe nói qua, bọn họ vừa bước vào thì đã có rất nhiều người nhận ra Lãnh Tĩnh Hàn là ai.

Hà Tuấn và Lý Dược liếc nhìn nhau, âm thầm lo lắng, nhất là Hà Tuấn, chỉ sợ người đàn ông khát máu trước mắt này sẽ làm ra chuyện gì đó với Thiên Thanh...

"Vậy... tôi đi với cô tới đồn cảnh sát ngồi một chút cũng tốt."

Lời nói nhẹ nhàng rơi xuống, không ngờ Lãnh Tĩnh Hàn hết sức phối hợp, thậm chí Mộ Thiên Thanh còn có thể nhận ra một nụ cười chột lóc lên từ đáy mắt sâu thẳm của anh, cười như vậy... Có lạnh lẽo, có hấp dẫn, cũng có một chút xiu thỏa hiệp.

Mộ Thiên Thanh lảng lảng nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, sắc mặt không thay đổi, tầm mắt cũng không di động chậm rãi nói: "Hà Tuấn, dẫn anh ta về đồn."

Hà Tuấn nhếch miệng, âm thầm thở dài, nhắm mắt tiến lên...

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, nhìn Mộ Thiên Thanh, lấy âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nói một câu "Anh chờ em" sau đó xoay người lạnh nhạt rời đi, từ đầu tới đuôi anh đều không có nhìn Đường Lam một cái.

"Hàn..." Đường Lam lên tiếng khẽ gọi, đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn ngừng bước chân, chậm rãi xoay người, lạnh nhạt nói: "Xong rồi thì về sớm nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, đôi mắt chim Ưng nhìn cô ta một cái thật sâu rồi bước ra khỏi cửa không hề dừng lại.

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh cảm giác mình có chút rầu rĩ, cô không muốn thừa nhận Lãnh Tĩnh Hàn quan tâm tới người phụ nữ xinh đẹp kia... Cũng không muốn thừa nhận trước khi đi anh nhìn người phụ nữ đó một cách thâm tình.

Mộ Thiên Thanh thầm cảm dưới môi, hít một hơi thật sâu, nói với quản lý của Lam Điều: "Phát hiện hàng cấm ở trong quán của anh, đây là lệnh kiểm tra, trong lúc chúng tôi điều tra sẽ phải thu hồi giấy phép của quán..."

Quản lý vừa nghe xong, mặt nhăn nhó giống như ăn khổ qua, sàu khổ gật đầu một cái, cũng không có nói thêm cái gì, mọi việc cũng chỉ có thể chờ chủ quán ra mặt giải quyết thôi.

Mộ Thiên Thanh tiếp tục dẫn đội kiểm tra hết con đường.

Lãnh Tinh Hàn được Hà Tuấn sắp xếp vào trong một xe cảnh sát, anh lẳng lặng rút một điều thuốc ra đốt, nhìn bóng dáng bận rộn của Mộ Thiên Thanh trong màn mưa phùn lâm râm, trong đôi mắt đen như mực có chút trầm tư.

Không biết vì sao trong khoảng khoảnh đó, đột nhiên anh có một suy nghĩ nếu như anh là mặt trời nhỏ của cô, thì cô... có bắt anh hay không??

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng hít một hơi thuốc, sau đó phun ra làn khói thật mỏng, một lần nữa tâm tình phiền não tràn ngập trái tim, suy nghĩ như vậy khiến cho anh theo bản năng muốn từ chối nó.

Một tiếng "Tin" vang lên, Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt ném điều thuốc trong tay ra khỏi xe cảnh sát, sau đó lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn...

[Không biết lấy thân phận của của anh mà ngồi ở trong xe cảnh sát là cảm giác như thế nào?]

Đôi mắt chim Ưng của Lãnh Tinh Hàn trong giây lát trở nên rét lạnh, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét qua cửa sổ xe cho đến khi rơi vào một bóng dáng vừa mới xoay người biến mất trong đám đông, là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai..

Lãnh Tinh Hàn lập tức mở cửa xe, tình huống này làm cho cảnh sát đang ở phía bên ngoài chưa kịp phản ứng thì người đã nhanh chóng đuổi theo phương hướng người đàn ông kia biến mất...

Mặc dù mấy cảnh sát này không biết tại sao nghi phạm này lại ở một mình trong xe cảnh sát, cũng không bị còng tay nhưng mà khi thấy người chạy mất thì lập tức quát to một tiếng sau đó vội vàng đuổi theo...

45.3

Edit: Mèo

Vừa đúng lúc lục soát kết thúc, Mộ Thiên Thanh cảm hai ly cà phê hòa tan đi tới, thấy Lãnh Tinh Hàn chạy trốn, khỏe miệng co quắp, tùy tiện đưa cả phê trong tay cho người qua đường, sau đó một tay chống rào chắn nhảy qua, đuổi theo Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn chạy cực nhanh, ánh mắt bén nhọn của anh tập trung vào bóng dáng người đàn ông đội mũ lưỡi trai, thân thể nhanh chóng xuyên qua đám người đuổi theo, hoàn toàn coi nhẹ Mộ Thiên Thanh đang đuổi theo phía sau và viên cảnh sát đã bị bỏ rất xa.

Dần dần có một đám người đi tới chắn trước mặt anh, Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, nhưng không còn thấy bóng dáng của người đàn ông kia nữa, ánh mắt của anh sắc bén giống như chim ưng săn mồi, trong giây lát lúc ánh mắt quét qua một ngõ hẻm thì chợt thấy bóng lưng của một người đàn ông.

Lãnh Tinh Hàn nhắc chân định đuổi theo, nhưng cánh tay lại đột nhiên bị người ta níu lại, anh không thềm nghĩ ngợi quay đầu lại tung ra một cú đấm, động tác sắc bén nhanh chóng, Mộ Thiên Thanh mất thấy quả đấm sắp rơi vào mặt mình thì nghiêng người, vừa khéo tránh thoát được một đòn của anh.

"Buông tay..." Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục.

Mộ Thiên Thanh không tự chủ được buông tay anh ra, Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo nhìn cô một cái, cất bước đuổi theo phương hướng cũ...

Lúc này Mộ Thiên Thanh cũng hồi hồn, lập tức nhiệt tình của cảnh sát trong cơ thể bắt đầu cháy rùng rục, cô liền hét lớn một tiếng với Lãnh Tinh Hàn: "Đứng lại!"

Nhưng Lãnh Tinh Hàn nào có để ý tới cô, nhanh chóng chạy vào ngõ hẻm phía trước, Mộ Thiên Thanh tức giận, cũng nhắc chân đuổi theo.

Ngõ hẻm tối như vậy mà thời tiết lại âm u mưa phùn lâm râm khiến ngõ hẻm tối tăm tản ra một mùi hôi thúi khó ngửi.

Lãnh Tinh Hàn giống như chim ưng tìm mồi, dựa vào trực giác sắc bén nhạy cảm luyện được từ nhiều năm trước khi bôn tẩu trong các hẻm nhỏ thế nhưng anh lại dấu bóng dáng người đàn ông kia.

Lãnh Tinh Hàn dừng bước, môi mím lại, ngay cả chân mày cũng nhíu lại một chỗ, đôi mắt đen như mực ngày thường cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì thì cũng sóng nước chẳng xao thì vào giờ phút này bị bao phủ bởi sát khí nồng đậm, ánh mắt thay đổi liên tục lại càng làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ.

Tiếng bước chân truyền đến càng ngày càng gần cho đến khi dừng lại ở phía sau anh.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người, đôi mắt đã thích ứng trong bóng tối có thể mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn cô, trên người tràn ngập sát khí so với cái ngõ hẻm u ám này còn đáng sợ hơn mấy phần.

Mộ Thiên Thanh không tự chủ lùi về phía sau một bước, trong tay cô còn cầm súng giống như lần trước cô phá cuộc giao dịch của Dạ Ưng, vội vàng đuổi theo Hình Thiên chạy vào ngõ hẻm tối tăm cũng trên đường Phong Hoa này...

Chỉ là mục tiêu lần này của cô là người đàn ông trước mắt này.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi tiến tới gần Mộ Thiên Thanh, Mộ Thiên Thanh không tự chủ lùi về phía sau, trong nháy mắt giống như hai người đang đổi vị trí.

"Cho là anh sẽ chạy trốn... Há?" Câu hỏi nhẹ nhàng thể hiện anh đang áp chế lửa giận, đôi mắt chim Ưng của Lãnh Tinh Hàn khẽ híp lại, ánh mắt đen như mực sắc bén nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình sắp hít thở không thông, cô âm thầm nuốt nước bọt, cổ gãi bộ trấn định nói: "Không phải đó là sự thật sao?"

Cô vừa nói xong thì trên mặt Lãnh Tinh Hàn lập tức bị bao phủ bởi sát khí: "Em nghĩ anh là người như vậy ... Há?"

"Em... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp nói chuyện thì cánh tay đã bị Lãnh Tinh Hàn bắt được đề lên trên tường, tay anh bất chợt đánh vào vai cô khiến cô bị đau rên lên một tiếng.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh bị đau, đôi mắt chim Ưng không có một chút đau lòng nào, bởi vì vừa rồi bị cô cản trở cho nên anh mới không có biện pháp chứng thật thân phận của người đàn ông bí ẩn kia, mà cô... Thật không ngờ là cô không tin tưởng anh?

"Anh... Ừm... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh mới vừa mở miệng thì lại bị một đôi môi mỏng che lại, trong nháy mắt hơi thở quen thuộc mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn mùi vị của biển xâm nhập vào trong mũi cô, cô theo bản năng muốn đẩy Lãnh Tinh Hàn ra, nhưng một tay đang bị anh nắm chặt, tay còn lại cầm súng, càng thêm không biết bị Lãnh Tinh Hàn dùng biện pháp gì mà đã dễ dàng cướp súng trong tay cô, khóa chốt an toàn.

"Ừm..." Mộ Thiên Thanh giãy dụa, ánh mắt của cô mờ to nhìn chăm chăm Lãnh Tinh Hàn, trên người của anh tản ra hơi thở nguy hiểm mà cô chưa từng cảm nhận được khiến cho trái tim không khỏi run sợ.

Lãnh Tinh Hàn gắt gao giam cầm Mộ Thiên Thanh, anh hung hăng hôn cô gái đã chọc giận mình, anh cắn xé, mút thỏa thích cánh môi của Mộ Thiên Thanh, vốn là dùng tâm tình giận dữ để hôn cô, nhưng dần dần... anh không buông ra được, thậm chí tham lam hít vào mùi thơm của cô.

Phản kháng của Mộ Thiên Thanh cũng dần dần dừng lại, vốn thân thể còn hơi mệt khi đuổi theo anh một quãng đường dài nhưng mùi trên người Lãnh Tinh Hàn dần dần làm cho cô trầm mê, anh bá đạo hôn hít càng làm cho đầu của cô không cách nào suy nghĩ nữa, thậm chí... Bản năng cô cũng không còn muốn suy nghĩ.

Lãnh Tinh Hàn buông tay Mộ Thiên Thanh ra, lòng bàn tay có vết chai mỏng nâng cằm cô lên, nụ hôn của anh từ lúc bắt đầu bá đạo sắc bén dần dần thay đổi thành êm ái, dịu dàng ...

Gặm cắn, liếm mút đã không còn cách nào thỏa mãn dục vọng của anh vào giờ phút này, anh muốn nhiều hơn, dùng lưỡi của mình cạy mở hàm răng của Mộ Thiên Thanh, lập tức tiến quân thần tốc, điên cuồng hấp thu mùi vị trong miệng cô, liếm từng tấc da thịt, sau đó mang theo vài phần bá đạo khiến cho lưỡi của cô cùng anh dây dưa...

Một tiếng "ừm" tràn ra khỏi đôi môi cô, Mộ Thiên Thanh cảm thấy mình sắp không có cách nào hít thở được nữa, toàn thân mình cũng không còn hơi sức, mà Lãnh Tinh Hàn vừa bá đạo vừa dịu dàng khiến cho cô dần dần đánh mất mình, thậm chí... một khắc kia cô hy vọng nụ hôn dịu dàng này sẽ tiếp tục mãi.

Thời điểm Mộ Thiên Thanh hồ hấp nặng nề thì Lãnh Tinh Hàn mới chậm rãi buông môi của cô ra, nhưng mặt của anh thì không hề rời đi, hai người gần sát nhau đến mức có thể rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Suy nghĩ Mộ Thiên Thanh dần dần quay về, đột nhiên cô đẩy ra Lãnh Tinh Hàn, sau đó căm tức nhìn anh... Không hiểu tại sao dưới tình huống như vậy, anh và cô thể nhưng... Lại ở trong cái ngõ hẻm nhỏ này hôn môi??

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh đang cắn răng nghiêng lợi, thu hồi ánh mắt lạnh nhạt, liếc nhìn súng lục vừa mới lấy được từ trên tay Mộ Thiên Thanh, giống như nụ hôn mới vừa rồi đối với anh mà nói là không hề tồn tại.

"Nếu như mà anh thật sự muốn chạy trốn..." Lãnh Tinh Hàn giương mắt lên, nhìn Mộ Thiên Thanh vẫn đang tức giận như cũ, hỏi: "... Có phải là em định một phát bắn chết anh hay không?"

"Mặc kệ anh là ai, chỉ cần phạm pháp thì em sẽ không chút do dự anh trời lại." Mộ Thiên Thanh tức giận nói.

Đôi mắt đen láy của Lãnh Tinh Hàn Mặc tĩnh mịch, anh ném súng trong tay cho Mộ Thiên Thanh, lạnh lùng nói: "Anh không phải là phạm nhân của em."

Dứt lời, anh nhìn Mộ Thiên Thanh một cái thật sâu, sau đó xoay người đi về chỗ cũ... Chỉ là, trong khoảnh khắc xoay người kia anh không biết đáy mắt của mình hiện lên sự bất đắc dĩ.

Mộ Thiên Thanh cắn cắn môi, hậm hực hờn dỗi bỏ súng vào trong túi rồi đi theo Lãnh Tinh Hàn ra khỏi ngõ hẻm.

Trong cục cảnh sát, ánh đèn sáng rờ, âm thanh càng thêm huyền ảo, tiếng kêu gào, tiếng luật sư đàm phán liên tiếp vang lên.

Lãnh Tinh Hàn âm thầm đỡ trán, Mộ Thiên Thanh nhìn anh một cái, trong lòng cũng biết rõ chuyện này không hề liên quan đến anh, nhưng mà bởi vì tình huống lúc đó, cô chỉ có thể dẫn anh về đồn.

"Anh đi theo em." Mộ Thiên Thanh có chút không được tự nhiên nói một câu rồi dẫn Lãnh Tinh Hàn đến khu làm việc của cô: "Anh muốn uống gì?"

"Tùy em." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào cánh hoa hướng dương đã có chút héo mà quăn lại trên bàn công tác của Mộ Thiên Thanh, anh bước tới, ngón tay thon dài có các khớp xương rõ ràng lơ đãng lướt qua đóa hoa, nhìn về phía Mộ Thiên Thanh đang pha trà hỏi: "Thích không?"

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn hoa trên bàn, bởi vì buổi chiều vẫn bận thi hành nhiệm vụ cho nên cô cũng không có để ý tới bó hoa này, chỉ mặc cho nó nằm ở nơi đó, bởi vì mất đường khí mà hoa quăn lá xoắn: "Anh đã biết rồi thì cần gì hỏi nữa."

Đối với chuyện tình mới vừa xảy ra trong ngõ hẻm, Mộ Thiên Thanh vẫn còn có chút buồn bực, mặc dù...sau đó cô cũng có chút luyến tiếc và hy vọng anh tiếp tục.

Lãnh Tinh Hàn thâm thúy nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ là lạnh nhạt hỏi: "Lúc nào có thể đi được?"

Anh không hỏi lúc nào mình có thể đi mà là đang hỏi Mộ Thiên Thanh.

Đầu tiên Mộ Thiên Thanh ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ra Lãnh Tinh Hàn đang hỏi mình: "Em còn phải viết báo cáo hành động..."

Lãnh Tinh Hàn nhú lông mày lại: "Tôi hôm qua em cũng ở đồn cảnh sát, không cần nghỉ ngơi sao?"

"Ngày mai nghỉ phép." Mộ Thiên Thanh trả lời, nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn không được tự nhiên nhưng vẫn quan tâm mình, trong lòng chợt có một chút ấm áp không biết tên lan tràn.

Lãnh Tinh Hàn không nói chuyện nữa, trên khuôn mặt như điêu khắc lộ ra vẻ không vui.

"Cốc...cốc"

Đang lúc hai người đều im lặng thì Lý Dược cầm một kẹp tư liệu gỗ cửa đi vào, thấy vậy hai người cũng hoàn hồn, Lý Dược vừa mới đi vào liền nói: "Cái đó... Thiên Thanh, anh ta..."

Đột nhiên Lý Dược không biết nói như thế nào, tất cả mọi người đều hiểu tình huống lúc ấy cũng không tiện để cho Lãnh Tinh Hàn đi, nhưng mà nếu dẫn về đồn thì sẽ phải theo trình tự thông thường, nhưng...sợ rằng thân phận của đối phương không đơn giản, có nên bảo anh ta tìm luật sư tới để xử lý chuyện này không, Mộ Thiên Thanh là người phụ trách hành động lần này cho nên muốn thả người cũng phải do cô quyết định.

"Luật sư của tôi sẽ đến ngay." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói.

Lý Dược vừa nghe, lập tức thở phào một cái, cười nói: "Tôi còn phải ra ngoài lấy lời khai, tôi..."

Lý Dược muốn nói lại thôi, nhìn hai người một chút, sau đó gật đầu đi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Lãnh Tinh Hàn lạnh đến buồn nôn và Mộ Thiên Thanh.

"Cô gái đi cùng với anh vào quán bar kia, lúc chúng ta đi..." Mộ Thiên Thanh cảm thấy không khí giờ phút này có chút xấu hổ, muốn tìm đề tài nhưng vừa mở miệng lại không kịp suy nghĩ mà hỏi vấn đề này, lập tức cô có loại kích động muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Hả?" Về mặt Lãnh Tinh Hàn không thay đổi nhìn Mộ Thiên Thanh, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Mộ Thiên Thanh ngược mắt nhìn anh, khẽ bĩu môi, không nói chuyện.

"Cô ấy là tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm, tôi nay em sai hẹn, nên anh tìm cô ấy làm bạn gái của mình." Giọng điệu của Lãnh Tinh Hàn vẫn rất nhạt như cũ, anh không biết tại sao mình lại muốn giải thích với cô.

"Hả?"

Mộ Thiên Thanh mềm nhũn đáp một tiếng, hiển nhiên lại trầm mặc một lần nữa.

Không khí chung quanh thay đổi càng ngày càng quỷ dị, thời điểm Mộ Thiên Thanh có chút khó chịu thì thật may là luật sư của Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên cùng đi vào đồn cảnh sát.

Luật sư rất chuyên nghiệp, thủ tục cũng được làm xong hết sức nhanh chóng, Lãnh Tinh Hàn nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi, Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt liếc nhìn Mộ Thiên Thanh một cái, khuôn mặt vẫn không có biểu tình như cũ, chỉ có Hình Thiên là như có thâm ý

liếc nhìn Mộ Thiên Thanh...

Tâm tình Mộ Thiên Thanh cực kỳ phức tạp, vốn cô muốn cho mình một khoảng thời gian để suy nghĩ nhưng lại phát hiện cứ có chuyện tình linh xảy ra ngoài ý muốn khiến tâm tình của cô càng ngày càng loạn.

Mà cô không biết là ban đêm lúc cô đang an tĩnh ngồi viết báo cáo hành động thì đồng thời trên internet cũng đang lan truyền tin tức về "Một nữ cảnh sát hẹn hò với một người đàn ông thần bí ở trong ngõ hẻm khi đang thi hành nhiệm vụ", mà chính tin tức này cũng hoàn toàn phá vỡ cuộc sống đơn giản và yên tĩnh của Mộ Thiên Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ra ánh sáng, giao dịch thân thể?

Editor: Mèo

Thượng Quan Mộc ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn bốn phía, khóe miệng lơ đãng nâng lên thành một đường cong nhẹ, mặc kệ là lúc nào thì trong căn hộ không lớn này đều là chính chính tề tề.

Thẩm Duyệt Nhiên rót trà cho Thượng Quan Mộc, cô nhìn bộ dáng của anh, bữu môi nói: "Coi như là anh đã giúp tôi một việc lớn như vậy... Có gì muốn hỏi thì hỏi đi?"

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên tùy tiện ngồi xuống một cái salon hình bàn tay, chờ đợi Thượng Quan Mộc "hỏi".

"Cô khẳng định là tôi có việc muốn hỏi?" Thượng Quan Mộc cười yếu ớt, giọng nói giống như tiếng đàn Violin ưu nhã.

Thẩm Duyệt Nhiên vung tay, "Cắt" một tiếng, nhú mày nói: "Anh đưa tôi về đây... không phải chỉ là vì muốn lên nhà chơi đấy chứ? Hay là anh quá nhập vai bạn trai tôi rồi?"

Thượng Quan Mộc là người rất hiểu bản thân mình đang đứng ở đâu, ít nhất là ở bên trong suy nghĩ của Thẩm Duyệt Nhiên, anh cho là vậy, anh hào phóng lại không cầu nệ tiểu tiết, tâm tư đối với Thiên Thanh rất rõ ràng, người quen của bọn họ cũng biết, đáng tiếc cô lại là một con đà điểu luôn bơi vì chuyện tình lúc nhỏ mà trốn tránh, mà anh lại không muốn cô khó xử cho nên cứ yên lặng đợi chờ...

Vậy mà hôm nay lại có một đối thủ mạnh mẽ xuất hiện, anh yên lặng bảo vệ cô nhiều năm như vậy, đột nhiên nửa đường bị người khác đoạt đi, tất nhiên là anh không cam lòng.

Thượng Quan Mộc nhếch môi, để ly trà trong tay xuống sau đó thả lỏng người tựa vào ghế sa lon, nói: "Tôi muốn biết rốt cuộc Thiên Thanh đang trốn tránh cái gì?"

Một tháng... Anh chờ không được, có một số việc anh có thể nắm trong tay nhưng trái tim của Thiên Thanh thì anh không có biện pháp nào cả, ngay cả một khắc sau nếu lòng của cô xảy ra biến hóa gì đó anh đều không thể xác định, huống chi là một tháng?

Anh không phải là một người ngồi chờ chết, anh mặc kệ Lãnh Tinh Hàn ôm thái độ gì đối với Thiên Thanh, anh không thể khiến mình mất đi tiền cơ được.

"Chuyện này..." Thẩm Duyệt Nhiên nhú mày, thật khó khăn nói ra: "Đó là nút thắt trong lòng Thiên Thanh, tôi cũng không biết phải nói như thế nào?"

Suy nghĩ trong chốc lát, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Thượng Quan Mộc hỏi: "Tập đoàn Mộ thị xảy ra chuyện vào mười năm trước chắc anh cũng biết chứ?"

Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng gật đầu, lúc đó tin tức này cũng được coi như là một tin tức hết sức oanh động ở thành phố A, chủ tịch tập đoàn Mộ thị Mộ Viễn Hàng cùng phu nhân Khương Thục Cẩm đi tới thị sát một nhà xưởng thì trên đường xảy ra chuyện không may, cả hai người bị tai nạn giao thông, đều chết tại chỗ.

Lúc đó cảnh sát cũng có điều tra qua, sau đó nhận định vì lái xe quá nhanh cho nên đây là việc ngoài ý muốn.

Tang sự còn chưa kịp chuẩn bị thì tài chính của tập đoàn có vấn đề lại bị lộ ra ngoài, có thể nói chuyện xảy ra trong nháy mắt, mặc kệ là người hay là công ty đều biến mất trong nháy mắt...

Tất cả quá nhanh chóng làm cho người ta chắc lưỡi hít hà, thời điểm tất cả mọi người còn đang tiếc hận thì người con gái luôn bất hòa với cha, đang trọ nội trú ở trường là Mộ Thiên Thanh đứng ra nói Mộ Viễn Hàng không thể nào lái xe quá tốc độ được, tai nạn lần này tuyệt đối là có dự mưu, vì vậy không để cho cảnh sát kết án.

Nhưng mà một học sinh trung học thì có khả năng quyết định được cái gì?

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Mộ Thiên Thanh thương tâm... Bỏ qua ngành thiết kế mà mình thích nhất để đi thi trường cảnh sát.

"Trước kia tính cách của Thiên Thanh không phải như thế..." Thẩm Duyệt Nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Lúc nhỏ cậu ấy rất trầm mặc, cậu ấy dùng sự trầm mặc đó để che giấu sự cô độc và sợ hãi của mình nhưng cậu ấy không biết là cậu ấy càng như vậy... thì người chơi với cậu ấy càng ít, đến cuối cùng một người bạn cậu ấy cũng không có, cậu ấy thay đổi, càng ngày càng cô độc, càng ngày càng trầm mặc, cứ như một vòng tuần hoàn ác tính..."

Thượng Quan Mộc nhủ mảy, hoàn toàn không có cách nào dung hòa được một Thiên Thanh hiện tại đối với cuộc sống tràn đầy tích cực, đối với người bên cạnh cũng cực kỳ tốt, coi như thỉnh thoảng có lật xem lại vụ án của Mộ Viễn Hằng với một Thiên Thanh tiêu cực không có lối thoát mà Thẩm Duyệt Nhiên nói được.

"Thẳng đến có một ngày, có một bé trai lớn hơn cậu ấy xuất hiện bên cạnh Thiên Thanh, anh và người khác không giống nhau, chỉ cần liếc nhìn một cái anh đã nhận ra được Thiên Thanh cô đơn..." Thẩm Duyệt Nhiên nói vô cùng bình tĩnh, cô không có cách nào hiểu được cảm giác trong lòng của Thiên Thanh lúc đó cho nên tất nhiên là cũng không có cách nào hiểu được phần tâm tình phức tạp này, cảm giác đó giống như một đứa bé chết chìm chộp được một bè gỗ cứu mạng: "Anh đi theo Thiên Thanh nhưng cũng không đi vào cuộc sống của Thiên Thanh, bé trai đó tựa như một người lớn, biểu hiện có lúc không phù hợp với lứa tuổi của mình, anh khích lệ Thiên Thanh đổi lại phương thức tiếp xúc với những người bạn nhỏ, anh nhìn những bản vẽ đồ trang sức không biết là cái gì của Thiên Thanh mà nhàn nhạt cười, tóm lại vào thời điểm đó, anh chính là tất cả của Thiên Thanh..."

Thượng Quan Mộc lắng lắng nghe, khóe môi dần dần nhếch lên.

"Thiên Thanh dần dần thay đổi, cậu ấy trở nên cứng cỏi hơn, vui vẻ hơn, mỗi ngày đều có thể thấy nụ cười ở trên mặt của cậu ấy... Cậu ấy có rất nhiều bạn bè nhưng mà lòng của cậu ấy lại càng ngày càng lệ thuộc vào bé trai kia. Mỗi lần gặp anh cậu ấy đều cực kỳ vui vẻ." Thẩm Duyệt Nhiên nói tiếp: "Có một lần, bé trai nói với Thiên Thanh, bây giờ em... xinh đẹp tựa như một đóa hoa hướng dương, tản ra ánh sáng thuần phác mà chói mắt. Thiên Thanh vô cùng vui vẻ, ngày hôm sau, cậu ấy đưa cho bé trai một món trang sức nhỏ có khắc hình mặt trời, vui vẻ nói anh là mặt trời nhỏ của cậu ấy, bởi vì có mặt trời nhỏ nên hoa hướng dương mới càng ngày càng xinh đẹp..."

Chân mày Thượng Quan Mộc nhíu chặt, tâm tình lo lắng bỗng nhiên lan tràn...

"Đáng tiếc, ngày ấy mặt trời nhỏ tới nói lời từ biệt với Thiên Thanh..." Thẩm Duyệt Nhiên rũ bả vai, có chút thương cảm nói: "Lúc đó Thiên Thanh khóc rất dữ dội, cô ấy túm lấy mặt trời nhỏ khóc suốt suốt..."

"Sau đó thì sao?" Thượng Quan Mộc có chút gấp gáp muốn biết chuyện xảy ra sau đó.

Thẩm Duyệt Nhiên nhún vai, hậm hực nói: "Đi rồi, chỉ là đưa cho Thiên Thanh một tờ giấy vẽ phác thảo một sợi dây chuyền rất đẹp rồi nói một câu: Nếu như em mạnh khỏe sẽ có một ngày anh cầm mặt trời tới tìm em rồi biến mất, thậm chí... ngay cả tên thật của anh là gì Thiên Thanh cũng không biết."

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Thượng Quan Mộc nói: "Cái này là chính nút thắt khó bỏ trong lòng Thiên Thanh, cậu ấy đang đợi, rất cố chấp, coi như có khuyên thì cậu ấy cũng không nghe, chuyện tình lúc nhỏ ai sẽ cho là thật đây... Nhưng mà cậu ấy vẫn không có cách nào quên được, thậm chí mỗi ngày cậu ấy đều mong đợi mặt trời nhỏ cầm mặt trời đến tìm mình, dù... Chỉ là vì thực hiện cam kết, dù sau khi thực hiện xong bọn họ chỉ còn là người qua đường cũng được."

Thượng Quan Mộc rũ mắt, anh im lặng suy tư một lát, đột nhiên ngược mắt hỏi: "Nút thắt này của cô ấy có liên quan đến Lãnh Tĩnh Hàn sao?" Dựa vào cảm giác nhạy bén nhiều năm làm cảnh sát của mình, tâm tư của Thiên Thanh đối với Lãnh Tĩnh Hàn không đơn giản.

Thẩm Duyệt Nhiên ngẩng đầu, nghe Thượng Quan Mộc hỏi như vậy, cô giật mình hỏi ngược lại: "Có quan hệ sao?"

Thượng Quan Mộc cau mày kiểm, hiển nhiên... Có quan hệ hay không, Thẩm Duyệt đúng là không biết.

"Hẳn không có..." Thẩm Duyệt Nhiên nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn cộng thêm khí thế bức người, chậm rãi nói: "Thiên Thanh nói lúc cậu ấy đứng bên cạnh mặt trời nhỏ, cậu ấy luôn có thể cảm thấy được sự dịu dàng, hơi thở ấm áp của anh... Còn Lãnh Tĩnh Hàn giống như đi ngược lại với mây từ dịu dàng, ấm áp này thì đúng hơn."

Vừa nói Thẩm Duyệt Nhiên vừa gật đầu, giống như càng nghĩ càng đồng ý với phán đoán của mình.

Thượng Quan Mộc không có nói tiếp, bản tính của con người là trời sinh, nhưng ngộ nhờ ngày mai xảy ra biến cố gì đó thì cũng khó để bảo đảm sẽ không có thay đổi, theo như hiểu biết của anh đối với Thiên Thanh thì nếu không có gì cô sẽ không nhìn Lãnh Tĩnh Hàn bằng ánh mắt chứa nhiều cảm xúc phức tạp như vậy... Nếu như là anh suy nghĩ quá nhiều thì chính là nhất định giữa Thiên Thanh và Lãnh Tĩnh Hàn đã có xảy ra chuyện gì đó.

"Được rồi, chuyện tình của Thiên Thanh tôi cũng biết đại khái, còn dư lại... Phải nhờ vào chính anh rồi." Thẩm Duyệt Nhiên cong khóe miệng.

"Cám ơn." Thượng Quan Mộc giấu suy đoán trong lòng, đứng lên nói: "Cũng không còn sớm nữa, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi, đoán chừng tối nay Thiên Thanh không về được đâu."

"Quen rồi..." Thẩm Duyệt Nhiên cười cười, từ khi Thiên Thanh bắt đầu vào đồn cảnh sát khu Nam làm việc, ngày đêm điên đảo ở trong đó, ngày nghỉ thì không ổn định, sự việc thì đột ngột phát sinh cho nên cô đã vô cảm với những chuyện như thế này rồi.

Tiền Thượng Quan Mộc rời đi, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn bóng lưng cao to bước xuống lầu, tự lẩm bầm nói: "Thượng Quan Mộc đã không cam lòng yên

lặng bảo vệ cậu nữa, Thiên Thanh... có phải hay cậu cũng nên buông tha rồi không?"

Than nhẹ một tiếng, Thẩm Duyệt Nhiên đóng lại cửa, đi tới phòng tắm...

Rốt cuộc cam kết giữa hai đứa trẻ có bao nhiêu nặng nề thì cô không biết, cô chỉ biết mặt trời nhỏ đã rời đi rất lâu rồi, một chút tin tức cũng không có, có lẽ... Người đó đã sớm kết hôn sinh con hoặc quẳng Thiên Thanh ra sau đầu mà cậu ấy vẫn ở nơi này chờ đợi, hoàn toàn không có phương hướng, không có mục đích.

Hơn nữa đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là... Tình yêu không phải xe buýt, bỏ qua chuyến này còn có chuyến tiếp theo.

Qua những việc Thượng Quan Mộc yên lặng làm cho Thiên Thanh, cô có thể cảm nhận được rõ ràng anh có tâm tư đối với Thiên Thanh, cô cũng không tin một ít cảm giác Thiên Thanh cũng không có.

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn âm u như cũ, mây đen ở chân trời dần dần tụ lại một chỗ khiến cho tâm trạng của mọi người cũng rầu rĩ theo...

Trong cục cảnh sát khu Nam, bởi vì mọi người đêm qua bận rộn đến rất khuya nên bây giờ ngã trái ngã phải ngủ bù, trong không gian yên tĩnh cũng chỉ có đồng hồ treo tường phát ra âm thanh "Tích tắc tích tắc" theo quy luật.

Tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến, Kili cầm một tờ báo trong tay, vội vã đi vào, người còn chưa kịp thở dốc đã quát lên: "Không xong, không xong..."

Giọng không nhỏ. Lập tức tất cả mọi người đang ngủ bù đều bị tiếng hô của cô đánh thức, Hà Tuấn mơ màng nhìn Kili, cắn răng mắng: "Muốn chết hả? Nếu tôi có bệnh tim thì đoán chừng giờ này sẽ phải gọi xe cứu thương rồi."

"Loại người giống heo như anh chỉ sợ Diêm Vương ghét bỏ anh ngu xuẩn, không có rãnh thu nhận." Kili trợn mắt nhìn Hà Tuấn một cái, không để ý tới anh nữa, trực tiếp đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh đang còn mơ màng, thả tờ báo trong tay mình xuống trước mặt Mộ Thiên Thanh: "Thiên Thanh, cậu xem đi."

"Cái gì..." Giọng Mộ Thiên Thanh có chút khàn khàn, ánh mắt liếc qua về tờ báo, nhìn bức ảnh gần như chiếm hết cả trang đầu, lập tức tất cả buồn ngủ đều bay hết, cô trừng mắt, cầm tờ báo lên gất gao nhìn chăm chăm bức ảnh đó, mắt gần như trợn trừng đến mức muốn lồi ra.

Hà Tuấn và Lý Dục liếc nhìn nhau, nghi ngờ hỏi: "Gì vậy? Có chỗ nào phát hiện thì thể mục nát hay bị cắt xẻ sao..."

Trong mắt hai người bọn anh, có thể làm cho Mộ Thiên Thanh phản ứng lớn như vậy nhất định là án tử cực kì bí hiểm.

Mộ Thiên Thanh không có nghe được câu hỏi của bọn họ, cô vẫn cứ nhìn chăm chăm bức ảnh, sắc mặt dần dần thay đổi trắng bệch, thậm chí bàn tay nắm tờ báo cũng dần dần run lên, môi của cô khẽ run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Kili nhìn sắc mặt của Thiên Thanh, mặt cũng nhăn nhúm đến nơi, ban đầu trong lòng cô còn cảm thấy có chút may mắn, dù sao bối cảnh của bức hình là ở trong một cái ngõ hẻm tối tăm, Thiên Thanh cũng chỉ bị chụp một nửa mặt, nhưng người quen thuộc với Thiên Thanh vẫn có thể nhận ra được, mà giờ khắc này nhìn cô ấy như vậy, Kili đã hoàn toàn xác định người trong hình chính là Mộ Thiên Thanh, mà bóng lưng của người đàn ông kia chính là Lãnh Tinh Hàn.

Hà Tuấn và Lý Dục nghi hoặc nhìn sắc mặt của Mộ Thiên Thanh và Kili không tốt, mang theo nghi ngờ đi tới bên cạnh Mộ Thiên Thanh, lúc ánh mắt rơi vào tờ báo, lập tức mắt của hai người trừng lớn giống như chuông đồng.

"Thiên Thanh... Không phải ngày hôm qua cô luôn ở cùng với chúng tôi sao?" Hà Tuấn cau mày, sau đó hỏi: "Cái này không phải là PS chứ?"

"Nữ cảnh sát trong phiên trực và một người đàn ông hôn nhau mãnh liệt trong ngõ hẻm, giao dịch thân thể mờ ám?" Lý Dục kinh hãi nhìn tựa đề, đọc đến đoạn cuối giọng nói không tự chủ cao lên, mang theo kinh ngạc không thể tin.

Tay Mộ Thiên Thanh gất gao nắm chặt tờ báo, cô nhìn chăm chăm cái tựa đề đó giống như muốn nhìn xuyên qua nó, càng ngày thân thể của cô càng run rẩy kịch liệt, cái loại ngột ngạt không lối thoát này giống như đang đè ép trái tim cô.

"Thiên Thanh..." Kili nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, lo lắng cau mày, không biết làm thế nào để an ủi cô cả, mặc dù trong bài báo không có nói tên của Thiên Thanh và người đàn ông kia nhưng những tên phóng viên chó săn kia rất nhanh sẽ liên hệ tới bóng lưng của đàn ông này và bóng lưng của Lãnh Tinh Hàn trên tạp chí, mà Thiên Thanh cũng sẽ bị người ta xẻ thịt tìm tòi.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, cô gắng khiến cho chính mình có thể bình tĩnh lại, nhưng mà những lo lắng cảm rĩ trong lòng cô khiến cho cô không có cách nào tỉnh táo, cô liều chết nuốt xuống, đôi môi run rẩy nói: "Tôi...tôi... Không có... Không có việc gì..."

Ba người xung quanh nhìn thấy dáng vẻ của cô đều cực kì lo lắng, Thiên Thanh là hạng người gì bọn họ đều biết, mà tối ngày hôm qua chuyện đã xảy ra ở Lam Điều, dĩ nhiên Hà Tuấn cũng rõ ràng, vốn đây cũng không phải là chuyện gì ghê gớm nhưng nếu bị truyền thông lấy ra vắn vẹo, mặc kệ Lãnh Tinh Hàn có bị ảnh hưởng hay không thì Thiên Thanh nhất định sẽ phải chịu xử phạt.

"Thiên Thanh, cô xem có nên đi tìm anh ta... Xem thử có biện pháp gì giải quyết hay không?" Vào lúc này Hà Tuấn coi như tỉnh táo, có lẽ là anh đã có thể xác định được thân phận của Lãnh Tinh Hàn rồi, một người như anh ta, khẳng định không cần phải đối mặt với truyền thông nhưng sẽ có nhiều cách để xử lý chuyện như vậy.

Mộ Thiên Thanh gất gao cắn răng, bởi vì tức giận, ngực của cô phập phồng lên xuống, giờ phút này đầu óc của cô bị tin tức này làm cho hồ đồ, không có cách nào suy nghĩ được.

"Đúng vậy, Thiên Thanh..." Kili lo lắng nhìn Mộ Thiên Thanh, nói: "Cô sẽ đi tìm anh ta chứ?"

Mộ Thiên Thanh nhắm mắt lại, hít thở thật sâu mới dần dần bình tĩnh lại một ít, cô mở mắt, tay siết chặt tờ báo chậm rãi buông ra...

Lúc này, Thượng Quan Mộc lạnh lẽo đi vào, toàn thân lộ ra sát khí, ánh mắt của anh phức tạp nhìn Mộ Thiên Thanh, ra lệnh: "Mộ Thiên Thanh, đến phòng làm việc của anh."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thay đổi đột ngột, mền nhau năm năm!

Editor: Mèo mồm mỉm

Thượng Quan Mộc lạnh lẽo đi vào, toàn thân lộ ra sát khí, ánh mắt của anh phức tạp nhìn Mộ Thiên Thanh, ra lệnh: "Mộ Thiên Thanh, đến phòng làm việc của anh."

Nói xong, anh liền xoay người dẫn đầu đi về phía trước.

Mộ Thiên Thanh nắm chặt tay, sau đó âm thầm cắn răng bước theo Thượng Quan Mộc đi về phía trước...

Kili, Hà Tuấn và Lý Dược đưa mắt nhìn bóng dáng một trước một sau của hai người biến mất ở khúc cua, sau đó ba người nhìn nhau, trên mặt của mỗi người đều là đáng vẻ cực kỳ lo lắng.

Hiện tại mọi người không có ý định đi suy đoán suy nghĩ của Thượng Quan Mộc, mà là lo lắng chuyện này sẽ giống như ôn dịch lan tràn, đến lúc đó cả thành phố A đều sẽ thảo luận chuyện này, căn bản mọi người sẽ không đi quản rôt cuộc chân tướng của sự việc là cái gì, bọn họ chỉ biết đi theo những bài báo này bắt đầu chỉ trích, thậm chí... Cuối cùng càng ngày càng vắn vẹo chân tướng sự việc.

Thượng Quan Mộc vừa bước vào phòng liền đi tới bàn làm việc của mình, nghe được tiếng bước chân sau lưng, anh nhìn ngược mắt lẳng lẳng chờ Mộ Thiên Thanh đóng cửa phòng làm việc lại, sau đó sắc mặt trắng nhợt đi về phía mình...

"Sếp Mộc..." Ánh mắt Mộ Thiên Thanh rơi vào quyển tạp chí trên tay Thượng Quan Mộc, yên lặng nói: "... Chuyện này em có thể giải thích."

Thượng Quan Mộc nhìn đáng vẻ của cô, vừa tức giận lại vừa đau lòng, tức giận cô không biết cách bảo vệ mình, tức giận tới ngày hôm qua mình có lòng riêng khiến Thiên Thanh dẫn đội đi cản quét, muốn cô tránh xa Lãnh Tinh Hàn nhưng cuối cùng lại khiến cho bọn họ gặp gỡ nhau...

Anh đau lòng... Đau lòng lúc nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô.

Từ khi biết cô, cô chưa bao giờ hoảng sợ như thế, giống như bỗng chốc biến thành mờ mịt không phương hướng...

Trái tim của Thượng Quan Mộc giống bị một sợi dây thừng trói chặt làm cho anh hít thở không thông, không cách nào hô hấp, anh nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh thừa dịp, che giấu cảm xúc phức tạp trong lòng, lấy góc độ một cấp trên lạnh lùng nói: "Giải thích cho anh cũng không có ý nghĩa gì. Bây giờ thứ em cần chính là giải thích cho hội đồng kỷ luật, giải thích cho truyền thông, giải thích cho công chúng... Mà giải thích của em ở trước mặt mọi người cũng sẽ chỉ biến thành che giấu mà thôi"

Nói xong, Thượng Quan Mộc cầm tạp chí ném tới trên bàn làm việc, một âm thanh vang lên khiến cho không khí đang bị đè nén trong phòng càng nặng nề thêm mấy phần.

Vốn Mộ Thiên Thanh đang cúi đầu xuống bỗng ngẩng lên, cô nhìn trên tuần san ở trên bàn, bình thường tuần san này chuyên lấy các loại tin đồn của mình tung để đẩy mạnh tiêu thụ, mà mọi người đang bị áp lực cuộc sống thì cần nó để giải tỏa, chỉ cần bị đăng lên đây nhất định sẽ bị mọi người coi như cá mà xẻ thịt, cuối cùng khổ không thể tả.

"Em chỉ cần sếp Mộc và hội đồng kỷ luật tin tưởng là được." Mộ Thiên Thanh kiên định nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn Thượng Quan Mộc, vẻ lo lắng mới vừa rồi vào thời khắc này biết tình thế sẽ phát triển không thể kiểm soát được thì ngược lại thay đổi thành tinh táo: "Em... Chỉ cần các sếp tin tưởng là được?"

Thượng Quan Mộc nhìn người trước mắt, trong nháy mắt anh có suy nghĩ muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực, nói cho cô biết chỉ cần cô nói thì anh sẽ tin tưởng, thậm chí... Cô nói cho anh biết tâm hình này chỉ là ngoài ý muốn, nụ hôn chỉ là đơn phương từ phía Lãnh Tinh Hàn thì anh cũng sẽ tin tưởng cô.

Nhưng anh không thể.

Không phải bởi vì giờ khắc này hai người đang ở đồn cảnh sát, không phải vì anh cần phải thể hiện công tư rõ ràng trước mặt cô mà bởi vì là... Thiên Thanh không phải muốn "Thượng Quan" tin tưởng, cái cô cần chính là "sếp Mộc" tin tưởng, tin tưởng của một cấp trên đối với nhân cách của một cấp dưới.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, môi anh nhẹ nhàng mím lại, khuôn mặt lộ ra lo lắng nhàn nhạt đồng thời cũng lộ ra tất cả uy nghiêm của một cấp trên nói: "Viết một phần báo cáo nhanh cho anh... Sợ rằng hôm nay em sẽ rất bận rộn."

"Vâng, sếp." Giọng nói của Mộ Thiên Thanh vang dội, từ khi cô bắt đầu làm cảnh sát, từ lần đầu tiên bắt đầu nằm vùng thì đối với các sự việc phát sinh ngoài ý muốn cô cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng thứ duy nhất cô không có chuẩn bị đó chính là sẽ bị cách chức tạm thời và tệ hơn nữa là bị cách chức thật sự.

Chuyện ngày hôm nay, mặc kệ là thật hay giả thì trong lòng cô cũng hiểu một khi người ngoài nín lặng không thả, như vậy... Tổng cục sẽ bị áp lực, nhất định sẽ ra xử phạt đối với cô, hiện tại thứ duy nhất cô có thể tranh thủ đó chính là lấy được sự tin tưởng của các sếp trong hội đồng kỷ luật.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, nhìn hai tay đã nắm chặt tới mức trắng bệch của cô, cô phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể làm cho mình tỉnh táo lại, mới có thể làm cho mình không thể hiện ra mặt yếu ớt ở trước mặt anh?

Thượng Quan Mộc cứ như vậy nhìn Mộ Thiên Thanh rời khỏi phòng làm việc, cho đến cửa bị nhẹ nhàng khép lại, anh lại nhìn xuyên qua cửa sổ dõi theo bóng dáng cứng còng của cô máy móc đi về phía trước, cho đến khi bóng dáng biến mất, anh mới thu hồi ánh mắt của mình...

Anh nhìn tạp chí trên bàn, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, anh thở dài, sau đó cầm điện thoại lên nhanh chóng bấm một dãy số...

Có một số việc, cho dù anh hiểu rất rõ làm như vậy là không đúng, nhưng anh không còn cách nào khác cả.

*

Biệt thự trên đỉnh núi.

Anh Tiêu đành chop mắt trên ghế trúc, sắc mặt bình tĩnh, đôi môi hình thoi đẹp mắt hơi hé mở, cả người lộ ra hơi thở tà mị mà cuồng vọng.

Tiếng bước chân nhẹ truyền đến, Mục Sâm đi tới chỗ anh Tiêu, cho đến khi tới gần mới dừng bước lại, khẽ nói: "Anh Tiêu, bên kia đang đợi anh..."

Anh Tiêu từ từ mở mắt, sâu trong con ngươi có mấy phần lười biếng và hơi thở nguy hiểm, khẽ môi anh ta nhếch lên thành một đường cong lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Thiếu kiên nhẫn như vậy?"

"Phản ứng bên ngoài rất lớn." Mục Sâm cung kính nói.

Anh Tiêu chậm rãi ngồi dậy, trông mắt sâu... Bởi vì lời nói của Mục Sâm mà lộ ra một chút nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng đau lòng không thôi.

Anh ta đứng dậy, cũng không có đi ra ngoài mà là lên thư phòng lầu hai, anh ta tiến vào mở màn hình lên, nhìn người đàn ông qua màn hình kia, sắc mặt lộ ra một tầng sát khí.

"Nếu như tôi nhớ không lầm..." Anh Tiêu chậm rãi nói xong, thấy người đàn ông qua màn hình đột nhiên nghe giọng của anh nhưng vẫn không có cảm giác kinh hoàng thì không để ý nhiều, chỉ sâu kín nói: "... Tôi đã cảnh cáo anh không được tùy tiện liên lạc với tôi?"

"Nếu như tôi nhớ không lầm thì tôi cũng có nói qua là anh không được tổn thương Thiên Thanh?" Giọng người đàn ông trầm trầm, tâm tình bất mãn không chút nào che giấu.

Anh Tiêu nhếch môi, cười như không cười nói: "Anh sai lầm rồi, tôi không có làm hại cô ấy.."

Người đàn ông trong màn hình im lặng, ý tứ trong lời nói của anh Tiêu tất nhiên là anh cũng hiểu, chỉ là một lát sau anh mới lạnh lùng nói: "Không nên cùng tôi chơi chữ. Mọi người đều là người thông minh, tôi không thích bị người khác đùa bỡn."

"Đáng tiếc... trò chơi của tôi như thế nào đều là do tôi định đoạt." Giọng nói của Anh Tiêu vẫn không nhanh không chậm như cũ, anh nhìn sắc mặt khẽ thay đổi của người đàn ông trong màn hình, nói tiếp: "Từ khi anh quyết định hợp tác với tôi... Anh nên hiểu anh đã mất đi quyền chủ động."

"Tôi chưa từng can thiệp vào việc anh muốn chơi trò chơi này phát triển như thế nào nhưng anh nên biết giới hạn của tôi là gì." Giọng nói của người đàn ông trong màn hình trầm xuống vài phần, hiển nhiên là đang khắc chế lửa giận cực lớn trong nội tâm của chính mình.

Mặt mày Anh Tiêu vui vẻ, ngay cả nụ cười đẹp mắt bên môi cũng trở nên chân thật thêm mấy phần, chỉ là khí tức cuồng ngạo trên người anh ta cũng dần dần tràn ngập, "Yên tâm... Trò chơi giờ mới bắt đầu, làm sao tôi lại chịu game-over ngay từ đầu đây? Vậy... Chẳng phải là khiến tôi uống phí tâm tư nhiều năm như vậy sao?"

"Hừ". Một tiếng hừ nhẹ, ánh mắt người đàn ông trong màn hình vẫn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo mà hung ác như sói: "Tốt nhất là nên như thế."

Anh Tiêu nhìn người đang nói chuyện với mình từ từ xoay người rồi đi, hồi lâu ánh mắt cũng không có dứt ra khỏi màn ảnh, nụ cười nơi khóe miệng dần dần lan tràn đến đáy mắt, ánh mắt thay đổi lạnh lẽo ...

Anh Tiêu chậm rãi đứng dậy ra khỏi thư phòng, bước xuống lầu, Mục Sâm thấy anh xuống, khẽ khom người.

"Bên kia có phản ứng gì không?" Anh Tiêu hỏi có chút mơ hồ.

Mục Sâm lại biết anh đang hỏi cái gì, cung kính nói: "Không có bất kỳ phản ứng nào."

Bước chân của anh Tiêu dừng lại ở trước cửa sổ sát đất, ánh mắt của anh sâu thẳm nhìn thời tiết âm u bên ngoài, sắc mặt bình tĩnh, Mục Sâm đang đợi chỉ thị nhưng một lúc lâu cũng không có nghe thấy, len lén nhìn về bóng lưng của người đàn ông phía trước, lúc này anh Tiêu mới chậm rãi nói: "Ồ trong lòng của người đó... Xem ra giao dịch tối hôm nay rất quan trọng."

Mục Sâm thu hồi ánh mắt, vẫn khẽ cúi thấp đầu như cũ, nói: "Đối với Dạ Ứng, người đó có rất nhiều hoài niệm và chấp nhất, mà..." dừng một chút, Mục Sâm nhìn bóng lưng anh Tiêu nói tiếp: "... Mà dù sao Mộ Thiên Thanh cũng chỉ là chăm sóc thay mà thôi."

"Chăm sóc thay?" Anh Tiêu khẽ nói giống như đang lẩm bẩm, anh rũ tầm mắt, che giấu đau đớn tức thì trôi qua nơi đáy mắt, lẩm bẩm tự hỏi: "Chỉ là chăm sóc thay thôi sao?"

Mục Sâm không trả lời, cũng không dám trả lời, đối với chuyện này, từ đầu đến cuối anh đều không có hiểu được ý định chân chính của anh Tiêu...

"Lãnh Tĩnh Hàn... Nếu cậu vẫn không vượt qua được bản thân, đối với một việc vẫn vô cùng chấp nhất thì người bị thương... Chỉ có cậu thôi." Anh Tiêu im lặng, tầm mắt nâng lên, đáy mắt chứa đựng ánh sáng hung ác bắn về phía ngoài cửa sổ.

Lúc này một trận gió mạnh thổi qua, cuốn theo lá cây đã hoàn toàn không còn lưu luyến với cành nữa....

Ngón tay thon dài của Lãnh Tĩnh Hàn đang kẹp điều thuốc, anh đứng ở trước cửa sổ phòng làm việc trên tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lân, đôi mắt chìm Ứng bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, anh tựa như một vị vương giả cao cao tại thượng đang quan sát con đường phồn hoa qua ánh sáng mờ mờ, nhìn những bóng dáng nhỏ nhỏ đang vội vã ở dưới chân, đôi mắt đen như mực trở nên thâm thúy.

"Cốc.. cốc..." tiếng gõ cửa truyền đến, ngay sau đó, là âm thanh chuyển động tay cầm cánh cửa, cửa bị đẩy ra, Hình Thiên đi vào, theo bản năng nhìn về phía bàn làm việc, thấy không có người liền nhìn về phía cửa sổ

"Đã nói chuyện xong với đối phương rồi." Hình Thiên nhìn bóng lưng cao ngạo kia, tâm tình trở nên nặng trĩu, có một khắc kia đột nhiên anh cảm thấy người đàn ông luôn đứng ở trên đỉnh này vẫn luôn một mình.

Hình Thiên bị ý tưởng của chính mình dọa sợ hết hồn, thời điểm nhìn lại bóng lưng của Lãnh Tĩnh Hàn lần nữa thì loại cảm giác đó đã không còn tồn tại.

"Bảo Tiểu Lục tối hôm nay cẩn thận một chút." Lãnh Tĩnh Hàn cũng không quay đầu lại, giống như anh hoàn toàn không quan tâm đến lời nói vừa rồi với Hình Thiên.

"Dạ, em rõ rồi." Hình Thiên trả lời, hai ngày nay liên tiếp xảy ra chuyện, quả thật quá mức đúng lúc.

"Buổi trưa hẹn Trương cục trưởng ăn cơm một bữa." Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn vẫn chăm chú nhìn người ở phía dưới nhỏ như hạt đậu, bóng người qua lại vội vã, lời nói trước sau lạnh nhạt như một.

Hình Thiên đáp một tiếng, im lặng chờ đợi, thấy Lãnh Tĩnh Hàn không nói thêm gì nữa, ăn ý không có ở đây quấy rầy anh, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, chỉ là trước khi đóng cửa lại, trên khuôn mặt phong độ trí thức của anh có chút lo lắng.

Sau tiếng khép cửa, Hình Thiên đi về phòng làm việc của mình, anh ngồi ở trên ghế, trên bàn là đồng hồ tài liệu đang chờ anh duyệt sơ sau đó đưa cho Lãnh Tĩnh Hàn và các tài liệu đã được duyệt rồi cần phải làm chất cao như núi.

Anh nhìn một đồng hồ tài liệu trước mặt, không làm việc, ngược lại nhẹ nhàng tựa vào trên ghế ngồi, ánh mắt dưới mắt kính mất đi sự bất cần đòi bình thường, lộ ra một chút hung ác...

Nếu như cô ảnh hưởng đến đại ca như vậy... thì để cho anh đảm đương vai người xấu đi, coi như về sau đại ca có trách anh thì anh cũng chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tin tưởng vô điều kiện

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc, Thượng Quan Mộc cũng nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong bất chợt hình như thế giới bên ngoài

không còn liên quan đến bọn họ nữa .

Trên khuôn mặt tuấn dật của Thượng Quan Mộc lộ ra một chút nhẹ nhõm, như có như không, trải qua nhiều năm như vậy anh không có nghĩ tới mình sẽ thích một người đến mức này nhưng mà yêu chính là yêu, vì yêu nên không có cách nào giải thích được những việc mà mình đã làm...

Thiên Thanh, thật xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỷ của anh, tha thứ cho anh không cách nào chờ em một tháng được. Trong tình huống như thế này, anh có lòng riêng muốn bảo vệ em, lòng riêng muốn kéo em đến gần anh hơn... Xin tha thứ cho anh đã lấy phương thức này để bức bách em, bởi vì... Tự tin của anh dao động, anh không cách nào kiềm chế được sự gấp gáp của bản thân, nên chỉ có làm như vậy mới có thể khóa chặt em ở bên cạnh anh.

Sau chốc lát sững sờ, ký giả lại lao xao lẫn nữa, đối với bọn họ mà nói, không gì có thể quan trọng hơn so sánh với tin tức bát quái, huống chi đối phương còn là nữ nhân vật chính của sự kiện tối hôm qua cùng với Thượng Quan Mộc, không chỉ là Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại còn là truyền kì trong giới cảnh sát.

"Sếp Mộc, anh mới vừa nói Cảnh sát Mộ là bạn gái của anh, chuyện này là thật sao?"

"Cảnh sát Mộ là bạn gái của sếp Mộc, như vậy anh có ý kiến gì đối với cuộc sống riêng phóng túng không biết kiềm chế của cô ấy không?"

"Sếp Mộc, Cảnh sát Mộ là bạn gái của anh, nhưng tại sao cô ấy lại thuê phòng khách sạn cùng với một người khác?"

"... .."

"..."

Tiếng người náo loạn xôn xao liên tiếp vang lên ở đồn cảnh sát, tiếng máy ảnh "tách tách" càng làm cho mọi việc thêm hỗn loạn, ký giả không ngừng đưa micro ra phía trước, các nhân viên cảnh sát các bị tình huống như vậy làm cho khổ không thể tả.

Mặt Thượng Quan Mộc trầm xuống, xoay người kéo tay Mộ Thiên Thanh, bởi vì hàng năm cầm súng cho nên lòng bàn tay của anh có một vết chai mỏng nhưng lại lộ ra ấm áp bao quanh tay Mộ Thiên Thanh, sau khi cho cô một ánh mắt kiên định, ánh mắt anh quét qua những người đang điên cuồng kia, lạnh lùng nói: "Đứng ở góc độ cấp trên, tôi hoàn toàn tin tưởng năng lực của cảnh sát Mộ còn đứng ở lập trường bạn trai... tôi càng thêm tin tưởng Thiên Thanh không chút nghi ngờ, bởi vì tôi hiểu cô ấy hơn bất cứ người nào, đối với nghề nghiệp cảnh sát này cô ấy rất nhiệt tình và chân thành, đây cũng là lí do làm cho tôi càng làm cho càng ngày càng thích cô ấy... Tin tức mà hôm qua báo chí đã đăng, người trong hình có phải Thiên Thanh hay không còn đang đợi chứng thật, mà người phóng viên vừa mới cầm tấm hình kia..."

Ánh mắt Thượng Quan Mộc sắc bén nhìn người đàn ông đó, lạnh lùng nói: "Đêm đó bởi vì có nhiệm vụ quan trọng cho nên Thiên Thanh chỉ là đang thi hành nhiệm vụ mà thôi... Nếu như mọi người có quan tâm thì sẽ phát hiện sau ngày tập đoàn Thiên Lâm kỉ niệm thành lập một ngày thì khu Nam và khu Bắc đã hợp tác với nhau làm một trận càn quét rất lớn."

Thượng Quan Mộc dứt lời, các ký giả bắt đầu bàn luận xôn xao, tập đoàn Thiên Lâm kỉ niệm thành lập là sự kiện lớn được đăng tải trên rất nhiều báo chí ở thành phố A báo nên trận càn quét ngày hôm sau cũng theo đó mà lên trang đầu của rất nhiều tờ báo, là người của giới truyền thông, tất nhiên bọn họ sẽ không lạ lẫm với việc này.

Dần dần, rất nhiều ký giả bắt đầu sinh ra nghi hoặc đối với tin tức đăng trên internet...

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc, đáy mắt dần dần trở nên mê mang, cô không biết giờ phút này tâm tình của mình là như thế nào, đối với cô mà nói, những lời đồn đãi này không phải là trọng tâm trong cuộc sống của cô, sau khi ba mẹ bị tai nạn xe cộ, Mộ thị lại xảy ra rất nhiều việc thì cô cũng đã tập làm quen với những thứ này.

Giờ phút này cô không có cách nào hiểu được người đang nắm chặt tay cô, không để cho cô có cơ hội hút ra, anh nói năng có khí phách, lập luận không chê vào đâu được, sự bén nhọn trong lời nói của anh cũng là một cách để giải quyết sự việc lúc này, không sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của mình để lừa dối truyền thông.

Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, nói không cảm động... Cũng là gạt người.

Từ lúc còn ở trường cảnh sát đến bây giờ, anh luôn khuôn mặt đến tận tôn của đàn ông để bảo vệ cô, anh là một cảnh sát cực kì nghiêm túc, cho dù có đặt tất cả mọi cảm dỗ ở trước mặt thì anh cũng không bao giờ nẩy mảy động đến tà niệm vậy mà ... Giờ phút này, anh lại đang vì cô mà nói láo sao?

"Cảnh sát Mộ, lời sếp Mộc vừa nói có thật không?" Có ký giả phát hiện Mộ Thiên Thanh không thích hợp, sắc bén hỏi: "Đêm đó thật sự là cô đang thi hành nhiệm vụ sao? Nếu như cô đang thi hành nhiệm vụ thì xin hỏi nhiệm vụ của cô là gì?"

"Tôi..."

Mộ Thiên Thanh mới vừa mở miệng, Thượng Quan Mộc đã nắm chặt lấy bàn tay cô, lời nói chưa ra khỏi miệng đã bị cô cứng rắn nuốt vào.

Thượng Quan Mộc nhìn người phóng viên kia, bộc phát uy nghiêm của cảnh sát: "Thật xin lỗi, cảnh sát có quyền không trả lời về nhiệm vụ của mình. Bởi vì chuyện này liên quan đến một nhiệm vụ mà đồn cảnh sát đang bí mật hành động gần đây g... Đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc, cảnh sát sẽ mở họp báo công khai cho kí giả biết."

"Sếp Mộc vừa nói chuyện tối ngày hôm qua còn chờ chứng thật, nhưng theo người đã chứng kiến từng nói, cộng thêm trong hình có tám phần tương tự,

có thể nói đã xác nhận người ở bên trong chính là Cảnh sát Mộ, đối với việc này, cảnh sát chọn lựa che chở hay là ra nghiêm trị đây?" Một ký giả hỏi.

"Anh cũng chỉ nói... có tám phần tương tự?" Thượng Quan Mộ lạnh lùng nói: "Cho dù là phạm nhân ở trong cục cảnh sát thì cảnh sát đều phải có chứng cứ, nếu như nghi ngờ có thể định tội, chẳng phải là thế giới này sẽ hỗn loạn hay sao?"

Giọng nói lộ ra lạnh lùng không cho phép cự tuyệt, mọi người dần dần an tĩnh lại.

"Cái gì? Nữ chính trong sự kiện ở Đê Hào mở hộp báo?" Đột nhiên, một ký giả đang nhận điện thoại kinh ngạc kêu lên: "Ý của cậu là người trong hình không phải Mộ Thiên Thanh?"

Đang lúc mọi người phải chịu đựng áp lực từ Thượng Quan Mộ thì trong đám người truyền đến giọng nghi ngờ của một ký giả... Ngay sau đó, liền nghe được người phóng viên kia vội vàng nói với đám người quay phim chụp ảnh: "Nhanh lên, đi đến Đê Hào."

Tình huống đột ngột phát sinh khiến mọi người đầu tiên là luống cuống, ngay sau đó rồi rít vội vã rời đi đồn cảnh sát khu Nam, chạy như bay đến Đê Hào.

Nhưng còn có một bộ phận ký giả không hề rời đi, bọn họ phần nhiều là người ở các tạp chí giải trí, ý đồ muốn đào chút tin tức tình cảm ái muội của Thượng Quan Mộ và Mộ Thiên Thanh.

Thượng Quan Mộ hoàn toàn không để ý đến đám ký giả đó, lôi kéo Mộ Thiên Thanh đi tới xe của mình, khởi động xe, đám ký giả bị cảnh sát ngăn cản không cam lòng từ từ rời khỏi đồn cảnh sát khu Nam.

Đám ký giả huyền não rời đi bỏ lại cho đồn cảnh sát khu Nam một đề tài cực kì nóng hổi, đối với lời nói của Thượng Quan Mộ mọi người đều kinh ngạc, không thể nào tin nổi.

Xe chạy thẳng về tổng cục cảnh sát, không gian bên trong xe như bị thu hẹp lại bởi vì hai người đều không nói chuyện, cũng dần dần trở nên nặng nề.

"Tại sao phải làm như vậy?" Cuối cùng Mộ Thiên Thanh đánh vỡ trầm mặc, cô cau mày nhìn Thượng Quan Mộ đang lái xe, có chút tức giận nói, "Anh không phải không biết anh làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì? Anh vừa mới thẳng chứng đến khu Nam nhưng lại bởi vì một chuyện chẳng liên quan mà vốn tự lấy mình ra làm bia đỡ đạn, anh không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh sao?"

"Két —————"

Xe bị phanh lại đột ngột khiến thân thể Mộ Thiên Thanh lao về phía trước, cô cố gắng ổn định lại trọng tâm rồi nhìn về phía Thượng Quan Mộ.

Thượng Quan Mộ chậm rãi quay đầu nhìn cô, đáy mắt có một chút bi thương xẹt qua, giọng nói của anh lộ ra bất đắc dĩ cùng ưu thương: "Đối với việc em bị mọi người nghi ngờ... làm sao anh có thể làm như không thấy?"

Mộ Thiên Thanh khẽ hé miệng, trong mắt cô lúc nào Thượng Quan Mộ cũng tự tin tràn đầy, anh có khả năng để kiều ngạo, có vốn liếng để tự tin mà giờ khắc này... thể lương trong đáy mắt của anh làm lòng cô đau đơn.

"Một cảnh sát công tư bất phân... Không phải một cảnh sát tốt." Mộ Thiên Thanh che giấu đau đớn trong lòng, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

"À?" Thượng Quan Mộ chê cười một tiếng, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, ánh mắt của anh nhìn Mộ Thiên Thanh chăm chú, hỏi: "Em dùng thân phận gì để nói chuyện với anh? Cấp dưới? Bạn bè?"

"..."

"Nếu như là cấp dưới, em chỉ có thể phục tùng vô điều kiện đối với cấp trên." Thượng Quan Mộ âm thầm cắn răng: "Nếu như là bạn bè... vậy xin mời lấy thân phận bạn gái, nếu không thì không cần quan tâm đến việc này, làm vậy sẽ khiến anh hiểu lầm."

"Em cảm thấy anh lừa gạt truyền thông... phải không?" Thượng Quan Mộ nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm, anh hung hăng nói: "Anh nói anh đã thích em năm năm... anh có lừa gạt bọn họ sao? Chỉ là năm năm này, là anh đơn phương yêu em, mà em... thì vẫn luôn luôn trốn tránh"

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh đau thương nhìn Thượng Quan Mộ.

Trái tim Thượng Quan Mộ khẽ co lại, anh nhìn ánh mắt Mộ Thiên Thanh không tự chủ trốn tránh, chua xót trong lòng lần nữa lan tràn, nếu như việc này cần phải cứng rắn vậy thì anh sẽ không để cho cô có cơ hội tránh né.

"Anh sẽ chờ em hóa giải nút thắt trong lòng" Giọng nói của Thượng Quan trở nên bình tĩnh: "Chỉ là em không thể ngăn cản anh tự nguyện làm tất cả."

Nói xong, Thượng Quan Mộ nhìn Mộ Thiên Thanh một cái thật sự rồi thu hồi tầm mắt, khởi động xe lần nữa đi tới tổng cục...

*

Khách sạn Đê Hào.

Mình tình diện ảnh hạng ba Tô San San trang điểm nhẹ nhàng ngồi ở trên sân khấu, bên cạnh cô ta là người đại diện và phụ tá, khuôn mặt kiêu mị nhìn thấy ký giả phía dưới thì khoé miệng nở nụ cười hàm chứa vài phần hài lòng.

Rất nhiều ký giả từ đồn cảnh sát khu Nam chạy tới thấy là Tô San San thì đồng loạt nhủ mày, có một số ký giả càng đang cầm tạp chí thì bắt đầu so sánh, thế nhưng gò má của Tô San San thật sự có bảy tám phần giống với người trong hình.

"Chào mọi người." Tô San San nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, nở nụ cười có lúm đồng tiền như hoa chào hỏi sau đó mới nói tiếp: "Hôm nay tôi mở cuộc họp báo chính là muốn nói đến chuyện tấm hình được đăng lên Internet ngày hôm qua... Vốn là tôi rất muốn làm người khiêm tốn, khuôn muốn chọc phải phiền toái không cần thiết nhưng khi thấy việc này liên lụy đến một cảnh sát thì lương tâm tôi không khỏi cảm thấy rất là cắn rứt, cho nên tôi mới mở cuộc họp báo này để nói cho rõ... tôi không hy vọng bởi vì tôi mà lại làm tổn thương đến một người khác."

Tô San San nói xong, trên mặt có chút khổ sở, ký giả ở phía dưới đều lộ ra dáng vẻ im lặng, đối với việc cô ta nói mình "muốn làm người khiêm tốn, không muốn chọc phiền toái" thì đều ăn ý lộ ra khinh thường.

Trong giới diễn xuất, vì muốn nổi tiếng thì thủ đoạn gì cũng có thể làm ra được, thậm chí có người luôn khoác lác vô sỉ mà còn dám nói mình khiêm tốn thì cũng chẳng có gì lạ.

Nếu nói khiêm tốn... Chẳng qua là thiếu mỗi lửa thôi.

"Tô tiểu thư, trước tiên cô có thể nói một chút về người đàn ông này là ai chẳng?" Ký giả A cầm tạp chí hỏi, bọn họ đối với việc Tô San San là người trong tấm ảnh thì không có hứng thú lắm, ngược lại vô cùng hứng thú đối với người đàn ông bí ẩn trong tấm hình.

"Thật xin lỗi, tôi không tiện nói ra." Tô San San mấp má môi, đáy mắt càng thêm có chút ưu thương nhận nhận: "Thật ra thì, anh ấy là ai, chắc mọi người cũng đã đoán được nhưng mà tôi không thể nói..."

Tuy câu trả lời nước đôi như vậy nhưng cũng đã đủ khiến mọi người dưới đài xôn xao, dù sao bóng lưng này đối với những người trà trộn trong giới truyền thông nhiều năm đúng là quá mức quen thuộc, cả thành phố A, người liên tiếp xuất hiện trên tạp chí nhưng cũng chỉ có bóng lưng thì chỉ có một người, đó chính là giám đốc khát máu tổng của tập đoàn Thiên Lâm —— Lãnh Tinh Hàn?

Mà việc này hiển nhiên phù hợp với tác phong lãnh khốc trước sau như một của Lãnh Tinh Hàn, nguyên cái hình bởi vì góc độ chụp không tốt vì nên không nhìn rõ được mặt mũi của Lãnh Tinh Hàn, tuy rằng gương mặt của người phụ nữ có chút mờ hồ nhưng vẫn đoán được cho nên bây giờ mới có những lời đồn đại không căn cứ truyền ra.

"Tô tiểu thư, cô nói trong hình người là cô, nhưng nhìn trang phục của cô gái trong đó hình như không phải là phong cách của cô?" Ký giả B sắc bén hỏi.

Mặc dù hình rất tối, cộng thêm có bóng dáng của người đàn ông che khuất, cũng nhìn không rõ lắm rốt cuộc cô gái đó mặc cái gì nhưng có thể phân biệt ra được đó là một bộ quần áo cực kì bình thường, mặc dù Tô San San là Tiểu Minh Tinh hạng ba nhưng mọi người đều biết rõ về phong cách ăn mặc quần áo của cô ta.

"Lúc đó San San đang mặc đồ diễn." Người đại diện của Tô San San là Joy giải thích: "Ngày hôm qua San San diễn tới rất khuya, lúc đó đang cũng là đang diễn cho nên mới có thể xảy ra hiểu lầm lớn như vậy?"

"Nhìn bóng lưng... giống nhau y hệt Lãnh thiếu..." Ký giả C nghi ngờ hỏi: "Xin hỏi Tô tiểu thư, người đàn ông trong hình này không phải là Lãnh Tinh Hàn?"

Anh ta vừa mới dứt lời thì mấy ký giả kì cựu lập tức hít vào một hơi, cũng âm thầm bội phục ký giả C không sợ chết hỏi ra vấn đề mà bọn họ thập phần muốn biết.

Các ký giả ở đó cũng ngừng thở nhìn Tô San San, chờ đợi câu trả lời của cô.

Tô San San giống như lơ đãng nhìn qua Joy, thấy anh ta khẽ gật đầu mới giả bộ hết sức khổ sở nói: "Tôi không muốn gây nên rắc rối cho anh ấy, nhưng nếu hôm nay không nói rõ chỉ sợ mọi người sẽ vì tôi mà đi quấy rầy người khác... Cho nên, xin mọi người đừng hỏi nữa..."

Mặc dù cô không trả lời thẳng nhưng là cũng đã trả lời nghi ngờ của mọi người, lập tức đèn flash nổi lên bốn phía, các ký giả càng thêm quên mất trật tự đặt câu hỏi.

Lãnh Tinh Hàn rất ít khi lộ diện trong giới truyền thông, cho dù có... Cũng chỉ là một bóng lưng lạnh lùng, lại chưa từng có tin đồn tình cảm truyền ra, thậm chí rất nhiều người suy đoán anh là gay, có quan hệ mờ ám đối với thư ký Hình Thiên cả ngày đi theo mình, hôm nay lại bị người khác chụp được cảnh mình hẹn hò với mình tình hạng ba trong ngõ tối, tin tức như vậy đủ khiến cho doanh thu của các tạp chí tăng lên vèo vèo.

Hình Thiên nhìn toàn cảnh họp báo đang được truyền về qua camera, nhìn Tô San San bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, cảm thấy cô ta bị người đại diện của mình lừa cho làm vật hy sinh.

Hình Thiên cầm điều khiển tv tắt TV, sau đó đi tới phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn...

Đại ca vì Mộ Thiên Thanh mà không tiếc lộ ra trước giới truyền thông, để cho người ta xì xào bàn luận chỉ vì không để cho cô bị cục cảnh sát trừng phạt...

Đột nhiên Hình Thiên ngừng bước chân, nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, thầm nghĩ: Đại ca, anh có thật sự hiểu rõ lòng của mình không? Thật sự... Chỉ là vì anh Thần thôi sao?

"Ai..."

Than nhẹ một tiếng, Hình Thiên bước lên, khẽ gõ cửa phòng làm việc sau đó đi vào, mới vừa tiến vào thì khí lạnh áp suất thấp đập tới trước mặt làm cho anh không tự chủ được khẽ run run.

Hình Thiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, chỉ thấy môi mỏng của Lãnh Hàn khẽ mím lại, trên mặt bị một tầng sương mù bao phủ, đôi mắt chim Ưng càng thêm tối tăm khát máu nhìn màn hình phía trước mặt...

Hình Thiên quay đầu nhìn về phía màn hình, chỉ thấy phía trên đó là một mẫu tin tức báo cáo, phát thanh viên đang nói gì đó, bên cạnh là hình ảnh Thượng Quan Mộc lôi kéo tay Mộ Thiên Thanh xoay người lên xe, bên cạnh còn có một cái tựa đề nổi bật: Thượng Quan Mộc khí phách bảo vệ bạn gái đã yêu nhau năm năm, tuyên bố về công về tư đều tin tưởng Mộ Thiên Thanh vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chỉ là muốn làm cảnh sát

Thượng Quan Mộc khí phách bảo vệ bạn gái đã yêu nhau năm năm, tuyên bố về công về tư đều tin tưởng Mộ Thiên Thanh vô điều kiện.

Hình Thiên nhìn tựa đề này, khinh thường cong khóe miệng, anh thu hồi tầm mắt nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn nói: "Joy nói mọi việc ở bên kia đã ổn định...".

Dù sao, việc mà các ký giả chân chính để ý không phải nữ chính trong hìn, mà là nam chính trong đó có phải là Lãnh Tĩnh Hàn hay không?

Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, tắt video đồng thời người anh cũng đã khôi phục đáng về lạnh lùng thường ngày, khuôn mặt như điêu khắc bình tĩnh không có bất kỳ cảm xúc, nhưng Hình Thiên hiểu rõ anh lại biết đại ca gặp chuyện càng bình tĩnh thì đại biểu lửa giận trong lòng anh càng lớn.

"Chuyện sau đó bảo Đường Lam giải quyết đi. Thông báo Tiểu Tứ, tối nay hành động nhớ quan sát kỹ...". Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói xong, tiện tay mở một xấp tài liệu ra, cầm lấy viết ký tên lên trên. Ở phía trên thêm viết mấy chữ không đồng ý sau đó đóng tài liệu lại giao cho Hình Thiên: "Về sau trực tiếp xử từ ngân hàng Trung Hoa đi..."

Hình Thiên nhận lấy tài liệu gạt đầu một cái, bĩu môi đồng thời âm thầm thở dài nhìn tài liệu trong tay, oán thầm: đại ca, anh thật không phúc hậu.

"Em đi ra ngoài trước..." Hình Thiên nhướn mày đi ra ngoài, hôm nay còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, cảm giác như... mọi việc đang ở đầu gió, xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Hình Thiên trở lại phòng làm việc của chính mình, cầm điện thoại lên gọi cho Đường Lam sau khi điện thoại thông, giọng nói của anh liền thay đổi thành uyển chuyển khéo léo: "Đường tổng, tin tức vừa rồi cô có thấy không?"

Đường Lam đứng ở trong phòng làm việc, một cái tay vòng quanh người, một tay cầm điện thoại, ánh mắt nhìn Tô San San trên ti vi đang nói chuyện với các ký giả, nói: "Đang xem".

"Tổng giám đốc đối với việc lần này bất mãn vô cùng, về phần phải làm sao thì... tôi nghĩ là Đường tổng đã hiểu rồi". Lời nói Hình Thiên luôn là cái kiểu đậm bạc không khiến người ta cảm thấy xa cách nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy thân thiện.

Đường Lam trầm mặc, cô nhìn tựa đề trên ti vi cùng tấm hình chụp ngõ hẻm tối tăm ở một bên, cái bóng lưng kia cô rất quen thuộc, mà người phụ nữ đó... Tuyệt đối không phải là Tô San San.

Hôm nay đây là tin tức khiến cả thành phố A đều phải chú ý, liên quan đến hai nhân vật lớn truyền kỳ trong thương giới và giới cảnh sát của thành phố A, mà nữ chính tựa như Cô bé lọ lem, dưới sự hướng dẫn của xe bí đỏ thể hiện "vẻ đẹp điểm lệ trước mặt mọi người".

Nữ chính của xì căng đan đột nhiên thay đổi người... Hơn nữa còn gần như giống hoàn toàn với người trong tấm hình...

Đường Lam là một người phụ nữ có năng lực rất mạnh nhưng giờ phút này cô cũng phải hết sức bội phục Hình Thiên, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, dưới tình huống này mà tìm được một phụ nữ như Tô San San tới diễn xuất, đồng thời cùng dự cho cô ta tự chui đầu vào rọ

"Tôi sẽ xử lý tốt." Đường Lam cúp điện thoại, mắt hạnh hơi thay đổi nhìn Tô San San trong tivi, bàn tay đột nhiên nắm chặt, móng tay sơn màu đỏ tươi đâm vào trong lòng bàn tay, đau đớn như vậy mới có thể làm cho cô tỉnh táo lại một ít.

Mộ Thiên Thanh??

Đường Lam hip mắt xinh đẹp, đáy mắt thoáng qua ánh sáng âm độc.

*

Mộ Thiên Thanh ngồi ở trong phòng điều tra của tổng cục, chỉ một mình cô lẳng lặng chờ đợi..

Thời gian lặng lẽ trôi qua khiến Mộ Thiên Thanh có chút đứng ngồi không yên, cô cúi thấp đầu, ngón tay bắt đầu động đậy muốn cho mình bình tĩnh một chút, nhưng làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Điện thoại trong túi rung lên, đôi mắt Mộ Thiên Thanh đột nhiên sáng lên, vội vàng lấy điện thoại di động ra, khi nhìn trên màn hình hiện lên 【 Tiểu Nhiên 】, đáy mắt thoáng qua một nét mừng rỡ nhưng cô không phát hiện.

Cô nhận điện thoại, không còn hơi sức trả lời.

"Thiên Thanh, bây giờ tình huống thế nào?" Giọng nói của Thẩm Duyệt Nhiên vẫn âm âm ỉ ỉ như cũ: "Thượng Quan Mộc và cậu yêu nhau năm năm?"

"Cái này... nhất thời mình cũng không thể giải thích rõ ràng cho cậu được." Mộ Thiên Thanh không biết nên giải thích chuyện mình và Thượng Quan Mộc miễn nhau năm năm như thế nào.

"Vậy tại sao nữ chính đột nhiên biến thành Tô San San rồi hả?"

Mộ Thiên Thanh nhíu mày, lúc rời khỏi khu Nam đúng là cô có mơ hồ nghe được ký giả nói nữ chính không phải là cô ..., nhưng cũng không có nghe được rõ ràng sau khi đến tổng cục thì trực tiếp bị mời đến phòng điều tra cho nên đối với việc Tô San San mở hộp báo cô hoàn toàn không biết.

"Ai là Tô San San?"

Thẩm Duyệt Nhiên ở bên kia điện thoại bắt đầu dĩ trợn mắt một cái: "Thiên Thanh thân ái, giờ phút này... Không phải là lúc hỏi Tô San San là ai mà là lúc hỏi tại sao người phụ nữ này lại đột nhiên nhảy ra nói cô gái trong tấm hình đó là mình."

"... ." Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu chặt hơn, đầu óc giống như bị sét đánh không có cách nào suy nghĩ được.

"Thiên Thanh? Thiên Thanh... Thiên Thanh?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng gọi liên tục của Thẩm Duyệt Nhiên, Mộ Thiên Thanh lấy lại tinh thần, đang muốn nói thì nghe được tiếng bước chân truyền đến, cô vội vàng nói: "Chờ mình về nhà rồi nói..., mình đang chờ chờ điều tra, hiện tại cũng không suy nghĩ gì cả, thứ duy nhất muốn nghĩ đến chính là làm sao được ở lại đồn cảnh sát."

Lời cuối cùng của cô có nặng nề thương cảm, Thẩm Duyệt Nhiên đau lòng, giờ phút này đột nhiên cô muốn làm mặt trời nhỏ của Mộ Thiên Thanh: "Thiên Thanh, cậu vẫn luôn là một cảnh sát tốt."

Mộ Thiên Thanh cười cười, đúng lúc đó truyền đến tiếng mở cửa, cô vội vàng cúp điện thoại, sau đó đứng dậy chào...

Hội đồng điều tra có bốn người, trừ Thượng Quan Mộc, ba người còn lại đều là người của tổ kỷ luật, sau khi bốn người ngồi xuống, sếp Lý bảo Mộ Thiên Thanh ngồi, đợi cô sau khi ngồi xuống, mới chậm rãi nói: "Cảnh sát Mộ, cuộc điều tra này được thành lập dựa trên sự lên án và tố cáo cô bởi nhưng tin tức được đăng lên trên Internet ngày hôm qua, đối với chuyện này làm cô có giải thích gì không?"

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh lơ đãng nhìn về phía Thượng Quan Mộc đang ngồi ngoài cùng bên tay trái một cái, sau khi nhận được cái gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra của anh thì cô bắt đầu giải thích cặn kẽ theo báo cáo đã nộp buổi sáng, lúc cô giải thích mọi người đều rất nghiêm túc lắng nghe, cho đến khi cô nói xong.

"Sếp, tôi đã giải thích xong." Mộ Thiên Thanh nói xong, âm thầm cắn răng.

"Đối với chuyện ngày hôm nay, chúng tôi sẽ kết hợp với giải thích của cô và việc điều tra cụ thể để đưa ra quyết định, trong lúc này chúng quyết định tạm thời cách chức Cảnh sát Mộ." Sếp Lý bình tĩnh nói: "Trong lúc tạm thời cách chức, cảnh sát Mộ không thể tham gia vào bất kỳ vụ án nào... ."

Lòng của Mộ Thiên Thanh, kết quả đúng như dự tính, nhưng lúc nghe lại là một chuyện khác, cô cắn cắn môi, trả lời: "Vâng thưa sếp."

Người của tổ điều tra gật đầu một cái, ý bảo cô đi ra ngoài trước chờ đợi.

Đợi đến sau khi Mộ Thiên Thanh rời khỏi, Thượng Quan Mộc mới mở miệng: "Đại khái cần điều tra bao lâu?"

"Thằng nhóc cậu, đưa bạn gái tới tổng cục... ." Sếp Lý vẫn luôn nghiêm mặt trên ghẹo nói: "Tình huống hôm nay coi như lạc quan, nếu như lời Tô San San nói là thật, vậy thì có thể khẳng định người trong tấm ảnh không phải là Mộ Thiên Thanh rồi. Chỉ là... ."

Sếp Lý nhìn Thượng Quan Mộc, có chút lo lắng nói: "Cậu ở trước mặt ký giả nói lời quá mức lớn mật rồi... ."

"Tình huống như vậy, tôi cũng vậy không có biện pháp..." Bộ dạng Thượng Quan Mộc có vài phần lười biếng lên tiếng.

Nhìn bộ dáng này của anh, sếp Lý và hai người còn lại bắt đầu nhìn nhau, lắc đầu một cái nói: "Chờ Trương cục trưởng tìm cậu nói chuyện thôi."

Thượng Quan Mộc nhún nhún vai, không thèm để ý, anh không thích dựa vào thế lực phía sau mình để nói chuyện, nhưng xã hội hiện nay đối với một người có bối cảnh thì mọi chuyện đều suôn sẻ dễ dàng hơn rất nhiều

"Vây cũng chỉ có thể chờ... tôi còn có chuyện, tôi đi trước đây." Thượng Quan Mộc đứng dậy, khoe miệng khẽ nhếch nhìn sếp Lý nói: "Chuyện của Thiên Thanh nhờ anh quan tâm một chút."

Sếp Lý gật đầu một cái, thật ra thì trong lòng mọi người đều hiểu, chuyện lần này của Thiên Thanh làm cho dư luận xôn xao, cho dù có Tô San San nhảy ra thì kết quả cuối cùng tất nhiên vẫn là cách chức đối với Mộ Thiên Thanh, trong đồn cảnh sát không được phép có xì căng đan như vậy.

Nhưng... Hôm nay Thượng Quan Mộc công bố quan hệ của bọn họ, lại tự mình cùng đi tới tổng cục, bọn họ không chỉ có cân nhắc áp lực từ bên ngoài mà còn phải suy tính đến Thượng Quan Dịch.

Thượng Quan Mộc rời khỏi phòng điều tra thì thấy Mộ Thiên Thanh đang nghỉ ngơi trên ghế dài, anh đứng ở khúc quanh của hành lang, nhìn cô lẳng lặng cúi đầu ngồi ở chỗ đó, ngón tay động đậy một cách máy móc, đáy mắt lướt qua đau lòng nhàn nhạt.

Mộ Thiên Thanh cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn lại... Che giấu ưu thương trong đôi mắt: "Có thể đi được chưa?"

Khóe môi Thượng Quan Mộc khẽ nhếch lên, đi tới trước lôi kéo tay Mộ Thiên Thanh đi ra ngoài, có một số việc lần đầu tiên sẽ rất khó khăn, nhưng nếu có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, sau đó, dần dần trở thành thói quen, ví dụ như giờ phút này Thượng Quan Mộc nắm tay Mộ Thiên cũng đã bớt đi vài phần lúng túng ở đồn cảnh sát khu Nam trước đó.

"Thượng Quan... em còn có thể làm cảnh sát sao?" Ngồi trên xe, Mộ Thiên Thanh lo lắng hỏi.

Thượng Quan Mộc nhìn thấy cô lo lắng, nhàn nhạt cười một tiếng, ôn nhã nói: "Anh sẽ không để cho em rời khỏi đồn cảnh sát."

Mộ Thiên Thanh nghe Thượng Quan Mộc nói, nhìn anh lạnh nhạt nở máy xe, đột nhiên cô cảm thấy khinh bản thân, cô không muốn dựa vào những thứ có được từ quan hệ, mỗi ngày cô đều rất cố gắng, nhưng vào thời khắc này thế nhưng cô không có hỏi anh tại sao anh lại chắc chắn như vậy??

Thu hồi ánh mắt, Mộ Thiên Thanh lẳng lặng ngồi ở trong xe, tâm dần dần trầm xuống...

Cô đang thỏa hiệp sao? Đối với xã hội hiện nay... cô đang hòa hiệp sao?

Chỉ vì ham muốn của cô, mặc dù sai lầm không phải cô tạo thành, mặc dù biết rất rõ ràng... Cô bắt quá chỉ là một vật hy sinh, cô không nên gánh chịu hậu quả, nhưng tại sao thời điểm biết Thượng Quan vận dụng thế lực của anh, cô lại biến thành đũa điều không dám đối mặt?

Lời người ngoại đồn đãi cô có thể không để ý tới, thậm chí... Bọn họ có mặt sát cô, cô đều cảm thấy không sao cả, cô chỉ là muốn làm cảnh sát, muốn làm một cảnh sát có thể bắt người phạm tội, chuyện này... Cũng có lỗi sao?

"Rầm" Một tiếng vang thật lớn truyền đến, rốt cuộc thời tiết âm u từ sáng cho đến giờ đã kết thúc sau một tiếng sấm rền. Mưa rơi xuống, hạt mưa điên cuồng đánh vào thân xe, âm thanh này khiến lòng của Mộ Thiên Thanh nặng nề thêm, đột nhiên cô cảm thấy quá mệt mỏi, cô không biết qua nhiều năm như vậy cô kiên trì tới cùng là vì cái gì?

Chân tướng của ba cái chết? Hay là... tin tưởng của mặt trời nhỏ?

Khi Thượng Quan Mộc đưa Mộ Thiên Thanh về nhà, anh hơi nghiêng đầu liếc nhìn về bắt đầu dĩ tự giấu cùng bi thương trên mặt Mộ Thiên Thanh.

Đã công tư bất phân rồi... Vì cô, anh chấp nhận để cho mình trầm luân

Thượng Quan Mộc buồn bã thu hồi ánh mắt, lúc xe chạy qua một khúc quanh của con phố đông đúc, một chiếc xe lướt qua xe của anh, người ngồi bên trong xe khẽ nghiêng đầu nhìn chiếc Land Rover xuyên qua màn mưa, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười tàn bạo mà quý quyết...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ba trăm vạn!

Thượng Quan Mộc buồn bã thu hồi ánh mắt, lúc xe chạy qua một khúc quanh của con phố đông đúc, một chiếc xe lướt qua xe của anh, người ngồi bên trong xe khẽ nghiêng đầu nhìn chiếc Land Rover xuyên qua màn mưa, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười tàn bạo mà quý quyết...

"Anh Tiêu, anh em... Người giúp đỡ Mộ Thiên Thanh không chỉ có một mình Lãnh Tinh Hàn." Mục Sâm lái xe, lúc nói chuyện đồng thời liếc qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông ngồi ở phía sau, người này luôn đội mũ lưỡi trai, vành mũ che đi con ngươi sắc bén mà thâm trầm, lúc hơi cúi đầu để lộ ra một nụ cười nhạt.

Anh Tiêu không nói gì, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn kính chắn gió phía trước, hạt mưa rơi xuống trong nháy mắt bị cần gạt nước quét đi, chỉ để dấu vết lằn mưa bị hạt mưa bao trùm giống như một tuần hoàn máy móc, chỉ có vậy mà anh ta lại nhìn đến xuất thần.

Sau một lúc lâu, Anh Tiêu mới nhàn nhạt nói: "Trò chơi... phải có nhiều người chơi mới thú vị."

Thời điểm anh Tiêu nói ra những lời này thì biểu tình rất khát máu, nhưng chỗ sâu trong đáy mắt của anh ta lại mơ hồ hiện ra đau đớn kịch liệt và kiềm nén.

Mục Sâm lại liếc nhìn anh Tiêu qua kính chiếu hậu, trên khuôn mặt cứng rắn lộ ra hơi thở sát phạt nói: "Một Lãnh Tinh Hàn, một Thượng Quan Mộc, thế nhưng lại vì một phụ nữ mà làm ra những chuyện thường ngày không hề làm, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Đôi môi hình thoi đẹp mắt của anh Tiêu nâng lên thành một đường cong quý quyết, ánh mắt của anh ta vẫn nhẹ nhàng rơi vào kính chắn gió như cũ, nhìn cần gạt nước không ngừng gạt những giọt mưa rơi xuống, đột nhiên... Trái tim giống như bị lưỡi dao sắc bén lẳng trì, đau đến mức khiến cho anh ta hít thở không thông.

Thật cũng chỉ có hai người bọn họ vì cô sao?

Tự giễu lạn tràn chung quanh trái tim đang hít thở không thông, chỗ sâu trong đáy mắt anh Tiêu lộ ra thê lương.

Bọn họ... Ít nhất còn có thể trắng trợn làm chuyện ngoài ý muốn còn anh thì sao??

"Xem chừng Lão Quỷ chặt một chút." Anh Tiêu lấy lại tinh thần nhàn nhạt phân phó: "Đừng để giữa chừng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

"Vâng." Mục Sâm đáp, dừng một chút sau đó hỏi: "Xây ra nhiều chuyện như vậy... Mộ Thiên Thanh vẫn sẽ cùng Thượng Quan Mộc đến tham gia buổi kỷ niệm thành lập trường cảnh sát sao?"

Anh Tiêu im lặng, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe, phong cảnh dọc theo con phố bị nước mưa nhuộm thành một tầng mờ mờ giống như ảo ảnh, anh giống như lâm bầm tự trả lời: "Cô ấy sẽ đi."

Lời của anh chính là khẳng định, khẳng định khiến Mục Sâm nhú mày.

Anh Tiêu vẫn nhìn cảnh trí lướt qua ngoài cửa xe, trong lòng khê than thở...

Cô đã từng nói qua... Chỉ cần không phải thiên tai nhân họa thì những chuyện cô đã hứa cô đều sẽ tận lực làm, đơn giản là vì mỗi lần mặt trời nhỏ hứa với cô điều gì thì đều làm được...

Có phải vì điều này mà từ trước đến nay cô đều đang chờ đợi, chờ lời hứa mặt trời nhỏ đã từng hứa với cô? Bởi vì anh chưa bao giờ thất hứa?

Cô quan tâm mặt trời nhỏ của mình như vậy, nếu như cô biết mặt trời nhỏ của mình chẳng những không có tuân thủ lời hứa mà còn là người đứng đầu của Dạ Ưng mà cô luôn luôn muốn bắt, vậy cô... Còn có thể kiên trì với chấp nhất trong lòng được hay không?.

*

Trong phòng bao của Đế Hào Chí Tôn.

Trên bàn tròn to như vậy chỉ hai người ngồi, một lạnh lẽo, một trong nụ cười lộ ra uy nghiêm, hai người chỉ ngồi cách nhau rất gần, trên bàn toàn là mỹ thực đầy đủ sắc hương vị.

Mưa bên ngoài rất lớn, gõ vào cửa sổ thủy tinh phát ra âm thanh làm cho người ta cảm thấy bị đè nén, không ngừng tích lũy theo thời gian làm cho không người nào có thể hít thở được.

Trương Mộ Dương nhìn Lãnh Tinh Hàn, nụ cười trên khóe miệng dần dần lan tràn đến đáy mắt, ông thích người trẻ tuổi trước mặt này, có năng lực, đủ kiên quyết nhưng quan trọng nhất vẫn là cực kì ngoan độc.

Ông thích người có năng lực, mặc kệ anh ở lĩnh vực nào, thậm chí coi như là người phạm tội thì ở trong mắt của ông, ông sẽ không nhìn người đó chỉ theo một mặt phiến diện, đối với những người có thể tránh thoát được truy xét của cảnh sát, còn có thể bình yên vô sự xử lý chuyện nội bộ buồn bán ma túy, vũ khí, thứ ông luôn luôn bội phục, đó là năng lực, một loại năng lực vượt xa người bình thường, tỷ như... lão đại vẫn luôn ẩn ở trong bóng tối của Dạ Ưng.

Suy nghĩ sâu xa, Trương Mộ Dương lại càng thích Lãnh Tinh Hàn, mỗi lần gặp mặt, Lãnh Tinh Hàn đều tạo cho ông cảm giác không giống nhau, rõ ràng luôn là đáng vẻ lạnh lùng, nhưng trên người anh tản mát ra một thứ gì đó, mỗi lần đều không giống nhau, mà lần này... Trên người của anh ít hơn một chút máu lạnh so với người ngày, chắc hẳn là phải có một việc gì đó.

"Không biết hôm nay Lãnh thiếu tìm tôi có chuyện gì?" Trương Mộ Dương không nặng không nhạt hỏi, giữa ông và Lãnh Tinh Hàn có dính dấp rất nhiều,

nhưng vẫn luôn không thân thiện, cũng bởi vì như thế nên ông càng thêm thích người tên Lãnh Tĩnh Hàn này, anh là một người tuyệt đối không bạc đãi đối với người người đối xử “tốt” với mình

Anh hung ác nhưng mà cũng rất có nghĩa khí.

Ngón tay thon dài của Lãnh Tĩnh Hàn vuốt ve ly rượu, đôi mắt đen như mực nhân nhật rơi vào chất lỏng bên trong, môi mỏng khẽ mở chậm rãi nói: "Tôi không hy vọng Mộ Thiên Thanh rời khỏi đồn cảnh sát."

Không phải hỏi thăm, không phải thỉnh cầu, mà là... Lời nói của anh chính là kết cục đã định.

"Rất khó." Trương Mộ Dương uống một hớp rượu, nói ra mầu chốt của sự tình: "Tôi mặc kệ nữ chính trong sự kiện đó rốt cuộc là Mộ Thiên Thanh hay là Tô San San, thứ công chúng luôn là một lời giải thích, dù sao... Ánh mắt của quần chúng cũng không hoàn toàn là mù quáng."

Có người dám tố cáo, hơn nữa còn có thể ở dưới tình huống Lãnh Tĩnh Hàn không biết trộm chụp ảnh chứng tỏ đối phương đã sớm có dự mưu, cái này... ông biết, tất nhiên Lãnh Tĩnh Hàn cũng biết.

Nếu đã như vậy, làm sao đối phương có thể dễ dàng bỏ qua cho?

Dựa trên lập trường của cảnh sát, cuối cùng vẫn là hy sinh Mộ Thiên Thanh, ngăn chặn những thứ có thể bôi đen cảnh sát.

Sau một lúc lạnh lẽo . "Dựa vào hiểu biết của tôi đối với Lãnh thiếu... thì cậu sẽ không vì một cảnh sát nhỏ bé mà hao tổn tinh thần." Trương Mộ Dương nói tiếp.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhấp nháy, nhân nhật nói: "Nhưng mà... Cô ấy lại khiến tôi hao tổn tinh thần rồi."

Trương Mộ Dương không nghĩ tới Lãnh Tĩnh Hàn cứ như vậy mà thừa nhận, mặc dù biết anh hôm nay hẹn ông ăn cơm thì chắc chắn đó là một việc không có đường sống: "Nếu cậu đã lên tiếng...thì tôi sẽ cố gắng hết sức."

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn nâng lên thành một đường cong như có như không, anh chậm rãi quay đầu nhìn về phía Trương Mộ Dương, sâu kín nói: "Một trăm vạn?"

Trương Mộ Dương hơi nhíu lông mày, ông là cục trưởng của tổng cục cảnh sát thành phố A, ở trong đồn cảnh sát tất cả mọi việc đều do ông định đoạt, nhưng vì một cảnh sát quèn tâng thấp nhất làm quá nhiều việc thì nhất định trong nội bộ và bên ngoài đều sẽ nghi ngờ.

"Hai trăm vạn?" Lãnh Tĩnh Hàn thu hồi ánh mắt, ngón tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ly rượu như cũ, động tác của anh êm ái giống như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật thật sự.

"Việc này..."

"Ba trăm vạn?" Lãnh Tĩnh Hàn cắt đứt lời nói của Trương Mộ Dương, chậm rãi bung ly rượu lên đặt trên môi, mùi rượu cay nồng xộc vào kích thích vị giác.

Tâm tình Trương Mộ Dương nặng nề, rốt cuộc đối với Mộ Thiên Thanh ý định của Lãnh Tĩnh Hàn là gì thì giờ phút này ông vẫn không hiểu rõ, theo lý thuyết... cho dù hai người bọn họ có cùng xuất hiện thì cũng không có quen nhau mới phải?

Lãnh Tĩnh Hàn uống một hớp rượu, động tác ưu nhã đặt ly rượu xuống trên bàn, anh không có thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ, sự kiên nhẫn của anh rất tốt.

Ba trăm vạn?

Đối với Trương Mộ Dương mà nói, đây tuyệt đối không phải là một nhỏ con số, ông cũng chỉ là đang giả vờ giả vịt duy trì một chút mặt mũi mà thôi, vừa có mặt mũi vừa có danh lợi.

Những thứ như vậy đối với bọn ông, những người đã từng trải trong chính giới* , chiến trường không có khói súng mà nói đã sớm vô cùng thuần thực.

*giới chính trị

Mà nếu như ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn đùa giỡn quá mức... Lấy thủ đoạn của anh ta, không những Mộ Thiên Thanh không bị đuổi mà có thể cục trưởng của thành phố A sẽ phải thay đổi người, thậm chí thiên tai nhân họa là không cách nào tránh khỏi.

Mọi người đều là người hiểu chuyện, lợi ích liên quan đến nhau, ai cũng sẽ vì lợi ích của bản thân mình mà thôi.

"Nếu Lãnh thiếu đã tự mình lên tiếng... Khó hơn nữa thì tôi vẫn có thể giúp đỡ được." Trương Mộ Dương nói lời xã giao.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tĩnh Hàn trở nên tỉnh mạch, anh nâng ly lên ý bảo cùng Trương Mộ Dương cạn ly, ly rượu phát ra một tiếng vang nhỏ thanh thúy, hai người ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

"Tôi còn có chuyện, xin đi trước."

Lãnh Tinh Hàn để ly rượu xuống đi ra ngoài, một lời kia cao ngạo khí phách, cho dù là Trương Mộ Dương đã thấy nhiều nhân vật tai to búa lớn cũng không khỏi cảm thán.

Lúc Lãnh Tinh Hàn mới vừa đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, anh chậm rãi xoay người, lạnh nhạt nhìn Trương Mộ Dương, chậm rãi nói: "Nếu Trương cục trưởng không ngại thì đợi đến ngày mai xem xét lại tình huống một chút, có lẽ... Sẽ có người thay Trương cục trưởng tiết kiệm được rất nhiều hơi sức?"

Nói xong, đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên thâm thúy, trong con ngươi đen như mực hoàn toàn là vẻ nghi ngờ, anh nhìn Trương Mộ Dương hơi nhíu chân mày, lạnh nhạt xoay người rời đi.

Lãnh Tinh Hàn đứng ở trước cửa khách sạn Sophia, đôi tay đút ở trong túi quần, tây trang cắt may thủ công vừa khít với thân hình thon dài làm cho anh càng cao lớn, anh cứ đứng như vậy, khuôn mặt giống như điêu khắc lạnh lùng, đôi mắt chìm xuống nhẹ nhàng nhìn ra bên ngoài, nhìn những giọt mưa giống như chuỗi trân châu nối tiếp nhau rơi xuống, trong lòng không khỏi nổi lên ưu thương...

Khuôn mặt của Mộ Thiên Thanh lơ đãng chui vào trong suy nghĩ của anh, là cô đuổi theo A Thiên mười mấy cây số, là cô vì bạn bè mà có thể ăn mặc mát mẻ đi dạy dỗ tên bạn trai bắt cả hai tay, là cô bởi vì tức giận mà cùng anh so quyền cước, là cô xinh đẹp ưu nhã xuất hiện tại buổi lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn,... Còn có đêm hôm đó, cô kiều mỵ, quyến rũ...

Còn có mặt trời nhỏ của cô... Là Ưng của Thiên Thanh.

Con ngươi đen như mực của Lãnh Tinh Hàn trở nên tĩnh mịch sâu không thấy đáy, môi mỏng nhấp nhẹ, trái tim có chút mất mát nhàn nhạt lướt qua...

Ưng là mặt trời còn anh cũng chỉ là sắc màu xám tro đứng giữa ánh sáng và bóng tối, giống như thời tiết hôm nay, âm u làm cho người ta không thể hít thở.

Một chiếc Benz màu đen chậm rãi dừng ở trước cửa khách sạn, Lãnh Tinh Hàn thu hồi tầm mắt, khôi phục bình tĩnh của ngày thường, anh lạnh nhạt bước lên xe, trong khoảnh khắc cửa đóng lại anh lạnh lùng ra lệnh: "Trở về biệt thự."

Hình Thiên đáp một tiếng, khởi động xe rời khỏi khách sạn Sophia, ánh mắt của anh ta qua kính chiếu hậu nhìn thấy trên người Lãnh Tinh Hàn lộ ra thần sắc lạnh lùng, trên khuôn mặt phong độ trí thức có chút lo lắng.

Bây giờ mọi chuyện đã trở nên quá phức tạp, lại còn liên quan đến mười mấy cuộc giao dịch, dưới tình huống như thế, mà đại ca nhưng tổn hơn phân nửa tâm sức đi giải quyết một chuyện bé nhỏ không đáng kể?

Hình Thiên cầu nguyện giao dịch tối nay sẽ không xuất hiện vấn đề, âm thầm khẽ thở dài một tiếng, nghiêm túc lái xe đi đến biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Con ác mộng, vực sâu vạn trượng

Thượng Quan Mộc đưa Mộ Thiên Thanh trở về chung cư, lấy ra trong xe đồ dự bị cái ô tặng cô đến dưới lầu, giọt mưa vỗ cây dù, âm thanh như vậy không cảm thấy bất kỳ lạnh lạnh, lại làm cho người tôi tâm phiền ý loạn?

"Em nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều anh tới đón em..." Thượng Quan Mộc dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, cảm thấy cực kì đau lòng?

"Em đi... Thích hợp sao?" Đáy mắt Mộ Thiên Thanh có chút tự giễu, dưới tình huống như thế này, việc cô tham dự buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát thật sự thích hợp sao?

"Bởi vì em không sai, cho nên em phải đi."

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ nhìn Thượng Quan Mộc, cô hiểu rất rõ ý tứ của anh, trên đường đi anh đã kể cho cô nghe về chuyện của Tô San San, tuy rằng cô không biết tại sao cô gái này lại nhảy ra thừa nhận người phụ nữ trong tấm hình chính là mình.

"Nhưng rõ ràng người trong tấm hình đó chính là em..."

Giọng nói của Mộ Thiên Thanh bình tĩnh lại mang theo thương cảm, sự việc này đã kéo dài suốt nửa ngày rồi mà... Từ đầu đến cuối anh đều không có nói gì cả, ngay cả một người không có nhiều quan hệ cũng tới hỏi han thế nhưng anh ngay cả một lời hỏi thăm cũng không có, chẳng lẽ anh thật sự cho rằng cô rất kiên cường nên không cần anh sao?

Thượng Quan Mộc nhìn bộ dáng bị thương của Mộ Thiên Thanh, tim của anh dần dần co rút lại, có đau lòng cũng có chua xót, đột nhiên anh vươn tay ra kéo qua thân thể Mộ Thiên Thanh tới, hung hăng ôm cô vào trong ngực, cắn răng hỏi: "Nhất định phải tự làm khổ mình như vậy sao? Em đặt anh ở chỗ"

nào?"

Một câu nói mà lại khiến Thượng Quan Mộc giống như là đang dùng hơi sức toàn thân đang để nói ra..., mỗi một chữ... Đều là nặn ra từ trong kẽ răng.

Mộ Thiên Thanh muốn đẩy Thượng Quan Mộc ra, nhưng mà anh lại càng ôm chặt hơn, thậm chí vít bỏ cái ô trong tay, hai cánh tay vòng thật chặt quanh eo Mộ Thiên Thanh.

"Đừng đẩy anh ra..." Thượng Quan Mộc nhắm hai mắt lại, che giấu bi thương nơi đáy mắt, anh đau đớn kịch liệt nói: "Thiên Thanh, thời điểm em bị thương anh sẽ ở cùng với em, không cần ác độc xé rách vết thương của chính mình ở trước mặt người khác rồi sau đó một mình trốn tránh liếm láp vết thương có được hay không?"

Động tác tránh né của Mộ Thiên Thanh dừng lại, cô cảm giác trái tim mình bị kéo căng ra, người đàn ông này... là Thượng Quan Mộc luôn luôn hăng hái, mặc kệ trong trường học hay là trong đồn cảnh sát đều oai phong một cõi đó sao?

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh đột nhiên không biết mình nên nói gì, bây giờ cô cảm thấy rất cảm động, anh vì cô mà buông tha nguyên tắc, vì cô thay đổi bản thuận rồi lại bị cô vô tình tổn thương?

Bên ngoài vẫn mưa tầm tã, hoàn toàn không có khuynh hướng dừng lại, giọt mưa lăn theo mái che từ từ rơi xuống đất, cực kỳ có quy luật.

Thượng Quan Mộc cứ như vậy ôm Mộ Thiên Thanh, thậm chí anh tham lam hy vọng vào giờ phút này thời gian dừng trôi nữa, dù là... Anh đang lừa gạt bản thân mình cũng được.

Qua hồi lâu, Thượng Quan Mộc mới không nỡ mà buông Mộ Thiên Thanh ra, nhẹ nhàng vén tóc rối bời trên trán cô, nói: "Trở về ngủ một giấc thật ngon, đừng suy nghĩ gì cả, chuyện còn lại... cứ giao cho anh."

Nghênh đón anh mắt thâm thúy mà dịu dàng của Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh không có cách nào từ chối cả, cô gật đầu theo bản năng sau đó nhìn anh cầm ô xoay người rồi đi... Thẳng đi khi bóng dáng anh biến mất.

Mộ Thiên Thanh im lặng xoay người đi lên lầu, cô nằm ở trên giường, lòng của cô rối loạn, cô cảm thấy hơn hai tháng này, từ lúc Thượng Quan Mộc trở lại, bắt đầu quen biết với Lãnh Tĩnh Hàn thì cuộc đời của cô bắt đầu thay đổi thành một cục diện rồi rầm.

Mộ Thiên Thanh máy móc tính từng mắt nhìn rèm che, sau đó ánh mắt rơi vào điện thoại di động trên tủ ở đầu giường, đã bao lâu rồi... Cô không có mong đợi và mất mát như thế?

Nhắm mắt lại, Mộ Thiên Thanh cảm thấy rất mệt. Hai buổi tối... đã đủ để thay đổi quy đạo cuộc sống của cô rồi.

Thượng Quan Mộc, Lãnh Tĩnh Hàn, hai người này là hai người đàn ông không thể thiếu trong cuộc đời của cô, là người người cùng cô vượt qua những lúc khó khăn và cô độc...

Mộ Thiên Thanh ngủ có chút bất an, chân mày dần dần cau chặt lại, cuối cùng thân thể theo bản năng co rúc thành một cục... Cả người lọt vào trong bóng tối mênh mông vô tận.

Không gian chung quanh không có bất kỳ một tia sáng nào, đưa tay cũng không thấy được năm ngón, Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, tâm tình lo lắng dần dần lan tràn ra...

Cô cứ như đang lọt vào trong mê cung, cho dù thế nào cũng không thể tìm thấy được lối ra, giống như đang vào bị nhốt vào trong một căn phòng tường đồng vách sắt không có cửa ra.

"Có người hay không?" Mộ Thiên Thanh thử dò xét kêu lên một tiếng, ngay sau đó chung quanh liền truyền đến tiếng vọng lại "Có người hay không, có người hay không", âm thanh này vang lên trong căn phòng tối thui làm cho nó cực kì kinh khủng.

Mộ Thiên Thanh không tự chủ được rung mình một cái, run run, phòng bị nhìn chung quanh nhưng mặc cho cô làm như thế nào đi nữa thì ngoại trừ cô ra không có phát hiện bất kỳ sự sống nào khác, thậm chí... Cô còn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo dần dần thấm vào lòng bàn chân, lan tràn cả người...

Mộ Thiên Thanh không nhịn được, nuốt nước miếng một cái, bình tĩnh lại hỏi tiếp: "Có người hay không?"

Tiếng vọng lại truyền đến lần nữa, theo đó cô còn nghe thấy một tiếng động khác, cánh cửa bị mở ra, trong giây lát ánh sáng khiến Mộ Thiên Thanh cảm thấy chói mắt, đợi đến sau khi cô thích ứng được thì... thấy bóng dáng của một đàn ông cao to đứng thẳng ở tại cửa ra vào, ánh sáng ở phía sau giống như bị cắt xẻ làm hai, bao phủ trên người anh ta khiến người khác cảm thấy nhức mắt cũng làm cho cô không thấy rõ khuôn mặt của anh ta nhưng cô lại có thể cảm thấy được hơi thở âm u tàn bạo trên người đàn ông này, giống như một vị vua đến từ địa ngục đen tối.

"Anh là ai? Tại sao nhốt tôi ở chỗ này?" Mộ Thiên Thanh cũng không có xúc động tiến lên, chỉ mặt lạnh hỏi.

Người đàn ông không nói gì cả, giống như Satan đứng ở nơi đó.

Mộ Thiên Thanh cố gắng nhìn nhưng vẫn không thấy rõ được gương mặt của người đàn ông này, theo bản năng đặt ra nghi vấn: "Lãnh Tĩnh Hàn?"

Người đàn ông vẫn không nói gì như trước.

"Lãnh Tinh Hàn... Có phải là anh hay không?" Giọng Mộ Thiên Thanh lớn thêm mấy phần, cô chăm chú nhìn chăm chăm người đàn ông phía trước mặt, trái tim dấy lên lửa giận: "Tại sao anh lại nhốt em ở chỗ này? Mau thả em ra ngoài..."

Người đàn ông nọ vẫn không có nói chuyện, chỉ chậm rãi xoay người, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt của anh làm hiện ra một hình dáng mơ hồ.

"Anh đứng lại?" Mộ Thiên Thanh hét lớn một tiếng, nhưng đàn ông lại bước đi ra ngoài, trong lòng cô lập tức bối rối, vội vàng chạy về phía ánh sáng.

Mất thấy đàn ông trước mặt sẽ biến mất, Mộ Thiên Thanh bước nhanh hơn, đưa tay ra bắt lấy anh nhưng tay lại rơi vào trong khoảng không.

Cô nghi ngờ tại sao người đàn ông này lại đột nhiên biến mất như thế, chần chờ bước về phía trước, cô nhìn chung quanh, khắp nơi đều là sương mù, tầm mắt không tới một mét.

Đột nhiên, Mộ Thiên Thanh nhìn thấy bóng dáng cao ngạo phía trước mặt, ánh mắt sáng lên, vội vàng chạy đến, nhưng mới vừa chạy được hai bước thì cô chỉ cảm thấy dưới chân bị hẫng... Người còn chưa kịp phản ứng thì đã bắt đầu rơi xuống ... Giống như rơi vào vực sâu vạn trượng.

Mà ngay tại thời điểm cô hoảng sợ thì có một giọng nói từ rất xa truyền đến: Em phản bội lời hứa đối với anh, em phải bị xuống địa ngục...

"A _____"

Một tiếng thét chói tai bật ra, Mộ Thiên Thanh đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm, không hề có tiêu điểm, thờ dốt từng hồi, không cách nào lấy lại tinh thần từ giấc mộng quý dị lúc này.

"Em tìm thật lâu, rốt cuộc cũng đợi đến khi anh xuất hiện, bình thường khi còn sống cũng là một giấc mộng, dù là đêm bao sâu, chẳng sợ người yêu dễ dàng tịch mịch, có thể ôm anh là điều vui sướng nhất trên đời..."

Tiếng chuông điện thoại di động mang theo ưu thương nhàn nhạt truyền đến, Mộ Thiên Thanh đột nhiên cả kinh, cô không tự chủ được nuốt nước miếng, ánh mắt có chút đần độn liếc nhìn về điện thoại di động trên tủ ở đầu giường, điện thoại rung động kèm theo ánh sáng chọt tắt chọt lóe kèm theo âm nhạc truyền đến mãi cho đến nó tắt tiếng, màn hình tối thui.

Tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa, Mộ Thiên Thanh đột nhiên hồi hồn, cô cầm điện thoại di động lên bắt máy, có chút thở dài mà nói: "Thượng Quan..."

Trong điện thoại đầu tiên là im lặng, sau đó mới truyền đến giọng nói êm ái của Thượng Quan Mộc: "Sao vậy? Không thoải mái sao?"

"Không có... Chỉ là vừa mới tỉnh dậy." Mộ Thiên Thanh bình ổn tâm trạng trả lời, ánh mắt không chú ý rơi vào màn mưa bên ngoài cửa sổ.

"Chờ mưa ngừng rồi anh sẽ đến đón em."

"Dạ." Mộ Thiên Thanh đáp một tiếng rồi cúp điện thoại. Cô nhìn màn hình điện thoại dần dần tối đi mới chợt giật mình nhận ra cả người mình đều là mồ hôi lạnh.

Mộ Thiên Thanh giật mình nhìn di động, cô cũng không hiểu tại sao mình lại mơ như vậy, tự giễu nhếch khóe miệng, hít một hơi thật sâu sau đó xuống giường đi vào phòng tắm. Một lát sau tiếng nước chảy truyền đến, cô đứng ở dưới vòi hoa sen để cho nước ấm cọ rửa thân thể.

.....

Nhà họ Lãnh.

Lãnh Tiểu Thiên đứng trong thư phòng tràn đầy hương sắc cổ đại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong tay cầm cái tẩu Lưu Ly, chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng hít một hơi sau đó khạc ra vài vòng khói, tâm tình bình như hết sức nặng nề.

"Ai" Một tiếng thở dài nặng nề, đối với chuyện đã xảy ra hôm nay Lãnh Tiểu Thiên có chút bất đắc dĩ, đối với xi căng đàn của Lãnh Tinh Hàn truyền ra ngoài quả thật ông có một chút mừng rỡ, nhưng đối phương lại là một Tiểu Minh Tinh hạng ba cũng làm ông hết sức phiền muộn.

"Cốc..cốc..cốc" tiếng gõ cửa truyền đến, Lãnh Tiểu Thiên thu hồi ánh mắt, trầm trầm đáp một tiếng "Đi vào đi" sau đó cửa bị đẩy ra, quản gia Phúc của nhà họ Lãnh đi vào.

"Lão gia, Đường tiểu thư tới."

Đường Lam mặc một đồ công sở màu bạc, tóc dài cuộn sóng rong biển tùy ý xỏa tung, trong lão luyện lại không mất kiêu ngạo lẳng lẳng đứng chờ ở dưới lầu, thấy Lãnh Tiểu Thiên đi xuống lầu, đứng mực chào hỏi: "Chủ tịch."

"Ngồi đi, đứng làm gì?" Khóe miệng Lãnh Tiểu Thiên chứa đựng cười, ý bảo Đường Lam ngồi xuống đồng thời bảo thím Trương pha trà ngon cho hai người.

"Không biết chủ tịch tìm cháu có chuyện gì không?" Khóe miệng Đường Lam nâng lên thành một nụ cười lễ phép hỏi...

Lãnh Tiểu Thiên uống một hớp trà, chậm rãi hỏi: "Đối với tin tức hôm nay cháu có ý kiến gì không?"

"Chẳng qua cũng chỉ là một minh tinh hạng ba muốn mượn tay tổng giám đốc để lăng xê mình lên thôi." Đường Lam bình tĩnh nói, trong tập đoàn cô cũng được coi như là một người tiếp xúc với Lãnh Tiểu Thiên tương đối lâu, không chỉ có bởi vì địa vị của cô mà còn có quan hệ sâu xa giữa hai nhà.

"Hà?" Lãnh Tiểu Thiên khẽ ờ một tiếng, trên mặt chứa đựng nụ cười cười nhạt, ánh mắt sắc bén lão luyện nhìn Đường Lam: "Cháu cho là như vậy?"

"Sự thật đúng là như thế." Đường Lam cười nhạt kiên định trả lời, cái này ý của Lãnh Tiểu Hàn, ý của anh cũng chính là chân tướng của sự tình.

"Cháu cảm thấy Mộ Thiên Thanh là người như thế nào?" Lãnh Tiểu Thiên đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lãnh Tiểu Hàn có ý định đối với cô ta hay không?

"Cháu cảm thấy Mộ Thiên Thanh là người như thế nào?" Lãnh Tiểu Thiên đột nhiên hỏi.

Đồng thời ông cũng đặt ly trà trong tay vào trong khay trà, ly trà đụng vào mặt bàn đá Lưu Ly phát ra âm thanh làm chấn động trái tim của Đường Lam.

"Cháu chưa từng tiếp xúc với cô ta." Đường Lam nhìn xuống sóng lớn mãnh liệt trong nội tâm, nhàn nhạt nói: "Nghe nói cô ta là một cảnh sát rất có lòng cầu tiến, lại vô duyên vô cớ bị cuốn vào chuyện ngày hôm nay, chắc hẳn... chuyện này cũng sẽ gây cho cô ta vài rắc rối không nhỏ."

Nụ cười của Lãnh Tiểu Thiên rất mơ hồ, ánh mắt của ông rất tinh khôn nhìn Đường Lam, chậm rãi hỏi: "Cháu cảm thấy Tiểu Hàn có ý định đối với cô ta hay không?"

Đường Lam cứng đờ nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại bình tĩnh: "Vấn đề này... Chủ tịch nên hỏi tổng giám đốc mới phải?"

"Ha ha ha..." Lãnh Tiểu Thiên cười cười, như có thâm ý nhìn Đường Lam, chậm rãi nói: "Bác vẫn cho rằng... Cháu là người hiểu Tiểu Hàn nhất, cũng là trợ thủ tốt nhất của Tiểu Hàn, hỏi cháu... Hẳn là sẽ tốt hơn."

Dưới sự khích lệ của Lãnh Tiểu Thiên, Đường Lam là vui vẻ, chỉ là cô không có biểu hiện ra mà bình tĩnh tiếp: "Cảm ơn chủ tịch đã khen ngợi, nhưng mà việc này dính đến chuyện riêng tư của tổng giám đốc, cháu không có quyền can thiệp."

Lãnh Tiểu Thiên cầm điều thuốc đặt ở trên khóe khóe miệng, hút một hơi rồi mới nói: "Đường Lam, hình như bác và cha cháu đã quen nhau mấy chục năm rồi nhỉ?"

Đường Lam cười cười, mặt hạnh phúc lên ánh sáng nói: "Đã hơn ba mươi năm rồi, cha cháu cũng thường xuyên nhắc đến chủ tịch, cháu còn nghe cha nói ngày hôm qua ông mới cùng chủ tịch đi đánh golf đấy."

Lãnh Tiểu Thiên gật đầu một cái, mặt nở nụ cười, ai cũng từng có tuổi trẻ ngông cuồng, cũng từng có những thứ mà mình si mê không dứt, ông là người từng trải, tất nhiên là ông hiểu rõ tâm tư của Đường Lam, chỉ là Tiểu Hàn không phải là người mà bất luận kẻ nào cũng có thể giam cầm được, cũng không phải là người mà ai cũng có thể khống chế, muốn có trái tim ấm áp của nó... quá thật là không dễ dàng đâu.

"Cha cháu vừa nhìn thấy bác đã oán trách, nói cháu sau khi về nước cũng không quản chuyện trong nhà mà giống như là gả cho Thiên Lâm..." Lãnh Tiểu Thiên cười nói, không nhìn ra là ông đang thật lòng hay là đang nói đùa." Nếu tiếp tục giữ cháu ở lại Thiên Lâm, bác thật sự sợ rằng cha cháu sẽ đuổi tới cửa đấy."

Cuối cùng sắc mặt của Đường Lam cũng thấy đổi, người trên toàn thế giới đều nhìn ra cô đến Thiên Lâm là có mục đích, nhưng mà duy nhất chỉ có Lãnh Tiểu Hàn là không nhìn ra... hoặc có thể nói, anh biết rõ ràng, nhưng lại chưa từng quan tâm, thậm chí... anh còn dùng chuyện rời đi để uy hiếp cô?

Nếu như người yêu trước nhất định là người phải bỏ ra nhiều hơn thì cô cũng không quan tâm.

Cười lạnh một cái. Thứ cô muốn chỉ là một kết quả, một kết quả để có thể đứng bên cạnh anh.

"Cháu tới Thiên Lâm để học việc, cha cháu vui mừng còn không còn kịp nữa là, làm sao lại oán trách được chứ?" Đường Lam cũng giống như nói đùa tiếp tục đề tài: "Hay là... Chủ tịch sợ cháu học quá nhiều thứ nên không cần cháu nữa?"

"Ha ha ha..." Lãnh Tiểu Thiên vui vẻ cười lớn: "Bác thật sự không hy vọng cháu rời đi, có cháu ở đây, việc của Tiểu Hàn nhẹ nhàng hơn rất nhiều."

Đường Lam cười một tiếng, trái tim dần dần đập chậm lại, Lãnh Tiểu Thiên từ từ thu nụ cười lại, chậm rãi nói: "Chỉ là... Đứng ở lập trường của trưởng bối, bác hy vọng cháu có thể giúp cho cha mình nhiều hơn một chút."

Nụ cười trên khóe miệng Đường Lam cứng ngắc, cô chăm chú nhìn Lãnh Tiểu Thiên, khẽ nhấp môi dưới, ẩn nhẫn trong lòng đột nhiên sôi trào, nói: “Lời nói của Chủ tịch, cháu sẽ ghi nhớ ở trong lòng.”

“Ừ.” Lãnh Tiểu Thiên gật đầu một cái, ông biết Đường Lam là một người thông minh, không cần quá lộ liễu thì cô cũng hiểu được rõ ràng: “Không phải buổi tối cháu còn phải đi tham gia lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát sao? Đi làm việc đi...”

Đường Lam đứng lên, chào hỏi: “Chủ tịch, vậy cháu đi trước.”

Lãnh Tiểu Thiên nhìn bóng lưng Đường Lam cao ngạo giống như khổng tước, cho đến khi cô ra khỏi cửa, mới vừa mở miệng tự lẩm bầm: “Năng lực của Tỉnh Hân đã quá mạnh, địa bàn của Thiên Lân cũng đã khá lớn, loại buôn bán hôn nhân cùng cường ép này... Không thích hợp với nó.”

“Lão gia, chẳng lẽ... Người nhìn trúng con bé cảnh sát quên đó?” Quàn gia Phúc nghi vấn.

Lãnh Tiểu Thiên hít một hơi thuốc, ánh mắt tinh tế nhìn quàn gia Phúc, sau đó chậm rãi nói: “Cuộc sống của Tỉnh Hân do nó làm chủ, nó muốn cái gì... Cũng chỉ có chính nó mới rõ ràng.”

Lời nói mặc dù có vẻ thế nào cũng được nhưng Phúc bá lại gật đầu đồng ý, mặc dù sau khi đón thiếu gia trở về không bao lâu đã đưa ra nước ngoài, mấy năm trở lại đây số lần về nhà lại càng ít nhưng đối với tính tình của thiếu gia tỳ, ông vẫn hiểu rất rõ.

Lãnh Tiểu Thiên đứng dậy đi lên lầu, ông dừng một chút ở cầu thang lầu hai, sau đó đi về phía căn phòng ở bên trái...

Mở cửa, không khí lạnh lẽo cô đơn do đã lâu không có người ở đập vào mặt, ánh mắt Lãnh Tiểu Thiên nhìn chung quanh bốn phía một lần, đồ đạc trong phòng được bài biện đơn giản đến mức lộ ra vẻ xa cách người ngăn dậm, gian phòng này... đã bao lâu ông chưa trở về rồi?

Lãnh Tiểu Thiên nặng nề thở dài một tiếng, đóng cửa lại, xoay người đi tới thư phòng, bóng lưng trên hành lang mang theo một chút tiêu điều áy náy.

Đường Lam ra khỏi cửa, vừa mới bước đến xe của mình thì thấy một chiếc xe Maserati màu vàng chanh phóng thật nhanh tới bãi đậu xe, xoay một vòng thật đẹp rồi dừng đúng vị trí...

Bởi vì trời đổ mưa cho nên mặt đất bị đọng nước, xe đột nhiên tăng tốc độ xoay tròn nên không thể tránh khỏi làm văng bọt nước, Đường Lam còn chưa kịp tránh né thì nước đã bắn tung tóe lên người cô.

Mặt Đường Lam giống như bị che kín bởi sương mù, cô nhìn vết nước ở trên quần áo của mình, trong mắt mắt hạnh tất cả đều là lửa giận.

Lãnh Dao mở cửa xuống xe, cô bung một cái dù hoa nhỏ, trên khuôn mặt thanh thuần tràn đầy khí tức thanh xuân, nhìn khuôn mặt âm u Đường Lam một chút rồi mới chào hỏi: “Chào chị Đường.”

Đường Lam nhìn về mặt hạ hê của Lãnh Dao, không thèm che giấu khinh bỉ trong đáy mắt, Lãnh Dao là hạng người gì cô rất rõ ràng, chỉ dựa vào khuôn mặt vô hại mà không biết đã lừa gạt bao nhiêu người.

“Tiểu Dao trở về nước lúc nào vậy?” Đường Lam bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi.

Về mặt Lãnh Dao nghi hoặc nhìn Đường Lam, tò mò hỏi: “Không phải chị Đường rất để ý đến anh trai tôi sao? Tại sao... Ngay cả việc tôi trở về lúc nào cũng không biết??”

Khóe miệng Đường Lam nâng lên thành một nụ cười khinh thường, cả vú lấp miệng em nói: “Cô cũng nói là tôi rất để ý đến anh trai cô mà không phải cô...”

Sắc mặt Lãnh Dao thay đổi, nhìn bộ dạng Đường Lam, hừ một tiếng: “Còn ra về cái gì, đi theo bên cạnh anh tôi nhiều năm như vậy mà vẫn không tiến thêm được một bước nào cả? Còn không biết xấu hổ mà lấy ra khoe khoang... Hiện tại, ngay cả một tiểu minh tinh hạng ba cũng có thể tạo ra xì căng đan với anh trai tôi, còn chị thì sao? Để ý... Hừ?”

Lời nói của Lãnh Dao hoàn toàn chọc giận Đường Lam, cô lạnh mặt, nhìn bộ dạng của Lãnh Dao, lạnh lùng nói: “Ít nhất tôi còn có thể để ý, mà cô... Cũng chỉ là “em gái” của Hân, ngay đến cả để ý... Hân cũng khinh thường.”

“Chị...” Lãnh Dao bị Đường Lam nói trúng chỗ đau, tức giận cắn răng nghiến lợi.

Bình thường, mặc kệ đi tới nơi nào, bởi vì thân phận của Lãnh Dao nên ai cũng khúm núm đối với cô ta, nhưng đây lại là Đường Lam trước giờ chưa biết cúi đầu, cộng thêm hai người đều có tâm tư với Lãnh Tỉnh Hân cho nên từ trước đến giờ khóí thuốc súng chưa bao giờ nhạt bớt.

Đường Lam khẽ hừ một tiếng, giễu cợt nói: “Hiện tại cô còn rảnh rỗi đứng ở chỗ này tranh cãi với tôi? Hừ... Quả nhiên là một đứa con nít, đợi đến lúc Mộ Thiên Thanh trở thành chị dâu của cô, ngược lại tôi muốn nhìn cô còn có thể ở trước mặt tôi kêu gào hay không?”

Nói xong, Đường Lam không để ý Lãnh Dao, mở cửa định lên xe.

“Chị có ý gì? Người phụ nữ trên tạp chí không phải là Tô San San sao?”

Sau lưng truyền đến tiếng gọi lớn của Lãnh Dao, động tác của Đường Lam dừng lại một chút, quay đầu lại ngạo nghễ nhìn người sau lưng, khóe miệng

nâng lên thành nụ cười nhạt chậm chạp sau đó lên xe...

"Này, chị nói rõ ràng đã." Lãnh Dao nhắc chân định đi ngăn xe Đường Lam lại, nhưng cô lại bị chiếc xe chạy ngang hất nước lên cả người.

Lãnh Dao cực kỳ tức giận, ác độc nhìn chiếc xe nghiêng ngang rồi đi, cắn răng nghiến lợi tức giận mắng một tiếng rồi đi về phía biệt thự chỉ lảo đảo theo đường đi, trong đầu của cô luôn suy nghĩ về lời nói cuối cùng của Đường Lam.

*

Trường cảnh sát thành phố A là trường cảnh sát nổi danh nhất cả nước, ngày kỷ niệm thành lập trường quan trọng như vậy, rất nhiều nhân vật phong vân đã từng học trong trường đều trở về chúc mừng, vì vậy hiển nhiên trong dạ tiệc buổi tối tụ tập rất nhiều tinh anh trong giới cảnh sát, mỗi một người đều có thể trở thành tiêu điểm.

Mà lúc Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh đến, không thể nghĩ ngờ là tiêu điểm trong tiêu điểm của hôm nay, không chỉ bởi vì Thượng Quan Mộc là truyền kì lúc ở trường học cũng như trong giới cảnh sát mà còn vì thái độ cùng với lời nói của anh đối với Mộ Thiên Thanh ở trước truyền thông sáng nay.

"Thằng nhóc này, lúc còn ở trường học ngày nào cũng ở trước mặt tôi kêu rên... Nói theo đuổi Mộ đại mỹ nữ rất khó khăn, lại thì ra là hai người đã sớm Âm Độ Trần Thương*?" Sau khi Lý Thần chế nhạo Thượng Quan Mộc xong thì mới cười nói với Mộ Thiên Thanh ở bên cạnh: "Hai người giữ bí mật cũng quá tốt rồi đó?"

*Một trong 36 kế. Có thể lên gg để xem cho rõ bởi vì bạn Mèo mồm mồm quá lười.

Sắc mặt Mộ Thiên Thanh trở nên hồng hồng, cô đang muốn giải thích thì lại bị Thượng Quan Mộc cướp lời: "Nếu như bị mấy người biết, thì không phải Thiên Thanh sẽ bị mấy con sói đói hù chết hay sao?"

"So với con sói đói lột cừu này thì chúng tôi cam bái hạ phong?" Bạn học Bành Vũ có hàm ý nói xong thì sắc mặt Mộ Thiên Thanh lại càng ửng đỏ, không khỏi được nước làm tới nói: "Ai da... Tiểu học muội xấu hổ hả?"

"Em đâu có." Mộ Thiên Thanh bị mấy đàn ông vây quanh, những người này cô đều rất quen thuộc, phải nói thời điểm còn ở trong trường học, những người bạn của Thượng Quan Mộc cô đều rất quen thân, vì vậy lúc vào trong sân trường, thì trong một khắc đó đột nhiên cô cảm thấy hoảng hốt, cảm giác như mình thật sự đã cùng Thượng Quan Mộc mến nhau năm năm.

Mấy người Lý Thần nhìn nhau nở nụ cười, lại càng trêu đùa dữ dội hơn, cho đến lúc Thượng Quan Mộc ra mặt giải vây, mà lúc anh giải vây cũng bị mấy người cười mắng là chẳng sợ vợ.

"Người sợ vợ mới có thể thăng chức,." Thượng Quan Mộc trả lời hết sức lạnh nhạt, cho mấy người ghen tị chết thôi.

"Tình cảm này... Vài năm nay cậu thăng chức nhanh như vậy, tất cả đều là công lao của Thiên Thanh sao??"

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh ở bên cạnh đang cười có chút xấu hổ, nắm tay của cô, nhướn mi mắt nói: "Đó là chuyện đương nhiên?"

"tách" một tiếng vang nhỏ truyền đến, có một ký giả này dùng máy ảnh ghi lại khoảnh khắc này...

Thượng Quan Mộc thâm tình nắm tay Mộ Thiên Thanh, Mộ Thiên Thanh hơi đỏ mặt thẹn thùng không kềm chế được, nhìn qua... Giống như là một đôi tình nhân khổ tấn cam lai, rốt cuộc cũng được mọi người chúc phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Vợ chưa cưới?

Mưa tí tách, bầu trời âm u.

Lãnh Tinh Hàn đứng tay trong túi quần, đứng ở cửa sổ sát đất trong biệt thự, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra bên ngoài, đèn đêm trên sân cỏ bị nước mưa làm nhòe, phát ra ánh sáng mờ mờ.

"Reng... reng..." Tiếng chuông có quy luật vang lên trong không gian im lặng, kim chỉ giây của đồng hồ treo tường chuyển động phát ra tiếng tích tắc tích tắc, mỗi lần âm thanh vang lên thì không khí trong nhà liền nặng nề thêm một phần.

Cửa lớn bị mở ra, Hình Thiên đi vào, trực tiếp đi về phía Lãnh Tinh Hàn, toàn thân cao thấp tràn ngập hơi thở bén nhọn, ít đi phong độ chín chắn của người trí thức thường thấy, giờ phút này trên người lộ ra sát khí ngoan độc: "Lão Quỷ xuất hiện rất đúng giờ."

Lãnh Tinh Hàn vẫn không nhúc nhích ngay cả mắt cũng không có chớp lấy một cái, tầm nhìn lảng lảng rơi vào trên đèn đêm bên ngoài trên sân cỏ.

Hình Thiên không nói chuyện, chỉ lẳng lặng chờ, hôm nay quá mức an tĩnh, an tĩnh đến có chút quỷ dị.

Qua một lúc lâu, Lãnh Tinh Hàn mới thu ánh mắt trở về, sau đó chậm rãi xoay người đi tới quầy bar nhỏ trong góc phòng khách, anh bình tĩnh mà lạnh nhạt lấy ra một bình rượu, sau đó lấy hai cái ly, đưa cho Hình Thiên một cái đồng thời lạnh nhạt hỏi: "Bên Tiểu Tử nói thế nào?"

Hình Thiên hơi nhíu mày, nói: "Tất cả đều bình thường, cũng không có phát hiện có bất kỳ khác thường nào."

Môi mông của Lãnh Tinh Hàn nâng lên độ cong kỳ lạ, rất nhẹ, rất nhạt, đôi mắt chim Ưng của anh khẽ nâng lên, lúc này khí thế bề ngoài thiên hạ được bộc lộ như giồng như báo săn phát ra hơi thở ngoan độc, anh không đầu không đuôi nói: "Nếu như là cậu... thì việc này phải làm thế nào đây?"

Chân mày Hình Thiên nhíu chặt hơn, mặc dù trong phòng cũng chỉ có anh và lão đại, mặc dù lão đại đang ở trước mặt của anh, nhưng... Tại sao anh lại cảm thấy lão đại không phải đang hỏi anh?

Đang lúc Hình Thiên hết sức nghi hoặc thì Lãnh Tinh Hàn đã khôi phục lạnh nhạt như bình thường, tĩnh lặng đến mức nhìn không ra bất kỳ suy nghĩ nào, đôi mắt đen như mực cuộn sóng càng thêm không có ánh sáng.

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt lấy điện thoại di động ra, ngón tay thon dài hoàn thành tin nhắn đang còn dang dở, tin nhắn được gửi đi thành công, đôi mắt đen như mực trở nên sâu thẳm.

Anh tùy ý ném điện thoại di động sang một bên, cầm ly rượu lên ngồi ở trên ghế chân cao, ánh mắt nhìn ra bên ngoài lần nữa, trầm tĩnh mà lạnh nhạt, giống như là cực kì thích mưa.

Một lần nữa bóng dáng của Mộ Thiên Thanh lại lơ đãng chui vào trong đầu anh, nụ hôn ở trong ngõ hẻm đêm qua không thể phai nhạt được, đến bây giờ anh vẫn còn có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào cùng mềm mại trong miệng cô.

Trong giây lát, Lãnh Tinh Hàn cảm thấy bụng dưới căng thẳng, một luồng nhiệt đột nhiên chui lên trái tim...

Anh âm thầm cau mày, chẳng qua chỉ là hồi tưởng lại nụ hôn kia mà đã dễ dàng khơi lên ham muốn của anh sao?

Môi mông của Lãnh Tinh Hàn khẽ hé mở, ánh mắt càng sâu thẳm, sâu không thấy đáy, thật sự giống như vực sâu muốn cắn nuốt người khác. Anh nghĩ tới bài báo buổi sáng, hình ảnh Thượng Quan Mộc nắm tay của cô thật là chói mắt...

Hình Thiên theo thói quen đẩy gọng kính ở trên sống mũi một cái, anh nhìn gò má như được điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn, khẽ cau mày, mặc dù anh không biết lão đại đang suy nghĩ gì mà trên người lại lộ ra lạnh lẽo như vậy, nhưng anh có thể cảm thấy chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhiệm vụ tối nay.

*

Trường cảnh sát.

Buổi lễ kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường được tổ chức rất náo nhiệt, rất nhiều chính khách cùng với doanh nhân nổi tiếng của thành phố A đều đến, trường hợp như vậy, tất nhiên là thiếu các mỹ nữ yếu điệu làm bạn gái rồi.

Mộ Thiên Thanh là bạn nhảy của Thượng Quan Mộc, cộng thêm tin tức ban ngày làm cho vừa mới bắt đầu mà hai người đã trở thành tiêu điểm của mọi người, nhưng những người ở đây ngại Thượng Quan Mộc cho nên không có nhiều người làm khó anh, dù sao... Thượng Quan Dịch còn chưa có mở miệng nói chuyện thì tất nhiên là bọn họ cũng sẽ không tự mình đi tìm phiền toái.

"Mệt không?" Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, dịu dàng hỏi han.

Mộ Thiên Thanh giật giật khóe miệng, lắc đầu một cái, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói không mệt mỗi đều là gạt người, nhưng cô không muốn làm khó Thượng Quan Mộc.

"Nhưng ... anh mệt rồi." Thượng Quan Mộc ôn nhã cười cười, gương mặt anh tuấn lộ ra một chút bất đắc dĩ: "Xã giao với những người này còn không bằng trực tiếp trở về đồn xem hồ sơ vụ án."

Nói xong, Thượng Quan Mộc kéo tay Mộ Thiên Thanh đi về phía khu nghỉ ngơi...

"Em ngồi xuống đi, anh đi lấy nước cùng với một ít thức ăn cho em." Giọng nói của Thượng Quan Mộc ôn nhã tựa như tiếng đàn Violin làm cho người ta cảm thấy thoải mái, anh cười khẽ nhìn Mộ Thiên Thanh, cho cô một ánh mắt yên tâm rồi đi về phía khu ăn uống.

Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng hoạt động cổ chân, đối với sự thân thiết của Thượng Quan Mộc càng ngày cô càng cảm bản thân mình quá mức tích cực đối với quá khứ rồi...

Một ngày...suốt cả một ngày, Lãnh Tinh Hàn cũng không có một chữ một câu quan tâm... Anh, đã sớm không còn là mặt trời nhỏ của cô nữa rồi.

Nhìn bóng dáng Thượng Quan Mộc bận rộn ở khu ăn uống, Mộ Thiên Thanh nhìn anh cực kỳ nghiêm túc, tại sao cô cứ phải chấp nhất với thời gian một tháng đây? Cô đang hy vọng xa vời cái gì? Rõ ràng bên cạnh có một kỳ sĩ bảo vệ cô nhiều năm như vậy thì tại sao nhất định cô phải đi chấp nhất với một

vuơng giả khoảng cách quá xa?

"Cảnh sát Mộ thật đúng là không thể coi thường mà."

Đột nhiên, giọng nói giễu cợt từ đỉnh đầu truyền đến, Mộ Thiên Thanh đưa mắt nhìn, chỉ thấy một phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, cả người tản ra khí chất cao quý đứng ở trước mặt.

Mộ Thiên Thanh biết người này, chính là người phụ nữ ở trong cửa hàng Vivian kêu Lãnh Tinh Hàn là Hàn.

Suy nghĩ nhanh chóng quay ngược lại khoảng thời gian đó, Mộ Thiên Thanh cũng không tính để ý tới hai người kia, hôm nay tin tức về cô đã quá nhiều rồi, còn phải đợi đến ngày mai để biết được kết quả của tổ kỹ thuật, cô không muốn bởi vì một chút chuyện không đáng mà khiến cho mình trở thành tiêu điểm lần nữa.

Tiết Đình Đình thấy Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không để ý đến mình, sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Còn tưởng rằng mình rất thanh cao sao, nhưng mà cũng chỉ là loại đàn bà dựa vào Lãnh thiếu để nổi tiếng thôi."

Nghe được lời này, Mộ Thiên Thanh lập tức nổi trận lôi đình, nhưng cô vẫn chịu đựng như cũ, hôm nay có rất nhiều người trong bữa tiệc là người của giới chính trị, coi như cô không để ý tới mặt mũi mình thì cũng phải bận tâm cho mặt mũi của Thượng Quan Mộc.

"Xin chào, tôi là Đường Lam." Đường Lam đột nhiên vươn tay ra thăm dò, trong giọng nói lộ ra quyến rũ không hợp với bề ngoài lão luyện, nhưng mà cũng không làm cho người khác cảm thấy cô ta là loại nữ cường nhân kia..., hai mặt khác biệt của cô ta nhu hòa lại với nhau, làm cho không người nào có thể rời mắt khỏi cô ta được.

Cho dù trong lòng Mộ Thiên Thanh có không muốn thế nào đi nữa, nhưng mà vẫn lễ phép đứng lên bắt tay Đường Lam: "Mộ Thiên Thanh."

Đường Lam cười cười, chỉ là, trong lúc cười có mấy phần khổ sở: "Tôi biết cô..."

Mộ Thiên Thanh khẽ nhấp máy môi dưới, dù sao, ngày đó ở Vivian, có khả năng là cô ta đã nhìn thấy cảnh ngoài ý muốn của cô và Lãnh Tinh Hàn...

"Chúng ta đã từng gặp nhau một lần... Ở trên hành lang nối giữ toilet và phòng thay quần áo ở Vivian". Thời điểm nói ra những lời này Đường Lam rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt rất nghiêm túc, đáy mắt cũng có chút thương cảm.

Mộ Thiên Thanh có một chút lúng túng, cô không biết quan hệ của Đường Lam và Lãnh Tinh Hàn là như thế nào, nhưng người có thể gọi anh thân mật như vậy chắc cũng không nhiều lắm.

Mộ Thiên Thanh quần bách giặt giặt khỏe miệng, không biết nên nói cái gì.

"Tôi là vợ chưa cưới của Hàn..." Lông mi thật dài của Đường Lam khẽ rung động động, che giấu bi thương trong đáy mắt, giống như tự giễu mà nói: "Hàn có rất nhiều phụ nữ ở bên ngoài... tôi cũng quen rồi, cô không cần phải cảm thấy lúng túng."

Giọng nói nhàn nhạt mang theo lực xuyên thấu cực lớn hung hăng chui vào lòng của Mộ Thiên Thanh, con người của cô trừng lớn nhìn Đường Lam, tìm... Tại sao lại đau như vậy?

Đau giống như không có cách nào hô hấp được.

"Hừ, ở trong mắt của Lãnh thiếu... Cô chỉ là rau dại mới mẻ mà thôi, Lam Lam, cậu không cần nhiều lời với người phụ nữ này." Tiết Đình Đình ở bên cạnh lạnh lùng nói, hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ hiền thực của cô ta, cô ta khắc nghiệt nói: "Một người dựa vào giao dịch thân thể để leo lên thì quả thật chính là sỉ nhục trong giới cảnh sát."

Câu nói "Vợ chưa cưới của Hàn chiếm cứ đầu óc của Mộ Thiên Thanh khiến cô hoàn toàn không có nghe được lời nói của Tiết Đình Đình, trong lúc này đầu óc của cô bất chợt trống rỗng.

Đường Lam nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, trong lòng khẽ hừ lạnh, cô còn tưởng rằng cô ta rất lợi hại, chẳng qua cũng chỉ như thế, chỉ nói có mấy câu mà đã bị đánh bại rồi.

"Lam Lam, hay là chúng ta đi thôi... Nói nhiều với loại người này chính là hạ thấp chính mình." Tiết Đình Đình cười lạnh một tiếng, lôi kéo Đường Lam xoay người rời đi, lúc đi vẫn không quên khinh thường trào phúng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh một cái.

Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, đối với lời nói của Tiết Đình Đình cô cũng không có để ở trong lòng, nhưng... lời nói của Đường Lam lại quanh quẩn trong trái tim của cô.

Cô im lặng ngồi ở trên ghế sa lon, tầm mắt rũ xuống, trong lòng từng đợt co rút đau đớn, anh có vợ chưa cưới... anh có vợ chưa cưới rồi tại sao lại còn tới trêu chọc cô, tại sao còn phải thừa nhận?

Nếu anh không muốn xuất hiện trước mặt cô, tại sao còn phải xuất hiện?

Giờ phút này Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không có cách nào tỉnh táo để suy nghĩ được, trong đầu của cô bởi vì ba chữ "vợ chưa cưới" này mà hoàn toàn rối rắm lại với nhau, tựa như một đồng bột nhào... Hoàn toàn quên mất là do chính cô vô tình xông vào cuộc sống của Lãnh Tinh Hàn.

"Mệt lắm không?" Thời điểm Thượng Quan Mộc trở về, thấy sắc mặt Mộ Thiên Thanh không tốt, khẽ cau mày quan tâm hỏi: "Nếu như quá mệt mỏi thì anh đưa em trở về nhé?"

Mộ Thiên Thanh nhìn ánh mắt sáng quắc của Thượng Quan Mộc, nghe được giọng nói quan tâm mà ảm áp của anh, trong giây lát lỗ mũi đau xót, hốc mắt mờ mịt, giăng kín một tầng hơi nước thật mỏng.

Thấy Mộ Thiên Thanh yếu ớt như vậy, nhất thời Thượng Quan Mộc không biết làm sao, trong mắt anh chứa đựng lo lắng, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Em đừng làm anh sợ..."

Mộ Thiên Thanh lắc đầu một cái, gất gao cắn cắn môi, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười khó coi, cứng rắn nuốt xuống nước mắt ở hốc mắt xuống, nói: "Nơi này quá ngọt ngào, em muốn đi ra ngoài hít thở một chút."

"Anh đi cùng em."

Mộ Thiên Thanh vốn muốn cự tuyệt, nhưng ánh mắt nhu hòa mà kiên trì của Quan Mộc này khiến cô khẽ gạt đầu, giờ phút này cô không muốn suy nghĩ gì cả, chỉ muốn có người ở bên cạnh mình...

Mưa ở bên ngoài đã nhỏ lại, biến thành mưa phùn lâm râm rất lãng mạn, nhưng Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh đều không có tâm tình để thưởng thức.

Hai người đi qua hành lang, xuyên qua cánh cửa quen thuộc trong sân trường, cuối cùng ngồi xuống ghế mây nhàn ở trong đình nhỏ, im lặng, chỉ có im lặng.

Thượng Quan Mộc nhìn thấy thương cảm của Mộ Thiên Thanh không biết từ đâu tới, cực kỳ đau lòng, cô một mình thừa nhận vết thương trong lòng như vậy khiến anh vô cùng bất lực.

Cánh tay thon dài có lực của anh nhẹ nhàng kéo thân thể Mộ Thiên Thanh qua, ôm đầu cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng nói: "Nếu em không muốn nói thì anh sẽ không hỏi, nhưng... Thiên Thanh, em nên biết cả vai của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chúng ta thử một lần đi!

Thượng Quan Mộc kéo thân thể Mộ Thiên Thanh qua, nhẹ nhàng nói: "Nếu em không muốn nói thì anh sẽ không hỏi, nhưng... Thiên Thanh, em nên biết cả vai của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em mà thôi."

Dịu dàng như vậy, lời nói ôn nhu lộ ra tình yêu không che giấu chút nào, Mộ Thiên Thanh không có giấy giữa, cô cứ như vậy mặc cho Thượng Quan Mộc ôm lấy thân thể của mình, phía ngoài mưa phùn lâm râm khiến cho không khí có một chút lạnh lạnh tựa như lòng của cô, chỉ riêng cả vai này, bàn tay này lại mang lại ảm áp làm cho cô không có cảm thấy mình hoàn toàn lạnh lẽo.

Gò má của Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng đặt trên tóc Mộ Thiên Thanh, mùi dầu gội mát mẽ chui vào trong mũi, anh tham lam nhắm hai mắt lại, mặc dù không biết tại sao giờ phút này cô lại yếu đuối như thế, nhưng anh lại có lòng tham muốn cho thời khắc này dừng lại.

Gió đêm khẽ thổi quét qua, giọt mưa trên mái hiên khẽ rơi xuống phát ra âm thanh tí tách tạo thành một vùng nước nhỏ trên mặt đất, lá cây lay động theo gió, buổi tối như thế này, âm thanh như vậy có hai trái tim gắn bó kề cận bên nhau...

"Rắc rắc". Một tiếng động nhỏ vang lên, ở trong màn đêm yên tĩnh cực kì gây sự chú ý, Thượng Quan Mộc mở mắt, ánh mắt lợi hại đột nhiên bắn về phía nơi xa, trên khuôn mặt lạnh lùng chứa đựng phức tạp, anh không có động đậy, chỉ hơi cup mắt xuống nhìn Mộ Thiên Thanh, thấy cô không có phản ứng, ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô, cũng không có để ý tới nguồn gốc của tiếng vang đó nữa...

Suy nghĩ Mộ Thiên Thanh hỗn loạn, lòng của cô đau, đau giống như bị người ta dùng sức đâm cho một cái... Rõ ràng là rất cố chấp với mặt trời nhỏ trong quá khứ, rõ ràng là bản thân luôn muốn đối mặt với nhau một lần nữa, nhưng... Tại sao tim của cô lại đau như vậy."

Anh nói hiện thực không thể chứa được mộng ảo?

Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng cup mi mắt, trong nháy mắt, hốc mắt chua xót không chịu được nữa, nước mắt nóng hổi tràn ra, theo gương mặt chảy xuống đến miệng, mùi vị mặn chát lan tràn trên bờ môi của cô, mang theo vui mừng sau bị thương, đau lòng cùng với mê mang...

Nếu như em mạnh khỏe thì sẽ có một ngày anh mang mặt trời nhỏ tới tìm em.

Anh không phải là mặt trời nhỏ của cô, cho nên... Anh không cần cô mạnh khỏe mà anh cũng vĩnh viễn không cần cô nữa rồi.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng từ từ hiện ra rõ ràng trước đôi mắt đắm lệ của Mộ Thiên Thanh, cô nín thở, mặc cho này hình ảnh này từ từ mờ đi trong nước mắt...

Cảm thấy Mộ Thiên Thanh không thích hợp, Thượng Quan Mộc cúi đầu nhìn, nước mắt trên mặt Mộ Thiên Thanh làm tim của anh đau đớn, muốn hỏi, nhưng lại... Cuối cùng vẫn là nhịn xuống, tay lại ôm lấy Mộ Thiên Thanh siết chặt thêm mấy phần.

Cô chưa bao giờ yếu ớt trước mặt người khác như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô khổ sở đến đường này.

Thời điểm anh đi lấy đồ ăn đã xảy ra chuyện gì?"

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh hít mũi một cái, mạnh mẽ nhịn xuống bi ai trong lòng.

"Ừ" "Thượng Quan Mộc khẽ đáp, trong giọng nói toàn là nhu tình.

Mộ Thiên Thanh gạt gao cắn môi dưới, vào giây phút đó nước mắt đầy tràn trong hốc mắt lại chảy xuống lần nữa, trong giọng nói của cô mang theo nghẹn ngào, lại giống như dùng rất nhiều sức lực để mà nói: "Chúng ta... Thử một lần đi?"

Chúng ta thử một lần đi?

Trong phút chốc Thượng Quan Mộc nghe được câu này, nhất thời chưa kịp phản ứng thì đã nghe Mộ Thiên Thanh tự lẩm bẩm: "Từ đầu tới cuối... Đều là do một mình em chấp nhất mà thôi... Làm tổn thương mình còn làm tổn thương đến người bên cạnh..."

Lời của cô rất nhỏ, hình như là nói cho mình nghe.

Thượng Quan Mộc khẽ cau mày, Mộ Thiên Thanh nói cái gì anh không có nghe rõ ràng, anh kéo Mộ Thiên Thanh qua, nhìn cô hỏi: "Ý của em là..."

Anh cần xác định, anh không chịu được cảm giác một giây trước còn ở trên tận trời xanh thì giây sau lại bị ngã xuống mặt đất.

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh rung rung gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Mộc đang gần trong gang tấc, khóe miệng hiện ra tươi cười đắng chát, chậm rãi nói: "Chúng ta thử một lần đi... Nhưng em không thể bảo đảm em có thể hoàn toàn buông xuống nút thắt ở trong..."

"Anh không ngại." Giọng nói của Thượng Quan Mộc mang theo gấp gáp, anh vui vẻ nâng khóe môi, hôn một cái thật nhẹ trên trán Mộ Thiên Thanh sau đó ôm thân thể của cô vào trong ngực lần nữa, hai cánh tay gạt gao vòng quanh, giống như làm như vậy thì người trong ngực mới không phải là hư ảo, sẽ không trong lúc bất chợt biến mất không thấy gì nữa.

"Anh có thể ở bên em, cùng em hóa giải nút thắt, để cho trong lòng em chỉ còn có sự tồn tại của anh mà thôi." Thượng Quan Mộc bá đạo nói xong, trong lời nói khó nên được kích động cùng vui vẻ, chuyện này tới quá đột ngột, mặc dù anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nguyện ý thử một lần vậy thì đại biểu cho việc hai người đã tiến một bước dài.

Mộ Thiên Thanh dán sát mặt vào lồng ngực ấm áp, to lớn của Thượng Quan Mộc, tay vốn đang buông xuôi ở bên người cũng chậm rãi trên vòng qua hông của Thượng Quan Mộc...

Nếu như hết thảy bắt đầu lại từ đầu thì cô sẽ hoàn toàn quên được mặt trời nhỏ chứ?

Cuộc sống của mình không nên bắt buộc người khác phải chịu trách nhiệm, cô... Tại sao chỉ vì một câu nói mà giam giữ chính mình, còn hy vọng xa vời đối phương vĩnh viễn không thay đổi?

*

Thành phố A, bến tàu số bảy.

Tiểu Lục đang đứng ở trên boong thuyền, đi theo phía sau còn có bốn người, mỗi người đều tản ra sát khí lạnh lẽo, chỉ riêng Tiểu Lục thì có chút khác biệt, diện mạo của anh cũng không phải là quá mức xuất sắc nhưng mà trên người lại tản ra một loại khí chất đặc biệt chỉ có ở những người sống nhiều năm trong bóng tối.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Tiểu Lục xoay người, cùng lúc đó một người đàn ông trẻ tuổi chạy tới trước mặt anh, nói: "Anh Tiểu Lục, Lão Quý đến."

Ánh mắt Tiểu Lục nghiêm túc, nâng bước chân đi về phía trước, mưa phùn đập vào người anh, bởi vì thân thể có chút gầy yếu nên nhìn qua hết sức tiêu điều.

Đột nhiên chỗ khúc quanh có ánh đèn xe lóe lên, ở trong mưa phát ra ánh sáng chói mắt, tốc độ xe cũng không nhanh, lúc Tiểu Lục dừng bước thì đồng thời chiếc xe cũng dừng lại cách đó không xa.

Tiểu Lục đứng yên tại chỗ, sắc mặt bình tĩnh nhìn cửa xe bị mở ra, Lão Quý bước xuống xe...

"Ha ha ha ha..." Đầu tiên Lão Quý ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, sau đó tiến lên tỏ ra thân thuộc ôm lấy Tiểu Lục: "Mới hai năm không thấy mà chú em đã lão luyện lên không ít nhỉ?"

Vừa nói chuyện đồng thời Lão Quý vừa chia tay ra với Tiểu Lục, Tiểu Lục nhìn Lão Quý, nhàn nhạt cong môi lên, nói: "Ở trước mặt Lão Quý... chẳng qua tôi cũng chỉ là một cây cỏ non vừa mới nảy mầm mà thôi."

"Ha ha ha..." Lão Quý cười to một lúc lâu, lời khen tặng không có ai không thích nghe: "Người mang số hiệu của Dạ Ứng, ai dám nghĩ là cỏ non. Ha ha ha ha?"

Tiểu Lục cười nhạt, không có quá nhiều cảm xúc, Lão Quý cũng không để ý, thu lại nụ cười, thay đổi thành nghiêm túc hỏi: "Hôm qua sao rồi?"

"Lão Quý, chắc ông cũng hiểu rõ quy định cũ rồi chứ?" Tiểu Lục nói rất bình tĩnh, anh cũng không có bởi vì lời vừa ra khỏi miệng, trên người Lão Quý liền xuất hiện sát khí mà thay đổi cảm xúc, "Muốn gặp Đại ca... thì phải hủy hai mắt, Lão Quý... ông còn muốn gặp sao?"

Khóe miệng Lão Quý không tự chủ co quắp lại, chuyện này ông cũng đã từng nghe qua, lúc đó có một tên Mafia Ý muốn gặp Dạ, cuối cùng cũng gặp được, chỉ là... Là ở dưới tình huống ánh mắt đã bị mù.

"Nói đùa một chút thôi mà... Làm gì nghiêm túc như vậy, không đáng yêu chút nào." Lão Quý thay đổi rất nhanh, ông tới để nói chuyện giao dịch, không phải tới để tìm khó khăn, hiện tại bên Tam Giác Vàng quá lợi hại, thật sự nếu không giải quyết được với Dạ Ứng thì chỉ riêng súng ống đạn dược bọn họ cung cấp cho Long Cửu cũng đã đủ để làm ông ăn không tiêu rồi.

Tiểu Lục bình thản cười cười, sâu kín nói: "Tôi cũng chỉ đùa giỡn thôi mà."

Lão Quý kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lập tức phá lên cười "Ha ha", dòi dề tài nói: "Hay là kiếm hàng trước đi?"

"Được."

Về mặt Tiểu Lục rất lạnh nhạt, nhưng lại có một khí thế nghiêm nghị làm cho người khác cảm phục từ đáy lòng, anh nhẹ nhàng liếc người phía sau một cái, người nọ liền tiến lên đi theo người của Lão Quý tới chiếc xe, sau một khoảng thời gian liền trở lại bên cạnh Tiểu Lục nói: "Hàng tốt."

Tiểu Lục gật đầu một cái, lạnh nhạt hỏi: "Lúc nào hàng đến?"

"Tùy bên cậu, bên tôi lúc nào cũng có thể giao hàng được." So với Dạ Ứng thì Lão Quý còn gấp gấp hơn rất nhiều, ban đầu vốn là nghĩ tới có thể kiếm được một khoản từ vụ anh túc (thuốc phiện) bên Thailand, cuối cùng không kiếm được mà hàng ổ của mình còn bị lật tung lên.

"Không vội..." Tiểu Lục lạnh nhạt nói một câu.

Lão Quý lập tức nhủ mảy, theo ông được biết thì Dạ Ứng đang chờ Phong Hồ giao hàng, nếu như không phải là bên Long Cửu kia không chịu được thì làm thế nào ông cũng muốn kéo dài thêm một chút.

"Khó có được Lão Quý đến đây một chuyến, đừng nên nóng nảy?" Tiểu Lục bình tĩnh nói: "Anh Tiểu Tứ đang muốn gặp ông đấy..."

Lão Quý âm thầm nhếch miệng, người mang số hiệu mà ông tiếp xúc nhiều nhất trong Dạ Ứng chính là Tiểu Tứ, có thể nói ở trong Dạ Ứng người này hoàn toàn là một tay che trời, nghe nói... gần như kế thừa được phẩm chất của Dạ và Ứng, chọc tới cậu ta nhất định không có kết quả tốt.

"Cái này thì không cần đâu..." Tâm tư Lão Quý nhanh chóng thay đổi, nhưng mà trên mặt lại không có biểu lộ ra, nếu như lúc trước không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì không sao cả, nhưng bây giờ chỗ này là đất thị phi, ông cũng không muốn lợi xuống vùng nước đục này.

"Thế nào, Lão Quý..." Giọng của Tiểu Lục có chút trầm xuống: "Chẳng lẽ ông không nể mặt anh Tiểu Tứ sao?"

"Lời này tôi không thích nghe..." Sắc mặt Lão Quý cũng tối lại, "Hiện tại tình huống bên Tam Giác Vàng thế nào cũng không cần tôi nhiều lời nữa... Nếu như Tiểu Tứ không vui, lần sau tôi sẽ tự tìm tới nhận lỗi."

Một bên khóe miệng của Tiểu Lục hơi nâng lên, nhướng mắt, lạnh lẽo và giễu cợt trong đáy mắt của anh được bóng tối giấu đi, "Lão Quý đã nói như vậy... tất nhiên là tôi cũng không làm khó nữa."

Sắc mặt Lão Quý càng thêm không tốt, đối với ngạo mạn cùng cố nói móc của Tiểu Lục thì trong lòng càng thêm khó chịu: "Thời gian giao hàng?"

"Lão Quý cần gì gấp gáp như vậy... Vậy thì cứ theo như kế hoạch ban đầu đi." Tiểu Lục thu hết sắc mặt của Lão Quý vào mắt, nhìn ông ta xoay người đi về phía chiếc xe, đáy mắt thoáng qua lạnh lẽo và trào phúng, sau đó dặn dò người bên cạnh: "Đi lấy hoá đơn nhận hàng đi."

"Dạ, anh Lục."

Đoàn người được huấn luyện nghiêm chỉnh bước lên xe, người đàn ông che dù cho Tiểu Lục cung kính mở cửa xe cho anh, Tiểu Lục cũng không có lên xe ngay mà là ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xe của Lão Quý.

Ngồi trong xe, Tiểu Lục lấy điện thoại ra, bấm một dãy số sau đó đặt điện thoại di động vào bên tai...

"Đại ca, đã gặp Lão Quý rồi." Điện thoại vừa thông thì Tiểu Lục liền báo cáo, anh nhìn chiếc xe của Lão Quý đã biến mất tại khúc quanh qua cửa kính xe, nói tiếp: "Lúc này em đang đi lấy hoá đơn nhận hàng."

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng đáp một tiếng, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ phút này, bên ngoài đã tối đen như mực.

òàĐại ca..." Trong điện thoại, giọng nói của Tiểu Lục có chút chần chờ, ngừng một chút rồi mới hỏi tiếp: "Thật có thể dụ đối phương ra sao?"

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên thâm thúy, đôi môi mỏng lạnh nhạt cong lên như có như không đường, lạnh nhạt nói: "Chúng ta không có tổn thất gì chứ?"

Tiểu Lục đáp một tiếng, anh hiểu được ý tứ của đại ca, nhưng... Nhưng mà trong nội tâm lại có chút lo lắng.

"Chuyện còn lại thì bàn bạc cùng với Tiểu Tứ đi." Lãnh Tinh Hàn dặn dò, sau khi nghe Tiểu Lục trả lời liền cúp máy, trước khi cúp máy còn dặn thêm lần nữa: "Nhớ lấy, tôi muốn người, hàng không quan trọng."

Lòng Tiểu Lục bị một cảm xúc không rõ lấp đầy, lỗ mũi càng thêm chua xót, anh đột nhiên thu hồi tầm mắt về, rũ mắt xuống, che giấu xúc động nơi đáy mắt, trả lời: "Em hiểu rồi."

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, cúp mắt xuống nhìn hộp trang sức đang đặt trên đùi...

Trong hộp trang sức bằng nhung có đặt một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền đó giống như ánh sáng mặt trời vương vãi, cũng giống như những tinh linh nghịch ngợm trên bông hoa hướng dương đang nhảy múa dưới ánh mặt trời...

Một sợi dây chuyền đẹp như vậy cũng có một cái tên rất xinh đẹp —— Mặt trời.

Ngón tay thon dài của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng lướt qua "Mặt trời", ban đầu Ứng chỉ nói qua loa cho anh nghe về thiết kế của "Mặt trời", thế nhưng anh lại giống như tận mắt thấy qua thiết kế này ở ngoài đời thật vậy.

Ứng nói: Anh rất muốn cảm sợi dây chuyền này trở về tìm cô... Cái này chính là mặt trời của hoa hướng dương.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tinh Hàn lộ ra tư giảo mà anh không phát hiện, nhìn cánh hoa nho nhỏ ở trong bàn tay, ánh mắt liền trở nên thâm thúy, hình như anh... quá mức để ý đến người phụ nữ của Ứng rồi thì phải?

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn bỗng trở nên rét lạnh, động tác của ngón tay cũng ngừng lại, trái tim tràn ngập sát khí, đôi mắt chim Ứng khẽ khép lại, môi mỏng hé mở, lâm bâm nghi vấn: "Có phải là cậu hay không?"

Trong không gian rộng lớn mà yên tĩnh, một câu nói nhỏ như vậy lại lộ ra nặng nề, môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn mím lại, ngón tay nhẹ nhàng cử động, hộp trang sức bị đóng lại, anh nâng ánh mắt lên, khuôn mặt như điêu khắc lộ ra một chút lo lắng.

Đêm đen như vậy, thời tiết âm u như thế làm cho tâm tình của mỗi người cũng trở nên ủ dột.

Biệt thự trên đỉnh núi.

Trong vườn hoa, có vài con thiêu thân đang bay lượn chung quanh đèn chân không*, gió thổi qua làm cho chiếc ô nhẹ nhàng lay động...

*Trong mấy cái biệt thự lớn có sân cỏ hay vườn hoa gì đó người ta có đặt mấy cái đèn, tối thì bật lên cho nó đẹp á.

Anh Tiêu ngồi ở dưới ô, vẫn đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, mặc quần jean, toàn thân cao thấp lộ ra hơi thờ thẩn bí.

Anh ta khẽ cúi thấp đầu nhìn điện thoại di động trong tay, đôi môi đẹp hình thoi nâng lên thành một nụ cười quý dị, theo thời gian, nụ cười này càng ngày càng sâu hơn mà hơi thờ thẩn bí cũng dần dần lan tràn quanh thân của anh ta.

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên thì thấy Mục Sâm từ xa xa đi tới...

"Tình huống như thế nào rồi?" Giọng nói của anh Tiêu có mấy phần lười biếng.

Mục Sâm khẽ cung kính cúi người, trả lời: "Tất cả đều giống như anh Tiêu đã đoán trước."

Anh Tiêu khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Không biết hôm nay người đó có làm cho tôi thất vọng hay không?"

Mục Sâm nhíu mày, không hiểu nhìn người đàn ông trước mắt: "Chúng ta ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng... Anh Tiêu cho rằng Lãnh Tinh Hàn sẽ đoán được kế hoạch của chúng ta sao?"

"Không nên quá xem thường anh ta." Trong lời nói của anh Tiêu lộ ra cảm xúc phức tạp, có kính nể, có hận ý, cũng có một cái gì đó phức tạp hơn ẩn núp ở bên trong, ánh mắt giấu ở dưới vành nón lộ ra ánh sáng sắc bén, sâu kín thờ dài một tiếng: "Thật là mong đợi nha... Dạ."

Dứt lời, ánh mắt anh Tiêu sụp xuống, mở điện thoại di động lên, nhấn nút gửi tin nhắn đã soạn xong, mà người nhận tin chính là... Mộ Thiên Thanh??

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Từng bước cam bẫy (Một)

Trong sảnh lớn của trường cảnh sát, mọi người nâng rượu tâm sự.

Khỏe miệng Đường Lam chứa đựng nụ cười quyến rũ mà thanh nhã ứng trả lời những người chào hỏi, mặc dù là ngày kỷ niệm thành lập trường của trường cảnh sát nhưng cá nước luôn không thể chia lìa, người trong giới kinh doanh cũng tới không ít, là Tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lân, tất nhiên là cô cũng bận rộn đến mỗi một.

"Chúng ta đi qua bên kia ngồi đi?" Tiết Đình Đình cảm thấy cổ chân của mình sắp gãy rồi.

Đường Lam đáp một tiếng rồi cùng Tiết Đình Đình đi tới khu đồ uống, hai người cầm đồ uống của mình ngồi ở trên ghế chân cao nghỉ ngơi, ánh mắt lười biếng quét qua hội trường.

"Ah, không thấy Mộ Thiên Thanh đâu xá?" Tiết Đình Đình kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngay sau đó giữu cọt nói: "Chẳng qua chỉ là một cảnh sát tôm tép nhãi nhép mà lại dám mưu toan leo lên cành cây cao Lân thiếu này sao?? Hừ..."

Đôi mắt quyến rũ của Đường Lam khẽ xoay tròn, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ người muốn bay lên ngọn cây làm Phụng Hoàng còn thiếu sao?"

Tiết Đình Đình nghe xong, quay đầu nhìn Đường Lam, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng âm độc, nhỏ giọng nói: "Không phải bây giờ cô ta đang dính vào một vụ bê bối, truyền thông còn công kích đồn cảnh sát khu Nam đó sao? Tại sao cậu không tiện tay hóng gió một chút ... Hà?"

Tiết Đình Đình không có nói hết, Đường Lam là người thông minh, dĩ nhiên hiểu ý của cô ta, chỉ thấy trên gương mặt được tô vẽ kĩ càng của Đường Lam lộ ra nụ cười giữu cọt, lông mày hơn nhướn lên, chậm rãi nói: "Đại khái mình đã nói với cục phó quản lí khu Nam..."

Tiết Đình Đình vừa nghe xong, khỏe miệng lập tức nở nụ cười, mặt mày cao ngạo, chế nhạo nói: "Mình đã nói rồi, cậu làm sao nuốt trôi được... Chỉ là, nói đi nói lại... Cậu nói mình là vợ chưa cưới của Lân thiếu mà không sợ cô ta nói lại cho Lân thiếu nghe sao?"

"Cô ta sẽ làm như vậy sao?" Đường Lam khinh thường, xì khẽ một tiếng, cô ta đã gặp đủ loại hạng người, Mộ Thiên Thanh là hạng người gì cô ta hiểu rất rõ.

Nụ cười nơi khỏe miệng Tiết Đình Đình càng sâu hơn, ánh mắt cô hơi dời đi chỗ khác, đột nhiên nhìn thấy Mộ Thiên Thanh kéo Thượng Quan Mộc đi vào từ cửa hông: "Ai? Cô ta đã trở lại..."

Đường Lam nhìn theo động tác tay của Tiết Đình Đình, thấy tươi cười của Mộ Thiên Thanh có chút gượng gạo, đáy mắt càng thêm khinh thường.

Mộ Thiên Thanh kéo Thượng Quan Mộc đi tới một góc trong hội trường, đột nhiên, điện thoại di động rung nhẹ, cô dừng bước lấy điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn mới, tim không tự chủ được đập lỏ một nhịp.

Thượng Quan Mộc hết sức lịch sự chờ đợi, trên khuôn mặt tuấn tú toàn là nhu tình, từ giây phút Thiên Thanh nguyện ý cùng anh thử một lần kia, anh cảm thấy năm năm chạy cự li dài rồi cuộc cũng đã có tiến triển mới.

Mộ Thiên Thanh do dự mấy giây, cuối cùng vẫn mở tin nhắn ra...

<< Dạ Ứng đang có một giao dịch rất lớn ở kho hàng của công ty hải sản Hải Nguyên.>>

Mộ Thiên Thanh âm thầm cau mày, sau đó xem xét người gửi lại phát hiện số điện thoại đã bị che dấu.

"Sao vậy?" Thượng Quan Mộc phát hiện sắc mặt Mộ Thiên Thanh có chút gì không đúng, quan tâm hỏi.

Mộ Thiên Thanh đưa điện thoại di động cho Thượng Quan Mộc, sau khi Thượng Quan Mộc đọc xong, ánh mắt không khỏi rét lạnh, anh hơi nghi ngờ, lấy điện thoại di động ra, mở bản đồ dò tìm vị trí, ánh mắt liền bén nhọn, trầm giọng nói: "Hải Nguyên cách nơi này khoảng ba cây số."

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc, nhìn Thượng Quan Mộc nhỏ giọng hỏi: "Anh cảm thấy tin tức này có thể tin được không?"

"Có thể tin." Dựa vào kinh nghiệm phân tích, phân bác nhiều năm của mình cũng với hiểu biết trong tâm lý học Thượng Quan Mộc nhạy bén quả quyết đưa ra phán đoán: "Không nên quá nhiều nơi này, chúng ta rời đi trước."

"Hà?" Mộ Thiên Thanh trả lời, trong đôi mắt cũng không còn vẻ bàng hoàng luống cuống thương cảm lúc này, giờ phút này, trong mắt chỉ có ánh lửa hùng hực cùng với tinh thần không chịu thua.

Thượng Quan Mộc kéo một người qua dận dỏ, sau đó dẫn Mộ Thiên Thanh rời khỏi hội trường, hai người chạy thẳng tới bãi đỗ xe, vừa đi anh vừa dặn

dò: "Trước tiên không nên bứt dây động rừng, Dạ Ứng làm việc rất có trật tự và kỷ luật, đầu não phía sau màn càng không thể khinh thường, danh tiếng nhiều năm như vậy cũng không phải là giả."

"Em hiểu mà." Mộ Thiên Thanh trả lời đồng thời leo lên xe.

Sau khi Thượng Quan Mộc lên xe lập tức đeo tai nghe bluetooth, ngón tay thon dài nhanh chóng nhận một dãy số, sau đó khởi động xe...

"Thông báo cho tổ hành động..." Điện thoại thông, Thượng Quan Mộc sắc bén phân công, "Nửa giờ sau đến đường số 4 khu Bàn Long đợi lệnh."

Sau khi phân công xong, Thượng Quan Mộc cúp điện thoại, ánh mắt hơi rét lạnh, khí phách lái chiếc Land Rover ra khỏi trường cảnh sát, chạy thật nhanh đến công ty hải sản Hải Nguyên...

*

Gần tầng 1 của công ty hải sản Hải Nguyên.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tiểu Lục nhìn một đàn em của Lão Quỷ vớt ra một con cá, lưu loát mổ bụng cá, những viên tròn tròn màu trắng giống viên bi được giấy dầu bao lại nhanh chóng rút ra ngoài.

"Ồ đây tổng cộng có 250 kg." Lão Quỷ đắc ý, hả hê nói.

Tiểu Lục cười nhạt, ngón tay trượt qua thân một con cá, mùi cá gay mũi cũng không làm cho anh có qua nhiều cảm xúc, anh nhàn nhạt nói: "Đưa hàng tới như vậy... Ông đúng là càng ngày càng không dụng tâm rồi."

"Ha ha ha ha?" Lão Quỷ phá lên cười: "Ai mà không biết giao dịch với Dạ Ứng tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề."

Tiểu Lục cười nhạt, vô cảm đối với lời khen tặng.

Lúc này điện thoại di động vang lên, Tiểu Lục lạnh nhạt lấy ra nhìn, ánh mắt thay đổi thành sâu thẳm mà sắc bén, anh đột nhiên xoay người, nói với Lão Quỷ: "Có cảnh sát."

"A... Hà? Có cảnh sát?" Nhất thời Lão Quỷ chưa kịp phản ứng, chờ đến lúc có phản ứng thì kinh ngạc hỏi: "Cảnh sát ở đâu ra?"

Sắc mặt Tiểu Lục bình tĩnh, chỉ khẽ nháy mắt với người của Dạ Ứng, mọi người liền ngấm hiểu trong lòng, nhanh chóng rút lui về bên hầm lạnh xuất khẩu...

"Còn không đi?" Tiểu Lục nhìn lão quỷ, lạnh lùng nói: "Ngồi chờ cảnh sát sao?"

"MD*? Cậu mới ngồi chờ cảnh sát ấy..." Lão Quỷ tức giận thóa mạ, sau đó bảo người của bên mình rút lui theo người của Tiểu Lục, ông ta nhìn những con cá ở xung quanh, âm thầm cắn răng nghiêng lợi, "Thật sự là quá lãng phí..."

*Một câu chửi.

"Hừ?" Tiểu Lục cười lạnh một tiếng, sau đó cùng Lão Quỷ lui vào hầm chứa đá.

Đồng thời lúc này xe của Thượng Quan Mộc đã đến bên ngoài Hải Nguyên, anh lấy súng dưới chỗ ngồi a, giao cho Mộ Thiên Thanh một cây đồng thời nhìn cô chăm chăm, giọng nói không cho phép cự tuyệt: "Không được kích động."

Giờ phút này Mộ Thiên Thanh đã tiến trạng thái làm việc Thượng Quan Mộc, trả lời theo bản năng, "Yes, sir."

Trong mắt Thượng Quan Mộc lóe lên bất đắc dĩ, mở cửa xe đồng thời hơi chế nhạo nói: "Nếu như em có thể lấy thân phận của một người bạn gái cảm ơn quan tâm sự quan tâm của anh, nhất định anh sẽ rất vui về..."

Vừa dứt lời anh đã xuống xe, mà Mộ Thiên Thanh đang muốn bắt người của Dạ Ứng bởi vì suy nghĩ đã tiến vào trong trạng thái một người cảnh sát nên không có nghe được anh nói cái gì.

Đầu tiên là Thượng Quan Mộc dẫn Mộ Thiên Thanh quan sát hoàn cảnh bốn phía một chút, anh không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: "Trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát, giao dịch trong phạm vi ba cây số quanh trường cảnh sát... Dạ Ứng thật đúng là khinh thường cảnh sát quá mức rồi."

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc một cái, sau khi ra hiệu xong thì chia ra nhanh chóng nhảy qua tường rào đi vào, thân thủ của hai người rất nhanh nhẹn, động tác hoàn toàn không dài dòng dây dưa, sau khi đáp đất, nhảy bẻ chia ra quan sát hoàn cảnh, cùng tình huống có thể xuất hiện.

Thượng Quan Mộc giơ ngón tay cái lên, sau đó chỉ chỉ phía dưới, Mộ Thiên Thanh sáng tỏ gật đầu một cái, hai người chia ra hai hướng, chạy nhanh đến gần tầng 1...

Đang lúc Mộ Thiên Thanh sắp lại gần tầng 1 thì đột nhiên trong bóng tối có một bóng đen xẹt qua, ánh mắt cô hơi rét lạnh, nhanh chóng đuổi theo bóng đen kia vào tầng 1, nhưng sau khi vào bên trong thì không thấy ai cả, chỉ có ánh đèn mờ ảo chớp sáng chớp tối, khắp nơi tràn ngập mùi tanh của hải sản.

Mộ Thiên Thanh hạ thấp tay cầm súng, ánh mắt sắc bén, chậm rãi tiến lên, ánh mắt quét qua mọi nơi, khắp nơi đều yên lặng, làm gì có dáng vẻ là có người đang giao dịch?

Mộ Thiên Thanh chậm rãi dừng bước, đang chuẩn bị liên lạc với Quan Mộc thì đột nhiên sau lưng có tiếng động nhỏ, cô lập tức xoay người, đồng thời giờ súng... Nhưng rồi lại một lần khôi phục yên tĩnh.

Mộ Thiên Thanh khẽ mím môi, giờ súng chậm chậm xoay người, lúc xoay được 18° thì phía trước xuất hiện một bóng dáng, cô định nổ súng thì lúc gần bốp cò súng liền nhận ra đó Thượng Quan Mộc, vội vàng thu tay về.

"Không có ai hả??" Mộ Thiên Thanh nghi ngờ hỏi: "Không phải là chúng ta bị người ta lừa đây chứ?"

"Không phải." Thượng Quan Mộc vẫn hết sức bình tĩnh như cũ, anh lạnh lùng nói: "Mới vừa quạt ngã được một tên, còn một tên khác trốn được."

"Em cũng phát hiện một bóng dáng..." Mộ Thiên Thanh cau mày: "Nhưng không có bắt được."

"Có phải giao dịch hay không thì không biết... Nhưng bây giờ có thể khẳng định là có người muốn gây khó dễ cho Dạ Ưng." Ánh mắt Thượng Quan Mộc hơi rét lạnh quét qua đồng cá bị đóng băng ở bốn phía, ẩn điện thoại...

"Xin chào, trung tâm cảnh sát?"

"Tôi là Thượng Quan Mộc ở khu Nam... Phái người đến công ty hải sản Hải Nguyên." Thượng Quan Mộc bình tĩnh.

"Vâng, sếp Mộc."

Thượng Quan Mộc bỏ điện thoại xuống, đôi chân thon dài bước đến một cái rương cá bên cạnh, anh tùy tiện cầm một con cá lên nhìn chung quanh một chút, khẽ cười mà nói: "Cách thức như vậy... Tuyệt đối không phải là Dạ Ưng, xem ra... Hình như hai bên chỉ vừa mới bắt đầu."

"Là sao?" Mộ Thiên Thanh không hiểu lời nói của Thượng Quan Mộc, cũng tiến lên nhìn những con cá kia, cảm giác có chỗ không thích hợp nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được chỗ nào.

"Nghe nói hàng có độ tinh khiết cao trên thị trường hiện này đều là từ Dạ Ưng ra, mà muốn có hàng chất lượng cao thì làm sao có thể thiếu nguồn cung cấp?" Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, "Năm nay Thái Lan mưa nhiều, thất thu, mà bây giờ bên trong Tam Giác Vàng lại đang đấu đá rất ác liệt nên muốn nhanh chóng kiếm tiền để cân bằng lại tình thế hơn nữa nếu không muốn mạo hiểm thì nhất định ai cũng sẽ chọn Dạ Ưng luôn giao dịch không có sơ sẩy."

. Mộ Thiên Thanh đột nhiên rõ ràng: "Nếu từ Tam Giác Vàng thì không thể nào có cá biển được."

Khóe môi Thượng Quan Mộc nâng lên, nhàn nhạt cười cười, trong đôi mắt tràn đầy tán thưởng.

Trong góc tối, một đôi ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người nói chuyện với nhau, người đó chậm rãi giờ súng trong tay lên nhắm ngay Mộ Thiên Thanh, trong đôi mắt toàn là âm độc tàn nhẫn.

Khóe miệng người đó khẽ nhếch lên thành một độ cong khát máu, nhẹ nhàng bốp cò súng, chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ, thông qua ống hãm thanh đạn súng lục được bắn ra nhanh chóng bay về phía Mộ Thiên Thanh...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Từng bước cam bẫy (Hai)

Một tiếng động vang nhỏ, thông qua ống hãm thanh đạn súng lục được bắn ra nhanh chóng bay về phía Mộ Thiên Thanh... Tốc độ nhanh tới mức làm người ta chắc lưỡi hít hà.

Đang ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Thượng Quan Mộc đột nhiên ôm lấy hông của Mộ Thiên Thanh, một nhanh chóng xoay tròn, chỉ nghe thấy tiếng kim loại ma sát vang lên trong không gian trống rỗng...

Người trong bóng tối thấy mình thất thủ thì không tiếp tục nữa, vội vàng rút lui, nhưng mà Thượng Quan Mộc lại không cho cơ hội như vậy, chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên phá vỡ không gian trống trải, viên đạn bay tới chỗ khúc quanh mà người nọ đang muốn rút lui, tiếng viên đạn cắm vào da thịt vang lên sau đó là tiếng rên rĩ, người nọ quỳ một gối xuống trên mặt đất.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện lại xảy ra ở trong nháy mắt, sắc mặt Mộ Thiên Thanh không hề thay đổi, trao đổi ánh mắt với Thượng Quan Mộc, mới vừa rồi... Bọn họ cũng chỉ muốn dụ người này ra ngoài mà thôi.

Hai người đi về phía người đàn ông bị thương ở xương bánh chè, động tác của Mộ Thiên Thanh lưu loát xé áo khoác của người đó ra, sau đó bắt chéo hai tay người đó ra sau lưng..

"Anh là ai? Dám đánh lén cảnh sát..." Giọng nói Mộ Thiên Thanh vang vang có lực, thuận tiện lúc vận tay người đàn ông đó còn tăng thêm vài phần lực.

Người đàn ông nọ cắn răng thật chặt, không nói tiếng nào, chỉ là ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Thượng Quan Mộc, giống như anh phá hỏng chuyện tốt của y.

"Tin nhắn kia... Là anh gửi?" Thượng Quan Mộc hỏi.

"Hừ" một tiếng, đàn ông quay mặt qua, hoàn toàn không để ý tới Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh.

Mà lúc này ở bên ngoài truyền đến tiếng còi cảnh sát, người của tổ chống ma túy mang theo chó cảnh sát nhanh chóng tiến vào, người dẫn đầu nhìn thấy Thượng Quan Mộc, đầu tiên là chào hỏi sau đó mới hỏi thăm: "Sếp Mộc... Có phát hiện tình huống gì sao?"

"Tôi hoài nghi nơi này đã từng xuất hiện tung tích của ma túy." Sau khi Thượng Quan Mộc lãnh đạm nói xong, người của tổ chống ma túy hiểu rõ bắt đầu kiểm tra.

Hơn thế người phụ trách của Hải Nguyên cũng đến hiện trường, nghe nói ở trong công ty của mình xuất hiện chuyện như vậy, lập tức sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

"Dẫn người này về đồn." Thượng Quan Mộc lãnh đạm phân phó cảnh sát bên cạnh, đối với việc người đàn ông này sẽ không mở miệng thì trong lòng anh cũng hiểu rõ.

Thượng Quan Mộc nhìn nhân viên cảnh sát nọ dẫn người đàn ông kia rời đi, ánh mắt sâu thẳm, trong đầu không tự chủ nghĩ đến một chuyện, nhìn thấy vẻ mặt đưa đám của ông chủ Hải Nguyên, hỏi: "Số cá biển này của anh muốn đưa tới chỗ nào?"

"Là A-magic đặt mua, hôm nay hàng mới vừa đến, ngày mai phải đóng hàng..." Mặt của ông chủ cũng buồn đến xoắn lại một chỗ, "Các anh làm cá thành như vậy, ngày mai tôi làm thế nào giao hàng đây? Hơn nữa... Nơi này làm sao có thể có hàng cấm được, tôi là người làm ăn..."

Thượng Quan Mộc không để ý đến việc anh ta kêu rên, suy nghĩ nhanh chóng thay đổi..

Lần trước nghi phạm đó chạy trốn tới quán bar dưới danh nghĩa Lãnh Tinh Hàn, mà lần này... Người này lại dẫn bọn họ đến đây ... Việc này có liên quan gì đến nhau không?

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh đột nhiên kêu lên, sau đó đưa điện thoại di động qua, sắc mặt bình tĩnh mang theo nghi ngờ.

Thượng Quan Mộc cầm di động liếc nhìn, cũng khẽ cau mày, sâu kín nói: "Nếu như mà anh không có nhớ lầm thì... bến tàu Hoàng Gia là bến tàu thuộc sở hữu của Thiên Lâm."

Nhắc tới Thiên Lâm, trong đầu Mộ Thiên Thanh theo bản năng hiện ra gương mặt lạnh lùng như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn, mà giây phút nghĩ đến anh, trái tim... Không khỏi co rút đau đớn.

Cô gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, hỏi: "Có cần tới đó hay không?"

"Đi? Tại sao không đi?"

Thượng Quan Mộc nói xong, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, anh quay đầu dặn dò tổ chống ma túy mấy câu rồi dẫn Mộ Thiên Thanh rời khỏi Hải Nguyên, sau khi lên xe lại phân công cho đám người Lý Dược rời nhanh chóng lái xe chạy nhanh về phía bến tàu Hoàng Gia...

*

Lãnh Tinh Hàn Đồng giữ nguyên một tư thế ngồi ở trên ghế sa lon đã lâu, lúc này đã là rạng sáng, như vậy trò chơi này đối với anh mà nói là cực kì kiên nhẫn.

Tiếng cửa mở phá vỡ không gian yên lặng, Lãnh Tinh Hàn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hình Thiên đi vào...

"Quả nhiên có người thọc dao găm sau lưng." Lời nói của Hình Thiên có mấy phần châm chọc khinh thường: "Báo cho Thượng Quan Mộc và..."

Hình Thiên dừng một chút, nhìn thấy mặt Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm, nói tiếp: "Và Mộ Thiên Thanh."

Lãnh Tinh Hàn nghe được cái này tên, đôi môi mỏng hơi nâng lên thành một đường cong khó có thể nhận ra, chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực có ưu thương nhàn nhạt xẹt qua, anh bình tĩnh nói: "Không biết... nếu cô ấy biết tôi là đại ca của Dạ Ưng ... thì sẽ có phản ứng gì nhỉ?"

"Cô ta?" Hình Thiên đang tự rót rượu cho mình bỗng nhiên ngừng lại, nghi hoặc nhìn Lãnh Tinh Hàn hỏi, "Mộ Thiên Thanh sao?"

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, chỉ uống một hớp rượu, đôi mắt chìm Ưng bình tĩnh giống như mặt biển không sóng không gió, kì thực phía dưới lại đang có sóng lớn mãnh liệt...

Hình Thiên để chai rượu xuống, sắc mặt có chút nặng nề hỏi: "Đại ca... Rốt cuộc mục đích của đối phương là gì?"

Anh nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu như đối phương đã biết đại ca của Dạ Ưng chính là Tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm thì tại sao không trực tiếp chọc phá? Nếu như là vì hàng thì tại sao lại muốn chơi trò chơi như vậy, giống như, đối phương hiểu đại ca rất rõ, mà đại ca... Cũng không xa lạ gì với đối phương cả.

Hình Thiên nghĩ tới đây, trên khuôn mặt phong độ trí thức bao phủ vẻ lo lắng, anh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, con ngươi dưới mắt kính có chút nặng nề.

"Mục đích..." Lãnh Tĩnh Hàn âm u nói hai chữ, ở thời điểm Hình Thiên chờ đợi thì lại không có nói tiếp.

Lãnh Tĩnh Hàn âm thầm suy nghĩ: mục đích của người kia không phải hàng, cũng không phải là tổn thương Tiểu Tứ và Tiểu Lục, mục đích của người kia rất đơn giản, chỉ có hai thứ... Một là muốn làm cho Thiên Thanh bị thương, hai là muốn nói cho anh biết người kia đã trở lại?

Dĩ nhiên, nếu như là người kia... Thật sự là người kia?

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lẽo âm trầm, mặc kệ là loại nào, anh đều không có cách nào giải thích được.

Nghĩ tới đây, Lãnh Tĩnh Hàn để cái ly trong tay xuống, một tay rút ở trong túi quần định đi ra ngoài..

Hình Thiên cũng vội vàng đi theo, hỏi: "Đại ca, đi đâu vậy?"

"Một mình người kia nhất định sẽ rất cô đơn nhàm chán." Lãnh Tĩnh Hàn lãnh đạm nói xong, bước chân không ngừng lại nữa.

Hình Thiên đột nhiên cảm thấy, gần đây những lời Đại ca nói đều tràn đầy thâm ý... anh muốn hỏi nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Mưa bên ngoài đã dừng lại, mặt đất ẩm ướt mang theo hương cỏ xanh nhàn nhạt sau cơn mưa phủ vào mặt, đã gần đến mùa hè nhưng sau cơn mưa đêm lại lộ ra lạnh lẽo.

Lãnh Tĩnh Hàn đi tới chiếc Bugatti Veyron, Hình Thiên thấy vậy muốn đi theo anh nhưng lại bị câu nói "Không cần đi theo tôi" ngăn lại, sau đó Lãnh Tĩnh Hàn mở cửa lên xe, ở dưới con mắt khổ não của Hình Thiên, động cơ gầm thét phóng vào trong bóng tối...

Hình Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể lái xe rời khỏi biệt thự, xe mới vừa ra khỏi biệt thự thì điện thoại vừa lúc vang lên, anh hỏi thẳng: "Tình huống như thế nào?"

"Thượng Quan Mộc đang đi đến bến tàu Hoàng Gia..." Trong điện thoại truyền đến giọng của Tiểu Tứ, không có kinh ngạc, không có bàng hoàng nếu có chỉ là trong dự đoán.

Hình Thiên lại nhíu mày, hình như đối phương hiểu rất rõ cách làm việc của Dạ Ưng thủ, mà Đại ca sắp xếp địa điểm giao dịch lần này khiến cho anh suy nghĩ sâu xa, nếu quả thật có người... Chẳng phải là sẽ dẫn lừa tới Thiên Lâm hay sao?

"Anh Thiên?" Tiểu Tứ thấy trong điện thoại không có ai trả lời, nhỏ giọng gọi.

"Đang nghe đây." Hình Thiên trả lời: "Nói cho Tiểu Lục, hàng không quan trọng, tôi không hy vọng nhìn thấy mọi người gặp chuyện không may."

Mặc dù mục đích của đối phương có phải là hàng trên tay Lão Quỷ hay không thì anh cũng không thể không phòng những việc phát sinh ngoài ý muốn.

"Đại ca đã thông báo rồi hả?" Trong giọng nói của Tiểu Tứ âm lộ ra ám áp nhàn nhạt.

"Ừ." Hình Thiên đáp một tiếng, lại nói mấy câu sau đó cúp điện thoại, lái xe chẳng có mục đích, anh không thể ra mặt, nhưng cũng không cách nào chờ đợi, thứ anh lo lắng không phải là hàng, không có vài thứ đó, Dạ Ưng không quan tâm, thứ anh để ý chỉ có Đại ca. (Có mùi JQ, đừng trách Mèo vì Mèo là hủ :3)

Không có thì bọn họ có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng trong cuộc đời của bọn họ không thể lại mất đi một Đại ca nữa...

Đêm đen tăm tối như vậy giống như được xây dựng nên tâm tình từ ừ dột hơi thở lạnh lẽo, ẩm ướt.

Lãnh Tĩnh Hàn lái xe rất nhanh trên đường, thành phố A là một thành phố không có màn đêm, dù đã rạng sáng nhưng trên đường vẫn có rất nhiều xe như cũ, bởi vì tốc độ xe của Lãnh Tĩnh Hàn quá nhanh, rước lấy một đồng xe rồi rít né tránh, mà tiếng coi chói tai trong đêm đen vốn nên yên tĩnh lại càng thêm về cực kỳ đột ngột.

Đôi mắt chim Ưng của Lãnh Tĩnh Hàn hơi run sợ, tốc độ không ngừng tăng lên, kim chỉ tốc độ đã vượt qua con số 200 (km/h nha) nhưng hình như anh hoàn toàn không cảm giác được, chân vẫn đè ép chân ga như cũ...

Tốc độ xe rất nhanh tựa như Du Long xuyên qua dòng xe cộ, Lãnh Tĩnh Hàn trước sau vẫn lạnh nhạt như cũ, hoàn toàn không có bởi vì tốc độ xe cùng dòng xe chạy mà có bất kỳ biến hóa về cảm xúc nào.

Dần dần xe rời khỏi khu náo nhiệt, chạy như bay đến bến tàu Hoàng Gia, vùng ngoại ô trống vắng và rộng lớn, tiếng rít động cơ của chiếc Bugatti Veyron

cực kỳ rõ ràng, giống như sấm sét từ trời giáng xuống.

Lúc này một chiếc xe thể thao màu bạc ở hướng ngược lại cũng chạy nhanh như bay tới, tốc độ xe cũng khiến người ta chắc lưỡi hít hà...

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn đột nhiên run lên, trong đôi mắt chim Ưng lộ ra sát khí rất nạt, chẳng những không có ý tứ né tránh, thậm chí anh còn tăng thêm tốc độ nhanh chóng tiến lên.

Đối phương giống như hiểu suy nghĩ của anh, cũng không tránh chiếc xe của Lãnh Tinh Hàn đang chạy như bay tới, hai chiếc xe thể thao trong đêm tối tựa như cầu hôn, lấy tốc độ báo sấm xông về đối phương...

Mất thấy tốc độ của hai chiếc xe thể thao càng lúc càng nhanh, khoảng cách càng ngày càng gần, ở lúc chạm vào nhau... Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cửa xe ở vị trí ghé lái của hai chiếc xe thể thao gần như đồng thời bị mở ra, hai bóng dáng khỏe mạnh nhảy ra khỏi xe, bởi vì quán tính nên lăn về hai hướng khác nhau...

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng thật lớn, hai chiếc xe thể thao bởi vì va chạm vào nhau phát ra kịch liệt, hơn nữa bởi vì tốc độ hai chiếc xe va chạm vào quá nhanh nên cả hai chiếc xe đều văng lên cao sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất...

Giờ phút này hai chiếc xe thể thao không nở nhìn, bình xăng bởi vì va chạm vào nhau mà vỡ tan, xăng nhanh chóng tràn ra khỏi bình xăng, "Két, két, xì, Xì..." Âm thanh như vậy tại địa phương an tĩnh cực kỳ chói tai, lúc hai bóng người mới vừa ổn định thân thể thì đồng thời truyền đến một tiếng nổ mạnh, ngọn lửa và khói đen dày đặc tạo thành hình một cây nấm không lồ, chiếu sáng cả chân trời, bầu trời đen xì giống như bị nhiễm một loại máu đỏ...

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi bò dậy, lãnh đạm sửa sang lại quần áo, ánh mắt thâm thúy nhìn người ở phía sau ngọn lửa và cột khói đen không lồ...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Từng bước cạm bẫy (Ba)

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi bò dậy, lãnh đạm sửa sang lại quần áo, ánh mắt thâm thúy nhìn người ở phía sau ngọn lửa và cột khói đen không lồ...

Đối phương cũng đã đứng lên, khóe miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên, nghênh đón tầm mắt của Lãnh Tinh Hàn từ sau ngọn lửa... Lộ ra hơi thở quý quyết mà lạnh lẽo.

Người đàn ông đó nhìn Lãnh Tinh Hàn, ở dưới ánh lửa, thân hình to lớn có chút hư ảo, nhưng cho dù như thế thì vẫn không cách nào che giấu được khí phách bẩm sinh như cũ.

Gần như cùng lúc, hai người né tránh ngọn lửa hùng hục đối đi chỗ đối phương, bọn họ bước không nhanh không chậm, thậm chí, có chút chậm chạp...

Mỗi một bước đi, Lãnh Tinh Hàn đều cảm thấy mình phải dùng hơi sức cực lớn, anh muốn nhìn rõ đối phương là người nào... Rồi lại sợ thấy, cái loại mâu thuẫn đó như muốn xé rách từng dây thần kinh của anh.

"Đã lâu không gặp... Dạ?"

Lời nói lạnh lẽo lộ ra giễu cợt, khóe miệng Mục Sâm nở nụ cười nhưng trong ánh mắt đều là lạnh lẽo, ánh lửa chiếu vào trên khuôn mặt của anh ta giống như Tu La địa ngục.

Lãnh Tinh Hàn vì nhận ra Mục Sâm, đôi mắt chim Ưng hơi nhú lại "Là anh?"

"Thế nào... Rất bất ngờ đúng không?" Giễu cợt trong giọng điệu của Mục Sâm càng thêm nồng đậm.

"Đúng là có chút ngoài ý muốn?" Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo, đôi mắt chim Ưng bắn ra hai ánh sáng sắc bén.

Nụ cười trên khóe miệng Mục Sâm sâu hơn, không thêm đề ý, "Ngoài ý muốn nhìn thấy tôi... Hay là ngoài ý việc tôi lấy phương thức này gặp mặt anh?"

"Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên bén nhọn, giống như hai việc Mục Sâm đều giống như kim đâm vào trong lòng của anh, môi mím hơi mím lại, toàn thân lộ ra sát khí từ trong xương.

Mục Sâm nhìn thấy bộ dạng của anh, ngược lại hài lòng nở nụ cười, anh ta sâu kín nói: "Thế nào... Mấy năm không thấy, trở nên nóng nảy rồi hả? Hay là... Anh đang hy vọng xa vời cái gì đó?" U721.

Lời này giống như cổ ý muốn khơi lên lửa giận của Lãnh Tinh Hàn, lúc trước mặt Lãnh Tinh Hàn bị che phủ bởi khói đen dày đặc thì Mục Sâm đột nhiên tiến lên, đang lúc tới gần Lãnh Tinh Hàn thì tung một cú đá về phía trước...

Bởi vì tốc độ cực nhanh nên lúc quét chân tới Mục Sâm còn xen lẫn tiếng gió, Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, anh nghiêng người tránh né đồng thời cũng phản công, hai cái chân thon dài va chạm nhau trên không trung, sau đó hai bóng người bởi vì quán tính mà tách ra.

Đáy mắt Mục Sâm đều là tàn nhẫn, anh ta đáp xuống đất đồng thời khước miệng nâng lên, lúc hai người sáp vào nhau so quyền cước lần nữa, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới... Sau khi hoàn lương thì thân thủ của anh cũng không có thui chột."

"Đề anh..." Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn rét lạnh, tìm được sơ hở của Mục Sâm, tránh né Mục Sâm đồng thời thân hình xoay tròn, bay lên đá một cú vào ngực của anh ta sau đó rơi xuống đất, nói ra nửa câu sau, "... Thất vọng rồi."

Mục Sâm cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, cú đá kia của Lãnh Tinh Hàn cũng không nhẹ, nặng nề rơi xuống ngực anh ta, anh ta cảm thấy trong miệng đột nhiên tràn vào hơi thở ngai ngái, ngực nóng rất cùng tở máu ở khước miệng từ từ tràn ra...

"Hừ?" Mục Sâm hừ nhẹ đồng thời dùng ngón cái lau vết máu ở trên khước miệng, trên mặt lộ ra nét mặt khát máu, đang muốn tiến lên đấu tiếp, bước chân mới vừa nâng lên thì một khẩu súng đã dí vào sau ót anh ta.

Mục Sâm dừng bước, lẳng lặng nhìn Lãnh Tinh Hàn một cái, sau đó ánh mắt nhìn về khẩu súng trong tay anh, đột nhiên khước miệng lộ ra nụ cười giễu cợt, chậm rãi nói: "Thế nào... Ứng chết nhiều năm như vậy... mà anh vẫn không có cách nào buông tha được sao?"

Đôi mắt chim của Ứng Lãnh Tinh Hàn hơi híp lại, chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực cuộn cuộn lửa giận, giờ phút này... Trong đáy lòng của anh đang có một ngọn lửa thiêu đốt bao trùm lấy sự lạnh lẽo ngày thường, vết sẹo bị người khác cứng rắn vạch trần đồng thời lại còn vô tình xát thêm muối khiến cho thần kinh đang ngủ đông của anh đau đớn.

"Anh đang hy vọng xa vời cái gì?" Mục Sâm cười nhìn Lãnh Tinh Hàn, khê như róng mảy, "Cho là ung? Cho là anh ấy không có chết? Cho tất cả đều là trò chơi gặp mặt giữa hai người."

Khuôn mặt giống như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn đã lạnh đến không có nhiệt độ, cảm giác tình nguyện không để ý có thể bị bại lộ thân phận cũng muốn dụ Ứng ra ngoài lập tức như rơi vào hầm băng khiến cho trên người anh lộ ra sát khí dày đặc.

"Chuyện của tôi và Ứng... Không tới phiên cậu bàn luận." Lời nói của Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục, mặt dù bên cạnh đang rực lửa nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Mục Sâm cười, trên mặt hoàn toàn là đồng tình, ánh mắt của anh ta chuyển súng trong tay Lãnh Tinh Hàn sang chăm chú quan sát từng nét mặt của Lãnh Tinh Hàn, chậm rãi nói: "Dùng súng của Ứng... Nhìn anh ấy vì mình mà chết... Mùi vị đó nhất định không dễ chịu đúng không?"

"Thế nào..." Lãnh Tinh Hàn nhú mảy, lãnh đạm nói: "... Anh làm nhiều chuyện mờ ám như vậy... Cũng chỉ là vì vạch trần muốn vạch trần vết sẹo của tôi thôi sao??"

"Ngày Ứng chết tôi đã có nói, tôi sẽ quay trở về... Tìm anh." Mục Sâm cười cười, hoàn toàn không để ý tới súng trong tay Lãnh Tinh Hàn, lạnh lùng nói: "Những thứ anh đã tặng cho tôi, tôi đều biết và sẽ từng chút... từng chút... Từng chút một trả lại cho anh."

"Sẵn sàng chờ đợi..." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nhìn gương mặt đáng ghét của Mục Sâm, tức giận lúc này bây giờ đã khôi phục lại lạnh lùng thường có, "Nếu như anh cảm thấy lần này anh còn mạng để mà làm tiếp..."

Trong giọng nói lộ ra giễu cợt nhàn nhạt, lúc Mục Sâm hơi kinh ngạc thì thu hồi súng đồng thời khinh miệt quét mắt nhìn anh ta một cái, lãnh đạm nâng chân rời khỏi chỗ này...

Đôi tay Lãnh Tinh Hàn rút trong túi quần đi về phía trước, bóng lưng cô tịch ở dưới ánh lửa trong bầu trời đêm càng lộ ra vẻ tịch mịch, Mục Sâm lẳng lặng nhìn bóng lưng của anh, khước miệng hiện lên cười lạnh, lúc Lãnh Tinh Hàn dần dần đi xa thì trong bóng tối, mộ thân hình cao lớn từ từ bước ra.

Mục Sâm quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói: "Anh Tiêu..."

Ánh mắt anh Tiêu vẫn nhìn về bóng lưng cô độc phía trước như cũ, trước sau như một ... Làm cho người ta cảm thấy không có cách nào thân cận được, anh ta nhìn bóng dáng của Lãnh Tinh Hàn dần dần biến mất trong đêm tối, cho đến khi tiếng xe phòng cháy truyền đến thì mới thu hồi ánh mắt, không nói tiếng nào đi về hướng ngược lại.

Mục Sâm lẳng lặng đi theo sau lưng Tiêu Thần, anh nhìn anh bóng dáng cao ngạo phía trước, từ đầu đến cuối cũng không hiểu, tại sao anh Tiêu lại đột nhiên quyết định gặp mặt Lãnh Tinh Hàn, hoặc là... từ đầu đến đuôi, cũng chưa có từng có ý nghĩ muốn gặp mặt?

Mục Sâm hạ tầm mắt ngẫm nghĩ, có lẽ... Cái này mới là mục đích của anh Tiêu, một người khi nghĩ một việc là không thể nào, rồi thời điểm kỳ vọng kỳ tích tới tại lại thất vọng chính là đã kích lớn nhất...

Nâng đầu lên nhìn về phía Tiêu Thần lần nữa, Mục Sâm lại nghi ngờ, anh Tiêu đau khổ nhiều năm như vậy, lần này không phải trở về là để trả thù sao?

Chẳng lẽ... Anh mềm lòng rồi sao?

Thời điểm Mục Sâm nghĩ mãi không ra thì Tiêu Thần đột nhiên dừng bước, anh ta nhìn phía nhánh cây liễu rủ chập chờn trong bóng tối, nhàn nhạt nói: "Món nợ của tôi... Chỉ như vậy là đủ bồi thường rồi sao?"

Mục Sâm không có nói tiếp, chỉ đứng ở phía sau Tiêu Thần mấy bước.

"Tình anh em... Ngay từ lúc tôi thay cậu đỡ phát súng kia thì cũng đã trả sạch rồi" Tiêu Thần sâu kín nói xong, giống như là đang an ủi mình, trong bóng tối không thấy ai được bị thương trong đáy mắt anh ta, lại càng không thấy thù hận trong đáy mắt đó.

Làm anh em, có lẽ kiếp này không được nữa rồi...

Xong khi tự giễu chê cười xong, Tiêu Thần tiếp tục đi về phía trước, hai tay anh ta đút ở trong túi quần, bình tĩnh bước đi, truyền sau lưng truyền đến tiếng còi xe phòng cháy chữa cháy cùng với tiếng người ồn ào nhưng anh ta vẫn giống như không nghe thấy, dần dần đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Có lẽ... Trò chơi của anh nên đổi lại phương thức rồi.

Ít nhất anh nên để cho Lãnh Tinh Hàn thử một chút cảm giác sụp đổ khi biết được chân tướng sự thật, cảm giác đau lòng đó,... Không thể không thù hận được.

Nghĩ như vậy nhưng lòng của Tiêu Thần dần dần nặng nề rồi cả người anh cũng cảm thấy nặng nề không cách nào diễn tả được.

Tim của anh dần dần lạnh lẽo giống như cơn mưa trong đêm khuya, trong đầu khuôn mặt của Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tinh Hàn đan xen vào nhau, đáy mắt dần trở nên thâm trầm.

Làm người đối với thời điểm phải chọn lựa lấy hay bỏ... Thì không nên nhìn lại nữa, thứ mà anh cần làm chỉ là đi về phía trước.

Sắc mặt của Tiêu Thần dần dần trở nên lạnh lẽo, không còn nặng nề như lúc này, nụ cười nham hiểm hung ác dần dần tràn ra trên môi...

*

Thành phố A, bến tàu Hoàng Gia.

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh nhìn cảnh tượng nơi này, mười mấy chiếc xe đất đỏ nổi tiếng đậu ở trên bờ, ánh đèn lóe lên trên chiếc du thuyền đang dừng sát bên bờ, tiếng dương cầm chậm rãi phiêu du, hai người nhìn nhau nhíu mày.

"Sếp Mộc, cảnh sát Mộ?" Về mặt Hình Thiên vô cùng nghi hoặc nhìn Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, tò mò hỏi thăm, "Hai người đây là..."

Gương mặt Mộ Thiên Thanh quần bách, nhìn một chiếc du thuyền tư nhân khổng lồ đang đậu trên bến tàu, hiển nhiên trên đó đang tổ chức một buổi vũ hội tư nhân, ở đâu có dáng vẻ của giao dịch mờ ám?

Thượng Quan Mộc lại bình tĩnh hơn rất nhiều, anh nhìn Hình Thiên nhân nhật nói: "Tôi muốn đến xem cảnh biển ... Thư ký Hình có tin không?"

"Đương nhiên là tin rồi." Hình Thiên cười cười, như có thâm ý nhìn Mộ Thiên Thanh một cái, "Hôm nay tin tức tôi quan tâm chính là ... Chúc mừng sếp Mộc công khai tình cảm trong tối, vinh quang hướng tới... ‘ ánh mặt trời ’ rực rỡ."

Hình Thiên nói giống như không hề để ý nhưng mà lại thêm ba chữ ánh mặt trời, ánh mắt của anh ta hơi liếc thấy sắc mặt của Mộ Thiên Thanh thay đổi, mặt không đổi sắc hỏi thăm: "Tổng giám đốc đang ở trong bữa tiệc tư nhân ở trên thuyền, nếu như sếp Mộc và cảnh sát Mộ không để ý thì có thể tham gia."

"Không cần..." Thượng Quan Mộc nhận ra Mộ Thiên Thanh lúng túng, nhân nhật nói xong, "Nơi này náo nhiệt như vậy, không thích hợp... Chúng tôi."

"Ha ha, đúng vậy đúng vậy, ngược lại là do tôi sơ sót." Hình Thiên giống như ý thức được mình sai lầm, khẽ lắc đầu bày tỏ mình không có mắt, ánh mắt lại như có thâm ý nhìn về phía Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh âm thầm cắn răng, cô không tự chủ né tránh ánh mắt Hình Thiên, khó chịu trong lòng biến mất, nhìn Thượng Quan Mộc nói một câu, "Chúng ta đi thôi?"

Mặc kệ là bị người khác đùa bỡn hay là nơi này thật sự có mờ ám, giờ phút này, bọn họ cũng không có cách nào âm thầm dò hỏi được, chỉ vì mặc dù nơi này hoan nghênh người tới nhưng đáng tiếc dù sao cũng là địa phương của tư nhân, muốn lục soát thì phải có lệnh kiểm soát.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc liếc về phía chiếc du thuyền, chỗ sâu trong con ngưoi chứa đựng bồi thâm ý cùng Mộ Thiên Thanh rồi đi.

Cho đến khi bóng dáng bọn họ biến mất, điện thoại của Hình Thiên mới vang lên, anh ấn nút nghe rồi đưa gần lại tai, bên trong truyền đến giọng nói của Tiểu Tứ, "Anh Thiên, anh đứng là có gan... Anh không sợ bọn họ thật sự đi lên hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Có em ở bên cạnh, mỗi ngày đều sẽ tươi đẹp!

"Anh Thiên, anh đúng là liều... Anh không sợ bọn họ thật sự đi lên hay sao?"

Hình Thiên nhìn về địa phương Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh biến mất, cười cười, nói: "Bọn họ sẽ không đi lên..."

Anh khẳng định là bởi vì anh biết... Người phụ nữ trong tin tức tối hôm qua với đại ca chính là Mộ Thiên Thanh, hôm nay lại ồn ào lớn như vậy, nghe nói có đại ca ở đây, làm sao còn có thể đi lên xem xét được nữa?

Hình Thiên lạnh lùng nhếch khóe miệng, vượt điện thoại, ánh mắt chứa đựng thâm ý liếc nhìn về xa xăm, xoay người quay trở lại du thuyền.

Trên du thuyền, Lão Quỷ ăn mấy thứ linh tinh, uống rượu ngon, vô cùng thích ý.

"Ngược lại ông ta có thể thích ứng được trong mọi hoàn cảnh nhỉ." Hình Thiên đứng ở bên trong khoang thuyền, nhìn Tiểu Lục và Lão Quỷ đang chuyện trò vui vẻ qua camera theo dõi, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp theo quay đầu nhìn Tiểu Tứ, hỏi: "Hàng cũng đã giao xong rồi sao?"

"Bên kia đã đến vùng biển quốc tế rồi..." Tiểu Tứ rút một điếu thuốc ra, đốt lên, hít một hơi thật dài, trong đôi mắt hiện lên vẻ sùng bái, cảm thán mà nói: "Anh Thiên... Tại sao mọi tính toán của đại ca đều chính xác như vậy?"

Hình Thiên hơi nhíu lông mày, chậm rãi lắc đầu một cái, chuyện tối hôm nay quá kì lạ, đại ca để mặc cho chuyện phát triển, mà người chỉ điểm cho Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh rốt cuộc là ai?

*

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh ngồi trên xe, trong lòng Mộ Thiên Thanh rất nặng nề ngột ngạt, dựa vào kinh nghiệm phá án nhiều năm qua của cô, tin nhắn tối hôm nay tuyệt đối có thể tin tưởng được.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Thanh không khỏi quay đầu lại xem xét nhưng đã không nhìn thấy được bến tàu nữa.

"Không có lệnh kiểm soát, cho dù có hoài nghi cũng vô ích." Thượng Quan Mộc nhàn nhạt nói xong, "Đợi đến khi có lệnh kiểm soát, coi như thật sự có cái gì đó..."

Dừng một chút, Thượng Quan Mộc cười nhạt nhìn Mộ Thiên Thanh, chậm rãi nói: "Muốn câu được lớn cá... Thứ chúng ta cần có nhất phải là kiên nhẫn."

Giọng nói dịu dàng lộ ra nhu hòa làm cho lòng người cảm thấy yên tâm, anh vươn tay ra chọt nhẹ lên cái mũi của Mộ Thiên Thanh, cung chiều nói: "Có một số việc sót ruột... Ngược lại sẽ bứt dây động rừng."

Mộ Thiên Thanh hơi cứng ngắc, yên lặng gật đầu một cái, đột nhiên Thượng Quan Mộc hành động mập mờ như thế làm cho lòng của cô hơi hoảng hốt, thiếu đi phần bi thương lúc ở trường học, giờ phút này... Cô chọt hiểu mình có chút không thích ứng được.

"Cũng không còn sớm nữa, anh đưa em về..." Thượng Quan Mộc phát hiện ra sự lúng túng trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh, thế nhưng anh lại không muốn thừa nhận, anh sẽ cho cô cơ hội từ từ thích ứng việc anh đang tồn tại trong sinh mệnh của cô.

Thượng Quan Mộc kiên trì xuống đưa Mộ Thiên Thanh đến dưới lầu, nhìn cô gái có chút không tự nhiên trước mặt, Thượng Quan Mộc lơ đãng nói, "Nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ gì cả..."

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái, hiện tại coi như cô có làm gì cũng vô ích, tổ kỷ luật không có cho cô câu trả lời chắc chắn trước, cô chỉ có thể chờ đợi kết quả...

Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng hôn lên trán Mộ Thiên Thanh, dịu dàng nói: "Lên đi."

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh muốn nói điều gì đó, lại phát hiện không biết nên nói gì, "Cám ơn..."

Thượng Quan Mộc cười một tiếng nhu hòa, cung chiều nói: "Đưa ngốc... Mau lên đi."

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái, yên lặng rời đi, sau khi về đến nhà, phát hiện Thẩm Duyệt Nhiên không có ở trong nhà, chỉ để lại một tờ giấy nhắn nói sẽ về trễ, bảo cô không cần chờ đợi.

Mộ Thiên Thanh tắm rửa xong, nằm ở trên giường, nhìn ánh đèn hơi yếu ở trên trần nhà, tâm tình của cô không khỏi nặng nề...

Một tiếng vang nhỏ phá vỡ không gian an tĩnh, Mộ Thiên Thanh lấy di động mở tin nhắn ra, là Thượng Quan Mộc nhắn tới, "Có em ở bên cạnh, mỗi ngày đều sẽ tươi đẹp. Ngủ ngon."

Chỉ một tin nhắn ngắn ngủn nhưng đột nhiên lại khiến lỗ mũi Mộ Thiên Thanh đau xót, trong nháy mắt nước mắt trong suốt tràn ngập hốc mắt... Đúng, cô nên tỉnh táo lại, mặt trời nhỏ của cô đã không còn là của cô nữa, cuộc đời của cô nên hướng về phía trước, mà không phải là ngoái đầu nhìn lại.

Mắt Mộ Thiên Thanh ngấn nước, nhưng khóe miệng dần dần nâng lên thành nụ cười, ngón tay vuốt ve qua lại màn hình, chỉ một câu "Ngủ ngon" nhưng lại thể hiện được tất cả thoải mái trong lòng cô.

Ngày hôm sau, sương mù đã bị ánh mặt trời chói mắt xua tan, thời điểm ánh mặt trời lóe sáng ở phía Đông, một ngày mới đã bắt đầu...

Gió thổi nhẹ, trong không khí tràn ngập hơi ẩm ướt bởi vì trận mưa lớn ngày hôm qua, hôm nay dưới ánh mặt trời dần dần bốc hơi, giống như tất cả không vui đều tan hết.

Mộ Thiên Thanh lười biếng lật người, nhú mắt lại rồi mới từ từ mở ra nhưng lại bị ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, cô nhắm mắt lại theo phản xạ, chờ đến sau khi thích ứng được thì mới từ từ mở ra lần nữa...

Mộ Thiên Thanh dụi dụi con mắt hơi sưng lên, cầm lấy điện thoại di động ở bên cạnh lên nhìn...

"Đã hơn mười giờ rồi?" Mộ Thiên Thanh kinh ngạc xác nhận lại xem bản thân mình có nhìn lầm hay không, có chút khó có thể tin, đã bao nhiêu năm cô không ngủ đến giờ này rồi?

Kể từ lúc bắt đầu làm cảnh sát, mặc kệ có một mối đến đâu thì đồng hồ sinh học của cô cũng sẽ chính xác đúng giờ đánh thức cô dậy, mà hôm nay...

Mộ Thiên Thanh nhú mày xuống giường, ra khỏi phòng ngủ đi tới toilet.

Thẩm Duyệt Nhiên vừa ăn vừa xem điện thoại, thấy Mộ Thiên Thanh ra ngoài, tùy ý nói: "Mình đã hấp bánh bao rồi, rửa mặt xong rồi qua đây ăn."

"Ừ." Mộ Thiên Thanh trả lời sau đó đi vào toilet, vừa mới đánh răng thì nghe phía ngoài truyền đến tiếng kêu to, cô cho là đã có chuyện gì xảy ra, vội vàng ném bàn chải đánh răng chạy ra ngoài, "Sao vậy? Sao vậy..."

"Câu qua đây nhìn đi." Thẩm Duyệt Nhiên hoàn toàn không để ý đến lời của Mộ Thiên Thanh, vội vàng ngoắc tay.

Mộ Thiên Thanh bắt đầu dờ dẫm ánh mắt, không để ý đến Thẩm Duyệt Nhiên nữa, lại đi vào toilet rửa mặt, hoàn toàn làm như không thấy Thẩm Duyệt Nhiên đang âm ỉ ở bên ngoài, cho đến tất cả đã xong xuôi thì mới từ từ ngồi xuống bàn cơm, "Tại sao hôm nay cậu không đến tiệm hoa?"

"Buổi sáng không có việc gì, buổi chiều mới qua đó." Thẩm Duyệt Nhiên tùy ý trả lời một tiếng, liền đưa điện thoại đến trước mặt Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhìn trang web trên điện thoại, tay cầm bánh bao đột nhiên hơi chậm lại, để bánh bao trong tay xuống bàn... Phía trên là hình cô và Thượng Quan Mộc xuất hiện thân mật cùng nhau trong ngày kỷ niệm thành lập trường cảnh sát, còn có... hình bọn họ ở trong đình nhỏ, Thượng Quan Mộc ôm lấy cô, đặt một nụ hôn lên trán cô.

."Nói đi, hiện tại hai người đã phát triển đến mức nào rồi hả?"

Thẩm Duyệt Nhiên bày ra bộ dạng thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị nói.

Đột nhiên mặt của Mộ Thiên Thanh đỏ lên, tròn mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên một cái, thừa dịp mà nói: "Mình cũng chỉ muốn thử xem ra sao..."

<< Ngôi sao trong giới cảnh sát Thượng Quan Mộc cùng cảnh sát Mộ Thiên Thanh công khai tình yêu thầm kín năm năm, ở ngày kỷ niệm thành lập trường cũ, ân ái ngọt ngào. >>

Nhìn qua tựa đề, Mộ Thiên Thanh không tự chủ được nghĩ tới tin nhắn tối hôm qua, trong lòng có một chút âm ỉ lướt qua.

Thẩm Duyệt Nhiên dò xét nhìn Mộ Thiên Thanh, cho đến khi Mộ Thiên Thanh nghi hoặc nhìn cô, cô mới ung dung chậm rãi nói: "Theo khứu giác nhạy bén của một người ở cùng cảnh sát N năm, mình phát hiện... Có gian tình."

"..." Mộ Thiên Thanh nhướng mắt, che giấu tâm tình đang hỗn loạn của mình, vội vàng cầm bánh bao lên cắn một cái.

Thẩm Duyệt Nhiên dời cái ghế qua bên cạnh Mộ Thiên Thanh, mấp máy môi dưới, yếu ớt hỏi: "Chuyện đó... Thiên Thanh, cậu buông tha... Buông tha cho mặt trời nhỏ của mình rồi sao?"

Rõ ràng động tác của Mộ Thiên Thanh cứng đờ, một lát sau, cô mới thoải mái cười một tiếng, "Không phải mình buông tha cho mặt trời nhỏ của mình, chỉ là... mặt trời nhỏ chỉ thuộc về hoa hướng dương lúc nhỏ. Hôm nay mình... Đã không cần nữa."

Thẩm Duyệt Nhiên nghe được cô như vậy nói, khóe miệng cũng dần dần cười lên, cô ấy vui vẻ, lập tức chồm lên trước ôm lấy Mộ Thiên Thanh, cảm động nói: "Thiên Thanh... mình thật sự vui vẻ, rất cuộc cậu cũng nguyện ý buông xuống rồi."

Mộ Thiên Thanh mặc cho Thẩm Duyệt Nhiên ôm, trong đôi mắt lại mờ mịt hơi nước.

Trời cao vẫn ưu ái cô, lúc nhỏ có mặt trời nhỏ làm bạn, sau khi mất đi mặt trời nhỏ thì cô lại có Tiểu Nhiên và Thượng Quan ở bên người...

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh rơi vào màn hình điện thoại, miệng nhếch lên thành một nụ cười thân nhiên, bắt đầu từ giờ khắc này, cô chính là mặt trời nhỏ của mình, yêu mình, quan tâm đến chính mình...

Đối lập với căn hộ nhỏ nhỏ, tràn ngập hơi thở ấm áp thì giờ phút này tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lâm đang phải chịu áp suất cực thấp.

"Nếu cậu còn dám đưa loại báo cáo hạng mục như thế này ra xin chỉ thị của tôi thì ông nên đưa đơn từ chức lên trước đi." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nhưng tiếng nói lại lộ ra lạnh lẽo rùng mình, chậm rãi tràn ra từ đôi môi mỏng.

Tổng Kinh Lý bên đầu tư lập tức sợ đến mức đồ mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng cầm báo cáo liên tục vâng dạ thối lui ra khỏi phòng làm việc, mãi cho đến khi ra khỏi phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, anh ta vẫn không dám thở mạnh như cũ, sau khi bình ổn lại hơi thở và tim đang đập loạn thì mới quay đầu lại liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc vừa đẩy vừa nặng, âm thầm nuốt nước miếng.

Lúc này, Hình Thiên cũng đang đi tới đây, Tổng Kinh Lý vội vàng thỉnh giáo vị thư kí này, "Thư ký Hình.. Hôm nay Tổng giám đốc...?"

Hình Thiên liếc nhìn cửa phòng làm việc đang đóng lại, nhún vai với Tổng Kinh Lý đang khiêm tốn thỉnh giáo một cái, sau đó lắc đầu đi lướt qua anh ta, gõ cửa đi vào phòng làm việc.

Sắc mặt Tổng Kinh Lý nặng nề, mặc dù ngày thường tổng giám đốc lạnh giống như khối băng, nhưng cũng chỉ dùng ánh mắt sắc bén giết chết người chứ tuyệt đối không giống như hôm nay, thể hiện rõ sự tức giận của mình ra ngoài...

Mang theo bộ mặt khổ não, Tổng Kinh Lý mờ mờ rời khỏi tầng lầu cao nhất có áp suất thấp này, rồi lại lấy khí lạnh và áp suất thấp mà mình đã phải chịu đựng phát tiết khắp toàn bộ phòng đầu tư, lập tức chỉ trong nháy mắt áp suất thấp đã lan tràn ra khắp Tập đoàn Thiên Lâm.

Hình Thiên nhìn đôi mắt tĩnh mịch đen như mực, đôi môi mỏng hơi mấp máy của Lãnh Tinh Hàn, không khỏi âm thầm nhếch miệng, tối ngày hôm qua mất nhiều công sức như vậy, nhưng kết quả sau cùng lại khiến Đại ca không hài lòng, mà sáng sớm hôm nay, tin tức Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh kia...

Hình Thiên nghĩ tới đây, mắt nhìn tài liệu trong tay, âm thầm mím môi, nhắm mắt giao cho Lãnh Tinh Hàn, nói: "Quý này Đông Nam Á giảm 0.1%."

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo nhìn Hình Thiên, hiển nhiên chất vấn việc này, "Vấn đề ở chỗ nào?"

"Em đã phân tích..." Hình Thiên đẩy mắt kiếng một cái, nói tiếp: "Gần đây đế quốc Sun vẫn luôn nhằm vào Thiên Lâm, chỉ cần là giao dịch trên tay Thiên Lâm, nhất định bọn họ sẽ đi tranh, cho nên..."

"Sun?" Mây kiếng của Lãnh Tinh Hàn hơi chau lại, đôi mắt chim Ưng phát rét, ánh mắt lơ đãng rơi xuống màn hình máy vi tính, trên đó là ảnh Thượng Quan Mộc đang hôn nhẹ lên trán Mộ Thiên Thanh, nhìn qua... Cực kì chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

"Vâng." Hình Thiên đáp một tiếng sau đó nói: "Bọn họ nổi lên trong thương giới vào ba năm trước đây. Lấy thể ngựa đen nhanh chóng khẳng định vị thế ở thương giới. Tổng giám đốc phía sau màn còn thần bí hơn Đại ca rất nhiều... Chưa bao giờ tham dự bất kỳ hoạt động gì của thương giới. Nghe nói trong nội bộ công ty cũng không có bao nhiêu người gặp qua người này."

Hình Thiên nói xong rồi nhìn Lãnh Tinh Hàn. Nếu như nói Đại ca là nhân vật truyền kì của thương giới thì như vậy để quốc Sun là thần thoại của thương giới... Quạt khỏi bất ngờ. Phát triển nhanh chóng nhưng lại ổn định một cách đáng kinh ngạc.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt trở về trên máy tính. Không quá để ý đến lời Hình Thiên nói. Ngón tay thon dài lật xem tài liệu quý này. Mây kiếng hơi chau lại. Đôi mắt đen như mực sâu thẳm nhìn sơ lược một chút. Cũng không thèm ngẩng đầu lên hỏi: "Chỉ gần đây mới để mắt tới Thiên Lâm sao?"

"Vâng." Hình Thiên gật đầu một cái.

Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn nâng lên thành một độ cong như có như không. Trong đáy mắt đều là suy nghĩ sâu xa. Anh vẫn lật bảng báo cáo tài vụ như cũ. Chậm rãi nói: "Tôi không thích cảm giác bị người ta dấn đạp..."

Sống lưng Hình Thiên không khỏi run lên.

Động tác lướt web của Lãnh Tinh Hàn đột nhiên hơi chậm lại. Khóe miệng giống như tự lẩm bẩm nói: Nhắm vào... Cần gì như vậy.

Trong thoáng chốc đáy mắt hiện ra bất đắc dĩ cùng thương cảm.

Hình Thiên nhú mày. Không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn. Từ hôm qua sau khi Đại ca rời khỏi đây rồi trở lại thì hình như có chút thay đổi. Toàn thân cũng bị bao phủ bởi một tầng sát khí làm cho người ta khó có thể tiếp cận được.

“Thông báo với người phụ trách Đông Nam Á là một giờ sau họp.” Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm đóng bảng báo cáo tài vụ lại đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Hình Thiên, hỏi: “Tối ngày hôm qua có thuận lợi không?”

“Đều ở trong dự liệu, Thượng Quan Mộc và...” Hình Thiên nhìn mặt Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh không gợn sóng ... “Và Mộ Thiên Thanh có đến bến tàu Hoàng Gia nhưng không có đi vào.”

Lãnh Tinh Hàn cũng không cảm thấy bất ngờ, Mộ Thiên Thanh là một bầu máu nóng nhưng Thượng Quan Mộc không phải đứa ngốc.

Mặc kệ đối phương thả tin tức có phải là thật hay không thì tạm thời cũng không có lý do gì để xung đột chính diện với Thiên Lâm. Không chỉ bởi vì địa vị của Thiên Lâm ở thành phố A mà còn có...

Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn, không tự chủ vừa nhìn về phía màn hình máy vi tính. Đôi mắt đen như mực dần dần hiện lên nụ cười như có như không, tươi cười còn thoáng mang theo giễu cợt nhàn nhạt.

Hình Thiên cũng không tự chủ liếc nhìn máy vi tính. Mặc dù không thấy gì cả nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ, anh âm thầm thờ dài rồi hỏi: “Người dẫn cảnh sát tới là ai?”

“Mục Sâm.” Lãnh Tinh Hàn nói chuyện đồng thời thu hồi ánh mắt.

Chân mày Hình Thiên nhíu sâu hơn, nghi ngờ nói: “Ngược lại người này có chút bản lĩnh. Chỉ có mấy năm thế mà anh ta ... Đã dám xuất hiện quang minh chính đại không chút kiêng kỵ trước mặt chúng ta.”

Lúc Hình Thiên đang cau mày thì Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói: “Người phía sau màn không phải là cậu ta.”

“Không phải?”

“Ừ.” Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm đáp một tiếng.

Trên thế giới này, người hiểu rõ anh không nhiều lắm, hơn nữa người có thể mỗi một bước đều có suy nghĩ giống anh càng thêm ít đến thương cảm...

Mà Mục Sâm... thì lại không có cái khả năng này.

*

Tổng cục cảnh sát thành phố A.

Trong phòng hội nghị nhỏ, sếp Lý nhìn mấy người trong tổ kỷ luật, hỏi: “Đối với chuyện tình của Mộ Thiên Thanh, các anh có ý kiến gì không?”

“Biểu hiện của Mộ Thiên Thanh từ lúc học ở trường cảnh sát cho đến khi làm việc trong khu Nam cũng không tệ. Người cũng coi như đầy đủ tiêu chuẩn... Nếu cứ như vậy mà cách chức thì hình như có chút không đề ý đến tình người rồi.”

“Đúng vậy... Huống chi chuyện này có thể là hoàn toàn bịa đặt, rất có thể là do những tên côn đồ các ké kia nghĩ biện pháp chơi cảnh sát chúng ta thôi...”

Tuy là nói như vậy nhưng... đã tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với cục cảnh sát. Bây giờ bên cánh báo chí còn cắn chặt không thả...”

“...”

... ..

Sếp Lý nhìn mọi người ồn ào lộn xộn nghị luận, cũng không khỏi rơi vào tình thế khó xử. Ngày hôm qua Thượng Quan Mộc có tìm ông, về công hay về tư ông đều phải nể mặt nhưng bên tổ kỷ luật phải làm sao đây? Ông cũng không thể quá mức khư khư cố chấp.

Trong lúc bên trong phòng họp giằng co không xong thì điện thoại của sếp Lý đột nhiên vang lên, ông bảo mọi người tiếp tục sau đó đứng dậy ra khỏi phòng họp nhận điện thoại: “Chủ tịch Thượng Quan... Có gì dặn dò?”

Thượng Quan Địch ở trong điện thoại cười cười ha ha, nói: “Sếp Lý thật đúng là khách khí quá.”

Sếp Lý cũng nở nụ cười, khách khí đôi câu với Thượng Quan Địch.

“Cũng không phải là chuyện lớn gì...” Thượng Quan Địch đạo đức giả, chậm rãi nói: “Hai ngày nay bận rộn nên không có gặp Tiểu Mộc. Hôm nay xem báo thì lại phát hiện thằng nhóc này gây ra chuyện lớn như vậy...”

“Ai! Tại sao chủ tịch Thượng Quan lại nói như vậy. Sếp Mộc lưu luyến si mê bạn gái năm năm, bây giờ là thần tượng trong lòng rất nhiều cô gái đấy...” Sếp Lý cười nói, tất nhiên trong lòng cũng hiểu cú điện thoại này của Thượng Quan Địch có dụng ý gì, ông cố ý dẫn câu chuyện, nói: “Ai! Cảnh sát Mộ tốt như vậy lại bị người ta ác độc hãm hại, tố cáo nhiều lần... Khó trách sếp Mộc lại lo lắng đến thế.”

“Thằng nhóc này quả thật không thể làm cho tôi bớt lo được...” Thượng Quan Địch thờ dài.

“Sao lại như vậy. Thành tích của sếp Mộc ở giới cảnh sát thì ngài cũng thấy rồi đấy...” Sếp Lý nói, trong lòng lại cân nhắc nên nói thế nào cho Thượng Quan Dịch hiểu tổ kỹ luật bọn họ chỉ viết báo cáo, còn chuyện của Mộ Thiên Thanh dù sao cũng đã tạo thành ảnh hưởng tiêu cực, coi như có viết báo cáo đưa lên... cuối cùng rốt cuộc có thể thông qua hay không cũng là do cục trưởng Trương phê chuẩn.

Đang lúc sếp Lý khó xử thì nghe Thượng Quan Dịch chậm rãi nói: “Gần đây cục trưởng Trương bận việc sao? Cũng đã lâu cũng không có cùng ông ấy đi ra ngoài đánh Golf rồi...”

“Gần đây cục trưởng Trương rất tốt, ngài cũng biết hiện tại thành phố A vẫn được coi là yên bình...” Khóe miệng Sếp Lý nở nụ cười.

“Để tôi gọi điện thoại cho ông ấy...”

“Chủ tịch bận rộn rồi.” Sếp Lý khiêm tốn nói hết rồi cúp điện thoại. Sau đó ổn định lại tâm tình của mình một chút, đi vào phòng họp nhỏ. Lần này sau khi ông đi vào cũng không rồi rầm rừ, trực tiếp đưa ra quyết định cuối cùng...

“Xét đến biểu hiện xuất sắc của Mộ Thiên Thanh ở trong đội cảnh sát thì nên cho cô ấy một cơ hội nhưng xét đến phản ứng của dân chúng thì tạm thời... chuyển cô ấy qua bên tổ dân sự.”

Bên trong phòng làm việc của chủ tịch, Thượng Quan Mộc đang nhàn nhã uống trà nhìn gương mặt tối thui của Thượng Quan Dịch, trên khuôn mặt tuấn đạt bình tĩnh không gợn sóng.

Gương mặt Thượng Quan Dịch lạnh lùng nhìn Thượng Quan Mộc đang nhàn nhã, cắn răng nghiêng lợi nói: “Người phụ nữ này đáng giá không?”

Ánh mắt Thượng Quan Mộc nhìn chăm chăm người cha rất có ảnh hưởng trong giới chính trị ở thành phố A này, nhàn nhạt nói: “Yêu chính là yêu. Không thể nói là đáng giá hay không được.”

“Yêu? Hừ...” Thượng Quan Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, “Bất kể cái gì cũng không quan trọng sao, ngay cả tiền đồ trước mặt cũng không cần há?”

Thượng Quan Mộc vừa nghe xong thì đột nhiên cau mày, “Vậy ba và mẹ thì sao?”

“Chúng ta không giống nhau.”

“Đúng vậy... Ba và con không giống nhau.” Thượng Quan Mộc hơi tức giận: “Ba mẹ rất may mắn. Yêu nhau trong hoàn cảnh lấy đám cưới làm điều kiện tiên quyết... nhưng không phải mỗi người đều may mắn giống như ba mẹ được.”

Thượng Quan Dịch vừa nghe xong, không khỏi bất đắc dĩ thở dài đứng lên. Đứa con trai này nhìn qua thì tao nhã lịch sự nhưng mức độ ngoan cố cũng không phải là chuyện đùa. Vì để cho ông phải gọi điện thoại, thậm chí nó có thể uy hiếp ông thôi lui khỏi võ đài chính trị, “Nếu mẹ con biết được nhất định sẽ bị con làm cho tức chết.”

“Con cũng không cần chỗ đứng trong thương giới giống như mẹ.” Thượng Quan Mộc nhàn nhạt nói một câu, sau đó buông ly xuống, đứng dậy, “Con đi trước...”

Nói xong cũng không đợi Thượng Quan Dịch nói gì thì người đã ra khỏi phòng. Ở thời điểm đóng cửa lại, thái độ của Thượng Quan Dịch dần dần thay đổi, sắc mặt ông bị bao phủ bởi vẻ âm trầm.

Ông thu hồi ánh mắt về, cầm điện thoại di động trên bàn lên, lạnh đạm bấm một dãy số rồi chờ đợi. Vẻ đa mưu túc trí do nhiều năm lăn lộn trong giới chính trị lan tràn nơi đáy mắt...

*

Lúc Trương Mộ Dương nhận được điện thoại của Thượng Quan Dịch thì không chỉ có tươi cười mà còn có thể nói là trong dự tính.

Thượng Quan Dịch là hạng người nào, ông biết rất rõ? Một người đàn ông có thể vùng vẫy ở trong giới chính trị như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường nhưng lại vì một cảnh sát nho nhỏ mà mở miệng. Nếu như không có lợi ích lớn hơn thì cho dù là vì Thượng Quan Mộc thì ông ta cũng sẽ không chịu mở miệng.

Chỉ là những thứ này không có quá nhiều quan hệ với ông. Ông chỉ cần bán nhân tình, chậm rãi, đỉnh đạc đứng trước mặt ký giả nói mấy câu thì ông đã được cả danh và lợi rồi.

Lần này, đối với Lãnh Tinh Hàn, Từ Mộ Dương không chỉ có bội phục mấy phần. Nếu như người trẻ tuổi này tham gia vào giới chính trị, tiền đồ tuyệt đối không có ranh giới.

Rốt cuộc sau khi Lãnh Tinh Hàn vào thương giới, tiền đồ như thế nào thì không biết nhưng vào giờ phút này, Mộ Thiên Thanh đang ở trong nhà chờ đợi thì lại nóng nảy vô cùng. Mặc dù Thượng Quan Mộc khiến cô bình tĩnh hơn nhiều nhưng kết quả còn chưa có thì làm sao cô có thể yên tâm cho được?

Vì muốn dời đi sự chú ý của mình, Mộ Thiên Thanh quét dọn trong nhà từ đầu tới cuối một lần nhưng lúc đang chờ đợi thì không thể nào giống như bình thường được, điều này khiến cho cô rất đau đầu.

Cuối cùng Mộ Thiên Thanh buồn chán cầm tập án hình sự lên nhìn một chút, đột nhiên... Cô hơi nhủ mảy, trên mặt dần dần lộ ra sắc thái mê hoặc...

Cô hồi tưởng lại chuyện xảy ra hôm qua, sau đó lấy điện thoại di động ra, nhìn hai tin nhắn đó. Cô không có tra ra được nơi phát ra tin nhắn, đối phương đã che dấu số điện thoại thì tất nhiên sẽ không lưu để lại dấu vết cho cô lần theo.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Thanh bấm một dãy số, đợi đến khi điện thoại thông thì vội vàng nói: “Tôi là Mộ Thiên Thanh ở khu Nam. Tôi muốn hỏi đã tra ra vấn đề của đám cá biển của công ty hải sản Hải Nguyên tối ngày hôm qua chưa?”

Đầu tiên trong điện thoại im lặng, sau một lúc mới vừa truyền đến một giọng nam: “Cảnh sát Mộ? Xin lỗi... Bây giờ cô vẫn còn đang bị điều tra. Chuyện cô hỏi tạm thời...”

Cùng là cảnh sát, đối phương còn chưa nói xong thì Mộ Thiên Thanh đã hiểu. Sắc mặt của cô có chút xấu hổ, giật giật khóe môi, ngượng ngùng nói: “Tôi... tôi quên mất.”

“Không sao”

Mộ Thiên Thanh cúp điện thoại. Chuyện vốn không muốn để ý đến nữa lại bị khơi ra, trong nháy mắt cảm xúc ngọt ngào tràn ngập trong lòng... Sau đó cô thuận theo tự nhiên nhớ lại nguyên nhân gây ra chuyện rồi lại thuận theo tự nhiên nghĩ đến Lãnh Tinh Hàn.

Vốn tâm tình đã có chút sáng sủa lại dần dần bị mây đen bao phủ...

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh tự giễu, khóe môi giật giật, hơi tựa lưng vào ghế sa lon. Ánh mắt không có tiêu cự nhìn đèn trần, con người dần dần tan rã. Cô không muốn nghĩ tới nhưng... Trong đầu vẫn luôn quanh quẩn gương mặt lạnh lùng tựa như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn...

Đột nhiên trong đầu Mộ Thiên Thanh thoáng qua một điểm sáng. Cô lập tức ngồi dậy, chỉ nghe cô tự lẩm bẩm nói: Tại sao đối phương lại cố ý nói giao dịch của Dạ Ứng có liên quan đến tập đoàn Thiên Lâm. Hai bên có quan hệ gì với nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Không phải là anh?!

“Tại sao đối phương lại cố ý nói giao dịch của Dạ Ứng có liên quan đến tập đoàn Thiên Lâm. Hai bên có quan hệ gì với nhau...”

Suy nghĩ này chiếm toàn bộ tâm trí Mộ Thiên Thanh, cô từ từ xâu chuỗi lại những việc kì lạ xảy ra gần đây, như tìm ra được manh mối gì đó nhưng rồi lại thiếu đi một mắt xích quan trọng để kết nối các dữ kiện với nhau.

Càng nghĩ... Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh càng rối rắm, bởi vì càng rối rắm nên ham muốn tìm ra chân tướng càng mãnh liệt hơn, và lại chuyện này lại liên quan mật thiết với Lãnh Tinh Hàn.

“Chắc chỉ là trùng hợp thôi...” Mộ Thiên Thanh tự lẩm bẩm nhưng trên mặt lại thoáng lo lắng, thậm chí sâu thẳm trong lòng càng lo nghĩ mãnh liệt hơn.

Cô không muốn liên quan gì đến Lãnh Tinh Hàn nhưng trong lòng lại hoàn toàn bất an không yên.

Mộ Thiên Thanh cắn môi, bây giờ cô không có cách nào điều tra ra được nhưng những dữ kiện đó lại giống như hàng ngàn con kiến bò khắp người làm cô bứt rứt, khó chịu, không có cách gì lắng xuống.

Cuối cùng, Mộ Thiên Thanh nâng mắt lên sau đó đứng dậy thay đồ, mang giày rồi ra khỏi nhà trọ, bắt xe tới tập đoàn Thiên Lâm.

Dọc đường đi Mộ Thiên Thanh chỉ ngồi im lặng, vẫn không hiểu rõ lòng mình. Cô không muốn gặp anh nhưng lại muốn xác thực chuyện hôm qua không có liên quan đến anh.

Khi Mộ Thiên Thanh đứng trước tòa cao ốc của tập đoàn Thiên Lâm thì đột nhiên có chút chần chừ, cô đứng cạnh một bồn hoa nhỏ, hơi ngẩng đầu lên thì thấy bảng logo của tập đoàn Thiên Lâm chiếu sáng rực rỡ nhờ phản chiếu của ánh mặt trời sớm mai, thì hơi ngần người...

“Tin... Tin...”

Tiếng còi xe chói tai ở bên đường kéo suy nghĩ Mộ Thiên Thanh trở lại, cô thu hồi tầm mắt. Trong giây lát tầm nhìn của cô tới lại bởi phản xạ của ánh sáng, sau đó cô từ từ thích ứng trở lại thì nhìn thấy cổng chính của tập đoàn Thiên Lâm.

Toàn bộ kiến trúc đều được thiết kế bằng pha lê tinh xảo trong suốt thể hiện phong cách thương mại hiện đại đúng tiêu chuẩn. Cửa của Thiên Lâm cao ba mét rưỡi nổi bật với phong cách độc đáo, phía trên cửa kính xoay tròn cũng có logo của Thiên Lâm không biết được ai thiết kế tài tình, bất kể người nào đi tới thì tự động xoay tròn vô cùng chuẩn xác.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, tự nói với mình rằng chẳng qua cô chỉ đến xác thực chuyện tồi qua mà thôi, sau đó cất bước đi vào trong tập đoàn Thiên Lâm.

“Chào cô, xin hỏi cô có chuyện gì?” Cô gái tiếp tân mỉm cười chuyên nghiệp, giọng ngọt mà không ngấy nhưng ánh mắt lại thoáng lạnh lùng kiên nghị trái ngược với cảm xúc trên mặt.

“Chào cô, tôi tìm Lãnh Tinh Hàn.”

Con người của cô tiếp tân thoáng chút cười giễu, khóe môi nhếch lên mỉm cười như cũ, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

A...

Mộ Thiên Thanh nhìn cô tiếp tân mỉm cười, khóe miệng hơi co quắp, nặng nề nói: “Không có.”

Đáy mắt cô tiếp tân càng khinh thường nhiều hơn, “Thật xin lỗi, nếu cô không hẹn trước... Chúng tôi không thể để cô lên được.”

Rời khỏi giới thượng lưu quá lâu, Mộ Thiên Thanh đã quên mất tổng giám của một tập đoàn sao có thể tùy tiện muốn gặp là gặp được. Hơn nữa... Người đó lại là Lãnh Tinh Hàn nữa.

Cô hơi nhếch môi nhìn về thang máy màu vàng nhạt phía trước khe thờ dài, xin lỗi tiếp tân rồi xoay người rời đi...

Quầy lễ tân bên này có người lên tiếng, “Giờ ai cũng dám đến tìm tổng giám đốc?” Mới vừa rồi đối với Mộ Thiên Thanh nhu thuận thì giờ lại nhỏ giọng cười lạnh với lễ tân bên kia, “Thật không suy nghĩ lại đi, tổng giám đốc chúng ta ai ai cũng thấy được sao? Tôi vào công ty đã nửa năm mà vẫn chưa thấy qua nữa là.”

“Những chuyện ruồi bu thế này, cô còn không quen sao?” Ý nói những việc này xảy ra như cơm bữa.

“Nhìn quen giống như những mặt hàng via hè nhưng loại này thì là lần đầu tiên ‘điện kiến’...”

“Cũng đúng.” Những người bên cạnh cũng cười giễu cợt: “Ngay cả những người lao động, đẳng cấp thấp mà cũng dám tìm tổng giám đốc nữa? Ha ha...”

“A...? Người vừa rồi thấy rất quen?” Một giọng nói khác chen vào: “Hình như là bạn gái của Thượng Quan Mộc đó?”

“Ôi trời! Người vừa rồi đúng là...” Lễ tân vừa nói liền cảm lấy cuốn tạp chí thì thấy bóng dáng của Mộ Thiên Thanh trên bìa ngoài, kinh ngạc nói: “Đúng là bạn gái của Thượng Quan Mộc đó...”

Lời của cô ta vừa thốt ra thì không gian trong đại sảnh lớn rộng, ngập ánh mặt trời như vậy chợt ngưng đọng, trong nháy mắt bầu không khí rét lạnh bủa vây khắp nơi...

Lãnh Tinh Hàn bỏ hai tay vào túi quần, gương mặt như điêu khắc lạnh lùng, mắt như chim Ưng khẽ nheo lại, tầm nhìn cúi thấp, hai tay đút túi quần, yên lặng nhìn về phía Mộ Thiên Thanh.

Hình Thiên giật giật khóe miệng còn sống lưng mấy vị quản lý cấp cao đi theo phía sau đã đổ mồ hôi lạnh, bọn họ không quan tâm đến chuyện của Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh nhưng bây giờ ở trước sảnh lớn của công ty lại có người nhiều chuyện trong giờ làm việc như vậy... Hình như là có vấn đề rồi.

Ánh mắt của vài vị quản lý không khỏi nhìn về quản lý bộ phận nhân sự thì thấy sắc mặt anh ta lúc thì trắng lúc thì xanh... Cũng may vào thời điểm này, rốt cuộc có người ở quầy lễ tân tình mắt phát hiện ra sự hiện diện của bọn họ.

"Tổng... Tổng giám đốc..." Tuy làm việc tại quầy lễ tân của Thiên Lâm hơn ba năm nhưng số lần cô nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn cũng không nhiều, lúc cảm thấy không khí không thích hợp, ánh mắt liếc nhìn mọi người đang đứng ở cầu thang xoay tròn, đồng thời cũng nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn thì mặt mày tái mét.

Mấy cô gái ở quầy lễ tân giống như bị cho một cái tát, một đám run rẩy kêu "Tổng giám đốc...", mặc kệ thấy hay là không thấy Lãnh Tinh Hàn thì mấy cô này đều không dám nhìn mặt anh, toàn bộ đều im lặng cúi đầu.

Lãnh Tinh Hàn thêm quan tâm đến mấy cô gái này, đôi mắt đen như mực của anh vẫn cứ nhìn Mộ Thiên Thanh, hình như bên tai còn lảng vảng lời nói của mấy cô lễ tân lúc này.

“Mộ Thiên Thanh.” Lãnh Tinh Hàn gọi tên cô, giọng của anh rét lạnh, quỵ dị vang lên giữa không gian.

Mộ Thiên Thanh như không nghe thấy, vẫn tiếp tục cất bước, mặt Lãnh Tinh Hàn càng lạnh thêm mấy phần, Mộ Thiên Thanh đang đi gần tới cửa xoay tròn thì giọng anh càng trầm hơn gọi lại: “Mộ Thiên Thanh!”

Mộ Thiên Thanh đột nhiên ngăn người dừng bước, suy nghĩ như bị kéo lại, cô hơi nhú mào như nghe thấy ai gọi, đến khi cảm giác được một ánh nhìn lạnh lùng phía sau, mới xoay người nhìn lại...

Ngay lập tức chạm vào ánh mắt như chim Ưng thâm thúy của Lãnh Tinh Hàn thì Mộ Thiên Thanh không tự chủ được nhếch môi, đứng yên tại chỗ, cửa xoay tròn sau lưng chuyển động nhẹ nhàng, không gian rộng lớn lại thêm phần cứng nhắc.

Lãnh Tinh Hàn nâng bước chân đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh, gầy da màu đen bóng loáng giẫm ở trên sàn sáng bóng phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, âm thanh có quy luật như vậy lại làm cho người ta hít thở không thông.

Lãnh Tinh Hàn lấy một loại khí thể vương giả bề ngễ thiên hạ dừng lại ở trước mặt Mộ Thiên Thanh, ánh mắt anh rũ xuống, trong ánh mắt hiện lên tức giận nhàn nhạt, anh trừng mắt, lạnh nhạt hỏi: "Em đến tìm anh?"

Tuy rằng là nghi vấn nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

"Ai nói em tới tìm anh?" Mộ Thiên Thanh phản pháo, ánh mắt bối rối nhìn về quây lễ tân, chỉ là bị thân hình cao lớn của Lãnh Tinh Hàn chắn tầm nhìn.

Lãnh Tinh Hàn nhìn bộ dạng của cô, môi mòng lạnh không tự chủ ẩn chứa chút vui vẻ nhưng chính anh lại không ý thức được điều đó, "VẬY... Em tới Thiên Lâm làm gì?"

"Em..." Mộ Thiên Thanh cảm thấy như không có cách nào thở được, trên người Lãnh Tinh Hàn tỏa ra khí thể áp chế bức bách làm cho các sợi dây thần kinh trong đầu cô căng lên như dây đàn, "...Em đến tìm Hình Thiên."

Cô vừa nói xong thì lập tức mặt Lãnh Tinh Hàn đen lại, Hình Thiên cũng không khá hơn, đau khổ như ăn mướp đắng, trong lòng bị thương gào khóc: Cảnh sát Mộ, sao cô lại bán cái sang cho tôi, lấy tôi làm bia đỡ đạn...

Mấy cô gái mới vừa ở quây lễ tân tám chuyện xôn xao thì giờ phút này trong lòng thấp thỏm không yên, len lén nhìn hai người, âm thầm nghĩ tại sao lúc này không gọi điện hỏi sếp, cũng không nhanh nhay chuyện hai ngày nay dính dáng đến Mộ Thiên Thanh, vạn nhất đắc tội với tổng giám đốc, bản thân và công việc sợ cũng khó mà giữ được...

Mà những nhân viên này chỉ có thể nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều có những thắc mắc không biết hỏi ai, đáng tiếc... Cũng không dám đi xác thực chuyện gì.

Mộ Thiên Thanh đang suy tư, tự thầm mắng bản thân lại mất bình tĩnh khi giáp mặt với Lãnh Tinh Hàn, đối với những ánh mắt xung quanh đang dòm ngó thì Lãnh Tinh Hàn không nói hai lời mà kéo cổ tay Mộ Thiên Thanh đi về phía thang máy...

Hình Thiên phản ứng cực nhanh, ngay lúc Lãnh Tinh Hàn xoay người lại đã đi trước bấm nút thang máy chuyên dụng.

"Anh buông tay em ra!" Sắc mặt Mộ Thiên Thanh ửng hồng vô cùng kinh ngạc, những ánh mắt không tin được nhìn chăm chăm lên người cô làm cô cảm tưởng như có những mũi tên đang bắn về phía mình...

Mộ Thiên Thanh nhú mày, giãy giụa không thôi nhưng cũng vô ích, thấp giọng: "Lãnh Tinh Hàn, anh buông em ra... Rất nhiều người đang nhìn."

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, môi mòng phát ra giọng nói không chút tình cảm: "Ai dám nhìn?"

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên, muốn phản bác thì thấy mọi người xung quanh, bao gồm cả Hình Thiên đang đứng đợi ở thang máy đều quay mặt đi hết.

Gương mặt Mộ Thiên Thanh nhất thời đen lại, chưa kịp phản ứng đã bị Lãnh Tinh Hàn kéo vào thang máy, ngay khi cô tức giận thì cửa thang máy vàng nhạt từ từ đóng lại ngăn cách những ánh mắt bên ngoài.

Thang máy dần dần lên cao, không gian bên trong giữa hai người thu hẹp lại, một người thì lạnh lẽo, một người thì ưu tư phức tạp.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh đang thở hổn hển, lãnh đạm hỏi: "Tìm anh làm gì?"

"Em đã nói rồi... Em tới tìm Hình Thiên." Mộ Thiên Thanh quật cường nói, đã quên mất mục đích của việc tới đây.

Mắt Ưng của Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo lại, con ngươi đen như mực, sâu không thấy đáy như muốn cắn nuốt người đứng trước mặt: "Em hãy lặp lại lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Em không còn là hoa hướng dương của anh!

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhú đôi mắt chim Ưng, con ngươi sâu không thấy đáy như muốn cắn nuốt người đang đứng trước mặt, lạnh lùng nói: "Em lặp lại lần nữa?"

Mộ Thiên Thanh thấy thần sắc Lãnh Tinh Hàn như vậy thì trong đầu cảm thấy mờ mịt, thân thể không tự chủ được lùi về phía sau cho đến khi cảm thấy không còn đường lùi nữa mới dừng lại.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt, hai khe hẹp dài bắn ra tia sáng sắc bén giống như chỉ cần Mộ Thiên Thanh nói ra cái gì đó thì sẽ lập tức ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức.

Không gian bên trong thu hẹp lại, cảm giác vô cùng bức bí làm cho Mộ Thiên Thanh gần như không thở nổi, cô thấy mắt Lãnh Tinh Hàn đen như mực vô cùng âm u, áp a áp ứng nói: “Em... Em... Em tới... Tới tìm... Tới tìm Hình... Hình... Hình...”

Giọng Mộ Thiên Thanh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng giống như con muỗi, ánh mắt lảng tránh không dám nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô thẳm rủa chính mình...

Mộ Thiên Thanh, lúc này mi đúng là không có lập trường mà!

Mộ Thiên Thanh cắn môi, không thể nói được tâm tình đang phức tạp, trong lòng thoáng u sầu.

Lãnh Tinh Hàn thấy cô như vậy cũng không bỏ qua, nhân nhạ hỏi: “Tìm anh có chuyện gì?”

“Em đã nói không có tìm...” Lòng Mộ Thiên Thanh vốn đang rối rắm thì lại nghe Lãnh Tinh Hàn hỏi, không khỏi tức giận mà bật ra lời cũng đồng thời ngẩng đầu lên tiếp xúc với ánh mắt Lãnh Tinh Hàn, nhất thời không có chí khí, giọng cũng nhỏ lại, chữ cuối nghẹn ở khóe miệng, “...Anh...”

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch môi mỉm cười, nhìn cô gái nhỏ buống bình trước mặt, chột sâu trong đáy mắt ẩn hiện ý cười.

“Đình!” Tiếng thang máy chột phá vỡ thế bế tắc lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra, Lãnh Tinh Hàn xoay người ra khỏi thang máy đầu tiên, Mộ Thiên Thanh chần chừ theo sau.

Trên tầng cao nhất, Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh một trước một sau đi vào hành lang trống trải, yên tĩnh, không gian xung quanh là một màu đen kịt làm suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh bị đè nén.

Một tiếng “loảng xoảng” nhỏ vang lên, Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm đẩy cửa phòng làm việc, đi thẳng vào trong, còn Mộ Thiên Thanh thì lại dừng bước, đứng ngay ở trước cửa...

Cô mím môi nhìn vào, chân đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lãnh Tinh Hàn đi thẳng tới bàn làm việc, lấy văn kiện ra bắt đầu phê duyệt, trái ngược với sự căng thẳng của cả hai ở bên ngoài ban này, giờ thì không ai để ý, nói với ai câu nào.

Thời gian cứ trôi qua, từ đầu tới cuối Lãnh Tinh Hàn vẫn không hề ngẩng đầu lên, anh đang kiên nhẫn...

Quả nhiên... Cuối cùng Mộ Thiên Thanh không nhịn được mà cất bước đi vào phòng làm việc. Phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn cũng giống hệt con người anh, không gian xung quanh nhuộm hơi thở lạnh lẽo, trống vắng, lấy tông màu đen làm chủ đạo phản chiếu với ánh sáng ngoài cửa sổ tạo ra một màu xám tro tỏa ra khắp phòng, phủ lên người Lãnh Tinh Hàn khiến anh hệt như Satan trong bóng đêm, âm u và quỷ dị.

Lãnh Tinh Hàn thấy Mộ Thiên Thanh đang quan sát phòng làm việc của anh thì dừng động tác trên tay lại nhìn cô. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt cô làm cho làn da trắng nõn sáng bóng trông có vẻ dịu dàng mong manh khác thường, anh hơi nhíu mày, trong mắt lộ ra xúc cảm rối bời.

Anh hơi giương môi mỉm cười, vẫn không nói gì, chờ Mộ Thiên Thanh hoàn hồn.

Có lẽ ánh nhìn của Lãnh Tinh Hàn quá mức tĩnh lặng làm cho Mộ Thiên Thanh quên mất mình đang ở đâu, cứ nhìn xung quanh như bị ma ám, cái gì đó ẩn sâu trong trí nhớ như được thức tỉnh nhưng khi đang cố gắng nhớ ra cái gì lại không tài nào nhớ nổi.

Tiếng gõ cửa “Cốc cốc” cắt đứt suy nghĩ Mộ Thiên Thanh, cô chột hoàn hồn thì thấy Hình Thiên đang bung một ly cà phê và một ly trà lái, anh nhẹ nhàng để ly xuống rồi lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại nhưng ngay lúc đóng cửa ánh mắt ẩn dưới cặp kính lại mang theo ý cười.

Lãnh Tinh Hàn điềm đạm cảm ly cà phê lên thưởng thức, ánh mắt hơi ngẩng lên nhìn Mộ Thiên Thanh ý bảo cô ngồi xuống.

Mộ Thiên Thanh hậm hực ngồi đối diện Lãnh Tinh Hàn, nhìn ly trà lái trước mắt thẳm cau mày, không hiểu sao Hình Thiên lại biết sở thích của cô.

Cô nghi hoặc liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, bất giác trong lòng thoáng thấy ảm áp.

“Nói đi, chuyện gì?” Giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn lãnh đạm như trước.

Mộ Thiên Thanh nhếch miệng nhìn Lãnh Tinh Hàn, nhẩn nhẩn một hồi mới hỏi: “Tới qua... Em nhận được tin báo, đi đến mấy chỗ đều có liên quan với Thiên Lâm.”

Cô dừng một chút, thấy sắc mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn bình tĩnh không hề dao động, cô nói tiếp: “Em không biết có phải trùng hợp hay không nhưng em muốn xác thực một chuyện là anh có liên quan đến những chuyện đó hay không?”

Mộ Thiên Thanh trực tiếp nói ra, không biết tại sao trước mặt Lãnh Tinh Hàn, cô không dùng những lời hách dịch mà cứ tự nhiên hỏi ra như thế.

Mắt chim Ưng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ liếc Mộ Thiên Thanh, lãnh đạm hỏi: “Em... Dùng tư cách gì tới hỏi anh?”

“Hà?” Mộ Thiên Thanh không hiểu hơi kinh ngạc.

Lãnh Tinh Hàn để ly cà phê xuống, thân thể chậm rãi tựa vào lưng ghế thoải mái, đáng vẻ lười biếng mà tà mị, chậm rãi hỏi: “Em dùng tư cách gì đến hỏi anh?”

Mộ Thiên Thanh hơi nhúm mày.

“Cảnh sát? Hay là...” Tiếng Lãnh Tinh Hàn dần dần trầm thấp, “... Hoa hướng dương của anh?”

“Àm!” Lời Lãnh Tinh Hàn giống như sấm sét làm đầu Mộ Thiên Thanh nổ tung, cả người cứng đờ, không biết phải phản ứng thế nào, gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Tinh Hàn.

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn không thay đổi nhìn Mộ Thiên Thanh, nhàn nhạt hỏi: “Nếu như... Em lấy thân phận cảnh sát... Theo như anh đoán, em bây giờ không có quyền lợi này. Còn nếu như lấy thân phận là hoa hướng dương của anh...”

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn chợt thay đổi thành lạnh lùng, con ngươi đen như mực lảng lảng nhìn Mộ Thiên Thanh, chỗ sâu đáy mắt tức giận mà cũng không biết, môi mỏng khẽ mở, lãnh đạm hỏi: “Em... Bây giờ còn sao?”

Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, không chỉ là câu nói ‘Em không có quyền’ mà còn thêm câu ‘Không còn là hoa hướng dương của anh’...

Mộ Thiên Thanh cắn môi, lỗ mũi đột nhiên đau xót, hốc mắt nhất thời mờ mịt một làn nước mỏng, giờ phút này không thể nghĩ được gì khác, khắp cõi lòng vô cùng uất ức.

“Em không có quyền gì không phải đều do anh sao? Em có phải là hoa hướng dương của anh hay không... Anh quan tâm sao?” Giọng nói Mộ Thiên Thanh run rẩy, ở trước mặt Lãnh Tinh Hàn cô không biết tại sao mình lại yếu ớt, không chịu nổi đả kích như vậy, rõ ràng tim của cô luôn mạnh mẽ như bức tường thành nhưng... Tại sao chỉ một câu nói nhàn nhạt của anh lại có thể làm cho mọi thứ cô khổ công xây dựng sụp đổ hoàn toàn trong khoảnh khắc như vậy??

Lông mi khẽ động, mắt Mộ Thiên Thanh rung rung nhìn chòng chọc vào Lãnh Tinh Hàn, việc Lãnh Tinh Hàn chẳng quan tâm đến chuyện xảy ra ngày hôm qua dâng lên trong lòng cô, cô đột ngột đứng lên, sau lưng hăng liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt trước sau như một thì xoay người rời đi.

Lẽ ra cô không nên tới, dù là công hay tư cô cũng không nên tới để tự rước lấy nhục, anh không phải là mặt trời nhỏ của cô, anh không phải!

Mặt trời nhỏ của cô không bao giờ nói với cô như vậy, không bao giờ thấy cô bị thương mà không quan tâm đến ý như vậy!

“Àm!” Mộ Thiên Thanh hung hăng đóng cửa, cô sai bước tới thang máy, không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Hình Thiên, cô dùng sức ấn thật mạnh thang máy như thể đang phát câu cái gì, cho đến khi thang máy mở cửa cô lại đau buồn bước vào...

Mộ Thiên Thanh chạy như bay ra khỏi tập đoàn Thiên Lâm, cứ đi trên phố không rõ mục đích, từ đầu đến cuối đều mím môi thật chặt, cô ghét bản thân mình có những hành động thất thường như vậy, cô ghét mình đã thử chấp nhận cùng Thượng Quan Mộc nhưng lúc thấy Lãnh Tinh Hàn, lại không biết phải đối mặt thế nào...

Hôm qua, nữ minh tinh Tô San San đã tổ chức họp báo, khẳng định cô gái trong căn hẻm tối chính là cô ta, còn bóng lưng quen thuộc kia ám chỉ tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm, Lãnh Tinh Hàn...】

Trên phố thương mại, lúc một phóng viên trên màn hình đăng tải thông tin nói từ ‘Lãnh Tinh Hàn’ ra khỏi miệng thì suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh bị đánh thức, không tự chủ mà dừng bước, nhìn về màn hình lớn trên tòa cao ốc...

Từ khi tiếp quản Thiên Lâm, Lãnh Tinh Hàn luôn thần bí, chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn từ truyền thông, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng, ngạo mạn trước mặt công chúng...】

Trên màn hình lúc này có hai tấm ảnh được đem ra so sánh, bất kể là tấm vóc hay bóng dáng đều không khó nhận ra mười phần thì hết tám chín phần là tương đồng.

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ nhìn hình Lãnh Tinh Hàn cường hân, cô đột nhiên nắm chặt tay, môi mím cũng chặt hơn, phóng viên đang nói điều gì cô cũng không chú ý, cho đến khi xuất hiện hình Tô San San tiếp nhận phỏng vấn hôm qua về tấm ảnh chụp trong hẻm tối...

Giờ phút này tiền đồ của Tô San San rất ảm đạm, mới vừa rồi người đại diện của cô - Joy lại càng ra sức thanh minh, hành động của Tô San San đã làm tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của công ty, công ty cũng sắp có quyết định đối với hành động của cô, hành vi của cô sẽ do một mình cô chịu trách nhiệm, không hề có quan hệ đến công ty.

Mộ Thiên Thanh lảng lảng nghe, chớp chớp mắt, quên mất cả bị thương, giờ phút này có cái gì chặn trong lòng.

Hôm qua cô cũng tự hỏi tại sao Tô San San lại đột nhiên nhảy ra thừa nhận?

Hầu hết mọi người bao gồm cả Tiểu Nhiên đều nói cô ấy muốn mượn Lãnh Tinh Hàn để tiến thân, bây giờ nhìn lại thì chính cô ta lại phải rắc rối...

Khả năng nhảy bèn của cảnh sát nói cho Mộ Thiên Thanh biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản nhưng vấn đề nằm ở chỗ nào thì hiện giờ vẫn nghĩ không ra.

*

Tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lân.

Lãnh Tinh Hàn chống tay ngồi lẳng lẳng một chỗ, kể từ lúc Mộ Thiên Thanh rời đi vẫn duy trì tư thế này, ánh mắt sâu xa nhìn về phía trước, chỗ sâu nơi đáy mắt thoáng qua suy tính.

Cậu không muốn xuất hiện... Tôi sẽ ép cậu ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 62: Hai bó hoa hướng dương

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa phá vỡ không gian yên tĩnh. Lãnh Tinh Hàn thu hồi tầm mắt, sau khi nói “Vào đi!” thì anh cất bước tới quầy bar.

Hình Thiên bước vào cũng đi theo Lãnh Tinh Hàn tới quầy bar. Anh chống một tay lên quầy bar, nói: “Lão Quỷ nhát gan đã trốn rồi...”

Lãnh Tinh Hàn đang rót rượu thì dừng lại, sâu trong đáy mắt thoáng ý chê cười rồi tiếp tục rót rượu, lãnh đạm nói: “Hắn ta không thể đắc tội hai bên, chỉ đơn giản muốn hàng...”

Lãnh Tinh Hàn cầm ly rượu lên uống cạn, vị rượu trong nháy mắt lan tràn trong khoang miệng. Đôi mắt chim Ưng khẽ bắn ra hai tia u ám, chậm rãi nói: “Lần lộn nhiều năm ở Tam Giác Vàng đã giúp hắn ta biết cách sinh tồn.”

“Hừ!” Hình Thiên khinh thường hừ một tiếng, lầm bầm: “Đây là do hai bên không tính toán với hắn ta, nếu không... Chỉ dựa một mình hắn ta...”

Lãnh Tinh Hàn khẽ liếc Hình Thiên, nhàn nhạt hỏi: “Hàng thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi!” Nói đến chuyện chính Hình Thiên liền thu hồi bộ dạng cười đùa khi nãy, “Từ đầu đến cuối đối phương đều không có ý định đụng đến hàng, bố trí trước đó gần như là vô ích. Chỉ là... Chỉ là mặt Tiểu Lục lại như đưa đám.”

Lãnh Tinh Hàn bắt đầu đi lắc đầu một cái.

“Lần này cậu ấy muốn chứng tỏ những cố gắng trong mấy năm qua với anh. Ai mà biết... Cuối cùng đối phương lại đột ngột dừng lại như vậy.” Hình Thiên nhún vai.

“Có cái gì quan trọng hơn so với sự an toàn sao?” Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói, lại hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Hình Thiên cong khóe miệng, không nói gì cả. Anh nhìn gò má như điêu khắc mà lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn, thăm thán nhẹ: Hình như... Bắt đầu từ lúc Mộ Thiên Thanh đuổi theo anh đến phố Phong Hoa, Đại ca đã thay đổi ý định làm cho người ta càng khó nắm bắt.

Mà lần này... Lại càng không giống với phong cách của Đại ca. Nếu đúng là Mục Sâm, tại sao Đại ca lại bình tĩnh như vậy?

Nếu không phải thì... Rốt cuộc đối phương là ai mà có thể khiến cho Đại ca hào phóng như thế, thậm chí... Không tiếc bỏ ra một lượng hàng đáng kể chỉ để dụ hắn ta ra ngoài?

Trong lòng Hình Thiên dần dần trầm xuống. Anh không muốn nghĩ, thậm chí... Không dám nghĩ tới.

“Đến tiệm bán hoa đặt một bó hoa hướng dương gửi tới đồn cảnh sát...”

Lời Lãnh Tinh Hàn đột ngột truyền đến làm cho Hình Thiên còn chưa kịp phản ứng thì anh đã để ly rượu xuống, đi thẳng tới bàn làm việc lấy một tấm bưu thiếp nhỏ viết xuống vài chữ với lực mạnh mẽ.

Anh lãnh đạm nhìn dòng chữ trên tấm thiệp, nhíu mày, thâm ý cười lạnh, cười như vậy làm cho người ta lạnh đến thấu xương.

“Đính kèm tấm thiệp này vào đó...” Lãnh Tinh Hàn đưa tấm thiệp cho Hình Thiên.

Hình Thiên nhận lấy, khẽ liếc tấm thiệp, gạt đầu một cái sau đó đi ra ngoài. Đến khi đóng cửa lại anh mới thở dài một tiếng, sau đó bước vào thang máy chuẩn bị đến tiệm bán hoa.

*

Đồn cảnh sát khu Nam

Mộ Thiên Thanh đang đứng chờ trong phòng làm việc của Thượng Quan Mộc, khóe miệng không kìm chế được vui vẻ.

“Cốc cốc!” Cửa phòng bị mở ra, Thượng Quan Mộc trong bộ tây trang màu đen đang cầm trong tay một văn kiện, theo sau anh là một cảnh sát, anh vừa đi vừa dặn dò gì đó...

Mộ Thiên Thanh lập tức đứng thẳng, lễ phép chào hỏi Thượng Quan Mộc.

Đáy mắt Thượng Quan Mộc thoáng ý cười. Anh lấy một văn kiện khác ở trên bàn đưa cho người theo vào rồi dặn dò: “Lần này lực lượng chủ yếu là các bên cạnh, cấp trên rất coi trọng chuyện này, đừng để xảy ra hỗn loạn.”

“Yes sir.” Cảnh viên nhận lấy văn kiện, chào hỏi rồi ra khỏi phòng làm việc.

Thượng Quan Mộc ra hiệu bảo Mộ Thiên Thanh ngồi xuống, cười nhạt nhìn cô, chọc ghẹo: “Chuyện gì mà vui vậy?”

Mộ Thiên Thanh ngẩng ra sau đó cười nói: “Còn chuyện gì làm cho em vui ngoài việc anh gọi em trở lại chứ.”

Thượng Quan Mộc chăm chú nhìn Mộ Thiên Thanh. Khuôn mặt trắng sáng rạng rỡ như ánh mặt trời, khóe miệng ẩn hiện nụ cười phớt phớt như rót vào tim người khác một loại cảm giác, làm cho người ta thật ấm áp.

“Tổ kỹ luật đã đưa báo cáo, Cục trưởng Trương phê rằng...” Thượng Quan Mộc nói không nhanh không chậm, nhìn đáy mắt ngập tràn hưng phấn và khấn trương nhìn Mộ Thiên Thanh, khẽ thở dài nói tiếp: “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Thượng Quan Mộc đưa văn kiện mới vừa rồi cho Mộ Thiên Thanh xem.

Mộ Thiên Thanh nghi hoặc nhận lấy, nhanh chóng mở văn kiện ra xem, rồi ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Mộc, giống như không tin mà xác định lần nữa: “Chuyện qua bên dân sự?”

“Ừ.” Thượng Quan Mộc gạt đầu, “Cấp trên rất xem trọng danh dự, trước hết làm bên dân sự, chờ chuyện này qua đi sẽ điều em trở lại tổ hành động.”

Thượng Quan Mộc biết ba anh làm vậy đã nhượng bộ lắm rồi!

Đáy lòng Mộ Thiên Thanh thoáng qua mất mát, cô nhếch mép cười nói: “Không sao, ít nhất... Em vẫn được làm cảnh sát.”

Thượng Quan Mộc đột nhiên xoay người về phía trước, dịu dàng nắm lấy bàn tay đang cầm văn kiện của Mộ Thiên Thanh thật chặt, nhìn thật sâu trong mắt cô, nhẹ giọng: “Em sẽ luôn ở cạnh bên anh... Ước mơ của em cũng chính là ước mơ của anh.”

Từ đầu đến cuối Mộ Thiên Thanh không nói câu nào nhưng trong lòng cô lại vô cùng xúc động. Lòng mi cô nhẹ rung, hốc mắt mờ mịt hơi nước, cô nhếch miệng, hít một hơi thật sâu, rung rung nước mắt cười nói: “Em nhất định sẽ cố gắng trong thời gian sớm nhất để đứng bên cạnh anh, cùng nhau kẻ vai chiến đấu.”

Thượng Quan Mộc cười rất thỏa mãn.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa đột nhiên truyền đến. Mộ Thiên Thanh theo phản xạ liếc nhìn về phía cửa phòng, vội vàng rút tay về, đáy mắt có chút bối rối.

Thượng Quan Mộc thấy cô như vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng đồng thời hô “Vào đi!” rồi nói với Mộ Thiên Thanh: “Cũng đã xin cấp trên, tạm thời em vẫn ở khu Nam, công việc cụ thể... Kili sẽ báo với em.”

“Vâng.” Mộ Thiên Thanh gạt đầu rồi đứng dậy rời đi, nhưng lúc lướt qua cảnh sát đang đi vào, cô cảm thấy người đàn ông này toát ra luồng khí quý dị.

Mộ Thiên Thanh cũng không suy nghĩ nhiều. Cô cảm ơn thông báo bổ nhiệm nặng nề thở dài, đi tới tổ làm việc mới...

Mộ Thiên Thanh vừa mới bước vào chỗ làm việc thì một tiếng “Đừng!” kinh động xuất hiện, cô có chút mờ mịt nhìn giấy màu bay, bất đắc dĩ nhướng mắt cười.

“Thiên Thanh! Chúc mừng cô!” Kili kéo tay Mộ Thiên Thanh, cười nói.

“Thiên Thanh! Chúc mừng nha!” Hà Tuấn nhướng mày, khóe miệng cười nói: “Chúng ta cùng một tổ nhưng cô thật xấu nha! Cô cùng sếp Mộc tính khi

nào thì mời com mọi người đây?”

“Mời com thôi vẫn chưa đủ!” Lý Dược cũng đóng góp: “Phải bắt sếp Mộc khao buổi trà chiều trong một tháng mới được.”

Mộ Thiên Thanh nghe vậy, trong nháy mắt mặt đỏ ửng lên, bao nhiêu xấu hổ là bấy nhiêu chột dạ cô cũng không biết được.

“Thiên Thanh! Hoan nghênh cô trở lại!” Lâm Hải cười nhẹ nói. Người trầm ổn lão luyện như ông có thể thấy trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh lóe sáng nhưng cũng không đoán gì, chỉ đúng lúc cắt đứt lời nói đùa của Hà Tuấn, “Cô như vậy... Sớm muộn thì cũng được gọi về tổ hành động. Đừng quá lo lắng!”

“Cám ơn chú Hải!” Mộ Thiên Thanh thật lòng nói.

Sự thương cảm lập tức lan ra. Bọn Hà Tuấn bắt đầu an ủi. Cuối cùng Kili kéo Mộ Thiên Thanh đến khu dân sự, nói: “Cô vẫn thường làm ở tổ hành động, bắt đầu làm bên dân sự có chút không quen nhưng cũng chỉ chỉnh sửa lại mấy vụ án, bình thường cô cũng hay làm báo cáo nên những thứ này không làm khó được cô đâu.”

Mộ Thiên Thanh nhún vai, cười nói: “Không phải rời khỏi đồn cảnh sát thì tôi đã vui lắm rồi!”

Kili cười một tiếng, nháy mắt thâm ý với Mộ Thiên Thanh. Mộ Thiên Thanh nhìn thấy, muốn biết rõ nhưng cuối cùng cũng không hỏi.

“Xin chào, cho hỏi cảnh sát Mộ có ở đây không?”

Một giọng trong trẻo truyền đến làm mọi người rớt rít nhìn. Chỉ thấy một thanh niên tầm mười tám mười chín tuổi, mặc đồng phục của tiệm bán hoa, đang cầm bó hoa hướng dương trên tay, đứng ngay cửa nhìn xung quanh.

“Tôi... Chính là tôi!” Mộ Thiên Thanh liếc nhìn bó hoa, trong lòng không khỏi khấn trương.

Người thanh niên mỉm cười đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh, sau đó lấy đơn kí nhận đưa cho cô, “Phiên cô kí vào đây!”

Mộ Thiên Thanh kí tên nhưng trong lòng vẫn mang nghi ngờ. Sau khi ôm bó hoa, giữa những ánh mắt tò mò của mọi người, thì Mộ Thiên Thanh rút tấm thiệp bên trong ra, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

“Mau xem, là ai vậy?” Ánh mắt Kili sáng ngời, “Cô vừa vào phòng làm việc thì hoa liền đưa tới... Nhất định là sếp Mộc rồi.”

Mộ Thiên Thanh nghe Kili nói vậy trong lòng càng thêm bất an. Cô thăm cẩn mỗi, mở thiệp ra...

‘Hoan nghênh em trở về, Thiên Thanh của anh __ Mộc!’

“Wow... Tôi đoán đúng mà...” Đôi mắt Kili bùng sáng, hăm mộ ra mặt, say mê cười nói; “Không ngờ... Sếp Mộc của chúng ta bề ngoài cương nghị nhưng bên trong lại ngọt như kẹo thế này!”

Lần này Mộ Thiên Thanh then đến đỏ mặt. Cô tức giận trừng mắt với Kili, đám người Hà Tuấn cũng nhìn cô mỉm cười, giả bộ nói nói nhưng thật ra là chọc ghẹo: “Này... Đây là cấp trên quan tâm...”

“Cấp trên quan tâm á? Vậy tại sao chúng ta không có...” Hà Tuấn liêu chết cổ ý nói.

Lâm Hải thấy mọi người đùa vui, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu cười cười. Ông nhìn những người trẻ tuổi này, trong lòng thầm thở dài, một xúc cảm kỳ lạ xẹt qua đáy mắt.

“Xin hỏi người nào là Mộ Thiên Thanh?”

Đang lúc mọi người cười giỡn, một giọng nói ngọt ngào truyền đến, mọi người nhìn tới...

“Lại hoa hướng dương?” Hình như Kili phát hiện ra cái gì đó, đôi mắt cực kỳ tò mò.

Cô gái cực kỳ lạnh lợi ôm bó hoa chạy thẳng tới chỗ Mộ Thiên Thanh, nói: “Cô chính là cảnh sát Mộ sao, đây là hoa của cô, xin cô ký nhận!”

Mộ Thiên Thanh ký tên sau đó nhận lấy bó hoa, con người có chút nặng nề quét qua mặt mọi người, tim đã nhảy tới cổ rồi...

“Sếp Mộc sẽ không gửi hai bó hoa chứ?” Hà Tuấn ngây ngô hỏi.

Kili hưng hăng tròn mắt liếc anh, cũng tò mò nhìn bó hoa trong tay Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh có chút do dự nhìn tấm thiệp kẹp trong bó hoa. Cô lấy tấm thiệp ra, lại nhìn mọi người, rồi mới chần chừ mở tấm thiệp ra...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mặt trời!

Mộ Thiên Thanh do dự nhìn tấm thiệp kẹp trong bó hoa, cô lấy tấm thiệp ra, lại nhìn mọi người, mới chần chừ mở tấm thiệp...

“Nếu em mạnh khỏe đó chính là bầu trời bình yên! ____ Mặt trời!”

Mộ Thiên Thanh nhìn dòng chữ này, trong giây lát mũi liền đau xót, hốc mắt ửng đỏ mờ một tầng hơi nước, lời nói này cũng dần dần chìm sâu trong đáy mắt...

Ánh mắt Kili vốn tò mò lại trở nên nghi ngờ, cô nhìn Mộ Thiên Thanh rồi xoay qua nhìn bọn Hà Tuấn, ai ai cũng ngơ ngác đứng dậy.

“Thiên Thanh, sao vậy?” Kili đứng cạnh Mộ Thiên Thanh, không tự chủ liếc nhìn tấm thiệp, không chịu nổi cảm động, hỏi: “Này... Là ai vậy?”

Cô biết Thiên Thanh là một cô gái rất kiên cường, trong nhiều năm qua, kể từ khi gia nhập đội cảnh sát, bất kể là gặp trở ngại hay cạm bẫy nào thì cảm xúc cũng không dao động giống như lúc này, dù cho có khổ sở trong lòng thì cũng cười thản nhiên mà chịu đựng, tự khép mình trong góc gặm nhấm vết thương.

Mộ Thiên Thanh cảm thấy nhớ tới lúc sáng đi đến Thiên Lâm, giọng nói giễu cợt lạnh như băng của Lãnh Tinh Hàn giờ khắc này như lay động bên tai cô.

Nhưng giờ... Anh lại gửi tặng hoa tới đồn cảnh sát... Anh có ý gì?

Rõ ràng thực tế không giống như ảo tưởng, tại sao lại muốn cô say mê lạc bước vào mộng tưởng kia chứ?

Mộ Thiên Thanh càng suy nghĩ thì càng thêm bi thương, lông mi khẽ run, hốc mắt đã tràn ngập nước, nhỏ từng giọt từng giọt tí tách trên tấm thiệp, dòng chữ trên đó bị nước mắt làm cho phai mờ lem ố.

“Thiên Thanh...” Kili nhẹ giọng gọi.

Lâm Hải cũng nhíu mày, bước lại gần hỏi: “Thiên Thanh, nếu thấy không thoải mái... Hôm nay về nghỉ sớm đi.”

Dù sao Lâm Hải cũng là người từng trải, ông liếc nhìn bó hoa trong tay Mộ Thiên Thanh, như đã hiểu được gì đó.

Mộ Thiên Thanh mạnh mẽ hít một hơi, lấy tay lau nước mắt trên mặt cố nặn ra nụ cười, lắc đầu một cái nói: “Tôi... Tôi không sao!”

Mọi người nhìn nhau, biết Mộ Thiên Thanh không thích nói nhiều, cũng ăn ý không hỏi nữa.

“Không sao là tốt rồi!” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Mộ Thiên Thanh, thâm ý nhìn cô, sau đó bảo mọi người đi làm công việc của mình, “Đi rửa mặt đi.”

“Dạ.” Mộ Thiên Thanh đáp, bỏ bó hoa lên bàn, bước nặng nề tới phòng toilet.

Mộ Thiên Thanh rửa mặt, nhìn mình trong gương, không khỏi tự giễu cười nói: “Mộ Thiên Thanh, rốt cuộc mi muốn cái gì?”

“Em tìm thật lâu, rốt cuộc cũng đợi đến khi anh xuất hiện, bình thường khi còn sống cũng là một giấc mộng, dù là đêm bao sâu, chẳng sợ người yêu dễ dàng tịch mịch, có thể ôm anh là điều vui sướng nhất trên đời...”

Tiếng chuông điện thoại di động yếu ớt truyền đến, Mộ Thiên Thanh lấy giấy lau khô tay rồi móc điện thoại ra, khi thấy cái tên hiện trên màn hình, cô sững sờ hai giây, lướt ngón tay tới phím nhận cuộc gọi thì dừng động tác, cuối cùng... Cô nhấn nút từ chối, cũng tiện tay tắt nguồn điện thoại.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, lau khô nước trên mặt rồi bước ra khỏi toilet, ngay lúc cô vừa bước ra khỏi cửa thì lại nhìn thấy một bức tranh tuyên truyền ở trên bức tường đối diện, cánh tay vô lực rũ xuống, trên tay có còng tay, bên cạnh còn có một bóng lưng suy sụp, cô đơn lẻ bước về phía nhà tù sắt. Cánh tay màu trắng cùng với bóng lưng màu đen tạo thành một hình ảnh cực kỳ đối lập, giống như có một loại điên cuồng gào thét đòi thoát ra từ trong bức tranh yên lặng...

Mộ Thiên Thanh khẽ nhíu mày, trong lòng tràn ngập cảm giác hít thở không thông...

*

Lãnh Tinh Hàn cầm điện thoại di động trong tay, khuôn mặt như điêu khắc không lộ tí cảm xúc nào, ngón tay lướt nhẹ qua màn hình điện thoại di động, con ngươi sâu thẳm như muốn hút hết mọi thứ vào trong đó.

Không nghe điện thoại của anh, sau đó còn tắt máy?

Khóe môi Lãnh Tinh Hàn hơi nâng lên thành một độ cong quái dị, lạnh giọng: “Ừng... Hoa hướng dương của cậu rất thú vị...”

Lời mỉa hoặc lộ ra thâm ý, khóe miệng Lãnh Tinh Hàn cười sâu hơn, vẻ mặt kiên định cũng dần dần trở nên nhu hòa hơn.

“Cậu thật sự không quan tâm đến cô ấy sao?... Biết cô ấy bị tổn thương... Cậu có đau lòng hay không?” Lãnh Tinh Hàn tự lẩm bẩm, lời nói ra đồng thời trong lòng có chút nặng nề, từ đầu đến cuối ánh mắt đều rơi trên điện thoại di động, đó là tấm hình lúc Mộ Thiên Thanh ở trường cảnh sát, mặc cảnh phục thật anh dũng như nhảy bổ vào đáy mắt, “Cái gì cậu cũng không quan tâm à...?”

Ngón tay Lãnh Tinh Hàn trượt qua màn hình là bức ảnh bao trùm biển cả âm u, khóe môi khẽ nhếch lên, sau đó cầm điện thoại bấm số nội bộ: “Hôm nay hủy bỏ toàn bộ lịch trình!”

Nói xong anh liền đứng dậy, cầm lấy áo khoác ra khỏi phòng làm việc.

Ánh mắt Hình Thiên vẫn dõi theo Lãnh Tinh Hàn cho đến khi đi vào thang máy, anh mới thu hồi tầm mắt, anh trầm ngâm khẽ nhủ mảy.

Lãnh Tinh Hàn trực tiếp tới bãi đậu xe, lái xe ra khỏi tập đoàn Thiên Lâm... Xe chạy nhanh như bay trên đường lớn chật chội, hướng thẳng tới khu Đông rồi dừng lại ở một ngã tư lộn xộn, đông đúc

Con đường này có chút không hợp với xe Mercedes sang trọng, xe của anh vừa dừng lại liền thu hút nhiều ánh mắt xung quanh, trong đôi mắt họ toát ra tham lam cùng ngưỡng mộ, hơn hết là những lời bàn tán xì xào.

Ở đây thường xuyên tụ tập những tên lưu manh côn đồ, nên chuyện bọn họ bàn tán cũng không sạch sẽ gì.

Ánh mắt sắc lạnh của Lãnh Tinh Hàn rũ xuống rồi bước xuống xe, bộ tây trang được cắt may vừa vặn với thân hình cao to đứng cạnh chiếc xe, vẻ khí thế lạnh lùng này lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người.

Đôi mắt lạnh lùng quét qua một vòng, không chú ý quá nhiều đến những ánh nhìn đó, bước chân đi trên con phố, dọc đường những chỗ đi qua đều có tiếng to nhỏ xì xầm không ngừng.

Ngã tư đường vừa này chính là một khu phố cổ, nhà ở bốn phía đều có chút tồi tàn, cũ nát, bày bán quây hàng lại càng giống như không biết sợ là gì, làm cho người ta có cảm giác bá chủ một phương.

Đây là khu phố lâu đời nhất ở thành phố A, từng là nơi phồn hoa bậc nhất nhưng vì thế lực ngầm mà từ từ xuống dốc đến hôm nay không còn ai quản lý khu này.

Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào túi quần, hờ hững bước đi, cả người một cây hàng hiệu ở chôn này có chút chói mắt, lúc anh tới giữa ngã tư thì đột nhiên bị vài tên ngăn cản trước mặt...

Tên cầm đầu hít mũi một cái, mắt chuột lò dò của hắn nhìn Lãnh Tinh Hàn, hỏi: “Không biết... là phố tôi này không thích loại người như mày sao?”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn đám người trước mắt, lãnh đạm nói: “Tránh ra!”

“Ha ha...” Tên cầm đầu giống như nghe được chuyện gì khôi hài, lớn tiếng cười cợt, quay sang đàn em nói: “Tụi bay có nghe không? Thằng đó kêu tao tránh ra.”

“Ha ha ha ha ha...” Lập tức cả đám cười to một trận.

Tên cầm đầu dung đưa bả vai, lười biếng tiến tới chỗ Lãnh Tinh Hàn, đứng trước mặt anh, hắn nhìn từ trên xuống dưới, trong lòng có chút mờ mịt, càng tiến lại gần hắn càng phát hiện không khí chung quanh càng loãng, hơn nữa người đàn ông này đối với mọi việc trước mặt hoàn toàn không chút thay đổi, không biết là quá lơn gan hay quá mức ngu ngốc nữa?

“Đường Từ Thần này không phải là nơi mày có thể đến, tao khuyên mày... Hãy mau đi đi.” Tên cầm đầu tốt bụng khuyên cáo.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nâng mắt, nhìn một dãy nhà trắng ở cuối con đường rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, khẽ liếc tên cầm đầu rồi nghiêng người móc điện thoại ra bấm một dãy số, khi điện thoại được kết nối thì bình tĩnh nói: “Tôi đang ở đường Từ Thần!”

Người trong điện thoại hiển nhiên giật mình sững sốt một chút, không đợi đối phương nói gì thì Lãnh Tinh Hàn đã cúp điện thoại, dáng bộ ngạo nghễ đứng đó, không thèm để ý đến xung quanh, cũng chẳng buồn quan tâm đến tên cầm đầu kia.

“Mày còn ở đây không chịu đi thì đừng trách tao ném mày ra ngoài.” Tên cầm đầu rõ ràng nhủ mảy, ngay thường... Nơi này bình thường một người cũng không có, hôm nay lại có người không biết phân biệt gì cả.

Tên cầm đầu đang suy nghĩ thì điện thoại của hắn vang lên, liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn một cái rồi mới nhận điện thoại, vừa nghe tiếng trong điện thoại thì vội vàng đứng qua một bên, cung kính nói: “Anh Thất, sao lại đích thân gọi tới? Có chuyện gì... Chỉ cần anh dặn dò một tiếng là được.”

Tên cầm đầu nghe tiếng nói bên trong, sau đó nhìn Lãnh Tinh Hàn, bĩu môi nói: “Anh Thất đã can đảm, dĩ nhiên là không thành vấn đề... Không khổ cực không khổ cực... Con đường này là Đại ca muốn duy trì, em làm sao khổ cực được... Dạ dạ dạ phải...”

Sau những tiếng đáp lời dứt quãng tên cầm đầu cúp điện thoại, nhìn qua Lãnh Tinh Hàn rồi không thèm để ý đến anh, áu đó rống lên với bọn côn đồ và

mấy người buôn bán ven đường: "Nên đi đâu hay làm gì thì đều đi hết cho ông..."

Sau khi nói xong, ai cũng nghi hoặc nhìn hấn, hấn hung ác trợn mắt làm mọi người tản ra như chim muông, rồi hấn đi tới chỗ Lãnh Tinh Hàn, "Ngõ hẻm này không yên ổn... Có chuyện gì mày làm nhanh đi."

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn hấn, cũng không nói gì, đi thẳng về phía trước... Đi trên con phố dơ bẩn trái ngược với lối kiến trúc màu trắng của dãy nhà.

Tên cầm đầu nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn, cười nhạt không thèm để ý nữa.

Nhưng hấn không hề hay biết, nếu như hấn không phải là người của Dạ Ứng, thì mới vừa rồi... Có mấy cái mạng cũng không giữ nổi.

Lãnh Tinh Hàn đứng ngoài hàng rào của tòa nhà màu trắng, hơi ngửa đầu nhìn lên phía trên đã trải qua bao thách thức của thời gian, chữ bị phai nhạt ____ 'Cô nhi viện Mã Phi Á'.

Anh lặng lẽ đứng yên ở đó, bắt đầu từ năm đó bị Lãnh Tiểu Thiên nhận nuôi, anh cùng Ứng đi nước ngoài, sáu năm sau trở lại... nhưng chưa hề trở về đây.

Thu hồi ánh mắt, Lãnh Tinh Hàn bình thần nhìn bức tường chỗ đó, khóe môi không tự chủ nâng lên một nụ cười, cười như vậy... Xuất phát từ tận đáy lòng.

Anh đẩy nhẹ cổng hàng rào, mỗi bước đi hôm nay giống như những ngày trước, từng bước từng bước đều có Ứng làm bạn vui đùa, mỗi một bước...
Đều có cậu ấy.

"Cậu là..."

Một nữ tu đang phơi chăn nhìn Lãnh Tinh Hàn, gương mặt phúc hậu hơi nghi ngờ kèm theo vui mừng, "Cậu là Tiểu Dạ?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Số mạng đã định trước.

Lãnh Tinh Hàn nhìn vị nữ tu kia, khóe miệng khẽ tràn ra nụ cười rất nhạt, nhưng vẫn đủ để làm cho người ta cảm thụ được.

"Thật sự là con?" Mắt nữ tu sáng lên, vội vàng đi tới trước mặt Lãnh Tinh Hàn, nhìn anh từ trên xuống dưới, trên mặt không khỏi nở nụ cười hiền lành, sau đó bà nhìn người thanh niên đứng dưới ánh mặt trời này, nhìn trái một cái, phải một cái, không chỉ có chút nghi ngờ hỏi: "Tiểu Ứng đâu?"

"Cậu ấy không có tới." Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp lại một câu, trong giọng nói không có vui vẻ, thấy trong mắt bà hiện lên mất mát, anh bình tĩnh nói: "Nhưng cậu ấy sẽ tới..."

"Hả?" Nữ tu không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn nở nụ cười nhạt nhòa cười, nói: "Gần đây sơ có khỏe không?"

"Rất tốt." Nữ tu gật đầu, trên mặt bà đã hằn đầy dấu vết của năm tháng, bà dẫn Lãnh Tinh Hàn đến ngồi xuống bên một cái dù, vừa rót trà cho anh, vừa nói: "Những đứa bé đã rời khỏi đây đều rất quan tâm đến cô nhi viện, cũng thường trở về giúp một tay..."

Nói xong, nữ tu nhìn Lãnh Tinh Hàn, "Hàng năm tập đoàn Thiên Lâm đều giúp đỡ rất nhiều tiền bạc, rất nhiều đứa bé đều được hưởng giáo dục rất tốt, cũng có nhiều đứa có được việc làm, sơ rất vui mừng."

Lãnh Tinh Hàn lặng lẽ nghe, bụng trà nữ tu rót cho anh lên uống một hớp, vẫn là mùi vị trong trí nhớ, mỗi lần đến mùa hè nóng nực, sơ sẽ chuẩn bị trà hoa cúc cho những người bạn nhỏ đang vui đùa trong sân.

"Những năm này... con có khỏe không?" Nữ tu quan tâm hỏi.

"Rất tốt ạ."

Lãnh Tinh Hàn trả lời hết sức lạnh nhạt, nữ tu cũng không để ý, bà rất hiểu tính cách của mỗi đứa bé từng ở đây.

"Tiểu Ứng không ở cùng với con sao?" Nữ tu có chút nghi ngờ, từ lúc hai người cùng bị đưa đến cô nhi viện thì chưa từng tách ra, coi như lúc Lãnh Tiểu Thiên nhận nuôi Tiểu Dạ thì có tách ra một thời gian, nhưng mà thời điểm anh ra nước ngoài cũng là đi cùng với Tiểu Ứng.

Sáu năm trước bà đọc báo mới biết anh đã trở lại tiếp nhận tập đoàn Thiên Lâm, nhưng mà vẫn không có tin tức của Tiểu Ứng...

"Tách ra sáu năm rồi..." Lúc Lãnh Tĩnh Hàn nói câu nói này, ánh mắt của anh dừng lại trên xích đu ở nơi xa, sâu trong đôi mắt đen như mực có nhiều suy nghĩ, giống như vào thời khắc này tiếng chơi đùa của bọn trẻ đang vang vọng ở bên tai anh, anh mở miệng, ý tứ sâu xa, "Chắc... cũng sắp gặp nhau rồi."

Nữ tu hơi nhú chân mày, nhìn nét mặt Lãnh Tĩnh Hàn, bà không khỏi nhớ tới năm đó, lúc nhặt được hai người ở cửa cô nhi viện...

Trong lòng rét lạnh, trong mắt nữ tu hiện lên lo lắng hỏi: "Giữa hai con đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lãnh Tĩnh Hàn thu hồi ánh mắt, cũng không phát hiện ra nữ tu có cái gì không đúng, chỉ cười nhạt lắc đầu một cái, nhìn bà chậm rãi nói: "Thật xin lỗi, năm đó trước lúc rời đi đã từng đồng ý với sơ sẽ cùng cậu ấy trở lại thăm sơ."

"Biết các con bình an... Đối với sơ mà nói, mới là điều quan trọng nhất." Nữ tu cười nói, ở trong mắt của bà, Lãnh Tĩnh Hàn không phải người cao cao tại thượng, là chủ tịch tập đoàn Thiên Lân hào quang chói lóa mà anh chỉ là một đứa bé mà bà từng nhận nuôi, hôm nay đứa bé đã rời khỏi vòng tay của bà, đi chinh phục thế giới.

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn hơi mím lại, chỗ sâu trong đôi mắt chìm Ưng có một chút khổ sở mà người khác không thấy được, anh áy náy bởi vì những điều đã từng hứa với Ưng, sau khi trở lại, anh chưa từng đặt chân đến cô nhi viện, xa cách nhiều năm như vậy, nơi vẫn làm cho người ta cảm thấy rất an tâm, tất cả đều không thay đổi, thay đổi... Chỉ có bọn họ mà thôi.

Sau khi nữ tu pha cho Lãnh Tĩnh Hàn một bình trà thì bà để lại cho anh một không gian an tĩnh, lúc đi tới cửa, bà không chỉ quay đầu lại nhìn Lãnh Tĩnh Hàn một lần, đã nhiều năm như vậy... Anh vẫn không có thay đổi, bề ngoài lạnh lẽo, bên trong ấm nóng.

"Ài" thờ dài một tiếng, nữ tu xoay người đi vào phòng, bà đi về phòng làm việc, kéo ra một giỏ nhỏ để nhiều đồ vật lộn xộn ở dưới giường của mình, bên trong có một hộp sắt bị khóa, bà lấy ra, đôi tay gầy, hơi nhăn nhoe nhẹ nhàng vuốt ve, đáy mắt có nặng nề mở cái hộp ra...

Bà lật tìm những thứ bên trong, cuối cùng, lấy ra một bức thư đã có chút ố vàng, thận trọng mở ra, nhìn nội dung bên trong, chân mày không khỏi nhíu lại... Không biết vì sao, bà luôn có loại cảm giác, giữa Tiểu Dạ và Tiểu Ưng, đã có người đưa chuyện này, hoặc là... cả hai đều biết.

"Anh em tốt như vậy... Chẳng lẽ nhất định phải đi tới bước này sao?" Nữ tu nặng nề thờ dài một tiếng, trên mặt đầy vẻ lo lắng, thả lại bức thư vào trong hộp sắt, nhắm mắt khấn cầu, hy vọng là do bà quá lo lắng mà thôi...

Lãnh Tĩnh Hàn ngồi chơi ở cô nhi viện đến buổi chiều mới rời khỏi, trong lúc đó, anh nhìn những đứa bé ở trong cô nhi viện, có vô tư, có lo lắng buồn bã, có trầm mặc, hoặc cố ý bất mãn, gây chuyện để hả giận, cũng có diễm đam đáng yêu ... Nơi này tan ra hai loại cảm xúc cực đoan, dung hòa giữa hiền lành thiện lương và ác độc trong cuộc sống nhưng mà luôn có sơ che chở, cho nên những đứa trẻ này sẽ không rơi vào sa ngã, ít nhất là trong lúc này.

Lãnh Tĩnh Hàn rút tay vào túi quần, đi qua con phố đã từng phồn hoa, hôm nay lại càng thêm "phồn hoa", đã bị xưng là phố Tử Thần, anh không nhìn ánh mắt của những người đó, giống như đã thoát khỏi cái thế giới này, đang ở ranh giới màu xám tro...

"Người này rốt cuộc là ai vậy?" Tên côn đồ các kẻ bấu môi hỏi.

Tên đại ca nhai miếng cau, miệng thóa mạ, trừng mắt nói: "Ai biết, có gan thì mày đi hỏi anh Thất đi..."

"Ha ha, đại ca, em không dám đi hỏi anh Thất, em... ai da..."

Tên côn đồ các kẻ bị đại ca hấn đánh cái ót, lập tức ôm đầu la hoảng.

Tên đại ca nhìn bóng lưng Lãnh Tĩnh Hàn, bấu môi, cũng nghi ngờ nói: "Tài liệu của cô nhi viện tài liệu chúng ta đều có, tên kia không giống như tới nhận nuôi đứa bé... Vậy hẳn tới nơi này làm gì?"

Hơn nữa... Nghe giọng điệu của anh Thất, hình như người này không phải loại dễ trêu chọc.

Bọn côn đồ đang suy nghĩ gì, Lãnh Tĩnh Hàn không để ý đến, cũng hoàn toàn không muốn chú ý, anh đi thẳng đến chỗ để xe, ngồi lên xe, xuyên qua cửa kính xe nhìn kiến trúc màu trắng phía cuối con đường, qua một lúc lâu, mới tự mình lầm bầm nói: "Ưng, nếu như quả thật là cậu... Cậu muốn tôi phải tha thứ như thế nào đây?"

Lời nói nặng nề vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, đôi mắt chìm Ưng của Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng híp lại, anh lãnh đạm thu hồi ánh mắt, khởi động xe, rời khỏi phố Tử Thần.

Xe mới vừa biến mất ở khúc cua đầu phố thì Tiểu Thần đội mũ lưỡi trai, mặc bộ quần áo màu đen xuất hiện, anh nhìn về chỗ xe Lãnh Tĩnh Hàn biến mất, rồi nhìn về phía cô nhi viện, lúc này nóc nhà màu trắng rơi vào đáy mắt, đồng thời tâm tình phức tạp xót xa cũng vùi sâu vào trong lòng.

"Có lẽ... Từ lúc bắt đầu, số phận của chúng ta đã định là phải như vậy rồi." Giọng nói của Tiểu Thần rất trầm, dưới ánh mặt trời nóng bỏng lại lộ ra lạnh lẽo, ánh mắt của anh nhẹ nhàng quét qua tốp năm tốp ba tên côn đồ các kẻ, đôi môi hình thoi đẹp mắt hơi nâng lên, xoay người rời đi.

Tiểu Thần đi một mình trên con đường vừa quen thuộc vừa xa lạ gần cô nhi viện, trải qua nhiều năm như vậy, nơi này đã có rất nhiều thay đổi.

Đang đi, đột nhiên anh dừng bước, nhìn gốc cổ thụ cây trăm năm phía trước mặt bị bồn hoa vây quanh một, dần dần... Suy nghĩ trở lại ngày trước...

"Mặt trời nhỏ, cái này là em vẽ đó, có đẹp không?" Trong giọng nói non nớt lộ ra kiêu ngạo, trên khuôn mặt trẻ con của cô gái nhỏ có vẻ mong đợi, trong đôi mắt càng thêm hồi hộp.

"Rất đẹp." Giọng nói lộ ra cung chiều nhân nhật, bé trai nhìn bản vẽ trong tay cô gái nhỏ, giống như tùy ý hỏi: "Em thích thiết kế những thứ này?"

"Hả?" Bởi vì được bé trai khích lệ, cô gái nhỏ cười tựa như ăn trộm kẹo, "Em muốn cha em làm nó, em muốn đưa nó cho mặt trời nhỏ."

Bé trai thu hồi ánh mắt đang nhìn bản vẽ, lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ, nhìn nụ cười trên mặt cô, , bé trai nhẹ nhàng gật đầu, đáp lời: "Được. Đến lúc đó anh cũng sẽ tặng cho em một món quà."

"Có thật không?" Mắt bé gái mắt sáng lên, thấy bé trai gật đầu, vui vẻ thom một cái lên mặt bé trai, "Em biết mặt trời nhỏ tốt với em nhất..."

Bé trai bị hành động bất ngờ của cô gái nhỏ làm giật mình, sắc mặt có chút ửng đỏ, nhưng khi thấy cô gái nhỏ rất vui vẻ, khóe miệng của bé trai cũng dần dần nở nụ cười...

Dưới cây cổ thụ, hai đứa trẻ đắm chìm trong vui sướng mà cả hai mang lại cho nhau, ngay từ đầu đã không phát hiện, phía sau bồn hoa, có một bóng người nhỏ bé yên lặng chăm chú nhìn bọn họ, dường như mỗi lần bọn họ "ước hẹn", bóng người nhỏ bé đó đều yên lặng ở phía sau.

...

Kí ức cắn nuốt suy nghĩ của Tiêu Thần, điện thoại trong túi anh vang lên thật lâu anh cũng không biết, cho đến khi có một người vội vã không cần thận đụng phải anh, anh mới kéo suy nghĩ của mình về lại hiện tại.

Anh nhíu mày, lấy điện thoại ra bắt máy, "A lô?"

"Anh Tiêu, nhóm hàng kia, Dạ Ung đã hộ tống ra vùng biển quốc tế rồi, người cũng đã trở về." Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm ổn của Mục Sâm.

"Hả?" Tiêu Thần đáp một tiếng, nhân nhật nói: "Chặn lại."

"Là?"

Tiêu Thần cúp điện thoại, đáy mắt thoáng qua âm u tàn bạo, anh lại đưa mắt nhìn cây cổ thụ kia, rồi mới cất bước rời đi..

Nếu không ra khỏi bóng tối, như vậy... Anh sẽ trầm luân trong bóng tối vậy.

++++

Đồn cảnh sát khu Nam.

"Thiên Thanh, đi ăn thôi..." Kili tắt máy vì tính đồng thời hô to.

"Tôi không đi..." Mộ Thiên Thanh vui đùa trong đồng văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cậu mua giúp tôi một hộp cơm là được, tôi muốn xử lý mấy vụ án này cho xong."

"Vây cũng được..." Kili nhún vai một cái, biết lúc Mộ Thiên Thanh làm việc sẽ không muốn sống, nhưng không nghĩ tới, khi chuyển tới bộ phận dân sự cũng như vậy.

Mọi người lục tục đi đến nhà ăn, Mộ Thiên Thanh vẫn còn lật tài liệu, xử lý văn kiện, cô được điều bộ phận dân sự đã hơn nửa tháng, ngoại trừ lúc bắt đầu có chút không quen, sau đó cô phát hiện công việc này cũng rất hấp dẫn, dần dần cô cũng không còn bài xích công việc ở bộ phận dân sự này nữa.

"Cảnh sát Mộ, hoa của cô, xin ký nhận cho."

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, bó hoa hướng dương màu vàng đã xuất hiện ngay trước mắt, cô thuần thục ký đơn sau đó nhận lấy bó hoa, tiếp đó, cũng không thèm nhìn tới nữa mà ném vào trong thùng rác, tiếp tục xử lý vụ án.

Cô gái đưa hoa liếc nhìn bó hoa bị đối xử tệ bạc, bĩu môi nhún vai một cái, lên tiếng chào hỏi rồi rời đi.

Trừ ngày thứ nhất... Số phận của những bó hoa sau đều là rơi vào thùng rác, dĩ nhiên, ngày thứ nhất là do cô không nhìn thấy, nếu không đoán chừng số phận cũng không khác nhau lắm.

Lúc bắt đầu, Mộ Thiên Thanh còn nhìn tấm thiệp một chút, những ngày sau thì không thèm nhìn nữa, trực tiếp ném vào thùng rác, người đưa hoa đã quen, người của khu Nam lại càng quen hơn, chẳng qua mọi người đều muốn biết "Mặt trời" đó là ai? Ra tay hào phóng như vậy, mỗi ngày một bó hoa, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

"Xin chào, xin hỏi Mộ Thiên Thanh có ở đây không?"

Giọng nói trong sáng vang lên trong không gian yên tĩnh, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy một thiếu niên, trong tay ôm một bó hoa hướng

duong lớn đứng ở cửa thì không khỏi âm thầm nhủ mày...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thói quen là một việc rất đáng sợ!

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy một thiếu niên tầy đang ôm một bó hoa hướng dương lớn ở cửa thì không khỏi âm thầm nhủ mày: “Của tôi hả?”

Thiếu niên vừa nghe xong thì cười bước tới, đưa đơn giao hàng cho Mộ Thiên Thanh, nói: "Xin ký nhận."

Mộ Thiên Thanh hưng hăng cầm lấy tờ giấy, tiện tầy ký tên sau đó nhận lấy bó hoa, rồi ném hoa vào thùng rác không chút do dự, bởi vì trước đó đã có một bó hoa chiếm hết cái giỏ rác cho nên bó hoa này bị rớt ra ngoài, một tiếng động trầm đục vang lên, sọt rác ngã xuống mặt sàn. . . . .

Thiếu niên kinh ngạc nhìn tình huống này, sau đó nhủ mày nghi hoặc nhìn Mộ Thiên Thanh, tiếp đó sờ sờ cái ót rồi xoay người rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm: "Thật là có cá tính. . . . ."

Mộ Thiên Thanh tức chết, liếc nhìn bó hoa trên mặt đất, cũng không biết trong lòng có cảm xúc gì, cô đang nỗ lực thoát khỏi thế giới của Lãnh Tinh Hàn, vậy mà mấy ngày qua không có người nào xuất hiện, không có gì cả, ngoại trừ mỗi ngày một bó hoa: “Nếu như em mạnh khỏe thì đó chính là mặt trời.”

Lãnh Tinh Hàn, khi anh nói không phải là mặt trời nhỏ của tôi thì tôi cũng không còn là hoa hướng dương của anh nữa rồi.

Những lời này vang vọng ở trong đầu Mộ Thiên Thanh, mặc dù vẻ mặt tức giận nhưng chỗ sâu trong ánh mắt lại có bi thương khó phát hiện. . . . .

"Thì ra là. . . . . Hoa anh tặng cũng bị đối xử như vậy?"

Một giọng nói nhu hòa vang lên, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu thì nhìn thấy Thượng Quan Mộc, anh nhìn cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười, đặt hộp com xuống trước mặt cô. . . . .

"Sao lại liều mạng như vậy. . . . . đến mức ăn com cũng không có thời gian?" Trong giọng nói của Thượng Quan Mộc có trách cứ nhàn nhạt.

"Hoa này là anh tặng?" Mộ Thiên Thanh liếc nhìn nằm bó hoa đang nằm dưới đất, khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc bi thương gạt đầu một cái thì cô vội vàng nhặt lên, hơi cau mày hỏi: "Tại sao lại đột nhiên tặng hoa cho em?"

"Tặng hoa cho bạn gái còn phải cần có lý do sao?" Thượng Quan Mộc nhủ mày hỏi, đáy mắt lại chứa đựng nụ cười nói: "Em ra. . . . . bây giờ em không thích hoa hướng dương nữa. . . . . Ủ, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ tặng hoa khác. . . . . Là hoa hồng đỏ quyền rũ? Hay là Bách Hợp trong sáng đây?"

Thượng Quan Mộc không còn đáng vẻ nghiêm túc lúc suy nghĩ, cánh tầy thuận thể đặt ở trên bàn làm việc, nhìn đáng vẻ tức giận của Mộ Thiên Thanh, nụ cười tản ra ở gương mặt tuần tú.

"Chú ý hình tượng của anh." Mộ Thiên Thanh tức giận nói, bó hoa qua một bên, mở hộp com ra, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn bó hoa hướng dương và thùng rác đang nằm trên mặt đất, trong lòng thoáng qua cảm giác mất mát nhàn nhạt.

Nét mặt của cô không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc, nhưng anh lại không nói gì, thậm chí vẫn duy trì nụ cười trên mặt, anh không biết rốt cuộc “mặt trời nhỏ” đó là ai nhưng anh cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu, anh sợ. . . . . Một khi làm rõ chuyện này thì mối quan hệ vất vả lắm mới có được của anh và Thiên Thanh sẽ biến mất không còn gì nữa.

"Cuối tuần này anh phải sang Mĩ tham dự một hội thảo nghiên cứu về tâm lý học tội phạm." Thượng Quan Mộc đột nhiên nói.

"Hả?" Mộ Thiên Thanh có chút mờ mịt, sau khi nuốt com trong miệng thì hỏi: "Tại sao lại đột nhiên như vậy?"

"Ủ, buổi sáng đi họp thì Tổng cục mới thông báo. . . . ." Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt trở nên thâm thúy: “Anh sẽ dẫn theo một trợ lý. . . . ."

Thượng Quan Mộc ngừng lại, nhìn chân mày hơi nhíu lại của Mộ Thiên Thanh, trong lòng khẽ thở dài một cái, nói: "Em đi cùng với anh. . . . . Có được hay không?"

Chân mày của Mộ Thiên Thanh càng nhíu chặt hơn, nghi ngờ hỏi: "Việc này là do cấp trên sắp xếp. . . . . Hay là ý riêng của anh?"

Mặc dù. . . . . Hiện tại mọi người trong đồn cảnh sát đều biết quan hệ của cô và Thượng Quan, nhưng mà cô không muốn làm cho người khác nghĩ rằng bọn họ công tư không rõ ràng.

"Là do cấp trên sắp xếp, cũng là ý của anh?" Thượng Quan Mộc nói xong, đáy mắt thoáng qua một chút giảo hoạt như hồ ly, trong lòng thầm nghĩ: phía trên là do sếp Mộc sắp xếp, cũng chính là ý tứ của Thượng Quan Mộc anh.

"Là . . . . Sao?" Rõ ràng Mộ Thiên Thanh không tin lời của Thượng Quan Mộc.

"Cảnh sát Mộ Thiên Thanh?" Đột nhiên sắc mặt của Thượng Quan Mộc trầm xuống, người cũng đứng thẳng lên, đôi tay đút ở trong túi quần, mắt nhìn xuống Mộ Thiên Thanh còn đang ngồi trên ghế.

Mộ Thiên Thanh buông chiếc đĩa trong tay theo phản xạ: Đứng phắc dậy, chào một cái tiêu chuẩn, mắt nhìn thẳng nói: "Sếp?"

"Cuối tuần em sẽ đi dự hội thảo cùng với anh chứ?" Thượng Quan Mộc bình tĩnh thông dong nói.

"Vâng, thưa sếp." Mặc dù trong lòng Mộ Thiên Thanh có ngàn vạn nghi vấn, thì giờ phút này cô cũng chỉ có thể nhận lời.

Khóe miệng Thượng Quan Mộc nhếch lên, sau đó hết sức ung dung nói: "Ừ. Mau ăn cơm đi, nguội rồi sẽ không ngon. . . . ."

Nói xong, cũng không còn nghiêm túc như lúc nãy nữa, nụ cười từ khóe miệng lan tràn ra, đặt tới đáy mắt.

Mộ Thiên Thanh âm thầm cắn răng nghiêng lợi nhìn Thượng Quan Mộc, hậm hực ngồi xuống, sau đó liền nghe Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng nói một câu: "Buổi chiều còn có một vụ án phải thảo luận, anh đi xem tài liệu trước." Sau đó cười cười, xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh dùng chiếc đĩa đâm hộp cơm, bừa bãi, trong miệng lẩm bẩm gì đó, toàn bộ đáng về hờn dỗi này của cô rơi vào trong mắt Thượng Quan Mộc, bước chân của anh hơi dừng lại, khóe miệng nở nụ cười bất đắc dĩ.

Đã không có cách nào có thể công tư rạch ròi được rồi. . . . . Thiên Thanh, anh chỉ là sợ lúc anh không có ở đây sẽ xảy ra biến cố gì đó, đợi đến khi anh trở về thì mặt trời nhỏ đi đã chiếm giữ vị trí giữa hai chúng tôi. . . . .

Khe khẽ thở dài, Thượng Quan Mộc xoay người rời đi, trên hành lang trống vắng truyền đến tiếng bước chân trầm ổn vang vọng của anh.

*

Tập đoàn Thiên Lân.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo nhìn màn hình, sau đó chậm rãi dựa vào ghế ngồi, môi mím chặt thành một đường thẳng, qua một lúc lâu mới nói: "Nếu đã như vậy. . . . . Thì tùy bọn họ, những người này. . . . . vẫn còn cho rằng MT là thiên hạ của nhà họ Hàn sao? Hừ. . . . ."

Mất hạnh của Đường Lam lẳng lặng nhìn người đàn ông lạnh lùng trong video, giọng nói giấu cợt chứa đựng khinh thường, cô cứ mãi mê nhìn như vậy, chỉ có lúc trò chuyện qua video thì cô mới có thể không kiêng nể gì mà nhìn anh như thế.

Trong lòng thoáng qua suy nghĩ bi thương, cô thu ý định lại, nói: "Nhưng lần đầu tư này đã vượt quá năm tỷ Đô-la, nếu như cứ để mặc cho bọn họ làm như vậy thì. . . . . Đối với công ty mà nói, sẽ có tổn thất không nhỏ."

Đường Lam biết những thứ này Lãnh Tinh Hàn cũng biết, nhưng là người phụ trách tạm thời của MT, cô nhất định phải nhắc nhở người đàn ông lạnh lùng trước mặt này.

Không trả lời. Lãnh Tinh Hàn lấy một điều thuốc ra, cái bật lửa bằng thép luyện vang lên một tiếng "Keng" nhỏ, điều thuốc bị đốt lên. . . . . Anh lạnh nhạt tùy ý hút một hơi, lạnh lùng nói: "Cứ để cho bọn họ lấy, chờ đến khi vụ án thất bại thì gây áp lực để thu mua cổ phần trong tay bọn họ."

Đáy mắt Đường Lam thoáng qua vẻ tia kinh ngạc, vào giờ khắc này lòng của cô giống như lạnh hơn phân nửa, còn có một loại e ngại không rõ lan tràn ra ở trong lòng. . . . .

Từ trước đến giờ người đàn ông này chưa từng có định bỏ qua cho MT, anh chỉ đổi một loại phương thức khác, để cho bọn họ tự tìm đường chết.

Lòng của Đường Lam không tự chủ được mà khẽ run lay bầy, cô nhận ra kết quả cô những người chọc đến anh sẽ rất thâm. . . . .

Đột nhiên ánh mắt Lãnh Tinh Hàn hơi nâng lên, sắc bén quét qua qua màn hình, nhìn thấy thâm tình và sững sờ của Đường Lam thì hơi dừng lại, lạnh đạm nói: "Còn nữa. . . . . Chú ý đế quốc Sun, chuyện lần này. . . . . Tôi không muốn bị bọn họ phá hỏng."

Đường Lam đột nhiên lấy lại tinh thần, đáp một tiếng.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tinh Hàn chậm rãi chuyển hướng, anh hút một hơi thuốc, tùy ý hỏi: "Đã quen với bên kia chưa?"

Đường Lam nghe anh hỏi như thế, trong lòng lập tức tràn ra một chút ngọt ngào, mặc dù cô biết thật ra anh chỉ hỏi một cách tùy ý mà thôi: "Rất tốt, chẳng qua gần đây bên này trời vẫn luôn mưa, làm cho người tôi có chút đa sầu đa cảm."

Lãnh Tinh Hàn hừ một tiếng, chỉ là một động tác đơn giản nhưng cũng lộ ra vẻ dỗi mị hoặc: "Thế nào. . . . . Cô mà cũng đa sầu đa cảm?"

Đường Lam nũng nịu liếc mắt, giống như rất bất đắc dĩ nói: "Cũng không có gì, chẳng qua lại nghĩ đến lúc trước gặp anh, trời cũng mưa liên miên không dứt như vậy. . . . ."

Đường Lam dừng lại, nhìn chăm chú nét mặt của Lãnh Tinh Hàn, thấy anh không có bất kỳ phản ứng nào mới nói tiếp: "Tất cả đều là quá khứ đã qua, nhưng mà bây giờ nghĩ lại. . . . . lúc tuổi trẻ ngông cuồng, dù sao cũng không sống uổng phí."

Lãnh Tinh Hàn lắng lắng nghe, anh hơi ngồi dậy, đụi tàn thuốc vào trong gạt tàn, không có nhìn màn hình, chỉ lãnh đạm nói: "Thay vì suy nghĩ chuyện không thể nào xảy ra, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ rốt cuộc mình muốn cái gì? Thích hợp với cái gì. . . . ."

Dứt lời, đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn nâng lên, nhìn màn hình, chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực chỉ có lạnh lùng xa cách.

Đường Lam cười tự giễu, nhưng mà cô che giấu cực nhanh, cô cười quyến rũ một cái, buông lỏng nói: "Được rồi, tôi phải đi ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục ứng phó với những lão già ngoan cố kia. . . . ."

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn đáp một tiếng, tắt màn hình, tiện tay nhấn điện thoại nội bộ: "Vào đây một chút."

Buông điện thoại ra, không tới một phút đã truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó, Hình Thiên đi vào.

"Nhất định ngày mai phải đặt vé máy bay đến Newyork." Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói: "Buổi tối tôi phải trở về một chuyến, xế chiều cậu đi đem chuyện bên kia thông báo một chút. . . . ."

"Vâng." Hình Thiên đáp một tiếng, ngừng một chút mới nói tiếp: "Tiệm bán hoa bên kia mới vừa điện thoại tới nói cô ấy trực tiếp ném hoa vào trong thùng rác. . . . ."

Hình Thiên nói rất nghiêm túc, nhưng anh nhìn thấy ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lại chứa đựng ý cười.

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn đáp một tiếng, trên mặt không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Hình Thiên có chút thất vọng, cong khóe miệng, hỏi: "Ngày mai đi nước Mỹ rồi, có cần phải đưa hoa tiếp không?"

Lãnh Tinh Hàn rũ mắt, ngẫm nghĩ rồi nói: "Đưa đến thứ năm là được. . . . ."

"Hả?" Hình Thiên có chút không rõ nhìn Lãnh Tinh Hàn, trong lòng đang tính bàn tính suy đoán tâm tư của anh.

"Tạo thành thói quen cho một người. . . . ." Đôi mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo, không nhìn về phía Hình Thiên, chậm rãi nói ra: ". . . . . Cần hai mươi một ngày."

Hình Thiên hơi nhếch miệng, càng thêm mê mang mờ mịt.

Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng nâng lên thành một đường cong có thâm ý, lãnh đạm nói: "Mộ Thiên Thanh rất quật cường, muốn rót vào trong lòng của cô. . . . . Cũng chỉ có cách khiến cô tự nhớ kỹ chuyện đó."

Dứt lời, ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn trở nên sâu thẳm giống như một đầm sâu u ám không nhìn thấy đáy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lựa chọn

Hình Thiên ra khỏi phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, bàn giao công việc xong liền lái ô-tô ra khỏi Thiên Lâm, nếu đại ca đã dặn dò thì sợ rằng..thời gian đi Mỹ lần này sẽ không ngắn"

Đường Lam đã tiếp nhận chuyện bên MT hơn nửa tháng, vấn đề tầng tầng lớp lớp, nhiều người không phục, người không muốn Thiên Lâm làm chúa tể cũng nhiều, nếu như bọn họ không gây sự thì còn có thể an tâm cảm tiền phân chia lợi nhuận nhân nhả trải qua hết nửa đời sau, đáng tiếc...Mỗi một người đều cấy vào những cỗ phân trong tay mình, cho rằng còn có thể cùng nhà họ Hàn làm chủ như lúc trước, tưởng rằng còn có quyền kêu gào, lên tiếng?

Đáy mắt Hình Thiên thoáng qua nụ cười lạnh, lòng lại không khỏi nặng nề, tính toán lại ngày, mười năm ước hẹn mà mọi người đã từng cười nói ...Cũng sắp tới rồi!"

Hình Thiên nặng nề thở dài một tiếng, chiếc xe văng vàng hòa vào dòng xe, chạy tới chỗ tụ tập của Dạ Ứng. . . . .

Hình Thiên mới vừa đến nơi liền cảm nhận được không khí không giống như bình thường, anh âm thầm cau mày lại, nhìn mọi người, thuận miệng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Anh Thiên, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức của số hàng kia." Tiểu Thất gác chân lên bàn trà, trong tay đang chơi một con dao Thụy Sĩ, du côn mười phần nói, đáy mắt có ánh sáng khát máu.

"Ừ." Hình Thiên cũng không để ý, nhận lấy lon bia Tiểu Lục đưa tới mở ra uống một hớp rồi nói: "Yên tĩnh như vậy à?"

"Đúng vậy. . . . ." Tiểu Ngũ bĩu môi, nhìn Tiểu Tứ vẫn không mở miệng nói chuyện, bắt đầu lầm bầm: "Mặc dù tất cả đều đúng theo dự đoán của đại ca, nhưng... Lúc đầu có nói đại khái khoảng chừng một tuần đối phương sẽ nhả hàng ra, nhưng bây giờ cũng đã nửa tháng trôi qua rồi mà chút tin tức cũng không có.."

Cả người Hình Thiên buông lỏng tựa vào ghế sa lon, liếc nhìn Tiểu Tứ, thuận miệng hỏi: "Tiểu Tứ, cậu thấy thế nào?"

Tiểu Tứ trầm tư một lúc mới nói: "Đối phương đang liều mạng thử sự chịu đựng của đại ca?"

"Ừ." Đáy mắt Hình Thiên thoáng qua tán thưởng: "Tại sao lại nói vậy?"

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Tiểu Tứ, quả thật anh ta rất có tố chất của người dẫn đầu, có đầu óc bình tĩnh, thủ đoạn độc ác...Có thể nói, anh cực kỳ giống hai đại ca của Dạ Ưng."

"Từ chuyện tình lần trước là có thể nhìn ra đối phương hiểu đại ca rất rõ." Tiểu Tứ cầm lon bia lên uống một hớp, giữa lông mày cực kì rối rắm, rồi nói tiếp: "Mỗi một bước đi của người này rất giống với suy nghĩ của đại ca...Tôi không nghĩ ra thế giới này có mấy người như vậy, nếu như là Mục Sâm..Thì tôi có chút hoài nghi, mặc dù mọi chuyện đã qua nhưng không thể phủ nhận sự hiểu biết của anh ta đối với đại ca. . . . ."

Tạm ngừng lại, Tiểu Tứ nhìn mọi người một chút, mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng phải thừa nhận, nói: "Còn nhiều hơn so với chúng ta. Nhưng mà không biết vì sao tôi lại cảm giác không phải là anh ta. . . . ."

Hình Thiên im lặng lắng nghe, không có xen vào, ngược lại mấy người Tiểu Ngũ tò mò nhìn Tiểu Tứ, bình thường ít khi nghe anh nói như vậy, giờ phút này nghe xong cũng không khỏi nhủ mảy.

"Người này là đối thủ...Lại hiểu rõ đại ca và Dạ Ưng như vậy, trước sai gì cũng là tai họa ngầm" Tiểu Tứ đột nhiên nói như vậy, chau mày: "Đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, mặc dù đại ca cũng hiểu rất rõ cách ra tay của đối phương, nhưng...tôi cảm giác sẽ có vấn đề xảy ra."

Hình Thiên gật gù khoé môi, nói: "Đối thủ sẽ nhanh chóng trôi lên mặt nước thôi. . . . ."

Anh vừa dứt lời, đáy mắt cực kì nặng nề, dưới ánh đèn, mắt kiếng che ánh sáng âm u trong mắt anh: "Đại ca luôn luôn có kiên nhẫn...Ít nhất, đến nay tôi chưa từng thấy bất cứ người nào kiên nhẫn hơn đại ca.."

Về điểm này, đám người Tiểu Tứ đều tán thành, chẳng qua không phải mọi người sợ không kiên nhẫn bằng mà là sợ sự tình kéo dài lâu, cục diện sẽ không khống chế được.

"Ngày mai tôi và đại ca sẽ đi đến Mĩ một chuyến, đoán chừng bên kia sẽ đợi một khoảng thời gian. . . . ." Hình Thiên nói xong, buông lon bia trong tay ra: "Bên này có động tĩnh gì thì hãy liên lạc với tôi."

"Dạ." Mọi người gật đầu, rồi rút liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng đoán được cái gì.

"Lúc tôi không có ở đây, nhớ chú ý mọi chuyện trong bang chặt một chút, mặc dù gần đây bên phía cảnh sát không có nhìn chăm chăm chúng ta như trước kia, nhưng mà cũng không nên làm chuyện gì giống như thiếu thân, quân thuộc hạ mình chặt một chút." Hình Thiên dặn dò, sau đó như có thâm ý liếc nhìn Tiểu Tứ: "Tiểu Tứ, cậu đi theo tôi ra đây."

"Dạ, anh Thiên." Tiểu Tứ đứng dậy đi theo Hình Thiên ra ngoài.

Cứ điểm này là một căn nhà của nông dân, gồm mấy gian nhà trệt, phía sau còn có một cái vườn nhỏ, bên trong trồng mấy loại cây ăn quả và một ít rau dưa, đến mùa thu, trái trên cây phát ra sắc màu mê người.

Hình Thiên tiện tay hái một quả táo, cầm ở trong tay chơi, rồi xoay người bình tĩnh nhìn Tiểu Tứ, hỏi: "Có phải vừa rồi còn có chuyện gì muốn nói hay không?"

Tiểu Tứ nhìn Hình Thiên, thật ra thì trong mấy người bọn họ, Tiểu Tứ thân thiết với Hình Thiên hơn một chút, trong lòng bọn họ, đại ca là người đáng tôn kính, không có cách nào vượt qua, mà Hình Thiên lại là bạn bè, là anh em thân thiết. "

Anh nhìn Hình Thiên vẫn cần mẫn đi làm hàng ngày, nhưng không ai biết Hình Thiên đã từng là một tên côn đồ thủ đoạn tàn nhẫn, có lúc anh cảm giác nếu như không phải là chính mình trải qua thì không thể nào tin tưởng được một người gầy yếu như vậy mà ngay cả anh và Tiểu Thất hợp lực cũng không đánh thắng nổi.

Hình Thiên rất thông minh, nếu như rời khỏi Dạ Ưng thì cuộc đời của anh có thể tốt hơn rất nhiều so với hiện tại, thành tựu chắc chắn cũng sẽ không phải là một thư ký tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lân là có thể thỏa mãn được. . . . .

Nhưng mà anh lại tự nguyện ở lại giữa ranh giới hắc bạch, chỉ vì cuộc đời của anh, là đại ca cho.

Mà mấy người bọn họ lại rất khác nhau...Cuộc đời của bọn họ không chỉ có đại ca mà còn có cả Anh Tiều. Cái loại tình cảm dùng tính mạng để bảo vệ đó, anh không nên hoài nghi gì cả.

Tiểu Tứ nhú mày, nhìn nhin, cuối cùng lắc đầu một cái, nói: "Không có."

Đột nhiên Hình Thiên siết chặt quả táo ở trong tay, khoe miệng hơi nhếch thành nụ cười, đôi mắt như có thâm ý nhìn Tiểu Tứ, chậm rãi nói: "Cậu..đang cảm thấy...Trên thế giới này, có thể hiểu rõ đại ca như vậy, hơn nữa ý tưởng còn giống đại ca như thế ...Cũng chỉ có...Anh Thần, đúng không?"

Thân thể Tiểu Tứ đột nhiên cứng đờ, đồng tử của giãn rộng, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi mấy lần: “ Ý của anh Thiên là. . . . .”

"Ý của tôi không quan trọng. Đây cũng chỉ là suy đoán của mọi người, tôi là người chỉ tin tưởng vào sự thật...Mặc kệ kết quả cuối cùng là gì đều được, nhưng có một chuyện...Tôi hi vọng cậu hiểu." Hình Thiên thu hồi ánh mắt, xoay người lại hái tiếp một táo vừa to vừa đỏ, anh nhìn hai quả táo trong tay sau đó nghiêng người sang, như có thâm ý nói: "Chúng ta chỉ có một cái miệng, hai quả táo đều rất ngon, nhưng mà...Chúng ta lại không thể đồng thời ăn cả hai quả được. . . . ."

Nói xong, Hình Thiên ném một quả táo trong tay cho Tiểu Tứ, sau đó cắn quả táo còn lại trong tay, vỗ vỗ bả vai Tiểu Tứ rồi rời khỏi cứ điểm.

Tiểu Tứ nhìn Hình Thiên rồi đi rồi mới nhìn quả táo trong tay, anh hiểu ý của Hình Thiên, chẳng qua... Bây giờ anh không có cách nào làm rõ tim của mình, dù sao... Tất cả đều là suy đoán của bọn anh, anh không tin...Năm đó chỉ là giả dối, cũng không thể nào tin nổi, anh Tiều lại có thể làm như vậy đối với đại ca.

*

Ban đêm, đúng hẹn lại tới.

Ánh đèn ở nhà họ Lãnh sáng rực rỡ, sau khi Bà Trương biết Lãnh Tĩnh Hàn muốn trở thì rất vui vẻ, sáng sớm đã bảo người đi mua đồ ăn Lãnh Tĩnh Hàn thích, sau đó bắt đầu bận rộn.

Trong phòng ngủ, Lãnh Dao lại càng thêm bận rộn, cô đứng ở trước gương, thử từng món từng món, chọn tới chọn đi, cũng không có cái nào thích hợp.

Cô buồn rầu ngồi ở bên giường, nhìn một giường quần áo, đột nhiên tức giận lắm bầm nói: "Cũng không phải là tham gia tiệc gì, ở nhà ăn cơm, mình cũng không cần giống như nghênh đón Hoàng."

Lãnh Dao lầm bầm xong, có chút bức mình nhét quần áo vào trong tủ treo quần áo, cuối cùng chỉ mặc quần áo ở nhà, tóc buộc thật cao, dùng băng đô đáng yêu cô định lại, hậm hực hờn dỗi đi xuống lầu.

Lãnh Tiểu Thiên nhìn Lãnh Dao một cái, bàn tay cầm cái tẩu Lư Ly chỉ cô, bất mãn nói: "Nhìn thử một chút, bộ dạng gì đây, mặc dù là ở nhà...Nhưng mà anh con trở lại, con cũng nên chú ý một chút chứ."

"Anh ấy không phải là anh con?" Lãnh Dao hừ một tiếng, thờ phỉ phò nói.

"Con . . . ." Lãnh Tiểu Thiên vừa muốn nói cái gì đó, liền nghe phía ngoài truyền đến âm thanh, ngay sau đó, cửa được mở ra, ông trừng mắt Lãnh Dao, nói: "Đã trở lại rồi hả. . . . ."

"Dạ." Lãnh Tĩnh Hàn nhàn nhạt đáp một tiếng, đôi mắt như chim ưng lơ đãng liếc nhìn Lãnh Dao, con người đen như mực không có chút thay đổi nào.

"Đại thiếu gia?" Bà Trương cười hiền lành tiến lên, nhận lấy áo khoác của Lãnh Tĩnh Hàn rồi lui ra: “Thức ăn xong ngay đây, cậu đi rửa tay trước, xong là có thể ăn cơm rồi.”

Lãnh Tĩnh Hàn gật đầu một cái, đường cong trên mặt cũng hơi hòa hoãn lại, sau đó, đôi chân thon dài đi lên lầu. . . . .

Lãnh Dao cắn môi nhìn chằm chằm bóng lưng Lãnh Tĩnh Hàn, thờ phỉ phò đi tới bàn ăn. . . . .

"A. . . . ."

"Loảng xoảng?"

"Tiểu thư, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ."

Tiếng kêu sợ hãi kèm theo tiếng đồ sứ bị vỡ, ngay sau đó, tiếng xin lỗi mang theo sợ hãi vang lên.

"Có phải mắt cô bị mù hay không?" Vốn trong lòng Lãnh Dao không thoải mái, đang không có chỗ nổi giận, cô nhìn người giúp việc đang sợ hãi, vẫn luôn nói xin lỗi, quát lên: "Làm nước canh văng tung tóe lên người tôi, cô có biết bộ quần áo này của tôi bao nhiêu tiền hay không? Xem như cô có làm mấy tháng cũng không mua nổi. . . . ."

"Tiểu thư, thật xin lỗi? Tôi. . . . ." Người giúp việc cắn môi, tay không ngừng chà xát vào tạp dề.

Bà Trương vội vàng bảo người tới dọn dẹp thức ăn rơi vãi trên sàn nhà, liếc nhìn người giúp việc đang run lấy bầy, rồi nói: "Tiểu Thúy cũng không phải là cố ý. . . . ."

"Không phải cố ý là hết chuyện à?" Lãnh Dao không chấp nhận nói.

Người giúp việc trong nhà bận rộn dọn dẹp, tính khí của đại tiểu thư này không phải là mọi người chưa từng lãnh giáo qua, cũng đã sớm thành thói quen, bình thường tức giận xong cũng không có chuyện gì nữa."

"Tiểu Dao?" Lãnh Tiểu Thiên trầm giọng kêu lên, ý bảo Tiểu Thúy đi xuống, sau đó mới nói: "Đi thay bộ đồ khác đi, khó có dịp anh con trở về, nó không thích nhìn người khác cãi nhau."

Đột nhiên trong lòng Lãnh Dao hoảng sợ, nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn. . . . .

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lẽo liếc Lãnh Dao, xoay người lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Mất mát!

Lãnh Tĩnh Hàn cũng không thêm đề ý đến Lãnh Dao. Trong nhà này anh cũng chỉ là khách qua đường, từ lúc bắt đầu anh chưa từng xem nơi này là nhà, cũng chưa từng xem bọn họ là người nhà.

Có lẽ... Tim của anh trời sinh đã lạnh lẽo rồi.

Lãnh Tĩnh Hàn bước vào trong phòng ngủ đã lâu chưa trở về, căn phòng hoàn toàn không có hơi người, anh tháo cả vạt ra, tùy ý cởi hai nút áo trên cổ tay, vén tay áo lên đến khuỷu, đi tới phòng tắm, cả người tản ra hơi thở cuồng đã không kèm chế được. Bình thường anh luôn lạnh lùng khác hẳn với giờ phút này tràn đầy dã tính và hơi thở khát máu.

Sau khi rửa mặt xong, Lãnh Tĩnh Hàn đi xuống lầu, lúc này chén bát rơi vỡ trên sàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn cũng đã dọn sẵn thức ăn và bát đĩa, anh đi về phía bàn ăn, bác Phúc vội vàng tiến lên kéo ghế cho anh.

Giờ phút này Lãnh Dao cũng đã thay một bộ quần áo thoải mái, nhìn qua cả người rất nhẹ nhàng, dĩ nhiên là không tính đến sự kiêu căng ngạo mạn của cô ta lúc trước...

Cô nhìn mặt mày bà Trương và bác Phúc đầy ý cười gấp thức ăn cho Lãnh Tĩnh Hàn, trong lòng không khỏi buồn bực, tức giận lườm bọn họ một cái... Thời điểm thu hồi ánh mắt, liếc thấy trên mặt Lãnh Tiểu Thiên cũng nở nụ cười, giống như cực kì thỏa mãn nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, trong lòng Lãnh Dao không khỏi âm thầm suy nghĩ...

Tại sao cha lại đối xử tốt với Lãnh Tĩnh Hàn như vậy? Nhưng mà...Anh ấy lại chưa bao giờ cảm kích...

Nghĩ tới đây, Lãnh Dao cảm thấy bất đầu ăn cơm, ánh mắt lại nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn luôn lạnh lùng, trong lòng nghi ngờ nặng nề.

"Ngày mai con phải đến Mĩ một chuyến, chắc là sẽ ở bên kia một thời gian." Lãnh Tĩnh Hàn nhận lấy canh bà Trương đưa tới, bình thản nói.

Lãnh Tiểu Thiên nghe xong, chân mày hơi nhíu lại, hỏi: "Đi rất lâu sao?"

"Dạ". Phản ứng của Lãnh Tĩnh Hàn xa cách.

"Con vẫn không muốn buông tha sao?" Lãnh Tiểu Thiên buông thìa xuống, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn chăm chăm, ông cũng có chú ý đến động tĩnh của MT trong những ngày này.

Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn Lãnh Tiểu Thiên, vẫn lãnh đạm như cũ nói: "Con sẽ không ra tay trước."

Lãnh Tiểu Thiên nghe xong, tự trách mình quá mức đa nghi, Lãnh Tĩnh Hàn đã nói không rat tay trước thì nhất định sẽ không làm vậy. "Ừ, đi đi, chăm sóc mình cho tốt."

Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời, đối với những lời nói giả dối này, anh nghe mãi đã thành thói quen.

"Em sẽ đi cùng với anh hai..." Đột nhiên mắt Lãnh Dao sáng lên, vẻ mặt lấy lòng nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nói: "Em có hẹn với bạn đi chơi, vừa lúc đúng có thể đi cùng với anh hai."

Lãnh Tiểu Thiên nhíu lông mày, kỳ quái nhìn Lãnh Dao, hỏi: "Tại sao cha lại không biết con hẹn với người khác đến Mĩ?"

“Cha toàn hẹn với mấy ông bạn già của cha đi đánh golf, làm gì có thời gian quan tâm đến con.” Lãnh Dao nhướn mày, khịt mũi.

Lãnh Tiểu Thiên liếc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tĩnh Hàn, ông biết rõ con gái của mình có ý định gì, nhưng ông lại càng hiểu hơn ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn, Tiểu Dao chỉ tự rước lấy nhục mà thôi, quả nhiên...

“Anh không dẫn theo phụ nữ.” Lời nói của Lãnh Tĩnh Hàn không có độ ấm, anh hoàn toàn không để ý tới Lãnh Dao.

“Còn Đường Lam thì sao?” Lãnh Dao trừng mắt.

Tay Lãnh Tĩnh Hàn dừng tay, đôi mắt như chim ưng lãnh đạm nhìn về phía Lãnh Dao, chậm rãi nói: “Ồ trong mắt anh, cô ta chỉ là cấp dưới mà thôi.”

“Vậy em là cô đồng của Thiên Lâm thì sao?” Lãnh Dao bốc đồng nói.

“Tiểu Dao...”

Mặt Lãnh Tiểu Thiên rét lạnh, nhưng Lãnh Dao vẫn không thềm để ý: “Hon nữa em còn là em gái của anh, đi cùng với anh đến nước Mỹ tức là có thêm một người bạn, anh nhất định phải từ chối như vậy sao?”

Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhíu mày rất khó nhận thấy, con người đen như mực trở nên tối tăm, chậm rãi nói: “Tùy em.”

Hai chữ này làm cho mọi người kinh ngạc, ngay cả Lãnh Dao cũng không dám tin tưởng, chớp mắt liên tục, mà Lãnh Tiểu Thiên thì nhíu mày, có phần không hiểu, Phúc và Bà Trương đứng ở bên cạnh cũng đưa mắt nhìn nhau, giống như đang trao đổi cái gì đó... Tới ngày hôm sau, lúc Lãnh Dao nổi trận lôi đình thì lúc này mọi người mới bình thường trở lại, đây...Mới là Lãnh Tĩnh Hàn mà bọn họ biết.

Lãnh Tĩnh Hàn ăn chưa được bao nhiêu thì đã đi lên lầu, hôm nay anh trở về chủ yếu là để lấy đồ, mà ăn cơm...Chỉ là thuận tiện, tim của anh lạnh lẽo, nhưng mà những việc nên làm thì vẫn phải làm.

“Thái độ gì vậy, quả thật xem nhà là khách sạn mà, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi...” Lãnh Dao trề môi nói, trong lòng lại đắc ý nghĩ tới chuyện ngày mai đi Mỹ cùng với Lãnh Tĩnh Hàn.

Hừ? Đường Lam đang ở nước Mỹ, hon nữa, cô ta và anh hai cũng quen biết ở nước nước Mỹ, làm sao cô có thể để cho cô ta có cơ hội phát triển việc gì ngoài ý muốn với anh hai chứ?

Nhưng tới ngày hôm sau, lúc cô ăn mặc xinh đẹp, ôm tâm tình nóng bỏng còn hơn nặt trời ban trưa đi đăng kí thì nghe thấy nữ tiếp viên hàng không rất ngọt ngào nói cho cô biết: “Tổng giám đốc và thư kí Hình đã đi bằng chuyên cơ rồi.” Trong nháy mắt tâm tình tốt đẹp của cô lạnh lẽo giống như Bắc cực.

“Lãnh Tĩnh Hàn? Đồ khốn kiếp?” Lãnh Dao cắn răng nghiền lợi quát, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong khoang hạng nhất.

Khóe miệng của nữ tiếp viên hàng không co giật, nhưng mà trên mặt lại duy trì nụ cười hoàn mỹ, đối với phản ứng của vị đại tiểu thư nhìn qua thì trong sáng nhưng tính khí lại không tốt này cũng không có gì kinh ngạc.

Mà giờ phút này một chiếc máy bay tư nhân xoa hoa đang lướt đi trên bầu trời xanh mây trắng, không khí hoàn toàn khác với bên Lãnh Dao, trong không gian an tĩnh chỉ vang lên tiếng ngón tay gõ bàn phím nhỏ.

Hình Thiên nhìn thấy Lãnh Tĩnh Hàn ở nơi nào cũng xử lí công việc được thì bùi môi, vô cùng tự giác làm như không thấy, sau đó rất an tâm cảm lấy bị mất mạng theo đi hẹn với Chu Công.

Lãnh Tĩnh Hàn chống cằm, nhìn số liệu trên màn hình, môi mông nâng lên thành một đường cong nho nhỏ, nét mặt có chút kì lạ...

Anh hơi trầm tư, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, ánh mắt trở nên thâm thúy...

*

Sau khi vào thu, thành phố A bắt đầu nghênh đón lần hạ nhiệt độ đầu tiên, một ngày trước khi mọi người còn mặc áo len thì sau một ngày ngay cả áo khoác dày cũng đã được lôi ra sử dụng...

“Thời tiết chết tiệt này, muốn đông chết người ta à?”

Người chưa tới mà giọng nói của Hà Tuấn đã vang lên, ngay sau đó tiếng bước chân xột xột xoạt xoạt kèm với tiếng oán trách truyền đến, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn mấy người mới bước vào, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Đã về rồi hả?” Mộ Thiên Thanh nhìn vẻ mặt thối thối của mọi người, hỏi tiếp: “Tại sao về mặt của mọi người đều như thế? Vụ án có gì kỳ lạ sao?”

Lý Dược đưa tư liệu trong tay cho Mộ Thiên Thanh, nói: “Chúng tôi hoài nghi bà lão đó không phải tự sát, mặc dù nhìn qua thì thấy đồ đạc trong nhà không có dấu vết bị đụng chạm xê dịch, nhưng lại phát hiện một thứ không nên xuất hiện ở trong nhà của bà lão...Bên xét nghiệm độc chất đã mang về hóa nghiệm rồi.”

Mộ Thiên Thanh nhíu lông mày, lật xem bản báo cáo, hàng năm những vụ án như đều xảy ra rất nhiều, giống như thói quen nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy không thoải mái.

“A.” Hà Tuấn nghi ngờ hỏi: “Hôm nay không có người nào đưa hoa tới à?”

Mấy người cùng tổ cũng đã tạo thành thói quen, mỗi buổi trưa đều sẽ có người đưa một bó hoa hướng dương to đến, gió mặc gió, mưa mặc mưa, sau đó Mộ Thiên Thanh sẽ ném vào trong thùng rác, buổi tối đi quét dọn sẽ vui vẻ mang nó về nhà...

Nhưng mà hôm nay thùng rác lại sạch sẽ vô cùng. Sạch sẽ sao?

Mọi người thấy Hà Tuấn nghi ngờ thì cũng không tự giác liếc nhìn thùng rác, quả thật là không nhìn thấy hoa, hình như trong lòng Mộ Thiên Thanh cũng thoáng qua cảm xúc mất mát không biết tên....

Vừa rồi luôn vội vàng nên không có chú ý, giờ phút này Hà Tuấn nhắc tới mới đột nhiên phát hiện, bình thường chính xác vào giờ này luôn có người đưa hoa đến...Hôm nay lại không có? ?

Lý Dục thu hồi ánh mắt, cười nói đùa: “Đối phương bị cảnh sát Mộ của chúng ta từ chối một cách lạnh lùng, rốt cuộc trong lòng cũng tổn thương...,”

“Sai!” Hà Tuấn nhướn mày, thần bí nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt đang cau mày mà chính mình cũng không biết của Mộ Thiên Thanh, tươi cười nói: “Khẳng định là đối phương phát hiện bên cạnh cảnh sát Mộ của chúng ta có sếp Mộc vừa anh tuấn uy vũ, nhiều tiền lại dịu dàng sẵn sàng làm hộ hoa sứ giả nên biết khó mà lui rồi...Ha ha ha? ? ?”

“Dừng lại.”

“Ai da.” Hà Tuấn gào khóc, che đầu nhìn Mộ Thiên Thanh, tức giận nói: “Này, Thiên Thanh, không cần phải ra tay nặng như vậy chứ? Chẳng lẽ...” Hà Tuấn nháy mắt ra hiệu. cười hỏi: “Tôi nói đúng rồi?”

“Anh...” Mộ Thiên Thanh muốn nói điều gì đó thì ánh mắt lơ đãng nhìn thấy Thượng Quan Mộc đã đứng ở cửa từ lúc nào, mặt không khỏi ửng đỏ, cười che giấu lúng túng, cũng giống như đang đùa giỡn nói: “Vậy anh nên đi hỏi cái người tặng hoa công miệng, sao lại hỏi tôi?”

Nhìn thấy ánh mắt của Mộ Thiên Thanh thoáng qua vẻ bối rối, mọi người đều quay đầu lại nhìn thì thấy Thượng Quan Mộc đang rút tay ở trong túi quần đứng ở đằng kia, đầy mắt Hà Tuấn thoáng qua nụ cười, nằm sấp ở trên bàn làm việc, cười hai tiếng, nhiều chuyện hỏi: “Thiên Thanh...Người cô thích là người thần bí ngày ngày tặng hoa cho cô hay là...Sếp Mộc si tình của chúng ta? Hả?”

Nói xong, Hà Tuấn vẫn không quên quay đầu lại nhìn Thượng Quan Mộc.

“Ha ha?” Đối với người luôn thích đùa giỡn này, Mộ Thiên Thanh cười trừ, sau đó cố ý nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Tôi càng thích mỗi ngày anh không nên lượn qua lượn lại ở trước mặt tôi nói những lời đó.”

“Chắc chắc? Nhìn đi, mấy người nhìn đi...” Hà Tuấn không có gì là lo lắng nói: “Nếu như bình thường, nhất định Thiên Thanh sẽ bay qua cho tôi một đám, hôm nay có sếp Mộc ở đây...Quả nhiên...Thép cứng cũng biến thành chỉ mềm...Ha ha ha?”

“Hà Tuấn?” Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiến lợi, nhưng lại không tiện phát tác, cô nhìn mọi người nở nụ cười trêu đùa, cũng biết mình không làm được gì, tiếp theo nhìn sang Thượng Quan Mộc, lạnh lùng nói: “Phiên sếp Mộc nói cho bọn họ biết, đồn cảnh sát là một chỗ rất nghiêm túc?”

Đầy mắt Thượng Quan Mộc thoáng qua nụ cười, anh thích nhìn dáng vẻ hèn dỗi của cô, anh tiến lên, dừng lại trước mặt mọi người, cố ý nghiêm mặt nói: “Mọi người đều rất rồi rảnh sao? Các vụ án đã tra xong hết rồi hả?”

Đám người Lý Dục âm thầm le lưỡi, nhưng mà không có một người cho rằng Thượng Quan Mộc đang nổi giận, mọi người đều cười thầm trong lòng, sau đó liếc mắt lẫn nhau, toàn bộ đứng thẳng cao, cao giọng nói: “Vâng sếp, chúng tôi phải làm việc một cách yên tĩnh, không quấy rầy anh và cảnh sát Mộ làm việc nữa?”

Sau đó, mọi người đều cười cười nháy mắt ra hiệu đừng làm ồn rồi tản ra làm việc.

“Ừ, nếu mọi người đã nghiêm túc xử lý công việc như vậy thì...trà chiều hôm nay tôi mời?” Khóe miệng Thượng Quan Mộc hơi nâng lên thành một độ cong quyến rũ, trong tiếng hoan hô của mọi người nhìn chằm chằm Mộ Thiên Thanh đồng thời cũng lơ đãng liếc về phía thùng rác...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Không thể buông tay, chẳng qua là do quá mức cố

chấp.

Mộ Thiên Thanh tức giận, quay đầu trừng mắt nhìn Hà Tuấn đang nháy mắt với cô, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Mộc đang nhếch miệng cười, mím môi một cái, hỏi: "Có chuyện gì không?"

Thượng Quan Mộc cũng biết cô không thích công tư bất phân ở trong đồn cảnh sát cho nên bình thường nếu không phải có việc rất quan trọng thì anh sẽ không tới tìm cô.

"Anh định ngày một sẽ bay đến Newyork ... " Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh hơi cau mày, bắt đắ dĩ thờ dài, giải thích: "Dù sao cũng phải chuẩn bị trước mà."

Thượng Quan Mộc không có giải thích gì nhiều nhưng Mộ Thiên Thanh lại hiểu rõ, Thượng Quan Mộc đi tham dự hội thảo nghiên cứu, còn cô là phụ tá, có rất nhiều chuyện phải đến sớm để chuẩn bị trước, giờ phút này nghe thấy anh nói vậy, ngược lại chính cô mới là người công tư không phân biệt rõ mà không nghĩ đến điều này.

"Vâng." Mộ Thiên Thanh gật đầu đồng ý, mím môi nói: "Thật sự xin lỗi..."

Thượng Quan Mộc nở nụ cười dịu dàng, lắc đầu, thì thầm: "Đồ ngốc."

Giọng nói của anh rất nhỏ, Mộ Thiên Thanh nghe không rõ, chỉ có thể nhủ mày, nghi hoặc nhìn anh...

"Không có việc gì." Nụ cười trên khóe miệng Thượng Quan Mộc lan tràn đến đáy mắt: "Không có chuyện gì lớn thì ngày mai không cần đến đồn...Nhớ bàn giao công việc cho Kili."

"Vâng." Mộ Thiên Thanh đáp lời

"Không quá rầy em làm việc nữa." Thượng Quan Mộc nói xong thì xoay người rời đi, chỉ là trước khi đi, ánh mắt lại lơ đãng liếc nhìn thùng rác một lần nữa.

Thượng Quan Mộc rời đi, Mộ Thiên Thanh hậm hực ngồi xuống, không gian yên tĩnh khiến cho cảm giác mất mát mà cô có ý sao lãng đó lại tràn ra khiến cho cả một buổi chiều cô đều có chút không yên lòng.

Tan việc về nhà, nghĩ đến ngày mai không cần phải đi làm, Mộ Thiên Thanh liền đến cửa hàng bán hoa của Thẩm Duyệt Nhiên, vì bây giờ đang là dịp choàng tới nên cửa hàng có chút bận rộn

Thẩm Duyệt Nhiên thấy cô đến, chỉ liếc mắt một cái rồi xoay lưng đi làm việc: "Thiên Thanh, cậu lấy mấy cái thẻ trên bàn đến đây giúp mình với..."

Mộ Thiên Thanh để đồ xuống, tìm mấy tấm thẻ trong đồng hồ vật lộn xộn trên bàn đưa cho Thẩm Duyệt Nhiên, cô nhìn hoa cỏ bày đầy trên đất, hỏi: "Sao hôm nay lại bận rộn như vậy?"

"Sinh nhật Tống Mạn Ni...Cái tên đàn ông hèn hạ bỉ ổi đó đến chỗ mình đặt hoa, mấy người đồng nghiệp của bọn họ cũng đến." Thẩm Duyệt Nhiên tỏ vẻ không thèm để ý nói.

Mộ Thiên Thanh nhủ mày, trừng mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, giạt mình hỏi: "Vậy mà cậu còn nhận?"

"Tại sao lại không nhận?" Thẩm Duyệt Nhiên tò mò nhìn Mộ Thiên Thanh, ra vẻ đương nhiên nói: "Chẳng những nhận mà mình còn định lên giá đấy...Ha ha, không kiếm một khoản thì quá uổng rồi."

Mộ Thiên Thanh nhìn Thẩm Duyệt Nhiên từ trên xuống dưới, chần chờ hỏi: "Tiểu Nhiên... Cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì. Sao vậy?" Gương mặt Thẩm Duyệt Nhiên mờ tịt, cô nhìn Mộ đáng vẻ thận trọng của Thiên Thanh, đột nhiên hiểu ra, cười "Hi hi" một tiếng, vừa gói bó hoa trong tay vừa nói: "Không cần lo lắng cho mình, mình đã không còn quan hệ gì với anh ta nữa..."

"Thật không?" Mộ Thiên Thanh kéo một cái ghế nhỏ qua cho Thẩm Duyệt Nhiên ngồi xuống.

Thẩm Duyệt Nhiên cúi đầu, trên mặt thoáng qua một chút bi thương, chậm rãi nói: "Con người có lúc rất kì lạ...Có những chuyện vốn tưởng rằng không thể quên được nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã buông tha."

Mộ Thiên Thanh chăm chú nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, cô ấy luôn là một cô gái dám yêu dám hận, từ nhỏ đã như vậy, thật ra thì...Cô rất hâm mộ cô ấy, lúc yêu có thể bất chấp tất cả, khi chia tay...Cũng không đắn đo suy nghĩ gì nhiều, không giống như cô, không có cách nào buông tha, lại không thể liều lĩnh tìm cho mình một đáp án.

Mộ Thiên Thanh mím môi, trong lòng lại thoáng qua một thoáng buồn, cô âm thầm tự giễu, thói quen của con người thật là một thứ đáng sợ, rõ ràng mỗi ngày đều tức giận khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn đưa hoa tới, nhưng...ngày hôm nay không có nữa thì cô lại đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu thứ gì.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mộ Thiên Thanh liếc qua nhìn bông hoa hướng dương trước mặt, cánh hoa màu vàng kim, nhị hoa màu đen, màu sắc vừa lạnh lẽo lại vừa ấm áp đánh thẳng vào thị giác của mỗi người, rõ ràng không phải là hai màu sắc hòa hài, nhưng lại làm cho người ta thoải mái...

Thẩm Duyệt Nhiên vừa gói hoa vừa liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, biết cô đang nhìn những bông hoa hướng dương thì giống như không để ý nói: "Không phải là của chúng ta thì sẽ không phải là của chúng ta, đừng quá tàn nhẫn với bản thân mình, thật ra thì...Không có gì không bỏ được, chẳng qua là do có lúc chúng ta quá mức cố chấp, không muốn buông tha mà thôi."

Mộ Thiên Thanh thu hồi ánh mắt, thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Thật ra thì...Có lúc mình cũng không biết rốt cuộc mình đang cố chấp vì cái gì nữa?"

"Thiên Thanh...Không phải bất kỳ chuyện đều có thể giống như chúng ta mong muốn." Thẩm Duyệt Nhiên đặt bó hoa vừa mới gói xong sang một bên, sau đó đứng dậy lấy một bông hoa hướng dương thì trong bình hoa ra đưa cho Mộ Thiên Thanh: "Cho cậu này..."

"... "

Thẩm Duyệt Nhiên nhét hoa vào trong tay Mộ Thiên Thanh, nói: "Mỗi ngày Hinh Thiên đều đến chỗ mình đặt một bó hoa, tặng cho người nào thì mình không biết, nhưng mà chắc chắn hôm nay không có..."

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc tròn to hai mắt, hỏi: "Hoa là đặt ở chỗ cậu sao?"

"Ừ." Thẩm Duyệt Nhiên nói, nở nụ cười hiểu rõ: "Hoa được gói kỹ, mỗi lần đều có để một cái thẻ ở bên trong...Chỉ là mấy ngày nay anh ta không có tới, thẻ cũng là do người khác đưa đến..."

Dừng một chút, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Mộ Thiên Thanh, ung dung nói: "Người đưa hoa nói...Mỗi ngày giao hoa đều bị người ta quăng vào thùng rác..."

"... " Mộ Thiên Thanh buồn cười, cô chưa từng nghĩ tới hoa Lãnh Tĩnh Hàn tặng mình lại được đặt ở chỗ Thẩm Duyệt Nhiên.

"Thiên Thanh..." Thẩm Duyệt Nhiên ngập ngừng một chút rồi mới nói: "Có phải Lãnh Tĩnh Hàn là mặt trời nhỏ của cậu ... hay không?"

"Bùm" một tiếng, lời nói của Thẩm Duyệt Nhiên khiến trong lòng Mộ Thiên Thanh nổ tung, mỗi ngày cô đều trốn tránh, mỗi ngày đều tự thôi miên mình không nên nghĩ đến chuyện đó nữa nhưng bây giờ lại bị Thẩm Duyệt Nhiên nói toạc ra."

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn sắc mặt của Mộ Thiên Thanh thì biết mình đã đoán đúng"

Thật ra thì trước đó cô chỉ hoài nghi mà thôi, Thiên Thanh không phải là một người đa sầu đa cảm, nhưng kể từ khi bắt đầu quen biết Lãnh Tĩnh Hàn, cô thường xuyên nhìn thấy Thiên Thanh ngẩn người, hoặc là khi nhìn thấy một cái gì đó thì sẽ giật mình...

Chẳng qua cô nghĩ mãi không ra nếu như Lãnh Tĩnh Hàn thật sự là mặt trời nhỏ của Thiên Thanh, như vậy...Tại sao Thiên Thanh lại chấp nhận sự theo đuổi của Thượng Quan Mộc ?

Chỉ là nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng cô vẫn không muốn Thiên Thanh bởi vì trốn tránh hoặc là bởi vì có chút chuyện không rõ mà tự làm tổn thương mình...

Thẩm Duyệt Nhiên khe khẽ thở dài nói: "Nếu như cậu đã muốn buông tay thì đừng nên suy nghĩ nữa..." Nói xong, cô đột nhiên lấy đóa hướng dương trong tay Mộ Thiên Thanh đi: "Nếu như cậu không thể buông tay, như vậy...thì phải tìm mọi cách giữ lấy nó."

Mộ Thiên Thanh nhìn bàn tay trống không của mình, lại nhìn cô gái trước mặt khi gặp phải chuyện sẽ khóc ngất trời ngập đất, trong đôi mắt dần dần tràn ngập mê mang...

Đột nhiên Thẩm Duyệt Nhiên cười ngọt ngào một tiếng, nhún vai tiếp tục gói hoa, cô hiểu nên cô để cho Thiên Thanh có thời gian tiêu hoa mọi chuyện, mặc kệ là Thượng Quan Mộc hay là Lãnh Tĩnh Hàn, cuối cùng cô ấy sẽ phải lựa chọn...Chẳng qua...Trong lòng cô lại hi vọng Thiên Thanh có thể lựa chọn Thượng Quan Mộc?

*

Nước Mỹ, Newyork.

Lãnh Tĩnh Hàn đứng ở trước cửa sổ sắt đất trong khách sạn, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc đang bốc khói lượn lờ, bóng lưng cao ngạo lại lộ ra đau buồn làm cho người ta thương tiếc, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn ra bên ngoài, nhìn màn đêm đang lui dần nhường chỗ cho một ngày mới"

Anh cứ đứng như vậy, cho đến khi tàn thuốc làm phỏng tay mới bừng tỉnh, anh dúi điếu thuốc vào trong gạt tàn, lãnh đạm xoay người đi tới phòng tắm, chỉ chốc lát trên người anh đã không còn vẻ cô đơn mà như bị bao phủ bởi vẻ lạnh lùng khiến người ta xa cách ngàn dặm."

Trong phòng truyền đến tiếng báo của máy fax.

Lãnh Tĩnh Hàn tùy ý lau sơ mái tóc con ướn, lấy tờ giấy ra, đôi mắt như chim ưng thâm thúy nhanh chóng quét qua nội dung trên đó, môi mím nâng lên thành một đường cong nhàn nhạt "

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lãnh Tĩnh Hàn lãnh đạm đáp một tiếng đồng thời bỏ tờ giấy vào máy cắt giấy...

"Chào buổi sáng." Đường Lam đi vào, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn máy cắt giấy, sau đó rơi xuống trên người Lãnh Tĩnh Hàn.

Giờ phút này Lãnh Tinh Hàn chỉ mặc một cái áo ngủ màu trắng, bên lưng buộc hồ để lộ ra lồng ngực màu lúa mạch cường tráng, còn có thể nhìn vết sẹo nhạt màu ở trên người anh, những thứ này đập vào mắt tạo cho người ta có cảm giác cuồng dã, bề ngoài không kiềm chế được.

Lãnh Tinh Hàn không để ý đến Đường Lam, đi thẳng tới phòng thay quần áo, lúc đi ra thì đã chỉnh tề, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu xanh xám, tây trang màu đen, cả người anh như bị bó buộc trong vẻ ngoài cứng rắn.

Đường Lam vẫn đứng yên ở nơi đó, mỗi một lần nhìn người đàn ông này, lòng của cô đều không chịu nổi mà rung động, cho dù cô biết người đàn ông này khinh thường liếc nhìn cô một cái: “Buổi đầu đầu sẽ được tiến hành vào mười giờ sáng ngày một, đã làm theo chỉ thị của anh để cho bọn họ đi đầu đầu.”

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn thuận miệng đáp một tiếng, lần này anh tới nước Mỹ không phải là vì chuyện của MT, ngay từ lúc bắt đầu, đối với anh mà nói thì MT đã là miếng thịt ở trên đĩa rồi.

Đường Lam chớp mắt đôi môi quyến rũ, hỏi: "Bữa sáng của khách sạn này không tệ, cùng nhau ăn không?"

Lãnh Tinh Hàn ngừng tay, ánh mắt thâm thúy nhìn vào mắt Đường Lam, anh nhìn thấy được vẻ khản trương nhưng lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh trong mắt cô: “Được.”

Đẩy mắt Đường Lam thoáng qua nụ cười, đang muốn nói cái gì thì đột nhiên cửa bị đẩy ra, chỉ thấy Hình Thiên mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng, chân mang giày vải, vừa mở cửa đã nói: "Đại ca, có muốn đi đánh dã chiến hay không?"

Chẳng qua sau khi nói xong, Hình Thiên hận đến mức muốn cắn đầu lưỡi của mình, chỉ thấy vẻ mặt Đường Lam kinh ngạc nháy mắt, tò mò nhìn Hình Thiên làm cho anh ta không phản ứng kịp.

Về mặt Hình Thiên đau khổ, âm thầm oán trách chính mình tại sao lại quên mất...Ở nước Mỹ thì sẽ có vì Đường tiểu thư giống hệt như u hồn này chứ.

Giật giật khóe miệng, Hình Thiên sửa lời: “Đường tổng giám đốc...Chào buổi sáng.”

Đường Lam nhún đôi mày thanh tú, đối với Hình Thiên, cô luôn có cảm giác bài xích, người này có gương mặt vô hại, nhưng mà người có thể ở bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, tuyệt đối không phải giống như bề ngoài mà anh ta hay thể hiện.

"Đi ăn sáng trước đã." Từ đầu tới đuôi sắc mặt của Lãnh Tinh Hàn vẫn bình tĩnh như thường, chẳng qua lúc đôi mắt như chim ưng nhẹ nhàng lướt qua Hình Thiên thì có sự thay đổi.

Hình Thiên âm thầm kêu khổ, sau đó cam chịu bị người ta ghét bỏ mà nói: "Vừa đúng lúc tôi cũng chưa ăn...Tổng giám đốc cùng Đường tổng giám đốc sẽ không để ý tôi đi theo ăn chút chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Trong lòng ưu thương.

Cái gì gọi là làm cho người ta chán ghét?

Cái gì gọi là kỳ đà cản mũi?

Cái gì gọi là người kẹp ở giữa?

Hình Thiên cảm giác lúc này mình chính là như vậy, coi như có khó khăn đến bao nhiêu thì anh vẫn phải bày ra bộ mặt vô tội, làm như hoàn toàn không thấy được ánh mắt ghét bỏ như có như không của Đường Lam hơn nữa còn có ánh mắt lạnh đậm cảnh cáo của Lãnh Tinh Hàn, sau đó còn phải vô cùng tự nhiên hưởng thụ “bữa ăn sáng, hơn nữa, phải ăn hết sức vui vẻ.”

Hình Thiên đột nhiên đang suy nghĩ nếu như chút nữa thất nghiệp thì có nên tiến vào giới văn nghệ, giá trị gì đó hay không, không chừng những thứ giải thưởng này, giải thưởng kia, thăm dò này, thăm dò nọ ...Đều là thiên hạ của anh Hình Thiên đây?

“Lời giới thiệu của Đường tổng giám đốc quả nhiên không tệ, bữa ăn sáng này thật đúng là rất khác biệt.” Hình Thiên gian xảo bụng một tách cà phê thơm nồng lên uống một hớp, gương mặt rất tán thưởng.

Mắt hạnh của Đường Lam giật nhẹ, khóe môi nhếch lên thành nụ cười mềm mại đáng yêu nhưng đáy mắt lại có ghét bỏ nhìn Hình Thiên nói: “Nếu đã vậy thì thư kí Hình cần phải ăn nhiều thêm một chút.”

“Tôi cũng đang muốn như vậy...” Hình Thiên nhún nhún vai, thoải mái nói: “Nhưng mà lát nữa đã hẹn mấy anh em đi dã chiến, sợ ăn nhiều không chạy

nổi đầu.”

Nói xong anh bỏ một miếng chân giò hun khói vào trong miệng, sau đó Lãnh Tinh Hàn nhàn nhã uống cà phê, hỏi: “Tổng giám đốc có muốn đi cùng không?”

“Ừ.” Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó lãnh đạm ngẩng đầu lên nhìn Đường Lam, bình tĩnh nói: “Buổi tối tôi phải tham gia một bữa tiệc, cô đi với tôi chứ?”

Vốn trong lòng Đường Lam đang mắng chửi Hình Thiên mấy trăm lần nhưng nghe thấy điều này thì đáy mắt lập tức sáng lên, trong lòng thoáng qua vui vẻ nói: “Được.”

Hình Thiên âm thầm bĩu môi, từ chối cho ý kiến về chút ít tâm tư nhỏ mọn này của Đường Lam.

Đối với đại ca mà nói thì phụ nữ chỉ có hai loại, một loại là bạn trên giường, một loại là hợp tác làm việc, nhưng ...một người thì không có khả năng kiêm cả hai được.

Cho nên... cho dù Đường Lam cố gắng bao nhiêu, coi như cô ta muốn áp chế tình cảm của mình để đại ca giữ lại bên cạnh, chờ cơ hội lâu ngày sinh tình...Vậy thì không thể nào rồi.

Năng lực của cô ta, tâm kế của cô ta...Từ lúc bắt đầu, đã định là không thể cùng đại ca tiến thêm một bước được.

Trên đường Hình Thiên lái xe đến bãi dã chiến, có mấy lần anh liếc mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn qua kính chiếu hậu, Lãnh Tinh Hàn đang dùng tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc lãnh đạm không biết đang nhìn cái gì, chẳng qua trong con người thấu hiểu, sâu như biển kia cất giấu ưu thương mà không ai biết được.

. “Tin..” Điện thoại Lãnh Tinh Hàn truyền đến âm báo tin nhắn, anh lãnh đạm thu hồi ánh mắt, lấy điện thoại di động ra mở tin nhắn lên, khi nhìn thấy những dòng chữ trên màn hình điện thoại thì đôi mắt như chìm ưng dần dần trở nên thâm thúy, khóe môi mỏng lộ ra nụ cười thần nhiên, chẳng qua nụ cười này thoáng qua một chút tà mị và hải lòng mà chính anh cũng không biết rõ.

Tắt điện thoại, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn đột nhiên trở nên nhu hòa hơn một chút, Hình Thiên lại liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, âm thầm suy đoán nội dung của tin nhắn kia.

Đến bãi dã chiến, Hình Thiên và Lãnh Tinh Hàn cùng đổi trang phục dã chiến.

Lãnh Tinh Hàn còi ra bỏ tây trang vạn năm không đổi để thay một bộ đồ rằn ri, chân mang giày quân nhân, tay cầm súng laser bước ra ngoài, lập tức khí thế cương quyết bị vẻ lạnh lùng hàng ngày che giấu hoàn toàn lộ ra.

Hình Thiên đã thay xong quần áo và chờ ở bên ngoài, đôi kính thường ngày anh anh dùng để che giấu chính mình cũng đã đổi thành một loại kính đặc biệt, tay buông lỏng tùy ý cầm súng đi tới, khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn kiêu ngạo đứng ở nơi đó thì khóe miệng dần dần nở nụ cười.

Quá lâu, quá lâu rồi...khiến anh cũng dần dần quên đi vẻ cuồng ngạo và khát máu của đại ca năm đó.

“Đã lâu không chơi rồi...Không biết lần này ai có thể cướp được nhiều cờ nhất đây?” Hình Thiên không dè dặt giống như trước, mà giống như có chút lưu manh nói.

Lãnh Tinh Hàn liếc anh một cái, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ nụ cười nói: “Người thua sẽ phải quét dọn bãi.”

“Ai, đại ca...Có thể xem như chưa nghe thấy gì không?” Hình Thiên vừa nghe thì vẻ mặt có chút đau khổ

“Thế nào...Sợ rồi?”

“Cất.” Hình Thiên bĩu môi: “Quét dọn thì quét...Em chỉ sợ đại ca thua nên không kịp tới buổi tiệc tối mà thôi.”

“Biết vì sao tôi muốn Đường Lam đi theo tôi tới buổi tiệc tối không?” Lãnh Tinh Hàn cầm theo súng đi theo các nhân viên đã sớm chia thành hai đội đi tới bãi dã chiến.

Hình Thiên không trả lời, lại bày ra vẻ mặt khổ sở...

Ý của đại ca rất rõ ràng, chính là anh sẽ thua, trong lúc quét dọn sẽ không kịp đến buổi tiệc, Hình Thiên lăm bầm lâu bầu oán thầm rồi bĩu môi nói: “Nhiều năm rồi anh không luyện nữa, không chừng chính anh mới là người thua đây, hừ?”

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, đôi mắt như chim ưng cong lên, giống như đang tự lăm bầm mà nói: “Vốn tôi không quá mong chờ bữa tiệc này...Nhưng...Bây giờ lại cảm thấy có chút chờ mong đấy.”

Môi mỏng cong cong, Lãnh Tinh Hàn như có thâm ý liếc nhìn Hình Thiên, sau đó ra hiệu rồi dẫn đầu đội ngũ của mình đi vào bãi dã chiến.

Hình Thiên hơi cau mày lại, nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn, hình như...anh đã hiểu ai là người gửi tin nhắn đó rồi.

Ánh mắt anh có chút phức tạp, than nhẹ một tiếng rồi cũng dần theo đội của mình tiến vào bãi dã chiến...

Cuộc tranh tài hồi hộp mà kích thích, mỗi người đều trút toàn bộ tinh lực vào đó, nhưng cuối cùng Lãnh Tinh Hàn vẫn là người thắng trận đầu, Hình Thiên bày ra dáng vẻ ai oán, âm thầm nghĩ: trừ anh Thần... Rốt cuộc trên thế giới này còn có người nào có thể đánh thắng đại ca hay không?

“Luyện thêm đi.” Đáy mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thoáng qua nụ cười sâu hơn, ném súng cho Hình Thiên, đôi tay đút ở trong túi quần rồi khỏi bãi dã chiến.

Hình Thiên nhún vai một cái, bắt đầu phân chia quét dọn ...

*

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình đang bị ảnh hưởng bởi sự sai lệch múi giờ, cả người chóng mặt, nhìn khỏe miệng đang nở nụ cười nhạt của Thượng Quan Mộc thì không khỏi cau mày hỏi: “Anh không mệt sao?”

“Quen rồi.” Thượng Quan Mộc cười thản nhiên, thấy trên mặt Mộ Thiên Thanh mệt mỏi thì trong mắt lóe lên lo lắng nói: “Nếu như quá mệt mỏi thì không cần đi cũng được... giáo sư Smith là người sáng suốt, sẽ không để ý đâu.”

“Em không sao, chẳng qua không quen giường nên ngủ không ngon mà thôi?” Mộ Thiên Thanh lắc đầu một cái: “Sẽ tốt ngay thôi.”

Làm cảnh sát, rất nhiều lúc phải ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu trong mấy ngày liền, có thể sẽ không được ngủ, một chút mệt mỏi này đối với cô mà nói là hoàn toàn có thể bỏ qua.

Thượng Quan Mộc bắt đầu đi lắc đầu, biết rõ tính cách quật cường Mộ Thiên Thanh nên cũng không khuyên thêm gì nữa.

Newyork ban đêm là một thành phố đầy sức quyến rũ, là một trong mười thành phố lớn nhất trên thế giới, mỗi một chỗ ở đây đều mang hơi thở tài chính kinh tế.

Bữa tiệc của giáo sư Smith được tổ chức trong chính khuôn viên nhà ông, ông là giáo sư tâm lý học nổi tiếng nhất thế giới nên vừa khiến người ta có ham muốn dò xét lại vừa mâu thuẫn sợ hãi vì ông sẽ hiểu rõ chính mình.

Bữa tiệc được tổ chức theo kiểu tiệc đứng, được tổ chức ở trong vườn hoa, cây cối được điểm xuyết bởi ánh đèn, ban nhạc đang diễn tấu một bài nhạc nhẹ nhàng êm ái, một số người nổi tiếng có danh vọng đang nâng cốc, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Smith là một ông lão hiền lành, khuôn mặt râu quai nón, bụng bự, vóc người cũng không phải là rất cao lớn, người như vậy... Rất khó làm cho người ta có thể tưởng tượng ông chỉ cần nhìn một động tác đơn giản, một ánh mắt là có thể thấu hiểu được tâm sự của mọi người.

Mộ Thiên Thanh mặc bộ một dạ phục màu hồng phấn lệch vai, bước chậm rãi cùng với Thượng Quan Mộc đến gần vườn hoa thì nhìn thấy được giáo sư tâm lý học Smith trong truyền thuyết, buổi hội thảo nghiên cứu về tâm lý học tội phạm lần này sẽ do ông chủ giảng.

“Thượng Quan... “ Lúc Smith nhìn thấy Thượng Quan Mộc đến, đôi mắt đột nhiên sáng lên, sau khi chào hỏi những người bên cạnh một tiếng thì trực tiếp đến đón tiếp Thượng Quan Mộc, chẳng qua khi đến thì ông lại cười, quan sát Mộ Thiên Thanh một chút rồi mới nhìn Thượng Quan Mộc, dùng tiếng Anh nói: “Thật sự dẫn theo bạn gái tới đây? Xem ra... Tôi nghĩ là muốn bỏ người ta vào túi rồi... “

Thượng Quan Mộc nhướn mi mắt, cũng dùng tiếng Anh trả lời: “Đó là đương nhiên.”

Bình thường giọng của Thượng Quan Mộc đã giống như tiếng Violin ưu nhã, giờ phút này dùng tiếng Anh thì lại càng thêm từ tính, cảm giác đó khiến người ta cảm thấy mềm mại như gió đêm thổi qua, giống như là một sự hưởng thụ.

Sau khi Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh thì giới thiệu cô với giáo sư Smith: “Bạn gái của tôi, Mộ Thiên Thanh? Thiên Thanh... Đây là giáo sư Smith?”

“Chào cô, tôi thật sự rất vui mừng khi nhìn thấy cô?” Ánh mắt giáo sư Smith như có thâm ý nhìn Mộ Thiên Thanh, khỏe miệng khẽ nhếch lên, cười nói, thuận thế đón lấy bàn tay của Mộ Thiên Thanh, ngón cái đặt trên mu bàn tay của cô, lịch sự hôn lên ngón cái của mình.

“Tôi cũng rất vui mừng khi nhìn thấy ông, giáo sư Smith?” Mộ Thiên Thanh cười đáp lễ, trong lòng lại hồi hộp mà không biết vì sao, cô cảm thấy ánh mắt giáo sư Smith giống như đang tìm tòi cô, khiến cô không thể che giấu mà hiện rõ trước mắt ông.

“Hi vọng buổi tiệc rượu tối hôm nay sẽ khiến cô vui vẻ?” Smith vẫn hết sức lịch sự, sau khi cười với Mộ Thiên Thanh thì nói với Thượng Quan Mộc mấy câu, sau đó lại đi đón tiếp các khách mời mới tới.

“Đi qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi... được không?” Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng hỏi thăm: “Anh đi lấy một ít thức ăn cho em lót bụng trước... “

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái, cô vẫn luôn không quen với loại tình huống như thế này.

“Đó là thói quen nghề nghiệp của Smith... “ Thượng Quan Mộc mang bánh ngọt tới đặt ở trước mặt Mộ Thiên Thanh sau đó anh ngồi xuống bên cạnh: “Chẳng qua nếu quen biết lâu thì em sẽ phát hiện ông ấy là một ông già rất có ý tứ.”

Thượng Quan Mộc nói xong, nhìn đáng vẻ sững sờ của Mộ Thiên Thanh thì cũng chịu lắc đầu: “Đồ ngốc?”

Mộ Thiên Thanh tức giận trợn mắt nhìn Thượng Quan Mộc một cái, bĩu môi nói: “Cảm giác ở chung với mấy người nghiên cứu tâm lý các anh thật đáng ghét, cảm giác...giống như mình là người vô hình ấy?”

“Anh cũng thật sự hy vọng em là người vô hình... “ Thượng Quan Mộc nói xong, nhìn Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn anh, thâm tình mà nhu hòa nói: “Như vậy...Anh không cần phải suy đoán ưu thương trong lòng em là vì cái gì?”

Tay cầm nĩa của Mộ Thiên Thanh cứng lại, khóe miệng giật giật, ánh mắt mờ mờ nói: “Em...làm gì có ưu thương.”

Khóe miệng Thượng Quan Mộc chậm rãi nâng lên, ý cười lan đến đáy mắt, Mộ Thiên Thanh nhìn thấy, đột nhiên giật mình, hiểu ra là mình lại bị đùa bỡn, lập tức cắn răng nghiến lợi, gằn từng chữ từng chữ: “Thượng...Quan...Mộc.”

“Mặc dù anh biết tên anh không tệ, nhưng mà...Anh vẫn rất thích em gọi anh là Thượng Quan... “ Thượng Quan Mộc nói xong, ánh mắt hơi trầm xuống, đang lúc Mộ Thiên Thanh mắt tròn thì đặt một nụ hôn êm ái lên trán cô.

Thiên Thanh, nếu như có thể thì anh không muốn biết ưu thương trong lòng em là vì cái gì, mà chỉ muốn phần ưu thương đó biến mất đi, để trong lòng em...Chỉ còn có anh.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Không cảm thấy lạnh

Chiếc xe Mercedes Benz vẫn có đáng vẻ lạnh lẽo như cũ đang chạy dài trên đường phố Newyork, tài xế là người có kinh nghiệm lâu năm nên kỹ thuật rất tốt. Bên trong xe tràn ngập bầu không khí ngọt ngào làm cho lòng bàn tay của tài xế đỏ đẫm mồ hôi.

Nhìn lên qua kính chiếu hậu thì thấy Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Đường Lam thì sắc mặt có hơi tức giận nhưng lại được che giấu rất tốt, điều này làm cho người khác nhìn vào sẽ thấy cô ta giống như là một cô gái xinh đẹp lại có đáng vẻ quyền rũ.

Đường Lam khẽ cắn môi dưới, buổi tối sau khi chuẩn bị xong thấy Hình Thiên chưa tới cứ tưởng sẽ được đi cùng với một mình Lãnh Tinh Hàn nhưng không ngờ...

Vừa nghĩ tới là Đường Lam liền liếc nhìn tài xế với ánh mắt oán hận, sâu trong đôi mắt cô tràn đầy vẻ căm thù.

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh, Đường Lam chờ đợi bên cạnh Lãnh Tinh Hàn bao nhiêu năm qua nên rất hiểu rõ một điều, anh không thích bị người khác quấy rầy ví dụ như lúc này đây.

Lãnh Tinh Hàn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhìn mây hồng trôi dạt trên trời đen, đột nhiên anh nhớ tới lần đầu gặp Mộ Thiên Thanh ở MG

Lãnh Tinh Hàn không kiềm chế được mà hơi nhếch môi, động tác này không ai có thể thấy rõ nhưng nó lại rơi vào trong mắt của Đường Lam.

Đường Lam không biết anh đang nghĩ gì, nhưng lại cười lộ liễu như vậy, nụ cười đó không phải là đáng vẻ lạnh lùng thường ngày của anh, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết nụ cười đó là không cẩn thận mới để lộ.

Đường Lam mỉm môi, có một cơn ghen tuông khó hiểu xông thẳng lên não. Bởi vì tình yêu cô tích lũy nhiều năm nay nhưng lại không chiếm được trái tim anh cũng không giải tỏa được nên nó cứ vương vấn trong lòng cô, làm cô khó chịu đến không thở nổi.

“Hàn...” Đường Lam nhẹ giọng gọi.

Lãnh Tinh Hàn dừng việc đang suy nghĩ lại, sâu trong mắt có chút bức bối khi bị người khác quấy rầy, nhưng mà anh che giấu vô cùng tốt nên đôi mắt chìm ung sắc sảo lập tức trở nên bình tĩnh.

“Chuyện gì?”

“Sau khi dự tiệc xong... Anh có thể đến chỗ này với em được không?” Giọng của Đường Lam vốn rất mềm mại dễ nghe, bây giờ lại nói nhẹ nhàng như vậy đàn ông ai có thể chịu nổi.

Lãnh Tinh Hàn biết Đường Lam muốn đi đâu, anh im lặng nhìn đáng vẻ mong chờ của cô, không khỏi thờ dãi trong lòng nói cho cùng thì anh cũng có chút áy náy với cô, vì vậy mới đồng ý. “Được.”

“Thật sao?” Đôi mắt của Đường Lam rực sáng, đến khóe mắt cũng nhếch lên, nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn gật đầu cô càng cười duyên dáng hơn, sau đó

không nói gì thêm nữa, tâm trạng u sầu vừa nãy cũng dần tan biến đi.

Xe từ từ dừng lại ở biệt thự của ngài Smith, tài xế bình tĩnh xuống xe sau đó mở cửa cho Lãnh Tinh Hàn, xong rồi mới vòng qua mở cửa cho Đường Lam. Lãnh Tinh Hàn ga lăng vươn tay muốn giúp cô ra khỏi xe.

Bộ đồ vest ba lớp được cắt may vừa vặn với dáng người cao to của Lãnh Tinh Hàn, anh vẫn trầm ổn và cao ngạo như trước. Đường Lam mặc lễ phục tơ tằm màu xanh ngọc phối với khăn lụa trắng ôm lấy vai, tóc vốn uốn lộn to giờ được vấn lên cao có vài cọng thả rơi xuống, cả người vừa đơn giản lại vừa thanh lịch càng làm cô ta lộ ra dáng vẻ cao quý.

Nam lạnh lùng, nữ quyền rũ sóng vai nhau đi theo con đường lát đá cẩm thạch vào tiệc rượu. Nhất định khi vào sẽ trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Giáo sư Smith vốn đang trò chuyện với khách khứa, nghe xung quanh xì xào bàn tán với nhau ông cũng tò mò nhìn. Lúc nhìn thấy người đang đi tới thì không khỏi giật mình, cả người đều tràn đầy cảm giác hưng phấn.

Giáo sư Smith thậm chí không thèm chào mấy người xung quanh, để ly rượu xuống còn nhiệt tình chìa tay ra nghênh đón.

Đường Lam hơi nhú mồm, hôm nay cô muốn tới tham dự buổi tiệc riêng của giáo sư tâm lý học nổi tiếng, tuy người ở trước mắt rất hiền lành nhưng lại cảm thấy hành động của ông ta không hề kiềm chế, giống như là thấy bạn cũ lâu năm mới gặp lại.

Với lại... ông ta còn nhiệt tình như vậy ư là cô quen biết với Lãnh Tinh Hàn.

Đường Lam còn chưa suy nghĩ xong thì Lãnh Tinh Hàn đã buông cô ra, sau đó giang tay ôm lấy giáo sư Smith.

“Tên nhóc này, cuối cùng cũng tới gặp tôi!” Đôi mắt giáo sư Smith cười híp thành một đường thẳng, tuy lời nói đang phàn nàn nhưng giọng điệu ẩn chứa nhiều sự vui vẻ cảm động.

“Bây giờ mà không tới nữa, thì vĩnh viễn sẽ không thấy ông.” Lãnh Tinh Hàn hơi nhếch môi, lời nói có chút ác độc. Nhưng anh lại lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Giáo sư Smith đẩy Lãnh Tinh Hàn ra, dựng râu tròng mắt nhìn anh sau đó như trẻ con mà xoay một vòng, hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

“Cậu nhìn xem, tôi còn cường tráng lắm.”

Khóe môi Lãnh Tinh Hàn vẫn là nụ cười nhạt, lâu nay đã quen với dáng vẻ lạnh lùng bây giờ cho dù đang vui vẻ vô cùng thì nụ cười trên mặt lúc nào cũng mang theo vẻ lạnh nhạt: “Sao lại béo lên nhiều vậy? Không sợ bị cao huyết áp, mỡ trong máu à?”

Giáo sư Smith nghe xong khuôn mặt trở nên đau khổ, không cần nói nhiều... mọi chuyện rõ ràng là do tên trước mặt làm hại.

“Không biết chăm sóc bản thân cho tốt, xem ra lần này có thể là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta.” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, giọng nói âm trầm rơi vào tai người khác cứ như là đang bàn chuyện mờ ám làm cho mọi người nhìn anh với ánh mắt không tốt lắm.

Đường Lam cũng thầm nhú mồm, cô biết Lãnh Tinh Hàn là người lạnh lùng, khát máu nhưng ở trước mặt người khác sẽ không nói mấy lời nhảm chán, chỉ cần anh muốn thì có thể chinh chết người đó, đến lúc họ chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

Nhưng giáo sư Smith không giận mà còn cười to, cả gương mặt lẫn ánh mắt đều lộ lên nét cười. “Thằng nhóc chết tiệt, tính cách vẫn vụng về như cũ.”

Lúc giáo sư Smith nói chuyện cũng liếc mắt nhìn Đường Lam, sau khi chào hỏi cô ta xong ông dẫn hai người vào trong buổi tiệc. Ông biết Lãnh Tinh Hàn là người không thích xã giao, nên trực tiếp dẫn anh đi tới khu nghỉ ngơi.

Lúc ba người sắp tới khu vực nghỉ ngơi thì đột nhiên bầu không khí xung quanh trở nên khác lạ giữa bầu trời đêm êm đẹp.

Đôi mắt của Lãnh Tinh Hàn dần trở nên tối tăm khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc lấy khăn giấy lau chùi khóe miệng đang dính bánh ngọt của Mộ Thiên Thanh.

Cả người anh thoát ra khí lạnh, Đường Lam hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc mới mơ hồ đoán được anh ta tới tham gia vào buổi nghiên cứu hội thảo về tâm lý học tội phạm thế giới, nhưng mà không ngờ cả Mộ Thiên Thanh cũng đi cùng.

Đột nhiên Đường Lam nhìn Lãnh Tinh Hàn, trên người anh dần dần để lộ ra hơi thở lạnh lẽo làm cho người khác cảm thấy khó thở.

Cảm nhận được có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm mình, Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc thân là cảnh sát đương nhiên sẽ lập tức có cảnh giác, đồng thời cả hai người đều quay đầu lại nhìn.

Trong nháy mắt Thượng Quan Mộc nhú mồm lại còn Mộ Thiên Thanh thì giật mình.

Trong đầu hai người lập tức nổi lên nghi vấn: Sao anh ta lại có mặt ở đây?

Giáo sư Smith cảm nhận được bầu không khí trở nên khác lạ, khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, sau đó lại nhìn Lãnh Tinh Hàn và Đường Lam trong nháy mắt cảm xúc của bốn người đều rơi vào trong mắt ông, ông cười cười giả bộ hỏi: “Mọi người quen nhau sao?”

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, nhưng lại đi về phía trước. Trong lòng Đường Lam không có cảm giác không được hài lòng, nhưng vẫn cười nói với giáo sư Smith: “Nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố A sao lại không quen được chứ.”

Giáo sư Smith gật đầu đồng ý, sau đó mới đuổi theo Lãnh Tinh Hàn...

Thượng Quan Mộc không nhúc nhích, nhưng lại nắm lấy tay của Mộ Thiên Thanh theo quán tính. Anh không biết là mình đang e dè Lãnh Tinh Hàn mà còn lo lắng cho Thiên Thanh.

Tay của Mộ Thiên Thanh có chút lạnh, ánh mắt của cô nhìn theo bước chân đang đi tới của Lãnh Tinh Hàn. Nhưng Lãnh Tinh Hàn cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, mà đi tới cái ghế cách cô không xa sau đó ngồi xuống.

Cô nhìn thấy Đường Lam thân mật ngồi bên cạnh anh, sau đó không biết họ nói gì với nhau mà Lãnh Tinh Hàn gật đầu nhẹ còn Đường Lam thì cười dịu dàng...

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh cảm thấy khó thở, cô hơi nhếch môi, đôi mi cũng run run muốn che giấu đi cảm xúc đang dâng trào trong lòng của mình;

Anh ta đã có vợ chưa cưới, cô ta bây giờ đang ngồi bên cạnh anh. Vậy tại sao anh còn đi trêu chọc cô?

Biết rõ là sẽ bị từ chối, tại sao mỗi ngày còn tặng hoa hướng dương cho cô?

Mộ Thiên Thanh cảm thấy chua xót, mùi vị chất chất giống như có gì đó làm cô ngọt ngào thờ không được.

“Sao tay em lạnh quá vậy?” Thượng Quan Mộc không bỏ qua cảm xúc của Mộ Thiên Thanh, nhưng anh không muốn nói trắng ra mà chỉ nhìn cô một cách dịu dàng, sao đó cổ áo khoác ngoài nhẹ nhàng choàng lên người Mộ Thiên Thanh.

Đột nhiên cả người cảm thấy ấm áp xen lẫn hơi thở bạc hà quen thuộc của Thượng Quan Mộc, lúc này cô mới giật mình nhìn Thượng Quan Mộc mà nói: “Cám ơn anh!”

“Đồ ngốc...” Thượng Quan Mộc cung chiều nói.

Lãnh Tinh Hàn và giáo sư Smith trò chuyện với nhau, Đường Lam thỉnh thoảng lại chen vào vài câu, từ đầu tới đuôi Lãnh Tinh Hàn đều không thèm liếc nhìn Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, nhưng động tác của họ luôn rơi vào mắt anh.

Anh bình tĩnh nói chuyện thậm chí còn có thể ứng phó với giáo sư Smith muốn dùng tâm lý để để điều tra chuyện của họ, con người của anh bên ngoài nhìn như không có chuyện gì nhưng bên trong lại cuộn cuộn sóng gió.

Lãnh Tinh Hàn không biết tại sao mình lại có cảm nghĩ như vậy, nhưng đôi môi lại hiện lên một nụ cười muốn chiếm đoạt.

Thượng Quan Mộc cử chỉ vẫn nhả nhặn như cũ, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận. Để Mộ Thiên Thanh ở thành phố A anh không yên tâm, sợ mấy ngày mình đi thì “mặt trời” của cô sẽ thừa thế tấn công, không có anh bên cạnh canh chừng lúc trở về e rằng Thiên Thanh đã không còn thuộc về anh.

Nhưng không ngờ tên kia cũng tới nước Mỹ này.

Hai bên thái dương của Thượng Quan Mộc co giật, ánh mắt không cẩn thận liếc nhìn giáo sư Smith và Lãnh Tinh Hàn đang nói chuyện với nhau.

Anh cũng không xác định được “mặt trời” là Lãnh Tinh Hàn, nhưng cũng có chín phần chắc chắn. Tuy rằng anh không biết tại sao hôm lễ kỷ niệm thành lập trường Thiên Thanh lại cùng anh thử một lần, nhưng nếu cô đưa tay cho anh thì anh cũng không có ý định buông ra.

Mộ Thiên Thanh không biết điều Thượng Quan Mộc đang suy nghĩ, cô lúc nào cũng vô ý liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, mỗi lần liếc nhìn là lòng cô lại trở nên rối rắm, “Em đi toilet.”

Không đợi Thượng Quan Mộc nói chuyện Mộ Thiên Thanh đã đứng lên, cô sợ Thượng Quan Mộc sẽ nhìn thấy suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Anh đã có vợ chưa cưới

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc tối lại khi nhìn ra dáng vẻ che giấu của Mộ Thiên Thanh, sau khi thấy cô đi vào biệt thự anh mới thu hồi tầm mắt, nhìn thấy cái bánh ngọt hai người vừa ăn với nhau đang để ở trên bàn lúc này khóe môi mới mỉm cười.

Thiên Thanh em có biết hay không, anh hy vọng biểu hiện khác thường của em là vì anh. Cho dù chỉ một lần cũng được, đừng đối xử với anh như thế!

Thượng Quan Mộc liếc mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta thì ánh mắt của anh trở nên tối tăm, sâu trong đáy mắt hiện lên sự thù địch.

Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn hơi cong lên, anh biết Thượng Quan Mộc đang nhìn anh, nhưng anh lại không thèm để ý.

Anh biết lần này Smith tham gia vào buổi nghiên cứu thảo luận tâm lý học tội phạm, trong đám người được cử đi tham gia đầu tiên trong buổi huấn luyện tâm lý học này thì Thượng Quan Mộc là người ưu tú nhất, với lại ở trên còn có Thượng Quan Dịch, lần nghiên cứu này trong cục nhất định sẽ cử hẳn ta đi, sau đó trở về nếu có thể phá được một hai vụ án giết người thì vị trí cảnh sát trưởng có thể được nói tới, vì vị trí đó vốn đang chờ hẳn ta mà.

Mỗi ngày đưa hoa cho Mộ Thiên Thanh là làm cho cô có thói quen từ đó sinh ra tính lệ thuộc vào nó, nhưng nguyên nhân chủ yếu là tạo cho Thượng Quan Mộc có cảm giác uy hiếp, làm cho hẳn ta không yên lòng để cô ở lại thành phố A.

Muốn có thêm một bước tiến mới với Mộ Thiên Thanh không cần phải có những kiểu quan tâm lăng mạn, cô là người cố chấp từ trong xương giống như “mặt trời nhỏ” của cô.

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn hướng về nơi xa xăm, trong đáy mắt là một vũng đầm sâu không thấy đáy, còn có hơi thở sắc bén muốn chiếm đoạt, lại còn có thêm sự hy vọng xa vời rồi sự mâu thuẫn không muốn bị phát hiện.

Ừng, cậu muốn Tinh Thiên của cậu bị thương sao?

***

Mộ Thiên Thanh đứng trước gương trong toilet, đối diện là gương mặt lạnh lùng của một cô gái, có thể coi như là xinh đẹp nhã nhặn nhưng lại mang theo một vẻ mặt cố chấp kiên cường.

Mộ Thiên Thanh khẽ nín thở dưới, trong đầu hiện lên hình ảnh của Đường Lam, cô ta đúng là người đẹp, hơn nữa còn là người có khí chất. Từ phong cách đến cử chỉ đều là người có khí thế hấp dẫn người khác. Người phụ nữ như vậy đứng bên cạnh Lãnh Tinh Hàn sẽ xứng sao?

Cô không biết sao mình cứ một lát lại nghĩ tới Đường Lam, nhưng nghĩ đến Đường Lam rồi nghĩ tới dấn về lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thì trái tim của Mộ Thiên Thanh lại trở nên khó thở, trong lòng tràn lan một cảm giác chua xót. Cô cắn môi dưới, không biết trong lòng mình đang bị thương vì cái gì, cô càng không muốn điều tra nó.

Mộ Thiên Thanh hít vào một hơi sâu, cứng rắn ép nước mắt đang ứa đọng phải chảy ngược vào. Cô nhìn mình trong gương một lát rồi điều chỉnh lại tâm trạng của mình sau đó mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Mộ Thiên Thanh ra khỏi nhà vệ sinh, đi qua hành lang xuống lầu vừa mới đến đầu bậc thang thì cô lập tức giật mình, vì cô nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn với vẻ mặt lạnh lùng đang đi từ từ lên, cảm xúc vừa điều chỉnh lại bỗng chốc lại loạn cả lên.

Lãnh Tinh Hàn cũng thấy Mộ Thiên Thanh, đáy mắt sâu thẳm của anh nhìn cô nhưng gương mặt như điêu khắc của anh lại không hiện lên biểu cảm gì. Nhưng mà sâu trong đáy mắt lại hiện lên cảm xúc khác thường, bước chân của anh không ngừng lại mà tiếp tục đi lên, ánh mắt từ từ biến thành sâu xa.

Mộ Thiên Thanh néo tay của mình, cứng rắn kéo ánh mắt khỏi Lãnh Tinh Hàn, sau đó cô cố gắng giữ vững bước chân bình tĩnh đi xuống lầu, cô không để ý tới anh, cũng không chào hỏi. Tự mình đi xuống thậm chí còn lướt qua nhau.

Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, lúc Mộ Thiên Thanh và anh lướt qua nhau, đôi môi của anh khẽ động, giọng nói lạnh nhạt: “Sao đây? Tính sau này sẽ đối xử với tôi vậy à?”

Mộ Thiên Thanh dừng bước, thậm chí ngay lúc anh mở miệng nói chuyện thì chân của cô đã không nhấc lên nổi rồi. Cô không nói gì mà cứ đứng im tại chỗ.

Chỉ một câu mà làm cô cảm thấy khó chịu, chỉ với một câu hỏi mà anh cũng dễ dàng làm mạch suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người lại, nhìn Mộ Thiên Thanh đang đưa lưng về phía mình, thật lâu cũng không thấy cô nhúc nhích, mắt ung của anh hơi nhíu lại, chậm rãi nói: “Tính thật để đi ra khỏi cuộc sống của tôi sao?”

Giọng điệu gắt gỏng của anh giống như lưỡi dao sắc bén rạch vào trái tim của Mộ Thiên Thanh, cô nhẹ run người sau đó chậm rãi xoay lại, ánh mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn có sự bi thương xen lẫn tức giận, cô cắn răng cười nhạt nói: “Là anh không nói cho tôi biết... sự thật không giống như trong mơ.”

Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, nhìn đôi mắt bi thương của Mộ Thiên Thanh, trái tim anh khẽ đau nhói.

“Tôi luôn cố gắng quay về với thực tế, nhưng tại sao anh lại không buông tha cho tôi?” Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh trở nên hỗn loạn, cô hỏi một đằng trả lời một nẻo, còn cắn răng nói: “Anh không phải là mặt trời nhỏ của tôi, nên không cần làm mấy chuyện ruồi bu kia nữa. Không cần tặng hoa hướng dương cho tôi, tôi đã không còn thích hoa hướng dương nữa. Tôi không tốt cũng không sao, nhưng tôi và anh không liên quan gì nhau... đừng trêu chọc tôi nữa.”

Nói xong câu cuối cả người Mộ Thiên Thanh đã run lẩy bẩy, dường như cô đang trút hết sự căm giận hơn hai mươi mấy ngày nay, mũi cô tràn ngập sự khó chịu, hốc mắt bắt chột đỏ lên.

Lãnh Tinh Hàn đi xuống cầu thang, ánh mắt sâu lắng nhìn cô. Lúc Mộ Thiên Thanh không kịp phản ứng anh đã vươn tay ra ôm trọn cô vào lòng.

Anh không biết mình tại sao phải làm như vậy, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt bất lực và bi thương của cô anh chỉ muốn ôm cô vào trong ngực, dường như đây là một việc bình thường, giống như cảm giác anh tự nói với mình. Chỉ có như vậy trong lòng cô mới không có cảm giác an toàn, bi thương mới có thể được xoa dịu.

Hơi thở thoáng theo mùi thuốc lá nhàn nhạt tràn ngập khoang mũi của Mộ Thiên Thanh, cả người cô trở nên cứng ngắc, Lãnh Tinh Hàn cứ như vậy mà ôm cô, cô cũng không nhúc nhích, qua một lúc lâu cô mới có phản ứng lại, sau đó mới đẩy anh ra. Bởi vì dùng sức quá lớn cũng quên mất mình còn đang đứng trên các bậc thang, dưới chân đột nhiên trở nên trống rỗng.

“Á...” Mộ Thiên Thanh la lên, chân đã rơi khỏi bậc thang, cả người không kiềm chế được mà ngã về sau...

Lãnh Tinh Hàn nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay của Mộ Thiên Thanh, nhẹ nhàng kéo cô trở lại cũng thuận tiện kéo cô tới tay vịn của cầu thang.

“Sao?” Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn sâu xa nhìn cô giọng điệu nghi vấn hỏi: “Tôi chỉ muốn cô không sa vào trong trí nhớ ngày xưa, chứ có nói muốn thả cô sao?”

Mộ Thiên Thanh nghe xong thì kinh sợ, cộng thêm giờ phút này Lãnh Tinh Hàn còn làm tim cô đập nhanh, cô chưa hiểu lời anh nói nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự tức giận, cô nghiêng răng nói: “Tôi mặc kệ anh có buông hay không, mọi chuyện không liên quan tới tôi! Sau này anh là anh, tôi là tôi.”

“Mộ Thiên Thanh...” Giọng của Lãnh Tinh Hàn trầm lắng, anh nhìn cô đắm đắm, giọng điệu trở nên cách xa: “Lúc cô quyết định đi vào thế giới của tôi, thì cô cũng đã trêu chọc tôi. Muốn né tránh.... Cũng phải đợi tôi buông tay mới được.”

Lời nói lạnh nhạt với lại nhìn cô bằng nửa con mắt, cả người anh thoát lên mùi vị làm cho người ta cảm thấy khó thở, lời vừa từ miệng anh ra đã làm cho không khí xung quanh dường như bị hút vào, làm cho người khác thở cũng cảm thấy khó khăn.

Mi mắt của Mộ Thiên Thanh khẽ rung động, trong lòng của cô giống như có một tảng đá bị đè nén, làm sao cũng thở không được thông. Trong đầu không ngừng tràn đầy những hình ảnh ở buổi kỷ niệm thành lập trước. Giọng điệu giễu cợt và vẻ mặt kiêu ngạo của Đường Lam, còn có ánh mắt của cô ta lúc nói mình là vợ chưa cưới của anh.

“Lãnh Tinh Hàn...” Mộ Thiên Thanh cup mắt khẽ gọi anh, gần như lúc nói ra cái tên này trong lòng cô rất đau đớn.

Qua khứ của cô chính là mặt trời nhỏ cũng chính là anh, chưa bao giờ cô biết anh tên gì, sống ở đâu. Cô đã tưởng tượng rất nhiều cảnh khi gặp lại mặt trời nhỏ, chính miệng cô sẽ gọi tên anh, không biết lúc đó mọi thứ xung quanh sẽ thế nào.

Cô tưởng tượng ra rất nhiều cảnh, vô số giọng điệu nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tới tình huống như thế nào, tâm trạng phức tạp bi thương, cái tên này cứ bỗng chốc đã chà đạp mặt trời nhỏ của cô vô cùng thâm.

Mộ Thiên Thanh cắn môi có gắng kiềm chế cảm xúc chưa xót đang lan rộng, khóe miệng run rẩy muốn nở ra một nụ cười tươi tắn, nhưng mà nụ cười này lại vô cùng khó coi. Cô chậm rãi giương mắt lên nhìn, trong coi người đều là vẻ bi thương xen lẫn nước mắt phức tạp nhìn Lãnh Tinh Hàn, chậm rãi hỏi: “Mặt trời nhỏ đã từng hỏi tôi, nếu như anh ấy biến mất đột ngột tôi sẽ chờ anh ấy sao?”

Mi dưới của Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng run rẩy, trong hốc mắt đã tràn đầy nước cuối cùng cũng không chịu nổi mà chảy dài xuống, ánh mắt nóng bỏng chảy dài xuống dưới khóe môi, mùi vị chua xót lan tỏa trên môi, cô cười nhạt nói: “Tôi nói... Tôi sẽ chờ? Anh ấy... anh ấy lại hỏi tôi nếu như phải đợi tới cuối đời thì sao, anh ấy không phải là của tôi thì sao?”

Nước mắt không ngừng chảy nhưng Mộ Thiên Thanh lại nở nụ cười, nụ cười tràn đầy vẻ tự giễu, “Tôi nói... nếu là như vậy, tôi sẽ bỏ đi.”

Lãnh Tinh Hàn nhú mày, nghe Mộ Thiên Thanh nói như vậy tim của anh như bị người ta lấy dây thừng siết chặt, rõ ràng chỉ là người lạ nhưng sao những lời này lại tác động vào lòng của anh.

“Ha ha...” Mộ Thiên Thanh cười nói với vẻ mặt bi thương: “Đương nhiên những lời này.... Lúc đầu là buồn buồn nói chơi... có thể anh đã sớm không còn nhớ nữa.”

Nước mắt không ngừng rơi, nỗi bi thương của Mộ Thiên Thanh không kiềm chế được, nhưng cô lại quật cường cắn chặt quai hàm, ép buộc mình phải cười mặc dù cô biết rõ giờ phút này cô có bao nhiêu nhếch nhác.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi sâu, cắn răng nói: “Anh đã có vợ chưa cưới... thì không cần làm mặt trời nhỏ xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa.”

Sau khi nói xong Mộ Thiên Thanh lập tức xoay người xuống lầu... Vừa xoay người đã bị Lãnh Tinh Hàn kéo lại, giọng nói âm trầm truyền tới, “Em nói vợ chưa cưới gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Không nên trêu chọc cô.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, đôi mắt chim ưng nhìn bóng lưng chột cứng ngắc ở trước mặt, cho dù cô ăn mặc tùy ý hay chỉnh chu nhưng cũng không thể che giấu được cảm giác thiếu an toàn của mình, cho dù ngoài mặt cô luôn tỏ vẻ mạnh mẽ như đàn ông.

Mộ Thiên Thanh nắm chặt tay, chỉ có vậy mới có thể chống đỡ nổi, mắt cá chân truyền tới cảm giác đau âm ỉ, bây giờ cho dù đau tới đâu cũng không thể so sánh với nỗi đau trong lòng lúc này.

Cô tự nói với mình, phải kiên cường lên!

Coi như không có mặt trời thì cô cũng phải trở thành trời quang! (Thiên Thanh được hiểu là trời quang đăng ^^)

Mộ Thiên Thanh hít sâu rồi từ từ đi ngang qua anh, khoe môi khô cứng của cô khó khăn nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy nước, cô mặc kệ dáng vẻ của mình bây giờ chỉ chậm rãi nói: “Lãnh thiếu, bây giờ tôi chỉ là một người bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn. Các người là người có tiền tôi chơi với mấy người không nổi, vì vậy cầu xin anh, phiền anh... coi như tôi cầu xin anh...”

Chỉ vài ba câu mà làm cho Mộ Thiên Thanh khó khăn lắm mới nói ra được, đôi mi run rẩy nhưng cô lại cố gắng không bản thân bộc lộ cảm xúc, cắn răng nói: “Xin anh đừng trêu chọc tôi nữa! Cảm ơn.”

Dứt lời Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tinh Hàn thật sâu, giống như là cái nhìn kết thúc đồng thời cũng bắt đầu một khởi đầu mới.

Cô chậm rãi xoay người sau đó từng bước đi xuống dưới, không để ý đến mắt cá chân đang đau nhói của mình. Dáng vẻ quật cường đi xuống, không nhanh không chậm.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, anh nhíu mày nhìn Mộ Thiên Thanh dần dần khuất khỏi tầm mắt của mình, ánh mắt chuyển dần tới nơi xa xăm, trong con ngươi sâu không thấy đáy.

Đôi môi mỏng hơi mím lại, mắt ưng sau khi híp lại mới mở ra. Trong đáy mắt có sự tức giận nhẹ, anh lạnh nhạt xoay người đi lên lầu, nhưng không đi tới toilet mà đi lên lầu ba.

Lầu ba là nơi chỉ dành cho người trong nhà, nhưng suốt quãng đường người làm không hề lấy làm lạ mà còn chào hỏi anh, anh cũng không thèm để ý mà tự mình mở cửa đi vào một căn phòng ngủ.

Lãnh Tinh Hàn tiện tay bật đèn, ánh mắt lạnh lùng đảo một vòng, nơi này vẫn như sáu năm về trước, giống y như lần cuối cùng anh tới đây sạch sẽ không dính một hạt bụi nào nhưng lại thiếu đi một người.

Lãnh Tinh Hàn đi tới trước tủ sách, bên trong là các dụng cụ dã chiến và mô hình, môi của anh mím lại như một đường thẳng.

Qua một lúc lâu anh mới mở ngăn tủ lấy ra một cái hộp, rũ mắt nhìn một lúc rồi mới mở ra, bên trong là một vỏ đạn.

Vỏ đạn này là loại đạn dùng cho súng trường đặc biệt, là loại súng ống của xã hội đen được chế tác bởi người có tài năng đặc biệt, viên đạn này đã từng xuyên qua lồng ngực của Ung bắn vào bụng anh, bởi vì Ung che chắn nên viên đạn mới lệch hướng đi, đồng thời cũng không gây sát thương lớn.

Thái dương của Lãnh Tinh Hàn hơi gắt nhẹ, anh giờ tay lấy vỏ đạn trong hộp ra, trong bàn tay chai sạn là vỏ đạn dưới ánh đèn phản chiếu vài tia sáng nhạt nhòa.

Anh lấy một vật từ trong túi ra, đặt bên cạnh vỏ đạn, đây cũng chỉ là một vỏ đạn bình thường, nhìn hai vỏ đạn trong con ngươi của Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ phức tạp, dường như ban đầu hai người đều từ thành phố A đến Mỹ, tất cả đều rõ như lòng bàn tay.

“Ung, mình chờ cậu...” Bàn tay Lãnh Tinh Hàn nắm chặt lại, nửa câu sau chậm rãi từ môi mỏng tràn ra: “... cho mình một đáp án!”

Dứt lời Lãnh Tinh Hàn nhét hết hai vỏ đạn vào túi quần, ánh mắt vốn đang sâu thẳm dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này trên hành lang truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa được mở ra.

Lãnh Tinh Hàn không quay đầu lại nhìn, người có thể tùy ý đi lại ở lầu ba ngoại trừ giáo sư Smith ra thì không còn ai khác.

“Tới đây uống một ly đi nào!” Giáo sư Smith không hề lạnh lùng giống như vừa rồi, bây giờ dáng vẻ của ông khá nghiêm túc đi tới tủ rượu rót rượu ra hai cái ly, sau đó đưa cho Lãnh Tinh Hàn một cái, ra hiệu xong uống một hớp nhẹ ông mới hỏi: “Sao lại đồng ý tới gặp tôi?”

Lãnh Tinh Hàn ngồi xuống ghế sofa, đôi chân thon dài tùy ý gác lên, anh chỉ uống rượu mà không nói gì.

Giáo sư Smith lắc đầu, ông và Lãnh Tinh Hàn quen biết bao nhiêu năm qua, tính cách của anh có bao nhiêu vụng về ông điều biết, trên đời này ngoài trừ thằng nhóc Tiểu Thần thì không ai chịu được anh, “Không phải cậu nói từ đây về sau không bước vào đây à?”

“Tôi nói bao giờ?” Lãnh Tinh Hàn không thèm nhìn giáo sư Smith, ngón tay nhẹ nhàng lắc cái ly, ánh mắt nhìn rượu lỏng đọng đưa bên trong.

Ánh mắt giáo sư Smith vụt sáng: “Trong lòng cậu nói!”

Lãnh Tinh Hàn không nhìn chỉ im lặng!

“Cậu cho rằng thằng nhóc Tiêu Thần đó chưa chết?”

Giáo sư Smith rất thích đào bới chuyện tình của người khác, ông nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Tinh Hàn không đổi mới âm thầm oán hận trong lòng, tâm lý học cũng không phải là thuật độc tâm. Tâm lý học có thể đoán được ngôn ngữ của một người qua động tác và vẻ mặt, vì trong tiềm thức của họ muốn biểu đạt một điều gì đó mới thể hiện ra, nhưng Lãnh Tinh Hàn trời sinh lại là người lạnh lùng, có kiên nhẫn, còn có thể duy trì đáng về bình thản, muốn biết trong lòng anh đang nghĩ gì thì không phải là chuyện dễ.

Năm đó anh đau khổ tột cùng, ông chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của tên nhóc này cho tới lúc đó, nguyên nhân đơn giản là vì Tiêu Thần đã cứu anh khỏi cái chết.

Nhiều người làm anh em ông đã thấy rồi, nhưng làm anh em như hai người này thì ông ít thấy, trong một xã hội có lợi ích mà bọn họ còn là người ưu tú như vậy, nhưng lại có thể giúp đỡ lẫn nhau đến mức độ đó.

Đáng tiếc, có một số việc cũng không phải như mình muốn, cứ muốn làm anh em cả đời!

Năm đó lúc Lãnh Tinh Hàn rời đi, trong mắt anh đều là trốn tránh những hành vi của mình, ông đã biết cái đêm đó chính là đêm mất đi Ung, mà anh cũng không trở về...

Nhưng phải bây giờ anh trở về là để chứng minh không?

Giáo sư Smith không nghĩ tiếp, ông nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn rồi lại từ chối đi tìm hiểu lòng của họ. Ông bắt đầu kháng cự dùng tâm lý học để tìm hiểu họ.

“Ông già...” Lãnh Tinh Hàn nói, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như mực nhưng lại tĩnh lặng như nước. Anh nhìn giáo sư Smith chậm rãi nói: “Tôi có chút sợ...”

Một câu xưng hô, cộng thêm năm chữ ngắn ngủn, trái tim giáo sư Smith như bị một thanh niên trẻ đập một cái.

Cảm xúc rối rắm tới cỡ nào mới có thể làm cho một người nguy hiểm ở trước mặt người khác không hề nhú mảy, mà lại nói “sợ”?

“Sợ, hóa ra... mọi thứ đều là giả dối!” Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn trở nên thâm thúy, anh ngửa đầu uống toàn bộ rượu trong ly, chậm rãi nuốt xuống giống như đang uống rượu độc. “Nhưng... tôi phải làm sao đây? Mặc kệ là nguyên nhân gì, kết quả thế nào. Tôi cũng muốn chơi cho rõ ràng!”

Nói xong Lãnh Tinh Hàn buông cái ly trong tay ra rồi đứng dậy, hai tay đút vào trong túi quần, không thèm để ý tới giáo sư Smith mà đi ra ngoài.

“Nhóc con!” Giáo sư Smith gọi nhẹ Lãnh Tinh Hàn, ông bước nhìn người đáng vẻ cô đơn đang đưa lưng về phía mình, “Người đó thay đổi thế nào không quan trọng, quan trọng là cậu không thay đổi, đừng vì muốn tìm đáp án mà làm liên lụy người vô tội, cuối cùng người bị thương lại là chính mình!”

Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng đầu lại, nhưng không nói lời nào mà đi ra khỏi phòng rồi xuống lầu.

Giáo sư Smith thờ dài, vừa rời Lãnh Tinh Hàn và Thượng Quan Mộc vì Mộ Thiên Thanh mà khó chịu ông thấy rất rõ ràng, còn việc hai người đụng mặt ở cầu thang ông cũng thấy, trong lời nói của họ ông cũng đoán ra chỉ sợ là Mộ Thiên Thanh là cô bé Tinh Thiên gì đó của lão Tiêu Thần, nếu như vậy...

Giáo sư Smith nhíu mày, hai anh em cùng yêu một người phụ nữ, nếu như Tiêu Thần không chết thì người cuối cùng bị thương có phải là Lãnh Tinh Hàn hay không?

Một bên là anh em, một bên là người mình thích, nhưng lại không chịu thừa nhận.

Giáo sư Smith lắc đầu bắt đầu đi, sau đó cũng ra khỏi phòng. Chuyện của họ ông đành bỏ tay, cũng không muốn nhúng tay vào. Anh em kết nghĩa... không thể đi quản chuyện tình cảm cá nhân!

Bên ngoài tiệc rượu vẫn đang tiếp tục, vì là tiệc riêng nên mọi người đều rất tự nhiên.

“Hàn!” Đường Lam thấy Lãnh Tinh Hàn từ trong biệt thự đi ra, nhẹ nhàng gọi tên anh sau đó anh mắt khiêu khích liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh mím môi, không kìm được mà liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn. Lúc ánh mắt của hai người giao nhau, cô lại vội vàng trốn tránh, có chút bối rối nói với Thượng Quan Mộc ở bên cạnh: “Em hơi khó chịu, chúng ta... về trước được không?”

“Ừ.” Thượng Quan Mộc dịu dàng trả lời, anh cố ý bỏ qua tâm sự của Mộ Thiên Thanh, sau đó rất tự nhiên ôm lấy vai của cô: “Chúng ta vào chào hỏi giáo sư Smith trước đi.”

Bàn tay đặt trên vai Mộ Thiên Thanh truyền đến sự ấm áp cho cô nhưng cũng làm cô hơi mất tự nhiên, mặc dù vậy nhưng cô cũng không giẫy dụa cô tự

nói với mình cô là bạn gái của Thượng Quan Mộc.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn coi nhẹ nhưng thái dương lại giật giật, anh lạnh lùng đi về phía xe đang đậu.

“Chúng ta đi sao?” Đường Lam nghi ngờ hỏi.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt đáp lại, sau đó nói một câu: “Không phải cô muốn đi với tôi sao?”

Đường Lam vừa nghe thì ánh mắt lập tức sáng rực lên, cô thần nhiên cười sau đó dánh về như cô bé mà bước lên, hai tay ôm trọn lấy cánh tay của Lãnh Tinh Hàn, bước chân thể hiện sự kiêu ngạo, vui vẻ muốn rời khỏi với Lãnh Tinh Hàn.

Mộ Thiên Thanh nghe vậy ánh mắt tối sầm lại, muốn đi chào hỏi giáo sư Smith xong thì rời khỏi tiệc rượu với Thượng Quan Mộc.

Nhìn hai cặp một trước một sau rồi đi, sắc mặt giáo sư Smith có chút trầm trọng nhưng cuối cùng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Xe vững vàng chạy trong đêm ở thành phố Newyork, dường như lúc nào anh cũng có thể cảm nhận được một sức hấp dẫn độc chiếm quanh quần mình.

Tài xế lái xe tới gần trung tâm công viên, Lãnh Tinh Hàn xuống xe Đường Lam cũng xuống theo. Xa cách bao nhiêu năm giờ hai người lại đứng ở chỗ này, nhưng lại có thêm cảm xúc khác nữa.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt sâu sắc của mình, một lần nữa ánh mắt lại rơi vào đài phun nước phía trên.

Lãnh Tinh Hàn đi trước, Đường Lam đi sau hai người im lặng đi dạo trong công viên. Bây giờ đã hơn mười giờ có nhiều rất nhiều người đi dạo trong công viên.

Hai người không ai nói với ai câu nào, Lãnh Tinh Hàn đi tới đài phun nước thì dừng lại, hai tay của anh bỏ trong túi quần. Ánh mắt lạnh lùng không biết đang suy nghĩ gì, ở đây anh và Ứng thừa giống với nhau. Bởi vì chuyện xấu của Ứng mà anh bắt cần tạc nước vào trong người Đường Lam, hôm đó thời tiết lại xấu có mưa lâm râm, vì vậy đêm đó không có mấy người ở gần đài phun nước, với lại còn trẻ vậy càng không có con gái ở đây.

Đường Lam hơi nhếch môi cười, đáy mắt có sự say mê. Quá khứ và hiện tại chồng chất lên nhau, ký ức ban đầu còn mới mẻ nếu như nói đây là cảm xúc nhất thời, nhưng ngay lúc anh xoay người lại thì tình cảm của cô cũng đã trầm luân trong thế giới của anh.

“Nghe nói...” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên mở miệng, đồng thời thu tâm mắt lại: “Tôi có vợ chưa cưới!”

Dứt lời anh xoay người lại nhìn Đường Lam, trong khoảng khắc nét mặt của cô trở nên cứng ngắc thậm chí sắc mặt còn thay đổi mấy lần, sau đó khi suy nghĩ kỹ đứng vững vàng mới ra vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại Lãnh Tinh Hàn: “Anh có vợ chưa cưới? Là ai vậy?”

Giọng điệu của cô có hơi gắt mình nhưng cũng xen lẫn bi thương.

Đường Lam là một phụ nữ biết che giấu mình, mặc dù Lãnh Tinh Hàn đứng ở trước mặt nhưng cô cũng có thể nhận là mình che giấu rất tốt. Nếu không... cô cũng sẽ không ở bên cạnh anh già ngu lâu đến vậy.

“Tôi cũng muốn biết là ai đó!” Giọng điệu bình tĩnh của Lãnh Tinh Hàn làm cô không nghe ra ý tứ của anh, nhưng mà đôi mắt ưng nhìn Đường Lam thật sâu.

Trái tim Đường Lam giật lên, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn vô cùng sắc bén, dường như thấy hiểu linh hồn của người bình thường, còn người đó chỉ có thể để mặc cho anh mổ xẻ nội tâm của mình.

Ổn định lại suy nghĩ của, Đường Lam nỗ lực duy trì sự bình tĩnh của mình, sau đó mới nói: “Có ai gây scandal sao? Mai em sẽ đi xử lý!”

Chuyện như vậy lâu nay đều là do cô xử lý, cô tự nói với mình không cần sợ hãi trước mặt Lãnh Tinh Hàn, có lẽ anh chỉ nghe được gì thôi, chỉ cần cô đi xử lý là được.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt sâu xa của mình, lần nữa lại rơi đến đài phun nước.

Trái tim của Đường Lam bắt đầu thấp thỏm, cô bắt đầu lo lắng khi thấy dánh về yên lặng của Lãnh Tinh Hàn, trong lòng không ngừng suy đoán có phải Mộ Thiên Thanh và anh đã nói gì không.

Nhưng mà nếu muốn nói thì nên nói sau hôm kỉ niệm thành lập trường chứ, Mộ Thiên Thanh lúc đó sao không đi tìm anh mà phải chờ tới hôm nay?

Đường Lam không ngừng an ủi chính mình, cô cắn răng nhìn gương mặt lạnh lùng, áp chế xúc động đang dâng trào.

“Đường Lam, cô là người thông minh...” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên mở miệng, “Chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên... Chưa bao giờ tôi phải nhắc nhở cô! Nhưng có một việc tôi phải nói... Mộ Thiên Thanh không phải là người cô có thể chọc.”

Giọng của Lãnh Tinh Hàn phảng phất giống như là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng Đường Lam, anh liếc nhìn cô rồi xoay người đi về phía vừa đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Yên tĩnh một lát

Đường Lam đứng bên cạnh đài phun nước nhìn Lãnh Tinh Hàn từng bước bỏ đi, sắc mặt đột nhiên thay đổi, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Đường như chỉ có đau đớn này mới có thể nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo lại.

Cô đứng ở đó thật lâu cũng không thêm cử động, thậm chí lúc Lãnh Tinh Hàn rời đi cô còn có hy vọng xa vời là anh có thể dừng bước.

Nhưng mà anh lại không dừng lại!

Thậm chí một chút do dự anh cũng không có!

Anh cứ như vậy mà biến mất khỏi tầm mắt của cô, bỏ mặc cô ở đây một mình không thêm quan tâm.

Chính anh đồng ý tới đây với cô. Nhưng chỉ tới thôi, sau đó vì Mộ Thiên Thanh mà anh bỏ đi không chút do dự! Đúng là độc ác!

“Lãnh Tinh Hàn!” Giọng của Đường Lam chữ đứng sự tức giận xen lẫn bi thương, đôi mắt hạnh dịu dàng giờ đang dần được bao phủ bởi làn hơi nước, trên gương mặt cô hiện lên một sự yếu ớt không nên có, nhưng nó lại phát ra từ tận sâu trong tim.

Gió nhẹ thổi qua, cô giờ tay vén vài sợi tóc ngay thái dương, đồng thời cũng siết chặt tay đôi mắt nhìn chăm chăm vào nơi Lãnh Tinh Hàn rời đi. Đến khi có người lại nhắc nhở cô công viên sắp đóng cửa thì lúc này cô mới nhón chân cất bước cao ngạo rời đi.

Gió đem thổi vì vu, đem vào mùa thu có chút lạnh.

Một mình Lãnh Tinh Hàn chậm chậm đi dạo trên đường phố Newyork phồn hoa. Anh không có ngồi xe, mà bảo tài xế đưa Đường Lam về khách sạn.

Anh tự nhận mình là người không ga lăng, nhưng dù sao thì Đường Lam cũng là cấp dưới của anh, chỉ cần không chạm tới giới hạn là được, anh vẫn có nguyên tắc của mình.

Đám người đi sát bên cạnh anh nhón nha nhón nháo đùa vui, hai tay Lãnh Tinh Hàn đút vào túi quần, mắt ung lạnh lùng không hề có cảm xúc. Người xung quanh nếu không chú ý tới thì anh càng không thêm để ý tới họ.

Đúng lúc này điện thoại di động của anh rung lên. Lãnh Tinh Hàn không dừng lại, bước chân không nhanh không chậm vững vàng đi về phía trước, nhưng cũng lấy điện thoại ra bắt máy. Đôi môi mỏng hé mở: “Quét dọn xong rồi à?”

“Aaaaa, anh hai, nhất định là anh cố ý!” Trong điện thoại truyền tới giọng giận dữ của Hình Thiên, cứ nghĩ tới chuyện cả cái dã trường này đều do một mình anh quét dọn thì nét mặt lập tức trở nên khổ sở.

“Đúng vậy!” Lãnh Tinh Hàn trả lời lại, lạnh lùng nói: “Cậu ở bên cạnh tôi, lúc nào cũng cần đề cho đầu óc tỉnh táo lại!”

“...” Hình Thiên im lặng, anh hiểu ý anh hai nói là sự việc buổi sáng anh đẩy cửa đi vào, nhưng mà miệng vẫn nói: “Em trong sạch mà!”

Giọng của Hình Thiên từ từ nhỏ lại, trong lời nói có chút tự trách. Anh và anh hai không hợp để bại lộ trước mặt Đường Lam. Cô ta quá thông minh, tâm kế lại sâu, khó đảm bảo cô ta sẽ không nghĩ gì.

“A Thiên, tôi không muốn người bên cạnh mình lại xảy ra chuyện!” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, anh không lạnh lùng như trước, giây phút này đây sâu trong mắt anh có sự đau khổ không tan đi được. Có lẽ hôm nay lúc rời khỏi chỗ của Smith hoặc có lẽ bắt đầu từ chỗ anh bước lên... đã có một số việc anh không thể trốn tránh được nữa.

“Anh hai, em sẽ không để cho mình xảy ra chuyện gì!” Lời của Hình Thiên tuy lạnh nhạt và tùy ý nhưng mà lại rất kiên định. Anh sẽ chú ý anh toàn của mình, sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, chỉ khi anh không có chuyện mới có thể luôn theo cạnh anh hai.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, đôi mắt hơi nhíu lên sau đó hạ xuống rồi quăng qua một câu: “Cậu về trước đi.”, anh nghe Hình Thiên hỏi: “Anh hai đang ở đâu.” Nhưng không trả lời mà cúp điện thoại.

Mộ Thiên Thanh thấy Lãnh Tinh Hàn đứng gần mình, đầu tiên là sững sờ sau đó hơi bối rối. Sau đó thì cô buông cái ly đồ ăn đang ăn vỡ ra, muốn rời khỏi cửa hàng giá rẻ.

Mới đi vài bước đã bị Lãnh Tinh Hàn cản lại, cô đi về phía bên trái anh cũng nhích qua trái, cô đi bên phải anh cũng nhích qua phải. Cô tức giận vùng nắm đấm lên anh lại dễ dàng tránh khỏi, đá anh một cước anh lại cười lạnh nghiêng người né tránh. Nhân lúc này cô muốn bỏ đi thì anh lại cản trước mặt cô.

Mộ Thiên Thanh từng mắt nhìn đáng vẻ như tượng điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn. Cô tức giận cắn răng nói: “Xin lỗi, ‘tiên sinh’ đã chặn đường đi của tôi rồi!”

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh với ánh mắt sắc bén, nghe xong cách xưng hô của cô thì trên mặt anh ịện lên vẻ lo âu.

Mộ Thiên Thanh thấy Lãnh Tinh Hàn không nói gì, muốn vòng qua người anh rời khỏi, nhưng lần này anh lại trực tiếp nắm chặt lấy cánh tay của cô. Cô tức giận xoay người lại, cánh tay cong xuống, khuỷu tay trực tiếp đâm vào người Lãnh Tinh Hàn.

Môi mông của anh hơi mím lại, bàn tay còn lại bao trùm lấy khuỷu tay của Mộ Thiên Thanh, sau đó mới lạnh lùng nói: “Sao ở đây ăn uống? Thượng Quan Mộc đâu?”

“Không cần anh quan tâm!” Mộ Thiên Thanh tức giận nói, sau đó dùng sức kéo tay mình về. Cô tức giận trừng mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, lúc này trong cửa hàng có nhiều ánh mắt nhìn về phía họ, thấy vậy cô mím môi bước đi ra khỏi cửa hàng.

Lần này Lãnh Tinh Hàn không ngăn lại nữa, nhưng cũng đi theo ra ngoài. . .

Mộ Thiên Thanh lúc đầu đi nhanh cuối cùng dứt khoát chạy luôn, cô còn hăng hái hơn cả Lãnh Tinh Hàn, cô không tin cô đánh không lại hắn!

Nói sao thì cô cũng là tuyển thủ chạy cự li ngắn ở trường và cục cảnh sát, cô không tin Lãnh Tinh Hàn có kiên nhẫn tới mức ở nước Mỹ này tốn thời gian với cô.

Mộ Thiên Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, bước chân càng lúc càng nhanh lúc cảm thấy mệt mỏi cô mới quay đầu lại nhìn không thấy Lãnh Tinh Hàn đâu. Lúc này cô đã đứng ven đường tắc ý.

“Thẻ lực không tồi!”

Lúc đang tắc ý một giọng nói trầm lạnh vang lên, cả người Mộ Thiên Thanh cứng đờ, cô từ từ quay đầu lại nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn đang ngồi trên chiếc xe đạp, một chặn đề xuống đất, ánh mắt cười nhạo nhìn cô.

Mộ Thiên Thanh quên cả thở, như người mất hồn mà nhìn Lãnh Tinh Hàn, sau khi thấy chiếc xe đạp cô mới tức giận nói: “Anh ít chơi hèn một chút có được không?”

“Được!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, “Tôi dẫn cô tới một chỗ!”

“Không đi!” Mộ Thiên Thanh lập tức từ chối.

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn không biến: “Sau khi rời khỏi thành phố A, tôi sống ở đây cho tới khi trở về tiếp nhận Thiên Lâm.”

Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn làm hoảng loạn, cô hơi giật mình, ậm ừ muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng mới nói: “Khuya lắm rồi, tôi phải đi về. Nếu Thượng Quan Mộc không tìm được tôi sẽ rất lo lắng!”

“Trẻ thế này mà hắn ta còn tới phòng tìm cô?” Lời nói nhẹ nhàng mang theo hơi lạnh, so với gió thu còn lạnh hơn nhiều.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, khó hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn, sau đó mới ngạc nhiên hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Nghe cô hỏi như vậy sắc mặt Lãnh Tinh Hàn càng lạnh thêm vài phần, sâu trong đáy mắt dần dần hiện lên một ngọn lửa giận mà anh cũng không hề biết. Đột nhiên anh kéo tay của Mộ Thiên Thanh, sau đó nghiêng người ấn cô xuống ghế sau của xe đạp, lúc Mộ Thiên Thanh muốn trốn tránh thì anh lại lấy hai tay của cô vòng qua hông của mình, lạnh lùng nói: “Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn khuya!”

“Lãnh Tinh Hàn, anh thả tôi ra!” Mộ Thiên Thanh tức giận muốn kéo tay trở lại, nhưng mà Lãnh Tinh Hàn lại cố chấp giữ chặt tay của cô rồi ấn chặt lên bụng anh. “Anh đói là chuyện của anh, người muốn đi ăn khuya với anh còn nhiều mà. Nhưng trong đó không có tôi. . . anh buông ra. . . Anh có thể đi tìm vợ chưa cưới của anh. . .” Cô lạnh nhạt nói.

“Tôi không có vợ chưa cưới!” Môi mông của Lãnh Tinh Hàn khẽ mở, khuôn mặt điển trai hơi nghiêng đầu lại nhìn đáng vẻ tức giận của Mộ Thiên Thanh, trong mắt ừng đột nhiên hiện lên ý cười.

Mộ Thiên Thanh cố gắng rút tay lại, không phát hiện ra suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn. Cô phát hiện giờ mình không còn sức giãy dụa nữa, lúc ngồi lên xe đạp cô đã mệt rã rời. Cô thở hùn hển, cảm tức nhìn Lãnh Tinh Hàn: “Anh có vợ chưa cưới hay không liên quan gì tới tôi, vấn đề là tôi đã có bạn trai, cho nên làm phiền anh tã tôi ra, tôi không muốn bạn trai mình phải đi tìm, cảm ơn!”

Trong đáy mắt của Lãnh Tinh Hàn có ý cười nhưng lại biến mất trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén của anh bắn ra hai tia sáng nhìn Mộ Thiên Thanh nhưng không nói gì mà tay dùng thêm sức nắm lấy tay của cô.

Mộ Thiên Thanh cắn môi ánh mắt quật cường nhìn Lãnh Tinh Hàn, ánh mắt của anh giống như lưỡi dao xẹt qua da thịt của cô. Trong lòng cô cảm thấy sợ hãi đồng thời lại có sự ưu thương còn có cảm xúc ngọt ngào làm cô không thờ nổi.

Bọn họ cứ vậy mà giằng co ven đường, ai đi qua cũng đều liếc mắt nhìn họ. Lãnh Tinh Hàn không có thói quen bị người khác nhìn chằm chằm, Mộ Thiên Thanh cũng không quen, cô nhẫn nhịn cuối cùng thỏa hiệp nhưng không tình nguyện: “Không phải anh nói đói sao? Xem ra chúng ta nó rồi.”

Nói xong Mộ Thiên Thanh quay mặt đi chỗ khác, nhưng cũng không gầy dựa nữa.

Lãnh Tinh Hàn hơi sững lại, lạnh nhạt nhìn người trước mặt sau đó chân đặt lên bàn đập, lúc anh buông tay khỏi tay cô, cô cũng quên thu lại.

Lãnh Tinh Hàn đập không nhanh, thậm chí có chút thông thả, anh mặc ba lớp áo vest mà lại đập xe đập có chút kì, Mộ Thiên Thanh lên nhìn anh, thầm suy nghĩ tại sao anh lại xuất hiện gần khác sạn họ ở?

Mộ Thiên Thanh mím môi, tim như bị cái gì đó làm cho cô xúc động, cô hốt hoảng thu lại tầm mắt của mình, tay không tự chủ mà ôm Lãnh Tinh Hàn chặt hơn.

Lãnh Tinh Hàn nhìn xuống thấy bàn tay vì cầm súng mà không còn mềm mại, mỗi móng lại hiện nhếch thành một đường cong, nụ cười này đến cả anh cũng không hay biết.

Gió đêm thổi như vậy nhưng cũng không ngăn cản được sự sinh hoạt nhiệt tình về đêm, Lãnh Tinh Hàn cứ vậy mà chờ Mộ Thiên Thanh đi qua nhiều con đường, sau một lát yên lặng hai người đều ăn ý không chọc phá nhau. Có lẽ... có việc có mục đích, nhưng lại có việc không phát triển theo suy nghĩ ban đầu, nhưng mà giờ phút này bọn họ có cùng một suy nghĩ, thời gian hãy trôi chậm hơn!

Mộ Thiên Thanh dựa vào lưng của Lãnh Tinh Hàn, cô hoàn toàn quên mất hành động đang làm của mình, ánh mắt chỉ rơi vào những áng mây hồng đang tản dần ra.

Trong lúc bọn họ thông thả đi kiếm đồ ăn khuya, thì có một bóng dáng cao to đang đi qua đi lại gần khách sạn, anh ta nhúu mày trong lòng vô cùng lo lắng về một cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Nếu có thể, tôi không muốn tổn thương em!

Thượng Quan Mộc nhúu mày đứng ở trước khách sạn, anh nhìn xung quanh tìm kiếm...

Vừa rồi sau khi tắm rửa xong anh đi kiểm Mộ Thiên Thanh ở phòng bên cạnh, nguyên nhân là buổi tối cô không có ăn gì, sợ cô đói nên muốn dẫn cô đi ăn. Nhưng gõ cửa rất lâu mà không có ai mở, anh gọi điện thoại thì nghe thấy tiếng chuông vang lên trong phòng như lại không có ai nhận.

Sợ cô gặp chuyện nên anh nhờ nhân viên phục vụ mở cửa, nhưng bên trong lại không có ai chỉ có chiếc điện thoại để yên trên bàn.

Đột nhiên anh có một cảm giác lo lắng, anh không thể hình dung nó là gì, không phải là nỗi lo cô gặp nguy hiểm nhưng lại có cảm giác không yên lòng, anh xuống lầu tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng của cô.

Thượng Quan Mộc đứng ở ven đường, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn xung quanh, trong mắt anh chưa đựng sự mong đợi, hy vọng có thể nhìn thấy Mộ Thiên Thanh.

Nhưng mà sự thật lại không có!

Nỗi lo trong lòng càng lúc càng cao, nó bắt đầu từ lúc khi anh thấy Lãnh Tinh Hàn trong biệt thự của giáo sư Smith, ánh mắt anh híp lại trong lòng cảm thấy buồn phiền vì quyết định của mình.

Anh sợ mình Newyork nhiều ngày thì ở thành phố A Mộ Thiên Thanh sẽ bị Lãnh Tinh Hàn từ từ xâm chiếm, chờ lúc anh trở về thì Thiên Thanh không còn là Thiên Thanh của anh nữa. Anh lấy công việc làm chuyện tư, công tư bất phân, nhưng không ngờ... Lãnh Tinh Hàn cũng tới Newyork!

Về mặt Thượng Quan Mộc trở nên đen đì, đúng lúc này điện thoại anh vang lên, anh không thèm nhìn mà lập tức nghe máy: “Thiên Thanh, em đang ở đâu?”

“...” Người ở bên kia đầu dây cũng vì giọng điệu lo lắng của anh mà phản ứng không kịp, chờ lúc phản ứng lại thì đối phương mới lạnh lùng nói: “Con dẫn Mộ Thiên Thanh đến Mỹ!”

Thượng Quan Mộc nhúu mày, thờ ơ nói: “Con dẫn cô ấy đi làm việc!”

“Công việc?” Giọng của Trì Uyển Như tăng vọt, tức giận nói: “Không phải mẹ đã nói rồi sao? Cách xa người phụ nữ kia ra! Có phải con muốn làm mẹ tức chết không!”

“Mẹ!” Giọng của Thượng Quan Mộc trở nên nặng nề: “Mẹ gọi cho con có chuyện gì không?”

“Hừ, chuyện gì nữa! Có phải con quên mất ngày mai là sinh nhật của Lam Nhu không?”

Thượng Quan Mộc bắt đầu đi thờ dài trong lòng, lạnh nhạt nói: “Mẹ giúp con chuẩn bị quà cho cô ấy!”

“Con...”

“Còn nữa...” Thượng Quan Mộc ngắt lời của Trì Uyển Như, bình tĩnh nói: “Mẹ đừng có khống chế cuộc sống của con nữa, con muốn gì trong lòng con hiểu rõ hơn ai hết. Con không phải là con cờ để tiến hành cuộc hôn nhân thương mại, con cũng không muốn mẹ trải đường cho con.”

Không đợi Trì Uyển Như trả lời lại Thượng Quan Mộc lại nói tiếp: “Được rồi, cũng đã khuya lắm rồi, con cúp máy đây!”

Nói xong Thượng Quan Mộc không chút do dự mà cúp máy, nhưng trên mặt lại căng đầy mây mù. Anh nhìn xung quanh một lát rồi quyết định không đi tìm nữa, mà trở về khách sạn.

Phố người Hoa ở Manhattan.

Mộ Thiên Thanh không ngờ ở Mỹ lại có khu người Hoa, cô vốn đang đói bụng với lại ở khách sạn không có gì ăn. Sau khi rửa mặt xong thì thấy hơi khó chịu mới đi xuống lầu tìm cửa hàng để mua mì tôm giá rẻ, nhưng mà ăn mới được một chút thì Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện.

Lúc này thấy được thức ăn ngon, cô không kiềm được vui vẻ mà nuốt nước miếng.

Lãnh Tĩnh Hàn ngồi trên ghế nhìn Mộ Thiên Thanh ăn, môi mông tự động cong lên.

“Không phải anh nói đói sao? Sao không ăn gì hết?” Trong miệng Mộ Thiên Thanh đầy mì, nghi ngờ nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn thu lại nụ cười không thấy rõ của mình, lạnh nhạt nói: “Nhìn tướng ăn của cô là đủ no rồi!”

Mộ Thiên Thanh vừa nghe đầu tiên là ngẩn người, sau đó nghiêng răng nói: “Mặc kệ anh ăn hay không ăn!”

Nói xong cô tiếp tục ăn, nhưng lần này lại cẩn thận nhìn lên Lãnh Tĩnh Hàn, mỗi lần ánh mắt của hai người giao nhau thì cô lại vội vàng thu hồi tầm mắt, bắt đầu vui đầu ăn.

“Tiểu Dạ, đồ ăn hôm nay hợp khẩu vị không?” Ông chủ này giờ đang bận rộn trong nhà bếp giờ mới đi ra, ông cười ha ha chào hỏi, sao đó để ly bia đang cầm trong tay ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn, ánh mắt nhìn lướt qua Mộ Thiên Thanh, cười giả tạo hỏi: “Bạn gái à?”

“Không phải!”

“Không phải!”

Hai giọng nói một lạnh lùng một vội vàng vang lên.

Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhíu mày liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, cô cũng hơi nhếch môi nhìn lại anh, trong ánh mắt có suy nghĩ khó nói thành lời.

Sau khi ông chủ quán nghe xong thì chỉ cười cười chứ không nói gì thêm, tự mình ngồi nói chuyện với Lãnh Tĩnh Hàn. Đến khi có người gọi mới đứng dậy nói: “Tôi ngồi hơi lâu rồi. Bữa cơm này, tôi mời!”

Nói xong ông vội vàng chạy về phía nhà bếp.

Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn với ánh mắt khó hiểu, đáng vẻ anh nói chuyện với ông chủ này không hề lạnh lùng như lúc ở thành phố A, tuy trên mặt của anh không có biểu tình gì nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh rất thoải mái, giống như... lúc còn nhỏ!

Nghĩ tới lúc nhỏ, con người của Mộ Thiên Thanh tối lại, sau đó khóe môi hiện lên một nụ cười tự giễu rồi lại biến mất, vốn mì ngon như mùi vị lại không giống như hồi trước.

Nét mặt Mộ Thiên Thanh thay đổi không qua được đôi mắt thâm thúy của Lãnh Tĩnh Hàn, anh nhìn cô lạnh nhạt hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì!” Khóe môi Mộ Thiên Thanh hơi co giật, dường như đang nghĩ tới cái gì, sau đó mới hỏi: “Tại sao ông chủ ở đây lại gọi anh là tiểu Dạ?”

“Tôi từng dùng cái tên này!” Lãnh Tĩnh Hàn thờ ơ nói.

“À” Mộ Thiên Thanh hậm hực đáp lại, cô cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cảm giác này lại không thể nói thành lời, cuối cùng dứt khoát không thêm nghĩ nữa.

Manhattan là nơi náo nhiệt, phố người Hoa lại càng xôm tụ thêm.

Lãnh Tĩnh Hàn uống một hớp bia, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào áng mây hồng đang trôi trên bầu trời, suy nghĩ của anh cũng theo nó mà bay xa...

Sáu năm, thì ra... anh trốn tránh chỉ cho rằng mình trốn được, hóa ra chỉ cần có cơ hội thì mọi thứ đều có thể lộ ra rõ ràng.

“Này...”

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nhìn Mộ Thiên Thanh hỏi: “Sao?”

“Anh... có muốn ăn gì không?” Mộ Thiên Thanh nói xong ánh mắt lại rơi xuống đống đồ ăn trước mặt Lãnh Tinh Hàn, anh không động đũa từ đầu tới giờ mặc dù người kêu đói là anh, nhưng đến đây anh lại không hề ăn tí nào cả.

“No rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng tràn ra từ đôi môi mỏng, Lãnh Tinh Hàn như một tác phẩm nghệ thuật, vẫn lạnh nhạt như vậy.

Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Anh... có phải đặc biệt dẫn tôi tới đây ăn cơm không?”

“Cô nói đi?” Lãnh Tinh Hàn cười lạnh, sau đó đặt tiền trên bàn rồi đi ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn tờ Đô-la trên bàn, sau đó cũng đi theo ra ngoài, vẫn là chiếc xe đạp đó nhưng lúc này cô không biết mình có nên ngồi lên hay không?

“Chuyện này... tôi muốn về khách sạn, ngày mai... còn có một buổi nghiên cứu thảo luận.” Mộ Thiên Thanh chậm chậm nói.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp lại.

Mộ Thiên Thanh nghe xong cảm thấy kinh ngạc, anh ta nói muốn dẫn cô tới một nơi, không phải là tới đây để... ăn khuya thôi chứ.

Đang nghĩ ngợi thì giọng của Lãnh Tinh Hàn vang lên: “Tối mai tôi sẽ tới khách sạn đón cô!”

“Để làm gì?”

“Hôm nay muộn quá...”

Ý của anh là muốn đổi thời gian lại vào ngày mai.

“Ngày mai tôi có...”

“Mấy tiệc xã giao bỏ hết đi!” Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngắt lời cô, mắt ưng khế liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, con người đó đã nhìn thấu cô đang tìm lý do: “Sợ Thượng Quan Mộc không vui à?”

“...” Mộ Thiên Thanh bĩu môi, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nếu bạn gái của anh đi với người đàn ông khác ra ngoài, anh sẽ vui à?”

Lãnh Tinh Hàn im lặng, thần nhiên nói: “Ừ, ngày mai hẳn ta sẽ không có thời gian đâu mà quản cô.”

“Hà”

“Lên xe!” Lãnh Tinh Hàn không nhìn Mộ Thiên Thanh, nhưng cũng im lặng chờ cô.

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn tay Mộ Thiên Thanh đang đặt ở trên đùi, sau đó không nói gì mà im lặng chờ đợi.

Mộ Thiên Thanh nhìn tay mình, vừa suy nghĩ vừa nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Tinh Hàn, cuối cùng mím môi đưa tay đặt lên eo của anh.

Đáy mắt Lãnh Tinh Hàn hiện ý cười, anh đạp xe trên đường khuya vắng lặng không nhanh không chậm, khi bọn họ ra khỏi khu phố đêm suốt quảng đường đi có một chiếc xe đạp chậm chậm đạp theo họ.

Khi Lãnh Tinh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh về tới khách sạn thì đã rạng sáng.

Cảnh đẹp vào đêm khuya quá mê người, làm cho khoảng cách vô hình của họ bị thu hẹp, cả một đoạn “hành trình” trên xe đạp làm cho lòng dạ của Mộ Thiên Thanh lại rối bời thêm lần nữa.

“Uhm... tôi đi lên đây!” Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không có dáng vẻ sắc bén như mọi ngày hay đi bắt tội phạm, giây phút này đây cô giống như một đứa trẻ đang sợ mất đi thứ mình yêu thích, nổi bần khoản lo lắng rồi lại cố chấp không biểu hiện ra mặt.

Đôi mắt đen của Lãnh Tinh Hàn nhìn ra được manh mối, đột nhiên anh nắm lấy hai vai của cô kéo về phía mình, lúc Mộ Thiên Thanh còn đang kinh ngạc thì có một nụ hôn áp lên trán mình.

Cả người Mộ Thiên Thanh trở nên cứng ngắc, nhất thời không kịp phản ứng. Trên người Lãnh Tinh Hàn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, làm cho lòng của cô trở nên rối bời.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng buông Mộ Thiên Thanh ra, ung dung nói: “Nếu như có thể từ bỏ quá khứ thì sao không bắt đầu lần nữa!”

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô không hiểu ý của anh.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn yêu chiều nhìn Mộ Thiên Thanh, giọng nói từ tính chậm rãi vang lên: “Nếu có thể... tôi không muốn tổn thương cô, có hiểu không?”

Mộ Thiên Thanh hơi nhú mồm hỏi: “Ý của anh là sao?”

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, chỉ bình tĩnh nói: “Lên đi!”

“Hàn...”

“Đi lên!” Lãnh Tinh Hàn ngắt lời của Mộ Thiên Thanh, lúc này ánh mắt của anh không có vẻ nhu hòa như vừa rồi, mà thay vào đó là đôi mắt lạnh lùng không cho người khác tới gần.

Trái tim Mộ Thiên Thanh đột nhiên trở nên trống rỗng, cô mím môi xoay người đi vào khách sạn.

Lãnh Tinh Hàn cứ như vậy nhìn Mộ Thiên Thanh đi vào, đôi mắt đen như mực của anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, lẩm bẩm nói: “Nếu em khỏe mạnh có lẽ Tinh Thiên... có lẽ mọi chuyện sẽ không như lúc trước!”

Lời nói nhẹ nhàng tan biến theo gió đêm, Lãnh Tinh Hàn thu lại tầm mắt mặc kệ chiếc xe đạp mà xoay người đi lên một chiếc xe khác.

Đến khi chiếc xe biến mất ở cuối con đường Thượng Quan Mộc từ phía sau cây cột đi ra, anh nắm chặt hai tay, gương mặt đẹp trai hiện lên sự tức giận và bi thương, anh hơi híp mắt sau đó xoay người đi vào khách sạn.

Mộ Thiên Thanh ngồi ở trên giường, nghĩ tới lời nói của Lãnh Tinh Hàn mà rối bời.

Bắt đầu một lần nữa...

Có biết ý của anh đang ám chỉ anh và cô...

Nhưng anh nói không muốn tổn thương cô... là có ý gì?

“Ding dong, ding dong”

Tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ suy nghĩ của cô, cô nhí về cửa phòng khó hiểu, trễ vậy rồi mà ai còn tới.

Cô đứng dậy ra mở cửa, sai khi thấy Thượng Quan Mộc thì sắc mặt trở nên cứng ngắc, chột dạ hỏi: “Tối vậy rồi sao anh chưa nghỉ ngơi nữa?”

Thượng Quan Mộc nhìn quần áo trên người cô, lạnh nhạt hỏi lại: “Em... có ra ngoài không?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vui vẻ hay bi thương.

Mộ Thiên Thanh đầu tiên là sững sốt, sau đó mới hơi gật đầu nói: “Có... em hơi đói, muốn xuống dưới kiếm gì ăn.”

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc hơi tối lại, nhưng được anh che giấu rất nhanh, anh cười ôn hòa nhưng lại lạnh nhạt hỏi: “Sao không gọi anh?”

Đồng thời anh cũng giơ tay lên khẽ vuốt đầu của Mộ Thiên Thanh, ngón tay suôn dài lướt qua rồi quanh quẩn nắm lấy mấy lọn tóc, trong giọng nói của anh chứa đựng sự lo lắng: “Lần đầu em tới chỗ này, này không tìm được em... em có biết anh lo tới cỡ nào không?”

“Thượng Quan... em...” Mộ Thiên Thanh định giải thích, nhưng lại chột dạ không biết phải làm sao, cô không muốn lừa dối anh nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Thượng Quan Mộc cười nhạt, sau đó kéo Mộ Thiên Thanh vào lòng, cánh tay của anh hơi ôm chặt hơn nữa. Cầm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu cô, thản nhiên nói: “Thiên Thanh, em có biết không? Khi anh đứng ở trên đường... nhìn người ta đi qua đi lại, anh cứ vậy mà chờ em. Từ nhỏ tới lớn anh chưa bao giờ chờ đợi như vậy, lúc đó anh rất bồn chồn và sợ hãi, cứ vậy anh càng thêm bối rối... Tâm trạng rối bời quanh quẩn trong lòng anh, làm cho anh không còn cách nào tỉnh táo được nữa...”

Mộ Thiên Thanh im lặng nghe, cô bị Thượng Quan Mộc ôm chặt đến đau, nhưng mà một chữ cũng không nói ra được. Lời nói thản nhiên của anh giống như cây đao tò từng đao đâm vào lòng cô!

Anh đứng ở trước cửa khách sạn?

Vậy... vừa rồi nhất định anh đã thấy cô và Lãnh Tinh Hàn...

“Thượng Quan...”

“Hà?” Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng ngắt lời của cô, ánh mắt anh rơi vào một chỗ khác trong phòng, trong ánh mắt tràn đầy sự bình tĩnh giống như không có bất kì suy nghĩ gì cả. Nhưng sâu trong đáy mắt là có sự phức tạp, loại cảm xúc này làm cho người ta dần ngạt thở.

Khóe miệng Mộ Thiên Thanh hơi cong, cô cup mắt nhưng không nói thêm gì nữa, hai người bọn họ cứ vậy mà đứng ôm nhau ở trước cửa phòng.

Cánh tay Thượng Quan Mộc ôm cô càng chặt hơn, mỗi anh dần dần hiện lên một nụ cười tự giễu, nguyên nhân là anh hèn hạ, anh bất lực và cũng không sai.

Thiên Thanh, xin lỗi em!

Cứ thấy em và hân ta đứng cùng một chỗ là anh lại sợ... sợ cuối cùng em và anh sẽ xa càng thêm xa.

“Lúc mà em đồng ý bắt đầu đến với anh, anh đã tự nói với mình anh sẽ không để em đi, vì em là mạng sống của anh. Anh lặng lẽ bảo vệ em bao nhiêu năm qua, anh không cho phép em rời khỏi anh!” Giọng nói của Thượng Quan Mộc trầm xuống: “Thiên Thanh, đừng rời khỏi...”

Cô cảm nhận được trên người Thượng Quan Mộc có suy nghĩ khác, Mộ Thiên Thanh cảm thấy mũi mình cay xè, cuối cùng giọng khàn khàn nói: “Thượng Quan, em sẽ không rời khỏi anh.”

“Anh tin tưởng em!” Thượng Quan Mộc nhắm mắt lại, hai tay ôm cô càng hơn, giống như muốn nhập Mộ Thiên Thanh vào trong người anh, “Thiên Thanh... Thiên Thanh...”

Thượng Quan Mộc nắm lấy tay của cô, giọng nói khàn khàn nhỏ nhỏ, lộ ra vẻ quyến rũ chỉ thuộc về đêm khuya, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể cảm nhận được người trong lòng mình có sức sống.

Đôi mắt của Mộ Thiên Thanh đã hú một tầng hơi nước, cô kim lòng không được mà ôm lấy eo và úp mặt vào ngực anh, cô có thể nghe rõ trái tim anh đang đập loạn lên.

Hành động của Mộ Thiên Thanh làm cho Thượng Quan Mộc cứng người lại, sau đó anh kéo cô lên chưa kịp đợi Mộ Thiên Thanh phản ứng thì anh đã điên cuồng hôn cô.

Anh giống như muốn phát tiết sự hỗn loạn của mình đồng thời muốn thăm dò thêm, đêm tất cả lo lắng đều muốn nói ra cho Mộ Thiên Thanh biết hết qua nụ hôn của anh.

Đêm càng ngày càng khuya, tất cả mọi người từ từ chìm vào trong mơ, ngay cả người sinh hoạt về đêm cũng cảm thấy mệt mỏi.

Mộ Thiên Thanh ngủ mê mang trên giường, đôi mi thanh tú của cô hơi nhú lại, trên mặt có dấu vết của nước mắt, tối nay là đêm yên ổn nhất từ lúc nhà cô xuống dốc tới nay... cứ như vậy mà yên ổn qua lại trong đám người, rất lặng lẽ như đám mây hồng yên lặng lướt trên bầu trời đêm!

Nhưng mà... sự yên ổn này quá tuyệt vời, làm cho cô cảm thấy vĩnh viễn sẽ không có được!

Đêm này cũng làm cho lòng của cô cảm thấy sự bi thương sâu sắc chưa bao giờ có của Thượng Quan Mộc, cuộc sống tùy tiện như vậy, cười đùa vui vẻ ở đồn cảnh sát, cô làm sao dám phụ sự chờ đợi trong lặng lẽ của anh bao nhiêu năm qua. Hơn nữa cô lại là người nói muốn bắt đầu với anh!

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, báo trước cho sự bi thương mãi không dứt được với cô, cuối cùng cô mơ đứng ở sân cảnh sát trong tay cầm một nhánh hoa thái dương, bên trong là một tấm thẻ... Lúc này cô mới biết được, mọi chuyện đều là sai lầm, một sai lầm trầm trọng, tất cả đều là vì sự quật cường và cố chấp làm cho cô bi thương mãi không dứt!

Thời gian sẽ không vì mình mà dừng lại, hi vọng ái ó cũng sẽ không, sáng sớm khi tia nắng đầu tiên phá tan bầu trời đêm chiếu lên làm sáng cả một vùng trời.

Hôm nay là ngày đầu tiên của buổi hội thảo về tâm lý học, toàn bộ cảnh sát tinh anh trên thế giới và các nhà tâm lý học, chuyên gia đều lần lượt tụ họp ở đại học Newyork.

Sáng sớm Mộ Thiên Thanh đã theo bên cạnh Thượng Quan Mộc, giờ phút này anh đang nói chuyện với bạn bè, đương nhiên mấy người này là cấp trên và cấp dưới, cô nhìn Thượng Quan Mộc nghiêm túc trò chuyện với mấy người nước ngoài, trong lời nói có sự tự tin và cung kính, đường nét gương mặt lại càng lộ ra sự cương quyết khó nói thành lời!

Người chủ giảng là giáo sư Smith, ông là người hài hước lại giàu tính triết lý, mỗi người ở đây đều nghe rất nghiêm túc. Mộ Thiên Thanh nhìn mấy người già ở trước mặt, đột nhiên suy nghĩ trở nên hốt hoảng, trong giây lát cô nhớ lại tối qua trong biệt thự... suy nghĩ lập tức hiện lên bóng dáng bề thế ngỗ ngược của Lãnh Tinh Hàn và Đường Lam đi vào hội trường.

Trong lòng Mộ Thiên Thanh không khỏi ngạc nhiên, cô vội vàng cuối đầu bắt mình không được nghĩ về anh!

“Sao vậy? Không thoải mái sao?” Thượng Quan Mộc mặc dù đang nghiêm túc nghe, nhưng vẫn phát hiện Mộ Thiên Thanh không đúng, anh nhẹ giọng hỏi, ánh mắt hiện lên sự dịu dàng.

Mộ Thiên Thanh mím môi lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao.

Thượng Quan Mộc nhìn cô hơi lâu, trong đáy mắt có sự than thở nhẹ lướt qua.

Buổi nghiên cứu thảo luận duy trì hơn sáu tiếng, giữa trưa lúc nghỉ ngơi và ăn cơm mọi người hầu như đều ở lại trong phòng học vòng cung này, lúc này coi như là phần đầu đã xong, rất nhiều người còn chưa thỏa mãn mà trao đổi với nhau.

Sau khi Thượng Quan Mộc nói chuyện với vài người, lại bị giáo sư Smith gọi đi...

“Thượng Quan, có mấy học giả muốn trao đổi với cậu, cậu có hứng thú không?” Giáo sư Smith cười dò hỏi đồng thời không cẩn thận hơi liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Thượng Quan Mộc hơi nhú mày, sau đó liếc nhìn Mộ thiên thanh rồi nói: “Hôm nay tôi không tiếp đi được, sau khi buổi thảo luận kết thúc tôi sẽ đi với mọi người!”

“Vậy à...” Trên mặt giáo sư Smith lộ vẻ thất vọng.

“Thượng Quan!” Mộ Thiên Thanh kéo góc áo của anh, khi thấy ánh mắt của anh nhìn cô, cô mới liếc qua nhìn giáo sư Smith rồi nói: “Anh đi đi, em có chút khó chịu, muốn về ngủ một lát!”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, em đâu phải đứa trẻ!” Giọng điệu của mộ thiên thanh lộ ra sự hờn dỗi, “Em chờ anh về ăn tối!”

Thượng Quan Mộc nghe xong cảm thấy không thể từ chối giáo sư Smith được nữa, thật ra anh thấy tinh thần của mộ thiên thanh hôm nay không được tốt, đành thỏa hiệp, nói: “Để anh đưa em về!”

“Không cần đâu!” Mộ Thiên Thanh nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của giáo sư Smith mới đỏ mặt nói: “Em về một mình được rồi, đừng để họ chờ không tốt đâu!”

Ánh mắt Thượng Quan Mộc lộ vẻ do dự, trên gò má của cô hơi ửng hồng khiến cho lòng anh rộn rạo, không kìm lòng được anh hôn lên trán của cô, cũng không biết là vô tình hay cố ý mà vị trí lại đúng ngay chỗ hôm qua Lãnh Tinh Hân hôn.

“Ừ, vậy em cẩn thận một chút, sau khi anh xong việc rồi sẽ lập tức về khách sạn, tối nay sẽ dẫn em đi ngắm cảnh đẹp của Newyork.” Thượng Quan Mộc dịu dàng nói, giọng nói không hề có sự nghiêm túc và kiêu ngạo như lúc này mà lại lộ ra vẻ yêu thương và cưng chiều.

Mộ thiên thanh hơi mím môi rồi gật đầu, đợi sau khi anh nói chuyện với giáo sư Smith cô mới xoay người đi khỏi...

Khi Thượng Quan Mộc thấy bóng dáng của cô khuất mất mới đi với giáo sư Smith, lúc đầu giáo sư Smith không biết mục đích Lãnh Tinh Hân hẹn mọi người làm gì nhưng bây giờ ông bắt đầu biết tại sao rồi.

Thằng nhóc đó tính tình vụng về, thích một người cũng làm cách vụng về như vậy.

Khi Mộ Thiên Thanh về tới khách sạn thì thấy Lãnh Tinh Hân đang dựa vào chiếc Bugatti Veyron phách lối, hai tay khoanh lại, chân thon dài bắt chéo nhau. Trên tay anh đang cầm một điều thuốc, vì đầu hơi cúi xuống nên vài sợi tóc đã che khuất ánh mắt ngang tàng phóng túng lợi hại giống như loài chim ưng.

Siêu xe nổi tiếng cộng thêm một chàng trai đẹp, anh không mặc đồ vest như mọi lần, lần này anh mặc một áo trong cộng thêm áo khoác ngắn tay và một chiếc quần kaki thường... Anh không cố ý bày vẽ nhưng lại để lộ ra sự ngông nghênh và lạnh lùng... Kiểu phối hợp như vậy không cần nghi ngờ cũng trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt.

Người đàn ông này dường như được trời ban cho sự vương giả, mặc kệ anh đứng ở đâu cũng có thể trở thành tâm điểm, đó là một loại vương giả làm người khác ngưỡng mộ...

Mộ thiên Thanh lặng lẽ đứng trên đường lớn nhìn anh, giây phút này ánh mặt trời chiếu xuống càng tôn thêm sự chói sáng trên người anh, làm cho xung quanh anh có thêm một tầng sáng mỏng.

Mặc dù trên đường phố có vô vàn tiếng động lớn, nhưng mọi người dường như bất động, toàn bộ thế giới chỉ còn người đang dựa vào chiếc xe kia, người đàn ông nhìn hơi u buồn và thâm trầm!

Có lẽ do ánh mắt của cô từ từ nóng bỏng lên mà cả cô cũng không hay, còn anh thì có cảm giác được ánh mắt của cô trong hàng vạn ánh mắt, chính là ánh mắt anh ngày đêm nhớ mong, Lãnh Tinh Hân từ từ ngẩng đầu lên, không cần bất kỳ chỉ dẫn nào mà rơi thẳng lên người Mộ Thiên Thanh...

Lúc đó thế giới trong mắt hai người dường như trở nên đứng im, mọi người và vật đều không còn tồn tại, trong mắt hai người chỉ có nhau.

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn, không nhúc nhích, cô và Lãnh Tĩnh Hàn giống như hai người cùng trợn lẫn lại với nhau, lúc đó trong lòng cô lại dấy lên một sự lạnh nhạt xen lẫn đau khổ...

Cho tới giờ phút này cô dường như hiểu ra lời nói hôm qua của anh, anh nói: Ngày mai hẳn ta không có thời gian quản cô!

Anh ta làm sao có thể biết trước được?

Bây giờ nghĩ lại... quan hệ của anh ta và Smith không bình thường, muốn giữ chân Thượng Quan có gì là khó.

Cô hơi nhếch môi cười tự giễu, mộ thiên thanh cảm thấy rất khó bị ai, mới vừa rồi còn nói cho Thượng Quan Mộc nghe cô sẽ chờ anh, cùng nhau ăn cơm mà giờ đây cô lại thấp hèn tới mức thích đáng về Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện một cách bá đạo như vậy!

Rốt cuộc là sự cố chấp của cô có phải là khi còn nhỏ đã có tình cảm với anh không? Cô không muốn biết, cũng không dám biết, cô sợ, sợ lòng của mình... Không phải vì lúc nhỏ mà lạ bây giờ, người đàn ông này vĩnh viễn cũng không thuộc về cô!

Mộ thiên thanh bối rối thu hồi tầm mắt, thậm chí cô còn hốt hoảng mà xoay người đi về phía đối diện khách sạn.

Đột nhiên cánh tay của cô bị người khác nắm lấy, Mộ Thiên Thanh tức giận xoay người lại muốn vùng vẫy. ... nhưng mà lại bị một bàn tay ấm áp tóm gọn, thậm chí cả quá trình xảy ra nhanh tới mức làm cho mọi người không kịp nhìn thấy.

“Dừng chút là động thủ, thật xấu không tốt đâu!” Giọng nói lạnh nhạt mang theo sự văn nhã truyền tới, Lãnh Tĩnh Hàn hơi híp mắt, lạnh nhạt hỏi: “Sao thấy tôi lại lập tức chạy?”

Giọng nói nhẹ nhàng làm cho Mộ Thiên Thanh càng thêm hốt hoảng, cô rút tay về nhưng lại bị Lãnh Tĩnh Hàn kéo vào lòng bàn tay của anh, thuận thế kéo cô đi về phía xe hơi đang đậu.

Lúc này Mộ Thiên Thanh mới giật mình, cũng mặc kệ để cho anh lôi mình lên xe.

Rõ ràng là cô muốn chạy trốn, sao lại... lên xe của anh?

Cô cắn môi hỏi: “Anh định làm gì?”

“Không phải hôm qua tôi nói sẽ đưa cô tới một chỗ sao?” Lãnh Tĩnh Hàn ung dung nói đồng thời hơi liếc nhìn cô, sau đó mới lái xe rời khỏi, mắt ung của anh không cần thận mà liếc nhìn phố xa đang gây tiếng động lớn qua kính chiếu hậu.

“Đi đâu?” Mộ thiên thanh cảm thấy ngột ngạt, cảm thấy rầu rĩ vì hành vi xấu hổ của mình, giọng điệu không tránh khỏi mà có chút tức giận.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn lạnh nhạt liếc nhìn cô, cũng không có dự định sẽ trả lời, chỉ lái xe qua các con đường quen thuộc ở Newyork...

Mộ Thiên Thanh nhìn ra anh không có ý định nói ra cũng chẳng thèm hỏi lại, chỉ hást mắt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, dần dần mí mắt của cô trở nên nặng nề, ý muốn chèo chống mấy lần từ từ biến mất, chậm rãi thiếp đi.

Hô hấp đều đều trong không gian thu hẹp, môi mọng của Lãnh Tĩnh Hàn cũng hơn cong lên mà chính anh cũng không biết, đường nét gương mặt nghiêm nghị và lạnh lùng giờ đây trở nên mềm mại đi.

Anh im lặng lái xe, ánh mắt nhìn qua kính chắn gió trước mặt, lúc xe ra khỏi nội thành hơi xa thì con người dần dần trở nên sâu xa.

Trí nhớ có vài thứ cả đời người đều trân trọng, cho dù bất kỳ ai cũng không thể thay thế, nhưng mà... đôi khi nó lại là thanh kiếm sắc bén có thể đâm mình, liệu lúc đó mình có đau không?

Con người Lãnh Tĩnh Hàn càng ngày càng sâu, khi xe dừng trước cổng nghĩa trang công cộng thì hai tay anh nắm lấy vô-lăng càng chặt hơn, bởi vì dùng quá sức nên gân xanh đều nổi lên, các đốt tay còn vang lên tiếng “răng rắc”...

Ánh mắt anh từ từ hiện lên vẻ hung ác và nham hiểm, trong đó có chút sợ hãi rồi lại xen lẫn cảm xúc mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Đau khổ vì Ung.

Mộ Thiên Thanh tỉnh lại bởi không khí chèn ép trong xe, cô từ từ mở mắt ra đập vào mắt mình là một khung cảnh xanh tươi, trong thoáng chốc vẫn có thể cảm nhận được vẻ nặng nề và trang nghiêm...

“Đây là đâu vậy?” Mộ Thiên Thanh nhíu mày hỏi Lãnh Tinh Hàn, vừa dứt lời cũng đúng lúc nhìn thấy tay anh bị thương do nắm chặt vô-lăng, cô càng nhíu chặt mày hơn, ánh mắt dời lên nhìn mặt Lãnh Tinh Hàn.

Trên mặt anh vẫn là vẻ bình tĩnh không có gợn sóng, dường như chỉ cần anh không muốn thì người khác cũng vĩnh viễn không nhìn thấy anh đang nghĩ gì, nhưng mà trong đôi mắt sâu thâm thúy kia lại chứa đựng sự bi thương và nóng bỏng, đó là hai suy nghĩ hoàn toàn khác nhau, nhưng không biết tại sao cô lại có cảm giác anh giống như đang bài xích cảm xúc đó.

“Nghĩa trang!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, sau đó liếc nhìn Mộ Thiên Thanh rồi xuống xe.

Chân mày của Mộ Thiên Thanh nhíu chặt hơn, cô khó hiểu tại sao anh lại dẫn cô tới nghĩa trang. Cô cời dây thắt an toàn rồi xuống xe, đứng trước cửa xe nhìn vào nơi đang được ánh nắng chiều chiếu xuống trông yên bình mà lại nặng nề... Cuối cùng, tầm mắt của cô rơi vào hai tay của anh đang đút vào túi quần, đáng vẻ cao ngạo thế kia nhưng lại lộ ra sự cô đơn.

Mắt ung của Lãnh Tinh Hàn nhìn trân trân về phía trước, anh biết Mộ Thiên Thanh đang nhìn mình, qua một lúc lâu anh mới đi vào bên trong...

Mộ Thiên Thanh không nói gì mà đi lẳng lặng đi theo anh vào nghĩa trang, người trong nghĩa trang nhìn thấy anh cũng khá ngạc nhiên, nhưng anh lại chỉ gật đầu với họ sau đó quay lại nhìn Mộ Thiên Thanh, hai người cùng nhau đi vào trong nghĩa trang.

Gió nhẹ ulla tới, gió trời mùa thu còn mang theo cả hương vị vắng lặng, chỗ này tuy xanh bát ngát cộng thêm ánh nắng chiều nhưng lại làm cho người khác có cảm giác bi thương không thể tả.

Bước chân của Lãnh Tinh Hàn không nhanh mà không chậm nhưng lại mang theo vẻ nặng nề, anh đi thẳng tới một bia mộ thì dừng lại.

Mộ Thiên Thanh nhìn vào bia mộ... Tiêu Thần, là mộ người đàn ông hơn nữa còn rất trẻ.

Ánh mặt trời dịu dịu chiếu lên tạo thành sự quyến rũ mờ ảo mông lung, người đàn ông này có nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời chứ không giống với lãnh tinh hàn, trên người anh ta có một cảm giác rất thân thiện và thu hút người khác, nhưng không khó để nhận ra sự sắc bén trong đôi mắt luôn mang ý cười kia, người này... nếu còn sống, rất có thể cũng sẽ là một lãnh đạo vượt trội hơn người khác.

Mộ Thiên Thanh suy nghĩ không biết người này có ý nghĩa thế nào với Lãnh Tinh Hàn, cô cũng không biết tại sao anh lại dẫn cô tới đây để thăm mộ người này, nhưng mà Mộ Thiên Thanh cảm thấy người này có cảm giác rất gần gũi, hình như cô và anh đã gặp ở đâu rồi!

“Cậu ấy là anh em quan trọng nhất của tôi!” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên, Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn, anh nói tiếp: “Vì tôi... mà cậu ấy mới nằm ở đây, vì vậy mới không làm bạn với tôi nữa. Có lẽ là vĩnh viễn!”

Mộ Thiên Thanh nhíu mày nhưng không cất ngang suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn, thậm chí còn chưa hiểu hai chữ “vĩnh viễn” của anh có nghĩa thế nào.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tinh Hàn nhìn chăm chăm vào ảnh Tiêu Thần, anh vẫn bình tĩnh như mặt biển nhưng trong mắt lại sự dâng đầy nỗi phức tạp cuộn cuộn. Anh không nói thêm lời nào nữa, hai tay đút vào túi quần đứng yên không cử động.

Trên người anh càng lúc càng nhuộm đầy nỗi bi thương, Mộ Thiên Thanh không ngờ một người lạnh lùng vậy mà lại để lộ ra nỗi đau khổ lớn đến vậy, anh như vậy làm cô cho cô cảm thấy tim mình như bị kim đâm.

Mộ Thiên Thanh không nói gì mà lại ôm lấy eo của Lãnh Tinh Hàn theo bản năng, cô nhẹ nhàng ôm lấy anh cũng không nói bất kì câu an ủi nào. Cô không biết phải nói gì, thậm chí cô còn có cảm giác lúc này không cần phải nói gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi!

Cả người Lãnh Tinh Hàn cứng ngắc, ánh mắt của anh liếc nhìn Mộ Thiên Thanh thấy đôi mắt của cô đang rũ xuống, miệng nhẹ nhàng cong lên... Đôi mắt ung đen như mực hơi xúc động.

“Có bạn trai rồi còn ôm người ngoài như tôi sao?” Khóe môi Lãnh Tinh Hàn hiện lên ý cười nhẹ khó thấy, nhẹ nhàng hỏi.

Mộ Thiên Thanh sững sốt, sau đó buông Lãnh Tinh Hàn ra. Cô hơi tức giận nhìn chăm chăm anh nói: “Biết tôi đã có bạn trai vậy sao còn kéo tôi tới đây với anh?”

Khóe môi Lãnh Tinh Hàn cong lên, nhìn cô vẻ hơi trêu chọc cô.

Nhìn anh như vậy lửa giận của Mộ Thiên Thanh càng lúc càng lớn, người này giờ đây làm gì còn cảm xúc đau khổ như vừa rồi?

Vừa nghĩ cô vừa cắn răng đánh một quyền vào ngực Lãnh Tinh Hàn...

“Ừ...” Một tiếng nhẹ nhàng vang lên cùng lúc quyền của Mộ Thiên Thanh đâm vào ngực anh, Mộ Thiên Thanh kinh ngạc trợn trừng hai mắt nhìn vào chỗ mình vừa đâm, quên luôn việc thu tay lại. Cô không ngờ Lãnh Tinh Hàn cứ như vậy mà chịu cú đâm của mình, dựa theo kinh nghiệm mọi lần thì võ nghệ của anh ta rất lợi hại, nhưng lần này sao lại chịu trận?

“Sao... anh lại không né?”

Quyền này của Mộ Thiên Thanh không nhẹ, Lãnh Tinh Hàn thấy cô hoảng hốt rút tay về thì lấy tay nắm chặt tay cô đồng thời dùng sức kéo Mộ Thiên Thanh sát vào ngực mình.

“Buông tôi ra!” Mộ Thiên Thanh buồn bực gầm nhẹ, muốn thóa nhưng lại bị Lãnh Tinh Hàn ôm chặt. Cô làm sao cũng không thoát được, cuối cùng đành thỏa hiệp để mặc anh ôm lấy mình.

Lãnh Tinh Hàn thấy cô không nhúc nhích mới từ từ buông lỏng, vừa rồi anh không né là vì lâu lắm rồi không có cảm nhận mùi vị đau đớn...

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh lướt qua cây thông ở phía trước, dần dần mắt ưng hơi nheo lại trong đáy mắt có tia sáng lóe lên.

Trong phòng họp nhỏ ở đại học Newyork.

Có mấy học giả chuyên tâm lý học đang tán gẫu với nhau, ở đây đều là người thuộc lĩnh vực tâm lý học, giữa chừng lại có thêm Thượng Quan Mộc tham gia mọi người đứng là hơi không phục, nhưng mà anh lại có thành tích trong tâm lý học tội phạm cộng thêm lại được giáo sư Smith mời nên cách nghĩ của mọi người đều suy nghĩ khác hơn nhiều.

Nhưng sau khi nói chuyện phiếm xong thì phần lớn mọi người đều có cách nhìn mới về người trẻ tuổi này, đúng là anh còn có khoảng cách rất xa nếu muốn vượt lên đỉnh, nhưng chỉ cần anh muốn thì không khó để đạt được nó.

“Cùng ăn tối với mọi người nhé!” Giáo sư Smith mở lời mời, “Mấy vị học giả muốn được tiếp tục nói chuyện với cậu!”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì âm thầm nhú mày, nhưng mà trên mặt vẫn duy trì vẻ ôn hòa của một quý ông, anh cười nhạt nói: “E là không được rồi, vừa rồi tôi đã hứa dẫn bạn gái đi ăn tối!”

Smith hơi rũ mắt xuống, quay đầu lại nhìn mấy vị học giả, hiển nhiên họ đang đợi hai người bọn họ, “Mấy người này sau này có thể giúp ích cho cậu, cơ hội ngàn năm có một.... Với lại, Mộ tiểu thư sẽ hiểu mà không trách cậu đâu!”

Thượng Quan Mộc hiểu lời Smith nói, nhưng mà lúc anh tán gẫu với mấy người này thì có tâm trạng bất an, anh lập tức nghĩ tới Thiên Thanh mặc dù họ mới tách ra chỉ có hai tiếng.

Nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang do dự, Smith mở miệng nói: “Thượng Quan Mộc, mục đích lần này cậu tới đây không phải là vị họ sao?”

Thượng Quan Mộc cười nhạt, che giấu nỗi sự buồn bã của mình, sau đó nói: “Tôi đi gọi điện thoại, xin lỗi không tiếp họ được!”

Smith gật đầu đã biết quyết định của Thượng Quan Mộc.

Anh ra khỏi phòng họp nhỏ đứng ở hành lang, nhìn học sinh đi tới đi lui trong sân trường. Sau đó gọi cho Mộ Thiên Thanh.

“Thượng Quan?” Trong điện thoại truyền tới giọng điệu dịu dàng của Mộ Thiên Thanh, hình như cô hơi căng thẳng.

Thượng Quan Mộc không muốn truy lùng giọng điệu đó là thế nào, chỉ yêu chiều nói: “Còn đang ngủ à?”

Phía bên kia im lặng một lát rồi trả lời: “Em đã dậy được một lúc rồi...”

“Em...” Thượng Quan Mộc vừa định nói nhưng lại chuyển đề tài: “Smith muốn mời anh dùng cơm với mấy vị học giả, chắc là không ăn tối với em được rồi!”

“Không sao đâu!” Mộ Thiên Thanh buột miệng nói, xong rồi lại cảm thấy lời của mình quá vội vàng lập tức giải thích: “Em có thể đi ăn một mình mà... Em không muốn trở thành gánh nặng của anh.”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì hơi nhú mày, lời nói dè dặt của cô làm anh hơi tức giận, đúng là lúc đầu anh công tư bất phân, nhưng mà ai chẳng vậy nếu mình là người đầu tiên bước ra xa thì người mình yêu càng lúc càng xa.

Anh đã từng lập nên ranh giới giữa công và tư, nếu Thiên Thanh nói vậy anh cảm thấy rất bình thường, nhưng hôm nay anh công tư bất phân. Anh hy vọng Thiên Thanh sẽ ích kỷ một tí, lúc anh bận rộn cô sẽ tức giận vì anh không ở cùng cô!

“Em... không nghĩ tới chuyện anh sẽ đi chơi với em sao?”

Mộ Thiên Thanh lén liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn còn đứng trước mộ, thu lại tầm mắt cô mím môi nói: “Em theo giúp anh, vì vậy em không muốn anh vì em mà trễ nãi công việc chính!”

Lời của cô làm cho tâm trạng đang tức giận của Thượng Quan Mộc dịu xuống, anh mỉm cười nói: “Anh sẽ mau trở về!”

“Ừ!” Mộ Thiên Thanh trả lời sau đó cúp điện thoại.

Cô vừa muốn xoay người thì đột nhiên cảm giác được hình như có ai đó đang đứng sau cái cây, cô cảnh giác nhìn đột nhiên gió thổi tới làm cành cây đung đưa.

Mộ Thiên Thanh nghi ngờ đi về phía cái cây, dựa vào cảm giác nghề nghiệp trời cho cô cảm giác thứ mình vừa nhìn thoáng qua là không sai.

Nhưng nghĩ lại chỗ này là nghĩa trang, có người cũng là chuyện bình thường, vì vậy không suy nghĩ nhiều mà xoay người lại đi về phía Lãnh Tĩnh Hàn.

“Đi thôi!” Lãnh Tĩnh Hàn thấy cô nhận điện thoại xong mới lạnh lùng nói, đối với hành động lén lút của cô anh không cảm thấy nghi ngờ gì.

Tối qua anh đã nói ông già kia giúp anh chặn Thượng Quan Mộc lại, nhưng không có bảo chặn hẳn ta gọi điện thoại. Ông già kia đúng là giữ lời.

“Về khách sạn à?” Giờ ngồi trên xe Mộ Thiên Thanh mới tỉnh táo hỏi, lúc đi cô đang ngủ không biết đường này đi về chỗ nào.

“Đi ăn cơm!” Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói, giọng điệu mang theo phần lạnh lùng như ngày xưa.

Mộ Thiên Thanh hậm hực đáp lại, suốt quãng đường đi cảm giác có gì đó không đúng, cô quay đầu hỏi Lãnh Tĩnh Hàn đang nghiêm túc lái xe: “Hôm nay Thượng Quan Mộc bận rộn nhiều vậy... có phải là anh giờ trở sau lưng không?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đau khổ vì Ưng (2)

Mộ Thiên Thanh hậm hực đáp lại, suốt quãng đường đi cảm giác có gì đó không đúng, cô quay đầu hỏi Lãnh Tĩnh Hàn đang nghiêm túc lái xe: “Hôm nay Thượng Quan Mộc bận rộn nhiều vậy... có phải là anh giờ trở sau lưng không?”

“Ừ!”, Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng trả lời lại, Mộ Thiên Thanh không ngờ anh lại thừa nhận thẳng thắn tới vậy, ngay lập tức cô không biết nên phản ứng thế nào.

“Anh... thật quá đáng mà!” Một lúc sau Mộ Thiên Thanh mới nghiêng răng nói.

Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn cô, môi mòng hơi cong lên tạo thành một nụ cười tà nịnh rồi lạnh nhạt mở miệng: “Em không quá đáng như tôi à?”

“Hả?” Mộ Thiên Thanh há miệng hỏi: “Anh có ý gì? Tôi quá đáng gì?”

“Chẳng lẽ... lúc tôi đến đoán cô, cô không mừng lắm sao?” Lãnh Tĩnh Hàn thu tầm mắt lại nhìn phía trước, lạnh nhạt nói: “Lúc hẳn ta gọi điện cho cô, chẳng lẽ cô không mừng lắm khi nghe hẳn nói không về ăn tối với cô à?”

“Anh...” Mộ Thiên Thanh bị nói trúng tim đen, trong lòng rất chán nản úp mở một lúc rồi nghiêng răng nói: “Nếu anh không bá đạo nhất định hôm nay kéo tôi đây, thì tôi đâu cần lo lắng Thượng Quan Mộc sẽ hiểu lầm!”

Lãnh Tĩnh Hàn cười như không cười, trong đáy mắt hiện lên chút nghiền ngẫm thoáng qua. Anh lạnh nhạt mở miệng: “Ừ, đúng là vậy!”

“Hừ!” Mộ Thiên Thanh hừ nhẹ, ngồi thẳng người dậy, quyết định không để ý tới anh ta nữa. Ở cùng anh ta cô phát hiện ra không bị anh làm tức chết thì cũng bị làm ghen tới nội thương.

Suốt cả quãng đường hai người không nói với nhau câu nào, bầu không khí trong xe càng ngày càng kì lạ, lúc đi Mộ Thiên Thanh mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp trên xe, lúc này cô lại rất tỉnh táo, hai người không nói gì làm cho cô hơi mất tự nhiên.

Mộ Thiên Thanh bĩu môi hỏi: “Tại sao anh lại muốn dẫn tôi đi gặp Tiêu Thần?”

Lãnh Tĩnh Hàn quay đầu lại nhìn cô, sau đó thu hồi tầm mắt: “Cô cảm thấy cậu ấy có quen thuộc không?”

Mộ Thiên Thanh nhú mày, hơi gật đầu nói: “Hơi quen, nhưng ấn tượng không sâu lắm. ... Hồi trước, chúng tôi có gặp nhau à?”

“Cậu ấy và tôi đều là cô nhi, chúng tôi lớn lên với nhau. Sau đó tôi được Lãnh Thiếu Thiên nhận nuôi rồi đưa đến Mỹ, đồng thời cũng dẫn cậu ấy theo.” Nói tới của Lãnh Tĩnh Hàn bình thản tới nhẹ nhàng, không có suy nghĩ gì dường như anh đang nói chuyện với người bình thường.

“À!” Mộ Thiên Thanh cảm thấy hứng thú, cô cố gắng nhớ lại, giọng không chắc chắn nói: “Khi đó anh tới tìm tôi, hầu như ai cũng giống ai... Có một lần tôi đuổi theo anh lúc về, có thấy một bé trai, nhưng ấn tượng không sâu lắm. Với lại bây giờ cũng đã lâu lắm rồi, dáng vẻ của mọi người đều thay đổi, nên tôi nhìn thấy anh ta hơi quen quen cũng phải.”

Mộ Thiên Thanh nói như cho chính bản thân nghe, nhưng Lãnh Tĩnh Hàn lại nhú mày, theo lý thuyết nếu có chút ấn tượng sau cô không nhận ra Tiêu Thần chính là mặt trời nhỏ của mình?

Lãnh Tĩnh Hàn âm thầm suy nghĩ mỗi nghi ngờ này, anh nghiêng đầu nhìn đáng vẻ đang im lặng suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh. Sau đó lạnh nhạt thu tầm mắt lại, bẻ tay lái quẹo xe vào đường một chiều không rộng lắm. . .

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh quang xung quanh khá vắng vẻ mới hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Phía trước là chỗ hồi trước tôi từng ở!” Lãnh Tĩnh Hàn hơi hé môi nói.

Mộ Thiên Thanh theo ánh mắt của anh nhìn về phía trước, còn chưa xác định được chỗ nào thì Lãnh Tĩnh Hàn đã quẹo vào một căn biệt thự hai tầng, anh dừng xe lại sau đó bảo cô xuống xe, còn mình thì tự xuống xe trước.

Mộ Thiên Thanh nhìn xung quanh, hoàn cảnh nơi này rất thơ mộng, các nhà ở đây xây gần như giống nhau, sân màu trắng được bao bọc bởi hàng rào bằng gỗ, xung quanh bốn phía có đủ loại thực vật hoa cỏ xanh tươi, có điều có nhiều hoa đã tàn lụi cho nên có phần tiêu điều.

“Tổng giám đốc, cảnh sát Mộ!”

Đúng lúc ánh mắt Mộ Thiên Thanh rơi vào mấy bông hoa hướng dương thì có một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau họ, cô xoay đầu lại thì thấy Hình Thiên đang đứng trên bậc thang cười dịu dàng với mình.

“Thư ký Hình!” Mộ Thiên Thanh hơi ngạc nhiên, cô không ngờ anh ta lại ở đây. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, anh ta là thư ký riêng của Lãnh Tĩnh Hàn, Lãnh Tĩnh Hàn đi công tác anh ta không đi theo mới kỳ lạ đó!

Nhưng mà hôm qua ở biệt thự lại không thấy bóng dáng anh ta đâu, bây giờ có mặt ở đây làm cô phản ứng không kịp.

Lãnh Tĩnh Hàn dẫn đầu đi vào trong biệt thự, Mộ Thiên Thanh mỉm cười ý bảo sẽ đi vào cùng, bày trí trong nhà khá đơn giản, ngoại trừ các đồ đặc biệt thường phải có thì không có mấy món đồ trang trí dư thừa nào.

“Tổng giám đốc, đồ ngài yêu cầu đã chuẩn bị xong!” Ẩn dưới lớp kính Hình Thiên đang đeo là một ánh mắt mang theo chút xảo quyệt, anh có một loại kích động muốn cười khi nhìn về mặt lạnh lùng như được chạm khắc của Lãnh Tĩnh Hàn không dám, “Nếu tổng giám đốc không còn dặn dò gì, thì tôi xin phép về trước!”

“Ừ!” Lãnh Tĩnh Hàn hơi liếc nhìn Hình Thiên, mắt ưng nhẹ nhàng nhú lại bắn ra hai luồng ánh sáng.

Trong lòng Hình Thiên cảm thấy lạnh run, vội vàng xoay người rời đi, chỉ là trong khoảnh khắc anh đóng cửa lại lại liếc nhìn Mộ Thiên Thanh với ánh mắt sâu xa, trong đáy mắt hiện lên một chút phức tạp.

Hình Thiên đi rồi, Mộ Thiên Thanh mới không cảm thấy ngại ngùng như vừa rồi. Cô thấy gì đó mới nghi ngờ hỏi: “Ừm... Chúng ta ăn cơm ở đây à?”

“Ừ!” Lãnh Tĩnh Hàn trả lời cô, sau đó anh cởi áo khoác ra sẵn tay áo đi vào phòng bếp.

Mộ Thiên Thanh nghi ngờ đi theo anh, khi tới phòng bếp thì thấy bên trong chất đầy rau dưa hoa quả tươi đủ loại, cô mở to hai mắt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nghi ngờ hỏi: “Anh... nấu cơm hả?”

“Ừ!”

Trên đầu Mộ Thiên Thanh có thêm vài vạch đen.

Thứ nhất, cô không nghĩ tới người được Lãnh Thiếu Thiên nhận nuôi một ngày kiếm bạc tỷ mà lại biết nấu cơm. Thứ hai, anh ta học nấu từ lúc nào?

Lãnh Tĩnh Hàn lấy thứ gì đó trong túi bảo vệ môi trường ra, thuận thực dùng nguyên liệu nấu ăn, sau đó nhún nhuyển cắt đồ ăn... Hành động nhanh lẹ, làm cho Mộ Thiên Thanh cảm thấy người đàn ông này biết nấu cơm mà còn nấu không tệ!

“Rửa hai quả cà chua đi!”

Giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên, Mộ Thiên Thanh đáp lại như khúc gỗ, sau đó lấy cà chua bắt đầu rửa, vừa rửa cô vừa nhìn nét mặt chuyên tâm làm bếp của anh.

Nhiều năm sau khi gặp lại nhau, cô cảm thấy anh không giống đáng về mình dự đoán, thậm chí còn ngược lại với những gì cô đoán nữa. Nhưng mà... sau lúc này mọi chuyện làm cô cảm thấy, tất cả trước đó đều là giả dối, lúc này mới là chân thật!

Nét mặt Mộ Thiên Thanh hoảng hốt, kéo dài đến ăn xong còn chưa hết, như cô dự đoán, tài làm bếp của Lãnh Tĩnh Hàn không phải chỉ là đùa chơi cho vui, tài năng của anh có thể so được với đầu bếp!

“Cô rửa chén đi!” Anh lạnh nhạt nói, ánh mắt thâm thúy của anh luôn nhìn người đang lo suy nghĩ lơ mơ là cô.

“Ừ!” Mộ Thiên Thanh hồn dỗi đáp lại, bắt đầu dọn dẹp bát đĩa rồi đi vào bếp.

Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn phòng bếp, sau đó mới đi lên lầu hai. Chỗ này là nơi anh và Ứng đã sống với nhau nhiều năm, Dạ Ứng... cũng bắt đầu từ nơi này!

Lãnh Tĩnh Hàn vào phòng sách mở đèn lên, xộc vào mùi cỏ mùi của bụi, anh nhú mày đi mở cửa sổ.

Một cơn gió nhẹ thổi ngược vào, đập vào mặt Lãnh Tinh Hàn làm bay vài cọng tóc ở trán. Ánh mắt anh nhìn chăm chú về phía xa xa, có thể thấy được một ngọn núi không biết tên.

Ừng, mình chờ cậu giải thích cho mình nghe!

Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn mím nhẹ lại, cơn người sâu xa nổi lên sự hung ác và nham hiểm. Anh mặc kệ nguyên nhân là gì nhưng lừa dối anh bao nhiêu năm qua, thứ anh cần không chỉ là một lời giải thích!

“Cốc cốc!” Cửa truyền tới tiếng ai đó gõ vào, Lãnh Tinh Hàn thu lại tầm mắt mình xoay người lại nhìn. Mộ Thiên Thanh đứng ở cửa, trong khoảnh khắc anh thoáng qua chút tham lam khi thấy đôi lông mi đang nhẹ nhàng chớp của cô.

“Chuyện là... Tôi cần phải đi về!” Mộ Thiên Thanh hơi mất tự nhiên với ánh mắt nóng bỏng của anh.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì mà tiếp tục nhìn cô, nhưng khóe môi hơi nhếch lên cộng thêm hơi thở có vẻ khát máu, “Tới đây!”

Mộ Thiên Thanh nhíu mày, tuy không hiểu rõ Lãnh Tinh Hàn muốn gì nhưng chân lại không nghe lời mình mà đi về phía của anh, khi tới trước mặt anh rồi cô mới rầu rĩ vì hành vi của mình.

Người ta bảo tôi là tôi, có cần nghe lời tôi vậy không!

Cô khinh thường chính mình, Mộ Thiên Thanh lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì... Ừm...”

Cô còn chưa nói xong thì có một bàn tay đột nhiên chế trụ ót của cô, sau đó đẩy về phía trước, đúng lúc này một đôi môi áp lên môi của cô.

“Ừm!”

Mộ Thiên Thanh theo phản xạ muốn tránh né, nhưng mà lại bị Lãnh Tinh Hàn giữ chặt, cô càng giãy dụa thì càng bị ôm chặt, thậm chí môi lưỡi còn bị anh hung hăng xâm nhập...

“Ừm...” Mộ Thiên Thanh nhẹ giọng kêu, dần dần cô quên mất phải phản kháng mà bị nụ hôn của Lãnh Tinh Hàn làm cho chìm đắm, dần dần trở nên mơ màng.

Cơn người lạnh nhạt của anh hơi híp lại, dư âm của ánh hoàng hôn còn sót lại chiếu lên hai người, hơi thở ấm áp làm cho hai bên quên mất mục đích ban đầu. Lãnh Tinh Hàn lúc đầu hôn hơi bá đạo, nhưng bây giờ lại dần trở nên dịu dàng!

Một ánh mắt thâm trầm mang theo sự thâm lương âm thầm nhìn vào hai người đứng sau cửa sổ, hai tay của người này nắm chặt lại, bởi vì dùng lực nhiều mà khớp xương phát ra tiếng ‘răng rắc’, không khí xung quanh cũng trở nên kỳ lạ khác thường.

Thái dương của Tiêu Thần giật nhẹ, ánh mắt híp lại, khóe môi hơi cong lên làm lộ ra suy nghĩ rồi rầm khiến lòng người rét lạnh, anh biết rõ Lãnh Tinh Hàn đang cố ý nhưng mà anh vẫn ngu ngốc đi theo tới đây, thậm chí... còn đứng nhìn bọn họ ôm hôn say sưa!

Lúc này Tiêu Thần cười tự giễu chính mình, ánh mắt hơi sụp xuống, Lãnh Tinh Hàn lại thả Mộ Thiên Thanh. Lúc cô đang bối rối, thì ánh mắt của anh lại sắc bén nhìn về phía cửa sổ, sau đó một tay chống lên bệ cửa sổ, một chân thon dài nhẹ nhàng nhảy lên, cả người nhảy khỏi lầu hai.

“A!” Mộ Thiên Thanh hoảng hồn la lên, sửng sờ nhìn Lãnh Tinh Hàn gọn gàng nhảy khỏi hàng rào, chạy nhanh về phía trước.

Bản năng nghề nghiệp của cô trở dậy, nhìn lướt qua Lãnh Tinh Hàn thấy có một người đàn ông mặc đồ giản dị đội mũ lưỡi trai, anh ta đột nhiên xoay người chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đau khổ vì Ừng (3)

Tiêu Thần nhanh chóng chạy vào rừng cây, Lãnh Tinh Hàn mím môi nhìn bóng dáng người đang chạy phía trước. Mắt ừng nheo lại, ánh mắt sâu xa ẩn chứa lửa giận, bước chân đuổi theo cũng càng lúc càng nhanh.

Hai người một trước một sau chạy vào rừng cây, bóng dáng lướt qua lướt lại sau những tán lá cây, bản lĩnh của hai người gần như là tương đương nhau nên chạy đuổi rất lâu... Tiêu Thần không có bỏ xa Lãnh Tinh Hàn mà Lãnh Tinh Hàn cũng không có đuổi theo Tiêu Thần!

Hai người không ai mở miệng, có lẽ lúc này hai người đang tự lừa dối nhau, một người cho rằng chỉ cần đuổi không kịp thì không sao cả. Còn một người thì cho rằng chỉ cần không nhìn lại sẽ không làm anh nghi ngờ nữa.

Trời dần dần chập tối, những tia sáng trong rừng cây cũng tắt dần đi.

Lãnh Tinh Hàn biết Tiêu Thần đang kéo dài thời gian với anh, chỉ cần trời tối thêm chút nữa, anh muốn kiếm cũng không có cánh nào.

Nghĩ tới đây gương mặt như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn trở nên lo lắng, tốc độ đuổi theo lập tức nhanh hơn, nhưng đang tiếc là Tiêu Thần biết được suy nghĩ của anh nên bước chân cũng nhanh hơn.

Hai người chạy đuổi càn lúc càn nhau, động tác của họ làm cho chim chóc trong rừng cây hoảng sợ mà bay loạn xạ...

Lúc Tiêu Thần vòng qua một cái cây thì hơi liếc mắt nhìn anh, trong đáy mắt có chút khen ngợi còn có cả hơi thờ thâm trầm của tội ác. Anh không ngờ Lãnh Tinh Hàn sống sung sướng an nhàn, lúc bận rộn kinh doanh vậy mà tài nghệ vẫn không sụt lùi mà còn trở nên nhạy bén hơn lúc họ mới tách nhau ra.

“Á...”

Đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết vang lên ở trước mặt Tiêu Thần, anh phản ứng tự nhiên thì nhìn thì thấy Mộ Thiên Thanh đang rơi xuống một cái động đen.

Sắc mặt anh trở nên hoảng sợ, thậm chí còn không kịp suy nghĩ gì mà chạy vội lên, lúc thấy Mộ Thiên Thanh rơi xuống hoàn toàn thì anh nhón chân nhảy lên, trong khoảng khắc mảnh chỉ treo chuông đã nắm được một tay của Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh vốn muốn đuổi theo Lãnh Tinh Hàn, nhưng mà tốc độ của họ quá nhanh, cô dừng lại một lúc lâu rồi đi vào rừng thì không thấy họ đâu cả. Cô theo trực giác của cảnh sát quan sát thử nhìn xung quanh rồi đuổi theo tới đây, nhưng mà lại không biết sau mà sợ ý dẫm lên bẫy hay cái gì khác sau đó cả người đều nhào xuống dưới.

Mộ Thiên Thanh vẫn còn hoảng sợ, sau đó âm thầm thở phào rồi ngược đầu lên nhìn người đàn ông đã cứu mình, khi thấy rõ gương mặt dưới cái mũ lưỡi trai thì cô cảm thấy kinh ngạc, sau đó la to: “Tiêu Thần!”

Tiêu Thần nhú mày lúc này mới biết hành động vừa rồi của mình hơi hồ đồ, trong lúc anh đang suy nghĩ thì Lãnh Tinh Hàn đã đứng ở sau lưng.

Trong rừng cây tối tăm, mọi thứ đều rất tĩnh lặng, ba người không ai có động tác gì, cũng không ai nói lời nào. Dường như thế giới đang ngừng quay, nếu không phải có gió thổi, có chim bay thì có thể tìm họ cũng vì bầu không khí kì lạ này mà ngừng đập.

Tiêu Thần kéo Mộ Thiên Thanh đang sững người lên, cô cứ vậy mà bị anh lôi lên khỏi vách hang. Cô không giống với Tiêu Thần và Lãnh Tinh Hàn, cô bây giờ đang rất kinh ngạc không biết phải làm gì!

Mới vừa rồi còn đi thăm mộ của anh ta, chưa tới mấy giờ thì người đã chết sáu năm đang sống sờ sờ đứng trước mặt cô, mà còn ở trong rừng vào lúc tối thui thế này.

Mộ Thiên Thanh không nhận được mà run người, cho dù cô không ưa tình hình bây giờ lắm, nhưng mà lúc này cũng cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Ánh mắt Tiêu Thần đột nhiên nheo lại, tay dùng sức đồng thời Mộ Thiên Thanh cũng mượn sức của anh, hai người một trên một dưới đồng thời dùng sức mấy chốc Mộ Thiên Thanh đã được kéo ra khỏi cái hố.

Sau đó ba người quay về ngôi biệt thự hai tầng, Mộ Thiên Thanh cầm chai đứng trước cửa sổ nhìn hai người đang ngồi trong sân nhỏ, cô có cảm giác có nhiều chuyện không giống như vậy, nhưng khác ở chỗ nào thì cô lại không nói ra được!

Lãnh Tinh Hàn dứt hai tay vào túi quần đứng dựa vào hàng rào, đôi mắt thâm sâu nhìn đèn đường, sâu trong đáy mắt truyền tới cảm giác mơ màng của sự hủy hoại.

Tiêu Thần thì hơi lười biếng mang theo chút không chính chắn mà ngồi trên ghế đu, hai tay gác lên chỗ dựa, nhẹ nhàng đung đưa. Sắc mặt bình tĩnh không nghĩ gì, trong đáy mắt hơi có chú ý cười.

“Ồ trong trường lâu rồi, bây giờ học được chút mưu kế tính toán người khác nhỉ!” Lời nói sâu xa của Tiêu Thần truyền tới, trong giọng nói hình như hơi giấu cợt, hoặc hơi ca ngợi. Nhưng mà nếu nghe kỹ thì đây là một câu không khen cũng không chê.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, vẫn đưa lưng về phía anh.

Có lẽ anh cần thời gian để bớt sốc, có lẽ anh...

“Râm!”

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc mở to hai mắt, há miệng nhìn ra bên ngoài nhưng lại không có phản ứng gì... Vừa rồi, Tiêu Thần vừa nói xong thì Lãnh Tinh Hàn đột nhiên xoay người đánh một đấm vào mặt Tiêu Thần.

Lãnh Tinh Hàn ra tay không nhẹ, anh ta cũng không có dự định sẽ né tránh, anh cười lạnh giờ tay lại vết máu trên khoe môi đồng thời cũng nhe răng cười. Tất cả động tác gập lại đều lộ lên vẻ không đang hoàng pha lẫn sự tự phụ và ngang tàng.

Tiêu Thần rũ mắt liếc nhìn lòng bàn tay dính máu của mình, không ngẩng đầu lên nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Rất tức giận à?”

Tóc mai của Lãnh Tinh Hàn hơi đung đưa, ánh mặt lạnh lùng hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

Tiêu Thần ngẩng đầu, khóe môi hơi nhếch lên, trong đáy mắt có ý cười, về mặt này Lãnh Tinh Hàn rất quen thuộc vì cậu ấy chỉ lộ ra khi đối diện kẻ địch của mình, đáng vẻ cười như không cười của cậu giống như đã có tính toán hết rồi.

“Dạ, phát súng năm đó... chúng ta đã không còn nợ gì nhau nữa!” Tiêu Thần bình tĩnh nói, dường như không có gì xảy ra hết, những ngày chém giết kia và tình cảm anh em lúc còn trẻ dường như chỉ là giả dối!

“Đây chính là đáp án cậu cho tới à?” Trong giọng nói của Lãnh Tinh Hàn hơi chứa đựng lửa giận, nhưng trên mặt lại bình tĩnh làm cho người khác nhìn không ra, thậm chí đến đáy mắt của cậu lộ ra vẻ bình tĩnh.

Tiêu Thần chỉ cười cười không nói gì,

Thật ra lúc anh kéo Mộ Thiên Thanh lên thì đã biết mục đích hôm nay của Lãnh Tinh Hàn.

Cậu ta muốn mượn tay Thiên Thanh, đầu tiên tới nghĩa trang vì cậu biết anh cũng tới đây. Anh tự tin là Dạ sẽ không bắt được mình, nhưng mà anh lại bỏ quên nhân tố quan trọng nhất.

Thiên Thanh là cảnh sát, điểm mạnh là đuổi theo người khác... Tuy thể lực của cô tốt nhưng không phải là đối thủ của Dạ và anh, nhưng cô lại được trời cho tính nhạy bén và khả năng quan sát của cảnh sát!

Cộng thêm vào trời tối làm cho anh lo là, nhất định Dạ sẽ kéo dài thời gian sau đó chờ trời tối mới dụ cậu tới cái động kia.

Hồi trước họ thường vui đùa ở rừng cây này, địa hình ở đây họ rất quen thuộc, vào đêm chẳng cần phải lo lắng nhưng Thiên Thanh thì khác, có lẽ cậu ấy không tính tới chuyện Thiên Thanh sẽ rơi xuống cái hố đó nhưng theo tình hình thì cô ấy và Dạ nhất định sẽ chặn cậu lại.

Chỉ cần Thiên Thanh chặn anh lại một lát thôi thì Dạ nhất định có thể thấy được mặt của anh!

Vấn này Dạ chơi rất đẹp!

“Sao cậu lại cố chấp vậy?” Ánh mắt Tiêu Thần từ từ nhìn về nơi xa xăm, lảng lảng nói: “Không gặp mặt... dù sao cũng tốt hơn là gặp nhau?”

Lãnh Tinh Hàn hừ nhẹ, chậm rãi nói: “Thật ra người không muốn gặp chính là cậu, khi đám người kia lấy hàng đi đến giờ cậu cũng không hề ra tay... Minh đã biết kẻ đứng sau lưng là cậu, Thiên Thanh tới Mỹ mình không biết trước, nhưng cô ấy tới rồi mình cũng ở đây... Cậu nhất định phải trở về!”

Do dự một lát Lãnh Tinh Hàn mới lắc đầu nói tiếp: “Cậu tới là vì muốn giúp đỡ MT!”

Tiêu Thần cười nhạt ánh mắt trở nên sâu xa, cảm giúp đêm nay được che giấu vô cùng tốt, anh là người tinh táo cho dù có nổi giận tới đâu cũng sẽ che giấu vô cùng kỹ mà qua nhiều năm chìm nổi trong giới kinh doanh, anh đã không còn lại người chống đối lại mọi người của năm xưa.

Cho tới lúc này cả Lãnh Tinh Hàn và Tiêu Thần đều có ánh mắt phức tạp, còn có cả trốn tránh và lo lắng. Thậm chí còn mang theo chút áy náy!

“Sau đó thì sao?”

Suy nghĩ thâm của Tiêu Thần biến mất, ánh mắt anh rơi vào vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn, đợi câu nói kế tiếp của cậu.

Lãnh Tinh Hàn híp mắt lại, chậm rãi nói: “Còn có tập đoàn quốc gia Sun!”

Tiêu Thần cười, không giống như nụ cười lạnh lùng vừa rồi mà mang theo một chút chân thành: “Dạ, cậu cứ như vậy... càng làm cho mình ngày càng thích hơn!”

Lãnh Tinh Hàn nhú mày, so với nụ cười thật lòng của Tiêu Thần thì anh lại cảm thấy nụ cười này thật lòng hơn nụ cười lạnh lúc nãy.

“Sao cậu không đoán mình đã làm gì?” Tiêu Thần nhẹ giọng hỏi.

Chân mày Lãnh Tinh Hàn nhíu chặt hơn, từ lúc xác định Ứng không chết anh đã rất cẩn thận, nhưng thật sự anh không có cách nào biết được.

Nhớ lại chuyện năm xưa, ngoại trừ lúc bị tai nạn mất đi một phần ký ức, làm cho anh vội vã muốn nhớ lại khoảng thời gian hai người làm bạn với nhau thì anh cho rằng giữa họ không có rạn nứt gì.

Mộ Thiên Thanh vẫn yên lặng đứng nhìn hai người trong sân, cô không nghe rõ họ đang nói gì nhưng mà nét mặt của Lãnh Tinh Hàn cô lại thấy rất rõ ràng!

Tim cô hơi đau nhói vì anh, nhìn Lãnh Tinh Hàn trầm luân trong tội lỗi làm cho tim của cô cũng rung động theo, trong nghĩa trang anh lạnh nhạt nói: Người này là anh em cuối cùng trong cuộc đời tôi. Lúc đó nét mặt của anh vô cùng đau khổ, vậy mà bây giờ người chết vì anh lại đột ngột xuất hiện.

Cảm giác bị người khác lừa gạt nhất định rất đau!

Tiêu Thần cười đứng lên, hơi liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn sau đó xoay người đi tới cửa sổ ánh mắt đột nhiên trở nên nóng rực.

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên hơi nhủu mày nhìn Tiêu Thần, đối với ánh mắt nóng bỏng của anh lại có chút chán ghét!

Lãnh Tinh Hàn thấy Tiêu Thần đang nhìn Mộ Thiên Thanh, thì lại cảm thấy khó chịu giống như bị thứ gì đó làm cho ngứa ngáy.

Tiêu Thần cười với Mộ Thiên Thanh đồng thời bước lên trước Lãnh Tinh Hàn, nhẹ nhàng đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh mềm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Em muốn đi với anh

Tiêu Thần cười với Mộ Thiên Thanh, anh bước lên đứng phía trên Lãnh Tinh Hàn, nhẹ nhàng nghịch đầu cô, sau đó mềm giọng nói: “Công việc của em bây giờ rất được, anh thấy em rất kiên cường!”

Mộ Thiên Thanh nhủu mày, nghi ngờ nhìn Tiêu Thần, ánh mắt anh nóng bỏng xen lẫn sự yêu thương như kẹo đường tan trong nước, khiến cho người khác muốn sa vào.

Cộng thêm giọng nói êm ái lạnh lạnh như gió đêm lùa vào mặt, khiến người khác cảm thấy nhẹ nhàng.

Nhưng cô cũng cảm thấy không thích!

Mộ Thiên Thanh lùi về sau một bước, liếc nhìn hai tay đang dang của anh, bình tĩnh hỏi: “Chúng ta có quen sao?”

Lúc cô cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta trong rừng cây tới giờ cô vẫn không thích người đàn ông này.

Cả bạn thân quan trọng nhất cũng có thể lừa gạt, mà còn dùng cách giả chết. Mặc kệ nguyên nhân của anh ta là gì cô cũng cảm thấy không thể tha thứ được!

Trong nháy mắt, trên người Lãnh Tinh Hàn tràn ngập hơi thở bị thương và hối hận, cho dù sau này kết quả của cô và mặt trời nhỏ ra sau thì lúc đó cô cũng cảm thấy đau lòng. Cũng may là bây giờ anh đã gặp được Tiêu Thần.

Con người Tiêu Thần lóe lên một tia đau thương xen lẫn tự giận, khi thấy ánh mắt bài xích của cô thì đành thu tay về, lẳng lặng nhìn Mộ Thiên Thanh mà nói: “Em thật sự không biết anh à?”

Giọng của anh nhỏ như đang lẩm bẩm cho mình nghe, sau đó thở dài, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Sau khi về thành phố A, anh sẽ tới tìm em!”

Nói xong anh xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị giọng nói phía sau làm cho dừng bước...

“Anh không cần tìm tôi!” Mộ Thiên Thanh lạnh lùng nói: “Thứ nhất, tôi và anh không quen nhau. Thứ hai, tôi không muốn dính líu gì với anh!”

“Thật hả?” Giọng nói của anh từ từ vang lên, Tiêu Thần hơi nghiêng đầu nhếch môi cười lạnh, đồng thời cũng chậm chậm nói: “Nếu em khỏe mạnh thì chính là Thiên Thanh (trời sáng).”

Trong phút chốc Mộ Thiên Thanh mất trọng tâm, miệng ngoác ra, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần mà quên cả phản ứng lại.

Lãnh Tinh Hàn từ đầu tới giờ không hề nhúc nhích, cũng không nói gì. Ánh mắt rơi vào hai người đang đứng phía bên kia cửa sổ, khi Tiêu Thần nói câu “Nếu em khỏe mạnh thì chính là Thiên Thanh” tim của anh giống như bị vật gì đó đâm xuyên, đau đớn lắm.

Tiêu Thần không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Mộ Thiên Thanh, mà quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn đang dựa người vào xích đu. Sau đó anh đi tới trước mặt Lãnh Tinh Hàn, dùng giọng nhỏ tới mức chỉ hai người mới có thể nghe được: “Dạ, cậu nói xem... hai bên cứ như vậy thì cuối cùng ai sẽ thắng.”

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh không chút dao động, nhưng sâu trong đáy mắt đã có mạch nước ngầm mãnh liệt dâng trào, hai mắt của anh bỗng chốc trở nên rét lạnh, mí mắt run nhẹ đồng thời hai con ngươi trở nên sáng ngời. Anh mấp máy môi, lạnh nhạt nói: “Đồ của mình, nếu cậu muốn thì mình sẽ nhường cho! Thậm chí... nếu không có thì mình cũng sẽ nghĩ cách tìm cho cậu!”

Nói tới câu sau thì ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn đột nhiên trở nên sâu xa, giống như đang ngấm ngấm chịu đựng, sau đó anh suy nghĩ rồi cắn răng nói: “Ừng, cậu biết rõ chỉ cần cậu muốn mình sẽ nhường!”

“Nếu...” Tiêu Thần không vì lời nói của Lãnh Tinh Hàn mà lay động, anh vẫn cười như có như không, nói một cách sâu xa: “...Thứ mình cần là mạng

của cậu thì sao?”

Về mặt Lãnh Tinh Hàn lập tức trở nên nghiêm trọng trong giây lát, sau đó khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng như cũ. Anh hừ mũi nói: “Cậu muốn lấy lúc nào cũng được!”

Lời nói chắc chắn, hoàn toàn không có chút trêu chọc thậm chí cũng không hy vọng có chút may mắn nào, chân mày của Tiêu Thần hơi nhíu lại, đáy mắt thoáng qua chút đau đớn đến cả Lãnh Tinh Hàn cũng không thấy.

“Dạ, mình không muốn mạng của cậu!” Tiêu Thần rũ mắt, im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: “Mình không có gì để giải thích...”

Dứt lời anh bỏ đi mà không thèm nhìn Lãnh Tinh Hàn một lần, sai bước rời khỏi căn biệt thự mà hai người đã sống nhiều năm.

Mộ Thiên Thanh đứng ngay ngưỡng cửa, từ cầu thang nhỏ nhìn bóng lưng của Tiêu Thần đang xa dần. Đến khi anh ta đi xa cô mới thu hồi tầm mắt rồi quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Tinh Hàn.

“Tôi đưa cô về!” Lãnh Tinh Hàn nói xong thì đã xoay người đi về phía ga ra.

“Hàn...” Mộ Thiên Thanh muốn gọi anh lại, nhưng vừa mở miệng cô đành ngậm miệng, vì tim cô đau nhói khi thấy bóng lưng cao ngạo lạnh lùng của anh.

Mộ Thiên Thanh mím môi đi theo Lãnh Tinh Hàn, đột nhiên cô chạy tới ôm lấy anh từ sau.

Bước chân của Lãnh Tinh Hàn dừng lại, anh không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh. Nhưng ánh mắt tinh mịch của anh dần dần tiêu tan.

Mộ Thiên Thanh ôm chặt Lãnh Tinh Hàn, cô sợ anh sẽ đẩy mình ra nên vòng cả hai tay qua eo anh, “Bây giờ em không muốn về, em muốn ở lại cùng với anh!”

Lãnh Tinh Hàn nghe cô nói mà cười thê lương. Anh vậy mà không che giấu được tâm trạng của mình sao?

Đến cả cô cũng phát hiện ra, lúc này anh lại cảm thấy sợ cảm giác cô đơn này.

Tìm Lãnh Tinh Hàn rung động khi cảm nhận được người sau lưng ôm mình sau đó áp mặt lên lưng anh. Anh quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh rồi lạnh nhạt nói: “Sao vậy? Không sợ Thượng Quan Mộc tìm em à?”

“Chỉ cần anh không đưa em về, thì anh ấy nhất định sẽ bị giáo sư Smith níu kéo tiếp.” Mộ Thiên Thanh mím môi nói, cũng cụp mắt che đi sự tham lam và áy náy của mình!

“Em đang thanh minh cho mình à?” Lãnh Tinh Hàn cười nhạt nói, giọng nói trầm bổng giống như tiếng đàn violon vừa tao nhã mà vừa truyền cảm.

Mộ Thiên Thanh mím môi chặt hơn, cô biết mình làm vậy là sai. Bản thân đang hẹn hò với Thượng Quan Mộc, vậy mà còn dây dưa với mặt trời nhỏ. Nhưng, cô lại không buông tay được.

Cô không thích anh của hiện tại, tuy lúc nhỏ anh lạnh lùng, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh như lúc này... cứ như cả thế giới đều vứt bỏ anh.

Lãnh Tinh Hàn thu tầm mắt lại, đôi mắt nhìn về phía trước, con ngươi đen như mực hòa trộn vào bóng đêm. Qua một lúc, anh bình tĩnh nói: “Thiên Thanh... có bao giờ em nghi ngờ thân phận của anh không?”

Mộ Thiên Thanh ngược đầu lên nhìn, cô thấy dáng vẻ cô độc còn có ánh mắt bối rối của anh.

Tuy Lãnh Tinh Hàn không quay đầu lại nhưng cũng biết Mộ Thiên Thanh đang nghĩ gì, anh mấp máy môi: “Đừng dùng mắt để nhìn... có đôi khi thứ nhìn thấy cũng là giả. Cho dù mọi thứ đều giống như thật.”

Dứt lời Lãnh Tinh Hàn dứt khoát kéo hai tay của cô ra khỏi người mình, sau đó sai bước đi tới ga ra.

Mộ Thiên Thanh ngẩng người đứng tại chỗ, đôi mắt dâng lên một làn nước mỏng, cô chần chịt môi, mũi cay cay nói: “Em và anh không dây dưa nữa. Em chỉ muốn giống lúc nhỏ, anh hay đi theo em, giờ em muốn đi với anh thôi.”

Giọng cô lâm bầm nhưng lại lộ ra nỗi bi thương, hai mắt Mộ Thiên Thanh ngấn lệ nhìn về phía gara. Lúc Lãnh Tinh Hàn lái xe ra, cô vội vàng quay lưng lại rồi lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng khóc nhiều hơn.

Thấy xe chạy gần tới chỗ mình thì Mộ Thiên Thanh càng sốt ruột hơn, cô buồn bực chùi nước mắt. Đến khi đèn xe chiếu về phía mình, sau đó chiếc xe dừng lại thì cô dứt khoát cắn môi quay mặt qua chỗ khác.

Cô không muốn Lãnh Tinh Hàn thấy được dáng vẻ nhếch nhác của mình, cô cảm thấy mình rất đáng khinh thường!

Đôi mắt của Lãnh Tinh Hàn xuyên qua kính chắn gió nhìn Mộ Thiên Thanh đang run rẩy, mắt ửng híp lại đồng thời hai tay anh nắm chặt lấy vô lăng.

Ứng đã trở lại, anh không cần thay Ứng chăm sóc cô nữa.

Nhưng tại sao anh lại cảm thấy không vui?

Lãnh Tinh Hàn, cô ấy là của Ứng.

Nghĩ tới điều này Lãnh Tinh Hàn lại nhếch môi cười tự giễu. Anh thở dài, đôi mắt sâu thẳm nhìn bóng dáng đứng bên ngoài, do dự một lát mới mở cửa xuống xe, gương mặt khôi phục lại đáng vẻ lạnh nhạt như lúc xưa.

“Lên xe!” Giọng nói dịu dàng chưa từng có, vừa dứt lời anh không nhìn Mộ Thiên Thanh mà tầm mắt nhìn về phía trước.

Mộ Thiên Thanh cắn chặt môi, ngược mắt lên nhìn, ép nước mắt ngừng rơi sau đó lau nước mắt trên mặt mình rồi xoay người lên xe.

Suốt quãng đường trong xe rất im lặng.

Lãnh Tinh Hàn hờ hững lái xe, Mộ Thiên Thanh nãy giờ luôn cúi thấp đầu, trên mặt vẫn hiện lên vẻ bi thương.

Xe lẳng lặng chạy vào phố xá sầm uất, cuối cùng dừng trước cửa khách sạn. Mộ Thiên Thanh thần thờ nhìn cửa khách sạn, “Em về trước đây!”

Nói xong nhưng cô lại không có hành động tiếp theo.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt đáp lại.

Mộ Thiên Thanh hơi mấp máy môi, âm thầm cười tự giễu, rốt cuộc thì cô đang hy vọng điều gì?

Cô không nói gì nữa mà tháo nhanh dây thắt an toàn, mở cửa xuống xe rồi đóng mạnh lại tạo thành một tiếng “ầm”, sau đó sai bước đi vào khách sạn.

Lãnh Tinh Hàn hạ cửa kính xuống nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, mắt ưng dần trở nên tối tăm, sâu thẳm trong đôi mắt đen tĩnh mịch đó là nỗi cô đơn.

“Ứng, nếu cậu không quan tâm thì hôm nay sẽ không để lộ sơ hở khi mình hôn cô ấy.” Lãnh Tinh Hàn lẩm bẩm, nhếch môi cười lạnh, đáy mắt nóng rực như lửa, đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất thì mới từ từ thu hồi tầm mắt của mình.

Lãnh Tinh Hàn đóng cửa kính xe lại, lúc đang muốn nổ máy thì điện thoại reo. Anh nhận điện thoại, khi thấy số gọi tới thì bắt máy để lên tai nghe.

“Anh hai...” Bên đầu kia truyền tới giọng yếu ớt của Hình Thiên, giống như đang cố gắng chịu đựng.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên rét lạnh hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Suy nghĩ rồi rắc

Lãnh Tinh Hàn lái xe như bay tới chỗ Hình Thiên, giờ đây cả người anh ta dính đầy máu, đang thoi thóp dựa vào thân cây hơi khuất mắt, đáng vẻ này không có tí ôn hòa nào cả mà giờ đang lại vương vấn con giận.

Đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên rét lạnh, anh nhìn xung quanh rồi lạnh lùng hỏi: “Cậu và Ứng đánh nhau sao?”

Tuy là câu hỏi nhưng anh đã biết rõ đáp án.

Hình Thiên nhìn sơ qua giống như là một nhân viên đi làm bình thường có kỷ cương, nhưng võ nghệ của anh ta anh là người hiểu rõ nhất. Người bình thường không thể đánh cậu ấy ra nông nỗi này được!

Hình Thiên thờ hồn hèn, không nói gì.

Gương mặt lạnh lùng như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ lo lắng, mắt ưng nheo lại ánh lên tia bén nhọn.

Hình Thiên cố chịu đau, giọng yếu ớt nói: “Xin lỗi...”

Lãnh Tinh Hàn không quan tâm, nhưng đôi mắt hung ác vẫn nhìn cậu chăm chăm, một lúc sau mới từ từ nói: “Nếu cậu cảm thấy lời tôi không đáng để nghe theo thì sau này đừng đi theo tôi nữa.”

“Anh hai!” Giọng của Hình Thiên có chút gấp gáp, hơi thở cũng nặng nề hơn trước. Anh yếu ớt khép mắt nói: “Em biết rồi...”

Lãnh Tinh Hàn bước lên đỡ Hình Thiên dậy, sau đó nhét anh ta vào trong xe rồi chạy tới bệnh viện mà không nói một lời nào nữa.

Hình Thiên cảm thấy an toàn rồi, còn được Lãnh Tinh Hàn cho phép mình tiếp tục đi theo anh. Lúc xe khởi động, anh cảm thấy cả người lơ mơ đi, mọi thứ đều giống như ảo ảnh, chưa tới một lát đã ngất đi.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn anh ta, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Đối với chuyện của Ứng, cậu ấy giận không kém gì anh, trên đường về anh cũng đã dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra.

Cậu ấy không phải là đối thủ của Ứng, nhưng Ứng sẽ không ra tay nặng tới vậy!

Trừ khi...

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, con ngươi nhuộm đầy lửa giận.

A Thiên cố tình nặng tay với chính mình, cậu ấy đang ép anh!

Trong khách sạn.

Mộ Thiên Thanh ngồi ở cầu thang, bóng đèn mờ ảo chiếu xuống làm in cái bóng chiều dài trên nền đất. Cô dùng hai tay ôm lấy đầu gối của mình, cảm thì đặt ở trên, ánh mắt nhìn về phía trước.

Gương mặt lộ vẻ đau buồn, ánh mắt dần không có tiêu cự.

Lúc rời khỏi biệt thự cô luôn cảm thấy lo buồn, Mộ Thiên Thanh nghĩ tới những chuyện xảy ra trước đó.

Tại sao Tiêu Thần lại nói với cô câu đó?

Còn Lãnh Tinh Hàn nữa, anh ta nói: “Đôi khi mắt nhìn cũng chưa chắc là thật.”

Rất cục là có ý gì.

Mộ Thiên Thanh từ từ ngẩng đầu lên, nhú mày suy nghĩ hai câu nói của họ. Cái cảm giác phát hiện ra chuyện gì đó làm cho cô loạn cào cào lên.

“Em tìm rất lâu rồi, chờ đợi anh xuất hiện. Đến khi ngủ cũng mơ thấy anh...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên lặng ở hành lang. Mộ Thiên Thanh giật mình, suy nghĩ bị cắt đứt. Cô vội vàng lấy điện thoại ra, thấy người gọi là Thượng Quan Mộc thì hơi do dự một lúc mới nhận.

“Thiên Thanh, em đang ở đâu?” Điện thoại vang lên giọng của Thượng Quan Mộc, giọng điệu không phải đang chất vấn mà đang lo lắng.

“Em đang ngồi ở chỗ cầu thang!”

“Cầu thang?” Thượng Quan Mộc hỏi ngược lại: “Em ngồi ở đó chi vậy?”

Mộ Thiên Thanh đáp mà không cần nghĩ: “Em... ăn xong thấy hơi chán, nên mới đi leo cầu thang.”

“...” Thượng Quan Mộc chưa bao giờ nghi ngờ câu trả lời của cô. Anh là cảnh sát, đôi khi cũng vận động để rèn luyện thể lực của mình.

“Anh về rồi hả?” Mộ Thiên Thanh hỏi.

“Ừ, anh đang đứng trước cửa phòng em!”

“Em lên liền!” Mộ Thiên Thanh nói xong lập tức cúp điện thoại, vội vàng đứng dậy rồi chạy từ tầng trệt lên.

Hai tay Thượng Quan Mộc đút trong túi quần, anh dựa vào tường, dáng vẻ tuy hơi lười biếng nhưng lại mang theo chút quyền rũ mờ ảo. Anh giống như một vị vương giả có khi chất cao quý tuyệt phẩm, lẳng lặng đứng chờ ở hàng lang yên tĩnh tạo thành một bức họa rất đẹp mắt.

Nghe thấy tiếng bước chân hấp tấp từ mặt thảm truyền tới, Thượng Quan Mộc ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra âm thanh, lúc này anh thấy Mộ Thiên Thanh đang đi về phía mình.

Thượng Quan Mộc nhếch môi cười nhìn Mộ Thiên Thanh thờ hỏn hển, còn anh thì lại lộ ra ánh mắt yêu thương cười yêu chiều nhìn cô.

Mộ Thiên Thanh nuốt nước bọt hỏi: “Anh ăn cơm rồi hả?”

Thượng Quan Mộc gật đầu, áy náy nói: “Xin lỗi em, để mình em chờ ở khách sạn!”

Mộ Thiên Thanh chột dạ lắc đầu, không dám nhìn Thượng Quan Mộc, lãnh tránh nói: “Anh tới là vì chuyện chính, với lại đây là cơ hội hiếm có. Nếu anh

không đi... vậy em cảm thấy áy náy lắm”

Câu nói của cô làm miệng Thượng Quan Mộc cười càng rộng thêm, anh dịu dàng nói: “Em thay đồ đi, anh dẫn em đi chơi!”

Mộ Thiên Thanh cười gât đầu, mở cửa phòng đi vào. Khoảnh khắc cô đóng cửa lại thì vô tình thấy ánh mắt yêu thương cung chiều của Thượng Quan Mộc, làm tim cô nhói đau.

Cô đóng cửa, lấy đồ đi vào phòng tắm. Vừa rồi cô nghĩ về mối quan hệ của mình và Thượng Quan Mộc... nếu như cô không buông bỏ được Lãnh Tinh Hàn thì có nên tiếp tục quen anh nữa không?

Lộ trình ở Mỹ vô cùng bận rộn, mấy ngày kế tiếp Mộ Thiên Thanh đều theo Thượng Quan Mộc tham gia các buổi hội thảo, sau hôm đó Lãnh Tinh Hàn không xuất hiện trước mặt cô nữa. Với lại Thượng Quan Mộc không bỏ lại mình cô như tưởng tượng.

Mộ Thiên Thanh ngồi nhìn Thượng Quan Mộc đứng ở trung tâm giảng giải, anh chậm rãi phân tích và phân bác những vấn đề tâm đắc của mình ở phương diện tâm lý học, gương mặt anh đầy tự tin, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo. Đường như trời sinh anh đã là người đứng đầu.

Thỉnh thoảng đôi mắt đen của anh sẽ rơi vào một nơi ở phía dưới khán đài, anh có thể cảm nhận được Mộ Thiên Thanh luôn nhìn mình, anh hơi cười cười sau đó tiếp tục báo cáo tổng kết về vấn đề nghiên cứu lần này.

Mọi người có mặt ở đây đều chuyên tâm nghe anh báo cáo, những ai đến dự hội thảo lần này đều đánh giá cao người đàn ông trẻ tuổi đang báo cáo này. Đến khi anh tổng kết xong phần của mình thì cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, lúc này Mộ Thiên Thanh mới choàng tỉnh.

Cô theo phản xạ ánh mắt nhìn thẳng về phía Thượng Quan Mộc, anh cúi chào toàn thể hội trường rồi đi từ từ xuống khán đài, lúc này trên môi cô mới có một nụ cười.

Thật ra lúc đầu mới nghe có vài câu thì tư tưởng suy nghĩ của cô đã như sương mù...

Cô lặng lẽ oán than chính mình, nhìn thấy Thượng Quan Mộc ngồi xuống cạnh mình, cô mới cười nhạt nói: “Xem ra lần này người được khen ngợi nhất chính là anh rồi!”

“Em có lòng tin với anh thế à?” Thượng Quan Mộc cười hỏi.

“Anh nghe tiếng vỗ tay rồi sẽ hiểu.” Mộ Thiên Thanh bĩu môi nói.

“Đồ ngốc!” Thượng Quan Mộc cung chiều vuốt ve mái tóc của cô, sau đó anh mới cười tới cong khóe mắt khi thấy cô tức giận nhìn mình chòng chọc.

Nếu như... thời gian dừng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy!

Đột nhiên Thượng Quan Mộc cảm thấy chán ghét chính mình vì đòi đi học vụ tâm lý này, mấy ngày này tuy lúc nào Thiên Thanh cũng đi với anh, nhưng anh cảm nhận được cô không hề vui vẻ, thỉnh thoảng không biết cô nghĩ gì mà cứ ngồi ngẩn người một chỗ.

Máy bay lướt qua khỏi đường băng, từ từ cất cánh bay rồi lên lượn lơ giữa những tầng mây. Mộ Thiên Thanh không gặp được Lãnh Tinh Hàn, cô quay mắt nhìn những đám mây trắng bên ngoài cửa sổ giống như là những viên kẹo ngọt không lồ, trong mắt lóe lên chút mất mát.

Không gian yên tĩnh, Mộ Thiên Thanh nhớ lại cái đêm cô gặp anh ở biệt thự của giáo sư Smith, sau đó cùng anh tới nghĩa trang, thậm chí còn về căn biệt thự nhỏ.... Anh làm mọi chuyện cũng chỉ để dụ Tiêu Thần xuất hiện?

Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu lại, cô cứ có cảm giác mục đích của Lãnh Tinh Hàn không chỉ có nhiều đó.

Nhưng tại sao?

Rốt cuộc quan hệ của cô và Tiêu Thần là thế nào?

Chân mày của Mộ Thiên Thanh càng nhíu chặt hơn, nghĩ tới Tiêu Thần cô lại có cảm giác chán ghét, nhưng tại sao lại có cảm giác này thì cô không biết.

Lúc nhỏ ở cô nhi viện cô và mặt trời nhỏ chưa gặp anh ta lần nào, vậy nên mối quan hệ của cô và Tiêu Thần không tồn tại mới đúng.

Có đôi khi mắt nhìn chưa chắc là thật..

Em khỏe mạnh đó mới là Thiên Thanh (trời sáng)!

Trong khoảnh khắc Mộ Thiên Thanh trợn trừng hai mắt, có một cảm giác kháng cự ủa vào đầu của cô!

Không, không thể nào!

Cảm giác của cô không sai, chứ cho rằng mọi người lúc nhỏ và lớn lên đều không giống nhau đi, với lại lần đầu tiên đúng là cô không nhận ra mặt trời nhỏ, cũng giả thuyết cô dựa vào trực giác để xác định anh. Nhưng tại sao lại sai trầm trọng tới vậy được!

Nếu không phải thì tại sao Tiêu Thần lại nói câu đó, giọng nói dịu dàng làm cô cảm thấy chán ngấy, nhưng Lãnh Tĩnh Hàn cũng nói có một số việc chưa chắc là thật.

Điều quan trọng nhất, Lãnh Tĩnh Hàn muốn dụ Tiêu Thần ra ngoài, nhưng con mồi tại sao lại là cô?

Từng vấn đề cứ liên tục lướt qua trong đầu Mộ Thiên Thanh, cứ một vấn đề là lại có một đáp án sinh động hiện lên, nhưng càng giải đáp cô càng không hiểu.

Mộ Thiên Thanh hơi cắn môi, lắc đầu cự tuyệt suy nghĩ của mình.

Cô là cảnh sát, làm gì cũng cần có chứng cứ, không thể suy đoán vô căn cứ được.

“Thiên Than, Thiên Thanh...”

Giọng nói êm ái truyền tới, Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn Thượng Quan Mộc, thấy anh đang nhíu mày vẻ mặt lo lắng nhìn mình, lúc này cô mới giật mình hoàn hồn lại.

“Sao vậy?” Thượng Quan Mộc khẽ hỏi, “Khó chịu ở đâu à?”

Mộ Thiên Thanh lén lúc hít sâu vào, lắc đầu nói: “Không có, em đang nghĩ tới một bản án cũ.”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì bật cười: “Em không thể thả lỏng bản thân một chút sao? Cứ tưởng sau khi được điều tới bộ phận văn phòng thì em sẽ tốt hơn trước, nhưng bây giờ anh thấy em căng ngày càng mê mẩn rồi.”

“Em...” Lời của Mộ Thiên Thanh ra tới miệng lại nuốt trở vào, cô lảng sang chuyện khác: “Không phải anh cũng vậy sao? Anh nhìn mình đi, chẳng phải anh cũng liều mạng như em sao?”

“Bôi vậy chúng ta mới là một cặp.” Thượng Quan Mộc chớp mắt quyến rũ, ngay lúc này anh nắm lấy tay của Mộ Thiên Thanh kéo về phía ngực của mình, “Vợ chồng cùng nghề, nhất định bọn tội phạm sẽ rất sợ... sau này nếu có vụ án nào chúng ta có thể cùng hành động với nhau, nói không chừng còn có thể thu nạp được thêm vài đôi tình nhân nữa đó!”

“...” Mộ Thiên Thanh nghe giọng nói kiêu ngạo của anh thì không ngừng than trong lòng, ánh mắt của cô hơi trốn tránh, không trả lời lại.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn cô, môi vẫn đang cười nhưng trong đáy mắt có chút tự giễu lướt qua...

Trên máy bay tràn ngập cảm giác mất mát, mà lúc này ở Newyork và thành phố A đều xảy ra những chuyện khác nhau.

Lãnh Tĩnh Hàn dứt hai tay vào túi quần, đứng ở ban công khách sạn nhìn về phía xa xa. Đường nét gương mặt lạnh băng như được điêu khắc, môi hơi mím lại.

Anh và Ứng giao chiến với nhau, việc thu mua MT thất bại dĩ nhiên cuộc chiến cũng chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Em không từ chức!

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn rồi mời đối phương vào.

Đường Lam mở cửa đi vào, hôm nay cô mặc đồ công sở màu xanh nhạt, tóc uốn lộn to được búi cao lên, cầm tài liệu đi về phía Lãnh Tĩnh Hàn, nặng nề nói: “Đế quốc Sun hôm nay đã chính thức gia nhập vào hội đồng quản trị của MT, người phụ trách bên hội đồng quản trị mới thông báo cho chúng ta ba ngày sau thành viên hội đồng quản trị sẽ bầu cử lại!”

“Ừ!” Lãnh Tĩnh Hàn đáp nhẹ lại, gương mặt cũng không biểu lộ cảm xúc gì nhiều.

Đường Lam hơi nghi ngờ nhìn bóng lưng cao ngạo đang lặng lẽ đứng trước cửa sổ, đó giờ anh không muốn từ bỏ MT, bây giờ bị đối thủ mạnh của mình lén lút cản đường, vậy mà anh lại có thể thành thoi như không có gì!

“Đường Lam...” Bất thành linh Lãnh Tĩnh Hàn gọi cô, “Chuyện ở đây giao cho cô xử lý, mặc kệ hội đồng quản trị có quyết định gì, sau khi xong việc cô rời khỏi Thiên Lân đi!”

Đường Lam vừa nghe thì sắc mặt trở nên cứng nhắc: “Tại sao? Khả năng của em không đủ yêu cầu hay là vì...” Cô ngập ngừng nói tiếp: “Chuyện vợ chưa cưới?”

“Tất cả đều sai!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, giọng của anh không có cảm xúc nào cả.

“Nếu tất cả đều sai, vậy em không chấp nhận chuyện mình bị tổng giám đốc đuổi việc!” Gương mặt kiêu ngạo của cô lộ ra vẻ đau buồn, hơi thở gấp gấp nhìn người mình thâm yêu bao lâu nay, hai tay nắm chặt lấy tập tài liệu.

Lãnh Tinh Hàn từ từ xoay người lại, anh nhìn Đường Lam rồi lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ báo cho cô hay, chứ không bàn bạc gì cả!”

“Em sẽ không rời khỏi Thiên Lâm, càng không rời khỏi anh!” Đường Lam mất bình tĩnh nghiêng răng nói, cô không biết mấy ngày trước đã xảy ra chuyện gì nhưng cô biết có chuyện xảy ra vào tối hôm anh đi đến nghĩa trang. Hình Thiên nhập viện không rõ nguyên nhân, còn anh lại lộ ra cảm xúc đau khổ lúc xưa, cảm xúc đó không nên tồn tại trên người anh, anh là vương giả chỉ có thể lạnh lùng vô tình, không được bị thương!

Còn nữa, mấy ngày này mọi chuyện đều thuận lợi nằm trong tay họ, đột nhiên lại thay đổi chóng mặt, cứ như có người âm thầm dẫn họ vào bẫy. E rằng... chuyện của MT chỉ là màn khởi đầu thôi.

Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, neho mắt nhìn đáng vẻ mặt kiểm soát của Đường Lam rồi lạnh lùng nói: “Thiên Lâm không phải là sân khấu cuối cùng của cô!”

“Muốn em đi cũng được, nhưng không phải bây giờ!” Đường Lam cắn răng nói, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ bướng bỉnh, cô nhìn chằm chằm vào Lãnh Tinh Hàn, ngoan độc nói: “Hội đồng quản trị lần này, em sẽ lôi kéo được. Thứ anh muốn, em sẽ cố gắng giúp anh tìm!”

Cô đặt tập tài liệu lên bàn trao, lễ phép nói: “Nếu tổng giám đốc không dặn gì nữa vậy tôi xin phép đi trước...”

Xong rồi cô nhìn Lãnh Tinh Hàn thật sâu, rồi rời khỏi với dáng vẻ cao ngạo không khuất phục.

Đến khi cửa được đóng lại Lãnh Tinh Hàn mới chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới lấy điện thoại di động ra gọi.

“Anh hai!” Người ở đầu dây bên kia rất ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của anh.

“Tiểu Tứ, dạo này đừng làm lớn chuyện gì ở thành phố A, hàng nhất định phải sạch sẽ rõ ràng nghe chưa!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt dặn dò.

Tiểu Tứ nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Anh hai, đã xảy ra chuyện gì à?”

Anh không để lộ tin Hình Thiên nằm viện ra ngoài. Đường Lam biết cũng chỉ là trùng hợp thôi, hôm đó lúc Lãnh Tinh Hàn đưa Hình Thiên tới bệnh viện cũng đúng lúc cô đi thăm bạn mình đang làm ở đó luôn.

“Không có chuyện gì!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt trả lời, sau đó tiếp tục dặn dò, “Anh và Hình Thiên ở lại thêm mấy ngày nữa, mặc kệ ai khiếu khích cũng phải coi chừng không được động tay!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, sau đó mới nghe anh ta trả lời lại: “Em hiểu rồi!”

Tiểu Tứ im lặng một lát rồi lại nói: “Nếu... đám người kia vẫn không cho hàng ra, vậy có cần hành động bước kế không?”

“Không cần đâu!” Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh trả lời không có cảm xúc gì, nhưng trong đáy mắt lại lộ vẻ thâm lương.

“Vâng ạ!” Tiểu Tứ đáp lại, mặc dù khó hiểu nhưng anh cũng không hỏi nhiều, việc anh hai làm luôn có nguyên nhân, anh hai có lý do nên không muốn nói.

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, xoay người lấy áo khoác đi ra ngoài, anh lái xe đến bệnh viện.

Vừa tới cửa phòng bệnh đã thấy Hình Thiên đang thu dọn đồ đạc, anh chỉ nhíu mày mà không nói gì.

Cảm nhận được có ánh mắt sắc bén nhìn mình, Hình Thiên dừng việc đang làm rồi quay đầu lại nhìn: “Anh hai.”

“Chấn phải bác sĩ bảo ở lại theo dõi thêm hai ngày à?” Lãnh Tinh Hàn vừa nói vừa đi vào phòng bệnh.

Hình Thiên thể hiện ra đáng vẻ của người có học, gương mặt coi như không có chuyện gì mà nói: “Sức khỏe của em em hiểu mà, chơi một trận đã chiến với anh cũng không thành vấn đề.”

Lãnh Tinh Hàn ngồi trên ghế sofa liếc nhìn Hình Thiên, thấy môi của anh hơi co giật thì âm thầm nhíu mày.

Hình Thiên cảm thấy sợ hãi khi bị ánh mắt sắc bén của Lãnh Tinh Hàn nhìn mình, thật là sai lầm khi lựa chọn nói dối anh hai.

“Anh ép anh Thần lộ mặt thì anh ấy không còn lo ngại gì nữa, e là anh ấy sẽ có hành động lớn ở thành phố A. Vết thương của em không có gì phải lo cả, chỉ bằng về thành phố A điều dưỡng sẽ hay hơn, về đó...” Hình Thiên ung dung nói, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn anh âm thầm nhếch môi cười, lâm bầm nói tiếp: “Anh cũng yên tâm về mọi chuyện hơn, bây giờ mọi người chưa biết chuyện của anh Thần. Chỉ sợ sau này không biết Dạ Ưng sẽ thành bộ dạng gì nữa!”

Ánh mắt rét lạnh của Lãnh Tinh Hàn quét về phía Hình Thiên, lạnh nhạt nói: “Nếu cậu ấy muốn đối phó Dạ Ứng thì đóng hàng kia cần phải chờ tới khu vực thuộc vùng biển quốc tế mới ra tay!”

Hình Thiên bủi môi, anh hai nghĩ vậy nhưng anh lại thấy không đúng.

Anh và đám Tiểu Tứ không giống nhau, đám Tiểu Tứ sau này mới đi theo anh hai và anh Thần, hai người này rất có ý nghĩa với họ. Còn anh thì chỉ đi theo anh hai, bất kỳ ai đụng vào anh hai, anh sẽ không tha đâu!

“Thủ tục xuất viện em đã làm xong rồi!” Hình Thiên lạnh nhạt nói, lời nói cổ chấp: “Em cũng báo với sân bay rồi, ngày mai chúng ta đi chuyển sáng sớm về thành phố A!”

Sau khi nói xong Hình Thiên tiếp tục dọn dẹp đồ đạc của mình, tối hôm qua đánh nhau nên gờ chân của anh phải khắp khiêng mà đi qua đi lại. Lãnh Tinh Hàn nhìn anh chăm chăm, anh biết bản thân mình đang bước bình.

Anh hai hy vọng anh không xảy ra chuyện gì, anh cũng hy vọng như vậy!

Quả nhiên khi hai người về tới thành phố A, người đón chào đầu tiên chính là một đóng kí giả, đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên sâu thẳm.

“Em đi yêu cầu phía sân bay mở lối đi đặc biệt!” Hình Thiên liếc nhìn đám phóng viên đang quay vòng họ, sau đó đi ra khỏi sân bay với Lãnh Tinh Hàn bằng lối đi chuyên dụng.

[Bản tin thời sự mới nhất: Một ngày gần đây để quốc Sun đã thông qua chính phủ về dự án khai phá và giải phóng chính thức bước vào thành phố A, hạng mục này phần lớn là do tập đoàn Thiên Lâm đứng đầu, lần này lại bị đế quốc Sun phong tay trên... Đồng thời hôm nay cũng bắt đầu phiên giao dịch thị trường chứng khoán, cổ phiếu của tập đoàn Thiên Lâm cũng bị biến động...]

Nghe tin từ radio nhưng về mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, bọn họ không gọi tài xế tới đón. Vết thương của Hình Thiên cũng chưa khỏi hẳn nên anh là người lái xe.

Hình Thiên hừ nhẹ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu tiên là anh hơi bất ngờ sau đó mới nghi ngờ hỏi: “Mình không tới công ty à?”

“Tới bệnh viện!” Lãnh Tinh Hàn thần nhiên nói.

Môi Hình Thiên co giật, không dám tin mà gào nhẹ: “Anh hai...”

“Không phải cậu nói về đâu sẽ nghỉ ngơi tiếp à?” Giọng nói nhẹ nhàng, làm người khác không biết Lãnh Tinh Hàn đang nghĩ gì. Khóe miệng Hình Thiên tiếp tục co giật, bày ra vẻ mặt đau khổ, thật là con mẹ nó chứ! Anh muốn nói tiếp nhưng bị Lãnh Tinh Hàn dùng ánh mắt sắc bén nhìn, lời chưa kịp nói đã phải nuốt ngược trở về.

Tới bệnh viện thì tới, dù sao cũng đỡ hơn ở Newyork!

Lãnh Tinh Hàn đưa Hình Thiên tới bệnh viện tư nhân của tập đoàn Thiên Lâm, trực tiếp giao anh cho viện trưởng. Viện trưởng là người thông minh, biết Hình Thiên là người bên cạnh Lãnh Tinh Hàn còn được anh đích thân đưa tới, vì vậy ông tự mình kiểm tra cho Hình Thiên nhưng khi thấy mấy vết thương thì ngẩn người, mặc dù ông hơi ngạc nhiên nhưng cũng hiểu một điều, có vài chuyện không nên biết mới là tốt nhất!

Lãnh Tinh Hàn đợi viện trưởng kiểm tra xong, sau khi xác định không có gì mới lái xe tới tập đoàn Thiên Lâm, giờ này giá cổ phiếu cũng xuống rất nhiều, tập đoàn Thiên Lâm bị thế lực bên ngoài tung tin nhưng vẫn như mặt trời sau cơn mưa, chiếu sáng khắp góc ngách thành phố A.

Mộ Thiên Thanh đi uống trà sáng với mấy người trong tổ, cô cầm ly trà sữa trong tay còn mắt thì nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên TV, người đã được chính phủ cho thông qua dự án – Tiêu Thần!

Anh ta là CEO ở sau lưng đế quốc Sun.

Tiêu Thần, Lãnh Tinh Hàn.

Đế quốc Sun, tập đoàn Thiên Lâm.

Rất cực thì anh ta muốn làm gì?

Một Thiên Thanh bất giác được mà bóp chặt ly trà sữa, đột nhiên cô nghe được tiếng ai hét lên mới vội hỏi hồn, ôi! bị kịch đã xảy ra.

Cả ly trà sữa đều đổ vào người của cô, vấn đề to nữa là hôm nay cô mặc bộ đồ màu hồng nhạt, bây giờ thêm một màu cari nhuộm vàng trước ngực cô.

“Thiên Thanh, sao cậu lại nhìn tôi say sưa vậy hả?” Kili vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô, “Ai không biết còn tưởng rằng cậu và người tên Tiêu Thần đó có quan hệ khác nữa chứ!”

Kili vô ý nói nhưng lại làm Mộ Thiên Thanh giật mình, ánh mắt cô lại rơi vào màn hình TV.

Kili nhú mồm ngạc nhiên nhìn Mộ Thiên Thanh, sau khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trên TV mới mỉm cười nói: “Người đàn ông này đúng là có sức

quyền rũ, nhưng mà so với sếp lạnh lùng của chúng ta thì ... còn kém xa!”

Mộ Thiên Thanh mù tịt nhìn Kili, đôi mắt cô lóe lên tia hoảng hốt, sau đó cô bỏ ly trà sữa xuống rồi vội vàng đứng dậy, bỏ lại một câu “mình đi toilet” xong hoảng hốt bỏ chạy.

Cô vừa mới rời khỏi nhà hàng thì Thượng Quan Mộc đã dẫn theo nhóm người bên tổ hành động đi vào, đầu tiên là anh nhìn một vòng kiểm Mộ Thiên Thanh, khi không thấy bóng dáng của cô thì ánh mắt lộ ra vẻ mất mát.

“Báo cáo sếp Mộc, Thiên Thanh làm đồ trà sữa lên áo nên đi chạy vào toilet rồi!” Kili ngọt ngào cười, ánh mắt toát lên vẻ khéo léo.

“Không sao chứ?” Thượng Quan Mộc không nói gì, nhưng Hà Tuấn thì khác, Thiên Thanh trong mắt cậu là một người cẩn thận không bất cẩn như vậy. Nhưng còn Kili thì ngược lại, cậu nhìn Kili từ trên xuống dưới.

Kili không cần Hà Tuấn nói cũng biết cậu ta đang nghĩ cái gì, lập tức tron trùng hai mắt, nghiêng răng nói: “Ê, nét mặt đó của cậu là sao đây?”

“Cô đang nghĩ gì thì tôi cũng nghĩ vậy!” Hà Tuấn nhún vai, cười xấu xa. Sau đó vội vàng bỏ chạy khỏi khu vực nguy hiểm mà đi mua com.

“Thiên Thanh bị gì vậy?” Thượng Quan Mộc ngồi xuống lạnh nhạt hỏi, anh nhíu mày trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Lo ngắm trai đẹp thôi!” Kili cố ý nói, sau đó quét mắt về phía TV, trong đáy mắt lóe lên sự gian xảo.

Đôi khi các cặp đôi cũng cần có vài chút xúc tác.

Thượng Quan Mộc nhìn theo Kili, khi thấy trên TV xuất hiện hàng chữ [Tập đoàn Thiên Lân] thì đôi mắt vốn lo lắng của anh giờ lại nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đổi lại cách chơi!

Đôi mắt trải qua bao thăng trầm của Lãnh Tiểu Thiên hơi ánh lên chút do dự, môi ông giật nhẹ, cuối cùng vẫn nuốt những lời muốn nói vào.

“Không có nguyên nhân nào cả. Tóm lại ai cũng được, trừ Tiêu Thần ra!” Lãnh Tiểu Thiên trầm giọng nói, lời nói hơi mất bình tĩnh thậm chí có chút hấp tấp.

Lãnh Tĩnh Hàn mặt không đổi sắc, thấy được cảm xúc trong mắt của Lãnh Tiểu Thiên anh lên hừ lạnh rồi thầm nghĩ: Xem ra có rất nhiều người biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng chỉ mình anh là không biết gì cả!

“Chuyện của tôi, tôi sẽ tự xử lý!” Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng người về trước, rũ mắt dụi tàn thuốc trong tay. Sau đó anh đứng dậy, lạnh nhạt nhìn Lãnh Tiểu Thiên: “Tôi không biết nguyên nhân là gì? Nhưng chuyện nên tới thì sẽ tới, cha nói có đúng không?”

Dứt lời ánh mắt của anh đột ngột trở nên sắc bén, trong phút chốc Lãnh Tiểu Thiên không biết nên phản ứng thế nào.

Đến khi Lãnh Tĩnh Hàn đi tới cửa chính rồi Lãnh Tiểu Thiên mới giật mình, ông nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo nhưng lại cô độc của anh, đến khi cửa chính bị đóng lại hoàn toàn ông mới nhếch môi cười: “Anh Nguyên, nó... càng lúc càng giống anh! Chuyện năm đó... thật sự sẽ liên lụy tới tụi nhỏ sao?”

Lãnh Tiểu Thiên thở dài, lông mày nhíu chặt lại, mặc kệ chuyện năm đó ai đúng ai sai. Mọi người đều cho rằng lỗi ở anh Nguyên, nhưng ông tin anh Nguyên sẽ không làm vậy!

Ông ngồi nghĩ thêm một lúc mới từ từ đứng dậy, ánh mắt nhìn ra ngoài qua cửa sổ sát đất, bên ngoài là bầu trời xanh thẳm không có một áng mây nào. Ánh mặt trời nóng hừng hực đang chiếu thẳng xuống.

Năm đó mọi chứng cứ đều đổ dồn về phía anh Nguyên, trong tình hình như vậy...

Lãnh Tiểu Thiên cười thê lương, sao ông có thể nói với Tĩnh Hàn đây?

“Haizz...” Lãnh Tiểu Thiên thở dài, thu hồi tầm mắt lại đi lên phòng sách.

Năm đó ai đúng ai sai không quan trọng nữa, người đã chết từ lâu rồi. Lúc đầu người biến mất không tung tích, đến khi tìm được Tĩnh Hàn ông cũng rất lo lắng không biết có nên nhận nuôi Tiêu Thần luôn không, nhưng cuối cùng có một số chuyện phát sinh, ông đành phải nhận lại.

Nhưng không ngờ bọn chúng cứ như cặp song sinh, Tĩnh Hàn sau khi ra nước ngoài cũng dẫn Tiêu Thần đi cùng.

Khi ông biết hai đứa nó tới Mỹ, quan hệ rất tốt ông mới yên tâm. Có lẽ chuyện năm đó đã chôn vùi rồi, không đáng gì tới tình cảm anh em của chúng nó.

Ông luôn nghĩ vậy cho tới khi Tiêu Thần chết...

Tĩnh Hàn không biết ông luôn theo dõi tại nó, lúc đó Tiêu Thần vì nó mà chết, ông không cảm động mới là giả. Nhưng đồng thời ông cũng cảm thấy may mắn, dù sao thì người chết là Tiêu Thần, rất nhiều chuyện còn có sự thật cũng sẽ tan thành mây khói.

Sau lần đó, Tĩnh Hàn càng lạnh lùng hơn trước, dường như cuộc sống của nó không có tình cảm nữa. Ông giao công ty cho thằng bé, ép buộc nó phải nhận lấy... nguyên nhân đơn giản vì đó là đồ của nó.

Lãnh Tiểu Thiên như chìm vào trong hồi ức, nét mặt nặng nề đứng trước cửa sổ trong phòng sách. Cầm tẩu thuốc bằng ngọc trong tay chậm chậm hút, làn khói mờ nhạt mang theo hương vị thoang thoảng lan tỏa xung quanh.

Thân là thương nhân, không ai có được con đường thuận lợi cả, cũng không ai có thể đảm bảo hạng mục nào mình đầu tư cũng sẽ thành công. Tuy ông kỳ vọng rất nhiều vào Tĩnh Hàn, nhưng trong lòng ông cũng biết rõ, thằng bé làm việc luôn bức người, không chừa thủ đoạn mà dồn đối phương vào chỗ chết.

Lúc nghe tin MT vì Sun mà kế hoạch không thành, ông cũng hơi ngạc nhiên, sau đó nghe tin khách các hạng mục ở thành phố A đều bị Sun đoạt mất, nhưng mấy thứ này không đáng nói tới. Điều ông ngạc nhiên nhất, người đứng sau Sun lại chính là Tiêu Thần!!

Nó không chết, còn lấy thân phận khác xuất hiện trước mặt mọi người!

Điều này đại biểu cho cái gì?

Lãnh Tiểu Thiên từ từ hít vào một hơi thuốc, sau đó chậm chậm phả ra. Khói trắng mờ che mất tầm nhìn của ông, làm cho cảnh vật trước mắt hơi mờ đi, mà giờ đây về mặt của ông lại càng thêm nặng nề hơn trước.

Xem ra... Tiêu Thần đã biết chuyện năm xưa rồi!

Không!

Lãnh Tiểu Thiên bác bỏ ý nghĩ này của mình, ánh mắt hơi nheo lại dường như muốn bắn vỡ cả lớp cửa kính.

Có thể Tiêu Thần đã biết chuyện lúc ở Mỹ, đồng thời lúc đó nó cũng cứu mạng Tĩnh Hàn. Tuy không nói đây là một tiết mục lừa đảo, nhưng đồng thời cũng cho nó một thời gian để đi con đường khác.

Đối với một người có năng lực thời gian năm sáu năm là vừa đủ!

Lãnh Tiểu Thiên thu hồi tầm mắt, ông xoay người đi tới bàn làm việc, cầm điện thoại nhấn một dãy số, sau khi bên kia bắt máy ông mới trầm giọng nói: “Lão Hàn, khi nào ông về thành phố A?”

“Mấy ngày nữa!” Giọng của lão Hàn không nặng nề như mấy ngày trước bị Lãnh Tĩnh Hàn làm khó.

“Ừ, tôi chờ ông!”

Lão Hàn nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì hả?”

“Ông cũng đang chú ý tới nó. Cần gì giả bộ trước mặt tôi!” Giọng nói của ông pha lẫn chút chế nhạo.

Lão Hàn im lặng một tí, sau đó thì xấu hổ cười rồi đáp lại một tiếng.

Lãnh Tiểu Thiên cúp máy, hơi lẩm bầm: “Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải bảo vệ đứa con duy nhất của anh Nguyên.”

***

Tại biệt thự của Tiêu Thần, nằm ở lưng chừng núi.

Tiêu Thần ngồi ở ghế dài trong sân, cánh tay dài tùy ý gác lên tay vịn, tay còn lại đang cầm một cái hộp trang sức tinh xảo quý giá. Trên mặt hộp khắc rõ logo Y-rystal màu vàng, chỉ cần coi cái hộp là đã biết bên món đồ bên trong có giá trị không nhỏ.

Mục Sâm đứng bên cạnh hơi nghi ngờ, Tiêu Thần cầm cái hộp lâu lắm rồi mà không chịu mở ra. Công ty vàng bạc đá quý Y-rystal thuộc về tập đoàn Thiên Lâm vừa mới cử người giao cái hộp này tới, anh tưởng là anh Tiêu đặt làm... nhưng này giờ anh ấy vẫn do dự không chịu mở ra, làm anh có cảm giác... món đồ này là Lãnh Tĩnh Hàn gửi tới.

Tiêu Thần rút tay đang gác trên tay vịn về, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu xa mở cái hộp ra. Món đồ bên trong đúng như suy nghĩ của anh, chính là “Tĩnh Thiên”.

Nếu em khỏe mạnh thì sẽ là trời xanh. . .

Tiêu Thần nhếch môi cười lạnh, ánh mắt càng nhìn càng trở nên sâu sắc, càng nhìn “Tình Thiên” thì nụ cười dần lan tới cả khóe mắt.

Mục Sâm thấy Tiêu Thần cười như vậy mới âm thầm nhủ mảy, không biết sợ dây chuyền này có ý nghĩa gì mà làm anh Tiêu vui vẻ thế.

Một tiếng “bốp” vang lên, Tiêu Thần đóng nắp hộp lại sau đó đứng dậy, liếc nhìn Mục Sâm đang vội vàng thu lại ánh mắt nghi ngờ của mình, lạnh nhạt nói: “Cậu ấy nhường tôi một bước, làm vậy trò chơi thiếu hứng thú rồi. Đổi lại cách thức chơi mới thôi!”

Sau đó Tiêu Thần vỗ lên bả vai của anh, lộ ra nụ cười quyến rũ xen lẫn mờ ám. Ánh mắt trở nên nghiêm trọng, cảm “Tình Thiên” xoay người đi về phía gara.

Mục Sâm nhủ mảy nhìn chiếc xe lái đi mất, trong lòng thầm suy nghĩ lời Tiêu Thần vừa nói.

Tiêu Thần vừa lái xe vừa liếc nhìn hộp trang sức đang được đặt trên ghế lái phụ, trong đáy mắt dần dần lan tỏa con giận và nguy hiểm.

Thứ không thuộc về anh, anh muốn!

Thứ thuộc về anh, anh cũng muốn!

Năm đó cha mẹ anh thua dưới tay nhà họ. . . . Anh muốn đòi lại toàn bộ!

Ánh mắt Tiêu Thần lóe lên tia lo lắng, nhếch môi cười, không khí trong xe lan tràn mùi vị tàn bạo.

Ánh mắt trời dần dần ngã về chiều tây, mang theo sự ảm áp. Trời cũng bắt đầu đổi gió, mang theo chút lạnh lẽo.

Trong cục cảnh sát khu Nam, khó khăn lắm mới có thời gian rảnh được một tí. Máy ngày nay không biết trời thổi gió gì mà Dạ Ứng lại yên lặng không có tiếng động, khu vực của họ vô cùng yên bình.

Động tĩnh của Dạ Ứng luôn được coi như là “dẫn đầu”, vài xã đoàn thấy họ yên lặng không hành động nên cho rằng thủ lĩnh sẽ đó hành động lớn, vì vậy cả một đám cũng kéo nhau an phận giống như chim đầu đàn.

Ở thành phố A, Dạ Ứng giống như huyền thoại bóng tối. Bọn chúng gào thét không coi cảnh sát ra gì, vì vậy mà hành động nhỏ nhoi của Dạ Ứng đều không bị người khác chụp đuôi được.

Hà Tuấn ngồi chơi xoi nước, còn Kili thì chơi đánh cờ. Trong mắt mọi người hai người này cứ như một đôi oan gia, họ chỉ cách nhau có một cái cửa sổ mà luôn chọc phá nhau, xem ra tiệc mừng của hai người này sắp có rồi!

Mộ Thiên Thanh ngồi tại chỗ đọc hồ sơ, trước giờ cô làm việc vô cùng nghiêm túc, không có gì có thể quấy rầy cô nhưng hôm nay cô lại ngồi thất thần.

Mộ Thiên Thanh cầm hồ sơ trong tay lâu lắm rồi mà không động đậy, cứ đọc có một trang, trong đầu không biết đang nghĩ gì nữa. Nói chung là ngồi vậy lâu rồi..

“Suyt suyt. . .” Hà Tuấn nháy mắt ra hiệu với Kili, sau đó liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Kili nhìn theo, thấy đáng về đồ dẫn của Mộ Thiên Thanh thì hơi nhủ mảy hỏi: “Thiên Thanh, cậu khó chịu ở đâu à?”

Cô nghe thấy có người gọi tên mình, mới giật mình, sau đó mới lắc đầu theo phản xạ, “Mình không sao!”

“Không sao thật chứ!” Kili nhủ mảy hỏi lại.

Mộ Thiên Thanh cười nhún vai, ý bảo không sao.

“Cậu. . .”

“Thiên Thanh, có người kiểm kia!”

Lời của Kili bị tiếng rống của Lý Dược cắt ngang, tất cả mọi người quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh. Thấy Tiêu Thần mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, khoác thêm một cái áo lông màu vàng nhạt ngăn tay bên ngoài phối với quần jean, anh đang cầm một bó hoa hướng dương trên tay, mà trong bó hoa đó đặt một cái hộp.

Mọi người buổi sáng hầu như đã coi tin tức, chỉ liếc mắt nhìn là nhận ra anh ta ngay. Anh lúc này không khí phách giống như lúc mặc đồ vest trên TV mà gây giờ cả người đều trắng ngáp hơi thở quyến rũ mờ ám xen lẫn chút tức giận.

Tiêu Thần không tính là một người đàn ông đẹp trai, nhưng chỉ cần anh liếc nhìn ai một cái thì cũng đủ làm cho người khác phải say mê mình.

“Tiêu Thần?” Kili ngạc nhiên, cô nhìn Tiêu Thần rồi nhìn Mộ Thiên Thanh không hề ngạc nhiên như mình tưởng, cô ấy chỉ hơi nhủ mảy về mặt có chút kháng cự và lạnh nhạt.

Tiêu Thần hơi nhếch môi cười, dưới ánh mắt của mọi người đi tới chỗ Thiên Thanh, không nói lời nào mà đặt bó hoa lên bàn của cô, sau đó đưa hộp trang sức trong bó hoa cho cô.

Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu chặt hơn, đột nhiên cô phát hiện ra cô càng không thích anh. Người này cho cô cảm giác đang lừa gạt bạn tốt của mình, còn tự cho mình là đúng!

Mặc dù cô không biết tại sao Lãnh Tĩnh Hàn lại dùng cô để dụ anh ta ra, nhưng trong lòng cô không muốn dính líu gì tới người này.

“Hừ!” Tiêu Thần hừ lạnh, đưa hộp trang sức cho cô.

“Anh đang công khai dứt lốt tôi ngay tại đồn cảnh sát à?” Giọng của Mộ Thiên Thanh vô cùng lạnh.

Tất cả mọi người trong cục cảnh sát xem chút nữa là té ngã vì lời nói của Mộ Thiên Thanh.

Tiêu Thần cười không thèm để ý lời của cô, lạnh nhạt nói: “Anh đã từng nói, lúc anh trở về sẽ tìm em... và mang nó tới đưa cho em!”

Vừa nói Tiêu Thần vừa liếc nhìn hộp trang sức, “Mở ra đi, coi bên trong là gì... nếu em còn muốn xa lánh anh thì anh không ép em nữa!”

Mộ Thiên Thanh theo phản xạ không muốn nhìn thấy món đồ bên trong, hộp trang sức trên mặt khắc chữ Y-crystal làm cô kháng cự lại theo bản năng, nhưng hành động ngược với suy nghĩ. Lúc cô phản ứng lại thì mình đã cầm hộp trang sức trong tay, cô nhìn Tiêu Thần rồi cuối cùng từ từ mở hộp trang sức...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tôi muốn gặp Lãnh Tĩnh Hàn! Mộ Thiên Thanh nhìn Tiêu Thần, nghi ngờ mở nắp hộp ra.

Edit: Lê Thành Hy

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào từng cử động của Mộ Thiên Thanh. Vận đào hoa của cô cũng khá nhí, từ Lãnh Tĩnh Hàn rồi tới Thượng Quan Mộc, giờ thêm người đàn ông đang đứng ở đây. Ai cũng là họ đều là người có địa vị trong xã hội.

Người ta thường nói đen bạc đỏ tình không sai mà.

Khoảng thời gian này công việc của Mộ Thiên Thanh đúng là không thuận lợi, nhưng chuyện tình cảm thì rất tốt à!

Có mấy người trong lòng thầm khinh thường cô.

Mộ Thiên Thanh mở nắp hộp ra nhìn sau đó khó hiểu nhìn Tiêu Thần, tiếp theo ánh mắt của cô lại rơi vào vật trong hộp... Sau khi thấy rõ vật bên trong thì ngay lập tức Mộ Thiên Thanh đờ người ra.

Cô quên cả phản ứng lại, đến đầu óc cũng trở nên mờ tịt đi. Đôi mắt tròn to nhìn chăm chăm vào “Tình Thiên”, cứ sợ là mình đang nhìn lầm.

Kili và Hà Tuần đứng gần cô nhất, họ đều đưa mắt liếc nhìn sợ dây chuyền trong hộp. Bản thân là phụ nữ, ai cũng có tánh bà tám, Kili liếc cái đã nhận ra đây chính là sợi “Tình Thiên” xuất hiện trong buổi đấu giá lần trước của Y-rytal, giá trị cao ngất ngưởng.

Hà Tuần nhíu mày nhìn sợ dây “Tình Thiên”, nhớ lần trước lúc trực ở buổi đấu giá, vẻ mặt của Thiên Thanh như lo được lo mất, còn có đau khổ khi thấy sợ dây chuyền được mang ra.

Trong cục có nhiều người bắt đầu xì xào với nhau, có người ghen tị hừ lạnh, đồng thời cũng ngạc nhiên khi thấy món đồ trang sức lộng lẫy mà Mộ Thiên Thanh đang cầm.

“Cô ta ghê thật, sếp Mộc cũng không thỏa mãn được cô ta. Suốt ngày ở trong đồn cảnh sát ghẹo trai hoài!” Một phụ nữ nhỏ giọng xỏ xiên với người đứng bên cạnh.

Người bên cạnh cũng phôi hạp theo cô ta..

Giọng của hai người không lớn lắm, nhưng giờ đây mọi sự chú ý đều rơi vào Mộ Thiên Thanh và Tiêu Thần, cho nên bầu không khí ở chỗ này vô cùng yên tĩnh.

Lâm Hải đột ngột quay đầu lại nhìn hai cảnh sát đang trong giai đoạn thực tập, ánh mắt lạnh băng làm hai người đó cảm thấy mất hứng, bĩu môi không dám nói gì nữa.

Tay Mộ Thiên Thanh run rẩy cầm cái hộp, mũi chua xót, mắt cũng dần dần có một làn nước đọng lại làm mờ dần sợ dây chuyền trước mặt mình.

Một lúc lâu sau mọi người dường như mất kiên nhẫn, tâm trạng hiếu kỳ càng ngày càng muốn biết. Mộ Thiên Thanh hít sâu vào, cố gắng ép bản thân phải kiên cường.

Sau đó cô từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, giống như muốn xuyên thủng tim của anh ta.

Anh ta mới vừa nói gì nhỉ?

Đã hứa sẽ mang nó đến gặp cô à!

Lúc trước anh ta còn nói gì nữa?

Nếu em khỏe mạnh, thì chính là Thiên Thanh!

Không, tuyệt đối không đúng. Sau cô có thể nhận sai người được chứ!

Cho dù qua nhiều năm rồi, mọi người có thay đổi nhưng sao cô có thể nhận sai tới mức độ này?

Cô nghiêng rằng, ánh mắt nhìn Tiêu Thần trở nên sắc bén hơn trước. Cô muốn nhìn thấu người trước mặt mình. Cô muốn hiểu rõ ánh mắt của anh ta, coi bản thân mình có sai không?

“Thiên Thanh...” Giọng nói nhàn nhạt của anh vang lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn phản ứng của cô. Nhếch môi cười tự giễu, trong đáy mắt có nỗi đau buồn không ai thấy, anh ung dung nói: “Xin lỗi em, nhiều năm rồi mới quay lại tìm em!”

Mộ Thiên Thanh mới ép mình không khóc, nhưng khi nghe anh ta nói xong thì nỗi chua xót lại dâng trào lên. Nhưng ánh mắt ửng đỏ vẫn nhìn anh hùng hăng như cũ.

Cô lắc đầu, cắn chặt môi nhìn Tiêu Thần. Trong tim dường như có gì đó đang lan tràn ra ngoài, lúc trên máy bay cô đã cố gắng không nghĩ tới chuyện của Tiêu Thần, nhưng không ngờ giờ mọi chuyện lại đột ngột đến vậy.

Trong lòng cô chối từ sự thật này....

“Anh gạt tôi!” Mộ Thiên Thanh nghiêng rằng nói, cô mặc kệ ánh mắt của mọi người, đôi mắt rung rung nước trừng mắt nhìn Tiêu Thần. Nụ cười tự giễu của anh càng sâu thêm, vốn đang che giấu sự đau khổ trong đáy mắt nhưng khi nghe Mộ Thiên Thanh nói xong thì không thể che giấu được nữa.

“Anh lừa em?” Tiêu Thần cười tự giễu, anh đang hỏi Mộ Thiên Thanh đồng thời cũng hỏi chính mình.

Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng lại làm cả người cô run rẩy, đôi mắt cô run run sau đó nước mắt chảy dài xuống, “Tiêu Thần, đây là trò đùa của hai người phải không? Hận thù của anh và anh ta đừng đổ lên người tôi!”

Càng nói giọng Mộ Thiên Thanh càng lớn hơn, cuối cùng gần như là gào lên. Sau đó cô không nghĩ ngợi gì mà lấy sợ dây chuyền trong hộp ra ném thẳng lên người Tiêu Thần.

“Kỷ niệm này đối với tôi rất quan trọng. Tôi muốn giữ lại kỷ ức tuổi thơ tuyệt vời nhất cũng không được sao?” Mộ Thiên Thanh nhìn trừng mắt nhìn anh, cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không khống chế được mà tuôn trào ra. Cô bi thương hét to: “Mấy người dự vào gì mà lấy phần kỷ ức lúc nhỏ làm khó tôi? Mấy người muốn xuất hiện là xuất hiện à? Còn không muốn xuất hiện thì đừng thủ đoạn làm mấy chuyện vô vị, tôi chỉ muốn quên đi mặt trời nhỏ lúc trước đối xử tốt với tôi. Bộ sai sao?”

Mộ Thiên Thanh không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa, bao suy nghĩ phức tạp hoàn toàn chỉ sụp đổ trong giây lát khi biết được tất cả sự thật. Mắt cô rung rung nước nhìn chăm chăm Tiêu Thần, môi không ngừng run rẩy.

“Thiên Thanh...” Tiêu Thần khẽ gọi cô. Vừa rồi lúc chụp được sợ dây “Tình Thiên” anh thấy nước mắt của cô thì không khỏi áy náy, tay nắm chặt sợ dây chuyền, phần hoa văn nhỏ ra đâm thẳng vào lòng bàn tay của anh, “Có vài chuyện anh bắt đắc dĩ!”

Anh cắn răng nói như đang cố gắng chịu đựng. Tiêu Thần cả kinh khi nhìn thấy đôi mắt đau khổ ngập tràn nước của cô. Trước giờ anh cứ cho rằng sau cái đêm bị thương đó mình sẽ không còn đau nữa, nhưng giờ anh mới biết mình quá tự cao rồi.

“Bắt đắc dĩ... Ha ha...” Mộ Thiên Thanh vừa khóc vừa cười, cô đang cười Tiêu Thần nhưng cũng cười chính mình. Cô rừ mắt, nỉ non nói: “Bắt đắc dĩ... Sự thật không phải là mơ... Đôi khi nhìn thấy cũng chưa chắc là thật.”

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh ngược mặt lên, ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Thần rồi chuyển tới sợ dây “Tình Thiên” anh ta đang cầm trong tay, cuối cùng nhìn vào cái logo Y-rytal trên nắp hộp... Mộ Thiên Thanh mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đứng dậy không thèm liếc nhìn Tiêu Thần mà bỏ chạy ra ngoài.

Vừa mới ra tới cửa đã nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang xuống xe chuẩn bị đi vào cục cảnh sát. Khi thấy Mộ Thiên Thanh khóc anh liền nhủ mày, không thèm quan tâm đây là sợ cảnh sát đang còn có nhiều người mà kéo Mộ Thiên Thanh vừa chạy vừa khóc lại, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Thiên Thanh mơ hồ nhìn về mặt sắc lạnh của Thượng Quan Mộc, trên người anh tỏa ra một tí tức giận làm người khác ớn lạnh, nghe nói hôm nay anh dẫn một tổ nào đó đi huấn luyện dã chiến, trong cục này ai không biết anh huấn luyện rất khắc khe. Chỉ có vài người có thể chịu đựng nổi, yêu cầu của anh đặc biệt cao, không đạt được thì không được chọn.

“Đừng hỏi!”, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Thượng Quan Mộc. Cô hít sâu, run run hàng mi, sau đó khàn giọng nói: “Xin lỗi, em muốn yên tĩnh một lát!”

Nói xong cô bỏ đi không thèm dừng lại, mặc kệ mọi người đang ngạc nhiên mà chạy ra khỏi cục cảnh sát.

Thượng Quan Mộc nhìn bóng lưng cô rồi đi trong mắt toát lên vẻ hung ác. Tóc mai hơi động, anh thu hồi tầm mắt lại xoay người đi vào cục cảnh sát. Mặc dù lo lắng cho Thiên Thanh, nhưng anh lại không đuổi theo cô.

Về mặt Thượng Quan Mộc lo lắng, mà mấy người đi theo anh từ chỗ dã chiến về thì âm thầm cười trộm. Hôm nay huấn luyện không tốt, đội trưởng lại vì Mộ Thiên Thanh mà cả người tràn ngập hơi khi tàn bạo, xem ra mọi người nên tự cầu phúc cho mình rồi.

Mộ Thiên Thanh ra khỏi cục cảnh sát lập tức chạy như điên, lúc đứng ở tập đoàn Thiên Lâm cô đã thở hổn hển. Cả quãng đường cô chạy chứ không thèm nhớ tới có loại phương tiện giao thông gọi là “xe”.

Mộ Thiên Thanh cảm thấy rất cô hống, nhưng cố gắng nhịn xuống. Đôi mắt ửng đỏ nhìn chằm chằm vào kiến trúc cao tầng trước mặt mình, sau đó từ từ đi vào trong.

Nhân viên tiếp tân biết người đang tới rất lợi hại, thời gian trước truyền thông đưa tin rất nhiều. Cộng thêm lần trước Mộ Thiên Thanh tới lúc tập đoàn xảy ra chuyện, trong này gần như ai cũng biết cô là cảnh sát rồi.

“Tôi có thể giúp gì cho cô, thưa cô!” Tiếp tân nở nụ cười ngọt ngào hỏi một cách chuyên nghiệp.

“Tôi tới tìm Lãnh Tinh Hàn!” Giọng Mộ Thiên Thanh trầm xuống, sau khi khóc còn chạy một đoạn đường dài làm giọng khàn đi.

Nụ cười của tiếp tân vẫn không đổi, ngọt ngào hỏi: “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Mặc dù có kinh nghiệm rồi, biết tính tình của boss lớn thất thường nhưng nếu cô tự ý đuổi người ta đi nói không chừng cô sẽ bị đuổi mất thôi.

Mộ Thiên Thanh thở hổn hển, cắn răng nói: “Cô nói với Lãnh Tinh Hàn, tôi muốn gặp anh ta!”

Nhân viên tiếp tân hơi khó xử, hôm nay thư ký Hình không có ở đâu, nếu gọi trực tiếp cho tổng giám đốc có làm ngày tức giận không?

Nhưng tổng giám đốc đối xử với cô gái này không như mọi người, nếu như không hỏi... Nhân viên tiếp tân âm thầm nhủ mày, cuối cùng vẫn cảm điện thoại nội bộ lên. Đối với chuyện không chắc ăn này, hỏi cùng lắm là bị la, còn không hỏi hậu quả rất nghiêm trọng.

Trong lúc chờ điện thoại, nhân viên tiếp tân liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, cô với đôi mắt ửng đỏ trong mắt ẩn chứa tức giận. Đúng lúc này điện thoại được nối, “Tổng giám đốc, có cảnh sát Mộ Thiên Thanh tới tìm ngài ạ!”

Phía bên kia im lặng một lát, tim của nhân viên tiếp tân muốn vọt lên tới cổ họng, nụ cười trên mặt som bị áp lực trong điện thoại làm méo mó...

“Không gặp!” Hai từ vọng ra, sau đó điện thoại bị cắt kết nối.

Bỗng chốc tâm tình của nhân viên tiếp tân đã bình ổn lại, cô thở dài cúp điện thoại. Sau khi điều chỉnh tâm trạng xong mới quay lại hạ giọng nói với Mộ Thiên Thanh: “Xin lỗi cảnh sát Mộ, tổng giám đốc bận nhiều việc tạm thời không có thời gian rảnh!”

Mộ Thiên Thanh nghe xong lập tức nắm chặt tay, đôi mắt ửng đỏ nhìn chằm chằm vào cái bàn trước mặt, cô muốn gặp Lãnh Tinh Hàn ngay lập tức!

Nhân viên tiếp tân thầm run rẩy, khó xử nói: “Hay là cô quay lại sao đi. Cô có thể hẹn trước mà...”

Một tiếng “Bốp!” vang lên, lễ tân hoảng sợ, nhìn lại thì Mộ Thiên Thanh đã chụp được cái gì đó đang đặt trên bàn...

Đồng thời giọng Mộ Thiên Thanh nghiêng răng vang lên: “Tôi muốn gặp Lãnh Tinh Hàn!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Lần đầu tiên công tư không rõ!

“Tôi muốn gặp Lãnh Tinh Hàn!”

Lễ tân sùng sờ nhìn Mộ Thiên Thanh đập mạnh lên bàn, lập tức sắc mặt trở nên nghiêm túc từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngờ ngàng nhìn cô, nét mặt như bị làm khó mà chậm rãi nói: “Cảnh sát Mộ, tổng giám đốc thật sự có nhiều việc phải làm. Xin cô hẹn lịch hôm khác đi.”

“Bây giờ tôi nghỉ ngơi Lãnh Tinh Hàn có hợp tác với xã đoàn, dùng thủ đoạn không chính đáng để mưu lợi riêng!” Giọng Mộ Thiên Thanh lạnh lùng cắt đứt lời nói của lễ tân, ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào cô ta. Cả người toát lên con giận, “Tôi muốn gặp anh ta!”

Sắc mặt lễ tân trở nên cứng nhắc, cô ngạc nhiên nhìn người phụ nữ này. Rõ ràng đáng vẻ rất gầy gò, nhưng sao trên người lại có sự kiên cường chính trực đến thế. Biết rõ cô ấy đang nói dối, chỉ muốn diện có để được gặp tổng giám đốc nhưng cô lại không tìm được lý do nào khác để phản bác lại lời nói này.

Lễ tân sau khi hoàn hồn lại càng khó xử hơn, liếc mắt nhìn thẻ cảnh sát trên bàn, trong lòng thầm oán cả nhà Mộ Thiên Thanh cả trăm lần, sau đó trưng ra vẻ mặt sàu khổ nói: “Xin lỗi, tôi đi xin ý kiến một lát!”

Dứt lời lễ tân thấp thòm cảm điện thoại lên, nhìn vẻ mặt kiên định của Mộ Thiên Thanh cô đành nhấn nút nội bộ gọi lên phòng tổng giám đốc.

Lãnh Tinh Hàn dứt hai tay vào túi quần đứng trước cửa sổ quan sát cảnh vật xung quanh. Gương mặt lạnh lùng như khắc tượng không có bất kỳ cảm xúc nào hết, giống như hai hôm nay không xảy ra chuyện gì cả, chuyện Ứng “sống lại” không khó hiểu, hận càng không cần quan tâm.

Lãnh Tinh Hàn sững lại suy nghĩ của mình, môi thấp thoáng nụ cười tự giễu, Ứng trở lại, cô ấy không cần anh quan tâm nữa rồi...

“Reng reng reng” Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn, anh nhú mày cảm thấy chán ghét âm thanh đột ngột làm rối loạn suy nghĩ của mình.

Anh xoay người lại đi tới bàn nhấn nút nghe. “Thưa tổng giám đốc...” Phía bên kia điện thoại truyền tới giọng sợ hãi xen lẫn sự nhẩn nhện, “Cảnh sát Mộ đòi gặp ngài cho bằng được. Cô ấy đưa thẻ cảnh sát ra ạ!”

Lãnh Tinh Hàn nhú mày, ánh mắt trở nên sắc bén. Bỗng chốc liền hiểu được ý của lễ tân.

Ánh mắt của anh trở nên rét lạnh, sau khi im lặng một lát mới lạnh nhạt trả lời: “Để cô ấy lên đây đi!”

Mộ Thiên Thanh lên nhanh vô cùng, Lãnh Tinh Hàn chỉ mới hút có vài hơi thuốc cô đã có mặt làm anh giật mình.

Cô không gõ cửa mà trực tiếp đi vào, với lại sức đẩy cửa rất mạnh tiếng đóng cửa cũng vô cùng lớn. Nếu không phải phòng này cách âm tốt anh cho rằng cô đang muốn tạo tiếng động lớn để làm tan bớt con tức trong lòng.

Mộ Thiên Thanh đứng tại chỗ, gắt gao trừng mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn đang dựa vào bàn làm việc, anh tùy ý hút thuốc, đáng vẻ không còn lạnh lùng cũng không bá đạo như hồi còn ở Newyork, không bị thương như ở nghĩa trang càng không dịu dàng như hồi ở biệt thự...

Giờ phút này anh lạnh nhạt như vậy, nhưng lại mang theo sự quyến rũ mờ ở quanh mình, hơi thở của anh làm người khác tự sa vào vực sâu vạn dặm, nhưng lại không một lời oán than!

Đôi mắt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, trong lòng âm thầm nhú mày, anh không biết cô đã xảy ra chuyện gì. Nhìn cô vừa tức giận vừa đau khổ như vậy tim anh như bị thứ gì đó bóp chặt lại.

Anh lên cười chính mình, đáng vẻ tao nhã xen lẫn điên cuồng dụi thuốc vào trong gạt tàn, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Nói xong ánh mắt anh lại rơi vào người Mộ Thiên Thanh, nhú mày nhìn nhưng môi lại nhếch môi cười lạnh, “Nghe nói... cảnh sát Mộ lấy thẻ cảnh sát ra. Nếu cô muốn tìm cứ nói, cần gì làm vậy?”

Mộ Thiên Thanh nghe anh giễu cợt mình mà tức giận đến run người, thậm chí cô không biết phải trả lời thế nào nữa, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi anh xuất hiện một cách khó hiểu trước mặt mình, giúp đỡ mình lúc khó khăn, cho cô một sự yên bình.

Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh dần dần rơi vào đáy mắt của anh, vẫn là đôi mắt lạnh như băng. Đột nhiên cô cảm thấy rất chua xót, tim như bị kim đâm vào, làm cô đau tới mức không thở nổi!

“Lãnh Tinh Hàn, anh nói cho tôi biết đi mọi chuyện đều là trò chơi của hai người phải không? Anh mới là mặt trời nhỏ của tôi, đúng chứ?” Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nói, đôi mắt ửng đỏ nhìn anh chăm chăm, hai tay nắm chặt lại dường như dùng sức quá nhiều mà vang lên tiếng “răng rắc”.

Sâu trong đáy mắt của anh lóe lên tia sáng lạ thường, sau đó bình tĩnh trở lại, anh cười lạnh rồi nhìn Mộ Thiên Thanh như con thú nhỏ đang phát điên, lạnh lùng nói: “Vấn đề này theo cảnh sát Mộ là việc công hay việc riêng?”

Giọng nói xa cách không hề che giấu sự giễu cợt bên trong, Mộ Thiên Thanh quá quen với giọng điệu này. Trong giới cảnh sát hay trong giới xã hội đen, ai có tiếp xúc qua với cô đều biết cô là người công tư phân minh.

Nhưng lúc này đây cô lại không phân biệt được đâu là công đâu là tư!

Lời nói của Lãnh Tinh Hàn như cây dao chém đứt sợi dây căng thẳng trong đầu cô, cô thét lên rồi giơ chân lao người về phía Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn không né tránh, nhưng tay nhanh chóng bắt lấy cổ chân của cô, đôi mắt trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Xin cảnh sát Mộ tự trọng chút, nếu không tôi sẽ mời cô ra khỏi đây! Nếu cảnh sát Mộ muốn kiểm tra gì thì xin lỗi, tôi có quyền giữ im lặng không nói. Có chuyện gì xin chờ luật sư của tôi liên lạc!”

Đứt lời anh buông Mộ Thiên Thanh ra, hơi dùng thêm sức làm Mộ Thiên Thanh đứng không vững mà lao đảo lùi về sau vài bước mới đứng vững được.

Đôi mắt Mộ Thiên Thanh tràn ngập lửa giận cô nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt này, cứ như không nghe thấy lời anh nói. Sau khi đứng vững thì tiếp tục bước lên đánh một quyền về phía Lãnh Tinh Hàn.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn tối đi, đáng vẻ cô như vậy làm tim anh đau, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra. Chỉ lạnh lùng né tránh mà không đánh trả lại chiêu thức ngày càng sắc bén của cô, ánh mắt hung ác xen lẫn nhăm nhem nhìn cô chằm chằm.

“Lãnh Tinh Hàn, anh nói cho tôi biết đi, mọi thứ đều là giả. Tất cả đều là giả, là giả có phải không?” Mộ Thiên Thanh gào thét, cô không đánh được anh, trong lòng rối loạn không cách nào giải tỏa được. Dần dần đôi mắt cô bị phủ bởi một tầng hơi nước, lúc dừng động tác lại cô vẫn nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh. Cô khàn giọng hỏi: “Có phải mọi chuyện đều là giả không? Anh mới chính là mặt trời nhỏ của tôi, cho dù qua nhiều năm rồi coi như lúc đầu tôi không biết tên anh, nhưng mọi chuyện không phải như vậy. Chứ cho là thực tế không được mơ nhưng... cảm giác sẽ không sai đâu!”

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, nhìn Mộ Thiên Thanh xưa nay luôn kiên cường nhưng giờ lại sụp đổ trong phút chốc, tim của anh chợt đau nhói sau đó anh chỉ có một suy nghĩ là ôm người phụ nữ quật cường này vào trong lòng mình, hung hăng hôn cô... anh cũng muốn hỏi cô, tại sao lại cô chấp với mặt trời nhỏ tới vậy, nhưng...

Anh cười lạnh, tự cười chính mình? Bây giờ cô vẫn còn thích anh sao? Không phải là thích mặt trời nhỏ à?

Lãnh Tinh Hàn, Ung đã trở lại anh chẳng qua chỉ là người thay Ung chăm sóc cô thôi... chỉ đơn giản là vậy!

“Tôi có nói mình là mặt trời nhỏ sao?” Lãnh Tinh Hàn hừ lạnh. “Từ đầu tới cuối chỉ mình cô tự cho mình là đúng!”

Nước mắt của Mộ Thiên Thanh trào ra, chạy dọc xuống khóe môi, mùi vị chua xót lập tức tràn lan trong miệng.

Đúng! Từ đầu tới cuối anh không hề nói mình là mặt trời nhỏ, cho tới giờ cũng không nói!

Mộ Thiên Thanh chớp mắt, khóc hỏi: “Nếu anh không phải mặt trời nhỏ vậy tại sao công ty của anh lại thiết kế ra ‘Tinh Thiên’? Nếu anh không phải mặt trời nhỏ, tại sao lại dẫn tôi đi ăn cơm mặt cười? Nếu anh không phải mặt trời nhỏ tại sao... tại sao lại dẫn tôi tới nông trường nhìn hoa hướng dương? Nếu anh không phải tại sao lại tặng hoa hướng dương cho tôi?”

Câu cuối cùng cô thét lên, rung rung nước mắt nhìn chằm chằm vào Lãnh Tinh Hàn từ đầu tới cuối không có cảm xúc, môi không ngừng run rẩy.

Tim anh bị bóp nghẹt lại, đó giờ anh chăm sóc cô là vì Ung, nhưng lúc Ung xuất hiện cô lại ôm anh nói: “Em muốn đi với anh, giống như lúc còn nhỏ.” Trong khoảnh khắc đó anh đã hiểu thì ra anh luôn tự gạt mình.

Cô là người kiên cường, sớm đi vào lòng anh. Có lẽ là lúc ở Newyork khi ngồi trên xe đạp ôm anh, có lẽ là buổi sáng sớm cô vô tình nhìn thấy anh, hoặc có lẽ sớm hơn một tí lúc cô thay bạn bè đi đòi công bằng ở MG, hoặc cũng có lẽ là sớm hơn nữa.... lúc Ung luôn nói chuyện của mặt trời nhỏ và Tinh Thiên.

“Lãnh Tinh Hàn, sao anh không phải là mặt trời nhỏ? Rõ ràng chính là...” Mộ Thiên Thanh rừ rừ, vừa khóc vừa lẩm bầm, chân của cô mềm nhũn từ từ lui về sau. Trong miệng không ngừng nỉ non, “Anh và lúc nhỏ giấy giống nhau, luôn trầm tĩnh, lúc ở cạnh em mới thể hiện cảm xúc của mình, những chuyện này em đều cảm nhận được.... Rõ ràng là anh, em sao có thể nhận sai được? Em không nhận sai người... sẽ không đâu... chính là anh mà, rõ ràng chính là anh... Ừm...”

Lời nói lẩm bầm của cô đều bị nuốt vào trong miệng Lãnh Tinh Hàn, anh hung hăng giữ chặt Mộ Thiên Thanh, mang theo cơn giận giữ hung hăng tàn sát bừa bãi ở môi cô. Càng điên cuồng xâm nhập vào đùa giỡn trong khoang miệng, ánh mắt thâm trầm của anh lộ ra nỗi đau đớn không cánh nào che giấu được.

Anh không phải là người dễ mất tinh táo, nhưng người phụ nữ này giống như là người mất hồn cứ lẩm bầm mãi, anh không nghe thấy cô nói gì cả, nhưng bây giờ cô không có cách nào suy xét vấn đề được nữa

Càng hôn càng sâu, lưỡi của anh tùy ý xâm chiếm trong khoang miệng cô. Nghe tiếng khóc thút thít gần trong mắt, cô dần trở nên choáng váng...

Trong lúc hai người mê hồn nhau, dường như mọi thứ xung quanh đều tan biến đi, cứ vậy mà dây dưa mà bất lực mà đau khổ. Toàn bộ hình ảnh trong phòng đều rơi vào hai đôi mắt bên ngoài lớp của kính chưa từng đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Tình yêu là con dao hai lưỡi

Edit: Lê Thần Hy

Tiêu Thần và Thượng Quan Mộc đứng bên ngoài nhìn toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong phòng. Một người mỉm cười, mặc dù cười nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh, nụ cười đến lạnh cả xương. Người còn lại thì ánh mắt độc ác đến không tưởng, giống như chỉ cần ai hơi chọc giận anh là anh sẽ dùng ánh mắt tàn độc của mình đâm họ xuống, làm người đó bị tổn thương!

Khi nhìn thấy hai người trong phòng ôm hôn nhau, Tiêu Thần và Thượng Quan Mộc đều không động đậy chỉ đứng bên ngoài nhìn. Không ai động đậy cũng không ai nói câu nào cả, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai người đang ôm hôn nhau.

Mộ Thiên Thanh vẫn run người, nhưng hai tay lại choàng qua ôm Lãnh Tinh Hàn. Kể từ cái đêm cô nhìn thấy mặt trời nhỏ thì mọi bờ đê cực khổ xây đắp hoàn toàn sụp đổ.

Lúc này đây trong đầu cô không có mặt trời nhỏ, không có kí ức ngày xưa chỉ có Lãnh Tinh Hàn!

Lần đầu tiên cô đáp lại nụ hôn của anh, nụ hôn này gần như là thô bạo, cô vừa khóc vừa vuron lưỡi mình ra mà dây dưa với anh. Nước mắt không ngừng rơi xuống mép miệng hòa vào nụ hôn của hai người, lúc này đây họ có khổ sở, có ngọt ngào cũng có chua xót... Nhưng họ đã sớm không phân biệt rõ rồi!

Có lẽ họ đều biết rõ mặc kệ sau này có gì xảy ra, giờ phút này họ chỉ muốn được ở cạnh nhau.

Lãnh Tinh Hàn cảm nhận được Mộ Thiên Thanh đáp lại nụ hôn của mình anh hôn càng điên cuồng hơn. Hùng hăng mút lấy đầu lưỡi của cô, bàn tay áp chặt vào cái ót kéo cô về phía mình.

Mùi máu tanh xen lẫn nước mắt trong khoang miệng, nhưng hai bên không ngừng lại thậm chí mùi máu này còn kích thích họ thêm điên cuồng hôn nhau.

Mộ Thiên Thanh nghẹn ngào hôn Lãnh Tinh Hàn, đôi mắt đỏ ửng của cô phản chiếu lại ánh mắt lạnh lùng và gương mặt như điêu khắc của anh, không biết từ lúc nào mà gương mặt này đã khắc sâu vào lòng cô... Cô chậm rãi nhắm mắt lại, nếu như mọi thứ đều sai thì sao nào?

Anh là mặt trời nhỏ của cô, cảm giác này không hề sai!

Nếu như sai... nếu như anh không phải...

Nước mắt của cô càng rơi nhiều hơn, đôi môi run rẩy vụng về đáp lại anh, giờ phút này cô đột nhiên phát hiện cho dù không đúng thì có sao đâu?

Mặt trời nhỏ... và tình yêu vốn không có gì xung đột nhau!

Nụ hôn của anh từ từ trở nên dịu dàng, không còn bá đạo như lúc đầu thậm chí còn liếc nhìn hai người đứng ngoài cửa.

Lúc Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần tới anh biết rồi, thậm chí chuyện họ đến anh cũng đoán được, nhưng anh không ngờ Mộ Thiên Thanh cũng tới.

Lúc thấy họ đứng ở ngoài anh không cách nào khống chế được tâm trạng của mình nữa, anh chưa biết cảm giác yêu một người là thế nào? Thậm chí lúc biết Ứng chưa chết anh cũng không muốn đi tìm sự thật, xưa nay anh luôn gọi tự chủ, nhưng cũng có lúc anh không thể nào khống chế được chính mình.

Ánh mắt thoáng qua tia tự giễu đồng thời trở nên rét lạnh, trong nháy mắt đôi mắt anh trở nên lạnh như băng.

Anh đột ngột buông Mộ Thiên Thanh ra, ánh mắt bình tĩnh không cảm nghĩ gì mà nhìn cô. Còn cô mở mắt ra, hai mắt ướt đẫm hơi nhếch nhác nhìn ngược lại anh. Đôi mắt nóng bỏng ngấm ngấm chịu đựng, môi của cô bị anh hôn đến sưng đỏ, giờ còn hơi run, gương mặt như vậy giống như là đồ sứ đựng vào sẽ bể, chịu không nổi sự dả kích nào.

“Tìm được cảm giác nào chưa?” Lời nói nhẹ nhàng phun ra mang theo chút giễu cợt.

Mộ Thiên Thanh vốn đã nín khóc nhưng khi nghe giọng điệu giễu cợt của anh thì bắt đầu ươn ướt, cô nhú mày, run rẩy hỏi: “Anh... nói vậy là có ý gì?”

Lãnh Tinh Hàn cười sâu hơn, giọng điệu càng lạnh hơn trước, “Mộ Thiên Thanh, chẳng lẽ cô yêu tôi rồi à?”

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô không có cách nào đáp lại anh, giờ phút này trên mặt anh lại lộ ra vẻ khinh thường.

Rõ ràng anh vừa mới hôn cô dịu dàng như vậy, nhưng giờ đây lại ghét bỏ cô như một đôi giày cũ...

Cô yêu anh sao?

Cảm giác khó chịu vừa rồi là đã yêu anh à?

Tại sao khi cô thấy ánh mắt giễu cợt của anh thì lại khó thở tới vậy?

Mắt cô đã sớm ươn ướt, cô run rẩy nói: “Nếu như... Nếu tôi nói đúng thì sao?”

Cô cẩn thận hỏi, thậm chí giọng điệu pha lẫn chút tự ti, cô thừa nhận mình đã yêu người đàn ông này. Coi như lúc đầu cô cho rằng anh là mặt trời nhỏ, cứ cho là cảm giác của cô không sai... nhưng nguyên nhân chính là cô đã yêu anh, không phải là mặt trời nhỏ mà chính là anh!

Nhìn dáng vẻ của cô mà tim anh như bị bóp nghẹt lại, nhưng trong lòng có đau tới đâu thì gương mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ. Vẫn trung ra cái dáng vẻ lạnh nhạt như ngày thường, mắt ung hơi xéch lên, lạnh lùng nói: “Nhưng thật đáng tiếc, tôi không yêu cô!”

Một câu của anh làm cô thở không nổi, cảm giác nghẹn ngào mắc kẹt ngay cổ họng, làm cô không nói được gì.

“Mộ Thiên Thanh, lúc đầu tôi đối xử tốt với cô là vì Tiêu Thần nhờ tôi làm vậy. Nếu không phải cậu ấy nhờ tôi, với thân vậy của cô căn bản không có khả năng bước vào cuộc sống của tôi!” Giọng nói lạnh băng pha lẫn giễu cợt, ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn thẳng vào đôi mắt có làn mi đang run rẩy. Giọng nói lạnh lùng vang lên tiếp: “Dẫn cô đi ngắm hoa hướng dương, dẫn cô đi ăn cơm mềm cười... tất cả đều từng là nguyện vọng của Tiêu Thần, cậu ấy vì tôi mà chết, tôi phải giúp cậu ấy hoàn thành tâm nguyện!”

“Nói với cô mấy câu kia chỉ là muốn cô quên đi quá khứ, đối mặt với cuộc sống hiện tại. Tôi nghĩ Tiêu Thần cũng có suy nghĩ như vậy, cậu ấy không muốn cả đời này Tình Thiên của mình sẽ sống trong quá khứ!”

Tay của cô nắm chặt góc áo, cô sợ nghe thêm mấy câu nữa của anh thì mình sẽ chống đỡ không nổi. Cô tự nói với mình, không muốn nghe, đi thôi, cho dù lúc này có hèn mọn, có nhếch nhác cỡ nào cũng nên đi rồi.

Nhưng chân cô lại như đúc bằng chì, không thể nào nhúc nhích được!

Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng, đôi mắt mờ mịt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cho dù không thấy rõ nhưng vẫn gắt gao theo dõi anh!

“Nếu vậy... thì sau đó... tại sao anh lại đối tốt với tôi?” Mộ Thiên Thanh run giọng hỏi, “Ặc... hoa hướng dương cho tôi... ở Newyork còn đối xử tốt với tôi!”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ đối xử tốt với cô, ngoại trừ giúp Tiêu Thần ra!” Lãnh Tĩnh Hàn ngắt lời của cô, cười lạnh nói tiếp: “Mọi chuyện sau đó là tôi nghĩ ngờ Tiêu Thần chưa chết, cho nên mới có ý đối xử tốt với cô để ép cậu ấy phải ra gặp mặt tôi!”

“Không phải vậy...”

Tiếng gào thét vang lên trong căn phòng làm việc to lớn, Mộ Thiên Thanh gần như là phát điên, căm tức nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cắn răng quát lớn: “Anh gạt tôi, gạt tôi có phải không?”

“Gạt cô?” Lãnh Tĩnh Hàn cười giễu cợt, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Cô không đoán được à? Chẳng phải cô cũng nghi ngờ, tại sao người đã đi nhiều năm vậy rồi mà lại đột ngột xuất hiện? Không phải cô cũng cảm thấy tôi dùng cô để ép Tiêu Thần xuất hiện sao? Sáng hôm nay cô hẹn tôi chẳng phải là muốn chứng thật suy đoán của mình à?”

Từng câu của anh càng ngày càng đậm mùi chế giễu, cùng đồng thời như mũi dao đâm thẳng vào tim cô. Sắc mặt cô dần trở nên tái nhợt đi, môi run rẩy không nói nên lời.

“Vậy ‘Tình Thiên’ thì sao? Nếu anh không phải là mặt trời nhỏ vậy tại sao lại bảo Y-crytal thiết kế ‘Tình Thiên’?” Trong mắt Mộ Thiên Thanh lóe lên một tia hy vọng xa vời, giờ đây cô như chìm vào biển cả. Trước mắt chỉ còn một cái bè gỗ này, nếu như nó cũng không có thì cô sẽ như rơi vào hầm băng.

Lãnh Tĩnh Hàn cười lạnh nói: “Nếu tôi đã biết chuyện của Tình Thiên và mặt trời nhỏ, vậy cô cho rằng... tôi không biết ‘Tình Thiên’ sao?”

Từng giọt nước mắt như những viên trân châu rơi xuống, Mộ Thiên Thanh lấy tay ôm ngực mình, cô hơi khom lưng lặng lẽ khóc, hơi thở dần trở nên nặng nề.

Lãnh Tĩnh Hàn nhíu mày, tay nắm chặt lại, đè nén ý nghĩ muốn đi lên đỡ cô dậy. Anh đi tới bàn làm việc của mình, giọng nói lạnh lùng không cảm xúc: “Nếu cảnh sát Mộ không còn chuyện gì để hỏi thì có thể đi được rồi. Tôi nể mặt Tiêu Thần, nên không muốn để bảo vệ đuổi cô đi đâu!”

Lời còn chưa dứt thì Mộ Thiên Thanh đột ngột xoay người chạy thẳng ra ngoài. Cô mở cửa còn chưa kịp nhìn thì đã chạy thẳng xuống lầu, lúc lướt qua Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần cô cũng không nhìn họ, lúc đó cô chỉ có một suy nghĩ là muốn trốn đi, tới một nơi không ai tìm được.

Tầm mắt của Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần nhìn theo bóng dáng của cô, bọn họ này giờ không hề nhúc nhích. Họ không biết hai người đã nói gì trong phòng, cũng không biết tại sao Mộ Thiên Thanh lại xúc động tới vậy.

Lúc Mộ Thiên Thanh chạy vào khúc quẹo thì Thượng Quan Mộc xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Lãnh Tĩnh Hàn rồi chạy theo Mộ Thiên Thanh...

Tiêu Thần không nhúc nhích, nụ cười nhạt của anh giờ đây trở nên hung ác và nham hiểm. Anh không quay đầu lại nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, chỉ nhìn hành lang

trống trải, còn hơi nghe được bước chân của Thượng Quan Mộc đuổi theo Mộ Thiên Thanh.

Tiêu Thần hơi rũ mắt, che giấu cảm giác mất mát và đau đớn trong lòng mình. Tim của anh dường như sụp đổ khi thấy Mộ Thiên Thanh chạy đi, cả người giống như bị dây thừng trói lại.

Thiên Thanh, anh phải làm gì để vào được tim em?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 82: Quan hệ rồi ren.

Edit: Lệ Thần Hy

Nụ cười nhạo dãn càng lan tỏa trên gương mặt của Tiêu Thần, anh và Thượng Quan Mộc gặp nhau tại bãi đỗ xe. Anh tới đây gặp mặt với thân phận chính thức của mình, còn Thượng Quan Mộc tại sao cũng tới đây?

Lúc anh rời khỏi cục cảnh sát Thượng Quan Mộc cũng mới về. Hai người đứng đối diện nhau, cả người toát lên sát khí hai bên đều cảm nhận được. Thượng Quan Mộc là người có quyết đoán, nhưng lòng cũng sâu hơn người khác với lại còn là người có gia thế. Nhưng lại có thể chờ một người phụ nữ trong nhiều năm, không phải ai cũng có thể làm được!

Nếu người này không quá si tình, thì chính là người có tính chinh phục quá mạnh mẽ.

Nhưng mặc kệ anh ta là loại nào...

Trong mắt Tiêu Thần lóe lên tia tàn bạo. Thiên Thanh là của anh, nếu cần anh sẽ hủy hoại cô, để không ai có được cô cả!

Tiêu Thần từ từ xoay người lại, rồi đi vào phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, nỗi bi thương trong đáy mắt đã sớm bị sự bình tĩnh và lạnh lùng thay thế. Có một số việc... cần phải hoàn trả lại, có lẽ bắt đầu từ tai nạn xe lần đó giữa anh và Dạ đã không còn như hồi xưa.

Thượng Quan Mộc đuổi theo Mộ Thiên Thanh ra tới ngoài, hai người điên cuồng chạy đuổi trong cầu thang bộ ở tòa nhà cao tầng, cả hai người đều là cảnh sát nổi trội trong mấy năm gần đây, cảnh rượt bắt của hai người gần giống như là liều mạng tới nơi.

Mộ Thiên Thanh vô cùng đau khổ, lại thêm phía sau có người đuổi theo mình. Bây giờ cô không muốn người khác thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô, vì vậy mới bỏ chạy mặc kệ người đuổi theo mình là ai!

Cô vừa khóc vừa chạy, có khi chưa kịp tới khúc quẹo thì tay đã nắm lên thanh vịn trực tiếp nhảy xuống tầng dưới.

Thượng Quan Mộc nhíu chặt mày lại, lúc đầu anh chỉ đuổi theo cô. Nhưng thấy Mộ Thiên Thanh càng ngày càng muốn liều mạng chạy trốn thì anh không bình tĩnh nữa, trực tiếp nắm tay vịn cầu thang mà nhảy xuống, chân anh vốn dài hơn cô, cộng thêm quyết tâm muốn đuổi kịp Mộ Thiên Thanh, nên chỉ vài ba bậc cầu thang anh đã gần như đuổi kịp cô...

Mộ Thiên Thanh chạy không ngừng, cô đang hành động theo bản năng. Sau đó là vịn tay cầu thang nhảy xuống, hành động liên tiếp càng lưu loát, nhưng không ai ngờ rằng lúc này đây tim cô đang rất đau khổ.

Đột nhiên lúc cô phóng qua cầu thang kế tiếp lại bị trượt tay, trực giác làm chân cô mềm nhũn ra. Lúc đang đứng không vững chuẩn bị rơi xuống, thì nghe thấy có tiếng chân truyền tới, lúc cô không biết tình hình ra sao thì Thượng Quan Mộc đã đuổi tới...

“Thiên Thanh!” Thượng Quan Mộc hoảng sợ nhìn Mộ Thiên Thanh đứng không vững, gương mặt anh trở nên nghiêm trọng đi, đầu óc không kịp nghĩ nhiều thì đôi chân thon dài đã lấy đà đạp thẳng lên tay vịn cầu thang, sau đó nhảy lên đón lấy cả người Mộ Thiên Thanh đang rơi xuống.

“Á” tiếng kêu rên đau đớn quanh quẩn trong thang lầu, rồi cuối cùng là tiếng ‘ầm’ vang lên, cuối cùng trở nên im lặng.

Thượng Quan Mộc nhíu mày, anh vì bảo vệ Mộ Thiên Thanh mà lúc rơi xuống gần như đã dồn toàn bộ trọng lực về phía mình. Lúc lăn xuống cầu thang cộng thêm cầu thang có độ dốc cao vì vậy động lực lại lớn, anh không chịu nổi. Đứng vào thời điểm nguy cấp, anh đã tính toán động lực và khoảng cách, điều khiển người va vào tường.

Thượng Quan Mộc nhíu mày càng chặt hơn trước, gương mặt hiện lên vẻ đau đớn. Lúc anh đụng vào tường không có kêu rên đau đớn.

Mộ Thiên Thanh đã ngất đi, không biết là vì đau khổ quá mức hay là bị thương. Thượng Quan Mộc nhìn người nằm trong lòng mình, gương mặt bần cộng thêm nước mắt lem lốch nhìn cô vô cùng nhếch nhác. Anh nhìn dáng vẻ của cô vừa sốt ruột lại vừa đau lòng, còn có cả tức giận.

Cô là bạn gái anh, nhưng sao có thể hôn người đàn ông khác. Anh còn chưa có hôn cô đó!

Trước giờ anh luôn dè dặt, sợ mình đi nhanh quá cô sẽ sợ. Cô không để gì đồng ý quen anh, nhưng cô lại tiếp tục tổn thương anh!

Thượng Quan Mộc tức giận, trong con người mơ hồ toát lên lửa giận, đồng thời cũng nhếch môi cười tự giễu.

Anh tức giận Mộ Thiên Thanh, càng tức giận chính mình hơn. Giận chính mình quá hèn hạ!

Mặc kệ Thượng Quan Mộc có thân phận gì?

Mặc kệ trong nhà anh còn lại mình anh, địa vị của anh muốn người phụ nữ nào cũng có!

Nhưng tại sao anh lại cứ muốn người phụ nữ đáng ghét này vậy?

Kiếp trước anh thiếu nợ cô sao? Biết rõ cô không thích anh, nhưng chỉ cần cô đồng ý ở cạnh anh thì anh cũng đồng ý...

Thượng Quan Mộc nhắm mắt lại, che giấu nỗi bí ai và tự giễu trong mắt mình. Sau đó từ từ mở mắt ra, âm thầm hít vào rồi ném đầu mà đứng lên. Tiếp theo anh ôm ngang cô đang hôn mê từ từ đi xuống dưới.

Hai người vừa chạy vừa rượt từ tầng bảy mười tới tầng bốn.

Thượng Quan Mộc đi thẳng tới bãi đỗ xe, nhẹ nhàng đặt Mộ Thiên Thanh vào ghế sau. Lúc ngã nhào xuống anh đã che chở cô trong lòng mình, theo kinh nghiệm của anh cô sẽ không bị thương nặng gì, nhưng cô hôn mê anh nhất định phải đưa cô vào bệnh viện.

Thượng Quan Mộc ngồi vào chỗ lái xe, lúc này chỉ hơi động một tí là sau lưng đã truyền tới cảm giác đau nhức, trong nháy mắt trán anh đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Anh cắn răng nhịn xuống, sau đó lái xe đi khỏi tập đoàn Thiên Lâm, xe của anh vừa mới vào làn đường thì lại thấy trên đường đang kẹt xe, anh nhủ mảy may nhìn.

Giờ đúng lúc tan tầm, anh tới tập đoàn Thiên Lâm là để chứng minh chuyện “bàn bạc” giữa Lãnh Tinh Hàn và ngân hàng Trung Hoa, mẹ có buổi hội nghị không thể đến được. Mấy chuyện này hồi trước anh cũng từng giúp qua, nhưng không ngờ lại gặp Thiên Thanh ở đây.

Thượng Quan Mộc vừa nghĩ vừa liếc nhìn Mộ Thiên Thanh đang hôn mê qua kính chiếu hậu, ánh mắt anh trở nên sa sầm lại.

Hôm nay lúc anh về thấy dáng vẻ của cô thì đã sốt ruột rồi, gặp thêm vài chuyện linh tinh, anh cũng không nổi giận. Lúc người huấn luyện trở về lại bị anh nể cho một trận.

Lúc ra khỏi phòng họp anh đi thẳng tới phòng làm việc tìm Kili, Kili nói sơ lại tình hình lúc đó cho anh nghe, anh nhớ lại chuyện xưa, không ngờ mọi chuyện là vậy. Anh luôn sợ hãi Lãnh Tinh Hàn là mặt trời nhỏ của cô, nhưng bây giờ người đó lại chính là Tiêu Thần!

Giương mặt Thượng Quan Mộc bao trùm nỗi lo âu, sau khi anh nghe Kili nói xong thì vội chạy tới tập đoàn Thiên Lâm, lúc đó anh không biết sau lại có cảm giác Thiên Thanh sẽ chạy tới đây, đúng thật là cô chạy tới chỗ đó!

Chẳng lẽ cô cũng phát hiện mình nhận sai Lãnh Tinh Hàn và người trong trí nhớ của mình sao? Hay là...

Thượng Quan Mộc nheo mắt lại. Người trong trí nhớ của cô không quan hệ gì cả, hay cô đã yêu Lãnh Tinh Hàn rồi!

Ở bãi đỗ xe anh ngoài ý muốn gặp Tiêu Thần, nhưng suy đi nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý. Người đàn ông kia cười nhạt chào hỏi anh, rõ ràng là ra vẻ ưu nhã, nhưng ai lại thấy trên người đàn ông đó toát lên vẻ hung bạo và lạnh lùng, cộng thêm đôi mắt khát máu khác xa hoàn toàn với Lãnh Tinh Hàn, nhưng con giận của anh ta chỉ thoáng qua trong nháy mắt...

Xe trên đường ngày càng chen chúc nhau, Thượng Quan Mộc đã mất đi sự tỉnh táo thường ngày, nhìn dòng xe cộ nối đuôi nhau dài loằng ngoằng đột nhiên anh hơi bức bối. Con đường sau lưng ngày càng nặng, anh quay đầu nhìn Mộ Thiên Thanh, tức giận muốn bóp chết người phụ nữ này.

Cô đúng là có bản lĩnh, hấp dẫn tới mấy người đàn ông. Ai nấy đều là người không dễ đụng vào!

Hừ, đừng để anh nắm được đuôi, nếu không anh sẽ không bỏ qua đâu!

Con người của Thượng Quan Mộc giống như nảy lên một tia ác độc, sau đó anh thu lại tâm mắt mình, thuận tay thò ra ghế sau lấy cái đèn báo hiệu lên. Rồi đặt lên mũi xe, sau đó mở còi báo động rồi chen vào làn xe đang kẹt...

“Ồ ồ ồ ồ...” tiếng còi báo động vang lên làm đường trở nên hỗn loạn, nhưng Thượng Quan Mộc lại vô cùng bình tĩnh gần như là quên đi hành vi vừa làm của mình, cũng quên đi Mộ Thiên Thanh không thích người công tử bất phân. Anh mặc kệ đèn xanh đỏ, chạy thẳng nhanh tới bệnh viện...

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lâm ở tầng cao nhất.

Lãnh Tinh Hàn lấy một chai rượu ra, lấy thêm mấy cục nước đá trong tủ lạnh nhỏ. Sau đó rót ra hai ly, lạnh nhạt đưa cho Tiêu Thần một ly, sau đó nâng ly ra dấu rồi từ từ ngồi xuống.

Tiêu Thần nở nụ cười mờ ám mang theo vẻ cuồng nịnh. Anh ngược đầu uống cạn ly rượu trong tay, hương vị đọng trong khóe miệng sau đó mới nuốt xuống.

“Chai rượu này cậu mang về à?” Dáng vẻ nghi ngờ nhưng lại lộ ra vẻ ngang tàng phóng túng.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn trả lời lại, ánh mắt sâu xa nhìn cái ly trong tay mình. Chút lỏng và nước đá dưới ánh đèn khúc xạ lại, nhìn rất đẹp. Anh hơi nhếch môi, lạnh nhạt nói: “Mình từng hy vọng xa vời... cậu sẽ uống hết chai rượu này với mình.”

Tiêu Thần nhướn mắt, đưa ly rượu cho Lãnh Tinh Hàn rót thêm. Hai người đồng thời nhớ lại chuyện lúc xưa, tuổi trẻ tùy ý cuồng nhiệt, ngồi sánh vai nhau trên bờ biển mà uống rượu, lên kế hoạch cho tương lai nói chuyện đã qua...

Chuyện xưa của “mặt trời nhỏ và Tinh Thiên”

Thời khắc đó rất vui vẻ, họ cảm thấy đời này chỉ cần có anh em này thì không có khó khăn nào không thể vượt qua!

Thứ duy nhất không thể, chính là phụ nữ!

Anh hỏi: Liệu chúng ta có yêu cùng một người không?

Dạ trả lời: Sẽ không!

Anh hỏi: Tuy tính tình chúng ta không giống nhau, nhưng chúng ta thích đồ gì hay hành động đều giống nhau cả. Yêu cùng một người.. là chuyện vô cùng bình thường!

Dạ trả lời: Đồ của cậu mình sẽ không tranh đâu!

Đến giờ anh còn nhớ rõ, giọng nói lạnh nhạt bị gió biển về đêm nhẹ nhàng thổi đi không còn. Có khi anh sẽ im lặng giống như buổi đêm, làm cho người khác không có cảm giác gì.

Lúc anh hỏi, giống như nói: Dạ, chuyện tình cảm không nói trước được!

Dạ vẫn trả lời lại: Nhưng mình có thể không chế chính mình!

Anh lại hỏi tiếp: Nếu mình yêu người phụ nữ của cậu, cậu cũng rất yêu cô ấy. Muốn dùng cả đời này chăm sóc cô ấy thì sao?

Giọng điệu của anh lúc đó giống như bức bách Dạ vậy.

Cứ thấy dáng vẻ lạnh nhạt của cậu ấy là lòng anh như bị tảng đá lớn đè lại, làm anh không thở nổi. Có lẽ có một số chuyện đã thay đổi, nhưng chỉ có một chuyện không đổi là Dạ khó có thể mở rộng lòng mình ra.

Người như vậy đối với chuyện tình cảm sẽ tuyệt tình đến mức làm cho người ta giận ngất trời, hoặc làm... sẽ chung tình tới mức ai cũng không cướp đi được người anh yêu!

Anh nổi giận, vung một quyền tới nhưng Dạ lại tránh được. Bọn họ hay làm vậy, ai cũng không ngu ngốc đứng để cho đối phương đánh, “Cậu không muốn tranh sao?”

Dạ cười, cậu ấy ít khi cười. Bình thường cười cũng không thật lòng, lúc này anh cười nhưng ánh mắt lại rơi vào gương mặt của anh. Ánh mắt bình tĩnh nhưng lại làm cho anh rung động.

“Ừ, mình không biết cảm giác yêu một người là thế nào. Nhưng nếu cậu yêu người đó thì nhất định sẽ mong muốn cô ấy vui, vì cô ấy vui cậu sẽ vui. Nếu cô ấy không vui cậu cũng không vui!” Lời của Dạ vẫn lạnh nhạt như cũ, “Nếu cô ấy ở cạnh mình mà không vui, nhưng bên cạnh cậu lại vui vậy mình tại sao phải dây dưa? Nếu mình yêu cô ấy thì chỉ muốn đơn thuần yêu, không muốn ép buộc cô ấy yêu mình... Chỉ đơn giản vậy thôi!”

Tìm Tiêu Thần đột nhiên trở nên như bị bóp nghẹt, tay cầm ly rượu bỗng chốc dùng sức hơn.

Nếu mình yêu cô ấy thì chỉ muốn đơn thuần yêu, không muốn ép buộc cô ấy yêu mình... Chỉ đơn giản vậy thôi!

Dạ, đến giờ... cậu vẫn luôn nghĩ vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chương 83: Câu đố về Dạ

Edit: Lê Thần Hy

“Thượng Quan, cô ấy bị đả kích quá mức nên mới ngắt đi thôi.” Bác sĩ Vương vừa nói vừa lo lắng nhìn Thượng Quan Mộc, “Còn cậu thì sao?”

Bác sĩ Vương nhíu mày nhìn đáng vẻ kiên quyết của Thượng Quan Mộc, trên người cậu có nhiều chỗ bầm tím, bị thương nhiều nhất là ở sau lưng, cột sống cũng có vài vết rạn nhỏ. Vào lần hành động hai năm trước trên người anh đã lưu lại vết thương cũ, lần này còn bị chấn thương nặng dẫn tới vết thương cũ bị nứt...

“Chú Vương, cháu không sao!” Thượng Quan Mộc lạnh nhạt nói, anh nhíu mày nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó đi theo bác sĩ Vương ra ngoài.

Vừa mới trở về phòng bệnh thì điện thoại của anh reo lên, Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh mê mải đang được truyền nước biển rồi mới xoay người đi ra ngoài ban công nhận điện thoại, “Mẹ!”

“Con không tới Thiên Lâm sao?” Trong điện thoại vang lên tiếng nghi ngờ của Trì Uyển Như.

Tầm mắt của Thượng Quan Mộc rơi xuống khoảng sân trong bệnh viện, nhẹ nhàng đáp lại: “Chưa kịp gặp Lãnh thiếu thì trong cục có chuyện, con phải đi gấp.”

Trì Uyển Như xụ mặt: “Không phải con nói hôm nay có thể đi sao?”

Thượng Quan Mộc không nói gì, nhưng trên mặt lại thoáng qua nét ưu thương. Im lặng một lát anh thu hồi tầm mắt mình lại, lạnh nhạt trả lời: “Con sẽ tìm anh ta sau!”

Dứt lời Thượng Quan Mộc lập tức cúp điện thoại, anh xoay người vào phòng bệnh. Nhìn thấy Mộ Thiên Thanh nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng thêm.

Anh đi vào toilet nhúng ướt khăn, sau đó ngồi xuống cạnh giường nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn đọng lại trên mặt cho cô, nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt mình, anh lầm bầm nói: “Anh không biết bắt đầu lúc nào, nhưng anh sẽ không thua ở trận cuối cùng... Em có hiểu không, Thiên Thanh?”

Lời nói nhẹ nhàng nhưng lại chứa đầy nặng nề, Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh thật sâu, sau đó mới thu lại ánh mắt cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Alo, Sếp Mộc hả?” Trong điện thoại vang lên tiếng ngạc nhiên của Thẩm Duyệt Nhiên.

“Ừ!” Thượng Quan Mộc trả lời lại, “Thiên Thanh hơi khó chịu, bây giờ đang nằm trong bệnh viện. Tôi có việc cần phải xử lý, để cô ấy ở bệnh viện một mình tôi không yên tâm lắm!”

“Sao? Thiên Thanh đang ở bệnh viện hả?” Giọng điệu của Thẩm Duyệt Nhiên đầy kinh ngạc, lời nói cũng trở nên to hơn: “Cô ấy đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Thư Khang!”

“Tôi cũng đang ở đây!” Thẩm Duyệt Nhiên nói xong thì im lặng một lúc, sau đó vội vàng hỏi: “Hai người đang ở phòng bệnh số mấy, tôi đến ngay!”

Thượng Quan Mộc nói số phòng bệnh, không lâu sau Thẩm Duyệt Nhiên đã chạy tới. Thượng Quan Mộc thấy cô đứng ngoài cửa mới rùng rợn hỏi: “Tôi thăm bệnh hả?”

Gương mặt của Thẩm Duyệt Nhiên trở nên đỏ ửng, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, cô vội vàng gạt đầu che giấu tâm trạng rối bời của mình, sau đó mới hỏi: “Thiên Thanh sao vậy?”

Thượng Quan Mộc chỉ thờ dãi rồi lắc đầu: “Đợi cô ấy dậy rồi... cô hỏi cô ấy đi!”

“Hả?” Thẩm Duyệt Nhiên hỏi lại, cảm nhận được cả phòng tràn ngập cơn giận của ai đó. Lúc Thượng Quan Mộc rời đi, cô thấy trong mắt anh có nỗi bi thương rõ ràng.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải lúc từ Mỹ trở về mọi chuyện đều tốt đẹp sao?

Thẩm Duyệt Nhiên nghĩ không ra nguyên nhân, đành nhún vai đi tới giường bệnh ngồi xuống. Thấy Mộ Thiên Thanh nhíu mày mới bấu môi lầm bầm nói: “Thiên Thanh muốn đòi không ngờ đột nhiên giờ lại ngã xuống... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Chẳng phải lúc sáng vẫn còn tốt sao?”

Trên tầng cao nhất ở tập đoàn Thiên Lâm, trong phòng làm việc của tổng giám đốc tràn ngập cảm giác cô tịch. Ánh mặt trời cũng dần ngã về chiều tây rồi biến mất, bầu trời vốn trong xanh giờ đây bị nhuộm bởi một màu đen huyền, các ánh đèn thành thị bắt đầu được bật lên, không khí vào đêm tĩnh mịch vậy làm lòng người có chút mê loạn.

Hai tay Lãnh Tĩnh Hân dúi vào túi quần, đèn ở phòng làm việc vẫn chưa được bật lên. Lúc Tiêu Thần đi anh vẫn đứng vậy tới giờ, chai rượu đặt trên bàn

trà cuối cùng vẫn không được uống cạn. Hai chiếc ly lặng lẽ được để trên bàn, đá bên trong đã sớm tan hết, làm cho màu của rượu càng nhạt thêm. Giống như tình cảm của anh và Tiêu Thần, vốn rất nồng đậm, lại đột nhiên trở nên nhạt nhòa, nhưng hương vị vẫn mạnh như cũ, chỉ có điều thứ vị mạnh này không phải là sự chân thành với nhau trong quá khứ mà là sự tranh đoạt!

Tiêu Thần đi đã được một lúc lâu, chuyện hôm nay anh không cần xen vào. Nhưng anh vẫn đưa “Tình Thiên” qua đó, cậu ấy tới đây cũng là lẽ thường tình.

Lòng người luôn mâu thuẫn với nhau, có một số việc không cần nói rõ nhưng vẫn cố chấp đi làm.

Ừng, chẳng lẽ cậu muốn tổn thương Tình Thiên mới thỏa mãn sao?

Vốn dĩ cậu chỉ muốn coi mình có thích Tình Thiên của cậu không mà thôi!

Lãnh Tinh Hàn từ từ thu lại tầm mắt của mình, rũ mắt lấy một vật từ túi quần ra. Vật đó phản chiếu qua tấm của thủy tinh, là một món trang sức hình mặt trời nhỏ.

Lãnh Tinh Hàn đứng lẳng lặng nhìn một lúc lâu, sau đó mới mấp máy môi lẩm bẩm nói: “Nếu em khỏe mạnh thì chính là Thiên Thanh. . . Hôm nay em không phải là Tình Thiên. . . đơn giản vì em không khỏe mạnh!”

Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, trong cuộc sống không chỉ đơn thuần là có tình yêu mà còn có trách nhiệm, và còn có chút tranh đoạt chiếm giữ.

Anh đã từng cho rằng Tình Thiên là quan trọng nhất với mặt trời nhỏ, nhưng hôm nay. . . anh đã thấy sai rồi, trước kia anh chỉ cho rằng không có nhiều thứ ràng buộc lại!

Âm thanh của điện thoại nội bộ đột ngột vang lên một tiếng “ding” làm Lãnh Tinh Hàn nhú mày, anh nhét sợi dây chuyền vào túi rồi mới xoay người đi tới bàn làm việc nhấn nút nghe.

“Tổng giám đốc, ngài Thượng Quan Mộc tới tìm ngài!”

“Cho anh ta lên đi!”

Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói một câu rồi cúp điện thoại. Anh không về là đang chờ anh ta.

Hôm nay anh hẹn gặp Trì Uyển Như còn yêu cầu hôm nay chứ không phải lúc khác. Có một số việc Trì Uyển Như đang cố gắng chống chọi, bà ta hiểu rõ hơn ai hết, nếu như Thiên Lân tiếp tục rút tiền ra khỏi Trung Hoa thì bà ta sẽ rơi vào cục diện thế nào.

Lúc đó nhất định Trì Uyển Như sẽ phát điên, nhưng hành trình hôm nay Trì Uyển Như không thể gặp anh được, vì vậy dưới tình hình này chỉ đành nhờ Thượng Quan Mộc.

Đưa Tình Thiên cho Ừng, Ừng nhất định sẽ tới cục cảnh sát tìm Mộ Thiên Thanh. Anh không biết Mộ Thiên Thanh sẽ có phản ứng thế nào, có lẽ sẽ ngạc nhiên hoặc vui mừng bất ngờ, hoặc là vô cùng tức giận. . .

Anh cũng nghĩ tới nhiều phản ứng khi Mộ Thiên Thanh xuất hiện, nhưng lại không nghĩ tới cô sẽ bị thương tới vậy!

Trong mặt anh lóe lên tia tự giễu, Lãnh Tinh Hàn rút điều thuốc ra, tiếng bật lửa vang lên sau đó là đốm đỏ cháy lên trong màn đêm khuya.

Mọi chuyện hôm nay đều nằm trong dự tính của anh, tặng đồ, hẹn gặp Trì Uyển Như. . . Anh muốn Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần chạm mặt nhau!

Lãnh Tinh Hàn hít vào một hơi, sau đó phả ra một làn khói mờ. Đôi mắt Ừng sâu không thấy đáy, giống như ao tù dường như muốn chiếm đoạt mọi bóng đêm xung quanh.

Nhưng anh không nghĩ tới Mộ Thiên Thanh lại xúc động tới vậy. Còn anh lúc thấy cô gần như tuyệt vọng thì mặc kệ mà ôm cô vào lòng.

Anh không sợ Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần nhìn thấy, có lẽ lúc đó anh còn khiêu khích bọn họ nữa. . .

Lãnh Tinh Hàn cười tự giễu, có một số việc mình không thể không chế được!

Anh ngược mặt lên thì thấy bóng dáng của Thượng Quan Mộc đang đi vào, đèn ở hành lang chiếu sáng đủ rõ, hai người liếc nhìn lẫn nhau qua cửa thủy tinh.

Thượng Quan Mộc nhìn bóng đen tĩnh mịch bao quanh Lãnh Tinh Hàn, đột nhiên anh cảm thấy mình sai rồi. . . buổi chiều lúc anh nhìn thấy Tiêu Thần cứ cho rằng người đàn ông đó che giấu nguy hiểm còn sâu người này, nhưng giờ nhìn lại hóa ra anh đã sai!

Lúc này anh mới hiểu ra, người đàn ông này muốn nhìn được cảm xúc của anh là vô cùng khó. Nếu mình muốn nhưng anh ta không muốn thì làm gì cũng vô dụng.

Thượng Quan Mộc thu hồi tầm mắt rồi đẩy cửa đi vào, hai người đàn ông đứng đối diện nhau, bọn họ không ở chung một lĩnh vực nhưng lại có xung đột lớn chính là Mộ Thiên Thanh.

“Lãnh thiếu hôm nay muốn gặp tôi... xin hỏi có chuyện gì?” Thượng Quan Mộc ngồi xuống rồi bình tĩnh hỏi, giờ đây nét mặt của anh không nghiêm nghị và nổi giận như lúc ở cục cảnh sát.

“Tôi tìm mẹ anh!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói rồi dụi điều thuốc vô gạt tàn, anh không có mở đèn trong phòng làm việc. Chỉ có ánh đèn ngoài hành lang dội vô qua cửa thủy tinh.

“Lãnh thiếu tự gọi điện thoại hẹn gặp vào hôm nay, lúc này còn chưa chịu về. Chẳng lẽ không phải đang đợi tôi à?” Giọng của Thượng Quan Mộc hơi thách thức anh, hai người đều là người thông minh. Tuy rằng anh không rõ hành động hôm nay của Lãnh Tinh Hàn là có ý gì, nhưng anh lại hiểu được người hôm nay Lãnh Tinh Hàn muốn gặp không phải mẹ anh mà là anh.

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cười nhẹ như có như không, cộng thêm ánh sáng lúc này nhìn anh hơi có chút tàn ác, “Thiên Thanh có khỏe không?”

Nghe tới Mộ Thiên Thanh là sắc mặt của Thượng Quan Mộc trầm xuống liền, nhưng chỉ hơi thoáng qua rồi biến mất nhanh chóng: “Với năng lực của Lãnh thiếu.. chẳng lẽ còn chưa biết sao?”

Thư Khang là bệnh viện thuộc tập đoàn Thiên Lâm, anh đưa Thiên Thanh tới Thư Khang một là vì nó là bệnh viện tốt nhất mà còn gần tập đoàn Thiên Lâm, hai là ở đó có chú Vương, có chú ấy kiểm tra anh khá là yên tâm.

Mất ung của Lãnh Tinh Hàn nheo lại, con ngươi đen như mực dường như hiểu thêm vài phần.

“Lãnh thiếu có gì xin nói thẳng!” Thượng Quan Mộc dựa lưng vào ghế, lông mi hơi run run.

Không khí trong phòng làm việc đột nhiên trở nên khó chịu, Lãnh Tinh Hàn không mở miệng, Thượng Quan Mộc cũng không. Hai người nhìn đối phương, có một số chuyện không nói nhưng mọi người đều ngầm hiểu.

Lúc Thượng Quan Mộc rời khỏi tập đoàn Thiên Lâm cũng đã mười giờ, anh lại xe chạy thẳng tới bệnh viện Tư Khang. Suốt cả quãng đường đều vượt lên xe khác.

Thượng Quan Mộc nhớ lại lời của Lãnh Tinh Hàn mà nhúm mày, người đàn ông này... càng ngày anh càng nhìn không thấu.

Đôi mắt sâu thẳm của Thượng Quan Mộc nhìn chằm chằm về phía trước, mới vừa đỗ xe vào bệnh viện thì điện thoại reo. Anh ngừng xe lại nhận điện thoại...

“Mười hai giờ khuya. Gặp nhau ở chỗ cũ!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 84: Mỗi người một ngã!

Edit: Lê Thần Hy

Thượng Quan Mộc nhúm mày, lạnh lùng hỏi: “Cứ vậy mà gặp nhau sao?”

“Ừ!” Giọng nói bên kia vắng lạnh lẽo như cũ.

“Vậy tôi không đi!” Tâm trạng của Thượng Quan Mộc khôn tốt, giờ nghe giọng điệu của người bên kia xong đôi mắt đột ngột trở nên sắc bén.

“Hừ!” Giọng điệu giễu cợt từ bên kia truyền tới, sau đó là giọng nói như ma quỷ chậm rãi vang lên: “Sếp Mộc, tôi nghĩ... gần đây anh quá thuận lợi trong mọi chuyện rồi, đến nỗi quên luôn cả thỏa thuận của chúng ta đó!”

Thượng Quan Mộc hơi nhúm mày, mặc dù nhếch môi cười như bầu không khí trong xe lại trở nên lạnh giá làm người khác phải rét lạnh theo.

“Tôi thấy... anh cũng quên mất lời tôi nói rồi!” Giọng của Thượng Quan Mộc giờ đây còn lạnh hơn gió trời thu, “Anh muốn gặp mặt, tôi có thể đi! Nhưng tôi muốn gặp anh ta, nếu không... tôi sẽ dùng cách của mình!”

Dứt lời Thượng Quan Mộc đột ngột cúp máy không nói gì nữa.

Tay của anh vẫn để trên vô lăng như cũ, nhưng giờ đây đang nắm chặt lại. Đến cả mu bàn tay đều nổi gân xanh lên, trong mắt lộ ra tia sáng khát máu điên cuồng.

Qua một lúc lâu nét lo lắng trên gương mặt anh mới dần đi dần. Tóc mai hơi động, anh mở cửa ra khỏi xe, đi về phía thang máy.

Ban đêm trong bệnh viện rất yên tĩnh, lâu lâu mới nghe thấy giọng của y tá trực ban.

Thượng Quan Mộc ra khỏi thang mái với y tá đi cùng mình, rồi tự mình đi tới phòng của Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh đã tỉnh được một lúc, lúc cô tỉnh lại cũng chưa biết chuyện hôm nay mình xém bị thương, cũng không có thời gian nghĩ tại sao mình lại nhập viện thì đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho giật mình!

Thẩm Duyệt Nhiên đang ngủ gật ở ghế sofa, còn người bên cạnh cậu ấy lại là người cô không nghĩ sẽ có mặt ở đây – Hình Thiên!

Cô nghĩ vậy là vì cảm thấy Lãnh Tĩnh Hàn sẽ không bảo anh ta tới, đầu cô giờ vẫn còn hơi hỗn loạn. Nhưng vẫn không hy vọng xa tới mức Lãnh Tĩnh Hàn sẽ quan tâm cô trong tình hình như bây giờ!

Hình Thiên không phát hiện ra cô đã tỉnh, chắc anh ta nhìn Tiểu Nhiên ngủ quá nghiêm túc, quá chăm chú...

Mộ Thiên Thanh không nhúc nhích cũng không lên tiếng, thậm chí hơi thở cũng nhẹ nhàn đi để theo dõi họ. Chỉ thấy Hình Thiên nhìn Thẩm Duyệt Nhiên một lúc lâu rồi đột nhiên anh ta cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên má Thẩm Duyệt Nhiên.

Mộ Thiên Thanh mắt chữ a mồm chữ o nhìn họ, có lẽ ánh mắt cô quá ngạc nhiên dẫn tới sự chú ý của Hình Thiên, vì vậy anh ta quay lại nhìn cô.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi ngại ngùng, gương mặt cũng trở nên đỏ lên.

“Anh có thể coi tôi như vô hình!” Giọng Mộ Thiên Thanh hơi khàn khàn, cô nhìn dáng vẻ của Hình Thiên cảm thấy tình cảm của họ rất mãnh liệt. Đang cảm thấy buồn cười nhưng đột ngột cô lại thấy chua xót vô cùng.

Tình cảm của anh ta mãnh liệt tới vậy, còn cô thì sao?

Vô cùng đau khổ vì tình cảm à?

Mộ Thiên Thanh rừ mi cười tự giễu chính mình, cô kiên cường lâu quá rồi, không nghĩ sẽ có lúc buông bỏ, ở trước mặt người khác giờ đây cô không còn sức lực ngụy trang nữa.

Hình Thiên nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh mà nhú mày, vừa rồi anh không có ở đây nên không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Anh ở trong bệnh viện thấy vô cùng chán, mặt dày đòi Thẩm Duyệt Nhiên tới thăm anh. Vừa mới định “mặt dày” thêm lần nữa bảo cô đi mua com tỏi cho mình thì cô lại nhận được điện thoại của Thượng Quan Mộc bảo Mộ Thiên Thanh nhập viện, còn cùng bệnh viện với mình, mà còn nằm sát phòng anh!

Anh không biết anh hay bây giờ có ý thế nào với cô ta. Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng cúp máy rồi bỏ đi, anh lập tức gọi điện thoại cho anh hai vậy mà không ngờ mọi chuyện lại khác xa với anh dự đoán, anh hai chỉ ừ một tiếng rồi không thêm nói gì nữa.

Thượng Quan Mộc là bạn trai của Mộ Thiên Thanh, anh ta đưa Mộ Thiên Thanh tới bệnh viện cũng là chuyện thường tình, mà giờ anh Thần đã trở lại, anh hai cũng không cần phải chăm sóc Tình Thiên nữa.

Hình Thiên thấy Mộ Thiên Thanh rầu rĩ nằm trên giường, hơi thở gần như là vô hình. Tuy anh không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nếu giờ anh không giải thích với cô ấy sợ rằng chuyện sẽ thêm phiền phức.

Đang nghĩ ngợi thì cửa bị đẩy nhẹ ra, Hình Thiên quay đầu lại theo phản xạ thấy Thượng Quan Mộc đang dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn mình.

“Sếp Mộc!” Hình Thiên cười chào hỏi.

Thượng Quan Mộc gật đầu chào lại, trong mắt hơi lóe lên tia nghi ngờ nhưng cũng không hỏi gì. Anh chỉ hơi liếc nhìn Thẩm Duyệt Nhiên đang ngủ gật.

“Tôi đến ngó tiểu Nhiên cái thôi à!” Anh nhìn ra được sự nghi ngờ của Thượng Quan Mộc, nhưng đáy mắt của Hình Thiên vẫn thoáng quá chút vui vẻ, “Nếu sếp Mộc tới rồi thì anh trong chừng cảnh sát Mộ đi!”

Sau khi tỏ thái độ lạnh nhạt và có phép xong anh quay đầu lại nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, “Ê, bà cô dậy đi!”

Thẩm Duyệt Nhiên rên lên một tiếng, rồi từ từ mở mắt ra. Cả người còn đang ở trong trạng thái ngái ngủ, chưa tỉnh kịp thì đã bị Hình Thiên kéo ra ngoài.

“Ê, sao anh lại kéo tôi?” Lúc này Thẩm Duyệt Nhiên đã hoàn toàn tỉnh, ngay lập tức cô thét lên với anh rồi lại bắt gặp y tá đang nhìn mình một cách quái lạ, rồi...

Nét mặt cô có muôn vàng biểu cảm, Hình Thiên nhếch môi cười tao nhã. Hình ảnh này cộng thêm hành lang giờ vắng lặng nữa, lọt vô mắt người khác nhìn sao cũng đẹp hết, mà còn khó diễn tả bằng lời chứ! Nhìn cứ giống như một bức tranh.

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn nụ cười của Hình Thiên mà quên cả bối rối, đến lúc cô phản ứng lại thì thấy mình đang nhìn anh ta chằm chằm. Gương mặt cô thoáng ửng đỏ lên, vì che giấu hành vi mê trai của mình nên cô nghiêng răn nhỏ giọng quát: “Đều tại anh hết đó!”

Nói xong cô xoay người mở cửa phòng bệnh của Mộ Thiên Thanh định đi vào thì lại bị Hình Thiên kéo ngược lại.

“Hình Thiên, anh làm cái gì vậy?” Thẩm Duyệt Nhiên nhíu mày hỏi.

Ánh mắt Hình Thiên giờ rất nóng bỏng, nhìn dáng vẻ ngốc trệ của cô mà cười càng rạn rở thêm. Cô hầu như lúc nào cũng thông minh, nhưng thỉnh thoảng có lúc ngốc đi lại khiến người khác mê muội. Anh nắm tay cô kéo về phòng bệnh của mình, vừa đi anh vừa nói: “Sếp Mộc đến rồi. Cô định đứng đó làm kỳ đà cản mũi à?”

Thẩm Duyệt Nhiên nhưn mày khó hiểu, vừa rồi... hình như cô thấy Thượng Quan Mộc đã tới thì phải!

“Nhưng Thiên Thanh chưa tỉnh. Tôi hơi lo cho cậu ấy!”

“Cô ấy tỉnh rồi khỏi cần lo!”

“Hả?”

“Mới vừa tỉnh đó, có ai chăm sóc người bệnh như cô không?” Giọng điệu lạnh nhạt của anh truyền tới tai cô, Hình Thiên liếc nhìn cô cái rồi kéo thẳng người vào phòng bệnh, “Cô ở đây chờ tôi một lát!”

“Ủ! Hả? Sao tôi phải chờ anh?” Thẩm Duyệt Nhiên lớn tiếng hỏi, thấy anh đã cầm quần áo của mình đi vào toilet mất rồi.

Hình Thiên không để ý tới cô mà đi thẳng vào toilet, vào cũng nhanh mà ra cũng lẹ, lúc này anh đã thay bộ đồ bệnh nhân mình đang mặc thành bộ quần áo khá thoải mái.

Ngày thường ngoại trừ lúc ở công ty và trường học cần thiết anh rất ít khi mặc mấy bộ đồ như thế này. Loại đồ này làm anh có cảm giác như đang bị trói lại.

“Đi thôi!”

“Đi đâu? Làm gì?” Thẩm Duyệt Nhiên hỏi theo phản xạ.

Hình Thiên ung dung nhìn cô, sau đó khẽ sát tai cô cười nhạt hỏi lại: “Cô đến đây thăm tôi... ở cả một đêm với tôi, tưởng tôi không để ý sao?”

Thẩm Duyệt Nhiên vừa nghe xong gương mặt đã đỏ ửng, cô ở đây Hình Thiên ra, dáng vẻ như con nhím đang xù lông, “Ai ở cả đêm với anh chứ!”

Nói xong cô tức giận cầm túi đi ra ngoài, nhưng mới vừa lướt ngang Hình Thiên đã bị anh ta kéo trở lại.

“Buông ra!”

“Không buông!”

“Anh buông ra...” Thẩm Duyệt Nhiên giãy dụa, nhưng lại không thoát được. Hình Thiên thấy cô càng ngày càng giận mà vẫn cười, cuối cùng anh không gheo cô nữa mà nghiêm túc nói: “Tối qua tới giờ tôi chưa ăn gì hết. Giờ đi ăn khuya, sau đó tôi đưa cô về!”

Nói xong anh nắm tay Thẩm Duyệt Nhiên kéo cô ra khỏi phòng bệnh đi về phía cửa bệnh viện...

“Tôi tự về được mà!” Thẩm Duyệt Nhiên rầu rĩ nói.

Đề bệnh nhân đưa cô về nhà, đúng là chuyện kì lạ!

“Giờ này muộn lắm rồi!”

Hình Thiên tùy ý nói nhưng lại làm cho Thẩm Duyệt Nhiên run động. Cô để mặc anh kéo mình đi, thỉnh thoảng trên môi còn phơn phớt nụ cười tươi.

Con người có khi rất kỳ lạ, đột nhiên lại có cảm giác, tình yêu cũng vậy mà tới...

Bên này hai người có mùi vị mờ ám với nhau, còn trong phòng bệnh của Mộ Thiên Thanh thì không khí lại làm người ta cảm thấy khó thở.

Mộ Thiên Thanh mở to đôi mắt còn đỏ ửng của mình, trong đáy mắt vẫn hiện rõ nỗi đau khổ cùng cực. Cô nhìn Thượng Quan Mộc thản nhiên nói: “Thượng Quan... chúng ta chia tay đi!”

Đôi mắt của Thượng Quan Mộc trở nên tối lại, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh như lúc đầu, nhưng giọng nói lại yếu ớt hỏi cô: “Em thử chấp nhận anh khó đến vậy sao?”

“Không phải!” Giọng của cô giờ đây như tiếng con nít khóc, cô rũ mắt không dám nhìn Thượng Quan Mộc, “Chỉ là em cảm thấy không xứng thôi!”

Đôi mắt vừa mới bình tĩnh lập tức được nhuộm bởi lửa giận, anh nhìn dáng vẻ ỉu xiu của cô mà cười lạnh nói: “Không xứng? Nếu tình cảm có thể phân

biệt được xứng với không xứng vậy những năm qua anh lặng lẽ bảo vệ em làm gì? Anh luôn tôn trọng em? Nhưng lại thấy em hôn hít với người khác, vậy mà anh còn lo lắng sợ em tổn thương... em nói coi có xứng hay không?”

Mộ Thiên Thanh nghe anh hỏi liên tục mà chỉ biết cắn răng im lặng.

“Em có biết tâm trạng của anh khi nghe em nói muốn quen nhau không?” Thượng Quan Mộc cười lạnh nói tiếp, “Mặc dù anh biết em không thật lòng nhưng anh lại mừng như điên muốn ôm em vào lòng, nhưng lại sợ dọa em... Anh *** con mẹ nó! Đúng là đề tiện mà!”

Tìm Mộ Thiên Thanh run rẩy vì lời của anh, cô ngược đầu nhìn Thượng Quan Mộc. Người đàn ông đẹp trai lại có phong độ trước mặt mình, cho dù lúc ở đồn cảnh sát có gần tới đâu anh cũng chưa bao giờ nói lời thô tục, nhưng mà bây giờ lại... .

Anh biết cô đang nghĩ gì, nhưng chỉ hừ lạnh. Giống như đang khinh thường cũng như đang tự giễu chính mình, “Với điều kiện của anh, anh muốn người phụ nữ nào mà không được chứ? Nhưng vào ngày kỉ niệm thành lập trước, lúc đánh đàn dương cầm với em anh vô cùng căng thẳng nhưng lại rất hào hứng!”

Mộ Thiên Thanh càng run hơn trước, cô chưa từng thấy dáng vẻ của Thượng Quan Mộc như bây giờ, anh giống như đang cố gắng chịu đựng đau khổ của chính mình, “Thượng Quan...”

“Em không cần nói nữa. Cũng không cần an ủi gì hết!” Lời nói lạnh lùng của anh cắt ngang câu nói của cô, giọng điệu của anh càng lạnh hơn trước: “Anh biết em không yêu anh, thậm chí... anh biết người trong lòng em chính là người bạn thời thơ ấu. Nhưng còn Lãnh Tình Hàn, hẳn cô yêu em không?”

Một câu “Lãnh Tình Hàn có yêu em không?” của anh làm tim cô đau nhói. Ngay lập tức mắt cô phủ đầy nước, cô cắn chặt môi, hô hấp trở nên dồn dập.

Thượng Quan Mộc đau lòng nhìn bộ dạng bây giờ của cô, cắn răng nói tiếp: “Tiêu Thần là người bạn thời thơ ấu đã đi của em sao?”

Mặc dù là câu hỏi nghi vấn, nhưng Thượng Quan Mộc gần như đã có đáp án chắc chắn. Chẳng qua là anh đang muốn xác thực lại thôi, nhưng khi thấy người cô run lên thì anh không cần cô trả lời cũng biết đáp án rồi.

“Hừ! Quả nhiên là vậy!” Thượng Quan Mộc nhìn dáng vẻ giờ của cô mà vừa giận vừa hờn. Nhưng cuối cùng lại không đành lòng nói thêm gì nữa, anh âm thầm thở dài, đứng dậy nói: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ngày mai anh sẽ xin nghỉ cho em.”

Nói xong anh lại hung hăng nhìn cô chằm chằm, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng. Lúc tay anh nắm lấy vịn cửa thì bước chân dừng lại, liếc mắt về phía sau lạnh lùng nói với cô: “Anh sẽ không chia tay với em!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 85: Sóng gió ập đến

Edit: Lệ Thần Hy

“Anh sẽ không chia tay với em!” Thượng Quan Mộc nói xong mới sải bước bỏ đi.

Có một số việc đã thay đổi từ lúc bắt đầu, có thể đó là lòng dạ của mỗi con người. Từ đầu đã kiên định với suy nghĩ của mình, yêu hoặc không yêu. Cho tới giờ không cần biết là có giá trị và đáng giá không, yêu chính là yêu, cho dù có hèn mọn có bá đạo, có ngoan độc có tàn ác... nhưng cũng có thể là ngọt ngào nhất, tất cả mùi vị chỉ khi nếm mới có thể biết rõ.

Thượng Quan Mộc lái xe chạy như đêm trong đêm khuya tĩnh mịch, cho tới khi chạy tới bên tàu bỏ hoang ở vịnh Nam Hải anh mới dừng lại.

Anh mở cửa xuống xe, lạnh lùng đảo mắt nhìn xung quanh. Bước chân của anh từ từ không nhanh không chậm trong đêm tối nặng nề, gió biển phả vào mặt làm cho người khác có cảm giác khó thở.

“Đứng lại!”

Giọng nói lạnh lùng truyền tới, Thượng Quan Mộc dừng chân ánh mắt của anh hơi run sợ nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Người đâu!”

“Điều bộ này không giống sếp Mộc tí nào!”

Giọng nói ong ong giống như lưỡi cưa đang cưa vào miếng kim loại bị rỉ sét. Nếu không biết còn tưởng người này đang ngấp kim loại mà nói chuyện.

Thượng Quan Mộc hừ mũi, thản nhiên nói: “Nói sao cũng không bằng ngài R.”

“Ha ha ha...” Tiếng cười vang lên rồi sau đó là giọng chói tai như trước: “Nếu sếp Mộc cho là vậy, vậy thì tôi nay tôi sẽ gặp cậu!”

“Hừ!” Thượng Quan Mộc hừ lạnh, “Tiêu Thần xuất hiện, dự đoán của anh đúng rồi. Nhưng lúc này anh lại gấp gáp muốn gặp mặt tôi, nói thật thì tôi không biết nguyên nhân tại sao?”

Nói xong trong mắt Thượng Quan Mộc lóe lên ý cười tự giễu.

“Sếp Mộc đúng là thông minh!” Giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên trong màn đêm. Một người đàn ông mặc bộ đồ vest cao to đã núp trong chiếc thuyền cũ từ trước giờ đang từ từ đi ra. Anh ta mang mặt nạ màu bạc, hình như là được đặt làm riêng cho mình. Bên cạnh nước biển gợn sóng lấp lánh được ánh trăng phản chiếu xuống, chiếc mặt nạ này lại làm cho người ta có cảm giác cường chế mạnh mẽ.

Thượng Quan Mộc nhìn ngài R, không ngờ anh ta lại dám lộ diện trước mặt mình, còn không thì anh ta đang dụ anh, hoặc đối phương là người mà mình quen biết. Nhưng Thượng Quan Mộc biết một điều, anh và người trước mặt bây giờ không quen biết nhau, nhưng e rằng sau này cũng sẽ tiếp xúc với nhau thôi.

“Ngài R có thành ý thật đó!” Giọng nói giễu cợt không che giấu của Thượng Quan Mộc vang lên, đôi mắt đẹp của anh khinh thường nhìn người trước mặt mình. Coi như là đoán được nhưng người này nói đúng với tình hình bây giờ.

Ngài R cười giễu cợt, giọng nói khàn khàn: “Bây giờ chuyện tiếp theo... sếp Mộc cứ đợi xem kịch vui đi!”

“Tôi phá án chưa bao giờ cướp công của người khác cả!” Thượng Quan Mộc lạnh lùng nói: “Tôi muốn cái gì thì sẽ tự tìm. Trước đây hợp tác với anh... đúng là lãng phí thời gian mà. Rốt cuộc là tôi lợi dụng anh nhưng anh cũng lợi dụng tôi thôi. Thật ra thì chúng ta chỉ dựa theo nhu cầu cá nhân của mỗi người.”

Thượng Quan Mộc im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Thù oán của mấy người tự mà giải quyết với nhau, tôi không bao che ai cả. Đến cuối cùng... nếu tôi phát hiện mấy người phạm pháp thì tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

“Ha ha ha...” Giọng nói khàn khàn vang lên, “Sếp Mộc đúng là người kiêu ngạo. Cha của ngài, chính là chủ tịch Thượng Quan chẳng lẽ không vì việc riêng mà mưu lợi cá nhân à?”

Thượng Quan Mộc cười nhưng chỉ cười cho có, anh liếc nhìn cười lạnh nói: “Nếu cha tôi có làm thì tôi sẽ bắt ông ta.”

Nói xong Thượng Quan Mộc xoay người đi về hướng xe mình đang đậu: “Sau này không cần gặp nhau nữa. Tiết kiệm hơi cho anh cũng khỏi mắc công mang mặt nạ, đừng làm trò màu mè với tôi, tôi không có hứng thú đâu. Tôi sợ công việc của mình nhiều quá, không có thời gian khuyên bảo ai kia. Không ai có thể thuận buồm xuôi gió trong mọi chuyện cả.”

Vừa nói dứt lời thì anh cũng đã đi tới xe của mình. Anh mở cửa xe đồng thời cũng nhìn chăm chú người đứng phía trước mình. Sau đó anh bước lên xe không nói thêm gì nữa mà thắt dây an toàn khởi động xe, nhìn bóng dáng ngài R thông qua kính chắn gió mà cười giễu cợt.

Xã hội bây giờ có mấy ai mà không vụ lợi riêng? Nhất là trong quan trường... Đợi tới khi bản thân rớt đài, nhường lại vị trí cho người khác lúc đó chỉ trách mình là kẻ ngu không biết coi thời thế.

Nhưng mà người ngu sẽ lòi cái đuôi ra cho người khác đập, còn người khôn thì sẽ biết coi tình hình lúc nào có lợi cho mình, cũng không ở lại để người khác nắm đuôi.

Có một lời người có thể tránh được chính là loại người có thể tham nhưng lại không chịu tham!

Đêm càng về khuya mọi thứ dần dần chìm vào im lặng, bầu trời tối đen và ánh trăng sáng cũng bị mây che phủ. Gió lạnh thổi làm không khí trở nên ẩm ướt.

Trong bệnh viện Thư Khang, mọi người đang ngon giấc, đến cả nhân viên trực ban cũng ngủ gật, ngoại trừ những âm thanh của dụng cụ thì không khí xung quanh đều trở nên yên lặng.

Cửa thang máy vang lên một tiếng “ding” sau đó thì mở ra, âm thanh này lại phá vỡ sự yên tĩnh trong bệnh viện.

Y tá trực ban đang ngủ gục, nghe được tiếng thang máy thì hoảng hồn giật mình dậy. Đôi mắt còn ngái ngủ của cô nhìn về bóng lưng đang đi trên hành lang.

Cô ngạc nhiên nhìn người đó, dáng người được bao lại bởi một bộ đồ vest nhìn rất sang trọng, đôi chân thon dài bước đi đều đều, một tay dắt vào túi quần. Cả người tản ra một sự sắc lạnh và cô tịch.

Y tá đang suy nghĩ diễn vở đủ kiểu rồi đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nói với bóng lưng phía trước: “Xin lỗi ngài, đã hết thời gian thăm bệnh rồi ạ!”

Nói xong y tá vội vàng đứng lên muốn ngăn cản, khi thấy người đàn ông kia dừng chân xoay người lại, lời y tá đang muốn nói lập tức nghẹn lại trong cổ họng.

Khuôn mặt người đàn ông này như được điêu khắc, đôi mắt như chim ưng lạnh lùng không có suy nghĩ nào. Nhưng khi nhìn ai đó lại làm cho người khác có cảm giác cả người đều lạnh băng.

Môi nhanh mím lại, liếc nhìn người khác bằng nửa con mắt. Làm cho y tá không thờ nổi.

“Bạn của tôi mới nhập viện, tôi chỉ rảnh vào buổi tối nên giờ mới tới thăm được.” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, không suy nghĩ gì giống như là anh đang tường thuật lại một chuyện gì đó. Nhưng lời nói lạnh nhạt lại làm cho người khác không thể từ chối được.

Y tá cảm giác được không khí xung quanh mình dần loãng ra, cô ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Giọng nói trầm lắng đầy từ tính vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, đợi tới lúc hoàn hồn lại thì Lãnh Tinh Hàn chỉ còn để lại cho cô một bóng lưng.

“Ê...” Y tá trường thờ dài, gương mặt vắn vẹo lắm bầm nói: “Sao người đàn ông này làm cho người khác bị áp lực đến vậy? Nhưng anh ta đẹp trai quá, lại rất khí phách, hắc hắc!”

Lời của y tá Lãnh Tinh Hàn không nghe thấy, anh nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh, sau khi vào cũng đóng cửa thật nhẹ nhàng. Đầu tiên anh đứng nhìn người ở trên giường một lát, sau đó mới đi tới đứng cạnh giường bệnh.

Anh đi tới cạnh giường nhìn Mộ Thiên Thanh đang ngủ say trên mặt còn đọng lại dấu vết nước mắt đã khô, đêm hôm khuya khoắc, trong phòng lại không có một tia sáng nào. Nếu không phải Lãnh Tinh Hàn từng được Âm Dạ huấn luyện thì lúc này anh sẽ không thể nhìn thấy vết nước mắt khô của cô.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, trong lòng tê dại.

Anh ngồi xuống ghế ở cạnh giường, mắt ung nhìn chăm chăm vào Mộ Thiên Thanh. Tay không kìm được mà khẽ xoa mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết nước mắt khô còn trên mặt. Tim anh cũng chìm xuống với cô.

Mộ Thiên Thanh “ừm” một tiếng, mơ mơ màng màng nói: “Mặt trời nhỏ, anh đã nói... đời này đều muốn em giống như Tinh Thiên...”

Lãnh Tinh Hàn dừng động tác lại, rất lâu sau anh cũng không nhúc nhích, anh mê mẩn ngồi nhìn Mộ Thiên Thanh. Mắt ung dần trở nên sâu thẳm giống như một cái hố đen, hòa dần vào với màn đen của bóng tối.

Chậm rãi rút tay lại, Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt của anh có chút tự giễu chính mình nhưng cũng say mê thật sâu.

Nếu được anh cũng không muốn tổn thương em!

Không chỉ như mặt trời nhỏ, anh cũng hy vọng em có thể giống như Tinh Thiên. Càng hy vọng em giống như hoa hướng dương, vĩnh viễn hướng về phía mặt trời.

Mộ Thiên Thanh, nói cho cùng thì anh cũng không thích hợp với em. Bắt đầu từ lúc anh xuất hiện, em không có lúc nào được vui. Có lẽ từ đầu tới cuối anh cũng không phải là mặt trời nhỏ của em, cuối cùng... anh cũng không có cách nào làm Tinh Thiên của em được.

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cười tự giễu, nhìn Mộ Thiên Thanh nhíu mày, trong miệng lắm bầm nói gì đó, giống như đang bị mờ.

“Không, không phải, không phải như vậy...” Giọng nói nhẹ nhàng lướt qua, nhưng lại lộ ra mùi bi thương nồng đậm. Mộ Thiên Thanh nhíu mày chặt hơn trước, giọng nức nở không nghe được.

Lãnh Tinh Hàn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn Mộ Thiên Thanh nói mớ, ánh mắt anh càng ngày càng tham lam, tim cũng đau đớn theo...

“Mặt trời nhỏ của em đã trở về, em... nhất định sẽ hạnh phúc.” Lãnh Tinh Hàn nhỏ giọng lắm bầm, không biết nên an ủi Mộ Thiên Thanh thế nào, anh cũng không an ủi chính mình hoặc có lẽ, anh cũng phục chính mình.

Ừng thật sự muốn làm một tiểu thái dương khỏe mạnh của Mộ Thiên Thanh sao?

Lãnh Tinh Hàn cười khê, chậm rãi đứng dậy. Đôi mắt thâm sâu nhìn Mộ Thiên Thanh, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng, từ đầu tới cuối Mộ Thiên Thanh cũng không biết anh tới, anh chỉ để loại hương thuốc lá thông thoáng pha lẫn với mùi đàn ông ưu thương, dần dần cũng bị màn đêm xua tan đi mất.

Ngày hôm sau, bầu trời của thành phố A bị mây đen che phủ, một trận bão lớn sắp tới, cũng giống như phía dưới bầu trời.

Phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lâm, Lãnh Tinh Hàn đút hai tay vào túi quần. Nhìn nước mưa rơi trên cửa kính thủy tinh, tiếng “bộp bộp” vang lên, giống như búa tạ đập vào làm tâm trạng người khác cực kỳ khó chịu.

Lãnh Tinh Hàn mím môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn trời đổ mưa, cảnh vật bị nước mưa che khuất nhìn rất mơ hồ. Sâu trong đáy mắt lóe lên tia sắc bén...

Nếu không tránh được, vậy thì... giải quyết mọi chuyện nhanh chóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 86: Thượng Quan Mộc bị thương

Edit: Lê Thần Hy

Nửa tháng sau bầu không khí ở thành phố A vẫn âm u như cũ, mỗi ngày đều có mưa liên tục. Mưa lớn nhỏ dứt quãng chứ không có ngừng hẳn, giống như muốn rửa trôi hết mọi dơ bẩn trên cõi đời này.

Mộ Thiên Thanh cảm ly trà sữa đứng ở hành lang đồn cảnh sát, nhìn bầu trời đen mù mịt qua cửa kính. Tâm trạng bây giờ của cô cũng giống như bầu trời này, ngọt ngào không có khe hở nào, không thể chiếu rọi được ánh sáng của mình.

Cái buổi hôm sau khi xuất viện, tối đó cô có một giấc mơ rất dài. Trong mơ, cô trở lại thuở nhỏ, lúc có mặt trời nhỏ ở bên cạnh, sau đó dường như mọi chuyện cứ phát sinh theo ý muốn, cô có mặt trời nhỏ làm bạn trong cuộc sống cứ không phải tâm tối như lúc này.

Cứ như có một đôi tay vô tình đẩy cô vào vực sâu, cô vô cùng sợ hãi, muốn bắt được gì đó nhưng lại không thể, đến khi có một bàn tay khỏe mạnh kéo lấy cô..

Cô không rõ dáng vẻ của người đó ra sao, chỉ cảm nhận được trên người anh tỏa ra mùi vị ưu thương nhân nhạt, dường như anh đang cố gắng che giấu nó nhưng làm thế nào cũng không che giấu được. Đôi mắt đen láy của anh giống như cái vực sâu đó, sâu không thấy đáy.

Sau đó cô lại mơ thấy Lãnh Tinh Hàn tới thăm mình.

Mộ Thiên Thanh nhếch môi cười tự giễu, thì ra quá khứ và hiện tại cũng không liên quan gì nhau, Lãnh Tinh Hàn chỉ nói với cô anh không phải là mặt trời nhỏ của cô chẳng qua tìm cô chỉ đi lạc mà thôi.

Nửa tháng này mỗi ngày cô cứ đi làm, coi như không có chuyện gì xảy ra. Đến cả Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần cũng không biết... chẳng qua cô chỉ đang trốn tránh sự đau khổ trong tim mình thôi.

Cô không muốn vô ý tổn thương ai, nhưng đến khi cô hiểu rõ được lòng mình thì lại không có cách nào đối mặt với họ.

Thượng Quan Mộc nói không muốn chia tay, anh nói: Tuy cả hai đều khó chịu, nhưng cô cũng là của anh ít nhất là trên danh nghĩa!

Mà Tiêu Thần liệu có phải là mặt trời nhỏ của cô không?

Cứ cho là đúng đi!

Cô không tìm được rung động trên người anh ta, có lẽ trước đó Lãnh Tinh Hàn đã dùng thân phận mặt trời nhỏ xuất hiện trước mặt cô. Có lẽ trong tiềm thức cô đã nhận định Lãnh Tinh Hàn mới là mặt trời nhỏ của mình, quan trọng hơn nữa anh từng cho cô cảm giác như mặt trời nhỏ, chứ không phải là Tiêu Thần có dáng vẻ không đáng hoàng này.

Mộ Thiên Thanh rũ mắt nhìn ly trà sữa trong tay mình, đội nhiên nhớ tới buổi sáng Lãnh Tinh Hàn dẫn cô đi ăn bánh sừng trâu, lúc đó cô vui sướng biết bao. Nhưng lúc này cô lại không nhớ nổi cảm giác đó, hoặc nên nói là không có tâm trạng để cảm nhận nữa.

Cô biết mình là một người cô chấp, mọi chuyện tới bây giờ chỉ là do cô cố chấp thôi sao, kể cả đau khổ trong lòng mình?

“Thiên Thanh... Thiên Thanh...”

Giọng nói đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh ở hành lang, tiếp theo là tiếng thở hổn hển và tiếng bước chân vội vàng.

Mộ Thiên Thanh hoàn hồn, nhìn Lý Dục đang đi về phía mình. Lúc Lý Dục đứng trước mặt cô không hiểu sao cô lại cảm giác phập phồng lo lắng: “Có chuyện gì hả?”

Trong tay Lý Dục đang cầm điện thoại của Mộ Thiên Thanh, bởi vì chuyện này anh mới chạy đến tận trạm kiểm cô. Anh thở hổn hển nhú mày nói: “Sếp Mộc bị thương...”

“...” Mộ Thiên Thanh mở to mắt, trong đầu như ngừng hoạt động. Đầu tiên là cô ngó ra vài giây, sau đó vội vàng hỏi: “Sếp Mộc bị thương là sao?”

“Tình huống cụ thể tôi không rõ lắm, chỉ nghe mấy tổ viên nói lại. Vừa rồi lúc hành động bắt một tên cướp, tên đó lại không đơn giản, hắn ta lợi dụng góc chết và hoàn cảnh xung quanh, làm cho đội súng bắn tỉa không còn cách nào khác, muốn không tổn hại con tin chỉ còn cách bắn chết tên cướp...” Lý Dục nhú mày nói tiếp: “Sao đó sếp Mộc tự mình hành động, lúc đang độ sức lại lo lắng làm tổn thương con tin đang mang thai, cho nên anh ấy trúng ba phát đạn. Trong đó có một phát... trí mạng!”

Cô biết rõ năng lực của Thượng Quan Mộc, người bình thường không thể làm anh bị thương, sắc mặt của Mộ Thiên Thanh trở nên trắng bệch. Hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, cô đứng dậy cắn răng hỏi: “Tình hình bây giờ sao rồi? Thượng Quan... anh ấy...”

“Vẫn đang cấp cứu, anh ấy...” Lý Dục nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh, rồi nói tiếp: “Anh ấy luôn gọi tên của cô, bác sĩ nói nếu như sếp Mộc không chống đỡ được trong cuộc phẫu thuật này thì...”

Một tiếp “bốp”, có vật gì đó rơi xuống nền nhà, chất lỏng sền sệt văng tung tóe lên ống quần của hai người, sao đó nhanh chóng nhuộm vàng cả một lỗ lớn.

Mộ Thiên Thanh ngây ngốc ra, sau đó đầu óc như vận hành tối đa mà điên cuồng chạy ra ngoài...

“Thiên Thanh, tôi đưa cô một khúc!” Lý Dược la lên, vội vàng đuổi theo.

Lý Dược mở xe cảnh sát, cả đường đi sắc mặt anh hoàn toàn không tốt tí nào. Còn Mộ Thiên Thanh thì ngờ ngác mà ngồi trên ghế, mơ màng nhìn mưa phùng trong chiếc xe chạy như bay tới bệnh viện Tư Khang.

Mộ Thiên Thanh không biết nửa tháng trước cô tới đây chính là Thượng Quan Mộc đưa cô tới, bây giờ... cô lại tới thăm Thượng Quan Mộc.

Đèn phẫu thuật vẫn sáng, bên ngoài có không ít người đứng chờ. Có cả Thượng Quan Dịch và Trì Uyển Như, còn có Đại Đầu và mấy người cùng tổ hành động lần này, Hà Tuấn và Lâm Hải cũng có mặt, đến cả Lam Nhu cũng tới.

Trì Uyển Như thấy Mộ Thiên Thanh thì nổi giận, bà bước lên không nói gì mà tát Mộ Thiên Thanh một cái, làm cho mọi người đều kinh ngạc mà nhìn.

Tiếp “bốp” nặng nề vang lên trong hàng lang đang có bầu không khí căng thẳng, giống như búa tạ nện vào tim mỗi người.

Mộ Thiên Thanh bị tát một bên mặt, thậm chí cô không đứng vững nổi.

“Tất cả tại mày, nếu con tao xảy ra chuyện gì tao nhất định bắt mày chôn cùng!” Trì Uyển Như nghiêng răng nói, đáng vẻ cao quý mọi ngày của bà giờ đây đều bị cơn giận làm tan biến hết.

“Di Trì, sếp Mộc bị thương không ai muốn cả. Ai cũng đau buồn, nhưng sao di lại đánh Thiên Thanh?” Lý Dược rất tức giận, không nghĩ chủ tịch Thượng Quan phu nhân là một người dịu dàng mà lại làm vậy, tuy sếp Mộc rất khát khe nhưng không bao giờ xúc phạm ai. Cũng coi như là cấp trên tốt, sao lại có một người mẹ không phân biệt phải trái thế?

Hà Tuấn cũng tới, Lâm Hải liếc nhìn thấy trên mặt Mộ Thiên Thanh có dấu vết năm ngón tay rõ ràng. Không khỏi trầm giọng hỏi: “Sếp Mộc vẫn đang cấp cứu, hành động lần này từ đầu tới cuối là do chúng ta bố trí sai lầm, còn Thiên Thanh...”

“Câm miệng!” Trì Uyển Như càng giận hơn, cô chen qua mấy người tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, nhìn chằm chằm cô nghiêng răng nói: “Lão Vương nói cho tao biết, trước đó A Mộc đã bị thương. Nhiều chỗ đều bầm tím lên hết, nguyên nhân là vì cứu mày mà ra! Nếu không phải tại mày thì với võ nghệ của A Mộc làm sao có thể bị thương thành như vậy? Hừ, mày nên cầu cho A Mộc đừng có chuyện gì, nếu không...”

Trì Uyển Như còn chưa nói xong thì đã bị Thượng Quan Mộc kéo lại, ánh mắt của ông thâm trầm nhìn cô rồi ngắt lời bà: “Con trai còn cấp cứu bên trong, muốn gì thì chờ lát nữa hãy nói.”

Trì Uyển Như còn muốn nói gì nữa nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Thượng Quan Dịch thì lập tức nín lại, bà hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Thiên Thanh sau đó đi về phía Lam Nhu. Lam Nhu mặc một bộ đồ công sở già dặn, tóc được búi cao khác xa với yến tiệc đêm đó, bây giờ cô ta lộ ra hơi thở của một người phụ nữ kiên cường, cô khinh thường liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, nhỏ giọng an ủi Trì Uyển Như.

“Thiên Thanh, cô đừng so đo với mấy người phụ nữ điên khùng. Có tiền chưa chắc là giỏi, mấy người làm nữ lãnh đạo căng bản tâm lý không được bình thường...” Hà Tuấn cười lạnh nhẹ nhàng nói, thỉnh thoảng còn trừng mắt nhìn Trì Uyển Như.

Mộ Thiên Thanh mím môi lắc đầu.

“Vừa rồi di Trì nói sếp Mộc vì cô mới bị thương... Chuyện lúc nào vậy?” Lâm Hải cũng là người lớn tuổi, không xúc động như bọn người Hà Tuấn.

Mộ Thiên Thanh nhìn Lâm Hải nhưng lại không nói gì thêm, nét mặt trở nên âm trầm. Sau đó cô nhìn Hà Tuấn, hỏi: “Anh ấy vào đó lâu chưa?”

“Đã vào hơn hai giờ, vẫn luôn mơ mơ màng màng. Lúc cấp cứu vẫn luôn gọi tên cô... tình hình của cậu ấy khá nguy hiểm, cho nên bác sĩ mới đề nghị gọi cô tới đây. Lỡ như có gì xảy ra thì phải nhờ cô giúp sếp Mộc có ý thức cầu sống.” Giọng nói của Hà Tuấn càng nói càng nặng nề, anh nhìn đáng vẻ của Mộ Thiên Thanh mà âm thầm thở dài.

Người khác không biết nhưng mấy người bọn họ và Thiên Thanh, sếp Mộc có quen biết với nhau. Từ ngày Tiêu Thần xuất hiện, Thiên Thanh bỏ chạy hôm sau thì xin nghỉ, lúc trở lại thì biến thành người trầm lặng...

Tuy trước kia cô cũng không phải là người nói nhiều, nhưng mỗi ngày đều cảm nhận được hơi thở hy vọng trên người cô, nhưng mấy ngày nay cô giống như bầu không khí bên ngoài luôn âm u.

Mấy ngày này tính tình của sếp Mộc cũng thay đổi nhiều, có đôi khi lúc họp bọn họ cũng vô tình thấy được sếp Mộc ngó người ra, chuyện hôm nay tuy rằng khó giải quyết nhưng thân là người chỉ huy, chỉ cần không chế toàn cuộc, cũng không cần tự mình xông ra, chỉ là...

Hà Tuấn suy nghĩ một lúc rồi nắm chặt tay lại, nhìn đáng vẻ u sầu của Mộ Thiên Thanh mà tâm trạng cũng nặng nề theo.

Một người âm thầm bảo vệ một người phụ nữ đã nhiều năm, vì cô ấy mà hy sinh rất nhiều, vì cô mà cố gắng rất nhiều. Nhưng lẽ người đó gặp được người mình yêu, còn có con...

Lúc ấy cậu ấy có chịu nghe lời khuyên không thì anh không biết, nhưng anh đứng gần nhất anh nghe thấy họ nói: Nếu yêu cô ấy thì đừng làm tổn thương cô ấy, cho dù là cô ấy phản bội anh đi nữa. . .

Câu nói đó trong cục diện giằng co, nhưng lại làm anh khó thời. Đường như sếp Mộc không nói với tên cướp đó mà đang nói chính mình.

Sau đó lúc anh còn đang suy nghĩ thì tên cướp đó phát điên, sếp Mộc cũng không cố ý, vì đảm bảo an toàn nên anh liền xông lên. . . Tình hình lúc đó xảy ra rất nhanh, không ai ngăn cản kịp. Sua đó anh mới biết tên cướp đó từng đi lính ở ZNV.

Bọn nhỏ giọng nói, trong hành lang rất nhiều người thỉnh thoảng cũng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, từ lúc bắt đầu học ở trường cảnh sát, có thể nói cô rất nổi tiếng, với lại ai cũng biết tình hình nhà cô trước kia. Huống chi. . . mấy tháng này cô gặp sóng gió không ít, trên dưới giờ ai lại không biết cô?

Tri Uyển Như lúc rảnh rỗi vẫn liếc mắt nhìn cô, ánh mắt vẫn ngoan độc như cũ. Ánh mắt của Thượng Quan Mộc tương đối sâu xa, làm cho người ta nhìn không ra, dù sau cũng là người lâu năm trong quan trường.

Thời gian trôi qua dần, con giận trong hàng lang càng ngày càng nặng. Tất cả mọi người tâm tư đều đặt hết trong phòng mổ, nhìn đèn phòng cấp cứu vẫn chưa tắt mà lòng mỗi người đều treo lơ lửng.

Lúc thần kinh của mọi người đang căng ra, có thể đứt bất cứ lúc nào, thì cửa phòng đột ngột mở ra. Mọi người đều trừng mắt nhìn chăm chú y tá đi ra, chột nghe y tá nặng nề nói: “Tình hình của bệnh nhân rất nguy kịch. Ai là Mộ Thiên Thanh, xin đi khử trùng với tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 87: Đau khổ trong phòng phẫu thuật!

Edit: Lê Thần Hy

“Tôi!” Mộ Thiên Thanh run rẩy trả lời, cô mặc kệ mọi người ở trong hành lang đang nhìn mình mà đi theo y tá khử trùng.

Lúc Mộ Thiên Thanh mặc bộ đồ khử trùng vào phòng phẫu thuật, tim cô lúc này không phải đang nhảy nhót mà run rẩy vô cùng. Cảm giác như bị người khác bóp nghẹt lại, bất cứ lúc nào cũng có thể văng khỏi lồng ngực của mình.

Dưới lớp khẩu trang là bờ môi mím chặt của cô, Mộ Thiên Thanh run rẩy, ngay lập tức trong hốc mắt đã phủ bởi một tầng hơi nước.

Người đang phẫu thuật là bác sĩ Vương, ông liếc nhìn Mộ Thiên Thanh sau đó tiếp tục công việc của mình. Chỉ là ánh mắt lúc nhìn cô có hơi phức tạp.

Cái này mà Mộ Thiên Thanh hôn mê được đưa đến đây, cô không hề hay biết gì cả. Nhưng lúc này cô cũng chả có tâm tình đau mà để ý tới ánh mắt phức tạp của bác sĩ Vương.

“Kéo...!”

“Kẹp kim.”

“Cây gắp!”

Bên tay không ngừng truyền tới tiếng nói của bác sĩ Vương, ông là bác sĩ chuyên nghiệp. Ông sẽ không thay đổi cảm xúc cho dù người đang nằm trên bàn là người quen đi nữa.

Mộ Thiên Thanh sắc mặt tái nhợt mê man nhìn bàn phẫu thuật, Thượng Quan Mộc không còn phong thái như ngày xưa. Mũi cô đột nhiên chua xót, suýt nữa là đã khóc nức lên rồi.

Mộ Thiên Thanh tay run rẩy, môi cô trở nên trắng bệch, nhìn bác sĩ Vương không ngừng dùng miếng bông gòn trắng chấm máu.

Cô liếc mắt nhìn y tá đứng bên cạnh đang cầm cái khay, trong đó đã có hai viên đạn được lấy ra, trên mặt dính máu đỏ sền sệt. Lúc hình ảnh đó rơi vào mắt Mộ Thiên Thanh làm cô cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Cô làm cảnh sát, thường hay nổ súng bắn tội phạm. Máu đối với cô mà nói là quá bình thường, đến cả đạn cũng thế!

Nhưng lúc này cô lại không cảm thấy vậy, mặc dù cảm thấy khó chịu nhưng cô lại không thể dời ánh mắt khỏi chỗ khác, viên đạn ướt máu sền sệt chọc sâu vào tim của cô.

Cô chưa từng nghĩ Thượng Quan Mộc sẽ bị thương nặng tới vậy. Anh là người thông minh, mỗi lần hành động đều vạch ra chiến lược, dường như chỉ

cần anh chỉ huy thì coi như mọi hành động đều thành công, cũng sẽ làm cho đối phương cảm thấy khó chịu.

Nhưng giờ phút này, anh lại nằm ở chỗ này...

Chỉ là một tên cướp, tuyệt đối không thể làm anh bị thương.

Mộ Thiên Thanh nghĩ tới mấy ngày qua, tình hình của hai người.

Cũng không biết có phải cô muốn trốn tránh anh không, hay là anh sợ hãi muốn trốn tránh cô. Tóm lại là hai người vô tình trốn tránh nhau, nhưng đôi khi lại vô ý đụng phải nhau.

Haizz, cùng làm trong cục cảnh sát, sao có thể tránh mãi được?

Chỉ cần không có hành động hoặc xã giao thì anh sẽ lạng lະ lái xe đi theo cô cho tới khi cô vào nhà, anh mới lạng lະ lái xe rời đi.

Anh không ở lại, nhưng mỗi lần đều dùng cách nào đi theo cô. Có lần cô phát hiện ra xe anh đậu ở gần cửa nhà mình, khi đó sắc mặt của anh không được tốt, tuy anh không hài lòng nhưng lại...

Anh giận dữ, cuối cùng lại không nói gì.

Cô thì rống to với anh: Không cần đùa giỡn với em, em không muốn tổn thương anh, anh có hiểu không?

Lúc đó vẻ mặt anh rất bình tĩnh, ánh mắt nghiêm nghị mang theo vẻ kiêu ngạo. Nhìn bộ dạng điên cuồng của cô, anh hít một hơi thật sâu, động tác của anh hầu như làm cô không thấy rõ.

Lúc đó anh nói với cô câu gì nhỉ?

Mộ Thiên Thanh cố gắng nghĩ lại nhưng lại không nhớ nổi, có lẽ lúc đó cô quá giận, hoặc có lẽ giọng anh nói quá nhỏ...

Mùi Mộ Thiên Thanh càng ngày càng khó chịu, cô không biết diễn tả tâm trạng lúc này của mình là gì nữa. Cô yêu Lãnh Tĩnh Hàn, mấy ngày này luôn cảm thấy trống rỗng, luôn điên cuồng nhớ tanh. Coi như là Tiêu Thần sẽ ở cạnh cô, còn có Thượng Quan Mộc luôn chờ đợi, nhưng cũng không thể giải quyết được nỗi cô đơn trong lòng cô.

Nhưng lúc này khi thấy Thượng Quan Mộc nằm ở đây, cô lại hy vọng anh sống tốt. Cô không muốn thấy anh có chuyện, cho dù cô không yêu anh, nhưng anh cũng là một trong những người quan trọng trong cuộc đời cô.

Nước mắt cuối cùng không nhịn được mà chảy dài dọc khóe mi, cảm giác chua xót lập tức tràn lan trong miệng, thẳng xuống cổ họng của cô..

Động tác của bác sĩ Vương đột ngột dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm viên đạn đặt trong khay, sau đó ngược mắt nhìn Mộ Thiên Thanh bình tĩnh nói: “Còn một viên nằm gần trái tim, viên đạn này khó lấy ra vì nằm ở khu vực phức tạp ngay trung khu thần kinh!”

Bác sĩ Vương cố gắng nói đơn giản dễ hiểu, ánh mắt của Mộ Thiên Thanh dời từ viên đạn đến ông, nước mắt chảy dài nhuộm luôn cả nét bi thương trên mặt, “Bây giờ tôi cần bệnh nhân có ý chí muốn sống!”

“Tôi... tôi phải làm gì?” Mộ Thiên Thanh lắp bắp nói, cô không hiểu mấy vụ phẫu thuật phức tạp này, nhưng cô nghe ra giọng nói nặng nề của bác sĩ Vương. Truy ông đã cố gắng để giúp đối phương nghe dễ hiểu.

“Tôi chỉ sợ trong lúc phẫu thuật, tôi sợ cậu ấy sẽ rơi vào trạng thái bị sốc. Vì vậy cần làm cho cậu ấy không bị sốc!” Ánh mắt bác sĩ Vương nặng nề nhìn Mộ Thiên Thanh.

Trong đầu Mộ Thiên Thanh bắt đầu hình dung mấy lời nói của bác sĩ đó, sau đó hơi gật đầu...

Bác sĩ Vương nghĩ cô hiểu được lời của ông, ánh mắt liếc nhìn y tá và bác sĩ phụ ở phía sau, bình tĩnh nói: “Tiếp tục phẫu thuật!”

Tâm trạng của Mộ Thiên Thanh nặng nề, hai chân như đeo chì đi tới bên cạnh Thượng Quan Mộc. Sau đó chậm rãi ngồi xuống, đôi tay run rẩy nắm lấy bàn tay lạnh buốt của anh.

Chỉ một động tác nhẹ nhàng này thôi mà dường như muốn lấy hết sức lực của cô. Bên tai cô không ngừng vang lên tiếng nói của bác sĩ Vương và âm thanh của dụng cụ phẫu thuật, cô cũng không còn tâm tình để ý tới nó nữa. Lúc này cô chỉ có một suy nghĩ là muốn Thượng Quan Mộc được sống.

“Anh sẽ kiên trì được phải không?” Giọng nói nghẹn ngào pha lẫn khàn khàn vang lên.

Thượng Quan Mộc không thể trả lời cô, bên cạnh cô chỉ có âm thanh của dụng cụ phẫu thuật. Mỗi âm thanh khiến cô cảm thấy rất chói tai, giống như dao kéo lướt qua da thịt, làm tim cô phát run.

Cả phẫu thuật căng thẳng vẫn đang được tiến hành, ngay lúc bác sĩ Vương tìm được vị trí của viên đạn, đang chuẩn bị lấy dụng cụ gấp ra thì bỗng chốc âm thanh “tít tít” vang lên. Ngay sau đó là giọng của bác sĩ Vương nặng nề nói: “Mao mạch của bệnh nhân bị vỡ, xuất huyết lượng lớn!”

Y tá bên cạnh vội vàng nói: “Huyết áp và nhịp tim cũng đang giảm!”

Bác sĩ Vương nhíu mày, bình tĩnh nói: “Mỗi phút báo hiệu số liệu của bệnh nhân!”

Mọi người đột ngột trở nên im lặng, tiếp theo ánh mắt nhìn về phía dụng cụ nói: “Kéo mũi nhọn!”

Y tá trưởng vội vàng đưa đồ cho ông, bác sĩ Vương bình tĩnh xử lý mao mạch bị vỡ. Y tá khác mỗi phút đều báo lại số liệu của Thượng Quan Mộc, ông không trả lời chỉ bình tĩnh xử lý.

Đến khi xử lý xong mao mạch bị vỡ, y tá mới báo nhịp tim vẫn còn thấp chưa đạt yêu cầu. Bác sĩ Vương nhíu chặt mày nhìn Mộ Thiên Thanh nặng nề nói: “A Mộc có thể sống được hay không thì chờ vào cô vậy!”

Mộ Thiên Thanh rung rung nước mắt mờ mịt nhìn bác sĩ Vương, dường như giờ đây áp lực của cô lại tăng thêm. Giống như thật sự chỉ có cô mới cứu được Thượng Quan Mộc.

Nhưng cô lại không biết phải làm thế nào, đầu của cô trở nên trống rỗng không suy nghĩ được gì hết.

Bác sĩ Vương dường như hiểu thấu suy nghĩ của cô, giọng nói càng thêm nặng nề: “Nếu A Mộc không có động lực để kiên trì thì sẽ rất nguy hiểm, cô muốn thấy cậu ấy chết ở đây à?”

Mấy từ cuối bác sĩ Vương đặc biệt nhấn mạnh, đứng ra lúc phẫu thuật không được cho người ngoài vào. Nhưng tình hình lần này lại khác, một là có liên quan tới quyền lợi của nhân dân, hai là Thượng Quan Mộc có thân phận không đơn giản.

Mộ Thiên Thanh run rẩy, cô không nghĩ được gì cả, đầu óc bỗng chốc như bị vật nặng đè xuống. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Thượng Quan Mộc, tim cô như bị ai đó bóp nát.

Bác sĩ Vương không nói gì nữa, cuộc phẫu thuật vẫn tiếp tục. Bây giờ ông chỉ có thể tạm thời khống chế bệnh tình, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục phẫu thuật, mà ông cũng không thể duy trì lâu được. Rốt cục Mộ Thiên Thanh có thể giúp Thượng Quan Mộc sống qua cửa này không thì không ai nói được.

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh bỏ tay của Thượng Quan Mộc xuống, cô rung rung nước mắt từ từ đứng dậy, tất cả chú ý đều đổ trên gương mặt anh, nhưng lại không phát hiện trong khoảng khắc cô buông tay ngón tay của Thượng Quan Mộc hơi cử động.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô nhẹ nhàng hôn lên cánh môi trắng bệch của anh, nơi anh thường cười nhạt, nhưng lại mang theo vẻ quyền rũ mờ ám.

“Thượng Quan, không phải anh nói luôn lạnh lẽo chờ đợi em sao?” Giọt nước mắt rơi xuống mặt anh cùng với giọng nói nghẹn ngào của Mộ Thiên Thanh, cô run rẩy nói: “Không phải anh nói sẽ không chia tay với em? Chẳng lẽ... đây là thành ý của anh?”

Nước mắt của Mộ Thiên Thanh không ngừng rơi trên mặt Thượng Quan Mộc, nước mắt mặn mặn tràn lan trên mặt anh, cô hoàn toàn không nhìn phản ứng của anh. Nghe giọng y tá nói nhịp tim càng ngày càng giảm mà cả gương mặt đều trở nên bi ai.

“Thượng Quan Mộc, anh sẽ chống cự nổi.. có phải không? Anh luôn bảo vệ em nhiều năm qua, giờ cứ vậy mà bỏ rơi em sao? Với người tự tin và kiêu ngạo như anh, liệu anh có cam lòng không?” Mi mắt của cô không ngừng run run, tay cô run rẩy vỗ vào gương mặt của Thượng Quan Mộc. Môi càng run rẩy hôn anh hơn, nghẹn ngào nói tiếp: “Thượng Quan, chỉ cần anh sống là được? Chỉ cần anh sống thì em sẽ không bao giờ chia tay với anh, có được không?”

Nước mắt của cô cuối cùng cũng như cơn lũ tất cả đều trào ra ngoài, dường như lúc này cô chỉ muốn anh sống. Mộ Thiên Thanh không chỉ muốn Thượng Quan Mộc sống mà đồng thời đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động không muốn chia tay!

Mộ Thiên Thanh không thể suy nghĩ được gì nữa, cũng không hiểu được suy nghĩ của mình. Trên mặt cô giờ tràn đầy vẻ bi ai không kiềm chế được, trong miệng không ngừng ní non những lời tâm tình, cô không muốn Thượng Quan Mộc chết, nếu như... tình yêu của cô có thể mai táng để anh được sống thì cứ vậy đi, tình cảm ban đầu vốn dĩ là sai lầm vậy thì cứ để nó kết thúc đi!

Mộ Thiên Thanh nghẹn ngào nhắm mắt, môi vẫn hôn Thượng Quan Mộc, kèm theo giọng ní non không ngừng run rẩy...

“Nhịp tim khôi phục lại bình thường!” Đúng lúc này giọng nói vui mừng của y tá vang lên.

Trong lòng bác sĩ Vương vui vẻ: “Tiếp tục phẫu thuật!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Chương 88: Tim đau, ngóng trông mỗi đêm.

Ban đêm mưa phùn càng nặng hơn trước, nhưng nhìn lại mờ ảo hơn hẳn. Đèn đường bốn phía chiếu ra những tia sáng, tạo thành một khung cảnh mờ ảo hòa vào bốn phía, xóa hết hình ảnh nơi phồn hoa.

Các dụng cụ đo vẫn truyền tới những âm thanh “tít tít”, trên người Thượng Quan Mộc gắn nhiều các loại thiết bị khác nhau, bây giờ anh đang nhờ các dụng cụ này để báo với mọi người là mình vẫn còn sống.

Thượng Quan Dịch nhìn con trai mình qua kính, càng nhìn gương mặt của ông càng trở nên nặng nề.

Đứa con trai tự tin không ai sánh nổi giờ đang nằm trong đó, ông là cha của anh tuy không thể biểu lộ ra biểu cảm tức giận và đau khổ như Tri Uyển Như, nhưng trong lòng ông cũng đau khổ như ai.

Đứa con trai này là niềm kiêu ngạo của ông, đây là điều ông vui nhất sau khi kết hôn với Uyển Như. Tất cả hy vọng của ông đều đặt hết vào đứa con này, thậm chí ông vì tương lai của nó mà tạm thời buông tha cho tình cảm của mình!

“Chủ tịch Thượng Quan, hai tiếng nữa máy bay sẽ bay...” Thư kí của Thượng Quan Dịch bước lên nhắc nhở ông, nếu như bỏ lỡ chuyến bay thì cuộc hội nghị ngày mai sẽ không tới kịp.

“Ừ!” Thượng Quan Dịch trả lời lại, nhìn Thượng Quan Mộc thật sâu. Sau đó xoay người ngồi lên ghế dựa, Lam Nhu sau khi an ủi Tri Uyển Như vài câu thì đã rời đi.

Ông vừa đi tới ngưỡng cửa thì liếc nhìn Mộ Thiên Thanh đang đứng ngây ra, trên mặt còn vương lại vết tích của nước mắt. Ông dừng bước, bình tĩnh nói với cô: “Cảnh sát Mộ, chúng ta nói chuyện được chứ?”

Lời của ông vừa nói xong thì mọi ánh mắt trong phòng bệnh đều đổ dồn về phía Mộ Thiên Thanh, có tức giận, có cười lạnh cũng có lo lắng...

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ đi theo, làm cho bọn người Lâm Hải ánh mắt lo lắng của từng người cứ nhìn ra khỏi phòng bệnh.

Mộ Thiên Thanh yên lặng đi theo Thượng Quan Dịch xuống lầu, đi thẳng vào vườn hoa. Thượng Quan Dịch dừng bước, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm về ánh đèn dưới con mưa phùn, im lặng rất lâu mà không nói câu nào.

Mộ Thiên Thanh im lặng đứng sau lưng ông, đôi mắt sung đỏ nhìn Thượng Quan Dịch. Cô có cảm giác bốn phía đều tràn đầy áp lực của con giận, bầu không khí xung quanh dần loãng đi làm người ta cảm thấy khó thở.

“Chủ tịch Thượng Quan...” Mộ Thiên Thanh không nhận được nữa mà khẽ gọi. “Xin hỏi chủ tịch có chuyện gì muốn nói?”

Thượng Quan Dịch thu hồi ánh mắt lạnh nhạt của mình, nhưng giọng nói lại vô cùng nặng nề: “Cảnh sát Mộ, chuyện hôm nay... cảm ơn cô!”

Dứt lời ông cũng xoay người lại nhìn Mộ Thiên Thanh, người này đối với ông cũng không xa lạ gì. Không phải mới biết do mấy vụ ồn ào gần đây, mà lúc ông biết là lúc cô còn học ở trường.

Không có đứa con gái nào mà liều mạng như cô, cứ như cô mà quyết định chuyện gì rồi thì nhất định sẽ kiên trì tới cùng. Trong đôi mắt cô lại có nỗi hy vọng khó thấy ở người bình thường.

Khi đó A Mộc cũng từng nhắc cô với ông, nhưng họ chưa quen nhau. Nhưng bây giờ ông lại có cảm giác, cô gái này sẽ cướp đi A Mộc của ông!

Mấy ngày nay tuy biểu hiện của A Mộc vẫn rất tốt, dường như không có chuyện gì phát sinh, nhưng chuyện hôm đó trong cục ông cũng có nghe qua. Hành động hôm nay tuy tên cướp từng đi lính, mặc dù trên người con ông có vài vết thương... nhưng A Mộc sẽ không bị thương nghiêm trọng tới vậy, suy ra lúc hành động nó đã không đủ tinh táo.

“Chủ tịch Thượng Quan không cần nói như vậy...” Trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh toát lên vẻ bị thương, “Về công hay về tư... đây đều là chuyện cháu nên làm!”

Thượng Quan Dịch gật đầu nói: “A Mộc là đứa con trai ưu tú nhất của tôi, nếu nó có chuyện gì tôi sẽ rất đau lòng. Cho nên câu cảm ơn này tôi vẫn nên nói!”

Mộ Thiên Thanh ậm ừ, cuối cùng không nói gì nữa.

“Tuy tình hình của A Mộc không còn gì đáng ngại nữa, nhưng vẫn chưa qua thời kì nguy hiểm. Vẫn còn phải trông chờ vào cô...” Giọng của Thượng Quan Dịch dần trở nên nặng nề.

“Cháu sẽ ở cạnh anh ấy!” Lời nó nhẹ nhàng tuôn ra khỏi môi, hòa vào đêm mưa mùa thu mang theo sự bi thương nồng đậm còn hơn cả cơn giận lúc nào bay vào nơi hoang vu.

“Hành vi hôm nay của Uyển Như...”

“Cháu hiểu, thưa chủ tịch!” Mộ Thiên Thanh ngắt lời Thượng Quan Dịch. Mặc dù không được lễ phép lắm, nhưng cô không muốn nghe thêm gì nữa.

Ý của Trì Uyển Như rất rõ ràng, nếu không phải vì cô thì Thượng Quan Mộc cũng không bị thương, sẽ không có chuyện hôm nay...

Thượng Quan Dịch im lặng một lát, ánh mắt tinh nhuệ được toi luyện qua năm tháng nhìn chằm chằm vào Mộ Thiên Thanh, chậm rãi nói: “Vậy chuyện này đành nhờ cô vậy!”

Mộ Thiên Thanh khẽ gật đầu, “Cháu sẽ không để Thượng Quan có chuyện gì đâu...”

Cô nhìn bóng dáng dần khuất xa của Thượng Quan Dịch trong màn mưa, rất lâu sau cô mới thu lại ánh mắt của mình xoay người đi về phía bệnh viện.

Mưa phùn rơi xuống người cô nhưng cô không có cảm giác, dường như chỉ có cảm giác lạnh lẽo này mới làm thần kinh của cô cảm thấy tỉnh táo. Cô kéo lê thân thể mệt mỏi từng bước từng bước đi về phía bệnh viện.

Bóng dáng của cô từ đầu tới đuôi đều rơi vào đôi mắt đen như mực, đến lúc cô khuất bóng đôi mắt ấy vẫn nhìn chằm chằm như cũ.

Hình Thiên che dù, âm thầm thở dài. Con người dưới gọng kính hiện lên vẻ thô lương, anh liếc nhìn gương mặt bình tĩnh không gợn sóng, cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì, rồi mỉm môi không nói gì. Người anh nhìn chính là Lãnh Tĩnh Hàn.

Hai tay của Lãnh Tĩnh Hàn dút vào túi quần, đứng im dưới ô dù che mưa... Dường như mọi sự tịch mịch đều chiếu rọi lên người của anh, anh cao ngạo lạnh lùng đứng ở đó rất lâu, lâu đến mức quên cả động đậy.

“Đại ca...” Hình Thiên thờ dài gọi anh.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn không nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn vào nơi Mộ Thiên Thanh biến mất, nhưng môi lại nhấp nháy nói: “A Thiên, chuyện này... có lẽ là điều tốt nhất đối với cô ấy!”

Hình Thiên hơi nhíu mày, anh biết đại ca đang nói chuyện gì. Nhưng anh cũng không đồng ý lắm, “Đại ca, anh cảm thấy vậy là tốt cho cô ấy sao?”

Lãnh Tĩnh Hàn không có trả lời, thật ra anh không biết điều này có tốt với cô không... Hoặc anh chỉ đang hy vọng tốt thôi!

Anh nhếch môi cười, thu hồi tầm mắt lạnh nhạt của mình xoay người đi về bãi đậu xe.

Anh chỉ đi ngang qua bệnh viện, chỉ muốn dừng lại nhìn cô thế nào...

Thượng Quan Mộc bị thương đưa vào bệnh viện Thụ Khang anh đã biết từ đầu, chuyện xảy ra ở phòng phẫu thuật... anh cũng biết.

Ngồi trên xe mất ung của Lãnh Tĩnh Hàn nhìn những áng mây hồng đang bị mưa bao trùm, trái tim anh thoáng qua tia đau đớn. Nỗi đau này làm anh ngạt thở đến mức không có các nào chịu nổi.

Hình Thiên lái xe ánh mắt luôn vô ý liếc nhìn kính chiếu hậu, nhưng gương mặt của Lãnh Tĩnh Hàn lại lạnh lùng như không có chuyện gì xảy ra, làm tâm trạng của anh cũng nặng nề theo.

Yêu là gì?

Yêu có lẽ là một nỗi đau, cả đời này bạn có thể sẽ yêu rất nhiều người... nhưng có thể làm bạn đau lòng cũng chỉ có một người.

Hình Thiên thu hồi ánh mắt, yên lặng lái xe. Đúng lúc này lại có âm thanh phá vỡ bầu không khí ngột ngạt ở trong xe.

Lãnh Tĩnh Hàn thu lại tầm mắt, lấy điện thoại ra. Nỗi bi thương nơi đáy mắt đã không còn, giờ chỉ còn lại vẻ cao ngạo, anh liếc nhìn số điện thoại trên màn hình rồi bắt máy, đối phương chưa kịp nói gì thì anh đã nói: “Vắt và cho cô rồi, làm tốt lắm!”

“...” Phía bên kia im lặng một lát rồi nói: “Đây là chuyện tôi nên làm!”

Anh mắt Lãnh Tĩnh Hàn nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Chuyện bên kia nếu xong rồi thì cô nên đi rồi!”

“Tôi sẽ không rời khỏi Thiên Lâm!” Trong điện thoại vang lên giọng kiên định và hơi thở hỗn hển của Đường Lam.

Nét mặt anh đột nhiên trở nên uể oải, lạnh nhạt nói: “Tùy cô thôi!”

Ngay lập tức đôi mắt của Đường Lam trở nên đỏ hoe, mấy ngày này cô đều dành hết thời gian cho MT. Cô không cho phép mình thua, cũng không muốn để quốc Sun khổng lồ chế được hội đồng quản trị, chỉ cần thứ anh muốn cô sẽ cố gắng giúp... với lại cô không muốn rời khỏi anh, nên cách duy nhất cô phải thắng...

Lãnh Tĩnh Hàn cúp điện thoại, hơi dựa lưng vào ghế. Anh không muốn nhắm mắt lại, chỉ cần nhắm mắt thì trong đầu anh không ngừng lóe lên gương mặt của Mộ Thiên Thanh, nét mặt có sụp đổ, tức giận, sắc bén, đau lòng...

Lãnh Tĩnh Hàn đột ngột mở mắt ra, đôi mắt ứng ánh lên những tia sáng sắc bén. Môi anh mỉm lại, nhíu mày ngồi bật dậy, trong đôi mắt lướt qua tia giễu

cột.

Thì ra... buông tay đối với anh mà nói không dễ như vậy.

Xe chạy dưới làn mưa phùn, cuối cùng dừng lại ở bãi đỗ xe MG.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng đi vào thang máy, giọng sắc lạnh hỏi: “Người tới rồi à?”

“Đã tới rồi!” Hình Thiên trả lời lại.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, chỉ im lặng đợi thang máy đi lên, cho tới khi nghe được tiếng “ding” và cửa thang máy mở ra anh không nhanh không chậm đi tới căn phòng đã được đặt trước.

“Lãnh thiếu!” Nhân viên phục vụ cung kính cúi chào rồi giúp anh mở cửa.

Ánh mắt lạnh rét của Lãnh Tinh Hàn lướt nhìn bên trong, khi đụng phải ánh mắt của người trong phòng thì môi lại thấp thoáng nụ cười lạ.

Ở bệnh viện Tư Khang.

Đêm khuya vắng lặng, bầu không khí giờ đây vô cùng yên tĩnh. Giờ đây chỉ có âm thanh của máy báo nhịp tim vang lên từng tiếng “tít tít” yếu ớt làm cho người khác có cảm giác ngộp thở.

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ ngồi ở ghế dài, mọi người đã về hết ở đây chỉ còn lại có một mình cô.

Cô không mệt nhưng đôi mắt lại cay cay khó chịu vô cùng.

“Tình hình của bệnh nhân tạm thời ổn định. Cô có muốn nghỉ một lát không?” Y tá quan tâm hỏi.

Ánh mắt của Mộ Thiên Thanh có chút trống rỗng, cô nghe xong ngẩng người một lúc rồi mới lắc đầu nói: “Tôi không sao...”

Y tá nhìn cô thật sâu rồi gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Trong bệnh viện có nhiều nữ, đương nhiên tình hình tám chuyện sẽ nhiều hơn. Chuyện xảy ra ở phòng phẫu thuật hôm nay đã sớm truyền cả bệnh viện này, có người cảm động đương nhiên cũng sẽ có người khinh thường.

Nhưng mà phần lớn mọi người đều cảm thấy khó chịu, con mẹ nó! Người như Thượng Quan Mộc vậy mà lại đi thích Mộ Thiên Thanh, mọi người lần lượt đều khinh thường vấn đề này.

Y tá nhìn Mộ Thiên Thanh một lúc, cô là một trong những số ít người cảm động với họ. Nghe nói lúc cô ấy vào phòng phẫu thuật nghe y tá kể lại tình hình cô ấy rất đau lòng.

Thân phận khác biệt thì cũng không nói gì! Bây giờ cô ấy chỉ là một cảnh sát nho nhỏ, không có gia cảnh gì to tát!

Đang nghĩ ngợi thì cửa phòng bị người khác đẩy vào, bây giờ cũng tính là khuya lắm rồi. Y tá hiểu kì giờ này ai còn tới nữa, đầu tiên Mộ Thiên Thanh liếc nhìn y tá, sau đó hai người đồng thời cùng nhìn về người mới đẩy cửa vào...

“Sao anh lại tới đây?” Mộ Thiên Thanh nhú mày hỏi người mới tới.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.